

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

Tidsskrift til kristelig Oplysnings og Opbyggelses Fremme

Udgivet af

Ansgarius Foreningen

Redigeret af

HENRY GAMÉL og G. SCHERZ (Nov.-Dec.)

80. Aargang.

K Ø B E N H A V N

FREMMEDSPROG-TRYKKERIET „ATHENE“

1932

I. Aktstykker.

Kendelse i Sagen Angelica Axelsen mod Augusta Utka Ramsing	21
Pave Pius XI's Rundskrivelse om det alm. Kirkemøde i Efesus 67. 92. 117. 139. 166. 185. 209.	234
Fastemaudat for Danmarks Apostoliske Vikariat	89
Biskoppeligt Hyrdebrev (om eucharistiske Kongresser)	113
Svaret paa Encyklikaen »Lux Veritatis«	148
Revision af Skolebøger (H. T.)	179
Hs. Hellighed Paven (Tak for Lykønskningen)	291
Pius XI's Rundskrivelse om Andagts- og Bødsøvelser 434. 459. 483.	507
Velkomst til Kardinal van Rossum	660
»Af Hjertets bitre Nød — —« (—z)	830
Kirke og Kunst (—z)	911
Retten til Modersmaalet (—z)	928

II. Opbyggelige Indledninger.

Pax (H. G.)	1
Den h. Familie (H. G.)	17
Den eucharistiske Kongres	257
Christus. vor Konge (J. B.)	870
Adventstiden 941. 965. 991.	1005
Jesu Sirachs Visdom Kap. 8.	34
— » 9.	49. 65
— » 10.	137
— » 11. 161. 233.	289
— » 12.	361
— » 13. 385. 401.	433
— » 14. 457.	481
— » 15.	505
— » 16. 529. 569.	585
— » 17.	609. 625
— » 18. 641. 689.	717
— » 19. 733. 749.	773
— » 20.	789
— » 21.	829. 845
— » 22. 885. 909.	925

III. Afhandlinger og større Artikler.

Den katolske Kirke i Korea (Holger K. Hafstrøm)	6
Familien i det nye Testamente (F. K.)	21
Verdenskrise (H. G.)	34
Kirkens Højtider	38
Abemennesket (H. G.)	51
Abba-Fader (Emil Fiedler)	59. 79
Konnersreuth (H. G.) 70. 97. 121. 142.	170
Social Indstilling (F. K.) 74.	101

IV

Hvorfor vi ikke omvender Jøderne (<i>Corrente del Mare</i>)	125
Pius XI's Jubilæum (<i>H. G.</i>)	162
Krig og Afrustning (<i>H. D. T. Kiærulff</i>)	173
Sendelse (<i>Laurentius Zeller, O. S. B.</i>).....153. 180. 198. 223.	244
Kinas Millionbefolkning lider i Stillehed	189
G. K. Chesterton og Frederik Poulsen (<i>H. D. T. Kiærulff</i>)	213
Trude Orgelmøster (<i>Ignatius</i>)	219
Jubilæum i Kolding (<i>J. Olrik</i>).....	237
Skabelsens Under (<i>Niels Hansen, cand. mag.</i>).....	241
Barnets Opdragelse til Sanddrthed	259
Tilbageblik (<i>A. Breitung</i>).....	263. 276
Katholsk Mystik (<i>H. D. T. Kiærulff</i>)	273
Peterskirkenes Indre (<i>M. K. Nørregaard</i>)	279
Oldkirken og den hl. Jomfru (<i>H. G.</i>)	292
Daab. Kristenliv og Mystik (<i>H. D. T. Kiærulff</i>)	296
Synden i Verden (<i>F. K.</i>).....	301. 317
Pater Friedrich Muckermann (<i>H. R.</i>)	307
Daab, Dyd og Gave (<i>H. D. T. Kiærulff</i>)	313
Mvstik og Psykologi (<i>H. D. T. Kiærulff</i>)	329
Katholicismen i Danmark 1931 (<i>R. Groteclaus S. J.</i>).....	332
Kirkegang i den hl. Johannes Vianneys Barndom	335
P. Muckermanns Foredrag (<i>H. R.</i>).....	337
Dr. F. Poulsens knusende Domme over Catholicismen (<i>Am. Breitung S. J.</i>)	345
Tilbageblik (Kolding Menighed) (<i>Mgr. Cl. Storp</i>) 349. 368. 390.	407. 425. 444
Lidelsen i Verden (<i>F. K.</i>)	362. 387. 403. 420. 439. 532
Missionernes Fremgang i Kina 1930-31	365. 489
Lykkens Lande (<i>Johs. H.</i>).....	352. 370. 392
Den kirkelige Forvirring i Danmark (<i>Jens Sønderup</i>) ..374. 394.	469
Tiden efter Pinse (<i>Johs. H.</i>).....	409
Mødet i Nicolaj Kirkesal (<i>H. G.</i>).....	417
Den danske Kirkes Brød (<i>H. G.</i>).....	437. 511
Messeofferet (<i>H. Messerschmidt</i>). 465. 492. 520. 541. 560. 574.	763. 778. 854
Anne de Guigné (<i>J. Gautier</i>)	472
Ved et Sygeleje (<i>K. Pauli S. J.</i>).....	538
Kirken i Aakirkeby	571
En uopsættelig Sag (<i>H. D. T. Kiærulff</i>).....	555. 593
Den danske Kirkes Brød (<i>Franz von Jessen</i>)	586
Dansk Kirkepolitik i Juli (<i>Jens Sønderup</i>)	598
Katekismus (<i>Niels Hansen</i>)	600
Fra »Reformationens« Overdrev (<i>Ignatius</i>)	603
200 Aars Jubilæum (<i>Josef Resch</i>)	611
Francis Jammes	616
Kongressen	627
Den eucharistiske Kongres (Program).....	643. 686
Kongressens Gæster	678
Den eucharistiske Kongres	691
Kongressen og Pressen (—)	802
Eucharistien og det Gamle Testamente (<i>F. K.</i>)	664
Eucharistien i Kirkens Liv (<i>G. Scherz C. SS. R.</i>)	670
Eucharistien og det daglige Liv (<i>J. K.</i>).....	683
Den eucharistiske Kultus i Danmark (<i>Pater J. Koch S. J.</i>).....	721. 735. 758
Eucharistien og det danske Folk (<i>E. Hjorth</i>)776. 790. 813.	872
Dogmerne (<i>A. Menzinger</i>).....	630
Børn en Velsignelse	634
Monsignore Seipel †	648
René Bazin	651

V

Kgl. Hofforgylder F. E. Weber (Pastor v. d. Kettenburg)	742
Ligtalen over Kardinal van Rossum	751
Fosterdrab	793
I Begyndelsen var Ordet (fr. Olaf Ballin)	798
Pastor Otto Larsens Sag afsluttet (H. G.)	815
Bemyndiget eller ikke bemyndiget (—z)	818
Venskabelig og ærbødig Modsigelse af højærværdige Pater Koch S. J. (J. Olrik)	820
Prof. Dr. Hermann Muckermanns Foredrag (K. Ballin)	833
Ludvig Necchi (Univ.)	836
Maria i Liturgien (K. Pauli S. J.)	847
Et Brev til Mødre (E. M. St.)	852
De døde Ting taler (fr. O. Præm.)	870
Fyrst Jesus' lille Sanger (fr. Ansgarius)	875
Pater Dominicus Johners Foredrag (A. Eschricht)	877
Sjælevandring (—z)	889
Professor Hermann Muckermanns Foredrag om Familien og Folket (K. Søndergaard) 893. 913.	930
Dr. Ignaz Seipel	954
Mag. Cl. Storp (B. J.)	961
Profeten Isaias (F. K.)	942
Profeten Jeremias (F. K.)	965
Profeten Ezekiel (F. K.)	991
Profeten Daniel (F. K.)	1005
Bethlehemsvandring (S. P.)	945. 969. 994. 1008.
Kulturkampen i Spanien (—z)	950
Paulskirken (K. M. Nørregaard)	972. 1011
Det nye Testamente i ny Udgave (E. Rosenörn-Lehn)	974
Pastor Henry Gamel † (N. N.)	996
Far vell (Niels Hansen)	998
Juleaften (Johs. H.)	1029
Omkring Juleevangeliet (Steph. Wevers)	1035
St. Albertus Magnus af Dominikanerordenen (Th. Zoetmulder)	1042
Min Ven Angelo (Rose Bruhn)	1045

IV. Mindre Artikler.

Skriftlæsning	11
En Samtale (J. H.-L.)	12
Julefesten mellem Menneskebørnene (E. Hansen)	23
Et Jubilæum: Broder Alfons (Laur. Andersen)	24
Biskop Dunn. En Mønsterbiskop (H. K. Hafstrøm)	24
St. Januarius's Mirakel (H. K.-H.)	40
Humor i Vatikanet	45
Et Brev om en Bamse	77
Et Paaskebrev ved Fastelavn	124
Er Afslutningen af det græske Skisma nær forestaaende?	146
Wiener Sangerknaben (G. S.)	148
Begynder Kirkefølgelsen igen i Mexiko?	177
Hvad Spanien skylder Jesuiterne (Holger K. Hafstrøm)	192
Hvorfor vi omvender Jøderne (Verner Stabeht)	194
Koncerten i Jesu Hjerter Kirke (Niels Borre)	196
Ebba Holms Udstilling (A. Menzinger S. J.)	197
En ny Verkade-Bog (A. Menzinger S. J.)	239
Kirkekoncert i Sakramentskirken (H.)	267
St. Elisabeths Hospitals nye Kapel	304
Radio og Kirkemusik (J. Hammermüller)	305
Hvor er Hovedfejlen?	321

VI

Den eucharistiske Kongres i København 1932	340. 430. 525. 606.	613
Mødet om den eucharistiske Kongres (Pastor <i>K. Ballin</i>)		396
Kongressens Festsplil (<i>Aktør</i>)		447
Kongressens Paramenter (<i>K. Ballin</i>)		615
Natlig Tilbedelse i Klosterkirken (<i>V. Stabeht</i>)		619
Tre Punkter (<i>Johs. Jørgensen</i>)		663
Musiken ved den eucharistiske Kongres (<i>A. E.</i>)		725
Efter Kongressen		726
»Lægedom for eders Saar« (<i>H. K.-Hafstrøm</i>)		727
Ribe Domkirke set med engelske Øjne		357
Guldbryllupskalken i Kolding (<i>J. Olrik</i>)		372
Skal Verlaine have det?		449
Evigt tro mod Rom		496
Kardinal van Rossum kommer (<i>H. G.</i>)		531
Hvorlunde Kongen af Frankrige kom til Broder Giles (ved <i>H. K. Hafstrøm</i>)		545
Kongressen i Dublin (<i>H. G.</i>)		553
Organist Josef Hammermüller 75 Aar (<i>A. Menzinger</i>)		653
Kardinal van Rossum † (<i>R. I. P.</i>)		719
25 Aars Præstjubilæum		712
Kardinalens Død og Begravelse		741
G. K. Chesterton om Jesuiterne		766
Det russiske St. Georgs Kollegium i Namur		784
Har den katolske Kirke velsignet Vaabnene i Verdenskrigen? (<i>Fr. Kl.</i>)		798
Fire Munke bygger et Kloster		800
Pave-Anekdoter		801
Bannerindvielse i Rosenkranskirken (<i>Chr. Ludvigsen</i>)		822
Professor Foltin † (—z)		824
P. Dominicus Johner, O. S. B.		825
Et vigtigt Emne		839
»Jesu Brødre«		840
St. Lukas Gilder (—z)		842
St. Hubertus (—z)		851
Den katolske Kirke i Skotland		857
Professor Hermann Muckermann som Foredragshoider (<i>K. Ballin</i>)		859
Kongen paa Gravene (—z)		887
Limpas		900
Mor gaar ikke i Seng (<i>A. M. O.</i>)		902
Pater <i>Abel S. J.</i> »Livserindringer«:		
Min Ven Droskekusken		917
Forspildt Naade		936
En fejl opgivet Adresse		958
Den bratte Død		980
Fra Brudgom til Missionær		1016
Jeg har hørt i Dag om en dejlig Død (<i>Katharina</i>)		927
For silde og for tidligt (<i>A. Menzinger S. J.</i>)		948
Gavtyvepastoren (<i>Stephan Berghoff</i>)		956
En interessant Indrømmelse (<i>K. G.-H.</i>)		978
Blandt kinesiske Røvere (<i>A. P.</i>)		979
Et Farvel til Redaktøren		990
Et Forord til en dansk Skolesangbog (<i>A. Eschricht</i>)		1015
Et godt Raad til Radioejere (<i>J. Resch</i>)		1017
Skuffelser (<i>fr. acidus</i>)		1019

V. Smaastykker.

D. K. K. F.s Læsekreds (<i>G. S.</i>)	13
Franske Prædikener i St. Ansgars Kirke	14
Pastor Oskar Geismar om Klosterlivet (<i>J. J.</i>)	27

VII

Franske Prædikener i St. Ansgars Kirke.....	28
Et Jubilæum. Pater Cuthbert, O. S. F. C.	29
I det mindste een Gang hver Maaned	45
Bazaren (-tt-)	205
Conan Doyle	204
Moder og Barn	286
Danmark-Holland	306
Den eucharistiske Kongres i København	358. 382.
.....	398. 455. 501. 550.
.....	637
Reduktion i Billetpriser for Kongresdeltagere	413
Indkvartering af Kongresdeltagere	566
Valfarten til Haraldsted (C. B.)	497
Trørødhus kalder (-a-p)	497
Det gamle Krucifiks i Selsø Kirke	549
Luther og de Afdøde	550
Pater M. Fonlupt S. J.	654
Professor Ude paa Kongres	654
St. Mariæ Drengeskoles Minde	785
Kardinal van Rossums Testamente	809
Til de katholske Læger (P. H. Perch)	826
En Minister bliver Ærkebiskop	827
De nygiftes Løfte (ved A. M. O)	865
Troen og Livet	879
Klosterkald	879
Christ Konge-Bøn	879
Sir Roger Casements Død	981
Katholsk Aktion	981
Det nye Testamente i ny Udgave	1002
Juleakademi i Academicum Catholicum	1002
Julehilsen til Jesu hellige Moder	1014
De unyndiges Røst (V. Stæbel)	1020

VI. Digte.

Vor Frue af Danmark (P. A.)	12
Sakramentssalme (Johs. Frederiksen)	657
Fra Markvejen (Jenny Blicher)	927
Ave Maria i Julekvæld (H. Krusenstjerna-Hafstrøm)	1031
St. Peders Hilsen (Onkel Janus)	1032

VII. Nye Bøger.

Pax, The monthly review	26. 323.	580
G. K. Chesterton: Det evige Menneske	42
Lexikon für Theologie und Kirche	43.	1023
Kirkelig Haandbog 1931	107
III. dansk Litteraturhistorie	108.	921
Claus Eskildsen: Tysk Læsebog for Begyndere	182
Paul V. Rubow: Dansk Litteraturhistorie i Omrids	201
Videnskab og Religion	201
Hilmar Ødum: Moderne Naturvidenskab	201
Sigrid Undset-Udgaven	202
A. Menzinger: Missa in honorem Sancti Canuti Ducis	222
W. Verkade: Der Antrieb ins Vollkommene	239
Den store Herder	248
Dagobert von Mikusch: Mustafa Kemal	250

VIII

Daniel Bruun: Erik den Røde	251
Oscar Geismar: Kirkemænd og Digtere	269
Otto Menzinger: Mariologisches	324
Johannes Jørgensen: Hr. Johansen	354
H. D. T. Kiærulff: Bag stængede Døre	450
— Sin Faders Datter	498
Tertiarbogen	499
F. Mauriac: Le noeud de vipères	618
M. J. Lagrange: M. Loisy et le modernisme	619
H. D. T. Kiærulff: Lægedom for eders Saar	727
Kaj Munk: I Begyndelsen var Ordet	796
Professor Muckermann: Eugenik	860
— Modningens Aar	860
— Barnet i Moderskød	861
— Barnet ved Moderbyrst	861
— Kærligheden mellem to	861
R. H. Benson: For Kongens Skyld	919
Peter F. Auson: The Quest of Solitude	921
Johannes Jørgensen: Italiensk	958
Marcus Lauesen: En Mand og hans Fjende	959
Owen Francis Dudley: Munken	960. 1055
Katholske Julegaver	1020
Julekærten 1932	1020
Sigrid Undset: Middeldalderromaner	1021
Ingeborg Maria Sick: Fremmed Fngl	1022. 1053
Paul Keller	1053
Jon Svenson: Die Feuerinsel im Nordmeer	1056

VIII. Fra den vide Verden.

<i>Afrika</i>	Pater Delattre 230.
<i>Amerika</i>	Mexiko: Protest 227. — Biskop fængslet 228. U. S. A.: St. Ansgars Scandinavian Catholic League 203. — Katholsk Befolkning 730.
<i>Asien</i>	Indien: Konversion 500. — Mar Ivanios 746. Japan: Bønnens Liv 44. — Moder og Barn 286. — Kejse- ren 325. — Trappister 547. — Konversioner 622. — Søster Onésime 637. Kina: Pekings katolske Universitet 29. — Tyfusedepiemi 548. — Banditter 548. — Luk Tchengs Konversion 582. — Røvere 979.
<i>England</i>	Birmingham 229. — P. Vassall-Phillips C.S.S.R. 453. — Dr. W. E. Orchard 581. — St. Kolumba Kirke 938. — Canterbury 938. — St. Lucas Gilde 938. — Tredie Or- den 939. — Dr. W. E. Orchard 939. — Kristelig Pro- test 939.
<i>Frankrig</i>	»Kardinalen af de 60 Kirker« 380. — Guy de Font- gallant 380. — Jeanne d'Arc-Kirken 452. — Katholsk Theater 452. — Kulturkampens Følger 906. — Befolk- nings-Kongres 906. — Fredsbevægelsen 906. — Lourdes 907. — Sømænd 907. — Moderne Danse 907.
<i>Irland</i>	Eucharistisk Kongres 203.
<i>Italien</i>	Pavens Ord tages til Følge 29. — Christi Ligklæde i Turin 324. — Striden paa Malta 565. — Balilla 866. — Stat og Kirke 867.
<i>Norge</i>	Ny Missionschef i Mellem-Norge 202. — Biskop Man- gers 655.
<i>Polen</i>	Mgr. Lozinski 476.

IX

<i>Portugal</i>	Dr. José J. Nunes 882. — Ærkebiskop M. V. de Matos 883.
<i>Rom og Vatikanstaten</i>	Mussolini i Vatikanet 156. — St. Knuds Fest 225. — Jesuitforfølgelse 355. — Pavens Skrifter 379. — Vatikanstaten 379. — Kardinalkollegiet 451. — Kardinal Gasparri 451. — Pinsefest 620. — Pavens Fødselsdag 621. — »National Catholic Welfare Conference« 621. — Kardinal Selvaggianis Forbud 621. — Pavens Nevø 729. — Kardinal Lauri 730. — Tidlig Firmelse 770. — Bryllupsrejsende 866. — Pilgrimsfærd 866. — Katekismus 867. — Kardinalskollegium 867.
<i>Rusland</i>	»De Gudløse« 565. — Volga-Tyskerne 545.
<i>Schweiz</i>	Christi Kongefest 985. — Bønnens Forbund 985. — Liturgisk Bevægelse 985. — Dr. E. Perrier 985.
<i>Slesvig-Holsten</i>	Katholsk Fremgang 935.
<i>Spanien</i>	Jesuiterne jages ud 15. — Kirkefølgelsen i Spanien 104. — Fjendtligheder 882. — Forbud 882. — Protestantisme 882. — Partier 882. — Limpias 900. — Kulturkampene i Spanien 950.
<i>Skotland</i>	Den katolske Kirke 857.
<i>Tyskland</i>	Præsteseminarium i Berlin 381. — Gudstjeneste ombord 381. — Ludendorff 477. — Christi Legems Procession 499.
<i>Østrig</i>	Ærkebiskop Dr. Fr. Innitzer 827.

IX. Fra Hovedstad og Provins.

København:

Fra Vikariatet:	
Biskoppens Sygdom.....	30
Udnævnelser	108. 883
Meddelelse fra Vikariatet (Abba-Fader)	129
Valuta-Attest	181
Toldloven	250
Franske Prædikener i St. Ansgars Kirke.....	14. 28
Pastor Desnos's Begravelse	30
Foredrag i Kvindelig Læseforening	30. 61
D. K. K. F.s Nytaarsfest	44
Vincentforeningens Julefest	61
Ny Skole i Husum	61
Academicum catholicum... 84. 85. 131. 205. 208.	
341. 397. 454. 523. 715. 862.	982
St. Knuds Skole	84. 158. 983
St. Antonius-Basar	109
Herrevincentforeningen	131
Vincentkollekt	131
Pastor P. Schindler til Rom	157
Mødreforeningen i Ordrup	182
Wiener Sangerknaben	196
Ebba Holms Udstilling	197
Basaren	205
Foredrag af Pater F. Muckerman	252
Skærtorsdag Nat i Rosenkranskirken	252
Katholsk Pressebureau	252
Elisabethforeningens Basar	253. 285
Ny dansk Præst	284
D. K. K. F.	285
St. Elisabeth Hospitals nye Kapel	304
Radio og Kirkemusik	305

Den eucharistiske Kongres	340.	358
St. Annæ Menigheds Fest for de Ældste		382
Ny Magister S. J.		397
Chresten Skikkild		429
Feriebørnene	475.	526
Pater F. K�pferle i Rom		549
Pr�stevielse		638
Organist J. Hammermüller		653
Pater M. Fonlupt		654
Johannes Jørgensen		655
Psykologkongres		713
Fru Ch. Melchior		713
Broder P. Thissen S. J.		728
A. C.s Havefest		730
St. Josephs Børnehave		768
St. Mariæ Drengeskoles Minde		785
Broder Peter Münch		809
Eucharistisk Vagttime for Mænd	809.	861
Bannerindvielse i Rosenkr�nskirken		822
P. Dominicus Johner O. S. B.		825
Einar Johannsens Klaverkoncert		843
St. Franciskus's III. Orden		862
Fru Holler — 75 Aar		880
Frk. Fr. Str�th�cker — 70 Aar		902
Aandelige �velser i Jesu Hjerter Kirke		904
Redemptorist-Jubilæum		921
Kollekten		937
Naade-Novene		938
Pastor H. Gaméls Begravelse		1023
Sakraments sognet		1025
Ny dansk Præst		1057

Fra Provinsen.

<i>Aakirkeby</i>	Kirkeindvielse	477
<i>Aarhus</i>	»Alle Slægter«	269
	Firmelse	398
	Eucharistisk Kongres	412
	»Besejret«	880
<i>Farumgaard</i>	Klosteret ved Søen	864
<i>Fredericia</i>	Julefest	62
<i>Grenå</i>	Bispebes�g	398
<i>Hadsten</i>	Bispebes�g	398
<i>Haraldsted</i>	Valfarten	497
<i>Horsens</i>	Ny Præst	326
	D. K. K. F.	429
	En interessant Indrømmelse	978
	Liturgisk Udstilling	983
<i>Jyllinge</i>	Krucifikset s�nderslaet	134
<i>Kolding</i>	Biskoppens Besøg	133
	Guldbryllupskalken	372
	St. Michaels Sogn	961
<i>Ledreborg</i>	Tabernaklet	905
<i>Maribo</i>	Pastor Cyrillus Klessens' Præstjubilæum	712
<i>Nakskov</i>	Birgittakredsen	253
	L�rlingehjemmet	1026
<i>Nykøbing F.</i>	Birgittakredsen	31. 905
<i>Odense</i>	St Albani Klub	109. 134. 229. 309. 1025
	Firmelse og Skoleindvielse	863
<i>Pindstrup</i>	Christi Legems Procession	524

XI

<i>Randers</i>	Julie Christine Hald, f. Wenske	285
<i>Ringsted</i>	Kirkejubilæum	270
	Emil Klint	356
<i>Roskilde</i>	Kirkens Restaurering	638
	Sagfører A. Staal †	342
	Frk. Marie Muus †	656
	Kirkekoncert i St. Laurentii Kirke	1057
<i>Skagen</i>	Gudstjeneste	731
<i>Svendborg</i>	Christi Legems Procession	549
<i>Trørød</i>	Trørødhus kalder	497
<i>Ulstrup</i>	Første Gudstjeneste	1058
<i>Vejle</i>	Biskoppens Besøg	131
	Eucharistisk Kongres	356
	Evige Løfter	412

X. Aarsberetninger, Kollekte o. a.

Herre-Vincentforeningen 1931	129
Rosenkranssognet, St. Vincentsforeningen for kath. Damer	228
St. Ansgars Sogn, — — — —	310
Sakramentsognet, — — — —	325
Jesu Barndomsforening	377
Kath. Skoledrenge's Ophold paa »Allerslev Kloster« 1932	923
Kollekten til Elisabethforeningen	1024

XI. Døde (in memoriam).

Pastor Johannes B. Desnos	3
Oluf Elling (<i>Verner Stabeht</i>)	106
Julie Christine Hald, f. Wenske	285
Sagfører A. Staal	342
Asta Lund-Larssen in memoriam (<i>Gertrud Ballin</i>)	564
Monsignore Seipel	648
René Bazin	651
Frk. Marie Muus	655
Kardinal Wilhelm van Rossum	719. 741.
Kgl. Hofforgylde F. E. Weber in memoriam (<i>Ph. v. Keftenburg</i>)	742
Professor J. Foltin	824
Frk. Maria Mogensen	922
Mgr. Clemens Storp	961.
Et Farvel til Redaktøren	990
Pastor Henry Gamél	996
Far vel!	998

XII. Billeder.

Pastor Johs. B. Desnos	3
Therese Neumann	99
Konnersreuth	122
Therese Neumanns Hjem	143
Pave Pius XI	163
Wiener Sangerknaben	196
Mgr. Clemens Storp	238

Peterskirkens Interiør fra Vest	280
— Højalter	281
— Kuppel	283
Pater Fr. Muckermann S. J.	308
Guldbryllupskalken i Kolding	372
Anne de Guigné	472
Christi Legems Procession i Pindstrup	524
Rosenkranskirken i Aakirkeby	571
Den hellige Alphons af Liguori	612
Plan over Opstillingen i Klosterhaven	645.
Mgr. Seipel	649
René Bazin	651
Kard. Hlond	659
Biskop Brems	661
Chr. Skikkild: Melchisedeks Offer	665
Ærkebiskop Baudrillart	678
— Guerra	678
Abbed Crets	679
Biskop Kerckhoffs	679
— Müller	680
— Buckx	680
— Meulenbergh	681
— Mangers	681
Abbed Noots	682
— Zavoral	682
Foran Bispeboligen i Valby	693
Ved Alteret i Klosterhaven	705
Paa Tribunen under Pontifikalmessen	707
Nedenfor Tribunen	707
Processionens Spids	708
Kardinal van Rossum bærer Sakramentet	709
Prælaterne i Processionen	710
Kardinal Wilhelm van Rossum	710
— v. Rossum paa lit de parade	775
Buckfast-Abbedi	800
»Stella maris« Banner	823
Prof. Dr. Hermann Muckermann	834
P. Dominicus Johner	840
St. Hubertus	851
Georg Grassegger: Krucifiks	870
Gamle Farumgaard: Fra Indvielsen	881
G. Grassegger: Kongen paa Gravene	887
Gl. Farumgaard: Fra Søsiden	899
— Fra Landsiden	899
Frk. F. Strathøcker	903
Det nye vatikanske Pinakothek	912
Moderne Kirkebygninger I (Klarsisseklosteret paa Petrisberg)	935
Michelangelo:	
Profeten Isaias	943
— Jeremias	966
— Ezekiel	992
— Daniel	1006
Mgr. Clemens Storp	984
Redaktør, Pastor Henry Gamél	989
Joseph v. Führich, Bethlehemsvejen:	
Jesu Menneskevordelse	946
— Fødsel	947
Hyrdernes Tilbedelse	970
De hellige tre Kongers Tilbedelse	971
Marias Gang til Templet	995

XIII

. Jesu Fremstilling i Templet	1009
Flugten til Ægypten	1010
Jesus ved Moderens Haand	1033
Jesus i Bøn	1034
Den nye Skole i Odense	1025
Ave Maria i Julekvæld	1031
Sankt Peders Hilsen	1032
Det indre af det nuværende Herberge i Sidon	1036
Den nuværende Krybbe	1040
Albert den Store	1043
Ruin af et gammelt Palads ved Byporten i Gimignano	1046
Poul Keller	1054
Poul Kellers Barndomshjem	1054

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 1.

Søndag den 3. Januar

1932

INDHOLD: Pax. — Pastor Johannes B. Desnos. — Den katolske Kirke i Korea. — Skriftlæsning. — Vor Frue af Danmark. — En Samtale. — D. K. K. F.s Læsekreds. — Franske Prædikener i St. Ansgars Kirke. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

PAX

I den ældste og den største af Vesterlandets Munkeordener, Benediktinerordenen, er det Skik, at naar Ordensens Brødre udfærdiger en Skrivelse, sætter de oven over Skrivelsen Ordet *Pax*. Enhver ved, at dette Ord betyder Ønsket om Fred.

Denne Skik maa kaldes smuk og tankerig. Thi det bedste, vi Mennesker kan ønske hverandre, er Fred. Det lyder af saa lidet og betyder dog saa meget. Enhver, der sidder inde med Livserfaring, ved, at Lykken naar man ikke her i Livet, og enhver, der ikke blot har Livserfaring, men er naaet til Indsigt af, hvad Livet skal betyde, ved, at Meningen heller ikke er, at vi skal naa Lykken her i Livet.

Den h. Skrift taler kun om Lykken i Forbindelse med det andet Liv, Livet i Himlen. Derfor kender vi Udtryk som: Himlens Lyksalighed. Derimod kender vi inden for den kristne Lejr intet til Udtryk som Jordelivets Herlighed

og Vælde. Den Slags Udtryk bruges, men bruges i Kredse, der ikke blot ikke er vore, men fjendtlige over for vore.

Alligevel lover vor Frelser Jesus Christus os, hans Tilhængere, en vis indre Tilfredsstillelse, og det er denne Tilfredsstillelse, der i Skriften og det religiøse Sprog betegnes ikke ved Ordet Lykke, men ved Ordet Fred.

Man undres her paa ny over Dybden og Sandheden i alle de jævne, tilsidst tankeløst brugte Ord og Vendinger, der udgør Folkets daglige Tale. Folkets Røst, Guds Røst og derfor Sandhedens Røst.

At være tilfreds er sproglig set det samme som at være til Freds. I gammel Dansk styrede Forholdsordet til Genetiv (Ejeform). Man sagde derfor: til Freds, paa samme Maade som man sagde: til Sinds, til Vejrs, til Søs. — Om en Mand, der var glad og fornøjet, sagde man, at han havde Fred, han var til Freds, og nu siger vi om ham, at han er tilfreds.

At ønske andre Mennesker Lykke er derfor ikke noget specifikt kristent Ønske; derimod kan det nok siges, at det særlig religiøse og kristne Ønske bestaar i at ønske andre Tilfredshed.

Da vor Frelser talte til sine Kære om sin tilstundende Bortgang, udtrykte han sine bedste Ønsker for dem og deres Fremtid saaledes: »Fred efterlader jeg eder; min Fred giver jeg eder« (Joh. 14, 27).

Det lyder af saa lidet, men det indeholder saa meget.

Den, der er Psykolog, ved, at Striden, dersom den ender som Sejr, kan give ligesom en Rus, og derfor taler den jævne Mand atter om en Sejsrus. Men denne Rus giver ingen Glæde; den giver ingen Tilfredshed.

Psykologen ved fremdeles, at den, der ligger i Strid med en anden, men ikke arbejder paa, at Striden skal ende som en Sejr, men som en Forstaelse, en Udsoning, han føler ingen Rus, naar hans Bestræbelser lykkes, men han føler en Tilfredsstillelse, der for den erfarne Menneske-kender staar som det højeste, et Menneske overhovedet kan komme til at føle her paa denne Jord.

Og Grunden er sikkert den, at der er intet lettere end at lave Ufred, og der er intet sværere end at stifte Fred. For at lave Ufred behøves der kun, at et af de mange fine

Hjul, der udgør Sjælens »Mekanisme«, er ude af sit Leje; men for at stifte Fred, særlig mellem én selv og en anden, fordres der, at alt inde i Sjælen er i den mest fuldkomne Orden, og at det dybeste inde i Sjælen, Personligheden, er behersket af en god, en saare god, en heltemodig god Vilje.

Naar »Nordisk Ugeblad« paa Aarets første Dag vil udtale sine Ønsker for Venner og Læsere, saa bliver dette Ønsket om Fred og Tilfredshed. Bladets Opgave er at være et Bindeled mellem Nordens Katholiker; derfor hedder det »Nordisk Ugeblad for katholske Kristne«. Bladets Stræben bør derfor gaa ud paa at bringe alt det frem, der kan skabe Fred og Enighed blandt de forholdsvis faa Katholiker, der findes i Danmark og i Norden, og at holde alt det nede, der kunde virke med til at formindske eller ødelægge denne Fred og Enighed. Dette kan atter bringe Ufred; men ti Gange hellere Ufred med den, der elsker Ufred, end Ufred med dem, der er Venner af Freden.

»Ugebladet«s Nytaarsønske til sine Venner og Læsere er et oprigtigt Ønske om, at den Tilfredshed, der vokser nøjagtigt i samme Maal, som Freden mellem Trosfæller vokser, i stadig højere Grad maa blive deres Lod, og at hver enkelt iblandt dem, ligesom i alt andet godt, i det nye Aar maa vokse i det, der er det bedste Kendetegn paa Guds Tilfredshed med os: Sindets og Hjertets indre Fred.

H. G.

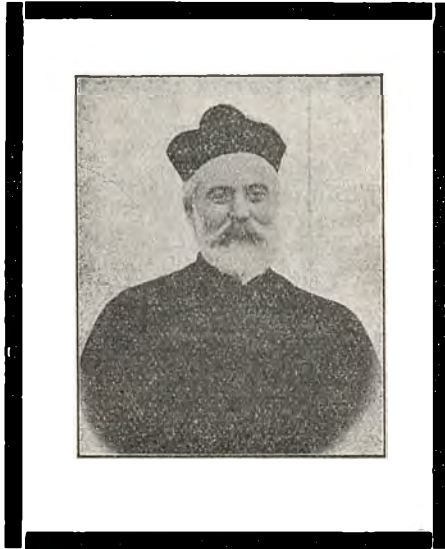
Pastor Johannes B. Desnos.

† 25. December 1931.

Atter er en af det apostoliske Vikariats Veteraner blevet kaldt bort, en af dem, der har været med til at plante meget af det, der nu bærer Frugt. Efter Mgr. Neuvel, Mgr. Braun og Mgr. Helmke er Turen nu kommet til den gamle Hr. Pastor Desnos, som for nøjagtig 50 Aar siden kom til Danmark som 28-aarig Præst. Døden kom pludselig og uventet; Hr. Pastor Desnos befandt sig Juledags Aften Kl. 7 i en Sporvogn, der kørte ad Jagtvejen i København; han blev ramt af et alvorligt Ildebefindende, og af hjælpssomme Medpassagerer blev han bragt ud af Sporvognen,

hvorpaa der blev tilkaldt en Ambulance, som kørte ham til Rigshospitalet; men inden Ankomsten dertil havde den 78-aarige Præst udaandet.

Hr. Pastor Desnos havde i det store og hele haft et ypperligt Helbred; dog var han i den sidste Tid jævnlig besværet af en Nyrelidelse, og for nogle Uger siden blev Hr. Pastor Desnos under en Søndags-Højmesse nødt til at

afbryde sin Prædiken og afslutte Messen som en Stillemesse.

Ingen, der havde set eller hørt Hr. Pastor Desnos, kunde være i Tvivl om, at han var født i Frankrig. Hans Udseende var typisk fransk, og til sin Død bevarede han, naar han talte Dansk, en temmelig udpræget fransk Accent.

Hr. Pastor Desnos var født den 11. August 1853 i den lille By Parne i det vestlige Frankrig; efter at være bleven Præst virkede han et Par Aar som Lærer i Byen Vannes. Den 20. Maj 1851 satte han for første Gang sin Fod paa dansk Jord; af sin Biskop var han blevet sendt herop for at lære Dansk, antagelig for senere at kunne virke blandt de franske Fiskere, der hvert Aar i meget stort Antal fisker oppe under Island.

Saa var det, at han her i Danmark gjorde et Bekendtskab, der skulde faa afgørende Indflydelse paa hele hans fremtidige Liv; han lærte i København den lige konver-

terede Enkekammerherreinde Berling at kende, og dette Bekendtskab førte til, at Hr. Pastor Desnos ikke blot kom til at lære Dansk, men kom til at leve Resten af sit Liv og til at dø i Danmark.

I 14 Aar fungerede Hr. Pastor Desnos som Privatkapellan hos Kammerherreinde Berling og var hendes Hjælper og Raadgiver ved de mange Foretagender, som hun satte i Gang eller støttede til Fremme af den katholske Kirkes Sag i Danmark. Hr. Pastor Desnos forblev hos Fru Kammerherreinde Berling indtil hendes Død; derefter var han en ganske kort Tid Kapellan ved Rosenkranskirken paa Frederiksberg, og den 1. Juli 1895 blev han af Biskop Mgr. von Euch udnævnt til Rektor ved St. Josefsøstrenes Kapel og Noviciat paa Strandvejen i København.

I de siden da forløbne 36 Aar har den afdøde virket i det Apostoliske Vikariats Tjeneste, og det er et fortjenstfuldt og dygtigt Arbejde, som han i denne lange Aarrække har udført. Hr. Pastor Desnos har aldrig været af dem, der splitter deres Kræfter paa mange Ting; han koncentrerede — og dette er vist typisk fransk — alle sine Kræfter om den Opgave, der var ham betroet af hans kirkelige Foresatte; hans Devise var: non multa, sed multum, hvilket paa jævnt Dansk kan gengives med: Lidt, men godt. Med megen Flid, med en sjælden Udholdenhed søgte han — uden at tage sig af Ting, der strengt taget ikke kom ham ved, — at udføre den Gerning, som ved den kirkelige Udnævnelse var bleven hans Embedsgerning, nemlig at medvirke til de unge Novicers Uddannelse i en Aand, der paa det allernøjeste svarede til den Aand, der bør besjæle St. Josefsøstrene. For hvad han i den Retning har ydet, skylder baade den danske Mission og St. Josefsøstrene ham den dybeste Tak.

Et Vidnesbyrd om Vikariatets Anerkendelse af hans lange og trofaste Arbejde her i Landet var det, da Hans Excellence Monseigneur Brems for 2 Aar siden udnævnte Hr. Pastor Desnos til apostolisk Provikar.

Den afdødes Minde vil af alle, hans Foresatte, hans Embedsbrødre, St. Josefsøstrene og de troende, blive bevaret i Ærefrygt og Taknemmelighed.

Den katholske Kirke i Korea.

Mr. Francis J. Bowen har i »The Tablet« skrevet en kort Oversigt over Kirkens Historie i Korea, og skønt Missionshistorien i de forskellige fjerne Lande ofte rummer forunderlige og overraskende Ting, overgaas de vel alligevel sjældent af følgende Beretning.

Sædvanligvis begynder et hedensk Lands Missionshistorie med, at der kommer kristne Missionærer, som prædiker Kristendom; men i Korea var det modsatte Tilfældet. Her var det Koreanerne selv eller rettere et Samfund inden for deres Folk, der hidkaldte Missionærer. Man mindes Manden fra Makedonien, der kom til St. Paulus.

Skønt det gamle Kongerige Korea ikke har sat dybere Spor i Verdenshistorien, har det dog haft sin Betydning paa Grund af sin Beliggenhed mellem Kina og Japan. Med sin ældgamle Civilisation, der taber sig i Fortidens Taage, blev det Vejen, ad hvilken Kinas Kultur med Buddhas Lære trængte ind i Kejserriget Japan. Og trods sin Uafhængighed synes Korea dog altid at have staaet i et i alt Fald nominelt Vasalforhold til Kina, ligesom det udelukkede alle fremmede med samme Energi som Kina. Ikke alene var der Dødsstraf for at trænge ind i Korea, men ogsaa for at forlade Landet. Dog var der een Undtagelse fra denne Regel. Hvert Aar blev en Ambassade afsendt til Hoffet i Peking for at bekræfte Kinas nominelle Overherredømme. Mange blandt de øverste Samfundsklasser studerede ivrigt Filosofi og Litteratur og fandt i nogle af de kinesiske Bøger, som Missionærene der havde skrevet og udbredt, og som ogsaa var naaet ind i Korea, den kristne Lære og dens sublime Syn paa Sjæl, paa Sæder og Moral, og saa opbyggede og belagne følte de sig af, hvad de læste, at de følte Trang til at antage den samme Lære. En af disse interesserede, ved Navn Pyek I, satte sig i Forbindelse med sin Ven Ni Syend Huni, der skulde følge med Ambassaden til Peking 1783, og bad ham søge Oplysninger om Missionærene og studere deres Religion.

Denne Opgave løste Ni Syend Huni saa grundigt, at

han selv antog den katholske Tro og blev døbt under Navnet Peter. Efter sin Tilbagekomst til Korea begyndte han ivrigt at omvende sine Landsmænd. Den første Konvertit blev, som man kunde vente, hans Ven Pyek I, hvem han i Daaben gav Navnet Johannes Baptist, og snart fulgte den næste: Kouen I, som fik Navnet Francis Xavier.

Saa mange Konversioner fulgte efter, at Kongen blev ængstelig, og en Forfølgelse blev iværksat, men uden Held. Trofast holdt næsten alle Konvertiterne fast ved den nye Lære, og kun faa — deriblandt sørgeligt nok Ni Peter — bukkede under for Torturens Rædsler og faldt tilbage igen. Nu skete en mærkelig Ting for disse Kristne, der stod uden Præster og Sakramenter.

Ni Huni besluttede i god Tro at oprette et Hierarki ligesom det, de havde i Peking. Francis Xavier blev valgt til Biskop, og Ni blev selv Præst sammen med nogle andre. Men nogen Tid efter opdagede de efter videre Studier i deres Bøger, at det ikke gik saadan uden videre at begynde for sig selv. De skrev saa til Biskoppen i Peking og bad ham sende dem en Præst. Dette lod sig ikke gøre i Øjeblikket, men Biskoppen sendte dem de nødvendige Oplysninger angaaende deres Fejltagelse, roste dem for deres Iver og Trofasthed og gav dem allehaande Raad og Formaninger, som de lydigt og ydmygt tog imod, og imidlertid voksede deres Antal til 4000.

Først Aar 1795 blev Biskoppen i Stand til at sende dem en Præst, en Kineser: Pater James Tjyon. Skønt han kun kunde færdes forklædt og maatte flakke om fra Sted for at undgaa Opdagelse, arbejdede han saa vel, at de Kristnes Antal i Løbet af seks Aar voksede til 10,000. Men i dette Aar — altsaa 1801 — blev en Kasse med hans Bøger opdaget, og saa stor Opmærksomhed vakte dette Fund, at han, i Haab om at redde sin forfulgte Menighed, selv meldte sig til Øvrigheden, og sammen med trehundrede Fæller led han Martyrdøden, saa Menigheden nu atter stod uden Præst og Vejleder. Og dog holdt de fast ved Troen under disse Forhold i 30 Aar.

Efter mange rørende Anraabelser om Hjælp, baade til Peking og Rom, naaede en Skrivelse Pave Pius VII, under hans Fangenskab i Fontainebleau, og den hellige Fader

udnævnte Pater Bruguierre fra Fremmedmissionen i Paris til Apostolisk Vikar over Korea 1831.

Mgr. Bruguierre startede øjeblikkelig, skønt han vidste, at Kristendommens Historie i Korea var skrevet med Martyrblod, og at han selv, som alle de andre, kun havde Døden i Vente. Han skulde dog ikke lide Martyrdøden, idet han bukkede under for de utallige Besværligheder, som han havde mødt paa sin farefulde Rejse, i en Landsby Pie-Sieon i Mongoliet.

Karakteristisk for de Forhold, der ventede den kristne Præst, der søgte at komme den betrængte Menighed i Korea til Hjælp, er den franske Præst De Maistres Historie. Han startede i Aaret 1837 og brugte 10 Aar og 60.000 Francs paa at strejfe rundt for at finde et Hul i den uigennemtrængelige Grænse og søgte i al denne Tid i utallige Forklædninger og trods allehaande Farer at finde en Fører, der kunde smugle ham over Grænsen. Hverken i kinesiske Djunker eller i franske Skibe var der nogen, der vilde hjælpe ham med et Foretagende, som de var overbevist om vilde betyde den sikre Død for ham. Til sidst kom en Jesuiterpræst, Pater Helot, ham til Hjælp. Han mente det forsvarligt en Tid at forlade sin egen Flok for at hjælpe en Medbroder i hans Forsøg paa at komme de betrængte Sjæle til Hjælp, og i en forfalden Djunke lodsede han ham ind i det forjættede Land. Idet han etterlod ham paa Kysten med mange Ønsker og Bønner om Held, forlod Pater Helot ham »med den gode Bevidsthed om at have vovet sit Liv for en Mission, der ikke var hans egen«. Det lykkedes nu Pater De Maistre at trænge ind i det indre af Landet, og der døde han d. 20. December 1857 af »Udmattelse og Nød« efter ti Aars anstrengende Arbejde.

Mgr. Bruguierre blev efterfulgt af den heltemodige Laurence Imbert, født i Provence, Medlem af Seehuenmissionen i det indre Kina. I 1736 lykkedes det ham sammen med Patrene Maubant og Chastan at komme ind i det omhyggeligt bevogtede Land. Han var den første Biskop, der betraadte Koreas Jord, hvor han udøvede sin Gerning i tre Aar.

I et Brev har han beskrevet sit Liv i disse Aar. Ofte,

skriver han, var han overvældet af Træthed og udsat for Livsfare. Daglig stod han op Kl. 2½ om Morgenen, og Kl. 3 mødtes han til Bøn med sine Folk. Kl. 3½ begyndte hans Embedsarbejde med at træffe Aftaler om Daab og Konfirmation, efterfulgt af Messe og Kommunion for femten, tyve Mennesker. Alt maatte foregaa om Natten for at undgaa Opdagelse. Selv Konvertiter af høj Rang kunde kun vove sig ud i Forklædning og være hjemme igen inden Daggry. Han drog fra den ene katholske Familie til den anden og dvælede aldrig to Dage i samme Hus. Han led meget af Sult; for trods sin tidlige Opstaaen maatte han vente paa sit første Maaltid til midt paa Dagen, og Maaltidet bestod kun af Ris og Vand. Efter et kort Hvil underviste han de viderekomne i Theologi og hørte Skriftemaal til Nitiden. Kl. 9 lagde han sig til Hvile paa et Tæppe paa Gulvet, da Senge ikke fandtes i Korea. Trods disse Trængsler holdt han sig dog oppe, skønt han selv sagde, at han ikke kunde frygte det Sværdhug, der vilde gøre Ende paa en saadan Tilværelse.

Men var det end et farefuldt og byrdefuldt Liv, de første Missionærer levede, bar deres Arbejde til Gengæld rige Frugter. Naar en Koreaner, skriver en Missionær, først har lært Sandheden, er intet Offer for stort for ham. En Adelsmand eller en Søn af en Mandarin bliver simpel Arbejder, om det behøves. Mange forlader straks efter Daaben deres Hjem for at søge Tilflugt i Bjergene og leve — eller dø — dér efter Guds Vilje. Til Trods for den Fare, der var forbundet med at antage Troen og de Ofre, de maatte bringe, voksede Antallet af de Kristne hurtigt, hvilket var saameget forunderligere, som Koreanerne var en Race ned-sunket i Umodal, Uvidenhed og Korruption.

Kirken i Korea maatte udholde fire Forfølgelser i Løbet af det 19. Aarhundrede. Vi har allerede erfaret noget om den første. Den anden brød ud i 1839, da en Mængde Kristne blev pint og dræbt.

Mgr. Imbert var en af de første, der blev opdagede, og i Haab om, at Arrestation af Missionærene kunde faa Forfølgelsen til at standse, beordrede han Patrene Maubant og Chastan til at overgive sig til Forfølgerne.

Begge adlød øjeblikkelig, og alle tre blev henrettede den 21. September 1839 sammen med et Antal indfødte Kristne.

Først Aar efter blev det muligt at udnævne hans Efterfølger Mgr. Ferréol, som kom til Korea i 1846 sammen med en ung indfødt af fornem Fødsel: André Rim, den første koreanske Præst. Men hans Byrd og gode Forbindelser hjalp ham ikke. Aaret efter blev han grebet og henrettet. 1925 blev han beatificeret sammen med Mgr. Imbert, hans to Fæller og 82 indfødte Martyrer.

Trods alle Vanskeligheder lykkedes det stadig Præster at komme ind i Landet, og Menigheden voksede, saa at den bestod af 28,000 i Aaret 1866, da den sidste blodige Forfølgelse brød ud, og den apostoliske Vikar, Mgr. Daveluy, led Martyrdøden sammen med syv andre Missionærer og Tusinder af troende Indfødte. Ofrenes Antal anslaaes til ca. 8000, og de tre overlevende Missionærer maatte flygte til Kina, saa Korea igen stod uden Præster i 10 Aar.

Først 1886 lykkedes det den nuværende apostoliske Vikar, den ærværdige Monseigneur Mutel, at komme ind i Landet forklædt som Bedemand, og han har haft den Lykke at se Kirken vokse og blomstre siden hine farefulde Dage, da han betraadte Koreas Jord for første Gang.

Ligesom Kina og Japan blev Korea ogsaa tvunget til at aabne sine Porte for Europæerne, og nu kunde Kirken frit udvikle sig. Da Mgr. Mutel kom til Korea, var der 17,000 Kristne, og i Løbet af 20 Aar steg Antallet til 77,000, og i Dag anslaaes Antallet til over 110,000 med tre Bisper og to apostoliske Præfekter. Desuden vokser der stadig Klostre op, baade mandlige og kvindelige. Det indfødte Præsteskab uddannes paa seks Seminarier; der findes 1500 Kateketer og over 100 indfødte Søstre. Man maa uvilkaarligt tænke paa, om en Kirke, der saa vidunderligt er opvokset i allehaande Trængsler og vædet med Martyrblod, ikke er bestemt af Gud til at spille en stor Rolle i Arbejdet for at udbrede Kristendommen i det fjerne Østen.

Holger K.-Hafstrøm.

Skriftlæsning.

Kirkens Sendelse.

Sandelig siger jeg eder: Alt hvad I binder paa Jorden, det skal ogsaa være bundet i Himlen, og alt hvad I løser paa Jorden, det skal ogsaa være løst i Himlen. Matth. 18, 18.

Annam den Helligaand! Hvem I forlader Synderne, dem er de forladte, og hvem I beholder dem, dem er de beholdne. Joh. 20, 23.

Mig er givet al Magt i Himlen og paa Jorden. Gaa derfor hen og lær alle Folk, idet I døber dem i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, og lær dem at holde alt, hvad jeg har befaleet eder; og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende. Matth. 28, 18—20.

Som Faderen har sendt mig, saaledes sender og jeg eder. Joh. 20, 21.

Fader, ligesom du har sendt mig til Verden, saaledes har og jeg udsendt dem i Verden. Joh. 17, 18.

Hvo som hører eder, han hører mig, og hvo som foragter eder, han foragter mig; men hvo som foragter mig, han foragter ham, som har sendt mig. Luc. 10, 16.

Hvo som ikke hører Kirken, han være for dig som en Hedning og offentlig Synder. Matth. 18, 17.

Vær derfor underdanige, fordi det er nødvendigt, ikke blot for Straffens, men ogsaa for Samvittighedens Skyld. Rom. 13, 5.

Giv Agt paa eder selv og den hele Hjord, i hvilken den Helligaand har indsat eder til Biskopper til at regere Guds Kirke. I Cor. 4, 1.

Derfor skriver jeg dette fraværende, for at jeg ikke nærværende skal komme til at bruge Strenghed efter den Magt, som Herren har givet mig. II Cor. 13, 10.

Præster, som er gode Forstandere, skal agtes dobbelt Ære værd, mest de, som arbejder i Ord og Lære . . . Anlæg ikke Klagemaal mod en Præst, uden efter to eller tre Vidner. I Tim. 5, 17—19.

De Ældste iblandt eder formaner jeg som deres Medældste og Vidne om Christi Lidelser . . . vogter Guds Hjord hos eder . . . Da skal I, naar Overhyrden aabenbares, faa Herlighedens uvisnelige Krans. I Petr. 5, 1—4.

Vor Frue af Danmark.

»Succure cadenti,
Surgere qui curat, populo.
(Brev. Rom.)

*Hil dig, du som monne bære
I Dit kyske Skød i Løn
Ham, som Frelser vilde være
For det faldne Adams Køn.*

*Stjernesmykte Jomfru skære,
Naadens Moder prud og skøn,
Se, vi love, prise, ære,
Signe dig — med samt din Søn.*

*Ved din Bøn til ham du virke,
At i Danmarks gamle Rige
Absalons og Ansgars Kirke*

*Bygt paa Petri Klippesylde
Stærk og hellig frem maa stige
Dig med samt din Søn at hylde.*

Rom, Oktober 1931.

P. A.

En Samtale.

A: Holder du det Blad?

B: Ja — hvad skal man holde?

A: Naa, der er da andre Blade.

B: Ja, men det er nu alligevel det bedst redigerede.

A: Ja — og det mest usædelige, antireligiøse og gemene.

B: Det kan man da ikke sige.

A: Saa du den Artikel i Gaar?

B: Naa ja, jeg ved nok, hvad du mener, ja, den var slem.

A: Og der var en lignende for en Maanedstid siden.

B: Ja, en enkelt saadan af og til er der jo.

A: Ikke af og til, men med bestemte Mellemrum, men men det har du naturligvis ikke lagt Mærke til?

B: Nej, ærlig talt, det har jeg ikke.

A: Jo, du kan stole paa, at der er Plan i det, det er ikke tilfældigt. Har du lagt Mærke til, at alt, hvad der blot

smager af Religion, eller er ophøjet og ædelt, det bliver, alt eftersom hvad Bladet har Mod til, eller — maaske bedre sagt — har Raad til, enten rakked ned, forhaanet eller behandlet med smilende Overbærenhed?

B: Ja, nu, da du siger det, der er noget om det; men man holder jo da endelig heller ikke et Blad, fordi man er enig med det — politisk er jeg heller ikke enig med det — men jeg er voksen nok til at kunne taale at læse en anden Mening end min egen.

A: Det er slet ikke det, der er Tale om; men naar du holder det, saa støtter du det. Blæse være med det politiske — det andet er meget værre. Jeg har selv holdt Bladet i mange Aar, men nu har jeg sagt det af. Jeg kan ikke klare mig med min Samvittighed mere. Naar jeg støtter et Foretagende, der aabenbart systematisk bekæmper Religion og Sædelighed og lovpriser det modsatte, saa begaar jeg en Synd, det kan man vist ikke komme udenom, og jeg vil hverken i Helvede eller i Skærsilden for den Fornøjelses Skyld at læse det mugne Blad.

B: Hvorfor er der da ingen, der tager til Genmæle?

A: Kører du Automobil?

B: Ja — hvorfor?

A: Er der saa aldrig et Cyklebud eller lignende, der skælder dig ud?

B: Jo — tit!

A: Svarer du saa igen?

B: Nej — bevar mig vel!

A: Der kan du se, det er det samme.

B: Ja, men godt redigeret, det er det nu.

A: Aa, hvad, det er ogsaa lidt af en Overtro, det tærer paa tidligere Tidens Renommé. Skal vi ikke ta' og sige det af, hvad?

B: Jo, lad os saa det —

allesammen!

J. H.-L.

D. K. K. F.s Læsekreds.

I Begyndelsen af 1929 begyndte »Danske Kvinders katolske Forbund« en Læsekreds, som i de tre Aar, den har eksisteret, har vundet Tilslutning baade i København og ude i Provinsen. Nu ved Aarsskiftet vil vi gerne gøre alle Interesserede — ikke blot Forbundets Medlemmer — opmærksomme paa, at Læsekredsen optager nye Deltagere fra Januar 1932.

For et Medlemskontingent af 2 Kr. om Aaret modtager man følgende Tidsskrifter: det norske katolske Ugeblad

»St. Olav«, Maanedsskriftet »Credo«, som indeholder Bidrag fra alle de nordiske Lande, samt »Frauenland«, udgivet af »Katholischer deutscher Frauenbund«. For at Medlemmerne ikke skal komme til at vente altfor længe paa de sidst udkomne Numre, cirkulerer der flere Eksemplarer af hvert Tidsskrift. Ethvert af de tre Tidsskrifter udsendes med 12 aarlige Udsendelser (»St. Olav« altsaa med 4 à 5 Hæfter ad Gangen). Hver Tidsskriftforsendelse kan beholdes i en Uge. Som Udgift for Deltagerne kommer Frankeringen ved Videresendelsen, som for Tidsskrifternes Vedkommende hver Gang er 7 Øre indenbys, 10 Øre udenbys.

Foruden Tidsskrifterne cirkulerer de fleste nyudkomne skandinaviske katholske Bøger samt nogle (mest ved Gaver) modtagne tyske, engelske og franske katholske Bøger. Hver Bog kan beholdes i 14 Dage à 1 Maaned, og Portoens beløber sig som Regel til 25 Øre saavel inden- som udenbys.

Indmeldelse (med Angivelse af, om man ønsker alle 3 Tidsskrifter og Bøger paa fremmede Sprog) modtages — indtil 20. Januar — af Bibliotheksassistent Frk. G. Strøm, Heibergsgade 36, Aarhus. G. S.

Franske Prædikener i St. Ansgars Kirke.

Den fra sine Foredrag i Begyndelsen af det nylig afsluttede Aar velkendte Pater Theophile Hénusse S. J. vil i Henhold til herom givet Løfte atter gæste os og tale i St. Ansgars Kirke fra Søndag d. 10. Januar indtil Fredag d. 15. Januar, hver Aften Kl. 8. Det Emne, han agter at behandle, er overmaade praktisk og aktuelt, nemlig Ægteskabet, især betragtet fra et religiøst, kristeligt Standpunkt.

Programmet omfatter følgende 6 Temaer:

1. L'essence du mariage.
2. La continence.
3. Le lien.
4. La joie du mariage.
5. Les conditions du mariage.
6. La garantie suprême.

Enhver, der har overværet Pater Hénusses Foredrag i Fjor, vil paa Forhaand være sikker paa at kunne høste et rigt Udbytte af hans klare og tankevækkende Fremstilling af det vigtige Emne og derfor ikke undlade at følge hele Rækken fra Begyndelsen af.

Adgangen er gratis; dog bedes man om at yde et Bidrag til Dækning af Udgifterne.

Fra den vide Verden

Hvorfor skal Jesuiterne jages ud af Spanien?

»Osservatore Romano« offentliggør en spansk Korrespondents saare indlysende Forklaring for de spanske Venstrepartiers Jesuiterhad. Det er nemlig Jesuiterne, som har grundlagt og ledet de katholske Arbejder- og Fagforeninger, som de socialistiske og syndikalistiske Arbejderorganisationer har et Horn i Siden paa. I mange Byer er de af Jesuiterne ledede Foreninger tre og fire Gange saa mandstærke som de andre. Disse katholske Fagforeninger har bygget billige Arbejderboliger, har skabt Sparekasser og netop i den sidste Tid ogsaa en Alderdomsforsørgelse for Arbejdere. Alt dette skal tilintetgøres, thi det hindrer Socialismens Fremgang. Derfor skal Jesuiterne ud af Spanien.

Efter »Vaterland« (Sveits).

REDAKTIONEN Af »NORDISK UGEBLAD«.

Redaktionens Adresse er: Hareskovvej 12, Bagsværd.

For Postforsendelser fra København gælder samme Porto som i selve København.

Redaktionens Telefonnummer er: Bagsværd 298.

Opringninger fra København koster 20 Øre; der kan derfor ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266. Den bedste Træffelid er (undtagen Tirsdag) Kl. 6—7 Aften.

St. Michaels Klub.

Nytaarsfest med Juletræ Mandag d. 4. Januar. Vi samles først i St. Knuds Kapel Kl. 7½ til sakramental Velsignelse. Salmebøger medbringes.

Derefter hyggeligt Samvær og Festbord i Klubben. 2 Kr. betales erlagt ved Indgangen.

Gratis Udbredelse af katholske Blade

I 1931 har vi udbragt af N. U. f. k. K., Katholsk Ungdom og Jesu Hjerter Budbringer 10296 Exp. Med tidligere udbragte ialt 76,415 Exemplarer. Da der er gjort Indsigelse mod at udbringe Bladene uden Annonce-Omslagel, og vi ikke kan udsende snavsede eller adressedeskrevne Omslag, ophører desværre Udbredelsen indtil videre.

Alle Givere og Hjælpere takkes hjerteligt.

Kirkelig Kalender.

Jan.	Jan.
3. S. Jesu Navns Fest.	10. S. Den h. Families Fest. — Søndag i Oktaven.
4. M. Oktav af Uskyldige Børn.	11. M. 6. Dag i Oktaven
5. Ti. Vigilie.	12. Ti. 7. Dag i Oktaven.
6. O. Hellig tre Konger.	13. O. Oktav af hellig tre Konger.
7. T. 2. Dag i Oktaven.	14. T. Hilarius.
8. F. 3. Dag i Oktaven.	15. F. Paulus Eremit.
9. L. 4. Dag i Oktaven.	16. L. Marcellus I.

Jan. Ugens Messebønner.

3. S. **Jesu Navns Fest** (65—118).
4. M. Oktav af De uskyldiges Børn (69—103); 2. *Sæt Bønner*: Gudsmoder (*Kirkebøn* 64—101, *Stillebøn* [92]—[95], *Slutningsbøn* 65—102), 3. *Sæt Bønner*: For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
5. Ti. Vigilie (69—104); 2. Telesphorus (70—105), 3. Gudsmoder (som Mandag).
6. O. **Hellig tre Kongers Dag** eller Herrens Aabenbarelse (72—107).
7. T. 2. Dag i Oktaven (72—107); 2. og 3. som Mandag.
8. F. 3. Dag i Oktaven (72—107); 2. og 3. som Mandag.
9. L. 4. Dag i Oktaven (72—107); 2. og som Mandag.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen (1926), det andet den gamle Udg. (1907).

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Kirke. Møde Torsdag den 7. Jan. Kl. 8½ i St. Ansgars Kirke. Herefter vil Møderne altid være den 1. og 3. Torsdag i Maanedene.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 3. Januar Kl. 8½ i Jesu Hjerte Kirke.

Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Møde Mandag den 4. Januar Kl. 8 Aften i Frederiksberg Allé 74.
Søndag den 10. Januar Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

»**Danske Kvinders katolske Forbund**«
afholder sin aarlige

Nytaarsfest

Tirsdag den 5. Januar 1932 Kl. 7½ i »Borgernes Hus«.

Nytaarsspøg, Komædie, Folkedanse og Lotteri.

Souper: Smørrebrød, Øl og Kaffe.

Billetter à 3 Kr. faas:

Sekretariatet,
Kastelsvej 19,
Øbro 6108.

Frk. A. *Osterhammel,*
Frederiksborggade 54,
Byen 720 y.

Frk. *Franziska Stratbøcker,*
Jægersborg Allé 19,
Ordrup 386.

Katolsk Boghandel,
Stenosgade 3,
Vester 3930.

Styrelsen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Mandag Aften, fra Trykkeriet Tirsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 2.

Søndag den 10. Januar

1932

INDHOLD: Den h. Familie. — Familien i det ny Testamente. — Kendelse i Sagen Angeli a Axelsen mod Augusta Utke Ramsing. — Julefesten mellem Menneskebørnene. — Et Jubilæum. — Biskop Dunn. — Reolen. — Pastor Oscar Geismar om Klosterlivet. — Franske Prædikener i St. Ansgars Kirke. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Den h. Familie.

Den h. Families Historie begynder i Bethlehem og ender i Nazareth. Og mellem disse to Opholdssteder er der et tredie Sted, hvor den h. Familie har opholdt sig; men dette tredie Sted laa uden for det Land, hvor den havde hjemme og hørte til; dette tredie Hjem laa i Ægypten og var kun et Landflygtighedens Hjem, paa samme Maade som saa mange landflygtige Russere for Tiden har et Hjem her i Danmark eller i andre Lande.

Stalden i Bethlehem kan ogsaa kun kaldes et Hjem i højst uegentlig Betydning, og saaledes bliver der kun eet Hjem tilbage, Hjemmet i Nazareth, som i virkelig Betydning kan kaldes den h. Families Hjem.

I Loreto i Italien opbevares den Dag i Dag det Hus, som den h. Familie boede i i Nazareth. Der er dem, der tvivler om Husets Ægthed; sagligt kan jeg ikke udtale mig derom, da jeg kender for lidt dertil; men dels har et Livs Erfaring belært mig om, at der er langt mere Sand-

hed i de ældgamle Traditioner, end man skulde tro; dels har jeg i analoge Tilfælde, f. Eks. vedrørende Ligklædet i Turin, hvis Historie og Forhold det har været mig muligt at sætte mig særlig godt ind i, gjort den i sig selv glædelige Erfaring, at Traditionens Tilforladelighed og Tingens Ægthed ikke blot er overvejende sandsynlig, men ligefrem overbevisende sikker.

Som ung Student blev det mig forundt al knæle i den h. Families Hjem, som det nu opbevares i Loreto, og at modtage den h. Kommunion fra et Alter, der er opstillet i en af de smaa Stuer. Senere har jeg besøgt mange andre Valfartssteder; men jeg mener at kunne sige, at aldrig har noget helligt Sted, som det blev mig undt at søge, kaldt en saadan Følelse af Andagt og Rørelse frem i mig som det lille Hjem fra Nazareth.

Her inde i disse Stuer, som den h. Joseph vel selv har bygget, har han færdedes, han, den elskelige, stille, ansvarsfyldte, selvforglemmende Mand; og med ham har her færdedes »den velsignede blandt Jorderigs Kvinder«, hun, som Menneskeslægten aldrig vil kunne glemme, hun, der for Gud og Mennesker staar som selve Kvindeidealet. Og endelig har her færdedes Han, der ikke blot var Mandsidealet, men Menneskeidealet, Han, i hvis Billede vi alle er skabte, og som vi alle skal ligne, saa at det gælder, at vi kun i samme Grad, som vi ligner Ham, fortjener at kaldes Mennesker.

Et ringe, et fattigt, et saare uanseligt Hjem var Hjemmet i Nazareth. Og dog var det Jordens og Verdens Centrum. Hvad der tænktes og føltes derinde, havde større Betydning for Nutid og Fremtid, end hvad der bestemtes og besluttedes i Kejserslottet i Rom. Folkets og Folkenes Skæbne ned gennem Tiderne afgang deraf. Og det var Fredens Tanker, der tænktes derinde, og det var Kærlighedens Følelser, der føltes derinde, og derfor blev dette Hjem et Frelsens og Befrielsens og Velsignelsens Hjem for alle Sjæle og for alle Slægter.

Og derfor elsker vi alle dette Hjem, og inde i vore Sjæle nynner vi altid, i Liv og i Død, de tre signede Navne:
Jesus, Maria. Joseph.

H. G.

Familien i det ny Testamente.

»Kan man sige, at den h. Paulus tænkte meget ringe om Familien og Familielivet, set fra et moralsk Synspunkt?«, blev jeg spurgt forleden Dag.

»Hvorfor skulde han dog gøre det?« udbrød jeg forbavset ved dette besynderlige Spørgsmaal. — »Jo, fordi han giver den ugifte Stand Fortrinet fremfor den gifte«, lød Svaret. — — »Ja men, fordi Paulus paastaar, at en ugift er fri for mange jordiske Bekymringer og ved sit Cølibat vinder baade Tid og Kraft til uforstyrret at hengive sig til Gud og Fromhedslivets Øvelser, og naar han samtidig raader til at gribe denne Chance, saa tænker han derfor absolut ikke ringe om Familielivet og den gifte Stand, lige saa lidt som vor Frelser gør det, der jo lærer det samme.« —

»Det var godt, at De nævnte Jesus. For ogsaa om ham blev der sagt, at han ringeagtede Familien, fordi han til een, der, før han fulgte ham, vilde gaa hjem og begrave sin Fader, udtalte: »Lad de døde begrave de døde, du derimod gaa hen og forkynd Guds Rige!« (Lk.9, 60) og, »Hvem der elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd« (Mt. 10, 37), sagde min Modpart nu.

»Naa, De har været ude for et rationalistisk Angreb paa hele den kristne Religion og dens Syn paa Familien, kan jeg mærke«, svarede jeg fra min Side. »Tillad mig derfor at tage hele Spørgsmaalet op. For en Klarheds Skyld siger jeg straks med det samme, hvad jeg mener om denne Sag: Det ny Testamente har ikke opgivet eller vraget nogen af de Værdier, som allerede det israelistiske Familieliv ejede, men har ovenikøbet fuldkommengjort og højnet Familien. Lad mig anføre nogle Enkeltheder.«

»Hvor ophøjet Opfattelsen af Familielivet i det gamle Testamente var paa de Steder, hvor Synden ikke havde ødelagt det rette Forhold, fremgaar smukkest, som De sikkert ved, af Tobiasbogen; her betragtes Gud som Stifter af Familielivet; Ægtepagten er en religiøs og af Gud vel-signet Pagt, Børn er en Guds Gave til Forældrene. Det fjerde blandt de ti Bud er den bærende Kraft i Samlivet mellem Forældre og Børn. Saa inderligt er det Baand,

der knytter en Familie sammen, at dens Medlemmer endnu efter deres Død ønsker at være forenede i en fælles Grav.«

»Men hvorfor dog tale om det gamle Testamente, siden det jo drejer sig om det ny?«, spurgte min Modpart.

»Jo, fordi jeg vil vise Dem, at Christus simpelthen førte det videre, der fandtes, før han kom. Kan De huske det Sted, hvor han forsvarer Familielivets Grundlov, det fjerde Guds Bud, der var ved at blive snigløbet af den rabbinske Overlevering (Mt. 15, 3 ff.)? Selv levede han i 30 Aar i en Families Skød; ved en Familiefest, hvoraf der var saa mange i gamle Tider, og som var levende Udtryk for den Kærlighed til Familien, man den Gang følte, virkede han sit første Under. Meget bestemt og skarpt betoner han Ægteskabets Uopløselighed: Naar to frivilligt er bleven enige om at ville indgaa den Pagt med hinanden, som Gud selv i Paradiset har givet Form og religiøs Karakter, saa kan de ikke mere løse, hvad Gud har sammenføjet. Endelig benytter Herren Familien som et Billede paa det Forhold, der bestaar mellem Gud og os Mennesker. De forløste udgør en eneste stor Familie, hvori Gud er Fader, Sønnen er den ældste Broder og Maria alles aandelige Moder.«

»Meget vel«, svarede den anden, »men der er dog ogsaa andre Ting, der viser, at der er Grænser for Jesu Højagtelse for Familien«. —

»Ja Grænser, det var det rette Ord«, bemærkede jeg. Familieret viger for Guds Ret; det er en Selvfølge. Naar den højeste Herre stiller Fordringer til og kræver Ofre af en Familie, maa den naturligvis bøje sig. Vi kan præcisere det hele saaledes: Vælger den menneskevordne Guds Søn for sin egen Person den ugifte Stand og anbefaler han den som noget fuldkomnere end den gifte, saa er Familielivet efter Guds Tanker noget godt og helligt, medens enligt Liv for Evangeliets Skyld er noget bedre og endnu helligere. Men hvor helligt og ophøjet Familielivet i sig selv er, fremgaar bedst af, hvad den samme Paulus, som De begyndte med, skriver i Brevet til Efesierne 5. Kap. Her kalder han Ægteskabet for en stor Hemmelighed, fordi det er et Billede af Christi Forbindelse med Kirken. Noget skønnere kan ikke siges om det, der er Forudsætningen for og Kærnen i Familien.«

»Ja, jeg tænkte jo nok, at de rationalistiske Synsmaader maa være uholdbare. Hvis man bare vilde gøre Alvor af Kristendommens Lære vedrørende Familien, vilde man hurtigt blive klar over, hvilke moralske Højder hele Samfundslivet kunde blive ført op til«, sagde nu den anden, og jeg sluttede Samtalen med de Ord: »Ja sikkert nok, og navnlig hvis alle Hjem vilde se hen til det Eksempel, den h. Familie i Nazaret giver dem«. F. K.

Kendelse i Sagen Angelica Axelsen mod Augusta Utke Ramsing.

Af den af Frk. Angelica Axelsen i Sagen mod Augusta Utke Ramsing begærede kirkelige Ret er der Dags Dato under Hs. Excellence, Biskoppens Forsæde bleven afsagt følgende

K E N D E L S E:

1. Klageren fremfører som første Punkt:

At Augusta Ramsing har givet ufyldstgørende Oplysninger om Statutterne i L'Union Internationale des Ligues Catholiques Féminines.

Ifølge Oplysninger fra Fru Anna Backer, Formanden for »Det Norske Katholske Kvindeforbund« samt fra Præsidenten for den Internationale Katholske Kvindeliga, Mme F. Steenberghe-Engheringh kan det ikke siges, at der er noget Grundlag for det første Anklagepunkt.

2. Det af Klageren fremførte andet Klagepunkt:

»Systematisk at have modarbejdet katholske Enkeltpersoner og Foreninger, naar de stod hendes Planer eller Vilje imod (e. gr. Amy Anker, Angelica Axelsen, »Værneforeningen«)«

hviler paa personlige Stridigheder og Divergenser, som den kirkelige Ret ikke kan tage Stilling til. Det paastaaede Modarbejde mod enkelte Personer og navngivne Foreninger synes fremkaldt ved en ulovlig Frengangsmaade inden for

disse Foreninger; forøvrigt er der ikke tilvejebragt noget Bevis for, at den anklagede »systematisk« har modarbejdet nævnte Personer eller Foreninger.

3. I sit tredie Anklagepunkt fremfører Klageren den Paastand:

At den anklagede har »jongleret med det af hende oprettede Ferie- og Fritidshjem, kaldet »Prinsesse Margrethes Feriehjem«, paa en saadan Maade, at ingen kunde vide, om det Hjem var privat eller oprettet med den kirkelige Øvrigheds Tilladelse, og om det var et katolsk Børnehjem.«

Det er dokumenteret, at Feriehjemmet »Trørødhus« er oprettet af og altid har tilhørt »Danske Kvinders Katolske Forbund« under Prinsesse Margrethes Protektion, saaledes at der ikke findes noget Grundlag for dette Anklagepunkt.

4. Det fjerde Anklagepunkt er en Sigtelse mod den anklagede for:

»At have givet offentlig Forargelse ved ikke at have ført noget afstemt Kasseregnskab, hvorigennem Indtægterne, d. v. s. de offentlig indsamlede Midler, kan bevises, og ved denne sin Adfærd gjort enhver Mistanke om Misbrug af betroede Midler velbegrundet.«

Det maa i høj Grad beklages, at den anklagede ikke har ført et forsvarligt Regnskab over de til Feriehjemmet indkomne Bidrag og Udgifterne ved Ombygningen. Det maa ligeledes beklages, at den øvrige Bestyrelse af »D. Kv. K. F.« ikke har sørget for, at et nøjagtigt Byggeregnskab blev ført og forelagt for de ordinære Generalforsamlinger. De afgivne Vidneudsagn og en foretagen kritisk Revision viser dog, at der ikke er Grundlag for at sigte den Anklagede for Uredelighed eller for paa nogen Maade at have svigtet den Tillid, der er vist hende. Thi ved en nøjagtig og grundig Gennemgang af det paa Grundlag af Bankbøger, Checkhefter og Bilag opstillede Regnskab er der ikke fundet noget, der berettiger til at formene, at der er indgaaet Midler, der uretmæssigt er unddraget Feriehjemmet.

Det maa derfor misbilliges, at Anklageren har fremført ærekrænkende Sigtelser, som efter de foreliggende Oplysninger savner fornødent Grundlag, mod en Trosfælle, der i en lang Aarrække har præsteret et meget dygtigt, energisk og uselvsk Arbejde i den sociale og karitative Virksomhed.

København, d. 30. Dec. 1931.

† *Jos. Brems.*

P. D. Steidl, C. SS. R.

Jos. Resch, C. SS. R.

Ph. v. d. Kellenburg.

Fr. Klar, C. SS. R.

F. Flynn, C. M.

Bernh. Jensen.

Julefesten mellem Menneskebørnene.

Saa har vi igen fejret Jul, Julen 1931; Kærlighedens Fest, som den saa smukt kaldes. Blev den for os en Kærlighedens Fest? Hvis ikke, da er Skylden sandelig ikke Børnets i Krybben. Heller ikke vor hellige Kirkes, som har gjort alt for at give sine Børn Andel i den sande Juleglæde. Naar man har set Forberedelserne mellem Menneskene til Julefestens Afholdelse, den egentlige Afholdelse af Festen med Juletræ, Julegaver og den smukke traditionelle Udveksling af Hilsener og gode Ønsker, da kan man nok sige: »Ja, Julen blev en Kærlighedens Fest; det var, som om Menneskene kappedes om at efterleve de skønne og indholdsrige Ord: ‚Børnlille, elsker hverandre.‘« Men ser man dybere, blev Julefesten saa mon ogsaa i Aand og Sandhed en Kærlighedens Fest? Skal der svares et ærligt og oprigtigt Ja til dette, da maa det være saaledes, at alt, hvad der hedder Had, Ukærlighed og Uvilje, maa være fjernet fra vore Hjerter og give Plads for Kærlighed, Overbærenhed og Barmhjertighed.

Imod denne Hjertets Julefest er den anden, den rent menneskelige, dog for intet at regne. Maatte dog Freden og Kærligheden, Krybbebørnets Gaver til Menneskene, blive modtaget og bevaret i det nye Aar! Uden disse gør Menneskene jo Livet, som dog er noget meget stort og tillige noget usigelig skønt, bittert og svært for hverandre.

»Fred være med eder,« saaledes hilste vor Frelser sine Venner, da han vandrede her nede paa Jorden. Saaledes hilser Frelseren ogsaa os daglig, hver Gang Præsten i den hellige Messe vender sig mod de troende og siger: »Dominus vobiscum.« Vi kan og vil da ikke lade haant om

denne vor Mesters Hilsen og Ønske —; men vi gør det, om vi ikke modtager den og atter omsætter den i Næstekærlighedens Tjeneste.

Vor hellige Fader i Rom kalder mere end tidligere paa os, for at vi skal deltage i den katholske Aktion; men uden Fred og Kærlighed samt det gode Eksempel er vort Arbejde uden Nytte og vil bryde sammen; thi Guds Velsignelse maa vi have med; men med den kan vi kun regne, naar vi har god Vilje. *Elisabeth Hansen.*

Et Jubilæum.

Broder ALFONS, Les petits frères maristes.

Elever, der i Løbet af de sidste 25 Aar er udgaet af St. Mariæ Drengeskole, Medlemmer af denne Skoles Elevforening, og i det hele taget Venner af Marist-Brødrene, kan ikke undgaa at kende Broder Alfons — Læreren, Kokken, Rosenkranskirkens »Hverdags«- og Reserve-Organist, »Plejemor« for Drengene i Kostskolen — ja, i det hele taget Marist-Brødrenes »Alt-mulig-Mand«. Den 9. Januar bliver det 25 Aar, siden han som 19-aarig ung Broder kom til den danske Mission, udsendt fra Les frères maristes' Ordens-Provinsialhus i Belgien, under hvilken vore hjemlige Marist-Brødre dengang stod.

I disse Aar har Broder Alfons røgtet sin Gerning med en Selvopofrelse og Trofasthed, som man kun kan finde hos katholske Ordensmænd.

— Vi var en lille Flok, bestaaende af Broder Alfons' »gamle Dreng« og Venner, der havde tænkt os at kunne fejre 25-Aarsdagen sammen med ham; men det skulde ikke blive saaledes. Broder Alfons maatte allerede i For sommeren lade sig indlægge paa St. Josefs Hospital og har i Løbet af det sidste halve Aar haft en meget svær Tid, og dobbelt svært var det for ham, da han paa sin Læges Anordning maatte søge Rekreation i Udlandet. Det var med Sorg, han maatte forlade sine Dreng, sine Medbrødre og Arbejdsfæller, sine Venner og det Land, som han nu betragtede som sit Fædreland. Men Sorgen var ikke mindre for os, der havde sluttet os til Broder Alfons, os, der havde lært ham at kende, og som forstaar, hvilket Tab det er for Menigheden i Rosenkranssognet, for Skolens Pensionat, for ældre Elever at skulle undvære ham. Der er da heldigvis ogsaa Mulighed for, at Broder Alfons i

Løbet af et halvt Aars Tid vender tilbage, saafremt hans Helbred bliver saaledes, at han atter kan taale vort Klima.

Vi maa derfor nøjes med gennem »Nordisk Ugeblad« at bringe Broder Alfons vor Lykønskning paa Jubilæumsdagen, sig ham Tak for de Aar, han har virket blandt os, og ønske, at han maa genvinde sit Helbred, saa han inden længe atter kan tage Ophold i Danmark; hans Plads her vil altid staa aaben; thi katholske Ordensmænd af Broder Alfons' Type vil der altid være Virkefelt for i et Missionsland som Danmark.

— Paa Jubilæumsdagen, den 9. Januar, vil hans »gamle Dreng« og Venner lade læse en Messe i Rosenkranskirken som Tak for, at Gud har forundt ham og os den Naade, at hans Virkefelt blev forlagt til Danmark, og samtidig vil vi opsende en stille Bøn i Haabet om, at han maa vinde Kræfter til atter at optage sin alsidige og velsignelsesrige Gerning.

Laur. Andersen.

Skulde nogen have Lyst til at sende Broder Alfons en Hilsen, hvilket vilde glæde ham, er Adressen: *Maristen-Kloster, Fürth bei Landshut, Nieder-Bayern.*

Biskop Dunn.

En Mønsterbiskop.

Om den nylig afdøde Biskop af Nottingham har »The Catholic Gazette« en meget smuk Artikel i sidste Nummer.

»Hans Død betyder et alvorligt Tab for Nottinghams Bispedømme. Han gik i den Grad op i Arbejdet med at organisere og styrke sit Bispedømme, at han næsten var ukendt for Omverdenen, da han døde.«

»En Biskop styrer sit Dioces med sin Pen,« sagde han engang, og Dag for Dag sad han og arbejdede flittigt ved sit Skrivebord. Alle Breve besvarede han omgaaende. De, som stod i Korrespondance med ham, var ustandselig hans Skyldnere. Det kan bedst illustreres ved hans Forhold til sine vordende Præster. I Aaret 1920 havde han 14 studerende ved »Venerabile«. Hver af dem modtog Juleaften et Brev paa fire Sider fra ham, skrevet med hans sirlige Haandskrift, og der var ikke to af dem, der indeholdt samme Tanker eller Sætninger. Selv de sædvanlige Juleønsker var forskelligt formulerede. Hvert Brev var livligt, fortroligt og hjerteligt.

»My dear father,« sagde han engang til en af sine Præster, der forelagde ham en Plan. »Jeg har ikke noget at

indvende mod, hvad De foretager Dem, bare De udretter noget. De, der aldrig gør Fejltagelser, udretter aldrig noget. Vær ikke bange for at begaa en Fejl.«

Han havde altid et opmuntrende Ord til sine Fæller og var altid parat til at undskyldte en Fejl, naar der laa god Vilje bag.

Derfor kunde han godt være skarp i sine Udtalelser, som engang han, ved Aabningen af en ny Kirke, konfronterede Menigheden med deres Bidrag og fastslog, hvor mange Aar de vilde være om at betale deres Kirke med den Fart!

»*Hunc lapidem posuit Thomas Ep. Nottinghamensis!*«

Paa over tyve Kirkers Grundstene staar denne Iodskrift. Kirker, Skoler og Kapeller blomstrede op under hans Styre, og Statistiken viser, hvorledes Konversioner, Præstekald og katholske Ægteskaber tog til i Antal fra første til sidste Dag af hans Bispetid. Gæld blev betalt, nye Fonds blev grundlagte — og alt i Løbet af femten Aar. Loyal til det yderste var Biskop Dunn, men ogsaa fast i sine bestemte Krav med Hensyn til Liturgi, hvor han f. Eks. bestemt forlangte Gregoriansk Kirkesang.

Holger K.-Hafstrøm.

Pax. The Monthly Review of the Benedictines of Prinknash, Gloucester. Oktober—December.

I Oktoberheftet fortælles om Østens Riter og Genforening med Vesten. Pave Benedikt XV. stiftede i 1917^u en særlig Kongregation i Rom, som skal varetage de orientalske Kirkers Interesser. I hans Motu proprio læser vi de bemærkelsesværdige Ord: »Jesu Christi Kirke er hverken Latinsk, Græsk eller Slavisk, men Katholsk. Der skal ingen Forskel gøres mellem Kirkens Børn. Hvad enten de er Latinere, Grækere, Slaver eller tilhører en anden Nation, saa har de alle den samme Plads for Petri Stol.« — Paa Grund af manglende Kærlighed og Forstaaelse mellem Latinere og Grækere har Muligheden for en Genforening mellem de to Kirker været haabløs hidindtil. Der har været anvendt store Summer til Udbredelsen af latinsk Ritus i Palæstina. Men var disse i Stedet blevet givne til Støtte af den byzantinske Ritus, hævder en, der kender Forholdene godt

dernede, saa vilde Landets kristne Befolkning nu have været katholsk. Den katholske Kirke kan tillade alt: forskellige Riter, Love og Skikke, blot ikke Vildfarelser og Synd. —

I Novemberheftet fortælles om Cistercielklostret i Clairvaux.

I en mystisk Afhandling udvikles, hvorledes Sjælen naar til Ro og Hvile i Gud. Den naar det ved gennem Livets Prøvelser at faa alle Sjæls Kræfter grundfæstede i Guds Vilje.

Under Overskriften: »Prinknash Klokker« udtales der: Kirkeklokker, som vi nu kender dem, er først i Brug i det 8. Aarh. Det smukke Rituale, som følges ved deres Indvielse, findes i Pontificale Romanum. Kun Biskoppen eller den, der er hans Delegerede, har Ret til at foretage Indvielsen. I Longfellows »Gyldne Legende« (paa Dansk ved Thor Lange) hører man Klokkernes ophøjede Kalden.

»Farvede Vinduer« hedder en anden interessant Artikel om Kunsten at fabrikere Kirkeruder, der giver Rummet et Lys, der kan forlene det med Ærefrygt for det hellige Sted, virke beroligende paa Sindet og stemme til Andagt.

Decemberheftet afslutter Beskrivelsen af Clairvaux's Natur og Liv. Under Titlen: »En glemt Bekender«, hører vi om en af dem, John Morren ved Navn, der under Dronning Elisabeth led for sin katholske Tros Skyld. Tallet paa Bekendere, siges der, er forholdsvis lille, men set kvalitativt fremragende. Morren har skrevet et Klageskrift »Addition«, i hvilket han frygtløst hævder, at den nye Religion har forladt den fra Apostlene og Forfædrene nedarvede Kristendom.

Følgen var den samme Sædernes Forfald, som vi kender fra andre Lande, hvor Protestantismen sejrede.

I den asketiske Artikel: »The House of the Spirit« læser vi: Menneskene vil ikke betale Prisen for den evangeliske Enfold: Selvfornægtelse. Dersom de vilde det, saa vilde Livets mangfoldige Vanskeligheder svinde bort.

Foruden andre udmærkede Bidrag indeholder Pax i hvert Nummer en Række Anmeldelser af nye katholske Bøger.

Niels Hansen
Præst.

Pastor Oscar Geismar om Klosterlivet.

I en udførlig og anerkendende Anmeldelse af Pastor Peter Schindlers Bog om Munkevæsnet i Vesterleden skriver fhv. Valgmenighedspræst i Kerteminde, nu Sognepræst ved Slotskirken, Oscar Geismar følgende bemærkelsesværdige Linjer („Politiken“ for 21. Novbr.):

„Man gør sikkert ret i ogsaa fra protestantisk Side at indrømme Pastor Schindler, at Luther saa lovlig summarisk

paa Klostrene, og at hans personlige Forudsætninger hindrede ham i en retfærdig Bedømmelse. Hvis Religion er Troen paa en evig Verdens Eksistens bagved og oven over den haandgribelige, og hvis Kristendom er Troen paa, at denne Verden, midtpunktsamlet i Kristus, er kommet Mennesker magtfuldt i Møde, maa man indrømme, at ogsaa for sjælesunde Mennesker kan den uundgaelige Modsætning mellem disse to Verdener blive saa tvingende, at de maa vælge at forsage den ene for at eje den anden. Klosterlivet er paa een Gang de Kaldedes Forsøg paa at realisere Himmeriget paa denne Jord og de Kristusgrebnes Forsøg paa den fulde Hengivelse, det absolute Offer. Mon det er forstandigt at nægte, at paa denne Jord naar nogle Kristne meget, andre lidet? Men er Klosterlivet andet end det klare Udtryk for denne simple Sandhed?"

Og fremdeles: „Saa sandt Verden gaar efter een Lov, og vor ideale Bevidsthed efter en anden, saa sandt bliver ethvert redeligt Menneske stillet over for det Spørgsmaal, hvor meget han vil sætte ind paa at realisere Idealerne i en genstridig Verden. Der er over hele den protestantiske Moral meget af Moratoriets Aand, medens Klosterlivet dog altid er et Forsøg paa at storme Tinderne.“

Ord som disse af den begavede og indflydelsesrige Præst og Skribent er det en Glæde at indlemme blandt de efterhaanden ikke faa Vidnesbyrd for den stille Reformation.

J. J.

Franske Prædikener i St. Ansgars Kirke.

Den fra sine Foredrag i Begyndelsen af det nylig afsluttede Aar velkendte Pater Theophile Hénusse S. J. vil i Henhold til herom givet Løfte atter gæste os og tale i St. Ansgars Kirke fra Søndag d. 10. Januar indtil Fredag d. 15. Januar, hver Aften Kl. 8. Det Emne, han agter at behandle, er overmaade praktisk og aktuelt, nemlig Ægteskabet, især betragtet fra et religiøst, kristeligt Standpunkt.

Programmet omfatter følgende 6 Temaer:

1. L'essence du mariage.
2. La continence.
3. Le lien.
4. La joie du mariage.
5. Les conditions du mariage.
6. La garantie suprême.

Enhver, der har overværet Pater Hénusses Foredrag i Fjor, vil paa Forhaand være sikker paa at kunne høste et rigt Udbytte af hans klare og tankevækkende Fremstilling

af det vigtige Emne og derfor ikke undlade at følge hele Rækken fra Begyndelsen af.

Adgangen er gratis; dog bedes man om at yde et Bidrag til Dækning af Udgifterne.

Det bemærkes, at Pater Hénusse fra den 17. til den 22. Januar vil holde en Række Konferencer i Jesu Hjerter Kirke i Stenosgade. Emnerne vil blive meddelt i næste Nr. af »Nordisk Ugeblad«.

Fra den vide Verden

Pavens Ord taget til Følge.

Da Assistentshuset i Byen Aquila i Italien for nylig udbød de uafhængte Panter til Salg — og de var mangfoldige, som Følge af Arbejdsløshed og Dyrtid — fik de fattige en glædelig Overraskelse. En unævnt havde betalt hele Summen for dem, saa alle kunde faa deres kære Sager gratis tilbage. Det har vist sig, at det var Byens Biskop, der paa denne smukke Maade har givet et praktisk Eksempel paa, hvorledes en god Katholik kan besvare Pavens Brev: »Nova impendet«.

Pekings katholske Universitet.

Pekings katholske Universitet, oprettet og ledet af amerikanske Benediktinere, er blevet officielt anerkendt af den kinesiske Regering. Det har den Betydning, at det fra nu af er ligeberettiget med de øvrige kinesiske Universiteter. De akademiske Grader har officiel Gyldighed. Man har længe været vidende om, at Anerkendelsen vilde komme, men den officielle Bekræftelse kom først d. 23. August.

I KORTE TRÆK

Et Jubilæum, der omfattes med almindelig Interesse, fejres den 27. ds. Paa denne Dag fejrer Pater Cuthbert, O. S. F. C., Halvtredsars-Dagen for sin Indtræden i Ordenen. Pater Cuthberts Bortrejse fra England for nylig betød et alvorligt Tab for Tusinder — baade Lægfolk og ikke mindst Franciskanertierterne, der saa op til ham med den dybeste Ærbødighed og Hengivenhed som deres store aandelige Leder i St. Franciskus's Aand.

Pater Cuthbert havde desuden europæisk Ry paa Grund af sin store Lærdom og sin mesterlige St. Franciskusbiografi.

Det skyldtes da ogsaa hans eminente Evner, at Valget faldt paa ham, da man søgte en Leder af det nyoprettede Institut for Franciskanerstudier i Assisi.

Dette Institut: St. Lorenzos Collegium, blomstrer og vokser under hans Ledelse. Hans Medarbejdere er alle universitetsuddannede Brødre, og er i fuld Gang med videnskabeligt Arbejde af stor Betydning. I Assisi træffes der store Forberedelser til at fejre Dagen. Bl. a. aabnes en stor ny Modelhal uden for Klausuren til Brug ved store Moder og Konferencer af forskellig Art.

Fra Hovedstad og Provins

Hs. Excellence Biskoppen

har siden første Juledag, da Biskoppen holdt Pontifikalmesse i St. Ansgars Kirke, været syg af Influenza og har i en Uges Tid maattet holde Sengen. Feberen har i flere Dage været særdeles høj. Biskoppen er heldigvis i Bedring, men det vil dog sikkert vare endnu nogen Tid, før Biskoppen kan siges at være fuldt restitueret. Vi udtaler vore bedste Ønsker om snarlig og fuldstændig Helbredelse.

Hr. Pastor Desnos's Begravelse

fandt Sted Onsdag d. 30. December fra Immaculata-Kirken paa Strandvejen; Kirken var fyldt til sidste Plads af den Afdødes Embedsbrødre, St. Josephssøstre og troende. Paa Grund af Sygdom var det umuligt for Hs. Excellence Biskoppen, som det oprindeligt havde været Meningen, selv at overvære og foretage Begravelsen; Ceremonierne forrettedes i Biskoppens Forfald af den Afdødes Ven, Hr. Pastor Flynn fra Helsingør. Ligtalen bortfaldt i Henhold til den Afdødes sidste Vilje. Liget blev baaret ud af Kirken af 10 Præster og blev derefter bisat i St. Josephssøstrenes Gravkapel i den indre Klostergaard.

R. I. P.

Foredrag i »Kvindelig Læseforening«.

Det vil sikkert interessere Ugebladets Læsere at erfare, at Forfatteren Paul Hedemann Onsdag den 13. Januar Kl. 20 i »Kvindelig Læseforening« holder et Foredrag med Lysbilleder om den verdenberømte »Palio«-Fest i Siena. Koncertsanger Vagn Hedemann vil før og efter Foredraget synges italienske Sange fra det 17. og 18. Aarh. Billetter à

2 Kr. og 1 Kr. faas i Garderoben paa 1. Sal i »Kvindelig Læseforening«, Gammel Mønt 1. — Højskolens Tilhørere vil her finde en god Erstatning i Savnet af Højskoleforedragene.

K. B.

Nykøbing F.

Mandag den 28. December holdt Birgittakredsen et vellykket Møde i Nykøbing F.

Hr. Pater Wolfisberg S. J. fra København var saa elskværdig at gøre Ophold her i Byen paa Gennemrejse til Hovedstaden.

Pateren talte om: »Sovjets Kamp imod Kristendommen«, Foredraget var ledsaget af fortrinlige Lysbilleder. Foredragsholderen gjorde opmærksom paa, at det ikke var en almindelig Revolution, der var foregaaet i Rusland, og i Virkeligheden var Kirken og Religionen ikke det egentlige Angrebsmaal. Ej heller gjaldt Kampen Afskaffelsen af Misbrug f. Eks. den russiske Kirkes Afhængighed af Zsardømmet, nej, Hensigten var at udrydde Troen paa Gud under hvilken som helst Form. Jo renere og dybere Troen var, des farligere var den for Bolsjevismen, idet Religionen stred imod Sovjets Maal: at omdanne alle til »Massemennesker«, d. v. s. upersonlige Individuer, der skulde gaa op i den store Millionmasse. Dette Maal kæmpes der stadig for, og man søger at udsprede dens Ideer over hele Verden, hvorfor vi maa følge denne Bevægelse med Opmærksomhed.

Det var helt igennem et udmærket Foredrag. Kort sagt en af de Sammenkomster, der ikke alene styrker Sammenholdet i Menigheden, men tillige spreder Oplysning om de store Problemer, som de Kristne maa tage Stilling til.

Bendt.

Taksigelse.

For den store Deltagelse, vi har mødt ved vor Rektor
Pastor Jean-Baptiste Desnos'
Død og Jordefærd bringer vi vor hjerteligste Tak.

*St. Joseph-Søstrene,
Strandvej 91.*

Conventus missionariorum hauniensium erit die 12. hujus apud st. Josephum, Griffenfeldtsgade 44 — hora assueta (4¹/₂).

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

af en Kontormand ved hvad som helst; en Inkassator; en Gaardskarl som Arbejdsmand; en Vindspudser for Private eller Husværter.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbhn. K.

Kirkelig Kalender.

Jan.	Jan.
10. S. Den h. Families Fest. — Søndag i Oktaven.	17. S. 2. Søndag e. Epiphani.
11. M. 6. Dag i Oktaven.	18. M. Petri Stol i Rom.
12. Ti. 7. Dag i Oktaven.	19. Ti. Knud, Konge af Danmark.
13. O. Oktav af hellig tre Kon- ger.	20. O. Fabian og Sebastian.
14. T. Hilarius.	21. T. Agnes.
15. F. Paulus Eremit.	22. F. Vincents og Anastasius.
16. L. Marcellus I.	23. L. 3. Søndag e. Epiphani.

Jan. **Ugens Messebønner.**

10. S. **Den h. Families Fest** (76—123); 2. *Sæt Bønner*: Søndag i Oktaven (77—112), 3. *Sæt Bønner*: Oktaven (72—107). Hellig tre Kongers Præfation (515—35).
11. M. Søndag i Oktaven (81—112); 2. Oktaven (72—107), 3. Hyginus ([5]—[5]). *Eller*: Oktavens Messe (72—107); 2. Søndagen (77—112), 3. Hyginus ([5]—[5]).
12. Ti. 7. Dag i Oktaven (72—107); 2. Gudsmoder (*Kirkebøn* 64—101, *Stillebøn* [92]—[95], *Slutningsbøn* 65—102), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
13. O. Oktav af Hellig tre Konger (83—116).
14. T. Hilarius ([41]—[42]); 2. Felix af Nola (785—618).
15. F. Paulus Eremit (785—618); 2. Maurus ([53]—[53]).
16. L. † Marcellus I (787—620); 2. og 3. som Tirsdag.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udg. af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udg. (1907).

De hellige Trekongers Fest: Jesu Hjerte Kirke.

Kl. 6, 7, 7½ stille Messer. Kl. 8 Levitmesse. Kl. 10 stille Messe med Prædiken. Kl. 2½ Festandagt.

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingsalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag Aften Kl. 8.

St. Antonius-Basar. Præsterne ved Sakramentskirken tillader sig at minde om, at der d. 7. Februar i St. Josefs Skole afholdes Basar til Fordel for den nye Skole i Husum. Gaver til Basaren modtages med Tak af Pastor Ronge, Pastor Jaworski og Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N.

Katolsk Klub's Nytaarsfest finder Sted paa Hotel Phønix Onsdag d. 13. Januar 1932. Kl. 8: Medlemsoptagelse; Kl. 8¼: Souper.

Medlemmer og Gæster anmodes om at tegne sig hos Kasseren.
Bestyrelsen.

Juleindsamlingen i St. Ansgars, Sakraments og Ordrups Sogne har indbragt 1390 Kroner, der blev uddelt i Pengegaver til 138 Familier, Enligstillede eller Personer i Skjult Nød. — Alle Bidragydere bedes herved modtage en hjertelig Tak.

Komitéen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Håreskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 3.

Søndag den 17. Januar

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Verdenskrise. — Kirkens Højtider. — St. Januarius's Mirakel. — Reolen. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Mosaik. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 8, 1-22.

Leveregler.

1. Vogt dig for fire Slags Mennesker!

Hav ikke noget Mellemværende med en mægtig Mand, at du ikke skal falde i hans Haand! Trættes ikke med en Rigmand, at han ikke skal gaa for Retten med dig! Thi Guld og Sølv har ødelagt mange, og det har fundet Vej lige til Kongernes Hjerte og har forført dem. Kives ikke med et rapmundet Menneske, læg ikke Ved paa hans Ild! Indlad dig ikke med en Mand uden Opdragelse, at han ikke gaar og taler ondt om dine Forfædre! 1-5.

2. Hav Respekt for tre Slags Mennesker!

Ringeagt ikke et Menneske, der vender sig bort fra sin Synd, og gør ham ikke Behrejdelse; husk, at vi er alle strafværdige! Ringeagt ikke en gammel Mand, for ogsaa

nogle af os bliver gamle! Glæd dig ikke over din Fjendes Død; husk, at vi alle skal dø og ønsker ikke (derved) at blive til Glæde for andre! Tænk ikke ringe om kloge Oldinges Tale og ret dig efter deres Ordsprog! Thi af dem lærer du Visdom, Forstandens Indsigt og (Kunsten) at tjene de mægtige uden Lyde. Lad ikke haant om de gamles Beretning, thi de selv har hørt deres Fædre! Af dem kan du vinde Kløgt og (belæres om), hvorledes man skal svare, naar det bliver nødvendigt. 6—12.

Gaa af Vejen for Farer!

Faa ikke Syndernes Kul til at brænde ved at dadle dem, at du ikke bliver grebet (og fortæret) af deres Synders Ild! Modsæt dig ikke en trættekær Mand, at han ikke skal lure i Baghold paa din Mund(s Ord)! Laan ikke til en mægtigere end dig selv; men har du laant, saa betragt det som tabt! Gaa ikke i Borgen over din Evne; men har du gjort det, saa tænk paa, at du skal betale! Gaa ikke for Retten mod en Dommer, thi (man antager, at) han dømmer efter, hvad der er Ret! Med en Vovehals begive du dig ikke paa Vej, at han ikke skal bringe Ulykker over dig! Thi han tager af Sted og følger sit Hoved, og du gaar til Grunde sammen med hans Dumdristighed. Indlad dig ikke i Strid med et vredagtigt Menneske og med en Vovehals drag ikke ud i Ørkenen! Thi for ham er Blod som ingenting, og han slaar dig ned paa et Sted, hvor der ingen Hjælp er. Raadfør dig ikke med Taaber; thi de kan ikke synes om noget, undtagen hvad der tiltaler dem (og deres Taabelighed)! Raadfør dig ikke med en fremmed; thi du ved ikke, hvad han kan finde paa! Blot ikke dit Hjerte for den første den bedste, at han ikke hykler Venskab for dig og bagtaler dig! 13—22.

Verdenskrise.

For et halvt Aars Tid siden befandt jeg mig paa en Rejse nede i det sydlige Tyskland. En Søndag Aften sad jeg i Krostuen i den lille By Konnersreuth, hvor den stigmatiserede Therese Neumann bor; det var selve Borg-

mesteren i Konnersreuth, der var Krovært, og alt gik smukt og sømmeligt til. Byens Standspersoner var forsamlede om et langt Bord, og det var — efter bayersk Skik — et ikke helt uanseligt Antal Seidler, der blev konsumerede i Aftenens Løb. Jeg blev indbudt til at tage Plads ved Hædersbordet, og selvfølgelig kom Samtalen inden længe til at dreje sig om Verdenskrisen. Paa mit Spørgsmaal, om der dér paa Egnen virkelig herskede Nød eller Mangel paa noget som helst, der var nødvendigt til Livets Ophold, blev der modstræbende svaret Nej; men derfor var man alligevel ikke villig til at indrømme, at en Krise i Ordets almindelige Betydning kunde der følgelig ikke være Tale om. Tilsidst var der en Mand, som hidtil havde været tavs, men som nu ganske stilfærdigt sagde: »Jeg har brugt mine Øjne, og jeg har tænkt over, hvad jeg har set. Og det Resultat, jeg er kommet til, er dette: Det er ikke Nød, men det er Utilfredshed, der hersker blandt Folk. Menneskene lider ikke mere nu, end de har gjort før; men de har aldrig været saa utilfredse, som de er nu.«

Manden gjorde et sympathisk Indtryk; han var uden Tvivl den mest intelligente af dem, der sad ved Bordet; han søgte aabenbart ikke at være aandrig eller original; man fik det Indtryk, at han sagde, hvad han sagde, fordi han maatte sige, hvad der for ham stod som Sandhed.

»Menneskene lider ikke mere nu, end de før har gjort; men de har aldrig været saa utilfredse, som de er nu.« Mon denne Udtalelse ikke kendetegner Stillingen i vore Dage betydeligt bedre end mange Udtalelser fra lærde Mænd, der blot udtaler sig, fordi de ikke kan være bekendt ikke at have nogen Mening om Forholdene, men som i Virkeligheden er i den Grad tvivlraadige, at man efter at have hørt dem forstaar endnu mindre af det hele, end man gjorde i Forvejen.

Der er meget, der tyder paa, at Menneskene ikke lider mere nu, end de før har gjort. Aldrig har der været en saadan Overflod, ikke blot paa, hvad der er absolut nødvendigt til Livets Ophold, altsaa paa Korn og Levnedsmidler, men der har fremdeles aldrig været en saadan Over-

flod paa Ting, der ikke kan siges at være absolut nødvendige til Livets Ophold, men dog betinger en vis Grad af Lüksus, der efterhaanden betragtes som Livsfornödenhed; til disse Ting kan regnes Kaffe, Gummi, Benzin, Kul o. s. v. Det er sikkert ingen Overdrivelse at sige, at aldrig har Verdenslagrene, hvad disse Ting angaar, været saa fyldte som i vore Dage.

Og dog hersker der Krise, Verdenskrise.

Naar der i de henrundne Aarhundreder herskede Nød og Elendighed, saa var Grunden den, at der herskede Mangel; i vore Dage hersker der Overflod, og det er selve Overfloden, der er Skyld i Nøden og Elendigheden.

Dersom dette er sandt — og der er ingen, der vil kunne nægte, at det er sandt, — saa kan der ikke være nogen Tvivl om, at den Krise, vi er inde i, er en Sjælekrise. Naturen giver os sine Gaver ligesaa rigeligt som før; Markerne grønnes og giver samme Udbytte, ja, endnu bedre Udbytte end før; Kul og Benzin strømmer op af Jordens Indre med en saadan Vælde, at der ikke blot er nok, men mere end nok. Pest eller smitsomme Sygdomme er der ikke Tale om i vore Dage. Og dog hersker der Nød i en saadan Grad og i et saadant Omfang, at man ganske simpelt betegner den som Verdenskrise.

Det maa da være Menneskenes Sjæle, som der er noget i Vejen med. Og da Menneskenes Sjæle ikke er en Biling, men Hovedsagen hos Menneskene, er det følgelig en meget alvorlig Sag, at der er noget i Vejen med Menneskenes Sjæle. Og det Ildebefindende, som plager Menneskene som Følge af, at der er noget i Vejen med deres Sjæle, er langt alvorligere, end hvis det drejede sig om et Ildebefindende, der kom af, at der var noget i Vejen med Menneskenes Legemer eller med deres Ejendele.

Dette sjælelige Ildebefindende gør Menneskene utilfredse. En saadan Utilfredshed bliver, netop fordi den er af sjælelig Art, til Utilfredshed med selve Tilværelsen og med selve Livet.

Alt dette har vor h. Fader, hvis Kald gør ham ikke blot til Sjælefører, men ogsaa til Sjælekender, forlængst indset og udtalt. Og atter viser det sig, at den religiøse

Forklaring af Livet og dets Foreteelser — denne religiøse Forklaring, som saa mange kun har et overbærende Smil tilovers for, — er den eneste Forklaring, der stiller den rigtige Diagnose, naar Menneskeheden lider ilde, og som uden — hvad der er tusinde Gange vigtigere — kan angive de rigtige Lægemedler, for at Ondet kan svinde.

For nogle Dage siden udtalte Professor K. A. Wieth-Knudsen sig i et af Hovedstadens Blade («Dagens Nyheder» for 3. Januar) om det besynderlige i, at hidtil har Nationaløkonomer været blinde for, at for at forstaa Økonomien og selve Kulturen er man nødt til at dykke ned i Psyken, altsaa Sjælen hos de Mennesker eller de Racer, som man søger at forstaa. Han udtaler, at »hvad vi end gør rent socialøkonomisk, alt dette udvendige, som kloge Mennesker kan finde paa for at reformere Verden, det vil vise sig haabløst, hvis ikke den rigtige Mentalitet staar bag ved.« Mentalitet betyder her visse Egenskaber hos Sjælene, og Professor Wieth-Knudsen, der er kendt som en Mand, der aldrig svømmer med Strømmen, men uden Frygt siger sin Mening, udtaler herved paa en anden Maade den Sandhed, at Tidens Krise er en Sjælekrise

En Krise giver Anledning baade til Haab og Frygt. Naar Sygdommen naar til det kritiske Punkt, véd man, at nu er der Fare paa Færde, men omvendt er der ogsaa Udsigt til en radikal Bedring, hvis Krisen overstaas.

En Pessimist kan menneskelig talt have ligesaa megen Ret som en Optimist, naar han skal bedømme en Krise saa alvorlig som den, der hersker for Tiden.

Men den religiøse, den kristne Iagttager vil altid vælge at være Optimist. Thi Gud lever, og Kirken bestaar.

Og dét, som Gud og hans Kirke til hver Tid formaar at bringe en Menneskehed i Krise, det er det ældgamle Lægemedel, der har lindret og lægt saa mangt et Saar: Fredens Aand, Barmhjertighedens Aand, Kærlighedens Aand.

H. G.

Kirkens Højtider.

»Gud ske Lov, at Helligdagene er overstaaet,« sagde en midaldrende Gartner efter Helligtrekonger til sin Sognepræst. »Naa da,« svarede denne, »har De oplevet Ubehageligheder i den Tid, maaske været Vidne til Misbrug?« — »De tænker formodentlig paa for meget Mad og Drikke,« bemærkede den førstnævnte. — »Eller anden Verdslighed; for vi maa jo altid passe paa, at det aandelige ikke drukner i det materielle,« var Præstens Svar.

»Ja, dette kunde genere mig i tidligere Aar, men denne Gang synes jeg, at jeg ikke fik det rette Udbytte af Festerne, fordi det forekommer mig, at jeg under mit Arbejde i mine stille Tanker finder lettere hen til Gud end under Udfoldelse af et stort Festapparat,« sagde Gartneren ærligt og oprigtigt. — »Naa, nu forstaar jeg Dem bedre,« svarede Præsten, medens Skyggerne, som ved Omtalen af Verdsligheden havde vist sig paa hans Ansigt, forsvandt igen, »men synes De ikke, at vi Mennesker, saadan i Almindelighed i alt Fald, trænger til Afveksling? Jul een Gang om Aaret er ikke for meget og bevirker, at Strengene i vor Sjæl kommer til at tone, som ellers aldrig vilde blive hørt, skønt den rigtige Julestemning er en meget berettiget Følelse.« — »Det kan være, men for mig spiller den Slags Ting ikke nogen videre Rolle,« indvendte Gartneren.

»Jeg nægter ikke, at der i Øjeblikket kan være en eller anden Grund, der gør Deres Opfattelse forstaaelig. Men jeg forsikrer Dem for, hvis De satte Dem lidt ind i Kirke- og Kulturhistorie, vilde De hurtigt opdage, at Kirkens Højtider er ligefrem et Produkt af en psykologisk Nødvendighed og af en indre Trang, som det kristne Folk føler paa Bunden af sin Sjæl. Læg Mærke til, at jeg taler om Kirken i dens Helhed, om det store Samfund, som den er; jeg tænker ikke saa meget paa det enkelte Menneske. Omtrent hver Gang, Guds Rige paa Jorden stod over for en farlig Fjende, kunde man se, at det søgte Styrke og Kraft til Modstand og Sejr i en eller anden impoerende religiøs Foranstaltning, som siden ofte blev staaende

som en Fest. Noget lignende gælder om de Tider, da Vranglære søgte at snige sig ind og udviske Bevidstheden om en eller anden Trossandhed eller om en guddommelig Velgørelse, vi kan glæde os ved. En Fest blev den stærke Modgift, der fik Bugt med den hærgende Sot. Bedre end en pavelig Rundskrivelse eller Afgørelse, som kun faa kan lodde Dybden i, virker en aarlig tilbagevendende Højtid. Den henvender sig ikke blot til Forstanden, men har Bud til Fantasien og Hjertet ved den Kunst og den Skønhed, der ligesom er Festhemmelighedens Klædebon. Indtil Dags Dato har det været en ganske almindelig Erfaring, at Kirkens Børn følte en saadan Fest som en aandelig Berigelse, som en Forøgelse af Hjertets Glæde, som en Spore til Fremgang og Vækst i det Gode og som et Middel til at komme Gud nærmere.« Saaledes stod Sognepræsten og forklarede ivrigt Festernes Betydning.

Gartneren fulgte opmærksomt med. Saa med et afbrød han og sagde: »Ja, Hr. Pastor, nu opdager jeg, at jeg igen er blevet et Bytte for mine enlige Tanker. Naar jeg saadan staar i min Have og kun tænker paa den enkelte Person og glemmer, at vi alle skal danne et stort Rige med Gudsdyrkelse i Fællesskab, saa ser jeg pludselig ikke mere, at Fromhedslivets ydre Former og virkningsfulde Fester er ganske uundværlige for et religiøst Samfund.«

»Det er akkurat det, jeg mente,« svarede Præsten. »Men tror De i Grunden, at den enkelte, der dog af Gud er skabt med Legeme og Sjæl, i sit Samkvæm med Gud kan se helt bort fra den ydre Støtte og Form, som Cereemonier og kirkelige Fester og lignende netop skal give? Jeg mindes et Ord af Mogens Ballin, der efter at have hørt et meget tankerigt Foredrag, sagde omtrent saaledes: Al Aandelighed til Trods, vilde det have været menneskeligt, hvis der havde været Kød paa Raden. Nu kan De selv gøre Anvendelsen.«

Gartneren lo og spurgte: »Findes der ogsaa Eksempler paa den anden Side af Sagen i Kirkehistorien?« — »Lad mig tænke mig lidt om,« svarede Præsten. Nogle Øjeblikke senere udbroød han: »Nu har jeg det! Den h. Augustin skriver et Sted, at Mindefesterne for Martyrerne havde sat Mod i mangen en Kristen til ogsaa at vidne for Troen med

sit Blod. Den Kultus, hvormed vi ærer de h. Bekendere og Jomfruer, har i utallige Hjerter tændt Kærlighedens Ild, og i Kraft af denne gjorde de ogsaa selv Alvor af at foragte Verdens Ære, Rigdom og Lyst; de blev Barmhjertighedens, Fredens og Sagtmodighedens Engle i det menneskelige Samfund ligesom deres Forbilleder, og endelig viste ogsaa deres Livsvej de tre Trin: Sjælens Renhed, Hunger og Tørst efter Retfærdighed og Længsel efter med deres Frelser at dele Verdens Haan, Bagvaskelser og Forfølgelser. For nogle Aar siden gjorde Pius XI opmærksom paa, at den h. Aloisius ligefrem har dannet Skole, og hans Minde har begejstret adskillige i den Grad, at de nu ogsaa hører til de kanoniserede Helgener. Mest gælder dette dog om Herrens h. Moder, den saligste Jomfru Maria; hendes Indflydelse i saa Henseende kan ingen lodde.«

»Det var dejligt at høre,« sagde Gartneren hertil, »kun er jeg bange for, at der ikke findes ret megen Forstaaelse for den Slags Ting herhjemme.« — »Ja, det kan De have Ret i; men lad os haabe, at det gaar her som med Deres Planter; en skønne Dag ser De de dejligste Blomster, hvor De før ikke øjnede andet end grønne Stængler og Blade.«

»Ja, lad os haabe det! Men jeg i hvert skal huske, hvad vi fik talt om i Dag! De gamle Tvivlstanker er som blæst bort af friske Vinde,« sluttede Gartneren og rakte Haanden frem til Afsked. Præsten smilte og formanede: »Ja, ryst endelig det Støv af Deres Fødder, og saa kan vi begge glæde os i vor Herre over den Religion, som han selv har bragt og lært os.«

F. K.

St. Januarius's Mirakel.

Blodet, der bliver flydende.

Christoffer Hollis har skrevet en særdeles interessant Artikel om St. Januarius's Blod, der bliver flydende een Gang om Aaret. Mange Katholiker har svært ved at gøre sig klart, at den Slags »Mirakler« er mere end skøn Overtro, og at selv de strengeste videnskabelige Undersøgelser ikke formaar at give nogen naturlig Forklaring paa Fænomenet.

»Vore Dages Videnskab har bevist, at Mirakler ikke sker«, fortæller man os ofte. Man vilde komme Sandheden langt nærmere ved at sige, at den største Tjeneste, Videnskaben maaske har ydet Menneskeslægten, er, at den har gjort sit Bedste for at bevise, at de virkelig sker.

Paa Dommens Dag vil Videnskaben have adskilligt at staa til Regnskab for, men paa Grund af de Apparater, der har taget Røntgentfotografierne i Lourdes, og de Thermometre, der har taget Temperaturen i Kirken i Neapel, skal meget tilgives den; for intet kan være klarere, end at jo mere fuldkomne vore videnskabelige Instrumenter bliver, jo mere sikre kan vi være paa, at naar disse videnskabelige Apparater ikke kan give os nogen naturlig Forklaring, saa er det fordi, der ingen naturlig Forklaring findes.

Kan Ophedning forklare, at Blodet bliver flydende? Fænomenet har fundet Sted under vekslende Temperaturer. En Guldsmed, der skulde reparere Gemmet, opvarmede det, til det glødede, men Blodet smeltede ikke.

Kan det skyldes Lysets Paavirkning? Man paastaar, at der er en anden Substans end Blod, der reagerer saaledes over for Lys. Hvilken Substans? Skaf den til Veje og gør den flydende som Helgenens Blod. I øvrigt staa Blodet for en Spektralanalyse. Hvilken anden Substans gør det? Man siger, at visse hygroskopiske Substanser gør det, men disse tiltager i Omfang, naar de absorberer Fugt, og Blodet tiltager ikke i Omfang.

Det vakte vild Forfærdelse, da Kardinal Newman vendte hjem og erklærede, at han var overbevist om Miraklets Ægthed. »Saavidt var han altsaa sunket i Overtro og Uvidenhed,« sukkede man, og selv Trosfæller ønskede, at Konvertiten ikke havde omfattet sin Tro med en saa barnlig Troskyldighed. — Og nu erklærer selv »Daily Mail«, at enhver Forklaring udover den mirakuløse maa afvises som utilfredsstillende. Havde man spurgt vore Bedste-forældre i 1850 om, hvad Folk vel vilde sige i 1931, tvivler jeg paa, at man vilde have fundet en eneste, som vilde have gættet paa, at de mest objektive, kølige og mest statistisk underbyggede Undersøgelser i 1931 vilde resultere i, at der er betydelig mere videnskabelig Baggrund for Miraklet i St. Januarius end for Charles Darwin. H. K.-H.

G. K. Chesterton: *Det evige Menneske*. Oversat af Sigrid Undset. Aschehoug, Oslo.

Chesterton stod i mange Aar foran den katholske Kirkes Dør og tøvede med at gaa ind. Da Skridtet endelig var gjort, var denne Bog Konvertitens første store Arbejde, og endnu er det uden Tvivl det bedste. Sammenligner man det med Hovedværket fra Tiden før Konversionen (»Orthodoxi«), viser det mindre overgiven Jubel over Guds Verden og mindre kostelig Morskab over Guds fritænkeriske smaa Modstandere; Tankerne flyver ikke mere saa hurtigt ud til de mægtige Generaliseringer, men til Gengæld har han langt mere positivt Stof at arbejde med, han er mere overbevisende sikker, og i Virkeligheden har han intet sat til af hverken sin Glæde eller sit Humør, der nok ikke længer larmer saa stærkt, men dog stadig titter frem. Var »Orthodoxi« nærmest et vidunderligt Anbefalingsskrift for en vis Maade at anskue Tingene paa, er »The everlasting man« den saglige Apologetik for den samme Anskuen, der kortest kan udtrykkes som en Protest mod de umærkelige Overganges udglattende Filosoferen.

I Bogens første Halvdel er Emnet Mennesket og den »naturlige« Religion. Mennesket er en Skabning helt for sig selv, dets Berøringspunkt med den lavere Skabning latterligt ubetydeligt i Sammenligning med den kolossale Ulighed. Denne særegne Skabning opviser heller ikke en langsom Vækst med fuldkomne Former for sin Forrang, sin aandelige Forstaaelse af Verden. Saa langt, vi kan følge Mennesket tilbage i Historien, finder vi de samme Hovedformer for Religion, og alt tyder paa, at Monotheismen er Grundstammen, den fantasifulde og den dæmoniske Polyteisme derimod Forfaldsphenomener. I anden Del er Kristendommens Særstilling Emnet. Kristus kan kun af den mest overfladiske sidestilles med andre Religionsstiftere. Hans Person er uden for al Sammenligning rigere, paradoksalt rigere end enhver menneskelig Personlighed, en vældig Modsætningernes Enhed. Hans Krav paa guddommelig Værdighed har intet Sidestykke. Hans Lære er aldeles tidsløs, ikke bunden til hans Fremtrædens Sted og Tid. Kristendommen i Historien er ogsaa den enestaaende, den udødelige.

Udviklingen af disse Idéer er altid veltalende, men sine

Steder tynget af, at Udgangspunktet tages for fjernt. Mest vellykkede er Kapitlet, hvor Roms puniske Krige fremstilles som det lykkeligste Hedenskabs Kamp mod det uhyggeligste — Europa, der reddedes fra Dæmonerne — og det andet Kapitel, hvor Chesterton fortæller Christi Historie som »den underligste Historie i Verden«.

Sigrid Undsets Oversættelse er mesterlig. Af og til giver hun maaske Chesterton mere Voldsomhed i Udtrykket, end man vil kendes ved hos den altid elskværdige Polemiker. Og det særegne ved Chestertons Prosa, en rytmisk Marchtakt og Fanfareklang, naar en Tankegang naar sit afsluttende Højdepunkt, er ikke altid truffet i Oversættelsen. Men saa er det nu ogsaa næsten umuligt at oversætte denne Forfatter, der ligesom sine kæreste Emner er uden Sidestykke.

H. D. T. Kiærulff.

Lexikon für Theologie und Kirche. Zweite, neubearbeitete Auflage des Kirchlichen Handlexikons. Redigeret af Dr. Michael Buchberger, Biskop af Regensburg. III Bind: Colorbasus til Filioque. Pris: 26 Mark.

Man skal have haft et Leksikon staaende i sin Reol en Tid for at kunne dømme om dets praktiske Nytte. Den, der skriver dette, har aldrig søgt forgæves i de to første, udkomne Bind af *Lexikon für Theologie und Kirche*. Altid faar man et koncist og særdeles udtømmende Svar.

Det nye Bind er aabenbart redigeret efter de samme Metoder og vil uden Tvivl svare til de Forventninger, som de to første Bind har skabt. Man styrkes i denne Opfattelse allerede ved at lægge Mærke til Emnerne. Der findes adskillige Artikler om specielle nordiske Emner. Her har vi bedst Betingelser for i nogen Grad at kontrollere, hvor grundigt og nøjagtigt nærværende Leksikon er udarbejdet, og vi bliver ikke skuffede, men maa erkende, at Oplysningerne er førte à jour saa vidt, man overhovedet kan forlange det af en Haandbog.

Historikeren, Pater Johannes Metzler S. J., der er Ekspert i Nordens katholske Historie, har i dette Bind givet Artikler om følgende Emner, der paa en eller anden Maade har Berøring med Norden: Dänemark (med et interessant Kort over Klostre i Lunds Kirkeprovincs sør Reformationen), Dankbrand, Dargum (Cistercienserkloster, stiftet af Munke fra Esrom), David von Westerås, Dorpat, Drontheim (Trondhjem), Dünamünde, Hans Egede, Eldena (Kloster, der ogsaa har Tilknnytning til Esrom), Erich Jedvardson, Erich Plovpenning, Ericus Olai, Eskil von Lund, bl. Eskil, Esrom, Estland, Joh. von Euch, Färöer.

Det vil interessere Læserne, at »Nord. Ugeblad«s Medarbejder, Pater F. K ü p f e r l e, ogsaa er Medarbejder ved Leksikonnet og har skrevet Artiklen om E d d a.

Af større Artikler nævner vi: Dreifaltigkeit, Dogma. Dogmenentwicklung, Ekstase, Unbeflekte Empfängnis, Euchariste, Evangelium. — Bindet er forsynet med 6 Tavler, 2 farvelagte Kort, 12 Kortskitser og 73 andre Illustrationer.

C. B.

Fra den vide Verden

En Japaners Ord om Samfundets Christianisering.

Dr. Toychiko Kagawa — Direktør for den sociale Kommission i Tokio — har i New York udtalt sig om Verdens Nødstilstand: »Det, vi nu om Stunder først og fremmest trænger til, er at leve i Overensstemmelse med Troen. Samfundet maa praktiscere Kristendom. Orientaleren har en Bøn til alt, hvad han foretager sig. I Mekka raader Religionen over alle sociale Foretagender, og Egennyttlen er forbudt. Men Vestens Mennesker har saa travlt, at Bønnens Liv forsømmes. Uden Religion kan Kulturen ikke skride frem. Det er Storbyerne, der gør Egoismen og Udnyttelsen af andre til eet med Livet. Erhvervs-krisen kan ikke løses, før Lidenskaberne og den onde Egoisme overvindes.«

Fra Hovedstad og Provins

Danske Kvinders Katholske Forbunds Nytaarsfest.

Man maa sige, at forstaar D. K. K. F. at udrette et godt og virksomt Arbejde Aaret igennem, saa forstaar de ogsaa at feste. Det var en sjælden hyggelig og fornøjelig Tone, der prægede Nytaarsfesten, som fejredes i »Borgernes Hus« den 5. ds.

De unge Piger havde med smaa Midler sat en virkelig fin lille Altenunderholdning paa Benene. De mere rutinede Kræfter, Fru Inga Opffer og Skuespillerinde Frk. G.

Bonnesen, indledede Aftenen med henholdsvis Klaverspil og Recitation af H. C. Fredriksens smukke, alvorlige »Juledigt«, hvorefter H. C. Andersens »Det har Zambien gjort«, arrangeret i korte Scenebilleder, udtørtes af kække unge Piger, der illuderede storartet baade som Malere og Negere. Hvordan de nogen Sinde er blevet hvide igen, faar staa som en uløst Gaade.

Til Slut udførte en Række nydelige Amagerkanerinder nogle Folkedanse i smukke Dragter, mens Pater Scherz smilede stolt af sine muntre Sognebørn. Ved et hyggeligt Smørrebrødsbord, hvor Deltagerne overvældedes med en Regn af Gaver, holdtes faa, men smukke og hjertelige Taler, bl. a. af Pater Sialm, der tolkede Forsamlingens oprigtige Hengivenhed for den dygtige Formand, hvis uselviske Arbejde for Foreningen vanskelig kan vurderes højt nok.

En Aften, som Forbundet i høj Grad havde Glæde og Ære af.

H. K.-H.

I det mindste een Gang hver Maaned.

Der bor et Steds ude i Verden en hovedrig Købmand, der har en stor Børnesflok, som intet mangler af Livets materielle Goder. Men een Dag hver Maaned faar man dér i Huset kun tørt Brød til Morgen og til Aften, og Middagsmaden bestaar kun af Kartoffler. Og hvis nogen beklager sig, faar han ingenting. Spørger man nu den Fader, hvorfor han bærer sig saaledes ad, faar man et Svar, der viser, at det ikke er Udslag af et tyrannisk Lune, men af et Sindelag, vi alle kan lære noget af. »Det gør jeg,« svarer han, »for mine Børns Skyld. De har godt af selv at erfare, hvorledes fattige Børn maa leve hele Aaret. Det er et af Midlerne til at lære dem at tænke og føle med dem, der er anderledes stillede end de legemligt og økonomisk, men som sjæleligt har den samme Ret til Livet.«

Humor i Vatikanet.

I sit Nummer for 5. Januar bringer Pavestolens officielle Organ »Osservatore Romano« følgende kostelige lille Artikel, der viser, at der ogsaa er Humor i Vatikanet. Blandet skriver:

I Gaar — efter otte og fyrretyve Aars hæderlig Tjeneste — har den gamle Elevator, der forbandt Damasusgaarden i Vatikanet med de tre Etager i Raphaels Loger, faaet sin Afsked. Det var den første Elevator, der blev installeret i Vatikanet, og en af de allerførste i hele Rom. Den blev drevet med Vand. Uhyre sjældent blev den siddende fast, i hvert Fald kun saa lit, som behøvedes, for at man kunde lære at sætte Pris paa den, selv om saa de fremmede — efter at de elektriske Elevatorer var komne frem — begyndte at knurre over dens Langsomhed. Naar den saa atter satte sig i Gang, blev de kritiske Aander, som i Mellemtiden selv havde maattet besørge de fire Hundrede Trappetrin, der fører fra Damasusgaarden til den øverste Etage i Logerne, nødte til at gaa i sig selv og indrømme, at den, der farer langsomt, farer sikkert, særlig fordi den koldblodige Elevator kunde rose sig af, hvad moderne Elevatorer næppe kan eller nogen Sinde vil kunne, at den ikke havde haft et eneste Ulykkestilfælde at notere under hele sin Karriere.

Den blev taget i Brug i April 1884 under Pave Leo XIII. I 1903 kunde man pludselig i den se en »Bekendtgørelse« om, at Brugen af den var reserveret de Personer, der af Vatikanets Præfekt havde faaet Tilladelse til at benytte den. Man nødes til at tro, at Præfekten maa have givet de Tusinder af Mennesker, der færdes i Vatikanet, en for alle Tider gældende Tilladelse til at benytte den; thi al Verden benyttede den siden som før.

Fem og tyve Aar efter, at denne »Bekendtgørelse« var blevet slaaet op, altsaa i 1917, blev den fornyet paa den Maade, at selve Bestemmelsen og Underskriften blev uforandrede, men der kom en ny Dato under. Dette betød sikkert, at Forholdene fra den nye Dato at regne skulde fortsættes nøjagtigt, som de hidtil havde været, og dette skete da ogsaa.

Elevatoren fortsatte sin Virksomhed, ogsaa efter at en anden Elevator havde skabt en ny Forbindelse mellem Forværelset til Hertugsalen og Statssekretærens Lejlighed og Pavens to Lejligheder. Alligevel benyttede Pius X; Benedikt XV og den nuværende Pave Pius XI den gamle Elevator og endda fortrinsvis ved de officielle Fester. Ved saadanne Lejligheder viste det sig, at dens højtidelige Langsomhed var ligefrem providentiel; naar den h. Fader sammen med de to Prælater, der altid ledsager ham, gik ned med Elevatoren, havde det øvrige Følge udmærket Tid til ved Brug af egne Befordringsmidler — ad den nærliggende Trappe — at naa ned og modtage den h. Fader, naar han traadte ud af Elevatoren.

Der hviskes om, at den ærværdige Pensionist vil skrive sine Memoirer. De vilde i hvert Fald blive interessante. Det bliver jo ikke enhver givet i omtrent et halvt Aarhundrede at ledsage Kejsere, Konger, Prinser, Diplomater og de mest omtalte Personer i hele Verden. Vel er det sandt, at »officielt« benyttede de alle — efter en Audiens hos den h. Fader — Trappen ned til Hertugsalen, men »uofficielt« benyttede de allesammen i Virkeligheden Elevatoren.

Og det ved man jo, at i den officielle Verden er der intet saa interessant som det, der ikke er officielt.

Taksigelse.

Da jeg paa Grund af Sygdom ikke er i Stand til at takke hver enkelt af dem, der venligst har lykønsket mig i Anledning af Jul og Nytaar, ser jeg mig nødsaget til herved at fremsende min hjerteligste Tak.

København, den 9. Januar 1932.

† Joseph Brems
Biskop, Apostolisk Vikar.

**Vagten om den h. Grav,
Klostret for den evige Tilbedelse (Jagtvejen, København),**
er paa Grund af Verdenskrisen i øjeblikkelig faretruende økonomisk Nød. Hver ægte dansk Katholik maa nu i Bøn og med personligt Offer staa de fromme Søstre bi, som har sat hele der Eksistens ind for Guds Riges Hjertesag i Danmark.

Hurtig Hjælp, tidobbelt Hjælp!

Paul Hedemann.

Franske Prædikener i Jesu Hjerter Kirke.

Efter sine Foredrag om Ægteskabet i St. Ansgars Kirke vil P. Theophile Hénusse S. J. holde Konferencer i Jesu Hjerter Kirke fra Søndag d. 17. Januar til Fredag d. 22. Januar, hver Aften Kl. 8. Konferencernes Emne er:

- 1) Pourquoi je suis chrétien (2 Conférences).
- 2) Pourquoi je suis catholique (2 Conférences).
- 3) Pourquoi je suis prêtre (1 Conférence).
- 4) Pourquoi je suis »moine« (1 Conférence).

Adgangen er gratis; dog bedes man yde et Bidrag til Dækning af Udgifterne.

Aflastning.

De fleste Husmødre klager over Mangel paa Plads i Hjemmet. I Aarens Løb har der i Skabe og Skuffer ophobet sig en Mængde overflødige Ting, som imidlertid er for gode til at kasseres. Vi ønsker at give rette vedkommende Husmødre et godt Raad. Send de overflødige Ting til Antonius-Basaren (Adr. Pastor C. Benzons, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N., Telf. Nora 239 x). Andre vil paa denne Maade faa Glæde af de Ting, som De ikke selv har Brug for og samtidig bidrager De til Basarens fortrinlige Formaal: at rejse en Skole i Husum til Gavn for katolske Børn i Brønshøj, Husum, Utterslev og en Del af Vanløse. Altsaa: Behag at gøre Skabe og Kommoder til Genstand for et grundigt Eftersyn.

C. B.

Kirkelig Kalender.

Jan.	17. S. 2. Søndag e. Epiphani.	Jan.	24. S. Septuagesima.
	18. M. Petri Stol i Rom.		25. M. Pauli Omvendelse.
	19. Ti. Knud, Konge af Danmark.		26. Ti. Polycarp.
	20. O. Fabian og Sebastian.		27. O. Johannes Chysostomus.
	21. T. Agnes.		28. T. Agnes.
	22. F. Vincents og Anastasius.		29. F. Frans af Sales.
	23. L. 3. Søndag e. Epiphani.		30. L. Martina.

Jan. Ugens Messebønner.

17. S. 2. Søndag e. Epiphani (N.-M. 85); 2. *Sæt Bønner*: Antonius (N.-M. [53]).
18. M. Petri Stol i Rom (788—621); 2. Paulus, 3. Prisca.
19. Ti. Knud, Konge af Danmark (792—625); 2. Marius og Lidelsesfæller.
20. O. Fabian og Sebastian (794—626).
21. T. Agnes (796—628).
22. F. † Vincents og Anastasius (797—629); 2. Gudsmoder (*Kirkebøn* 64—101, *Stillebøn* [92]—[95], *Slutningsbøn* 65—102), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
23. L. 3. Søndag e. Epiphani (N.-M. 89); 2. Raymund af Pennafort (N.-M. 797), 3. Emerentiana (N.-M. [61]); der læses baade *Gloria* og *Credo* samt Trefoldigheds Præfation. — Denne Søndags Messe læses i Dag, *Lørdag*, fordi det i Morgen, den 24., er *Septuagesima*, og der efter Pintse heller ikke bliver Plads til den. (Se N.-M. 71 f.)

Ann. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen (1926), det andet den gamle Udg. (1907).

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingssalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag Aften Kl. 8.

»Danske Kvinders katolske Forbund«

indkalder herved til ekstraordinær Generalforsamling Søndag d. 17. Januar 1932 Kl. 2, Stenogade 4, Kbhvn.

Styrelsen.

St. Franciskus's III Orden har Møde Fredag d. 22. Januar Kl. 19¹/₂ i St. Knuds Kapel.

St. Michaels Klub.

Mandag den 18. Jan. Kl. 8 afholdes ekstraordinær Generalforsamling. Stemmeret har kun de Medlemmer, der har løst Medlemskort for 1932.

St. Albani Klub, Odense.

Dukkestue er vundet paa hvid Seddel Nr. 52. Henvendelse i Præstegaarden, Odense.

Juleindsamlingen i Rosenkranskirkens Sogn indbragte 836 Kr., som uddeltes i Pengegaver til 60 Familier og enligstillede.

Alle Bidragydere bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.
Komitéen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 4.

Søndag den 24. Januar

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — »Abemennesket«. — Abba-Fader! — Fra Hovedstad og Provins. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 9, 1-23.

Leveregler.

1. Om Kvinder.

Vær ikke skinsyg paa den Kvinde, som er forenet med dig som din Hustru, at hun ikke gaar og over mod dig den Ondskab, (som du lærer hende)! Giv din Hustru ikke Magt over din Sjæl, at hun ikke trænger sig ind i din Myndighed til din egen Skam! 1-2.

Hold dine Øjne borte fra en omstrefjende Kvinde, at du ikke falder i hendes Garn! Bliv ikke fortrolig med en Danserinde og hør ikke paa hende, at du ikke gaar til Grunde ved hendes Kunster! Fæst ikke dit Blik paa en ung Pige, at ikke hendes Ynde bliver til en Snare for dig! Paa ingen Maade priggiv din Sjæl til løsagtige Kvinder, at du ikke ødelægger dig selv og dit Arvegøds! Lur ikke i Byens Gader og flak ikke om paa dens Pladser! Tag dine

Øjne bort fra en pyntet Kvinde og se ikke paa en fremmed Kvindes Skønhed. Mange er gaaet til Grunde ved en Kvindes Skønhed; som en Ild optændes Begæret af den. Hver en Kvinde, der lever af Løsagtighed, skal søndertrædes som Gadesnavs. Mange gik fortabt, fordi de blev betaget af en fremmed Kvindes Skønhed; Underholdning med hende virker som Ild, der luer op. 3—11.

Sæt dig aldrig ned ved Siden af anden Mands Hustru og tag ikke Plads ved Bordet sammen med hende! Passiar ikke med hende ved (et Glas) Vin, at dit Hjerte ikke drages til hende, og din egen Lidenskab styrter dig i Ulykke! 12—13.

2. Om forskellige Menneskeklasser.

Svigt ikke en gammel Ven; for en ny vil ikke kunne staa Maal med ham! Ny Ven er ligesom ny Vin; lad den først blive gammel, saa nyder du den med Velbehag! 14—15.

Misund ikke en Synder hans Berømmelse og Rigdom; du ved jo ikke, hvilken Ende det skal tage med ham! Find ikke Behag i uretfærdige Menneskers Voldsfærd; husk paa, at den ugudelige ikke beholder sin Yndest til Graven! 16—17.

Hold dig langt borte fra en, der har Magt til at dræbe, saa føler du ingen Dødsangst! Men kommer du i Nærheden af ham, saa forse dig ikke i noget, at han ikke skal tage dit Liv! Betænk, at du er omgivet af Døden, for du gaar frem mellem Snarer og skrider hen over saarede (Krigeres) Vaaben! 18—20.

Staa paa din Post over for din Næste, saa godt du kan, og raadfør dig med vise og kloge! Retskafne Mænd være dine Bordfæller, og Gudsfrygt være din Stolthed! Tanken paa Gud optage din Sjæl, og alle dine Ord være om den Allerhøjestes Bud! 21—23.

Anmærkning! Hvad der er omtalt i Afsnittet om Kvinderne, er Guds Ord til os, men desuden ogsaa en sørgelig Erfaring fra det daglige Liv og Sjælesørgernes store Bekymring. Derfor har dette Skriftsted faaet en fremtrædende Plads i vore Katekismer. Vil du undgaa, staar der, den væmmelige Synd, at forgribe sig paa sit eget Legeme

og vanhellige den Helligaands Tempel; vil du være fri for den Last, der saa ofte ender med Sygdom, Elendighed, Skam og ubodfærdig Død, ja, saa maa du være streng mod dig selv og bandlyse alt, hvad der kan føre dertil, saasom: Lediggang og Omflakken paa Gaderne; Vin og andre stærke Drikke; Øjnenes Uforsigtighed, overdreven Pynt, ufordrende Klædedragt og anden Æstetik; slibrig Tale og Sang; daarlige Bøger, Billeder og Danse. Det er omtrent de Ting, som Jesu Sirach nævner, og om hvilke det Ord gælder: »Hvem, der elsker Fare, omkommer i den,« Sir. 3, 27, og det andet: »Hvem, der har Øren at høre med, han høre,« Mt. 13, 9.

F. K.

„Abemennesket“.

Det er bekendt, at der findes en Gruppe af Naturforskere, der fanatisk søger at sandsynliggøre, at Naturen — saaledes som den nu engang er til — er opstaaet af sig selv; Formaålet for denne Stræben er at vise, at Antagelsen af en Indgriben fra Guds Side maaske slet ikke er nødvendig for at forklare Naturen, og den allersidste Hensigt med det hele er at faa Folk til at drage den Følgeslutning, at, dersom Naturen ikke ligefrem tvinger os til at tro paa Guds Tilværelse, saa er dermed bevist, at Gud ikke er til.

Dette sidste er Hovedhensigten med det hele; men selv en Lægmand kan sige sig selv, at her glipper Logiken for de nævnte Naturforskere. Det er jo klart, at hvis jeg staar over for et Fænomen, som der hidtil har været en udmærket Forklaring paa, og hvis nu en Mand kommer og viser mig, at der muligvis kan tænkes en anden Forklaring, saa følger deraf ikke, at den første Forklaring er utænkelig og latterlig.

Naturforskerne er — tagne i det store eg hele — gode Iagttagere, men til Gengæld er de daarlige Tænkere. For at skjule det ynder de at kalde sig »Videnskabsmænd«; det er et latterligt Ord, og det er et latterligt Navn at give sig selv. En Videnskabsmand maa dog være en Mand, der

ved meget og kun er uvidende om lidet. Men eet er jo sikkert, at angaaende de Ting, der virkelig for Alvor har Betydning for Menneskene, ved de saakaldte »Videnskabsmænd« ganske overordentlig lidet. Hvorfor saa ikke holde sig til Sandheden og kalde sig selv, ikke Mænd, der véd, men Mænd, der gerne vilde vide — ikke Videnskabsmænd, men Forskere. En ærlig Forsker er betydelig mere værd end en forlorn »Videnskabsmand«.

En stor Del af den civiliserede Menneskehed har nu i snart et halvt Aarhundrede ligget næsegrus for Naturforskningen, blot fordi den bar et falsk Navn og kaldte sig for »Videnskab«. Med en forbavsende Naivitet tænkte Folk: Naar disse Mennesker kalder sig selv for »Videnskabsmænd«, saa maa det jo nok passe, og saa gaar det ikke an at sige dem imod.

Denne Naivitet er nu ved at svinde; i virkelig intelligente Kredse findes den ikke mere; man træffer den i Blade, der i og for sig kun kæmper for egne eller andres materielle Interesser, men dog gerne vil give det Udseende af, at de arbejder ud fra »videnskabelige« Synsmaader.

At de gudsfornægtende Naturforskere er sløtte Tænkere, viser sig allerede af den Omstændighed, at de har saa lidt Respekt for selve Tanken; hvis de virkelig var Tankens Mænd, vilde de ikke paa Forhaand være saa fanatiske Modstandere af den Opfattelse, at Verden og Naturen er Resultatet af en Tanke og et Produkt af en Tænker; hvis de virkelig var Tankens Mænd, vilde de ikke føle sig saa uimodstaaeligt tiltalte af den Opfattelse, at Verden og Naturen, saadan som de nu er, er Resultatet af netop det, der er allermest fjernet fra Tanken og Tænkningen, nemlig det dumme, indholdsløse, stupide Tilfælde.

Den, der holder sig til den gamle, religiøse Opfattelse af Verden og Naturen, at der ligger en stor Tanke til Grund for den, han er i Virkeligheden en Aandens og Tankens Ridder langt mere end den, der mener, at hele Naturen, altsaa ogsaa han selv og hans egen Tænkning, er et Produkt af det mest tankeløse af alt, nemlig Tilfældet.

Naturens ædleste Produkt er det tænkende Menneske. Det er nu komisk at se, at den Evne til at tænke, som den gudsfornægtende Naturforsker maa benytte sig af,

netop denne Tankens Evne, der er hans Værktøj, den er det, der volder ham det største Besvær. At det forholder sig saaledes, er baade let og morsomt at se. Han er nødt til at lade, som om han selv sidder inde med denne Evne i en forbavsende Grad; ellers savnede han jo Forudsætningerne for at træde frem som Opdagere af noget nyt.

Men selv er han jo en Del af Problemet; Problemet drejer sig blandt andet om, hvor han har faaet denne forbavsende Evne fra. Han bliver nødt til at svare, at den har han arvet.

Men saaledes kan han ikke blive ved i det uendelige; selv om hans Fader og Bedstefader har været ligesaa intelligente som han selv, maa han dog — hans Slægtsstolthed lider mærkeligt nok ikke derunder — komme til det Tidspunkt, hvor hans »Forfædre« har været meget slet begavede; thi vi maa ikke glemme, at det, som det for ham gælder om at sandsynliggøre, det er, at hans Forfædre og han selv ved en rent tilfældig Udvikling er naaet fra Stoffets stupide Tilværelsesform til det højt intelligente Stade, som han selv, den tilfældige Udvilings sidste Produkt, i Øjeblikket indtager.

Derfor maa han have eller fremskaffe Overgange fra det stupide Stof til ham selv, det tænkende Menneske. De første Overgangsled behøver han ikke at fremskaffe; dem finder han i Dyrene. Ganske vist har man ikke det fjerneste Bevis for, at Dyrene har udviklet sig af det døde Stof. Men derved har vi ikke Tid til at opholde os i Dag.

Men saa kommer Springet fra Dyrene til Mennesket. Man har endnu aldrig set et eneste Dyr, der kunde lave sig et Værktøj, hvor simpelt det end var. Derfor vilde det være ligefrem herligt, hvis man kunde bevise, at de første Mennesker — altsaa de første Væsener, der gik paa to Ben — ligesom Aberne manglede Evnen til at danne sig Redskaber, Værktøj.

Derfra stammer de gudsfornægtende Naturforskeres grænseløse Kærlighed til det saakaldte »Abemenneske«.

»Abemennesket« er ikke nogen Realitet, men et Begreb, som disse Naturforskere har skabt. Anledningen til, at denne Artikel skrives, er, at visse Opdagelser fra de aller-

seneste Tider har tvunget Naturforskerne til at lade det af dem selv skabe Begreb »Abemennesket« afgaa ved Døden.

I Efteraaret holdt en bekendt engelsk Naturforsker, Professor Elliot Smith, Foredrag i København om dette »Abemenneske« og fremstillede det netop som et Væsen, der ikke var i Stand til at lave sig Redskaber af nogen Art; det var i legemlig Henseende et Menneske, men i aandelig Henseende en Abe.

Nu er der imidlertid sket noget meget overraskende, og det er Professor Smith selv, der publicerer dette nye i et engelsk Ugeskrift »Times Weekly Edition« af 17. December 1931.

Helge Rode, der som bekendt længe har ført en lige saa skarpsindig som humorfyldt Kamp mod Dawinismen, fremdrager Udtalelserne i »Berlingske Tidende« (28. December, Aftenudgaven). Helge Rode skriver om de nye Opdagelser:

»Ved Mødet i det geologiske Selskab i Kina den 3. November gav Mr. W. C. Pei, den kinesiske Geolog, der forestaar Udgravningerne i Chou Kou Tien, Meddelelse om Opdagelsen af Stenredskaber i Forbindelse med Resterne af Pekingmanden, og Professor Davidson Black fremsatte Beviser, som fastslaar, at dette yderligt primitive Medlem af den menneskelige Slægt kendte Brugen af Ild.

Endskønt et stort Antal bearbejdede Stene af høj Ælde er blevet fundet i England og Europa, er det ikke sket under Omstændigheder, der utvivlsomt tydede paa Forbindelse med nogen kendt Type af den forhistoriske Mand.

Betydningen af Peking-Opdagelserne ligger i, at de bringer Bevis for, at Pekingmanden virkelig levede i Hulene ved Chou Kou Tien og brugte Ild og Redskaber af Sten, Ben og Dyrehorn.

Disse Opdagelser er af dyb Interesse og Betydning for dem, som prøver at rekonstruere Menneskeslægtens tidligere Historie.«

Artiklen slutter:

»Det er ikke længere forsvarligt at betragte Sinanthropus og Pithecanthropus som Undermennesker (subhuman) eller antage, at de manglede Synets og Dygtighedens Attribute, som er Kendetegnene for det virkelige Menneske.

At de lavede Redskaber af Kvarts, bevidner deres manuelle Færdighed, ligesom deres Brug af Ilden beviser deres Intelligens og Opfindsomhed.«

Helge Rode gør dernæst opmærksom paa, at Professor Smith i denne Artikel tager fuldstændig Afstand fra sit Foredrag i København. Han minder om den Diskussion, han selv for en Tid siden førte med 3 Biologer herhjemme, ogsaa om Pekingmanden, og disse 3 faldt særlig over ham, fordi han hævdede, at Pekingmanden nok var et rigtigt Menneske.

»Nu,« siger Rode, »har Pekingmanden selv afgjort Sagen. Han har hamret Sandheden fast med sit eget Redskab og belyst den med sin egen Ild.«

Helge Rode slaar fast:

»Det oprejstgaaende Abemenneske, som man vilde paa-tvinge os, eksisterer ikke længere, og der foreligger ingen Grund til at tro paa dets Genkomst.«

Helge Rode fortsætter:

»For at give dette endnu stærkere Eftertryk har Hel-det villet, at der omtrent samtidig er kommet en Under-retning om, at man ogsaa i Afrika har konstateret et lig-nende Forhold.

»The Times Weekly Edition« for den 10. December meddeler, at en Ekspedition (fra Cambridge Universitet, Dr. Hopwood fra British Museum) til Tanganika i Afrika har fundet menneskelige Redskaber i meget gamle Aflejringer.

Ekspeditionen erklærer, at »Homo sapiens (det rigtige Menneske) i Østafrika kan føres tilbage til en langt fjer-nere Fortid, end noget Fund andetsteds i Verden har gi- vet Bevis for.« Hvis denne Erklæring, saaledes som det synes, er autoriseret, bliver Resultatet mærkeligt.

Homo sapiens i to Verdensdele, Afrika og Asien, som vor ældste Erfaring. Det giver Perspektiv.

Jeg ved ikke, om Antropologerne af denne Hændelse kan lære noget, f. Eks. at se med en Smule mere Skepsis paa Teorier, der delvis har formørket deres Iagttagelsesevne.«

Helge Rode omtaler derefter Professor Smiths Foredrag i København:

»Der var ingen Grænse for, hvor ringe Pekingmanden var. Intet menneskeligt Redskab blev fundet i Hulen, hvor

hans Rester laa. Altsaa var han ikke naaet ud over de bare Næver.«

Rode fortsætter:

»Men altsaa, Pekingmanden havde ingen Redskaber efter den Lærdes Skøn, og skrækkelig tykskallet var han. Det vides, at Professor Elliot Smith har en Teori om Synets Forhold til Intelligensen. Den er maaske god nok i og for sig, men hvis jeg har forstaaet ret, bragte han den i Anvendelse paa vor Pekingmand, der formentlig kunde ikke rigtig se, som et Menneske.

Hvad Tykskalletheden angik, saa var der en uheldig Omstændighed, som ikke kunde benægtes. Senere Tidsperioder fremviste nemlig endnu tykkere Skaller.

Dette forklares imidlertid paa en i Sandhed henrivende Maade. Naar Skallen udvikler sig i Retning af Tyndhed, bliver Intelligensen større; men hvad sker? Dermed følger Opfindelsen af Vaaben, hvorefter Skallen bliver tykkere igen, som Modtræk. Jeg ved ikke, om jeg kan stole paa Avisreferatet. Maaske er Elliot Smith uskyldig i dette; men hvorfor egentlig? Denne Anskuelse, der lyder som Løgn, er i alt Fald god Darwinisme og behøver saaledes ikke at skæmme den paa sit Omraade udmærkede Videnskabsmand.

Den stakkels Pekingmand var berøvet alt: Syn, Intelligens, Redskaber, indtil han ved Hjælp af haarde Kendsgerninger protesterede og omsider fik Professoren raabt op.

. . . Der staar et Spørgsmaal tilbage: Er der noget særligt abelignende ved den gamle Hovedskal? Det er ikke let besvaret. (At Mennesker og Aber til en vis Grad ligner hinanden, benægtes ikke af nogen, men dette Forhold kan have forskellige Aarsager.)

Vi ser, at Mænd med betydelig Intelligens stundom bringer stærkere Mindelser om »Skovmanden« end et net og glat Nul, der intet som helst abeagtigt har ved sig. Det menneskelige er en Ting ganske for sig. Hovedskallens Form siger kun lidt derom. Pekingmandens stærkt fremtrædende Pandebuer gør ham ikke umenneskelig. Husker jeg mon fejl i, at Michel Angelo gerne udstyrer sine Overmennesker med et saadant kraftknudret Attribut. Jeg har i alt Fald set nulevende Mænd med dette Kendetegn (over-

ordentlig tydeligt), og de havde ikke i mindste Maade noget abeagtigt ved sig. —

Vi har en lærd Mand her paa Pladsen, Professor Fr. C. C. Hansen, som har øget Mistilliden til de gængse Forestillinger om det primitive Menneske. Da han rekonstruerede sin Homo gardarensis, Manden fra Grønland, der havde den mest primitive Skalle og den mest primitive Kæbe, man nogen Sinde havde set samlet, Heidelberg og Java i en Person, saa kom der en ganske smuk Mand ud af det. Han tilhørte den moderne Tid, var begravet i kristen Jord og vilde efter Professor Hansens Sigende ikke have virket afskrækkende mellem de Vikinger, der var hans Fæller. Store og grove i det var de jo, men mon man ikke kan møde dem paa Gaden endnu?

Professor Hansen udtalte i den Forbindelse til en Interviewer, at en virkelig Rekonstruktion af Neanderthalsmanden maaske ogsaa vilde give et noget andet Resultat end den sædvanlige »negroide« Fremstilling.

Velgørende at høre saadanne Ord af en berømt Anatom! Moderne Biologi, som ellers er fattig, hvad Fantasi angaar, excellerer i fantastiske Billeder af Fortidsmennesker. Man pynter den stakkels Skalle paa det skrækkeligste med Haar og Kød, for at den skal ligne, hvad den bør ligne.

Der er vistnok god Grund til at tænke alle disse Ting igennem paa ny ud fra det nu givne Synspunkt, at vi i alt Fald indtil videre, ligesom i gamle Dage, har med rigtige Mennesker at gøre fra først til sidst.«

* * *

Naar jeg ønsker at føje nogle Ord til ovenstaaende, der taler for sig selv, saa er det for kort at minde om, at det netop er fra katolske Kredse, at Protesten imod »Abe-menneske-Theorien« fremgik i hine Tider, da denne Theori fremkom og satte Sindene i voldsom Bevægelse. Endnu lever iblandt os den Mand, der ved sin vidtspændende Viden, sin skarpe Intelligens og sin uforstyrrelige Ro blev den ubestridte Fører for dem herhjemme, ikke Katholiker alene, men ogsaa Anderledestroende, der ikke var til Sinds at ville være Legetøj for »filosoferende« Naturforskere. Endnu lever denne Mand iblandt os, den ærværdige, nu

aldersstegne Jesuitpaler Amandus Breitung. Jeg benytter denne Lejlighed for at minde om den store Betydning, som han har haft for Aandslivet og for det religiøse Liv herhjemme, og for at henvise enhver, der ønsker grundig Belæring i det vigtige Spørgsmaal om Menneskets Afslamning, til Paler Breitung's epokegørende Skrift: »*Abeltheoriens Bankerot og vor populære Darwinisme*«. Dette Skrift har ikke blot aktuel Betydning den Dag i Dag, men maa siges at være om muligt endnu mere aktuelt, end da det fremkom.

H. G.

Abba-Fader!

Af Emil Fiedler: »*Der neue Mensch*«.

Aut. Oversætt. Sv. Aa. Rasmussen.

Der er en Form for Kristendom, som stadig staar med begge Ben plantet i den gamle Pagt. Den gamle Pagt er selvfølgelig ikke ligefrem afskaffet. »Men er ikke kommet for at nedbryde Loven og Profeterne; jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde.« (Mat. 5, 17) Den gamle Pagt er opfyldt og derfor et tilbagelagt Stade. Hvor grundigt »tilbagelagt« kan man se hos Paulus. Det staar at læse næsten paa hver Side af hans Breve.

Den gamle Pagt var Kælderlejligheden i Guds Hus. Her var kun smaa Vinduer med malte Ruder, anbragt i Nord, og derfor kun lidt Lys og sjælden Sol. Temperaturen var i Reglen meget lav. Dernede boede Husherrens Trælle og Tyendet. Og Herrens Strængthed var almindelig kendt. Ganske vist var han retfærdig til det yderste. Den, der havde gjort sin Skyldighed, fik sin Løn, endda en rundelig Løn; men det var ogsaa en kendt Sag, at Straffen udmaaltes meget nøje. Forholdet til Husherren var som en Tyende-kontrakt. Man holdt sig denne Overenskomst efterrettelig, da man vidste, at man ellers kom til at sulte, og saaledes var den fremherskende Følelse overfor Herren: Angst.

I den nye Pagt blev dette helt forandret. Vi er flyttet op i Beboelseslejligheden. Her vælder Lyset ind gennem store, aabne Vinduer. Her er Sol Morgen, Middag og Aften. Her er alt rigt og skønt og hyggeligt. Den, som faar Lov at flytte ind her, er ikke mere Træl i Huset, ikke Tjener mere — men Barn af Huset. »Ved Jesus Kristus har vi Adgang i een Aand til Faderen. Altsaa er I da ikke længere Fremmede og Udlændinge, men I er de Helliges Medborgere og Guds Husfolk (Ef. 2, 18. 19). »Idet han forud bestemte os til Børneret hos sig ved Jesus Kristus.« (Ef. 1, 5).

Ikke een Gang, men Masser af Gange forsøger Paulus at banke dette ind i sin unge Menighed, de nye Kristne, som endnu kort forinden havde været Jøder og Hedninger, at Guds Forhold til os er blevet et andet. Og at vort Forhold til Gud derfor ogsaa maa blive et andet. »I fik jo ikke en Trældommens Aand, atter til Frygt, men I fik en Børnerettens Aand, i hvilken vi raaber: Abba-Fader« (Rom. 8, 15). »I er ikke mere Guds Trælle, men Guds Børn. I har modtaget Jesu Kristi Aand, og det er hans Søns Aand, som raaber Abba« (Gal. 4, 6). Der er Tusinder og atter Tusinder af Kristne, som endnu den Dag i Dag ikke har fatter dette. Deres Sjæl og deres Tro har endnu til Huse i den gamle Pagts Kælder, hvor der endnu ruger Frygt for Jehovas Sinai-Torden; med bekymret Sjæl vogter de over hvert Skridt, de træder; de tæller deres Synder sammen og regner efter, om de kan slippe helskindet udenom Helvede eller ej; som om det var deres største Fjende, der lurede paa deres Skridt for at gribe dem, — og for dem bliver Tanken paa Gud saaledes til Pine i Stedet for Længsel, til Skræk i Stedet Glæde, til Anklage i Stedet for Husvælgelse.

En Kristen, som ikke naar videre i Livet end til under Angst og Bæven at holde sig klar af Helvede, er bleven hængende i den gamle Pagt og ikke naaet ind i den nye! Du skal højere til Vejrs, min Ven, Du hører ikke til i Kælderetagen, men derimod oppe i selve Lejligheden, dér hvor Guds Sønner har faaet Hjemstavnret. Nede i Kælderetagen gaar de i Skræk for den strenge Herre, men oppe i Lejligheden elsker de deres kære Fader.

Her oppe er de ogsaa trofaste mod Gud — mere end neden under! Men Guds Børn gør deres Pligt, ikke fordi de er bange, eller fordi deres Faders Ansigt formørkes i Vrede, hvis de skiller sig daarligt fra det, de er sat til, eller maaske helt smøger det af sig, men fordi det er noget, der følger ganske af sig selv, at man gør, hvad Ens Fader vil have, og saadan, som han vil have det gjort. Kan hænde, at man maa se Funktionærer og lønnet Mandskab og Tyende paa Fingrene, men Husets Sønner har ganske de samme Interesser som deres Fader. Faderens Paabud efterkommes, ikke fordi hans ellers bliver vred, eller fordi man ellers kan risikere at blive sat paa Porten, men fordi vi ved, at ingen er viis og forstandig som vor Fader. Der er ingen i Verden, der har dybere Indsigt end vor himmelske Fader. Og vi véd, at vor Fader aldrig forlanger noget af os, uden at det er til vort eget Bedste. Vor Faders Bud er ikke Lænker, de sigter kun til vor Fordel — er ikke Hemske, de leder os ad hans Veje.

Men en Søn er aldrig lykkeligere, end naar han kan

berede sin Fader en Glæde. Har I da aldrig mærket, hvor Vejen bliver let og lys, naar man i sit Hjertes Dyb fornemmer den salige Foruddannelse: »Nu vil Faders Øjne lyse; nu vil han trykke min Haand, klappe mig paa Skulderen og sige: »Det kan jeg lide! Det har Du skilt Dig godt fra! Det er en Glæde at have saadan en Dreng!« — Det siger jeg Eder, Alverdens Rigdomme vejer ikke saadan et Ord op. Man bliver let om Hjertet, glad og løfter Hovedet. — Gud, Din Fader, skal Du berede Glæde! Lad det være Dig en Spøse, naar Du først har fattet, hvad det er: at være Guds Barn —; læs Anerkendelsen i hans Øje — skel ikke efter Pисken i hans Haand eller Rynken paa hans Pande. Saligt er det Guds Barn, som kan berede vor Fader den allerstørste Glæde! Og de andre? De vil tænke: »Hvor vil Fader blive glad!«

De vød, at Faderen holder af at samle alle sine Børn om sig paa bestemte Dage. Det er Festsdage. Alle tager Stadstøjet paa og møder frem. Hvor trist, hvis En blev forhindret i at være med. Og man glæder sig sammen og betror Faderen alt det gode, man har oplevet, og alle de Sorger, der trykker, og alle fryder sig over at eje en saadan Fader. Og alle disse Guds Sønner og Døtre er eet Hjerte og een Sjæl. Deres Begavelse er ikke ens, deres Stilling er vidt forskellige, i mangt og meget ligner de ikke hinanden — men eet er de fælles om: de er Børn af den samme Fader, og de holder alle af ham. De vød, at det er den største Glæde, de kan gøre deres Fader, naar de er gode og hjælpsomme mod hinanden, han kan ikke fordrage Tvedragt mellem sine Børn. De vød, at de ikke fortjente at stedes for hans Øje, hvis de havde undladt at hjælpe en Broder i Nød. Men de er Faderens Ynglinge, som har været flinkest til at hjælpe. Ja, de betragter det som en Begunstigelse at faa Lov til at hjælpe. Idet de beflitter sig paa at bevare Aandens Enhed i Fredens Baand (Efes. 4, 3), danner de een stor, lykkelig Familie. Det kan ganske vist ske, at en eller anden af Brødrene eller Søstrene bærer sig galt ad. Men de vød allesammen, at deres Fader ikke kan lide, at der bliver talt ondt om en saadan Broder eller Søster, at man dømmer ham eller suakker op om hendes Fejltrin. De vød saa udmærket godt, at det glæder deres Fader, naar de søger at undskylde Staklen, at forringe hans Brøde og dække over hans Fejl. I dette Hjem fejres der hver Dag en stille Glædesfest. Husets Genier er Fredsommelighed og Fordragelighed, og den eneste Lov, der raader, er Kærlighed: Kærlighed til Faderen og indbyrdes Kærlighed mellem Søsken.

(Fortsættes.)

Fra Hovedstad og Provins

Foredraget i »Kvindelig Læseforening«.

Forfatteren Paul Hedemanns Foredrag i Kvindelig Læseforening om »Palio«-Festen i Siena var en virkelig Oplevelse for Tilhørerne. Kammersanger Vagn Hedemann indledede og afsluttede med gamle italienske Sange og gav derved allerede et stort Bidrag til den rette Stemning; men det var jo navnlig ved Foredragsholderens smukke og levende Vejledning, at man følte sig sat tilbage til Middelalderen, som den endnu leves i den italienske By. Det var en Folkefest, et Væddeløb, som Foredraget drejede sig om, og den viste os, hvorledes Alvor og Glæde kan forenes, hvorledes det religiøse Liv og det borgerlige Liv saa skønt er indflettede i hinanden. Man fik Længsel efter at komme derned, og denne Længsel fremmedes ogsaa ganske særligt ved de smukke Lysbilleder, som tildels med megen Smag var kolorerede i de originale Farver af Hoffotograf Elfeldt. — Desværre er der jo altid et »Men« og i dette Tilfælde dette, at Salen ikke var saa fuld, som den burde være. Det skal indrømmes, at der samme Aften var andre Foranstaltninger, men mange, der savner de ugentlige Højskolemøder, vilde dog der have faaet noget, der i høj Grad var i Sland til at erstatte dem. Vi maa haabe, at Forfatteren Paul Hedemann engang andet Steds vil gentage sit smukke Foredrag og fremvise de skønne Billeder.

K. B.

Vincentsforeningen for katholske Damer

afholdt sin traditionelle Julefest Tirsdag den 29. December hos Sankt Josefsøstrene paa Østerbro. De henved 150 indbudte tilligemed de assisterende Damer bænkedes først i Festsalen, hvor der opførtes et lille Julespil, og hvor Kor af Skolens Elever sang middelalderlige Julesange. Derefter samledes man om Juletræet og sluttede saa Festen med et hjerteligt og hyggeligt Samvær omkring de nydeligt pynkede Chokoladeborde.

X.

Den nye Skole i Brønshøj-Husum.

Brønshøj har udviklet sig meget stærkt de senere Aar. Alene i det sidste Halvaar er Befolkningen vokset med fem Tusinde. Dette mærkes ogsaa for den katholske Menigheds Vedkommende. Der gives allerede mange Penge ud til Sporvognspenge for Skolebørnene i Brønshøj og Omegn, som gaar i Skole paa Nørrebro. I Løbet af et Par Aar vil der rimeligvis være et halvt Hundrede skole-

pligtige katholske Børn i Brønshøj. Det er derfor paa høje Tide at tænke paa at begynde Skole derude. Men vi har intet Lokale, som kan anvendes dertil. Derfor gaar Planen ud paa at opføre en Præstebolig, der de første Aar ogsaa kan rumme Skolen. Det er med dette Formaal, at Fastelavnsbasaren, den 7. og 8. Februar, holdes i St. Josefs Skole paa Nørrebro. Gaver, store og smaa, saavel som Pengebidrag modtages med Taknemmelighed af Pastor C. Benzon, Nørrebrogade 27 C, N.

Fredericia.

Onsdag den 30. December afholdt St. Knuds Skole i Fredericia sin aarlige Juletræsfest.

Denne Gang var Festen præget af en særlig glad Stemning, idet der — foruden Juletræet og, hvad ellers hører til en saadan Fest, — opførtes et Julespil i 4 Akter, skrevet af Hr. Pastor de Vos, og i hvilket ca. 40 af Skolens Elever deltog.

Lad det blive sagt straks: Det blev absolut Sukces.

Dekorationerne var pragtfulde — det var de samme, som var benyttede ved Hr. Pastor de Vos' »Christuspiel« under Verdensudstillingen i Antwerpen. — Og hvilken pragtfuld Lysvirkning der var skabt!

Det var altsammen langt over Forventning. Og underligt er det ikke, at samtlige 3 lokale Blade bragte smukke Ord om Hr. Pastor de Vos' særdeles vellykkede Arbejde.

Vi anfører af Bladenes Referater:

Fredericia Dagblad. *Et Julespil.* En smuk Elevkomedie i St. Knuds Skole i Aftes.

Kapellanen ved den katolske Kirke i Fredericia, Pastor de Voss, er, som vi allerede tidligere har omtalt, blevet bekendt gennem flere dramatiske Arbejder paa det religiøse Omraade, og hans store Friluftsskuespil »Menneskesønnen«, der blev opført paa Friluftsteatret i Dyrehaven i København og senere ved Verdensudstillingen i Antwerpen under Navnet »Kristusspillet«, vandt stor Berømmelse for den unge, katolske Præst med det store, dramatiske Skabertalent. I Tiden op til Jul har Pastor de Voss skrevet et lille Julespil i 4 Akter, og efter at han selv har iscenesat og instrueret Stykket med de ca. 40 nuværende og tidligere Elever, der medvirker, blev Julespillet opført i Aftes for Forældre og andre Interesserede. Skolens Gymnastiksal var omdannet til Theater med en stor, rummelig Scene. Tilskuerspladserne var fyldte til sidste Plads.

Efter at Julens Toner havde lydt, gled Tæppet til Side for 1. Akt, der forgik i Nazareth, hvor man bl. a. saa Kvinder udenfor Templet, samtalende om den store Messias' ventede Komme, og til Slut Englens Bebudelse til

Jomfru Maria. I den efterfølgende Afdeling foretoges den højtidelige Vielse af Jesu Moder med Tømmermanden Joseph under stort Opbud af Kvinder, Hyrder og Børn. Efter Vielsen dansede Smaapiger i lange Kjoler en munter Dans. 3. Akt foregik paa Marken, hvor Hyrderne om Natten holdt Vagt over Faareflokkene og her oplevedes det store Øjeblik, da Englen aabenbarede sig for dem. Endelig sluttede Julespillet med 4. Akt, der forestillede Hyrdernes Møde med Jesusbarnet i Stalden i Bethlehem.

Det vil føre for vidt at omtale det lille Julespil i Enkeltheder, og vi skal indskrænke os til at fremhæve, at den sceniske Side var i fineste Orden, og Dekorationerne var sat op, saa de virkede efter Hensigten. Hertil kom et Lysarrangement, som man vanskeligt kunde forlange det bedre. I Betragtning af det store Antal Medvirkende, og at disse for Størstepartens Vedkommende var Børn, klappe alt godt, og Kostumeringen var løst paa en fortræffelig Maade. Musikken til Julespillet var mekanisk, naar undtages Klaverakkompagnementet til Sangene, men alligevel stemningsfuld.

Efter hver Afdeling var der stærkt Bifald, og Slutscenen maatte gives da capo.

**St. Knuds Skoles yngre Elever opfører
Skuespillet**

„Flugten fra Lamaklostret“

Lørdag d. 23. Januar Kl. 6 og

Søndag d. 24. Januar Kl. 7¹/₄ præcis.

Adgang Lørdag (kun Børn): 25 Øre.

Adgang Søndag (alle Pladser): 75 Øre.

Fastelavn paa Amager.

Søndag d. 7. Februar 1932 Kl. 7 pr.

Hans Bogbinder Allé 2.

Orkestermusik, flerstemmig Sang, Eventyrkomedien »*Det forheksede Slot*«, spillet af Børn, og en Farce »*Lille Nitouche*«, spillet af unge Piger.

Adgangskort à 1 Kr. (incl. Kaffe) for Voksne og 50 Øre for Børn faas Hans Bogbinders Allé 2.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

En dygtig Enepige i København; en dygtig Husbestyrerinde (30—35 Aar), som gerne vil paa en Præstegaard i et Naboland (god Løn).

af en Gaardskarl; en Incassator; en Fyrmester; en ældre Husbestyrerinde hos en enlig Herre eller Dame. (Alle velanbef. Folk.)

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbhn. K.

Kirkelig Kalender.

Jan.	Jan.-Febr.
24. S. Septuagesima.	31. S. Sexagesima. — Ansgar.
25. M. Pauli Omvendelse.	1. M. Ignatius.
26. Ti. Polycarp.	2. Ti. Marias Renselse.
27. O. Johannes Chysostomus	3. O. ANSGAR.
28. T. Agnes.	4. T. Andreas Corsinus.
29. F. Frans af Sales.	5. F. Agathe.
30. L. Martina.	6. L. Titus.

Jan. Ugens Messebønner.

24. S. **Septuagesima** (101—137); 2. *Sæt Bønner*: Timotheus ([5]—[5]).
25. M. Pauli Omvendelse (799—631); 2. Petrus.
26. Ti. Polycarp (804—665).
27. O. Johannes Chrosostomus (805—637).
28. T. † Agnes (N.-M. 806 og [220]); 2. Gudsmoder (*Kirkebøn* 64—101, *Stillebøn* [92]—[95], *Slutningsbøn* 65—102), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
29. F. Frans af Sales (807—638).
30. L. Martina (807—639); 2 og 3. som Torsdag.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen (1926), det andet den gamle Udg. (1907).

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 24. Januar Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

St. Ansgars Menighed. Torsdag den 28. Januar Kl. 20 **Menighedsmøde** i Salen Bredgade 67² o. G. Pastor Casimir Jaworski taler. Alle er velkomne. Gratis Adgangskort faas hos Præsterne og paa Menighedskontoret.

Benediktineroblaterne afholder deres maanedlige Møde Mandag d. 25. Kl. 8 i Rosenkranskirken.

Paa Foranledning af »Union internationale des Ligues féminines« opfordres alle »D. K. K. F.«s Foreninger og Medlemmer til at afholde Fælleskommunion Søndag d. 31. Januar 1932. — Intentionen er: *Verdensfreden*. — I København finder Fælleskommunionen Sted i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8¹/₂.

Bønforeningen for de nordiske Rigers Tilbagevenden til den katolske Tro. I Anledning af St. Ansgars Fest holder Foreningens Medlemmer i København Fælleskommunion Søndag d. 31. Januar Kl. 8 i Sakramentskirken. Der holdes en kort Prædiken af Foreningens Leder i Danmark, Pastor C. Benzou.

Elisabethforeningen.

Mandag den 25. Januar Kl. 3 afholdes et Møde hos Foreningens Formand, Pastor v. Kettenburg, Bredgade 64, for at vælge en ny Kasserer, da Foreningens mangeaarige Kasserer, Frk. C. Tetzlaff ønsker at fratræde.

Foreningens Medlemmer bedes venligst give Møde.

»**Katolsk Radioklub for Aarhus og Omegn**« holder Generalforsamling Mandag den 25. Januar Kl. 20 i Sangsalen, Ryesgade 26.

Dagsorden: 1. Beretning. 2. Regnskab. 3. Valg af 2 Bestyrelsesmedlemmer. 4. Valg af 2 Revisorer. 5. Eventuelt. *Styrelsen.*

FREMMEØSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 5.

Søndag den 31. Januar

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Pave Pius XI's Rundskrivelse. — Konnersreuth I. — Social Indstilling. — Et Brev om en Bamse. — Abba-Fader! — Fra Hovedstad og Provins. — Academicum Catholicum, Foraarshalvaaret 1932. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 9, 24—10, 22.

Rosværdig Statsmagt og skæbnesvangert Overmod.

I Vidommens Velsignelse for Folkets Styrere.

Ved Kunstneres Haand bliver Kunstværker rosværdige, Folkets ledende Mand derimod ved Talens Visdom og Óldinges Ord ved deres Kløgt. En Stortaler er frygtet i sin By, og en tungerap Mand gør sig forhadet. En viis Dommer dømmes sit Folk (retfærdigt), og klog Mands Styre faar Varighed. Som Folkets Dommer, saa ogsaa hans Tjenere; som Byens Styrer, saaledes dens Borgere. En Konge uden Kløgt ødelægger sit Folk; men ved Magthavernes Indsigt bliver Byerne folkerige. I Guds Haand ligger et Lands Styrelse, og til rette Tid sætter han en gavnlige Hersker over det. I Guds Haand ligger Menneskets Velfærd, og det er ham, der sætter sin Højheds Mærke paa Embedsmændens Pande. 9, 24—10, 5.

II Overmod og dets Ødelæggelser.

1. Hvor stygt Overmod er.

Glem al Uret, som din Næste har gjort mod dig, og øv ikke Uret i din egen Færd! Overmod er forhadet af Gud og Mennesker, og alle (Hedninge)folkenes Misgerninger er en Forbandelse. Herredømmet gaar fra Folk til Folk for deres Uretfærdigheders, Voldsgjerningers, Forhaanelsers og al Slags Lumskheds Skyld. Intet er mere tilhøjeligt til Forbrydelser end en pengegrisk Mand; hvorfor hovmoder Støv og Aske sig? Intet er mere uretfærdigt end een, der elsker Penge; for han falbyder ogsaa sin egen Sjæl; endnu i levende Live hælder han sine Indvolde ud. Al (voldelig) Magt faar kun en kort Levetid; en langvarig Sygdom er Lægen til Besvær. En kortere Sygdom skærer Lægen over (i Roden); saaledes kan ogsaa een være Konge i Dag, og i Morgen skal han dø. Er Manden saa død, bliver Slanger, vilde Dyr og Orme hans Arv. 6—13.

2. Overmodets Oprindelse.

Menneskeligt Hovmodets Begyndelse er Frafald fra Gud, fordi hans Hjerlte vender sig bort fra sin Skaber. Ja, Hovmod er Begyndelse til al Synd. Hvem, der hengiver sig til det, overøses med Forbandelse, og til Slut gaar han til Grunde derved. 14—15.

3. Straf for Overmod.

Derfor sender Gud Fornedrelse over de ondes Hob og tilintetgør dem for bestandig. Hovmodige Fyrsters Trone omstyrter Gud, og han sætter sagtmodige i deres Sted. Stolte (Hedninge)folk lader Gud visne hen lige til Roden, og (i Stedet for dem) planter han ydmyge af samme Stamme. (Hedninge)folkenes Lande hærger Herren, og han udrydder dem indtil Grunden. Flere af dem lader han visne hen og forsvinde, og han udrydder deres Minde paa Jorden. Ja, Gud udvisker de hovmodiges Minde, men de beskednes Navn lader han leve videre. Nej, Hovmod er ikke skabt sammen med Mennesket og Vrede ikke sammen med Kvindens Afkom. 16—22.

Anmærkning: Ikke blot det enkelte Menneskes Liv bør rette sig efter Guds Lov og Dydens Krav, men ogsaa

Kommuner og Stater maa anerkende den Allerhøjeste som deres Lovgiver, Dommer og Gengælder. I ovenstaaende giver den Helligaand nogle Regler for, hvad Samfundets ledende Mænd skal undgaa (Overmod, Pengegriskhed, Uretfærdighed, Forglemmelse af Gud) eller overholde. Det vil de engang blive krævet til Regnskab for af Gud, og deraf afhænger Byers og Staters Trivsel eller Undergang. — For at belyse Forholdene i vor egen Tid er det nyttigt at minde om en Bemærkning, som Pius XI har gjort i 1925: »Da Gud og Christus ikke længere har nogen Plads i Lovgivning og Politik, og Autoriteten ikke længere udledes fra Gud, men fra Menneskene, derfor er det sket, at selve Autoritetens Grundlag er blevet ødelagt, fordi Hovedaarsagen, hvorfor den ene har Ret til at befale og den anden Pligt til at adlyde, ikke længere eksisterede. Saaledes maatte da det hele menneskelige Samfund blive gennemrystet lige til dets Inderste, da det manglede de stærke Grundmure og det sikre Værn.«

F. K.

Pave Pius XI's Rundskrivelse

til de ærværdige Brødre:

Patriarker, Primater, Ærkebiskopper, Biskopper og andre Prælater med biskoppelig Myndighed, som har Fred og Forbindelse med den apostoliske Stol,

**om det almindelige Kirkemøde i Efesus
for 1500 Aar siden.**

Ærværdige Brødre!

Hilsen og apostolisk Velsignelse!

Anledningen til denne Rundskrivelse.

Som et Sandhedens Lys og et Tidernes Vidne giver Historien hver den, som undersøger paa rette Maade og forsker med Ombu, Belæring om, at hint guddommelige Løfte, Jesus Christus har udtalt med de Ord: »Jeg er med eder . . . indtil Verdens Ende«,¹⁾ aldrig har svigtet Kirken,

¹⁾ Mt. 28, 20.

hans Brud, og derfor heller aldrig vil svigte i Fremtiden. Tværtimod, jo stærkere Bølgegangen er, som i Aarhundredernes Løb kaster Petri hellige Skib frem og tilbage, desto nærmere og stærkere er den himmelske Naades Hjælp, som føles. Dette gælder navnlig om Kirkens første Tid, ikke blot den Gang, da den kristne Religion gik for at være en afskyelig Forbrydelse, som fortjente Straf paa Livet, men ogsaa siden, da Christi uforfalskede Lære blev forplumret og bragt i den alvorligste Fare ved de Vranglæreres Troløshed og Vildfarelser, som hjemsøgte navnlig Landene i Østen. Thi paa samme Maade som den ene efter den anden af den katholske Religions Forfølgere æreløst maatte forsvinde igen, og selve det romerske Rige sank i Grus, saaledes gik det alle Vranglærere. De var som visne Grene ¹⁾, revet af Herrens Vinstok, Grene, der ikke kunde suge Livets Saft og bære Frugt.

Guds Kirke derimod, som midt i disse stormfulde Tider og et almindeligt Sammenbruds Omskiftelser ene og alene stode paa Gud, fortsatte uafbrudt sin Vej med sikre Skridt og uformindsket Hastighed og forsømte aldrig med usvækket Energi at værne om Evangeliets hellige Sandhedsskat, som Kirkens Stifter havde betroet den.

Disse Kendsgerninger staar for Vort indre Blik, ærværdige Brødre, nu da Vi giver Os til i denne Skrivelse at henvende nogle Ord til eder om den i Sandhed glædelige Begivenhed, som det almindelige Kirkemøde i Efesus for 1500 Aar siden jo var. Ved denne Lejlighed afsløredes, som bekendt, paa den ene Side Vranglærernes underfundige Dristighed, og paa den anden Side Kirkens urokkelige Tro sig ved Himlens Støtte og Hjælp i sin fulde Glans.

Nu ved Vi ganske vist meget godt, at der paa Vor Foranledning har været nedsat to Udvalg ²⁾, bestaaende af de bedst kvalificerede Mænd, med den Opgave at sørge for, at dette Jubilæum ikke blot her i Rom, den katholske Verdens Midtpunkt, men alle Vegne skulde højtideligholdes paa en værdig Maade. Vi er heller ikke uvidende

¹⁾ Slg. Jo. 15, 6.

²⁾ Slg. Epist. ad E^{mo}s Card. B. Pompilij et A. Sincero, d. 25. Dec. 1930. Acta Ap. Sed., vol. 23, pp. 10-12.

om, at disse Mænd med dette særlige, af Os dem tildelte Hverv, ikke har sparet paa Overvejelser eller Anstrengelser for efter Evne hver især at fremme denne for Sjælene gavnlige Plan. Nej, hvad deres Interesse og Iver angaar — som for Resten næsten alle Vegne og med ganske paa-faldende Sympathi fandt Forstaaelse og villig Tilslutning hos Biskopper og fremragende Lægmand — saa kan Vi kun være glade og taknemlige, fordi Vi venter Os, ogsaa for Fremtiden, store Resultater deraf til Gavn for den katholske Religion.

Rundskrivelsens Hovedformaal.

Men naar Vi med Opmærksomhed betragter denne Begivenhed og de dertil knyttede Tildragelser og Omstændigheder, saa forekommer det Os, at det svarer til det apostoliske Embede, Gud har betroet Os, at ogsaa Vi selv til Jubilæumsaarets Afslutning, og medens den hellige Tid vender tilbage, da den saligste Jomfru Maria »født Frelseren«,¹⁾ ved denne Rundskrivelse taler til eder om dette meget vigtige Emne. Vi nærer nemlig det sikre Haab, at Vore Ord ikke blot vil være eder og eders Landsmænd kærkomne og nyttige, men ogsaa andre. Hvis nemlig alle Vore elskede Brødre og Sønner, som er skilt fra den apostoliske Stol, af Kærlighed til Sandheden lod sig bestemme til gentagen Overvejelse og Gennenitænkning af, hvad Vi siger, saa vilde de, ligesom slaaet af Historien, denne Lærer for Livet, i det mindste føle en Længsel efter den ene Faarefold med den ene Hyrde og efter Besiddelsen af hin uforfalskede Tro, som med den største Samvittighedsfuldhed i den romerske Kirke altid er blevet bevaret sikker og uformindsket. Thi ved den Fremgangsmaade, der brugtes af Konciliets Fædre til Bekæmpelse af Nestorius's Vranglære og i det hele taget under alle Forhandlingerne paa Kirkemødet i Efesus, var der fremfor alt tre katholske Dogmer, Vi her hovedsagelig agter at drøfte, og som dengang lyste op for alles Øjne ved deres herlige Glans. Vi mener den Lære, at der i Christus kun er een Person, nemlig den gudomme-

¹⁾ Rundskrivelsen er underskrevet den 25. Dec. 1931, altsaa paa selve Julefesten.

lige; endvidere at den saligste Jomfru Maria i Sandhed og Virkelighed er Guds Moder, som af alle bør anerkendes og æres; endelig at Paven i Rom ved guddommelig Anordning, naar det drejer sig om Afgørelse af Spørgsmaal i Tros- og Sædelæren, sidder inde med den øverste, højeste og ingen anden undergivne Autoritet og Myndighed over alle troende og hver enkelt af dem.

(Fortsættes.)

Konnorsreuth.

I.

Med min lille Fordvogn foretog jeg i Fjor (1931) straks efter Pintse en Udflugt til Tyskland og Tirol. Om jeg paa denne Rejse skulde tage til Konnersreuth eller ikke, stod mig ved Rejsens Begyndelse ikke klart; jeg vidste, at man, for at faa Lov til at besøge Therese Neumann, skulde medbringe en skriftlig Tilladelse fra Biskoppen af Regensburg, og jeg havde hørt, at det var ret vanskeligt at opnaa denne Tilladelse. Jeg bestemte mig derfor til at lade Tingene udvikle sig af sig selv og saa se, hvad der kom ud af det. Foreløbig vilde jeg ned til det berømte Wessobrunn i Sydbayern, hvis ærværdige Sognepræst og Provst er en god Ven af mig; ham vilde jeg tale med om Sagen, og da Wessobrunn ligesom Konnersreuth ligger i Bayern, mente jeg nok at kunne faa god Besked hos Provsten i Wessobrunn.

Efter en herlig 3 Dages Køretur gennem Sjælland, Falster, Mecklenburg, Harzen, Thüringen og det nordlige Bayern fik jeg Alperne i Sigte, og en smuk Sommeraften lod jeg Vognen stige opad, til jeg naaede det højtliggende Wessobrunn. Wessobrunn er ikke mere et Kloster, men har været det i 1000 Aar. Det blev grundlagt 70 Aar, før den h. Ansgar kom til Danmark; og da Wessobrunn var et Benediktinerkloster og Ansgar Benediktiner, er der ingen Tvivl om, at Ansgar, der selv havde været med til at grundlægge det nye Benediktinerkloster i Corway i Nordtyskland, mange Gange har hørt tale om Wessobrunn. Om den h. Ansgar personlig har været i Wessobrunn, er tvivlsomt,

det skulde da have været paa en af de Rejser, som han foretog til Rom.

Klosteret i Wessobrunn blev nedlagt for omtrent 100 Aar siden. Det meste af det blev nedrevet; en forholdsvis ringe Del af det staar dog endnu, og deri har Provsten sin Embedsbolig. Klosterets gamle Kirke staar ogsaa og er nu Sognekirke. Klosteret var i sine sidste Aarhundreder et Arnested for Kunst, særlig Stukkatur, og Klosterets Kunstnere blev udsendt saa langt som til Warschau i Polen for at dekorere og udsmykke Kirker.

Det varede ikke længe, før jeg begyndte at udspørge min Ven, den intelligente og ærværdige Præst i Wessobrunn, om Konnersreuth og Therese Neumann. Han meddelte mig, at han havde været i Konnersreuth og to Gange havde talt med Therese Neumann. Paa min Forespørgsel om, hvilken Opfattelse han havde faaet af hende, svarede han med ægte bayersk Oprigtighed: »Endnu er hun efter min Mening ingen Helgeninde; men hun er i høj Grad en af Gud benaadet Person, og dersom hun blot bliver ved med at være ydmyg og beskeden, som hun nu er, vil hun sikkert dø som en Helgeninde.« Jeg spurgte ham, hvad han mente angaaende den paastaede Kendsgerning, at hun i langt mere end et Aar slet ikke har taget Føde til sig, hverken spist eller drukket. Han svarede, at ethvert Bedrag var aldeles udelukket; Therese Neumann havde i 15 Dage været under Kontrol af en biskoppelig Kommission, der bestod af Læger og Sygeplejersker, og i disse 15 Dage havde hun i alt Fald intet nydt, og hun havde desuden i længere Tid opholdt sig som Gæst i forskellige Klostre; hun og hendes Forældre var sikkert grundhæderlige Mennesker, og bevidst Bedrag kunde der slet ikke være Tale om.

»Men,« tilføjede Præsten, »hvis De vil høre noget nærmere om Therese Neumann, saa har vi her i Wessobrunn en Søster, der har været hendes mest intime Veninde, og som stadig modtager Breve fra hende; hende skulde De tale med.«

Jeg fik en Følelse af, at Pilen for min Rejse begyndte at pege mod Konnersreuth, og henvendte mig til den paa-gældende Søster, der altsaa maatte være fra Konnersreuth.

Efter en længere Samtale med Søsteren forstod jeg, at

hun havde været en ældre Veninde og en Slags aandelig Vejlederinde for Therese Neumann; de havde tilbragt al deres Fritid sammen, og de var blevet enige om, at de begge vilde til Missionerne, til »de Sorte« i Afrika; derfor vilde de begge indtræde hos de saakaldte Benediktus-Missionssøstre, hvis kolossale Noviciat (700 Personer) ligger i Stutzing ved den berømte Starnbergersø i Sydbayern. Søsteren, der var en Del ældre end Therese Neumann, var indtraadt i Noviciatet lige ved Krigens Udbrud, men Therese Neumann havde maattet opsætte sin Indtræden, da hendes Fader (en fattig Landshyskræder) var bleven indkaldt som Soldat og havde forlangt af Therese, der er det ældste af mange Børn, at hun skulde blive hjemme i Konnersreuth, tage en Plads, tjene Penge og saaledes hjælpe Moderen, indtil Faderen kom hjem fra Krig.

Therese, der dengang gjaldt for at være den kraftigste og stærkeste Pige i Konnersreuth, tog saa — for rigtig at faa en god Løn — Plads paa en Gaard som »Avlskarl«; alle Karlene var jo i Krig. Hun pløjede, saaede og gravede, og Lønnen bragte hun til sin Moder. Manden, som hun arbejdede for, var streng, men ellers en retfærdig Mand.

Saa skete der det, at der opstod Ildebrand i Gaarden; Ilden begyndte i Taget. Alle Folk i Byen — som Følge af Krigens var det kun Kvinder og ældre Mænd — kom løbende med Spande for at hjælpe til med at slukke Ilden. Husbonden kravlede ad en Stige gennem en Aabning i Loftet op under Taget. Under denne Aabning skulde Therese, der var den stærkeste af dem alle, staa paa et Bord og løfte de fulde Vandspande op til Husbonden.

Her var det, at Therese fik et Knæk for Livstid. I et Par Timer maatte hun staa og løfte Spandene op til Husbonden; en Del af Vandet blev spildt ned over hende. Hun holdt ud til det sidste, men da hun omsider gennemvaad og udmattet til det yderste steg ned fra Bordet, mærkede hun, at hun ikke kunde gaa uden med største Besvær; faa Dage efter maatte hun lægge sig til Sengs, og dér blev hun liggende i mange Aar. Sygdommen medførte endogsaa Blindhed; i lange Tider var hun blind, indtil hun pludselig en Morgen blev helbredet paa en mirakuløs Maade (ved hendes Navne, den lille Therese af Jesusbarnet). Alt

dette havde saa til Følge, at Therese Neumann ikke kunde træde ind hos Missionssøstrene; de to Veninder fra Konnersreuth havde derfor aldrig genset hinanden siden Krigens Udbrud, men de skrev stadig til hinanden.

Jeg spurgte Søsteren, om jeg kunde faa Lov til at læse nogle af Therese Neumanns Breve. Hjerteligt gerne, men paa den Betingelse, at jeg aldrig maatte offentliggøre noget af det; Therese havde udtrykkelig skrevet til hende, at hun ikke maatte tillade, at noget af det, som hun skrev til hende, hendes ældste og bedste Veninde, blev offentliggjort.

Søsteren hentede saa Brevene; det var en stor Pakke. Jeg fik dem om Aftenen, og Søsteren vilde hente dem igen den næste Morgen. Største Delen af den Nat sad jeg ved en Petroleumslampe og læste og læste, og det varede ikke længe, før det stod klart for mig, at til Konnersreuth skulde og vilde jeg. Nu var Spørgsmaalet blot, om jeg kunde faa Tilladelsen af Biskoppen i Regensburg.

Sammen med Præsten i Wessobrunn foretog jeg nogle vidunderlige Udflugter i Alperne, blandt andet til Oberammergau, hvor vi var i to Dage; vi var ogsaa helt nede i Tirol. Saa gik Rejsen atter nordpaa, og jeg lagde Ruten mod Regensburg. Bayern er et stort Land, nok tre Gange saa stort som Danmark. Det var da først den næste Dag ved Middagstid, at jeg naede til Regensburg. Den vældige Domkirke inde i Byen var ikke vanskelig at finde; Biskoppens Residens maatte være i Nærheden. En halv Time efter stod jeg paa Gaden, og i min Tegnebog havde jeg Biskoppens skriftlige Tilladelse til at besøge Therese Neumann; men samtidig havde jeg oplevet det mærkelige Tilfælde, at en ung Præst fra Regensburg, der samtidig med mig havde været inde for at anmode om Tilladelse, fik den nægtet.

Fra Regensburg til Konnersreuth var der atter henved 200 Kilometer — ad Veje, der ikke alle var gode. Først sent om Aftenen — en Lørdag Aften — naede jeg op paa en høj Bakke; nedenfor laa en lille uanselig By; fra Korset vidste jeg, at det maatte være Konnersreuth, Nutidens ringe Nazareth, Byen, hvor den Kvinde lever, der — som Præsten i Wessobrunn sagde — »er højt benaadet af Herren«.

I min Sjæl lød det: »Han ophøjer det, som er ringe; hvad der er uanseligt i Menneskers Øjne, er stort i hans Øjne,« og langsomt lod jeg min Vogn køre ind ad Konnersreuths fattige Gader.

H. G.

Social Indstilling.

En gammel Præst havde faaet Hjælp. Biskoppen havde sendt ham en ganske ung Kapellan. Dennes theologiske Kundskaber var helt friske endnu, og Begejstringen for den Gerning, der ventede ham, var foreløbig ikke svækket af Skuffelser.

Paa Pauli Omvendelsesfest kom han til sit nye Virkefelt. Medens han sad i Præstens Stue og spiste til Middag, sagde han: »Det lover godt, at jeg kan begynde paa denne Fest; Mindet om den h. Paulus er som en herlig Optakt til mit Arbejde her.« — »Ja, Gud give Dem den Ære og Glæde at kunne være noget af en Paulus for de Sjæle, Vorherre vil betro Dem,« sagde den gamle Præst glad og tilføjede: »Har De ogsaa saadan en Forkærlighed for Apostlen Paulus, som jeg føler?« — »Aa, jeg har altid været imponeret af den aandelige Overlegenhed, hvert Kapitel i hans Breve røber, og jeg beundrer ham som Grundlægger af den theologiske Videnskab,« svarede Kapellanen. — »Ved De, hvad jeg i det lange Løb har lært at sætte mest Pris paa hos ham?« spurgte Præsten. »Det er den mægtige Vilje, der ikke viger tilbage for nogen Lidelse eller noget Offer for at kunne forkynde vor Frelasers glade Budskab, løse Kirken fra snevertsindede Jøders Baand og føre den ud i den store Hedningeverden. Jeg kunde ogsaa sige, at jeg sælter Apostlens sociale Indstilling og Sans højest.« — »Ja, det er sandt,« raabte den unge Mand, »jeg tænkte i Øjeblikket kun paa Pauli Betydning for Dogmatik og Moral og glemte helt Kirkehistorien. Den fortæller jo næsten utrolig store Ting om denne Mand!«

»Det utrolige, som De taler om, er for mig ingen Hemmelighed mere. Jeg finder den dybeste Aarsag til hans

store Resultater i de Ord, som staar i Festdagens Epistel: „Jeg er Jesus, hvem du forfølger“. Paulus havde forfulgt Herrens Disciple, den unge Kirke, og nu hørte han, at det var det samme som at forfølge Jesus selv. Denne Enhedstanke, nemlig at vi alle — med Christus som Hoved — udgør et hemmelighedsfuldt Legeme, den blev den bærende og inspirerende Tanke i denne Mands Liv. Den og Guds Naade er efter min Mening Forklaringen paa hans Sejre. Hr. Kapellan, jeg raader Dem til, hvor De kommer hen og begynder et Arbejde, at vække en levende Bevidsthed om, at vi hører sammen, at vi skal danne en stor Gudsfamilie, et mægtigt Samfund eller Rige, et Legeme, hvor Christus er Hoved og vi hverandres Lemmer, om hvilke det Ord gælder, at hvad man end gør, godt eller ondt, mod det mindste af dem, det er gjort mod Hovedet d. v. s. Christus. Se, hvis den Opfattelse faar Tag i Sindene, virker den som Vind i Sejlene; alting gaar lettere og hurtigere.«

»Men hvordan tror De, jeg skal gribe Sagen an, Hr. Pastor? De ved, jeg er jo foreløbig uden praktisk Erfaring,« spurgte den nye Kapellan. »Jo, naar De nu besøger Familierne i Menigheden, saa benyt enhver Lejlighed til at fremme den kristelige Fællesskabsfølelse i Familien, jeg mener ikke blot den naturlige Kærlighed mellem Familienmedlemmerne, men den overnaturlige, den, som den Helligaand gyder i vore Hjerter. De vil sikkert gøre den Iagttagelse, at den Opgave løses lettest i de Hjem, hvor der er mange Børn. Hvor der derimod kun er et eller to, har den medfødte Egoisme særlig gode Belingelser for at vokse og blive en trist Hindring, ja ligefrem en Svøbe. Men lige meget, Forsøget maa gøres, selv om der skulde komme Skuffelser.«

»Hvilke Midler benytter De for at opnaa denne kristelige sociale Indstilling i Familien?« spurgte Kapellanen. »Ja, det kan nu være lidt forskelligt, alt eftersom Omstændighederne er. Men een Ting er af stor Betydning i saa Henseende. Man maa se at faa Forældre og Børn til at glæde sig ved Synet af den hellige Families Liv i Nazaret og af den Fred og Kærlighed, der findes der. Alle maa prøve paa at gøre sig værdige til de tre hellige

Personers særlige Velsignelse og Hjælp ved at efterligne deres vidunderlige Eksempel. Faderen skal lære af den h. Josef at være sin Families trofaste Beskytter og Forsørger, som alle i Huset ser op til med den største Tillid. Maria, den reneste og ædleste blandt alle Kvinder, minder Husmoderen om, hvilken Lykke hun kan finde i at være huslig og af et rigt Hjerte udstraale hin hemmelighedsfulde Kærlighed, der gør hende til en Magnet, der drager Børnenes Hjerter til sig. Jesusbarnet viser anskueligt, hvilken Opgave Ungdommen har: nemlig at være underdanig og modnes til en senere Gerning. Jeg garanterer Dem for, den Slags Forsøg vil De aldrig fortryde, de lønnes med Lykke for den enkelte og hele Familien, og ogsaa Menigheden har Gavn af dem!«

Kapellanen var i Mellemtiden faldet i dybe Tanker og sagde halvhøjt: »Det skal jeg dog huske!« — »Jeg er slet ikke færdig endnu,« vedblev den gamle Præst smilende: »De kommer ogsaa i Skolen. Sørg for, at De fremelsker den kristne Samhørighedsfølelse ogsaa dér!« — »Hvordan skal jeg forstaa det?« spurgte den anden. — »Jo, jeg kendte engang en Lærer, hvem det ved Hjælp af nogle faa dygtige Elever lykkedes, at det blev en Hjertesag for hele Klassen, at der ingen Løgnere, ingen Fredsforstyrreere var blandt dem, og at ukysk Tale ikke hørtes og ikke førtes. Det var en Æressag for hele Klassen altid at yde det bedste, baade i Fagene og i hele deres øvrige Færd. Her gælder det ganske vist om at sætte sig ind i Børnenes Tankegang og bringe de gode Spirer til Udfoldelse, som Sakramenterne har nedlagt i de Sjæle, som Herren har skabt i sit eget Billede. Opgaven er ikke let, jeg ved det; men det betyder jo allerede meget at vide, hvor det Maal ligger, man skal styre henimod.«

Beskedent tilstod Kapellanen, at han paa dette Omraade vistnok var nødt til at lære en hel Del, før han blev, som han skulde være. »Ja, lære maa vi jo alle,« sagde Præsten, »bare vi er trofaste og udholdende, saa høster vi hurtigt glædelige Frugter. Men glem ikke i deres Religionstimer og ellers at arbejde for, at allerede Børnene interesserer sig for deres Sogn og Sognekirke, for hele Vikariatet og den store Verdenskirke. Ogsaa det kalder jeg social

Indstilling.« — »Hvad tror De, at der virker bedst i den Retning?« spurgte den unge Præst den ældre. — »Jo,« sagde denne, »først og fremmest Menighedens fælles Guds- tjeneste paa Søn- og Helligdage. Men saa er der ogsaa andre Lejligheder, hvor man kan belyse Fromhedslivets sociale Side og fremme Samhørighedsfølelsen. Jeg tænker paa Kirkevielsesfesten og lignende, samt paa Pavens, Biskoppens og Sognepræstens Navne- eller Fødselsdag. Vor kirkelige Kalender opfører ogsaa Pavens Valg- og Kronings- dag og vor Biskops Ordinationsdag. De tænker maaske, at nu er vi ude i Smaatterier. Det er ogsaa smaa Ting; men den Aand, de skal være Udtryk for, er en mægtig Støtte og Hjælp til det Arbejde, De vil gøre. Den Aand er Hemmeligheden i den h. Paulus's velsignede Virksomhed. For, som Egoismen alle Vegne virker hæmmende og ned- brydende, saaledes bygger den kristelige Fællesskabsaand hurtigt og varigt op.«

(Fortsættes.)

F. K.

Et Brev om en Bamse.

Landet, i Januar 1932.

Min kære Ven!

Jeg har faaet et nyt Husdyr. Det er en Bjørn. Du behøver ikke at være bange for, at den skal æde dig, næste Gang du kommer paa Besøg. Den staar her foran mig paa min Skrivebordshylde og er to Tommer lang og een Tomme høj. Den er af Bly. Engang maa den have været brunmalet, men Malingen er slidt af de fleste Ste- der, saa det blanke Bly skinner igennem. Den har smaa, stikkende, højrøde Øjne, og det højre Bagben er lidt itu, saa man kan se ind i dens hule Indre. Jeg har faaet den af en lille Slægtning, Tipoldesøn af mine Forældre; han besøgte mig forleden med sin Moder og Broder.

De to Knægte, fem og tre Aar gamle, satte Huset paa den anden Ende. Deres smaa, skingrende Stemmer over- døvede fuldstændigt mine halvtredsindstyve Spurves Aften- skrigen udenfor i Tujaerne. Jeg er jo selv en gammel Hulebjørn, saa jeg er ikke forsynet med fornødent Mate- riale til Underholdning for saadan et Par Herrer, men jeg

fik da fundet nogle Klejner fra Julen frem og en Flaske Citronvand. Efter dette Traktement kom de højtideligt hen til mig, bukkede lige til Jorden og sagde: »Tak for Mad!«

Saa fandt jeg et Par røde Julelys frem, og de fik hver en Blyant og et lille Skrivehefte til at tegne i. Det haglede ned over mig med Taksigelser. Og saa rodede vi sammen i en af mine Skrivebordsskuffer (deres Moder mindedes med Smil, at hun selv som lille havde fisket Skatte op af den samme Skuffe). Vi fandt en »lille Jesus« (= et Kræcifiks) til Gustav og »en Kærlighed« (= en Jesu-Hjerte-Medalje) til Jens; men skønt det stadig haglede med Taksigelser, saa kulminerede det dog, da de hver fik en lille, rød Æske til Skattene; da entrede de mig begge to og gav mig hver et Smækkys.

Da de i Skumringen sad i Bilen og skulde til at køre bort, hørte jeg pludselig Gustav (den »store«) raabe noget om en Bamse. »Hvad nu?« spurgte jeg, da jeg saa Chaufføren løfte ham ud af Vognen igen. Den lille Fyr kom op ad Trappen til mig og rakte mig en lille, varm Tingest. »Den maa du ha'!« sagde han. Saa kravlede han op hos Chaufføren igen. Idet Vognen kørte bort, hørte jeg endnu en lille Stemme, der raabte: »Den hedder Bamsemand!« Et Landbarn ved, hvor vigtigt et Dyrs Navn er.

Men for mig hedder den »Tak«. Skønt det var Drengen et meget stort Offer at skille sig fra Bamsemand, saa vilde jeg aldrig have nægtet at tage imod den, for den var en Legemliggørelse af hans lille Hjertes Taknemmelighed.

Der var engang en Bekendt af mig, som gjorde mig en Tjeneste, viste mig en Venlighed paa en meget fin og smuk Maade. Men han afskar mig enhver Mulighed for at faa Lov at sige ham Tak. Havde han endda bare kunnet se, at jeg havde Taarer i Øjnene, da jeg læste det Brev, han skrev til mig derom. Heldigvis har vi Katholiker jo imidlertid en Udvej i saadant et Tilfælde — bedre end lille Gustavs Bamse. Den Udvej bruger jeg nu: hver Morgen nævner jeg den Mands Navn og hans Arbejde for Vorherre i den hellige Kommunion.

Oremus pro invicem!

Hjertelig Hilsen fra

din hengivne gamle Ven

X.

Abba-Fader!

Af Emil Fiedler: »Der neue Mensch«.

Aut. Oversætt. Sv. Aa. Rasmussen.

(Fortsat.)

De, som har hjemme i Guds Faderhus, maa være besjælede af Børnerettens Aand, idet de siger »Abba-Fader« (Rom. 8.), fordi de baade »kaldes Guds Børn og er det« (1. Joh. 3, 1).

Alt dette — ikke af Tvang eller Trusel fra Guds Side, ikke af Frygt eller Beregning fra vor Side. Det var en køn Familie, hvor Børnene kun, naar de blev betalt for det, kunde gøre noget for deres Fader. Den Slags Børn har Vorherre mange af, og der er mangan en kær Sjæl, som fortaber sig lidt for meget i Tanken om sine egne »Førtjenester«. Bort med denne delvise Jødedom, der ser vort Forhold til Gud an som en aritmetisk Regneopgave med Beregninger af Dyd og Hellighed efter Logaritmetabeller; der bilder sig ind med en jordisk Maalestok at kunne opmaale forskellige Trin i den tilkommende Salighed; som tager Aanden i Evangeliet spiseskefuldvis som Medicin, laver Kristendommen om til et Apotek, der dufter af forskellig Slags kraftige Salver, og snart foreskriver Lægedom og Frelse af een Flaske, snart af en anden. Der eksisterer kun eet Middel til Lægedom og Frelse, kun een Form af Hellighed, fælles for alle, det være sig Paver, Munke, Nonner eller de Navnløses store Skare: at elske Vorherre, saadan som et Barn elsker sin Fader. »Den, der vil lede eder til Fuldkommenhed ad nogen anden Vej end ad Kærlighedens, leder eder vild«, sagde engang den h. Frans af Sales.

Den, som endnu ikke har oplevet dette personligt: nemlig, at Gud i Sandhed er vor Fader, aner ikke, hvad det er at være Kristen; han er ikke naaet videre i Evangeliet end til Johannes den Døbers Fødsel. Men hos den, der har den rette Forstaaelse af vort Barnekaar hos Gud, kommer Kærligheden ganske af sig selv, en Kærlighed, som fylder ham helt. Og naar I først har faaet Gud kær, gaar hele Resten af sig selv. Kærligheden skal ikke være det højeste og sidste, som en alvorlig Kristen, om han lever længe nok, kan naa frem til efter aarelange møjsommelige Dydsøvelser, efter megen Kamp og megen Sjælenød. Tværtimod! Lige det stik modsatte er Tilfældet. Kærligheden skal være Indledningen, Udgangspunktet og selve Udspringet. Kærligheden og det, Kærligheden driver os til, skal ikke være Afslutningen paa et træls Kristenliv, den skal være Porten ind til Livet.

Kærlighed skal være Resultatet af den første Time i Religion — og Lys og Glæde over alle Menneskets øvrige Timer. Opfatter Du Dit Forhold til Gud som en besværlig, ganske vist uafkrystelig, men dog byrdefuld Dragt af tunge Pligter — og forsøger Du saa efter mange Beklagelser og under dyb Stønnen og under mange Sukke at slæbe af med denne tunge Byrde for Guds Kærligheds Skyld — ja, kære Ven, da er det en gal Vej, Du er inde paa. I alt Fald er Du gaaet over Aaen efter Vand. Nej! Du skal en anden Vej! Først Kærlighed til Din himmelske Fader, elsk ham af Dit ganske Hjerte! Og gør saa i øvrigt, hvad Du vil, siger den hellige Augustin. Saa behøver Du kun at gøre, som Du helst vil, drevet, som Du er, af et Hjerte, der elsker Gud — og Dit Liv bliver een stor Glæde, Din Vej ligger badet i Sol, og Din himmelske Fader ser med Velbehag ned til Dig. Først da vil Du sande Frelserens Ord: »Mit Aag er mildt — og min Byrde er let« (Mt. 11, 30). Hvor mange Kristne mærker noget til det milde Aag? Men jeg har kendt mangan En, der gik lange, trælse Veje gennem dyb Sne, og dog svulmede hans Hjerte i festlig Forventning — fordi Vejen bar frem mod den Elskede — eller de slæbte tunge Byrder paa deres Skuldre, men ænsede næppe Byrdernes Tyngde — thi de bar for den, de havde kær! Det er Kærligheden, der gør Aaget mildt og Byrden let. Men hvor Kærligheden mangler, gnarver Aaget, og Byrden trykker.

Uden Kærlighed til Gud er Guds Tjeneste kun Trælledont som i den gamle Pagt, en evig Kamp mellem Samvittigheden, der driver os med Piskeslag til at gøre vor Skyldighed, og en Trang til at slippe for det. Helst vilde de smage Synden, hvis det kunde ske uden at falde i Synd. Overfør dette paa det daglige Liv, saa vil det sige: »Helst vilde jeg være fri for at have noget med det Menneske at skaffe, men jeg er desværre afhængig af ham. Mine Forhold tillader mig desværre ikke at afbryde Forbindelsen med ham!« — Her er ikke Antydning af Kærlighed — kun Trældom.

Det, som fattes saa overmaade mange Kristne trods Daab, Firmelse og Altergang, er den allervigtigste kristne Indsigt: At kende Faderen. Ogsaa med Hensyn til Bøn og Andagtsøvelser er vi blevet moderne, vi har begyndt at specialisere dem ud. Det er ikke værd at sige noget ondt om disse Andagter. Ogsaa paa dette Omraade skal »Guds Børns herlige Frihed« (Rom. 8, 21) kunne vise sig. Men alle disse Andagter, som er skabt af Mennesker, kan overdrives, overvurderes og overleve sig selv. Christus har kun efterladt os een eneste Andagt, Andagten til Faderen. Den kan aldrig overdrives, aldrig

øverbuderes, og skulde den engang kunne overleve sig selv, saa døde dermed Christi Værk. »Men dette er det evige Liv, at de kender Dig, den ene sande Gud,« siger Herren (Joh. 17, 3).

Begyndelsen til al kristelig Visdom er at kende Faderen og elske ham. Og derfor gælder det om at kaste al Angst for Gud over Bord. Det anstaar sig ikke kristne Mennesker at være hange for Gud. Kast den Frygt over Bord, tøv intet Øjeblik, kast den saa langt ud, at Du aldrig kan naa den igen. Der er ærlige, troende Kristne til, som forestiller sig Gud som en Mand, der holder nøje Udkig med sine mange Undergivne, om de nu ogsaa til Punkt og Prikke opfylder deres i Sandhed ikke faa og smaa Pligter. Efter disse gode Folks Opfattelse skulde man vente, at der et Sted i Himlen var et stort Kontor, hvor et Par Tusind Engle sad ved Pulte og var fuldt optagne af at tælle hvert enkelt Menneskes Synder sammen, at nummerere og klassificere dem og føre dem ind i en tyk Hovedbog. Efter en bestemt Takst tilmaales da Straffen, der falder omtrent automatisk. Har disse Mennesker forset sig paa den ene eller anden Maade, ser de Guds Straf i enhver Tilskikkelse, der rammer dem. De Folk, der tænker saadan, er jo ganske vist altid bedre end andre, som overhovedet ingen Tanker gør sig. Men det, der er i Vejen med dem, er, at de ikke kender Faderen — og derved gaar de i deres daglige Liv tabt af alt det, der gør Evangeliet til det glade Budskab. Deres Liv snor sig som en smal Sti mellem Frygt for Synd og Frygt for Straf — deres Liv bliver en yderst forsigtig, angstfuld Famlen frem ad Stien, og af Hjertens Grund sukker de: »Det er ikke let at være Kristen«. Nej, visselig ikke paa den Manér! Men netop fordi Vejen er saa svimlende smal, er de saa meget mere sikker paa, at det er den rette. Men den lette Byrde og det milde Aag sporer de intet til.

Den Kristnes Frygt for Gud skal være som Barnets Ærefrygt. Intet andet. En inderlig Trang til ikke at saare sin kærlige Fader. Kast Angsten for Gud bort! Du skal føle dig veltilpas i Din Faders Hus.

Gud straffer overhovedet ikke nogen i dette Liv. Gud har kun det ene Ønske, at samle alle sine Børn om sig i Paradis. Vejen derhen har Frelseren lært os, der er ingen anden. Viger nogen af fra Vejen, gaar han sin Undergang i Møde. Hvad sker der saa? Overlader Gud ham saa til sig selv? Det er der dog ingen Fader, der gør. Nej, Gud prøver paa at lede os tilbage paa den rette Vej. Kan det ske med det Gode, ser Gud helst det. Der er jo ingen Fader, som piner sine Børn. Hvem turde da nære saadanne Tanker om Gud! Men der er Folk, der føler sig saa svært

veltilpas paa Fortabelsens Vej. Det kunde aldrig falde dem ind at vende om — det gaar jo saa glimrende paa Fordærvsens brede Vej. Se, derfor lægger den faderligt omsorgsfulde Gud en Sten paa deres Vej. Hjælper det ikke noget, at Du støder Din Fod sort og blaa paa den første Sten, saa lægger Gud en endnu større Sten i Vejen, saa Du løber Knæet saa haardt imod, at Du maa bide Tænderne sammen for ikke at skringe højt. Gaar Du desuagtet videre, vælter Gud forhaabentlig i sin Langmodighed og Godhed en Klippeblok tværs over din Vej, saa du render Panden saa haardt imod, at det gnistrer for Dine Øjne — og Du siger til dig selv: »Se saa, nu kan det være nok — nu vender jeg om!«

Alt, hvad Gud beskikker baade den enkelte og hele Nationer, er kun et Udslag af, at han bærer Omsorg for os, leder os og elsker os.

Vor Tanke er i Almindelighed denne: »Jo større Stymper En er, des større Straf skal han have, og des længere Prøvetid skal der til.« Men Guds Tanke er ganske anderledes. Gud elsker denne Stymper! Derfor tænker Gud: »Jo større Stymper han er, des større Fare er der for, at han ikke kan finde hjem — des større er min Glæde, hvis han vil vende tilbage, og desto større Jubel, naar han kommer frelst hjem . . .« »Jeg siger Eder, saaledes vil der blive større Glæde i Himlen over een Synder, som omvender sig, end over 99 Retfærdige, som ikke har Omvendelse behov.« (Luk. 15, 7) Hvorledes skulde da selv den største Synder kunne nære Angst for Gud? Kan Gud vel gøre det lettere for ham? Ganske vist er det nok ofte de 99 Retfærdige, som gør det besværligt for ham; som ikke kan begribe, hvor det kan falde Herren ind at foretrække at gaa ud i Ørkenen og lede efter saadan et skabet Faar i Stedet for at blive hos dem. Var det ikke Herren selv, vilde de sikkert, naar de hører, at Christus oven i Købet er til Sinds at høre denne Desertør hjem paa sine Skuldre, foreholde ham dette som en uforstandig og yderst farlig Mangel paa pædagogisk Sans. De har altid holdt for, at man i det mindste skulde være en Slags Johannes for at hvile ud ved Herrrens Bryst! Og saa dette Udskud, der oven i Købet skal bæres paa Skulder! — Men en kærkommen Trøst og en stor Glæde er dette for dem, der selv har en Følelse af, at de hører til Udskudet, og for dem, der har ondt ved altid at hævde deres Plads blandt de Retfærdige. For sig selv vil de ofte være bange, men aldrig for Gud.

Vil I lære Eders himmelske Fader at kende til Bunds, kære Venner, saa læs Lignelsen om »den fortabte Søn«. Den staar hos Evangelisten Lukas i det Femtende. Og kommer der Timer, hvor Du ængstes og gruer ved Tanken

om Din Synd, saa tag Dit ny Testamente frem og slaa op i Lukasevangeliet og læs Kristi glade Budskab til alle Syndere. Mangen En er — efter længe at have turet rundt i Letsind og Synd og Sviren med daarlige Kammerater ved Svinetruget — endt i Væmmelse ved sit eget Liv og har følt brændende Længsel efter det lykkelige Barndomshjem — men han har ikke fordristet sig til at vende tilbage til Gud. Han mener først at turde nærme sig Gud efter lang Tids Bodfærdighed. Altsaa skal han først vandre en lang pinefuld Vej igen, før han kommer hjem til Gud. Og saa faa haarde Bebrejdelser og se hele sin Daarligdom — som han selv føler bittert nok — trævlet op og foreholdt sig! Det er den ene Sjælekval ovenpaa den anden! Nej, saa vil han dog hellere blive liggende, hvor han ligger — ved Svinetruget. Den stakkels, stakkels Fyr, hvem man i de unge Dage har bibragt et falsk Billede af hans egen Fader; som maa døje Hungerens Kvaler, og som bliver et Subjekt, fordi han ikke kender sin egen Fader; en Stakkel, hvis Tanker om Gud er sammenfiltrede med Tanken om Tugtens Ris og Helvede; til hvem der lød altfor sparsom Tale om den aabne Faderfavn, om Kyssel, om det bedste Klædebon, om Ring paa Haanden og Glæden ved, at »denne min Søn er genfundet«. Han ved ikke, at een eneste Tanke sletter hele hans tidligere syndige Levned, som man med eet Tag visker Kridtet af Tavlen; han ved ikke, at een eneste Tanke igen kan gøre ham til Guds kære Ven og Barn, at hans Væmmelse ved Mask'en i Truget allerede er det længste Skridt frem ad Vejen mod Hjemmet; at det strækker til, naar han siger: »Fader, jeg er ikke længere værd at kaldes Din Søn, men maa jeg ikke nok have Lov at være hos Dig« — at det er alt nok til at faa Kys og Klædebon og Ring. Visselig, man skal ikke vende og dreje hvert Ord i Herrens Lignelser og vride dem, til man faar perset eet Maal Dogmatik og to Maal Moral ud af dem. Men denne Lignelse behøver ikke at komme i Persen — af hvert Ord perler styrkende Vin for hver den, der fra et fjærnt Land vender om til sin Fader. Guds Forlængsel efter den argeste Synder er større end det helligste Menneskes Længsel efter Gud. — Ja, Gud har elsket os Mennesker saa højt, at han har hengivet sin Søn den Eenbaarne, paa det, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv (Joh. 3, 16).

Ikke den, som gennembæves af den største Angst for at gaa fortabt, men den, som nærer den største Fortrøstning til Guds Faders kærlighed, har drevet det videst i Kristendom.

Abba! Vor Far', Du som er i Himlene. Dit Navn vorde mig helligt og dyrebart. Mere helligt end Moders Navn. Mere helligt end det dyreste Navn i mit Hjertes Gem. Giv mig at kende ret Din Kærligheds og Glædes Rige. Fader, i Dine Hænder betror jeg alle mine Tanker, min ganske Vilje, mine Ønsker og Forhaabninger, mine Glæder og Sorger. Giv mig at frydes i Din Raadslutning og i Din Kærlighed. Jeg ved, Du hyder mig ikke Sten for Brød. Lad ikke Bekymring for det daglige Brød tynde min Sjæl til Jord, ikke trælbinde min Arbejdskraft, ikke dræbe Glæden i mit Liv. Fader, farer jeg vild blandt de fortabte, kald mig da tilbage; staar jeg i Fare for at glide bort fra Dig, hold mig da med Din stærke Haand. Fader, jeg véd, at intet ondt kan skade mig, naar jeg er hos Dig.

— De, der har erkendt Gud som deres Fader, lever et Liv i Skønhed og Fryd. Guds Almagt er deres Borg, Guds Trofasthed deres Værge, Guds Godhed deres Urtegaard, Guds Kærlighed deres Sol og hans Evangelium: Glædens glade Budskab. Ikke blot Budskabet om den Glæde, vi har i Vente, men ogsaa den Glæde, som henede fylder hvert Hjerte, der banker i Kærlighed til Gud.

Fra Hovedstad og Provins

Academicum catholicum.

Som det ses af omstaaende Annonce, begynder Academicum catholicum i denne Uge sin Foredragsrække for Foraarshalvaaret 1932. Baade de valgte Emner og de indbudte Foredragsholderes Navne berettiger til at stille store Forventninger til denne Foredragsrække. Vi henstiller til alle dem, der sætter Pris paa Foredrag, der bringer virkelig Belæring, at benytte sig af Muligheden til pr. Gæstekort at faa Lejlighed til at følge den interessante Foredragsrække.

Skuespillet i St. Knuds Skole.

De mindre Elever i St. Knuds Skole opførte Søndag den 24. Januar i St. Knuds Sal et Skuespil betitlet »Flugten fra Lamaklostret«.

Gennem 4 nervepirrende Akter fulgte vi den lille Mongols spændende Oplevelser, til han til sidst i Sikkerhed optages i Missionsstationen.

Saa vel de smaa Skuespillere som deres Instruktør — Fr. Coenen — høstede megen og fortjent Anerkendelse for den smukke Præstation.

Academicum Catholicum.

Foraarshalvaaret 1932.

Tid	Emne	Taler
Onsdag d. 3. Febr.	Den danske Krone	Vekselerer Aage von Benzon
Onsdag d. 17. Febr.	Messeofret	Pastor Hubert Messerschmidt
Onsdag d. 2. Marts	Den ny Straffelov	cand. jur. Politifuldmægtig Harald Højris
Onsdag d. 16. Marts	Arbejdsret og Arbejdsglæde	Fru Dagmar Nielsen
Onsdag d. 30. Marts	Bohrs Atomteori og Aarsagssætningen	cand. mag. Adjunkt Knud Mønsted
Onsdag d. 27. April	Thomas Mann	cand. mag. Højskolelærer Morten Bredsdorff
Onsdag d. 11. Maj	Eukaristiske Kongresser	Pater Olaf Jan Ballin, O. Præm.
Onsdag d. 25. Maj	Generalforsamling	

Møderne holdes i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115³, og begynder Kl. 20.

Gæstekort à 1 Kr. kan udstedes af Administratores efter Henvendelse fra et Medlem.

Administratores:

Formand: Pastor Knud Ballin, Bredgade 64, K. Palæ 59 (træffes ikke Torsdag).

Kasserer: Fru Bodil Plate Petersen, Humlebækg. 8, Taga 4603.

Sekretær: Svend Erik Odgaard, Øster Farimagsgade 10³, Byen 1149 x (Kl. 6—7).

Postgiro Nr. 20996.

Enhver katolsk Akademiker bør være Medlem af A. C.

St. Antonius Basar

til Fordel for den nye katolske Skole ved St. Antoni Kapel i Husum afholdes i St. Josephs Skole (ved Sakramentskirken) den 7. og 8. Februar. Gaver og Bidrag modtages med Taknemmelighed af Pastor C. Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Her faas ogsaa den store »Lykkeseddel« (40 Gevinster). Hvem vil paatage sig at afsætte en Del af dem? De koster 25 Øre Stykket.

Fastelavn paa Amager.

Søndag d. 7. Februar 1932 Kl. 7 pr.

Hans Bogbinder Allé 2.

Orkestermusik, Herstemmig Sang, Eventyrkomedien »Det forheksede Slot«, spillet af Børn, og en Farce »Lille Nitouche«, spillet af unge Piger.

Adgangskort à 1 Kr. (inkl. Kaffe) for Voksne og 50 Øre for Børn faas Hans Bogbinders Allé 2.

Frkn. Mathiesen og Michelsen

modtager Paying Guests til rimelige Priser i deres Hjem i Rom, Via Mecenate 59^a. Nærmere Oplysninger ved skriftlig Henvendelse.

»**Credos**« Januarnummer indeholder følgende: Døgnets Gudder, af K. Kjelstrup. — Credos Nytaarsbrev. — Børglumprovsterne fra Aar 1400 til Reformationstiden, af P. D. Steidl. — Friedrich og Dorothea von Schlegel, af E. Wimmerström. — En literær Begivenhed, af J. Theeuwes. — Johannes Hus i Konstanz, af A. Menzinger. — Credos Bøger: Tanker i Johannes Jørgensens Skrifter ved Oluf Elling. — Peter Schindler: De romerske Katakomber. — Fra Credos Taarn, af E. Sandqvist.

Katolsk Klub afholder Møde paa Hotel Phønix Onsdag d. 3. Februar 1932 Kl. 8. Dagsorden: 1.) Medlemsoptagelse: 2.) Foredrag af Hr. Pastor Mariboe: Sovjets Kamp mod Kirken.

Bestyrelsen.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

En dygtig Ene pige i København; en dygtig Husbestyrerinde (30—35 Aar), som gerne vil paa en Præstegaard i et Naboland (god Løn).

af en Gaardskar; en Incassator; en Fyrmester; en ældre Husbestyrerinde hos en enlig Herre eller Dame; en Dame, som er vant til Kaffe-køkkenet m. m. i Virksomheder med stort Personale. (Alle velanf. Folk.)

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Meddelelse fra Rosenkranssognet, St. Ansgars Sogn og Sakramentssognet.

De endnu resterende Menighedsbidrag for 1931 (Kirkeskat, Præstepenge m. m.) bedes *snarest* indbetalt til Menighedskontoret eller til dets Inkassator eller til Præsterne.

Forvaltningsraadene.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag d. 31. Januar holdes den af Det Apostoliske Vikariat foreskrevne Ansgarius-Bonifacius-Kollekt i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende Kirker.

Bønforeningen for de nordiske Rigers Tilbagevenden til den katolske Tro. I Anledning af St. Ansgars Fest holder Foreningens Medlemmer i København Fælleskommunion Søndag d. 31. Januar Kl. 8 i Sakramentskirken. Der holdes en kort Prædiken af Foreningens Leder i Danmark, Pastor C. Benzon.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Søndag den 31. Januar Kl. 8 læses den maanedlige h. Messe i Klosterkirken paa Jagtvejen. Samme Dag er i samme Kirke det Allerhelligste udstillet i Foreningens Intention.

Søndag den 7. Februar Kl. 8^{1/2} læses i St. Knuds Kapel i V. Voldgade den h. Messe for Foreningens afdøde Medlem, Typograf Oluf Elling.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 31. Jan. fejres St. Ansgars Fest med Levitmesse Kl. 10. Om Eftm. Kl. 5 Festandagt m. Prædiken og højtidelig Procession med den hellige Ansgars Relikvier

A.C. Onsdag d. 3. Febr. Kl. 8: *Vekselerer Aage von Benzon: »Den danske Krone«.*

Gæstekort à 1 Krone udstedes af Administratores efter Anmodning fra et Medlem, Adm.

St. Andreas Gilde (Ordrup). Tirsdag den 9. Februar Kl. 8: Sammenkomst i Charlottenlund Palmehave. Tøndeslagning, Punch etc. 50 Øre pr. Person. Gæster velkomne.

„**Brudelegat**“. I Regnskabsaaret 1932 vil der kunne bortgives to Portioner af det saakaldte »Brudelegat«, hver paa 164 Kr. — I Betragtning kan kun komme trængende *katolske* Brudepar i København og Omegn. Ansøgninger (Skemaer haves ikke) maa indsendes af Bruden før Brylluppet inden 1. December til Forvaltningsraadet ved St. Ansgars Kirke. Nærmere Oplysninger faas ved Henvendelse til undertegnede.

Bredgade 64.
d. 23. Januar 1932.

Pastor *v. d. Kellenburg*,
Sognepræst ved St. Ansgar.

Mariaforeningen vil ogsaa i Aar efter Evne komme trængende Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp. Men paa Grund af de stærkt begrænsede Midler kan denne Hjælp desværre kun ydes i meget begrænset Omfang. Skemaer, som den ansøgendes Forældre eller Værger selv maa afhente hos undertegnede (Form. 9—10 eller Eftm. 3—4, Onsdag undtagen), maa ligeledes udfyldes og afleveres af dem inden Søndag d. 14. Febr. enten hos Fru Mariboe (Strandvej 59) eller hos Frk. Ronge (Lykesholms Allé 14 C) eller hos undertegnede.

Sammesteds modtages Indmeldelser i Foreningen (Aarsbidrag, 4 Kr. og derover), som i høj Grad trænger til nye Medlemmer, dersom den ogsaa i Fremtiden skal kunne fortsætte sin Virksomhed, som den har øvet i over 75 Aar (stiftet i Februar 1855).

Bredgade 64.
d. 23. Januar 1932.

Pastor *v. d. Kellenburg*.
Sognepræst ved St. Ansgar.

Kirkelig Kalender.

Jan.-Febr.

31. S. Sexagesima. — Ansgar.

1. M. Ignatius.
2. Ti. Marias Renselse.
3. O. ANSGAR.
4. T. Andreas Corsinus.
5. F. Agathe.
6. L. Titus.

Febr.

7. S. Quinquagesima. — Kyndelmisse.

8. M. Johannes af Matha.
9. Ti. Cyrillus af Alexandria.
10. O. Askeonsdag.
11. T. Vor Frue af Lourdes.
12. F. Serviterordenens syv Grundlæggere.
13. L. Ferialdag.

Jan.

Ugens Messebønner.

31. S. **Ansgar**, det Apostoliske Vikariat Danmarks Værnehelgen (821—653); 2. *Sæt Bønner*: Søndagen Sexagesima (106—146), 3. *Sæt Bønner* (kun i Stillemesser): Petrus Nolasco (807—639), Slutningsevangelium: Søndagens.
1. M. Ignatius (808—640); 2. *Sæt Bønner*: som nedenfor *).
 2. Ti. Marias Renselse eller Kyndelmisse (816—648).
 3. O. Ansgar (821—653); *Credo* læses i hele Oktaven.
 4. T. Andreas Corsinus (825—657); 2. Oktaven (821—653), 3. som nedenfor *).
 5. F. Agathe (826—658); 2. Oktaven (821—653), 3. som nedenfor *).
 6. L. Titus (828—659). 2. Oktaven (821—653), 3. Dorothea ([61]—[61]), 4. For Paven ([122]—[107]) i Anledning af Aarsdagen for vor hellige Fader, Pave Pius XI's Valg 1922.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen (1926), det andet den gamle Udg. (1907).

*) *Kirkebøn*: Gud, du som skænker Fred og elsker Kærlighed, giv dine Tjenere sand Overensstemmelse med din Vilje, for at vi maa blive befriet for alle Fristelser, som trænger os. Ved vor Herre.

Stillebøn: Herre, forsonet ved dette Offer skænke du os, som beder om Forladelse for vore Synder, ikke at blive tyngt af det udvortes. Ved vor Herre.

Slutningsbøn: Indgyd os, Herre, din Kærligheds Aand, for at du ved din Miskundhed maa gøre dem endrægtige, hvem du har nættet med eet og samme Himmelbrød. Ved vor Herre... i samme Helligaands Enhed.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Kirke. Torsdag den 4. Februar Møde i St. Ansgars Kirke.

At vor kære Mand og Fader

Oluf Elling

er afgaaet ved Døden den 17. Januar, meddeles herved.

R. I. P.

Ingeborg Elling,
Bjørn og Kjeld.

Den afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Begravelsen har fundet Sted.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 6.

Søndag den 7. Februar

1932

INDHOLD: Fastemandatet. — Pave Pius XI's Rundskrivelse. — Konnersreuth II. — Social Indstilling. — Kirkeforfølgelsen i Spanien. — Oluf Elling in memoriam. — Reolen. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

FASTEMANDAT

FOR DANMARKS APOSTOLISKE VIKARIAT.

I. Fastebudget — som kun tillader een fuldstændig Mættelse, eet mindre Maaltid og om Morgenen en Smule Brød*), men udelukker al anden Spise — gælder for alle Dage af den 40 Dages Fastetid med Undtagelse af Søndagene, desuden for alle Tamperdage og for Vigilie-Fastedagene før Pinse, før Marias Optagelse (3: den Søndag, Festen fejres offentlig), før Alle Helgen og før Jul. For Vigilierne før Paaske og Jul (3: Paaskelørdag og Juleaftensdag) gælder den Bestemmelse, at baade Faste og Abstinenspligt paa disse to Dage ophører fra Kl. 12 Middag. Forpligtede til at faste paa disse Dage er alle, som er fyldt 21 Aar, men endnu ikke har begyndt det 60. Aar. Fastedagene skal hver Gang Søndagen forud forkyndes fra Prædikestolen.

*) Theologerne regner indtil 60 Gram.

II. Abstinensbudet, som forpligter alle, der er fyldt 7 Aar, til at afholde sig fra at spise Kød, men ikke Kød-suppe, gælder for Askeonsdag, Onsdagene i Fastetiden, alle Tamperdage, alle Vigilie-Fastedage (jfr. dog Nr. I) og Aarets samtlige Fredage. (jfr. dog Nr. III). De øvrige Dage tillades Nydelsen af Kødspiser med den Indskrænkning, at paa samtlige paabudte Fastedage er det kun tilladt at nyde Kød een Gang, nemlig ved Hovedmaaltidet. De, som paa Grund af Alder eller ved Dispens er fritagne for at faste, er ogsaa fritagne for Abstinenspligten, naar Fastedagen ikke ellers er Abstinensdag.

III. Abstinenspligten bortfalder paa alle paabudte Festdage.

IV. Spiser, der er tilberedt med Flæsk, Fedt eller Blod og enten slet ikke eller kun i uvæsentlig Grad indeholder Køddele, kan nydes hver Dag med Undtagelse af den hel-lige Langfredag. Paa denne Dag forbydes ogsaa Kød-suppe.

V. Følgende Personer er — undtagen paa Langfredag — aldeles fritagne for Abstinens: a) Militærpersoner i aktiv Tjeneste og, saafremt de fører egen Husholdning, ogsaa deres Hus- og Bordfæller. b) Gæstgivere og Spise-værter og deres Gæster, samt hvem der jævnlig faar Mad fra offentligt Spisested, Handelsbetjente, Svende, Lærlinge, Arbejdere og andre, som er i Kost hos Ikke-Katholikker. d) De af Ikke-Katholikker indbudte Gæster. e) Familie-medlemmer og Tyende i Hjem, hvor enten Mand eller Hustru ikke er Katholik. f) Fattige, rejsende og Kurgæster paa offentlige Bade- eller Kuranstalter.

VI. Alle Sognepræster har og alle øvrige af Os ap-proberede Skriftefædre meddeles der herved Myndighed til i paatrængende Tilfælde — naar det nemlig kræves af andet og mere end blot overdrevent Hensyn til legemligt Vel-være — at forandre Faste- og Abstinensbudet for enkelte troende til en eller anden from Gerning; dog kan kun Sognepræster eller Rektorer gøre Brug af denne Fuldmagt udenfor Skriftemaalet. Sognepræsterne har ydermere Ret til at dispensere en hel Familie ad Gangen.

VII. Af Hensyn til, at Faste- og Abstinensbudets oprindelige Strengthed for alles Vedkommende er mildnet, skal alle Troende, som er i Stand dertil, i Fastetiden nedlægge en Almisse i de Bøsser, som dertil bliver at anbringe i alle Kirker og Kapeller med Paaskrift: Faste-Almisse. Bøsserne skal anbringes paa et bekvemt og let synligt Sted. Disse Fastealmitter, som kommer Vikariatets kirkelige Anstalter til Gode, skal indsendes til Vikariatet straks efter Fastetidens Ophør. Er nogen ikke i Stand til at yde en saadan Almisse, skal han hver Søndag i den hellige Fastetid bede den smertefulde Rosenkrans for Kirkens Anliggender.

VIII. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 1346 og det hellige Tridentiner-Koncils Bestemmelser (S. XXIV de ref. c. 4) forordner Vi, at der i samtlige Sognekirker i den hellige Fastetid skal holdes en særlig Fasteandagt, bestaaende af Prædiken, Salmer og Bønner; den nærmere Udformning henstilles til Sognepræsterne. Disse Andagter skal slutte med sakramental Velsignelse og Prædikenerne have Menneskets sidste Ting eller Frelserens Lidelse og Død eller et andet dermed beslægtet Emne til Genstand. — Paa Søgnedagene i Fastetiden bliver under eller efter Skolemessen den smertefulde Rosenkrans eller andre passende Bønner at forebede for Kirkens Anliggender.

IX. I de saakaldte lukkede Tider, d. e. fra Askeonsdag indtil Første Paaskedag og fra Første Adventssøndag til Første Juledag inkl., maa ingen højtidelige Bryllupper — d. v. s. Messebryllupper — finde Sted. I Faste- og Adventstiden bør de troende endvidere afholde sig fra alle Danse og andre støjende offentlige Forlystelser.

X. Fristen for Opfyldelsen af det kirkelige Bud om Paaske-Kommunion fastsættes i Medfør af pavelig Fuldmagt at vare fra Palmesøndag indtil Christi Himmelfart og for Katholikker, som har særlig langt til Kirke, indtil Anden Pinsedag. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 850 § 3 tilraades det de Troende at opfylde

deres nævnte Paaskepligt hver i sin Sognekirke, og hvem der har opfyldt den i et fremmed Sogn, har at underrette deres egen Sognepræst om, at de har opfyldt Kirkens Bud.

Dette Fastemandat saa vel som Hyrdebrevet oplæses i alle Vikariatets Kirker og Kapeller paa Søndagen *Quinquagesima*.

København, den 25. Januar 1932.

† JOSEPH,
Titular-Biskop af Roskilde,
Apostolisk Vikar for Danmark.

Pave Pius XI's Rundskrivelse om det almindelige Kirkemøde i Efesus for 1500 Aar siden.

(Fortsat.)

I Del.

Kirkemødets Historie.

Ved Behandlingen af Emnet vil Vi holde Os til den historiske Rækkefølge og begynde med at gøre Hedningeapostlens kendte dybsindige Formaning til Efesierne til Vor egen: »Lad os altsaa naa frem til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til den fuldkomne Mand(smodenhed), til det Alderstrin, (som er i Stand til at modtage) Christi (Gavers) Fylde, saaledes at vi ikke mere er umyndige Børn, der som Havbølger omdrives af enhver Læres Vind ved Menneskers Svig og Vildfarelsens listig forførende Kunstgreb. Tvertimod skal vi holde os til Sandheden og ved Kærlighed paa alle Maader vokse i ham, som er Hovedet, Christus. Af ham føjes og knyttes jo hele Legemet sammen ved ethvert Leds Tjeneste og bevirker saaledes sin Vækst ganske i Forhold til den ethvert Lem tilmaalte Virksomhed, indtil det ved Kærlighed er bygget op.«¹⁾

Saaledes lød altsaa Apostlens Formaning. Biskopperne paa Efesusmødet efterkom den saa endrægtigt, at man

¹⁾ Ef. 4, 13.

maa beundre denne Sjælsharmoni. Gid nu ogsaa i voré Dage alle uden Forskel maatte opgive forudfattede Meninger og paa samme Maade som hine tage imod den som rettet til dem selv og lade den blive til en heldbringende Virkelighed!

Som almindelig bekendt var Nestorius Ophavsmand til hele Striden; ikke saaledes at forstaa, som om han selv ved sin egen Skarpsindighed og sit eget aandelige Arbejde havde været Fader til den nye Lære. I Virkeligheden havde han nemlig laant den af Biskop Theodor af Mopsuestia, udformet den vidtløfligere, iført den Originalitetens Klædebon og, da han raadede over rige Talegaver, med stort rhetorisk Apparat begyndt at slaa til Lyd og gøre Propaganda for den. Født i den syriske By Germanicia begav han sig som ung Mand til Antiokia for at lade sig undervise i theologisk og verdslig Viden. I denne dengang meget berømte By begyndte han først et Liv som Munk, men senere opgav han, ubestendig som han var, dette Kald, blev Præst og helligede sig udelukkende Prædikantvirksomheden, mere for at vinde Menneskers Bifald end for at fremme Guds Ære. Rygtet om hans Veltalenhed havde en saa sympathisk Form og spredtes i den Grad til alle Sider, at han blev kaldt til Konstantinopel, som paa dette Tidspunkt havde mistet sin Overhyrde, og, fordi alle nærede overordentlige Forventninger til ham, forfremmet til den biskoppelige Værdighed. Paa denne, som bekendt, meget ansete Bispestol afholdt han sig saa lidt fra sin Læres Paafund, at han snarere med større Myndighed og Pralesyge blev ved med at lære og udbrede sine Vildfarelser.

Den nestorianske Vranglære.

For at lette Sagens rette Forstaaelse vil Vi gerne ganske kort berøre Hovedpunkterne i Nestorius's Vranglære. Den hovmodige Mand mente nemlig, at to fuldkomne Personer, Jesu menneskelige vel at mærke og Ordets guddommelige, var forbundet i eet fælles, som han udtrykte sig, »Prosopon«. Hin underfulde og substantielle Forening af to Naturer, som vi kalder den hypostatiske, nægtede han og paastod som Følge deraf, at Guds eenbaarne Søn

ikke var blevet Menneske, men havde befundet sig i det menneskelige Legeme ved Iboen, ved sit Velbehag og ved sin virkende Kraft. Af den Grund burde han kaldes »Theoforos« eller Guddomsbærer, men ikke Gud. Den Opfattelse er ikke meget forskellig fra den, hvorefter Profeter og andre hellige Mennesker, i Kraft af den dem meddelte guddommelige Naade, kan kaldes Guddomsbærere.

Ud fra Nestorius's falske Antagelser kom man let til at se og hævde to Personer i Christus, en guddommelig og en menneskelig; paa samme Maade blev det en logisk Nødvendighed, at den saligste Jomfru Maria ikke i Sandhed kan være Guds Moder eller »Theotokos«, men snarere Mennesket Christi Moder eller »Christotokos«; højest kunde man indrømme, at hun var »Theodochos«, d. v. s. Guds Modtagerske.¹⁾

Da den Slags ugudelige Lærdomme ikke længere blev fremsat af en Privatperson ad skjulte Veje og i Halvmørke, men ganske aabenlyst udbasuneret af selve Konstantinopels Biskop, fremkaldte de, navnlig i den østerlandske Kirke, den største aandelige Forvirring. Blandt Modstanderne af det nestorianske Hæresi, hvilke heller ikke manglede i det østromerske Riges Hovedstad, indtog uden Tvivl Patriark Cyrillus af Aleksandria den første Plads, hin hellige og ærværdige Mand, der gik i Brechen for den uforfalskede katholske Tro. Næppe havde denne faaet Nys om den Vranglære, Biskoppen i Konstantinopel gjorde sig til Talsmand for, før han i sin Iver og Om-sorg ikke blot for sine egne aandelige Sønner, men ogsaa for de vildfarende Brødre, mandigt værnede om den rette Tro i sit eget Stift og ved Breve til Nestorius i broderlig Kærlighed forsøgte at føre ham tilbage til den katholske Sandheds Veje.

Desværre bevirkede Nestorius's haardnakkede Paastaaelighed, at den Anstrengelse, Kærligheden her havde gjort, blev til spildt Umage. Da vilde Cyrillus, der baade nøje kendte den romerske Kirkes Myndighed og forsvarede den med den største Energi, ikke længere personlig føre den

¹⁾ Slg. Mansi, Conciliorum Amplissima Collectio, IV. c. 1007; Schwartz, Acta Conciliorum Oecumenicorum, I, 5. p. 408,

Sag til Afslutning og i et saa vigtigt Anliggende afsige en Dom, før han havde bedt om og modtaget en autoritativ Udtalelse fra den apostoliske Stol. Han skrev altsaa et ærbødigt Brev til den »salige og af Gud elskede Fader Cølestinus«, hvori han med en Søns Sindelag blandt andet siger: »Kirkernes gamle Vedtægt anbefaler, at den Slags Sager meddeles din Hellighed . . .«¹⁾ »Men officielt ophæver vi ikke Kirkefællesskabet med ham (Nestorius), før vi har underrettet din Fromhed om denne Sag. Hav derfor den Godhed at udtale din Mening i en forpligtende Form, for at det kan staa klart for os, om vi skal opretholde Kirkefællesskab med ham eller uden videre meddele ham, at ingen vil have Kirkefællesskab med en Mand, der hylder og prædiker en saadan Vranglære. Endvidere er det paa-krævet, at en klart affattet Skrivelse underretter de fromme og gudhengivne Biskopper i Makedonien samt i hele Østen om din Opfattelse og Bedømmelse af denne Sag.«²⁾

Heller ikke Nestorius var uvidende om den romerske Biskops højeste Myndighed over hele Kirken. Thi mere end een Gang skrev han Breve til Cølestinus og forsøgte at gøre sin Læres Grundtanker indlysende og at vinde den hellige Paves Hjerte for sig ved at komme sin Modstander i Forkøbet. Men forgæves; Vranglærerens egen skødesløse Fremstilling røbede nemlig ikke ubetydelige Vildfarelser, og saa snart den apostoliske Stols Biskop klart havde gennemskuet dem, traf han straks en Forholdsregel, der skulde forhindre, at Vranglærens Smitte ved Nølen fra hans Side skulde blive farligere. Han lod Vildfarelserne undersøge paa en Synode, forkastede dem i højtidelig Form og gav Befaling om, at alle skulde forkaste dem.

Og her vilde Vi nu gerne, at I, ærværdige Brødre, lagde nøje Mærke til, hvor stærkt den romerske Biskops Fremgangsmaade i denne Sag er forskellig fra den, som den aleksandrinske Biskop havde anvendt. Skønt denne nemlig beklædte en Bispestol, som i den østerlandske Kirke ansaas for den første, vilde han, som sagt, dog ikke selv træffe en Afgørelse i et saa vigtigt Spørgsmaal vedrørende katholsk Tro, før han havde fået Klarhed over den aposto-

¹⁾ Mansi, l. c., IV, 1011.

²⁾ Mansi, l. c., IV, 1015.

liske Stols Stilling. Cølestinus derimod afholdt en Synode i Rom, undersøgte Tilfældet grundigt og afsagde saa, i Kraft af sin højeste og absolute Myndighed over Herrens hele Hjord, angaaende Biskoppen i Konstantinopel og hans Lære følgende højtidelige Kendelse, som han tilstillede Nestorius: »Det være dig vitterligt, at vor Afgørelse lyder saaledes: Hvis du ikke forkynder om Christus, vor Gud, det, som Kirken i Rom, i Aleksandria og i hele Verden tror og holder fast ved, ligesom ogsaa den hellige Kirke i Konstantinopel før din Tid meget rigtigt har troet, og hvis du ikke inden ti Dage, fra den Dato at regne, da denne Afgørelse kommer til dit Kendskab, ved en aaben skriftlig Erklæring fordømmer den mod Troen stridende nye Lære, der vil adskille, hvad den hellige Skrift forener, saa skal du vide, at du er udelukket af den katholske Kirke. Det til dig stiledede Dokument over vor Kendelse har vi gennem Diakonen Possidonius sammen med alle Akterne sendt til min hellige Medbroder i Præsteembedet, Biskoppen af Byen Aleksandria, som paa udførligere Maade havde indberettet netop om denne Sag til os, med Paalæg om, at han som vor Stedfortræder skulde sørge for, at baade du og alle vore Brødre bliver gjort bekendt med vor Afgørelse; thi alle bør vide, hvad der sker, saa ofte et Anliggende, der berører alle, behandles og afgøres.«¹⁾

Med følgende vægtlige Ord overdrog Paven i Rom den aleksandrinske Patriark denne sin Dom: »Idet vi lader dig faa Del i vor Bispestols Autoritet, skal du som vor Stedfortræder med ubønhørlig Strengthed udføre denne Dom saaledes, at han enten inden ti Dage fra Opfordringen at regne ved en skriftlig Erklæring fordømmer sine mod Troen stridende Prædikener og bekræfter, at han har den samme Tro om Christus, vor Guds, Fødsel (Menneskevordelse), som Kirken i Rom og din Helligheds Kirke og vor Religion i hele Verden holder fast ved; eller, skulde han ikke gøre det, bør din Hellighed ufortøvet bære Omsorg for hin Kirke (i Konstantinopel) og vide, at han fuldstændig skal udelukkes af vort Legeme (Kirkesamfund).«²⁾ (Fortsættes.)

¹⁾ Mansi, l. c. IV, 1034 sq.

²⁾ Migne, P. L., 50, 463. Slg. Mansi, l. c., IV, 1019 sq.

Konnersreuth.

II.

Det var en Lørdag Aften i anden Halvdel af Juni Maaned i Fjor, at jeg kom til Konnersreuth. Min Ven, Provsten i Wessobrunn, havde anbefalet mig at tage ind paa »Deutsches Haus«, og han havde motiveret det med, at Værten dér var selve Borgmesteren i Konnersreuth.

Jeg gjorde, som det var blevet mig anbefalet; Borgmesteren tog meget venligt imod mig; min Vogn fik Lov til at staa i Porten, hvorfra Indgangen var til Krostuen. Jeg fik et Værelse, der var meget renligt, men ogsaa meget spartansk udstyret. Da jeg kort efter kom ned i Krostuen, tog Borgmesteren ikke blot imod Bestillingen paa Aftensmad, men han bragte mig den egenhændig, og saaledes skete det ogsaa i de følgende Dage, jeg boede der.

Da jeg havde spist, gik jeg hen til Præsteboligen for at tale med Sognepræsten, den over hele Verden kendte Pastor Naber. En ret ung, meget beskeden Pige lukkede op; hun beklagede, at Præsten ikke var hjemme; han varovre i Kirken for at høre Skrifte. Da hun hørte, at jeg vilde læse Messe den næste Dag, sagde hun, at den bedste Tid vilde være Klokken halvsvy om Morgenen. — Senere hen fik jeg at vide, at den unge Pige, som jeg havde talt med, var Therese Neumanns Søster.

Jeg gik tilbage til »Deutsches Haus«, satte mig ind i Krostuen, og et Øjeblik efter var jeg i Samtale med Skolelæreren i Konnersreuth og Politibetjenten i Konnersreuth. Jeg lagde Mærke til, at den sidste, der bar Pikkelhue og lang Sabel, meget andægtigt gjorde Korstegn og bad sin Bordbøn, før han spiste sin Aftensmad, bragt ham af Borgmesteren. Baade Skolelæreren og Politimanden gjorde et endog særlig opvakt og intelligent Indtryk, og det var mig efter Samtalen aldeles klart, at de fuldtud troede paa Therese Neumann. Politibetjenten fortalte mig, at der ogsaa fandtes daarlige Mennesker i Konnersreuth. »Der findes Mennesker,« sagde han, »som ingen Ting gør Indtryk paa.«

Blandt dem, der opholdt sig i Krostuen, var der ogsaa en Ordenssøster. Hun fortalte mig, at hun var kommet helt nede fra Frankrig; hendes Foresatte havde paalagt

hende, da hun kunde Tysk, at rejse til Konnersreuth for at spørge Therese Neumann til Raads i et vigtigt Anliggende. Senere hen fik jeg at vide, at hun var Forstanderinde for et Hospital med 800 Patienter.

Senere paa Aftenen var jeg ude i Byen for at købe nogle Bøger om Therese Neumann; jeg købte bl. a. det store Værk, som den dengang protestantiske Dr. *Gerlich* har udgivet om hende. Værket er paa to Bind med ialt 729 Sider. Dr. *Gerlich* er sikkert den, der grundigst har studeret Therese Neumanns Liv; da han begyndte sine Undersøgelser, var han Protestant, og han var det endnu, dengang jeg var i Konnersreuth, om man end ventede, at han snart vilde vende tilbage til den katholske Kirke; dette har siden fundet Sted, idet Dr. *Gerlich* for nogle Maaneder siden blev optaget i Kirken. Jeg købte hans Bøger, der var ret dyre, tog dem med hjem paa mit Værelse, men bestemte mig til, at jeg ikke vilde læse i dem, førend jeg selv havde talt med Therese Neumann. Jeg vilde gerne have mit eget Førstehaandsindtryk — uden Paavirkning fra andre.

Den næste Morgen vaagnede jeg tidlig ved, at Kirkeklokkerne ringede. Da jeg kiggede ud af Vinduet, saa jeg en Mængde Folk ile over til Kirken, der kun laa 50 Alen borte. Jeg kunde fra mit Vindue se en temmelig stor Dør, der førte ind til Kirken, og jeg saa en Kvinde gaa ind ad den. Jeg sagde saa til mig selv: »Det maa være Hovedindgangen til Kirken; det er bedre, at du gaar ind ad den i Stedet for at gaa direkte ind i Sakristiet, som Præsterne plejer; det er vistnok mere beskedent, eftersom Therese Neumann jo, hvis hun er i Kirken, befinder sig bag Alteret ved Sakristiet, som hun plejer at gøre — for at undgaa Folks Nyfigenhed.«

Jeg gjorde, som jeg havde foresat mig; men det viste sig, at den paagældende Dør førte ikke ind til Kirken, men — ind til Sakristiet. Jeg vilde trække mig tilbage, men Sakristanen gjorde Tegn, at jeg skulde komme ind. Og i samme Nu fik jeg Øje paa Therese Neumann.

Der var noget ved hendes Udtryk, der sagde mig, at det maatte være hende, noget paa samme Tid barnligt og ærefrygtsindgydende. Og dog saa hun helt anderledes ud,

Hjørdis Niemann.

end jeg havde ventet mig det. Jeg havde dengang endnu ikke set noget Billede af hende; jeg vidste, at hun i lange Tider slet ikke havde taget nogen Næring til sig. Jeg havde derfor ventet, at hendes Skikkelse var udtæret og præget af en vis streng Askese. Men det var slet ikke Tilfældet; hun var aldeles ikke afmagret; hendes Træk var milde

og venlige; hendes Holdning var præget af den mest ukunstlede Naturlighed. Der var noget over hendes Ansigt, der mindede om de Træk, som Kunstnerne i Kunstens allerstørste Tider gav den hellige Gudsmoder: Enfold, Alvor, Kløgt, Mildhed og Godhed.

Sakristiet laa lige bag ved Alteret; en Dør førte fra Sakristiet ind til Kirken bag Alteret; dér var anbragt en Slags Sygestol, forsynet med en elektrisk Varmepude i Ryggen, og i denne Sygestol sad Therese. Pastor Naber var netop i Færd med at prædike; man kunde ikke se ham, men man kunde tydeligt høre hvert Ord. Therese fulgte Prædikenen med Opmærksomhed; efter Prædikenen bad hele Menigheden inde i Kirken en lang Bøn, som alle kunde udenad; Therese bad med med en Stemme, hvis sunde og kraftige Klang jeg maatte lægge Mærke til. Der var intet sygeligt, intet overspændt hos hende.

Sakristanen gav mig Tegn til, at jeg skulde iføre mig Messeklæderne. En Ministrant gik i Forvejen og førte mig over til et Sidealter; dette Sidealter var indviet til Thereses Navne, den h. Therese af Jesusbarnet, som Therese har en ganske særlig stor Andagt til. Jeg læste saa den h. Messe; Sognepræsten læste samtidig Messen ved Højalteret; Kirken var stuvende fuld af Mennesker. Der var mange Hundreder af dem, der gik til Kommunion, hvilket naturligvis skete ved Højalteret. Som Følge heraf var min Messe til Ende, inden Pastor Naber blot var færdig med at uddele Kommunionen.

Jeg kunde ikke komme tilbage til Sakristiet uden at forstyrre Kommunionssuddelingen; min Ministrant maatte i saa Tilfælde aabne Kommunionsbænken midtpaa, og dette kunde naturligvis ikke ske uden at forstyrre Kommunionssuddelingen. Da min Messe derfor var til Ende, bestemte jeg mig til at blive ved Sidealteret, indtil Kommunionen var uddelt. Jeg gik saa tilbage til Sakristiet, men til min store Forbavselse saa jeg, at Sognepræsten begav sig med Ciboriet hen bag Alteret; jeg havde tænkt mig, at dersom Therese modtog Kommunionen i denne Messe, modtog hun den vel før de andre; det viste sig, at hun modtog den efter alle de andre. Og i samme Øjeblik, som jeg var ved at træde ind i Sakristiet, havde hun

modtaget Kommunionen og blev henrykket i Ekstase. Ogsaa dette skulde jeg faa Lov til at se; det var, som om min Tilbageholdenhed skulde belønnes. Havde jeg ikke ventet ved Sidealteret, var jeg ikke kommet til at se Therese i Ekstase.

Hvorledes ser da en af Gud benaadet Person ud, naar hun er i Ekstase?

Jeg kan sige det med faa Ord: Som en salig Engel, der skuer Gud!

Der var over Thereses Ansigt i det Øjeblik et Udtryk, som om hun blev fortæret af en indre Lykke, og dog var der samtidig over hende et Præg af dyb, uudsigelig Fred. — »Hvor god er Herren ikke mod dem, der frygter ham.«

Det sælsomme er, at man ved at se saa usigelig en Lykkesfølelse dog ikke fristes til at tænke: »Gid du selv kunde opleve noget lignende!« — Sjælen føler, at den staar over for det usædvanlige, at den Sjæl, hvem det gives at opleve slige Ting, maa have gjort sig værdig dertil ved at bære usædvanlige Lidelser med usædvanlig Taalmodighed, og at den, der uden sligt vilde opleve noget lignende, slet ikke vilde kunne opleve det paa samme Maade; han vilde føle det som noget, han ikke blot ikke var værdig til, men slet ikke kunde bære . . .

Dette var mine Oplevelser den første Dag, jeg tilbragte i Konnersreuth. Jeg saa ikke Therese mere den Dag, men den følgende Dag fik jeg Lejlighed til ikke blot at se hende, men til ogsaa at tale med hende. H. G.

Social Indstilling.

(Fortsat.)

Under sine sidste Ord hørte den gamle Præst, at der blev banket paa Døren. Han raabte derfor: »Kom ind«. Det var et af Forvaltningsraadets Medlemmer, der traadte ind med en Konvolut i Haanden. »God Dag, de Herrer«, hilste han, »jeg forstyrrer vel ikke. Det var bare dette her, jeg skulde aflevere: Regnskabet over, hvad der i vor lille Menighed er indgaaet for Hedningemissionerne. Med Glæde kan jeg meddele, Hr. Pastor, at Deres Forklaring af den

anden Bøn i Fadervor: »Til os komme dit Rige« har baa-
ret gode Frugter. Ved Bøn og milde Gaver, har De sagt,
skulde vi efter bedste Evne hjælpe med til, at Evangeliets
Lys kan bringes til Hedningefolkene, der endnu sidder i
Mørket og i Dødens Skygge. Og nu er Bidragene steget
ganske betydeligt.«

»Men maa jeg have Lov til at hilse paa den unge Herre,
vor nye Kapellan! Velkommen i vor Midte og Guds Vel-
signelse til Arbejdet! Jeg tror for Resten, at De meget hur-
tigt vil føle Dem hjemme herovre hos os. Vi holder godt
sammen, takket være den Utrættelighed, hvormed vor Sogne-
præst opmuntrer os til ikke blot at tænke paa, at den en-
kelte i sit private Liv overholder Christi Lov og værner
om Guds Naade i sit Hjerte, men at Familierne og Menig-
heden helt igennem bør præges af den kristne Kærligheds
Aand. Et Lys skal Menigheden være for Omgivelserne, plejer
han at sige, et Lys, der ved sin blotte Tilstedeværelse vir-
ker som en tavs Prædiken om Christus, hans Sandhed og
Naade.«

»Deres Ord falder godt i Traad med, hvad vi lige har talt
om«, afbrød Sognepræsten ham leende, »og er en Bekræf-
telse af, hvad jeg har sagt.« — »Naa«, svarede den tiltalte,
»paa det Omraade trænger Pastoren ikke til min Assistance;
saa gaar jeg og kommer en anden Gang igen. Farvel!«

Næppe havde den venlige Mand lukket Døren, før den
hvidhaarede Præst fortsatte: »Nu maa jeg nok tilføje et
Ord om den h. Paulus's Hovedinteresse, om hans Kærlig-
lighed til og Selvopofrelse for Hedningemissionen.« —
»Ja, paa det Omraade staar han jo som det uovertrufne
Eksempel«, bemærkede Kapellanen. — »Ja«, lød den
andens Svar, »den Ild, der brændte i denne Mands Sjæl,
og den Energi, hvormed han udførte sit Livs Opgave, har
en ejendommelig, betagende Kraft. Men alligevel plejer jeg
ogsaa at gøre opmærksom paa, at vi her staar overfor en
Kærlighedspligt. Gud har jo »givet os Forskrifter om,
hvordan vi skal bære Omsorg for vor Næste« (Sir. 17,12),
og vi faar at vide, baade hvad Retfærdigheden og hvad
Kærligheden kræver af os. Jo større Nøden er, desto mere
bydende bliver Kærlighedens Lov. Men der findes jo ingen
Menneskeklasse, som trænger mere til broderlig Hjælp end

Hedningerne. De er uden den rette Gudserkendelse, de er lænkebundne af deres egne, blinde og tøjlesløse Driifter, de er lidende og sukkende i den Ondes Vold. Hvem der altsaa lindrer denne Nød, opfylder en hellig Pligt i en meget vigtig Sag og bringer samtidig Gud i en overordentlig smuk Form sin Tak for den Troens Naade, han selv kan glæde sig ved.«

»De minder mig om noget, jeg engang har læst«, sagde Kapellanden i dette Øjeblik. »Det var vistnok i 1926, at Pius XI udsendte sin Missionsencyklika. Den blev læst op i et Seminarium, medens de Studerende sad og spiste til Aften. Ved Pavens Ord: Vort Hjerte kan ikke finde Hvile, naar Vi tænker paa, at der endnu findes 1000 Millioner Hedninger paa Jorden; det er, som om Vi hørte en Stemme i Os, der siger: »Raab højt, spar ikke din Strube, løft din Røst som Basunen«, Is. 58,2, da blev der paa en Gang ganske stille i Salen. Det var, som om alle følte Skam over den Kendsgerning, at vi Kristne ikke har gjort mere for at forøge deres Tal, der kender den ene levende Gud og tilbeder ham i Aand og Sandhed, og over at saa mange Millioner endnu ikke er ført ind i vor elskede Frelsers Rige.«

»Ja, der kan De se!« raabte den gamle Mand. »Jeg bliver forfærdet ved Tanken om, at der er gaaet 1900 Aar, siden vor Frelser sagde: »Gaa ud i hele Verden«, og at vi er ikke naaet længere endnu. Teknikken erobrer Verden; den kan; men vi staar stille, og mange Steder lader vi som ingenting. Vi maa sandelig organisere et Bønnens Korstog for Hedningerne i Overensstemmelse med Herrens Ord: »Bed Høstens Herre om at ville sende Arbejdere ud til sin Høst.« (Mt. 9,39), og vi maa efterligne de første Kristne i Jerusalem, der bønfuldt Gud saaledes: »Giv dine Tjenere at tale dit Ord med al Frimodighed.« (Apost, Gern. 4,29.) Bønnens Skærv kan enhver yde ligesom ogsaa Sønens Hjælp, idet man opofrer det daglige Besvær for Christi Riges Udbredelse. Begynder vi med det, skal der ikke saa meget mere til for at finde ogsaa dem, der efter Evne følger de Kvinders Eksempel, om hvilke Evangeliet fortæller, at, medens Herren forkyndte det glade Budskab, hjalp de ham med deres Formue.

(Lk. 8,3). Missionærerne skal jo leve, og de skal have Midler til at kunne bygge Kirker og Skoler og Hospitaler o. s. f. Dertil kan de ikke undvære vor Understøttelse, og vi kan vise vor sociale Indstilling.«

»Tak, Hr. Pastor, for den Samtale! Jeg lover at ville gaa denne Vej — i Tillid til ham, der har sagt: »Derpaa skal alle erkende, at I er mine Disciple, naar I har Kærlighed til hverandre.« (Joh. 13,35).

»Det Ord glæder mig meget«, svarede den ældre Præst, »og Held og Lykke vil følge Dem, som var De en Engel sendt af Gud. Gaar man i Apostlen Paulus's Fodspor, naar man ogsaa Resultater, der svarer til hans. Hemmeligheden i denne Mands Liv og Arbejde var jo, at han styrede hen mod: »Aandens Enhed i Fredens Baand; eet Legeme og een Aand; og da Christus er død for alle, skal alle ikke længere leve for sig, men for ham, som er død for alle.« Det er Nøglen til Forstaaelsen af hans Triumfer.«

F. K.

Kirkefølgelsen i Spanien.

Naar det gælder Bedømmelsen af religiøse Forhold, kan vist ingen mere end Forfatteren Dr. Emil Rasmussen kaldes en uvildig Dommer; særlig vil ingen kunne mistænke Dr. Emil Rasmussen for at have en særlig Forkærlighed for den katholske Kirke. Des mere Vægt maa der derfor lægges paa nogle Betragtninger, som Dr. Emil Rasmussen har fremsat i »Dagens Nyheder« for den 28. Januar angaaende de sørgelige Overgreb imod Kirkebygninger, der ledsagede den nys fuldbyrdede Revolution i Spanien. Med Taknemmelighed og Glæde hidsætter vi følgende Udtalelser af Dr. Emil Rasmussen:

En mørk Novemberaften ankom jeg til Málaga.

Overfor mit Hotel laa den vældige Domkirke, medens Bispegaarden og et Privalhus lukkede de to andre Sider af en lille indeklemmt Plads.

Først den næste Morgen opdagede jeg, at det biskoppelige Barok-Palæ var en tom Kulisse, en Brandruin med tilmurede Døre og Vinduer. Højt oppe paa Façaden sad

Madonna med sit Barn paa Skødet -- forladt og ulykkelig. Alle Kvinder, som gik over Pladsen, saa op til hende og slog Kors for sig. Enkelte faldt paa Knæ midt ude paa Pladsen og bad.

Paa min Morgentur havner jeg paa en vældig Plads med det monumentale Gravmæle over Frihedshelten General Torrijos og han 49 Kammerater, som præcis hundrede Aar tidligere blev fusilerede paa Málaga's Strandbred paa Kong Ferdinand VII's Befaling. En af dem var en 10 Aars Dreng, som i vanvittig Rædsel klamrede sig til Skriftefadere's Præstekjole. De rev ham løs og skød ham — men Præsten gik fra Forstanden og endte sine Dage paa en Sidsygeanstalt. I det jeg vender mig bort fra disse blodige Minder, ser jeg i et Hjørne af Pladsen en stor Kirke med tilmuret Portal og gabende, røgsværtede Vinduer. Brændt!

Da jeg faa Skridt inde i en Sidegade møder endnu en brændt Kirke, begynder jeg at forestille mig Málaga som en By med evig Torden.

Saa naar jeg ud til noget, man i Spanien kalder en Flod: Murede Kajer, Broer, Flodleje — blot ikke en Draabe Vand. Men det første jeg opdager ovre paa den anden Side, er Brandruinerne af to store Kirker.

Paa Tilbagevejen ind mod Byens Centrum kommer jeg igennem en snæver Gade af ægte maurisk Præg. Pludselig udsender den en kort Blindgade, lukket af et vældigt Jerngitter, bag hvilket man ser en lille Plads med en meget smuk gotisk Kirke. Er ogsaa den maaske brændt? Ja, selvfølgelig!

Saaledes bliver det ved. Jeg møder ikke en eneste uskadt Kirke paa hele min Vandring.

Hjemme paa Hotellet faar jeg Opklaringen. Natten mellem den 11. og 12. Maj, en Maaned efter Revolutionen, afbrændte Pøblen en Redaktionsbygning, elleve Kirker og Biske-Palæet med alle dets Kunstværker — ja, de havde nær brændt Biskoppen med.

Næste Morgen blev der proklameret Krigstilstand, men Tropestyrken var for ringe til at hindre nye Brande. Det siges, at der i alt skal være afbrændt 32 Kirker, Klostre og andre Bygninger til religiøst Brug, og det samlede Tab opgøres til 150 Millioner Pesetas. Man maa være glad,

at det lykkedes at frelse Domkirken. Det store Flertal af de andre Kirker vil der aldrig mere kunne skaffes Kapital til at genrejse.

Men er Málaga da en hedensk eller fritænkensk By? Nej, jeg tør nok sige, at det store Flertal af Byens egne, virkelige Borgere sørger dybt over sine tabte Kirker. Intet af de politiske Partier har Skylden. Det var Forbrydere og Fremmede, der beherskede Gaden, idet Politimyndighederne gav dem nogenlunde frit Spil, lammede af Regeringens Angst for ethvert blodigt Sammenstød. En af »Frihedsheltene« var en amerikansk Neger, der iøvrigt senere blev fusileret sammen med to lige saa fortræffelige Kammerater.

Naar der midt om Natten anlægges hele tretten store Brande i en By, er det jo et Guds Under, at ikke hele Byen gaa op i Flammer, saa Tusinder af Mennesker lider Baaldøden.

Netop i disse Dage kaster de implicerede Autoriteter Bold om Ansvar, der efter mit Skøn fordeler sig paa tre Steder. Først og fremmest herskede der endnu en vis Konfusion indenfor selve Ministeriet. Man forstod endnu ikke, at utøjlet Frihed for »Handlingens Mænd« — Brandstiftere, Tyve og Mordere —, uden at den væbnede Magt sættes ind, betyder en Knebling af det virkelige Folk og en Udlevering af dets uerstattelige Kulturgoder. Men dette Brand-Organ, denne Juleaften for amerikanske Negere, denne Revolution en détail blev heldigvis en Lærestreg, der i et Nu rettede Ryggen paa Regeringen og hele den offentlige Mening.

Oluf Elling in memoriam.

Det er saa sin egen Sag at skrive nogle Mindeord om et Menneske, efter at man har overværet Begravelsen. Ordene kan saa let blive paavirkede af det, der blev sagt i Ligtalen. Det er beskedent at ønske sig fri for en Tale ved den Lejlighed, men at det er berettiget, at der bliver sagt noget, bekræftes dog, naar det, der kan siges, er til Opbyggelse.

Oluf Elling var et meget beskedent Menneske, stilfær-

dig gik han omkring iblandt os; men de Tanker, hans gode Forstand, gode Hjerte og sunde Dømmekraft kunde finde Ord for, naar vi var nogle Venner sammen, var altid talt ud af et ægte katholsk Hjerte. At træde offentlig frem som Taler laa ikke for ham, men han kunde skriftligt — som vi har set det i »Katholsk Ungdom« — kæmpe for en og anden Sag, der laa ham paa Hjerte. Trofasthed var ellers den Dyd, der prægede ham mest. Tro mod den Gud og den Tro, som han forstod, det var en Lykke at have fundet, og som han delte med sin Hustru og opdrog sine Børn til — den Hustru og de Børn, som han efter menneskelig Tankegang alt for tidligt blev revet bort fra. Tro mod sine Idealer, tro mod sine Kære og mod sine Venner, som savner ham og nu, da vi ikke mere har ham iblandt os, ønsker ham tilbage. Først nu skønnes fuldt ud paa ham — saadan er jo Menneskehjertet!

Hans sidste Opgave var at arbejde ihærdigt paa Udgivelsen af den Samling Tanker, han havde uddraget af Johannes Jørgensens Skrifter — vel nok det skønneste Minde, han kunde sætte sig. Gid man nu vil benytte sig af den Bog, anvendelig, som den er, ved mange Lejligheder, og gid mange af hans Venner vil finde Vej til St. Knuds Kapel, naar den Forening, han viede en stor Del af sin Tid, og hvis Medlemmer lærte at sætte stor Pris paa ham, Søndag d. 7. Febr. Kl. 8¹/₂ i St. Knuds Kapel lader læse en Messe for at skaffe hans Sjæl Lindring i den Pine, som kun faa undgaar.

Ære være hans Mindel!

Han hvile i Fred!

Verner Stabehl.

Kirkelig Haandbog for 1931

er en ny Udgave af den uundværlige Haandbog for Præster og for Mennesker, der arbejder i sociale Opgaver. Ugebladet har lidligere omtalt »Kirkelig Haandbog«. Der skal

her blot henvises til, at en Del Oplysninger, som fandtes i sidste Udgave (1927), er ændrede med Henblik paa de nye Love. Som altid findes der særdeles udførlige og interessante Statistikker over Kirkelivet i Danmark, samt en meget grundig Liste over de offentlige og private Institutioner for Mennesker, der søger Hjælp. Endelig slutter Haandmed et Oversigtkort Bispedømmer og Herredsgrænser i Danmark. Der maa kun beklages dette, at den Liste, der i sidste Udgave fandtes over romersk-katholske Præster, i denne Haandbog er udeladt.

K. B.

Illustreret dansk Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen. (34. og 35. Hæfte. Gyldendal. København 1931.)

Aldrig har der været sådan fart over udsendelsen af den store illustrerede danske litteraturhistorie som i 1931, da ikke mindre end fem hæfter har set dagens lys. I de to i septbr. og decbr. udkomne hæfter afsluttes behandlingen af Holbergs samtid med en interessant række skildringer af de fremragende kritikere og historikere, som dengang virkelig var en ære for vort fædreland. Men det er her som alle vegne, at overskueligheden lader så meget tilbage å ønske. Der fortællles f. ex. ypperligt om den kendte biskop i Bergen, Erik Pontoppidan, men man skal hitte stoffet tre forskellige steder, om man da er så heldig. Men får man fundet, hvad man gerne vilde høre noget om, er det så interessant og fængslende, ja, ligefrem fornøjelig læsning, som man kan ønske sig. — I slutningen af 35. hæfte begyndes gennemgangen af Johannes Ewalds levned og værker, der udgør andet afsnit af det store værks andet bind, hvormed forhåbentlig det hele snart vil være afsluttet, da jo, som bekendt, 3. og 4. bind forlængst er færdige.

Niels Hansen.

Fra Hovedstad og Provins

Udnævnelser.

Som Følge af, at »Nordisk Ugeblad«s nuværende Redaktør ved Aarsskiftet forlod St. Josephs Hospital i København og samtidig overtog Stillingen som Redaktør, har der fundet forskellige Forflyttelser Sted inden for det Apostoliske Vikariat. Til Hr. Pastor Gaméls Eftersfølger som Rektor ved St. Josephs Hospital har Hs. Excellence Biskoppen udnævnt Sognepræsten i Horsens, Hr. Pastor P. Schreiber; samtidig er Hr. Pastor Schreiber blevet ud-

nævnt til Provikar i afdøde Hr. Pastor Desnos's Sted. Hr. Pastor Schreiber har, inden han kom til Horsens, været ansat ved Kirkerne i Fredericia, Svendborg og Odense og desuden ved Kirken i Reykjavik paa Island. — Til Sognepræst i Horsens er Sognepræsten i Silkeborg, Hr. Pastor J. Hillebrand, blevet udnævnt; inden Hr. Pastor Hillebrand kom til Silkeborg, har han virket paa St. Josephs Hospital i København og ved Kirken i Svendborg. — Endelig er Hr. Pastor L. Devos, Andenpræst i Fredericia, blevet udnævnt til Sognepræst i Silkeborg; Hr. Pastor Devos har, inden han kom til Fredericia, virket ved St. Ansgars Kirke i København.

Vi ønsker den nye Provikar, Hr. Pastor Schreiber, Hr. Pastor Hillebrand og Hr. Pastor Devos Lykke og Guds Velsignelse i deres nye Virksomheder.

St. Antonius Basar.

Vi tillader os at henlede de københavnske Læses Opmærksomhed paa omstaaende Annonce vedrørende Sankt Antonius Basar til Fordel for den nye katolske Skole i Husum. Formaalet for denne Basar er saa smukt og dets Virkeliggørelse af saa vital Interesse for den katolske Kirkesag i Hovedstaden, at Sagen fortjener al mulig Støtte.

St. Albani Klub, Odense,

afholdt ordinær Generalforsamling den 20. ds. i Industri-Palæet i Odense.

Formanden, Hr. Aage Raasum, aabnede Generalforsamlingen og bød velkommen.

Hr. Spetzler valgtes til Dirigent, hvorefter Formanden aflagde Beretning om Klubbens Virksomhed i det forløbne Aar; af Beretningen fremgik, at der er afholdt 11 Sammenkomster, nogle med belærende Foredrag, andre af mere selskabelig Art.

Møderne har været godt besøgte af Medlemmer og Fremmede. Medlemsantallet viser en Stigning paa 18 nye Medlemmer.

Hr. Korner oplæste Regnskabet, som viste et smukt Overskud. Regnskabet blev godkendt.

Paa Forslag af Bestyrelsen vedtog man at nedsætte Kontingentet til 50 Øre maanedlig for gifte Medlemmer.

Formanden ønskede ikke at modtage Genvalg. — Da han trods kraftig Opfordring fastholdt sin Vægning, valgtes Hr. O. Schmitt til Formand; som nyt Medlem af Bestyrelsen valgtes C. Spetzler. De afgaaede Revisorer genvalgtes.

Til Slut takkede den afgaaede Formand Medlemmerne

for udvist Tillid og udtalte de bedste Ønsker for Klubbens Fremtid. Foreningen udbragte et Leve for Formanden.

St. Albani Klub gaar da nu ind i sit andet Leveaar. Gid der stadig maa blive arbejdet hen til, at den bliver en Hjælp for vore Præster i deres Arbejde for Menigheden.

Sophus Pedersen.

Rosenkranskirken. Søndag d. 7. Februar.

Kl. 10 Lysenes Indvielse og Højmesse med Prædiken.

Efterm. Kl. 5 synges Completorium.

Korsvejsandagt hver Fredag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Fasteprædiken af Pastor Flynn hver Søndag Kl. 5.

Marlakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 7. Februar Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Benediktineroblaterne afholder deres maanedlige Møde paa den hellige Scholastica Fest d. 10. Februar Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Rosenkranskirken.

St. Antonius Basar.

Til Fordel for den nye katolske Skole i Husum afholdes i *St. Josephs Skole, Nørrebrogade 27 A, Søndag d. 7. Februar* (fra Kl. 11 $\frac{1}{2}$; er lukket fra Kl. 6—6 $\frac{1}{2}$) og *Mandag d. 8. Februar* (fra Kl. 4). Afsluttes Mandag Aften med Auktion og Lodtrækning.

»Katholsk Radioklub for Aarhus og Omegn«

holder Generalforsamling **Mandag d. 15. Februar** Kl. 20 i Sangsalen, Ryesgade 26.

Dagsorden: 1. Beretning. 2. Regnskab. 3. Valg af 2 Bestyrelsesmedlemmer. 4. Valg af 2 Revisorer. 5. Eventuelt. *Styrelsen.*

Ved en Fejltagelse er Datoen tidligere opgivet som værende d. 25. Januar.

S.M.D.M. Fastelavnsfest Mandag den 8. Februar i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. Tøndeslagning med Præmie til Katte-Kongen. Fastelavns-Komedie, arrangeret af Raymond. Kaffe, Strutter, Boller og en enkelt »Faste-Forfriskning«. Alle forhenværende Elever hjertelig velkomne. —

Generalforsamling afholdes d. 16. Marts. Dagsorden tilsendes Medlemmerne sammen med »Bindestregen«. *Styrelsen.*

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

En Stuepige (til alm. Stuepigerigering, kendt med Vask og Strygning; en Stuepige kendt med Borddækning o. l.; en Kokkepige til Herskabsmad, hvor der holdes Køkkenpige til Samarbejde.

Plads søges:

af en Gaardskarl; en Incassator; en Fyrmester; en ældre Husbestyrerinde hos en enlig Herre eller Dame; en Dame, som er vant til Kaffekøkkenet m. m. i Virksomheder med stort Personale. (Alle velanbef. Folk.)

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbhn. K.

Sakramentskirken. Søndag Quinquagesima (Faste-lavnssøndag) Kyndelmisse, begynder Formiddagsgudstjenesten Kl. 9^{3/4}.

Askeonsdag: Askeuddeling i Forbindelse med alle tre Messer: 6^{1/4}, 7 og 8.

Fredag Aften Kl. 8 (og fremdeles hver Fredag i Fastetiden) Korsvejsandagt.

Paa Søndagene i Fastetiden Kl. 6 Eftm: Fasteandagt med Prædiken (over Jesu syv sidste Ord fra Korset).

Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Møde Mandag den 8. Februar Kl. 8 Aften i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. Søndag den 14. Februar Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingssalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag Aften Kl. 8.

Herre-Vincentforeningens Generalforsamling afholdes d. 14. Februar efter Højmessens i Sakramentskirken i Forsamlingssalen Opg. A 1. Sal. Medlemmerne og alle i Menighedsplejen interesserede bedes venligst give Møde.

Conventus missionariorum hauniensium erit die 9. Februarii hora consueta (4^{1/2}) apud SS. Rosarium.

Elisabethforeningen.

Ved Mødet Mandag d. 25. Januar valgtes til Kasserer Frk. Harriet Zimmermann i Stedet for Frk. C. Tetzlaff, der havde ønsket at fratræde.

Den fremtidige Styrelse er:

Pastor v. d. Kettenburg,	Fru Alma Osterhammel,
Protector.	Formand.
Bredgade 64 ³ .	Frederiksborggade 54 ³ .

Frk. Harriet Zimmermann,
Kasserer.

Frederiksborggade 54³.

Frk. F. Stratböcker, Jægersborg Allé 19, Charlottenlund.

Eventuelle nye Medlemmer bedes venligst henvende sig til et af de ovennævnte Styrelsesmedlemmer.

St. Knuds Skole.

Søndag d. 7. og Mandag d. 8. Februar 1932 Kl. 8 Aften
opfører Skolens Elever i St. Knuds Sal

Borgfængslets Konge

Skuespil i 4 Akter.

Adgangskort à 1 Kr. faas hos Portneren, Stenosgade 4 A.

Opmærksomheden henledes paa:

Pius XI's Rundskrivelse om det kristne Ægteskab, oversat af Fr. Küpferle, S. J. Pris 25 Øre.

Pius XI's Rundskrivelse om en Reform af den sociale Orden, oversat af Fr. Küpferle, S. J. Pris 25 Øre.

Johan Johnsen: *St. Knuds Helligdomme i Haraldsted*, illustreret. Pris 35 Øre.

Amund Breitung: *Ovrraskelser fra Abeteoriens og Udviklingslærens Omraade*. Pris 75 Øre.

Bøgerne faas

i Katholsk Bogsalg samt paa Katholsk Menighedskontor.

Kirkelig Kalender.

Febr.	7. S. Quinquagesima. — Kyndelmisse.	Febr.	14. S. 1. Søndag i Fasten.
	8. M. Johannes af Matha.		15. M. Ferialdag.
	9. Ti. Cyrillus af Alexandria.		16. Ti. Ferialdag.
	10. O. Askeonsdag.		17. O. <i>Tamperdag.</i>
	11. T. Vor Frue af Lourdes.		18. T. Ferialdag.
	12. F. Serviterordenens syv Grundlæggere.		19. F. <i>Tamperdag.</i>
	13. L. Ferialdag.		20. L. <i>Tamperdag.</i>

Febr. **Ugens Messebønner.**

7. S. **Kyndelmisse** (810—641); 2. *Sæt Bønner*: Søndagen Quinquagesima (112—153), 3. *Sæt Bønner*: Romualdus ([53]—[53]). Slutningsevangelium: Søndagens (114—153). — Naar der ikke finder Lysvielse Sted, læses Søndagens Messe (112—153); 2. Romualdus ([53]—[53]), 3. Ansgars Oktav (821—653).
8. M. Johannes af Matha (829—660); 2. Ansgars Oktav (821—653), 3. som nedenfor *).
9. Ti. Cyrillus af Alexandria (829—669); 2. Ansgars Oktav (821—653), 3. Apollonia ([56]—[56]), 4. som nedenfor *). — I Dag slutter den h. Ansgars Oktav, da der i Fastetiden, som begynder i Morgen, **Askeonsdag**, ikke maa fejres nogen Oktaver.
10. O. **Askeonsdag** (117—159); 2. Scholastica (830—667).
11. T. Ferialdag (*Ny Messebog* 129); 2. Vor Frue af Lourdes (*N. M.* 831), 3. som nedenfor *), Fastens Præfation (*N. M.* 516), Slutningsevangelium: Festens (*N. M.* 833). — *Eller*: Vor Frue af Lourdes (*N. M.* 831); 2. Ferialdagen (*N. M.* 129), 3. som nedenfor *), Gudsmoders Præfation (*N. M.* 522), Slutningsevangelium: Ferialdagens (*N. M.* 130).
12. F. Ferialdag (*N. M.* 131); 2. Serviterordenens syv Grundlæggere (*N. M.* 834), 3. For Paven (*N. M.* [122]) i Anledning af Aarsdagen for vor hellige Fader, Pave Pius XI's Kroning 1922, 4. som nedenfor *). — *Eller*: Festen (*N. M.* 834), 2. Ferialdagen (*N. M.* 132), 3. For Paven, 4. som nedenfor *), Slutningsev.: Ferialdagens (*N. M.* 134).
13. L. † Ferialdag (*N. M.* 136); 2. Om de helliges Forbøn (*N. M.* 122), 3. For de levende og de døde (*N. M.* 122), 4. som nedenfor *).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udg. af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udg. (1907).

*) *Kirkebøn*: Gud, du som skænker Fred og elsker Kærlighed, giv dine Tjenere sand Overensstemmelse med din Vilje, for at vi maa blive befriet for alle Fristelser, som trænger os. Ved vor Herre.

Stillebøn: Herre, forsonet ved dette Offer skænke du os, som beder om Forladelse for vore Synder, ikke at blive tynget af det udvortes. Ved vor Herre.

Slutningsbøn: Indgyd os, Herre, din Kærligheds Aand, for at du ved din Miskundhed maa gøre dem endrægtige, hvem du har mættet med eet og samme Himmelsbrød. Ved vor Herre... i samme Helligaands Enhed.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 7.

Søndag den 14. Februar

1932

INDHOLD: Biskoppeligt Hyrdebrev. — Pave Pius XI's Rundskrivelse. — Konnersreuth III. — Et Paaskebrev ved Fastelavn. — Hvorfor vi ikke omvender Jøderne. — Meddelelse fra Vikariatet. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Biskoppeligt Hyrdebrev.

Joseph

ved Guds Barmhertighed
og

den Apostoliske Stols Naade

Titular-Biskop af Roskilde,

Apostolisk Vikar for Danmark.

Til det Apostoliske Vikariats Klerus og Troende.
Hilsen og Velsignelse i Vor Herre Jesus Christus.

Højtelskede i Herren!

De herligste Ytringer af katolsk Liv, af levende Tro og af Kærlighed til det højhellige Sakramente er uden Tvivl de storslaaede eukaristiske Kongresser, ved hvilke Katholiker fra alle Lande strømmer til for bedre at lære den

eukaristiske Gud at kende, ære Ham mere og elske Ham inderligere. Der var en Tid, da det religiøse Liv gik meget tilbage i Frankrig, men samtidigt opstod der en Fornyelse i det kristelige Liv ved de hellige Sakramentskongresser. Disse skulde senere opfriske og styrke Kirkelivet i hele den katolske Verden ved deres mangfoldige Frugter.

For ca. tres Aar siden fattede en from Kvinde fra Lyon, Frk. Tamisier, Planen om ved at foranstalte Valfarter til forskellige Helligdomme, hvor det højhellige Sakramente blev æret paa særlig Maade, at vække større Andagt til Alterens Sakramente. Hun blev støttet i sine Anstrengelser af mange højtstaaende Gejstlige og Lægsmænd, blandt hvilke den fromme og ivrige Præst, Pastor Chevrier, under hvis Ledelse hun uforbeholdent stillede sig. Snart opstod Tanken om, sammen med disse Valfarter at holde Møder, som skulde blive betydningsfulde Udgangspunkter for nyt eukaristisk Arbejde.

Maalet med disse Kongresser kan vi ikke forklare bedre end ved at anføre Biskop de Ségurs Aabningstale ved den første internationale eukaristiske Kongres i Lille i 1881.

»Den nuværende Tilstand i den kristne Verden bærer umiskendeligt Præget af en voldsom Kamp mellem Kristi Hærskarer og disses bitreste Fjender. I flere Aar allerede har Vantroens Aand undermineret Kristendommens Grundvold. I vore Dage bliver der rundt omkring i alle Lande anvendt djævelske Midler for at udrydde Troen i de kristne Hjærter.

Mennesket staar magtesløst overfor dette Anfald af løslupne Lidenskaber og den almindelige Forsølgelse af Kristi Kirke. For at standse Ondet i dets frembrusende Fart og for at kurere de Saar, som Tidens Aand har foraarsaget, maa Guds Haand paa synlig Maade gribe ind. Han alene kan frelse Menneskeheden, og det vilde være Daarskab at vente Hjælp og Redning andet Steds fra. Hvis vi ikke skal bukke under i Kampen mod Mørkets Magt, da maa vi ikke høre op med stadig og indtrængende at paakalde Guds Hjælp. Men da vore Fjender fortrinsvis angriber vor Religions Kærne og Livsprincip, den h. Eukaristi, saa er det vor Pligt at forsvare dette vor Kirkes Livsprincip med alle til Raadighed staaende Midler. Og det vil vi kunne

gøre mest virkningsfuldt, naar vi søger at bane Vej for vor guddommelige Frelser til de Troendes Hjærter, hvortil man med al Magt søger at hindre Ham Adgang. Dette opnaar vi bedst ved selv at leve et ægte eukaristisk Liv . . . herved bliver vi sikrest ført paa Vejen til vort evige Maal, og samtidig gør vi Afbigt overfor den guddommelige Retfærdighed.

Og da alle Folkeslag har syndet mod Ham, som ene og alene er Verdens Herre, skal vi alle tage Del i Udsoningen og Fornylsen af den eukaristiske Kultus. Denne ophøjede Bestræbelse kan næppe blive kronet med Held, med mindre alle Kræfter bliver forenede.«

Dette er i faa Ord de eukaristiske Kongressers herlige Maal og Betydning. Hvor mange uforlignelige Æresbevisninger er der ikke bleven bragt vor Frelser ved disse Kongresser!

I 1891 blev den første internationale Sakramentskongres afholdt i Lille under Forsæde af Biskop Mermillod. Circa tre tusind Troende fra ni forskellige Nationer tog Del i den. Det følgende Aar var der seks Tusind til Stede i Avignon og i 1893 ti Tusind i Liège.

Derefter fulgte regelmæssigt Kongresserne i Freiburg, Toulouse, Paris, Antwerpen, Jerusalem, Reims, Paray-le-Monial, Bryssel, Lourdes, Angers, Namur, Angoulême, Rom, Tournai, Metz, London, Köln, Montreal, Madrid, Wien, Malta, Lourdes, Amsterdam, Sidney og Karthago. I Aar i Juni Maaned skal den afholdes i Dublin. De blev afholdt med stedse stigende Pragt, tiltagende Bifald og voksende Tilstrømning af en udvalgt Skare.

Hvor storslaaede er ikke de majestætiske pontifikale Gudstjenester, som ved disse Lejligheder bliver holdt, den almindelige Fælleskommunion, hvori tusinder og atter tusinder tager Del, de begejstrende Taler af verdensberømte Ordets Mestre, som ved deres oratoriske Talent forherliger Vor Frelser! Hvem kan beskrive den Begejstring, hvormed Tilhørerne strømmer sammen paa de almindelige Møder for at høre Lovprisningen af Alterets store Mysterium.

Men Forherligelsen af det Allerhelligste naar Højdepunktet i de uforlignelige Processioner, til hvis Pragt bidrager

alt, hvad Smag, Kunst og Fromhed formaar at udtænke, og i hvilke alle Samfundsklasser deltager.

Hvilke Frugter for Kirken og Religionen bærer nu disse religiøse Sammenkomster? De eukaristiske Kongresser opliver Troen og lader os klarere indse, hvilken Betydning det eukaristiske Liv har for det kristne Menneske. Fra den mægtige Tilstrømning af Folk fra alle Verdensdele udstraa-ler et Lys, som tydeligt viser os Kirkens Enhed, Katholici-tet, Hellighed og Apostolicitet. De lader os saa klart indse Sandheden af den Indskrift, der findes paa Sixtus den V.s Obelisk, paa St. Peters Plads i Rom: *Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat*, ja, sandelig Christus sejrer, Christus hersker, Christus regerer!

De eukaristiske Kongresser er Planteskoler for tapre Stridsmænd og kloge Førere.

Vor Tid trænger i allerhøjeste Grad til modige og man-dige Sjæle, thi Samfundets Genopbyggelse er meget vanske-lig; — til Mænd med uegennyttig Selvopofrelse, thi Verden er utaknemmelig og fuld af Egenkærlighed; — til Mænd med Jernvilje og klog Førerevne, thi Kampen mod det Gode bliver ført med lige stor Hæftighed som listig Snuhed. Nuvel, disse Kongresser frembringer saadanne Mænd; paa disse Sammenkomster bliver de styrket og oplyst: dér be-gejstres de ved herlige Møder, alvorlige Drøftelser og smukke Foredrag; dér bliver de opmuntret og undervist af erfarne Ledere, Gejstlige og Lægmænd.

»Det er umuligt — saaledes skrev den utrættelige For-mand for de internationale eukaristiske Kongresser, Biskop *Heylen* — det er umuligt at beskrive alt, hvad der er sagt, og hvad der er gjort paa disse Kongresser; men vi kan ikke undlade at udtrykke vor Glæde over alt det, *vi* har oplevet, Glæden over at høre Biskopper, Præster og Læg-mænd tale om Alterets Sakramente med en Begejstring, som saa dybt rørte Hjerterne og opflammede Viljen. Hvil-ken Lykke at kunne tiljuble de Tanker, som blev fremsat af saa fremragende Mænd, der ved deres Veltalenhed klart beviste og bekræftede, at hele Samfundets ligesom den en-keltes Frelse alene kunde opnaas ved den eukaristiske Gud, som ene er Vejen, Sandheden og Livet.«

Ved Siden af disse internationale Kongresser bliver der

nu ogsaa rundt omkring i hele den katholske Verden holdt nationale eller regionale Kongresser. I flere Aar har jeg haft den Tanke engang at sammenkalde til en saadan national Kongres, og da flere af vore Præster har opmuntret og støttet mig i denne Tanke, har vi besluttet at lade afholde denne Kongres her i København i Dagene den 19., 20. og 21. August i dette Aar.

Maaske er det en dristig Tanke, men da den gælder Guds Ære, og da jeg har den faste Overbevisning, at den vil gavne vore Trosfællers aandelige Liv, vil jeg ikke vige tilbage for de Vanskeligheder, dens Udførelse sikkert vil føre med sig.

Jeg indbyder derfor alle vore Trosfæller i det danske Vikariat til at deltage i denne Kongres, og jeg er overbevist om, at alle indstændigt vil bede Gud om at ville velsigne disse vore Bestræbelser.

Hovedkomitéen, som har paataget sig Forberedelsen til Kongressen, vil snart træde i Forbindelse med Lokalkomitéerne, som tænkes oprettet for hver Menighed i Provinsen.

København, d. 22. Januar 1932.

† JOS. BREMS
Biskop, Apost. Vikar.

Pave Pius XI's Rundskrivelse om det almindelige Kirkemøde i Efesus for 1500 Aar siden.

(Fortsat.)

Imødegaaelse af en fejltagtig Fortolkning.

Men baade i ældre og nyere Tid har der været nogle Skribenter, der søgte ligesom at afværge de anførte Dokumenters klare Vidnesbyrd og Vægt, idet de, ikke sjældent med overlegent Pral, opstillede følgende Theori angaaende hele denne Sag. Selv om man indrømmer, siger de tankeløst og overfladisk, at den romerske Biskop har afsagt en uomstødelig og ubetinget Dom, som den alexandriske Biskop har fremkaldt og med Glæde gjort til sin egen paa Grund af sin Skinsyge mod Nestorius, saa har

dog Kirkemødet i Efesus bagefter behandlet og paadømt den Sag paa ny og helt forfra, skønt den allerede var undersøgt og aldeles forkastet af den Apostoliske Stol, og har saa med sin højeste Autoritet bestemt, hvad alle havde at holde sig til i dette Tilfælde. Heraf, mener de, kunde man slutte, at et almindeligt Kirkemøde havde Rettigheder, der bestemt overgik den romerske Biskops Myndighed baade i Anseelse og Virkekraft.

Imidlertid er dette Forsøg ganske forfejlet og konstrueret ved Forfalskning af Sandhedens virkelige Billede. Det kan enhver overbevise sig om, der blot holder sig til Historiens Vidnesbyrd og uhildet af Fordomme omhyggeligt undersøger, hvad der er sket, og hvad Kilderne beretter.

For det første er der nemlig at bemærke, at da Kejser Theodosius, ogsaa paa sin Medkejser Valentinians Vegne, udskrev et almindeligt Kirkemøde, havde Cølestins Afgørelse endnu ikke naaet Konstantinopel og var derfor fuldstændig ukendt i denne By. Desuden bør man huske, at da Cølestinus havde hørt om den af Kejserne udskrevne Synode i Efesus, satte han sig absolut ikke imod en saadan Plan. Tværtimod, ved et Brev til Theodosius¹⁾ og til Biskoppen i Aleksandria²⁾ roste han dette Skridt og udepegede og udnævnte til sine Legater, der skulde føre Forsædet paa Mødet, Patriarken Cyrillus, Biskopperne Arkadius og Projectus og Præsten Filippus. Dog hermed overlod Paven i Rom paa ingen Maade Sagen som endnu ikke afgjort til Kirkemødets Bedømmelse, men i Virkeligheden skulde, som han selv skrev, det staa ved Magt, »som af os i Forvejen er blevet bestemt«³⁾ og han paabød saaledes Koncilsfædrene Udførelsen af hans egen Afgørelse, idet de om muligt ved fælles Raadslutning og Bøn til Gud skulde forsøge at føre den vildfarende Biskop af Kostantinopel tilbage til Troens Enhed.

Da Cyrillus spurgte Paven om, hvordan han skulde røgte sit Hverv, nemlig »om den hellige Synode maatte tilstede en Mand Adgang, der forkastede den af Synoden forkyndte Lære, eller om den forlængst faldne Dom stod

¹⁾ Mansi, I. c., IV, 1291.

²⁾ Mansi, I. c., IV, 1292.

³⁾ Mansi, I. c. IV, 1287.

ved Magt, da jo Fristen var udløbet,« svarede Cølestinus: »Det skal være din Helligheds Opgave sammen med vore Brødres ærværdige Forsamling at gøre en Ende paa den i Kirken opstaaede Uro og Larm og lade os høre, at Sagen med Guds Hjælp er sluttet med den forønskede Irettesættelse. Vi kan ikke sige, at vi ikke er til Stede ved Mødet, for vi kan ikke være borte fra dem, som fælles Tro forbinder med os, lige meget hvor de end er. . . . Vi er til Stede, fordi vi bærer i vore Tanker, hvad der foregaar der til Gavn for alle; vi udfører paa aandelig Vis, hvad vi ikke kan gøre ved personlig Nærværelse. Jeg ønsker den katholske Kirkes Fred, jeg ønsker den farestedtes Frelse, hvis han bare vil gaa til Bekendelse, at han er syg. Dette siger vi, for at det ikke skal se ud, som om vi svigtede nogen, der vil forbedre sig. Han skal erfare, at vore Fødder ikke haster til at udgyde Blod, naar han bliver var, at man tilbyder ham et Lægemiddel.«¹⁾

Den romerske Biskops Primat.

Endskønt nu Cølestins Ord aabenbarer hans Faderhjerne og vidner paa det tydeligste om, hvor stærkt hans Ønske var, at den uforfalskede Tros Lys skulde skinne i de blindes Sjæle, og at Kirken kunde glæde sig over de vildfarendes Tilbagevenden, saa er dog hans egne Ordre til hans Legater før deres Afrejse til Efesus af den Art, at de klart viser den Omsorg og Samvittighedsfuldhed fra Pavens Side, med hvilken han paabyder, at de Rettigheder, som den romerske Støl har modtaget af Gud, skal respekteres og bevares uantastede. Blandt andet siger han nemlig følgende: »Vi forlanger, at der værnes om den apostoliske Stols Myndighed, siden jo ogsaa de Instrukser, som I har modtaget, udtaler, at I nok skal overvære Møderne, men saasnart Diskussionen begynder, er det eders Pligt at være Dommere over de Meninger, man fremsætter, ikke Deltagere i Diskussionen.«²⁾

Legaterne optraadte heller ikke anderledes, og herover udtalte den hellige Synodes Medlemmer deres Bifald. Med

¹⁾ Mansi, l. c., IV, 1292.

²⁾ Mansi, l. c., IV, 556.

fast og tro Lydighed mod Pavens før nævnte bestemte Ordre, forlangte de ved deres Ankomst til Efesus, efter at det første Møde allerede havde fundet Sted, at Protokollen over det tidligere Mødes samtlige Dekreter skulde overgives dem, for at de paa den Apostoliske Stols Vegne kunde stadfæstes og faa Retsgyldighed. »Vi anmoder om Meddelelse af, hvad der før vor Ankomst er blevet besluttet i denne hellige Synode, for at ogsaa vi efter vor hellige Faders og denne Synodes Bestemmelse kan bekræfte det . . .«¹⁾

Og Præsten Filippus fremsatte under hele Forsamlingens Paahør hin berømte Sætning om den romerske Kirkes Primat, som selve Vatikanerkonciliets dogmatiske Konstitution, Pastor Aeternus,²⁾ citerer. Den lyder saaledes: »Ingen tvivler om, nej, alle Aarhundrederne ved det, at den hellige og salige Petrus, Apostlenes Fyrste og Hoved, Troens Støtte og den katholske Kirkes Grundvold, modtog af vor Herre Jesus Christus, Menneskeslægtenes Redningsmand og Forløser, Himmerigets Nøgler og fik Magt til at løse og binde Synder; og det er ham, som lever og udøver sin Dommermyndighed indtil den Dag i Dag og for bestandig i sine Efterfølgere.«³⁾

Hvad behøves der mere? Mon vel Fædrene paa det almindelige Kirkemøde satte sig imod Cølestins og hans Sendebuds lige skildrede Fremgangsmaade, eller vilde de paa en eller anden Maade ikke anerkende den? Absolut ikke; tværtimod, vi har endnu historiske Kilder tilbage, som tydeligt viser deres Højagtelse og Ærbødighed. Thi da under den hellige Synodes andet Møde de pavelige Legater læste Cølestins Brev op og blandt andet sagde: »For den Omsorgs Skyld, vi bør bære, har vi sendt vore fromme Brødre og Kollegaer i Præsteværdigheden, os hengivne og paalidelige Mænd, Biskopperne Arkadius og Projectus, og en af vore Præster, Filippus, som skal overvære Forhandlingerne og udføre, hvad vi allerede før har bestemt. Vi tvivler ikke om, at eders Hellighed vil give sin Tilslutning dertil,« — da var Mødets Biskopper saa langt fra at be-

¹⁾ Mansi, I. c., IV, 1290.

²⁾ Conc. Vatic., sess. IV, cap. 2.

³⁾ Mansi, I. c., IV, 1295.

nægte, at denne Afgørelse maatte betragtes som en Højesteretsdom, at de tværtimod eenstemmig roste den og hylkede den romerske Biskop med følgende meget hædrende Bifaldsraab: »Det er den rette Dom! Hil Cølestinus, en ny Paulus! Hil Cyrillus, en ny Paulus! Hil Cølestinus, Troens Vogter; Cølestinus, enig med Synoden! Hele Synoden bringer Cølestinus en Tak! Een Cølestinus, een Cyrillus, een Tro paa Synoden, een Tro i hele Verden!«¹⁾ (Fortsættes.)

Konnersreuth.

III.

Inden jeg Andendagen efter min Ankomst til Konnersreuth søgte en Samtale med Therese Neumann, aflagde jeg Besøg hos Sognepræsten, Pastor Naber; jeg gjorde det for at kunne forevise den Tilladelse, som jeg havde faaet af Biskoppen i Regensburg.

Sognepræsten tog venligt imod mig, og tiltrods for, at han sikkert maa udrette et uhyre stort Arbejde, beholdt han mig dog næsten en Time hos sig. Over for Offentligheden og til Dels ogsaa over for de kirkelige Myndigheder staar Pastor Naber i ret høj Grad som Garant for Ægtigheden af det, der foregaar i Konnersreuth. Fra fritænkerisk og modernistisk Side bliver han derfor paa Forhaand behandlet med megen Skepsis. Mit Indtryk efter den lange Samtale, som jeg havde med Pastor Naber, er dette, at han — i øvrigt ligesom Therese Neumann selv — aldeles ikke svarer til de Forestillinger, som man paa Forhaand har gjort sig. Blandt de Hundreder af Præster, som jeg har kendt, er der næppe nogen, der i højere Grad end Pastor Naber har gjort det Indtryk paa mig, at han af Karakter er en udpræget nøgtern Mand, — en Mand, der kræver klare Beviser og utvetydige Kendsgerninger for at lade sig overbevise. Selvfølgelig har Forholdene medført, at Pastor Naber ved grundige Studier er bleven en Mand, der i usædvanlig Grad er hjemme i Mystiken; men man faar det bestemte Indtryk, at han — ifølge et medfødt,

¹⁾ Mansi, I. c., IV, 1287.

naturligt Karakteranlæg — ogsaa ved abstrakt Bedømmelse af den Art Foreteelser er den nøgternt bedømmende, den næsten kritiske Tænkere. Et Forhold som dette vil man ret ofte møde, naar man har Lejlighed til at lære fremragende katholske Gejstlige at kende. Des mere Tillid og Tiltro føler man sig tilskyndet til at vise dem, naar de, efter nøgtern Iagttagelse og Overvejelse, fremsætter deres Opfattelse af Forhold, som ikke hører med til Dagliglivets helt almindelige Foreteelser.

Konnereuth.

Konnereuth hører som flere Gange antydet ind under Bispedømmet Regensburg, og Bispedømmet Regensburg hører ind under Ærkebispedømmet München. Hvorledes Pastor Nabers Forhold til de højere kirkelige Myndigheder er, fremgaar af, at den nuværende Ærkebiskop af München, den i hele Tyskland beundrede Kardinal Faulhaber, i Forsommeren i Fjor i mere end en Uge boede som Gæst hos Sognepræsten i Konnereuth, og selv om den kirkelige Myndighed stadig officielt holder sin Afgørelse tilbage, vil man dog kunne drage sine egne Slutninger af den Omstændighed, at Kardinal Faulhaber under sit Ophold i Konnereuth personlig læste den h. Messe ved et provisorisk Alter, der blev opstillet i Thereses Stue, fordi hun dengang var syg og sengeliggende, og at Kardinalen selv meddelte hende den h. Kommunion. Saa meget tør man

sikkert slutte heraf, at Kardinalen som Privatmand føler sig overtydet om, at det, der foregaar i Konnersreuth, ikke er Bedrag eller Illusion, men Tildragelser, der skyldes Kræfter, som ligger over Naturen.

Som bekendt er Therese Neumann ikke blot stigmatiseret, men hver Fredag — medmindre denne Fredag falder paa en Festdag — ser hun i Ekstase hele Jesu Lidelse. Det begynder hos hende paa samme Tid, som Herrens Lidelse begyndte, og det ender paa samme Tid, som Herrens Lidelse endte, varer altsaa fra Torsdag Aften indtil Fredag Eftermiddag. Pastor Naber meddelte mig, at den følgende Fredag vilde »Lidelsen« sandsynligvis udeblive hos Therese, da Fredagen i denne Uge netop var en Festdag. Til Gengæld fortalte Pastor Naber, der utallige Gange har oplevet og overværet Thereses »Lidelse«, og til hvem Therese bagefter beretter, hvad hun har set, udførligt og detailleret om disse Tildragelser. — For Therese er denne Medoplevelse af Herrens Lidelse en Kilde til usigelig Smerte og til usigelig Glæde; for at forstaa dette behøver man kun at betænke, at Thereses Sjæl er en Sjæl, der virkelig elsker Herren. Derfor betragter hun det selvfølgelig som en Lykke at maatte dele Herrens Lidelser med ham, selv om denne Medoplevelse samtidig selv sagt maa blive for hende en Kilde til Smerte og dyb Lidelse. Over Thereses Ansigt, naar hun f. Eks. ser Herren tage Afsked med sin Moder under Korset, er der et saadant Præg af ren og dyb Medfølelse, at de, der er til Stede, maa gaa udenfor og græde; Udtrykket i Thereses Ansigt er for dem ligesom et Spejl, der lader dem ane, hvad Jesus og hans kære Moder har lidt paa Korset og under Korset.

»Men til hvad Nytte er dog alt dette?«, vil Nutidsmennesker spørge; »hvis det virkelig er Gud, der lader denne uskyldige Pige se, hvad hans Søn har lidt, hvad Glæde kan Gud have af det, og hvad Nytte kan det være til for Therese?«

Hvis Gud har elsket Mennesker saa usigelig højt, at han har ladet sin Søn lide for dem, saa er dette det mest uafviselige Bevis paa, at Gud sandelig har elsket Menneskene; og for den, der sandelig elsker, er det ikke lige-

gyldigt, om den, som han elsker, skønner paa det. Det er den »Glæde«, som Gud har af, at Sjæle, der som Therese sandelig elsker ham, skønner paa, hvad han af usigelig Kærlighed har gjort for dem.

Og for den, der føler det som en kær og hellig Pligt at lide med den, der lider for ham selv, vil denne »Medlidenhed« blive Kilden til, at han selv ikke blot lutres og lutret faar større indre Værd, men at han samtidig faar den indre Tilfredsstillelse, der fylder den, der ikke skulker fra Kærlighedens høje Forpligtelser. — Det er den »Nylte«, som Therese har af at medopleve det, som Herren led af sand og dyb Kærlighed.

Enhver, der i en stille Stund lytter til sit eget Hjertes dybe Tale, vil kunne forstaa dette, og derfor ogsaa kunne forstaa Therese Neumann. H. G.

Et Paaskebrev ved Fastelavn.

Landet, Kyndelmisse 1932.

Min kære Ven!

I Morges, da jeg Klokken halvsyv gik til Kirke, kunde jeg for første Gang efter Solhverv ane Dagning, skønt der paa den Tid endnu er halvanden Time til Solopgang. Det var, som det sig hør og bør paa Lysmessedag.

Saa i Eftermiddag tog jeg i Vesperen Afsked med Juletidens Antifoner. (Ja, du ved, det store Breviar har jeg aldrig kunnet overkomme, jeg holder mig beskedent til Vor Frues smaa Dagstider). Jeg holder ikke af at tage Afsked. Jeg syntes, jeg saa Josef og Maria vandre bort med Julens »Lys« og blive borte i Vintertaagen, mens gamle Simeon gik hjem og lagde sig til at dø.

Derefter læste jeg Komplet og var slet ikke glad i Sindet. Men pludselig fangede mit indre Øre en Lyd som af en Klokke, der ringede langt, langt borte: i Slutningsbønnen stod der Ordet *resurgamus* — »at vi maa opstaa« —, og lige med det samme forstod jeg, at nu vendte Vejen, og i Stedet for at stirre med Vemod tilbage efter Julen skulde jeg med gryende Haab og Forventningsglæde spejde

fremøfter mod Paaskesolen. Jeg synes allerede, dens Straaler falder paa alt det vidunderlige, jeg i Vinter har læst om Opstandelsen i »Apostlenes Gerninger« og Pauli Breve. Aldrig før har det staaet mig saa klart, i hvor høj Grad Herrens Opstandelse er Kristendommens Grundvold og Kilden til vort Evighedshaab.

Her ude under Ribesbusken vrimler de kække smaa gule Erantis op af den sorte Jord. Foraarstegn, Opstandelsesbebudere. Der kan komme Senvinter med baade Is og Sne og tage Pippet fra de smaa Pus; vi skal ogsaa igennem Fastens strenge Tid, inden Paaskeklokken bliver løst ved det genopstandne Alleluja. Men hvis du lytter indad i dit Hjerte, vil du allerede fra nu af hver Dag kunne høre dens Lyd gennem Mørket — som Fenklokken, der ringer i Vinteraftnernes Taage, naar den sænker sig dystert over de store engelske Fens, de vide, vildsomme Mosedrag. Fenklokken leder vejfarende Folk hjem —

Paaskeklokken leder vejfarende Sjæle hjem.

Lyt til den og glæd dig!

Din gamle Ven X.

Hvorfor vi ikke omvender Jøderne.

P. W. O'Gorman skriver i sidste Nummer af »The Catholic Gazette« en meget interessant Artikel om dette Emne, som den begrænsede Plads i »Nordisk Ugeblad« ikke tillader at gengive in extenso, men takket være den store Interesse, som vore Israelsvenner herhjemme har formaaet at vække, vil maaske selv et mindre Uddrag af Artiklen kunne vække Opmærksomhed. Om Forfatterens Synspunkter, der ialt Fald fremsættes med Underbygning af Citater og Henvisninger til Ekspertter, i et og alt kan staa for Kritik, har undertegnede ikke Forudsætninger nok til at kunne fastslaa, men i modsat Tilfælde vil Indvendinger fra anden Side sikkert kunne regne med Lejlighed til at korrigere, hvad der er omdisputabelt.

Forfatteren begynder med at henvise til visse Kendsgerninger, der stiller sig hindrende i Vejen for Jødernes

Tilnærmelse til den katholske Kirke, som f. Eks. at Jøderne er en Race for sig selv, der nødtigt blander Blod med andre Racer. Denne raceprægede Afsondrethed og Konservatisme støttes af deres Religion og gør dem til et fremmed Folk, hvor som helst de slaar sig ned blandt andre Folkeslag. Dertil kommer, at Jøderne er en temperamentsfuld og nervøs Race, hvilket maaske skyldes deres Indgiften sig i deres eget Folk. Selv et jødisk Blad indrømmer, at »sjælelige Sygdomme procentvis er talrigere inden for Jøderne end andre Steder«, og paastaar endogsaa, at »alle jødiske Kvinder i Palæstina er hysteriske«. Desuden — tilføjer Forfatteren — maa mange af Anarkisterne og Kommunisterne betragtes som unormale, og uheldigvis tæller disse et stort Antal Jøder blandt deres Tilhængere.

Mens Jøderne som Regel ikke giver sig af med Agerdyrkning — Nomadefolk som de er —, gaar de ivrigt ind i kommercielle og finansielle Foretagender for at erhverve Penge — thi Penge er Magt. Altsaa er for dem Pengene ikke saa meget Maal som Middel.

Jøderne har desuden ingen Sans for Autoritet eller Disciplin. Begrebet Autoritet er anti-jødisk, hvorved Jesu Lære staar i direkte Modsætning til den jødiske Opfattelse.

Efter at have nævnt endnu et Par adskillende Punkter fortsætter Forfatteren: Vi er vant til at tro, at Jødernes Religion udelukkende hviler paa det gamle Testaments Bøger. At dette er en Fejltagelse, forklarer os meget. Moderne Judæisme eller rabbinsk Judæisme hviler i langt højere Grad paa Talmud end paa Bibelen. Sam Batault siger: Vi staar ikke over for en national Religion, men over for en religiøs Nationalisme. Dette er en fundamental Forskel.

Historien viser os, baade ud fra Skriften og senere Kilder, at den jødiske Race er besat af en overvældende Selvfølelse; den og den alene er Guds udvalgte Folk. Og ikke alene det, men det staar skrevet i Stjernerne, at de alene er Jordens sande Salt og uafvendeligt udset til at beherske alle Jordens Lande. Ingen Utroskab mod Gud, ingen Hensfalden til Afgudsdyrkelse eller andre Guder kan formene dem deres Førstefødselsret. De skulde være Verdens Her-

rer og Messias den mægtige, hævnende Kampgud, som ingen kunde modstaa. Alle Forjættelser og Profetier i Skriften blev fordrejede og mistydede for at bekræfte Racens jordiske Triumf og straalende Bestemmelse. Derfor forstaar vi, hvorfor den ydmyge Messias i sin fattige og beskedne Fremtoning, der prædikede et aandeligt Herredømme, blev forfulgt og dræbt. Og saaledes ser Jøderne stadig hen til den jordiske erobrende Messias trods den ene bitre Lære efter den anden, som Jerusalems Ødelæggelse og Jødernes Adsplittelse Aar 70.

Heraf opstod, hvad Lord Beaconsfield kaldte: Det semitiske Princip: Det udvalgte Folks Herredømme over Religion, Ejendom og Magt. For dette Princip ofrer de, bevidst eller ubevidst, alt og anvender fremfor alt den hemmelige Intrige.

Dr. Isaac Wise skriver i »Israeliten«: »Frimureriet er en jødisk Institution, hvis Historie, Grader, Embeder, Pasord og Ceremonier er jødiske fra først til sidst.« Noget lignende fremgaar af Père Deschamps, S. J. Udtalelse: »Jødæismen er i sig selv en Slags Frimureri paa Grund af Jødernes nationale Solidaritet, deres kosmopolitiske Stilling, som frigør dem fra alle lokale og patriotiske Baand, og endelig paa Grund af Jødernes Opposition mod Kristendommen.«

Givet er det ogsaa, at alle nyere Revolutioner har en Række Jøder som Anførere og Medarbejdere. For Eks. kan den russiske Bolsjevisme, Kvintessensen af Marxismen, betegnes som et jødisk Foretagende. Sovjetburokratiet er næsten udelukkende i Hænderne paa Jøder og Jødinder, som skjuler deres Navne under russiske. Og det ulykkelige er, at den orthodoxe Jødedom synes at sympathisere med disse Bevægelser paa Grund af deres broderlige Solidaritetsfølelse. Hadet til Kristendommen er fælles for dem — især til den katholske Kirke — og Maalet er den kristne Civilisations Undergang og Israels Triumf.

Men hvad er nu Grunden til disse Vildfarelser fra jødisk Side? Den maa søges i Kabalaens og Talmuds Fordrejelser af Sandheden.

Disse Bøger indeholder efter Jødernes Opfattelse de mundtlige Overleveringer fra Moses, ja, nogle fra Abraham

og Adam selv og er først senere nedskrevne. De indeholder saavel verdslige Trivialiteter, Myther, Dæmonologi og Magi som theosofiske og religiøse Betragtninger samt Kommentarer til den hellige Skrift.

Kabalaen (delt i to Bøger: Sepher Yetzirah og Sepher-Ha-Zohar) anses for at være meget gammel, fra det 6. Aarhundrede f. Chr., skønt en Del af den: Zohar, der er den vigtigste, vides at være samlet fra ældre Skrifter i det 13. Aarhundrede af Moses de Leon.

Talmud (den babyloniske T.) daterer sig fra det 2., 4. og 5. Aarhundrede og indbefatter Mischeia og Gemara. Talmud og Kabalaen kompletter og bekræfter hinandens Indhold. Adolphe Franck erklærer, at Kabalaen er »Jødedommens Hjerter og Liv«, mens en moderne jødisk Oversætter betegner den moderne Jøde som »et Produkt af Talmud«. Flere Forfattere bekræfter dette, ja, en enkelt gaar saa vidt at paastaa, at »Talmud har næsten fuldstændig erstattet det gamle Testamente«.

Ifølge Grev Léon de Pancins var Middelalderens Jøder Talmudister, og selv nu til Dags staar Talmuds Autoritet over Bibelens, hvilket bekræftes af flere jødiske Skribenter.

Kabalaen har to Sider. Den første indbefatter theosofiske Spekulationer og andre magiske og ildevarslende Betragtninger. Den anden lærer, at Jøderne alene nyder den guddommelige Gunst, at de alene skal arve Himlen, mens alle Ikke-Jøder (Goyim) skal overgives til Engelen Douma og nedstyrtes til Helvede. Baade Talmud og Kabala indbefatter den jødiske Drøm om et Verdensherredømme, mens Resten af Menneskeheden skal være deres Slaver.

Hertil kan føjes Zepher Toldos Jeschu (Jesu Liv), hvis Formaal er at nedsætte Christus og Kristendommen ved grove Falsknerier og Blæfemier.

De afskyelige Forvrængelser og Bagtalelser af Jesus i Kabalaen og Talmuds tidligere Udgave har naturligvis optændt Had og Foragt for Jøderne. Desuden har frafaldne og uorthodokse Jøder dannet hemmelige Selskaber i de senere Aar til Bekæmpelse af Kristendom og Civilisation. Dette vil oplyse noget om, hvem Frimurernes og de hemmelige Selskabers ukendte Ledere er. Ifølge Gougenot de

Mousseaux er de virkelige Ledere af de inderste Kredse for største Delen Jøder og staar i nøje Forbindelse med Lederne af den kabalistiske Kreds.

M. Doinel — en konverteret Frimurer af »Stor-Orientalens Raad« fortæller os, at Kabalaen er Enehersker i de inderste Loger, og den jødiske Aand behersker de lavere Grader.

Vi har her Forklaringen paa, at Jøderne blev forfulgt af visse Monarker, ligesom nogle Paver nødtes til at lade deres skadelige Bøger brænde, ligesom de vakte almindelig Modvilje, der gav sig Udslag i Forfølgelser.

Medens en Del af det kompromitterende Indhold er udeladt i de nyere engelske og franske Oversættelser af Talmud, vedbliver Rabbinerne i deres mundtlige Undervisning at opretholde Aanden fra de udeladte Steder.

Forfatteren citerer til Slut en Udtalelse af Nicholas Dantin til Pave Gregor IX, der bekræfter ovenstaaende:

»Det var Talmud, som hindrede Jøderne i at anlage Kristendommen; uden den vilde de sikkert have forladt deres Vantro.«

Corrente del Mare.

Meddelelse fra Vikariatet.

Det er min Pligt at gøre opmærksom paa, at en Artikel med Overskriften *Abba-Fader*, som har staaet i Nr. 5 af Ugebladet, indeholder flere uklare Paastande, som uden Forklaring kunde give Anledning til Forvirring. Forfatteren er, i sin Iver for at forsvare Læren mod Jansenismen, kommen for langt ud og har derved skabt en Del Uklarhed.

† JOS. BREMS
Apost. Vikar.

Fra Hovedstad og Provins

Herre-Vincentsforeningen. Indtægter og Udgifter i 1931.

(Beløbene afrundet til hele Kroner.)

Lokalraadet: Indtægt: Kollekt ved 4 Generalmøder	91	
Indvundne Renter.....	4	95
Kassebeh. fra 1930		108
		203
Udgift:		39
Kassebeholdn. til 1932		164

Konferencerne	Ansgar	Maria	Anna	Joseph	Andreas	Ialt
<i>Indtægt:</i>						
Kollekter ved Møderne.	31	74	178	249	246	778
Fra passive Medlemmer	70	53	64	161	20	368
Gaver	7	265	161	20	—	453
St. Antoniusbøssen . . .	582	156	157	200	—	1095
Kransekort	33	33	33	33	33	165
Renter	—	—	—	2	3	5
Fra Lokalraadet	—	—	—	—	—	0
Ialt Indtægt	723	581	593	665	302	2864
Kassebeholdn. fra 1930.	76	92	—	170	308	646
Balance	799	673	593	835	610	3510
<i>Udgift:</i>						
Hjælp i Naturalier	36	118	52	180	195	581
» til Klæder	—	—	—	15	46	61
» » Brændsel	30	171	36	16	160	413
Kontant Hjælp	372	188	162	257	10	989
Husleje-Hjælp	92	138	113	28	25	396
Syge-Hjælp	—	10	112	9	—	131
Begravelseshjælp	—	6	—	25	—	31
Nordisk Ugeblad	72	—	54	108	—	234
Sjælemesser	5	—	3	3	—	11
Ferieoph. for Skolebørn	85	—	45	80	—	210
Diverse	33	—	16	28	20	97
Ialt Udgift	725	631	593	749	456	3154
Kassebeholdn. til 1932 .	74	42	—	87	153	356
Balance	799	673	593	836	609	3510
<i>Medlemsantal</i>						
Aktive Medlemmer	3	5	5	10	11	34
Passive do.	13	12	7	15	2	49
	16	17	12	25	13	83
<i>Bibliothekerne</i>						
Antal Bind	811			1410		
Udlaan	24			804		

Kransekort.

Benyt Kransekort i Stedet for Blomster. Kortene kan købes ved alle Vincentsmøder og
 Menighedskontoret, Bredgade 64, (1—4)
 Katholsk Boghandel, Stenosgade 3,
 A. V. Günther, Bangertsgade 11, Telf. 4110.

Katholske Mænd.

Støt de fattige og indtræd i Vincentsforeningen! Møderne afholdes hver Søndag i Præstehuset ved Sognekirken efter Højmessens, og dér modtages Indmeldelser.

St. Vincents Kollekt.

I St. Ansgars-, Sakraments-, Rosenkrans- og Jesu Hjerter Kirke holdes Kollekten den 3. Søndag i Fasten d. 28. Febr. til Fordel for Damernes Vincentsforening (katholsk Menighedspleje). Efterhaanden som Arbejdet blandt de fattige i de tre centrale københavnske Sogne udvikler sig, er det nødvendigt at skaffe rigeligere Indtægter, og det vil da bl. a. ske paa denne Maade.

Navnlig i en Krisetid som den nuværende trænger mange til Hjælp.

Katholikerne maa ikke glemme, at de først og fremmest bør støtte deres egen katholske Menighedspleje. S.

Academicum Catholicum.

Onsdag den 3. Februar holdt Vekselerer Aage von Benzon et meget instruktivt Foredrag om den danske Krone: Forhistorien til den nuværende Krise, selve Krisen og Fremtidsmulighederne. Foredragsholderen forstod paa en meget god Maade at indføre sine Tilhørere, der for største Delen ikke havde beskæftiget sig med disse Spørgsmaal tidligere, i de vanskelige nationaløkonomiske Spørgsmaal og stille dem foran Problemernes Kerne. Diskussionen, der fulgte efter Foredraget, viste ogsaa, at Foredragsholderens Tanker havde fundet god Genklang, og gav Lejlighed til Fremsættelsen af en Række Spørgsmaal. K. B.

Biskoppens Besøg i Vejle.

Fra Lørdag d. 30. Januar indtil den følgende Tirsdag har Hs. Excellence Biskoppen opholdt sig i det sydlige Jylland. Det har for Biskoppen været travle Dage. Nedenfor bringer vi et Referat fra Besøget i Kolding, der fandt Sted Søndag Aften, efter at Biskoppen om Formiddagen havde prædiket i Vejle og paa ny skulde tale i Vejle den følgende Dag. Efter »Vejle Amts Avis« for den 2. ds. bringer vi her et Referat fra Begivenhederne i Vejle:

»Biskoppen har ikke sparet sig ved sit Besøg i Vejle. Hans Excellence ankom Lørdag Eftermiddag. I Søndags prædikede den tidligere Sognepræst for sin gamle Menighed under Højmessens.

Teknisk Kultur har udviklet sig rivende, men den aandelige Udvikling har ikke holdt Trit dermed. Menne-

skene er trods mange nye Kulturgoder mindre tilfredse. Stadig opdukker der nye Systemer, som lover at gøre Sjælene lykkelige. Det sidste hedder Kommunisme. Men de staar magtesløse. Hvilket Svar har de til Livets tungeste Spørgsmaal, de store »Hvorfor«: Sygdom, Sorger og Evighedslængsel? Kun Kristendommens gamle Vej fører til Fred og Lykke — det store Bud i Livets Lov er stadig Kærlighed til Gud og Mennesker. Gud er Kærlighed. Og naar vi var gode og elskede hverandre, var de sværeste sociale og internationale Problemer løst. Den katolske Kirke fejrer i Dag den aarlige Mindefest for den h. Ansgar († 3. Februar). Det var dette Kærlighedens Evangelium, St. Ansgar prædikede for de vilde Vikinger. Og det skal lyde tidlig og silde fra enhver Prædikestol.

Messens faste, sungne Dele udførtes af St. Norbert Korret efter Grubers festlige 4-stemmige Messe. Ogsaa de danske Salmer lød med mere end vanlig Begejstring.

Mandag Aften blev en af Alliance Française's store Aftener. Det var nok den talrigste Forsamling, Foreningen har haft —. Efter at Formanden, Pastor Ballin, havde budt Velkommen, tog Biskop Brems Plads paa et af Skolens Kathedre under et Par store belgiske og danske Flag. Paa smukt, rigt nuanceret Fransk holdt Monseigneur sin Conférence.

Opfordret til at sætte et Ord under et lidet vellykket Portræt skrev Pave Leo XIII: »Frygt ikke, det er mig.« Biskop Brems vilde her forandre Ordet til: »Frygt ikke, jeg skal ikke holde en Prædiken.«

I meget fine, men knivskarpe Sjælsanalyser, tildels med Molières »Misanthrope« ved Haanden, lagde Biskoppen den almenmenneskelige Spillen Komædie blot. — Dette at ville hykle Dyd er i Virkeligheden en stille Anerkendelse af den. — Den uærlige Komædiespillen, Konventionerne paa alle Omraader gennemvæver de fleste Menneskeliv.

Det skyldes den, naar saa megen Kærlighed bliver bitter Skuffelse. Man gav sin Beundring, ja, tilsidst sin Kærlighed til den habile Komædiant og sidder nu med Ruinerne. Jesus Christus har hudflettet dette Hykleri hos Farisæerne. Han har krympet sig over en af sine nærmeste, Judas', Hykleri. »Hvorfor blev denne Salve ikke solgt og Pengene givet til de fattige?« og endmere da hans »Ven« forraadte ham med et Kys.

Man spiller Komædie for andre. Man spiller Komædie for sig selv, kalder sine egne Fejl Smaating. andres lignende for Forbrydelser.

Ja, man prøver endog at spille Komædie overfor Gud. Biskoppens Foredrag var ikke en Prædiken, men prak-

tisk Filosofi. Men det var en ægte Præsts alvorlige, manende Ord.

Af og til lyste et morsomt Træk op i de maaske for tankerige Udviklinger. — Tilhørerne havde nok svært ved at fordøje det hele straks, men det gav Stof til Eftertanke og Selvprøvelse. Man var ærlig talt beskæmmet!

Efter et hyggeligt Kaffebord om snuvt pyntede Borde i et andet Kasseværelse viste Biskoppen Films.

De mest interessante var nok dem, han selv havde optaget fra forskellige religiøse Fester og hans Residens i Valby under Sne. Desuden var der et Par gribende Krigsfilms, som fik Tankerne til at gaa til Afrustningskonferencen, til Kina og Verdenskrigen. Saa var der dejlige Naturfilms fra Hawaii og Versailles og endelig ogsaa en kaad Chaplinfilm.

Alt i alt en udmærket Aften. Jo, Biskop Brems har efter Sædvane ikke sparet sig paa sin sidste Jyllandstur. Man kendte den gamle, energiske Sognepræst igen, som den Gang utrættelig til at prædike og tale for sin Menighed og give den en bedre Underholdning end Filmstheatrenes ofte plumre Program. B.

Biskoppens Besøg i Kolding.

Søndag den 31. Januar holdt Hs. Excellence Biskoppen sit imponerende elegante, aandrige og lødige Foredrag om Paven i St. Michaels Skoles Sal. Udsigten til Lysbilleder havde hidlokket en Del Børn. Jeg spurgte en af dem, en 13 Aars Dreng fra Landet, om han nu ogsaa havde forstaaet noget af Foredraget. Jo, det havde han dog, og han havde for Resten ogsaa set ud til det. Biskoppen tog dog det Hensyn til Børnene at fremvise rigeligt med levende Billeder til sidst, og Børnene var ellevilde af Glæde. Salen var fyldt af 150 Tilhørere, og vi fik baade ved Andagten og under Foredraget Brug for vor udskaarne og forgyldte Egetræsbispestol med det røde Silkedamask; den er nu alligevel bedre end den Sybordsstol, der tidligere som det mest passende, der kunde fremskaffes, blev laant hos en af Familierne.

Onsdag Formiddag holdt Forstander Espersen fra Teknisk Skole et meget interessant Foredrag med Lysbilleder fra sin Rejse, sammen med Forfatteren Bønnelycke, til Tyrkiet, for Skolens Børn. Salen er nu gjort i Stand til Lysbilleder, hvilket skyldes en »ædel Velgører« fra København. Se, nu har jeg røbet ham og dog ikke sagt noget. Vi har ogsaa faaet Skolegaarden drænet og belagt med grovt Sand, saa at Drengene har de bedste Betingelser for at spille Fodbold, hvilket de gennemsnitlig gør i hvert eneste Frikvarter hele Aaret rundt. J. O.

St. Albani Klub, Odense,

afholdt Fastelavnsfest 4./2. paa Park-Hotellet. Det var en feststemt Forsamling, som Formanden, Hr. O. Schmitt, kunde byde Velkommen. Efter at Hr. Felix Schmitts Orkester havde spillet et Par Musiknumre, oplæste et Medlem nogle muntre Historier; ligeledes opførtes en Sketch af en Herre og Dame af Menigheden. Alle agerende takkedes med hjerteligt Bifald for deres fornøjelige Præstationer.

Efter at Salen var ryddet, spillede op til Marsch, ved hvilken Bestyrelsen uddelte Næser til Herrerne og Huer til Damerne, og snart var Forsamlingen et broget Virvar af Serpentinere, Papnæser og fantastiske Hovedtøjer, der i Takt til Musikens Toner slog Gækken løs. Alt i alt en fornøjelig Fastelavnsfest.

Vi har nu naaet Fasteliden med dens Alvor. Lad os da give hinanden Haandslag paa at møde lige saa talrigt til Fastegudstjenesterne, som vi møder til Festerne.

Lad dette være vort Maal: Hver Fredag Aften i hele Fastetiden mødes vi i Kirken. *Sophus Pedersen.*

Krucifikset ved Jyllinge sønderslaaet.

Krucifikset, der staar ved den søndre Sognevej til Jyllinge, er Natten mellem Fredag og Lørdag blevet sønderslaaet og ødelagt paa skammelig Maade.

Gerningsmanden har revet den 50—60 cm høje Christusfigur af Korset og sønderslaaet den.

I Fredags Eftermiddag passerede Mejeriejer Jensen, Jyllinge, Stedet og lagde Mærke til, at Krucifikset stod urørt paa sin Plads. Lørdag Morgen kom en af Egnens Landmænd forbi, og da var Krucifikset borte. Han slog sig dog til Ro med, at det var under Reparation. Derfor skete Anmeldelse om det passerede først i Søndags, da Pastor Svane Christiansen opdagede Udaaden paa Vej til Kirke.

Formentlig er Hærværket sket Fredag Nat. Politiassistent Lind, der leder Undersøgelsen, hælder til den Anskuelse, at det er en af »Landevejens Riddere«, der har begaaet det.

Et lignende Hærværk blev, som man husker, ved Juletid forøvet ved Frederiksværk, men her blev Krucifikset, der senere blev fundet, ikke ødelagt.

Krucifikset blev i sin Tid bekostet af en Grosserer fra Hellerup, der ønskede, at det skulde staa ved Alfarsej. Heldigvis mener man, at der Mulighed for at restaurere Christusfiguren, der er af Træ.

— »Roskilde Dagblad«.

St. Ansgars Kirke.

Korsvejsandagt hver Fredag Aften Kl. 20.

Fasteprædikener holdes hver Søndag Aften Kl. 17 af højærv. P. Knud Mariboe, S. M. M. fra Roskilde.

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingsalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag Aften Kl. 20.

Tyske Fasteprædikener.

Hver Torsdag Aften holdes der Kl. 20 tyske Fasteprædikener i St. Knuds Kapel, Vestervoldgade 115, af P. R. Freitag. Derefter Korsvejsandagt.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Sogn holder Torsdag den 18. Februar Kl. 20 $\frac{1}{2}$ Møde i Sankt Ansgars Kirke.

St. Franciskus's III Orden har Møde Tirsdag d. 16. Februar Kl. 19 $\frac{1}{2}$ i St. Knuds Kapel.

A.C. Onsdag d. 17. Febr. Kl. 20. *Pastor Hubert Messerschmidt: »Messeofferet«*. Man opfordres til at medtage Messebogen. Gæstekort à 1 Kr. kan udstedes af Administratores efter Anmodning fra et Medlem. *Adm.*

Herre-Vincentsforeningens Generalforsamling afholdes d. 14. Februar efter Højmessens i Sakramentskirken i Forsamlingsalen, Opg. A 1. Sal. Medlemmerne og alle i Menighedsplejen interesserede bedes venligst give Møde.

St. Anna Kirke, Sundby. — *Wiener-Sänger-Knaben*, som gæster København i denne Maaned, har erklæret sig rede til at give en Koncert til Fordel for den nye St. Annæ Kirke i Sundby. Tidspunktet for Koncerten vil senere blive bekendtgjort.

Opmærksomheden henledes paa:

Pius XI's Rundskrivelse om det kristne Ægteskab, oversat af Fr. Kùpferle, S. J. Pris 25 Øre.

Pius XI's Rundskrivelse om en Reform af den sociale Orden, oversat af Fr. Kùpferle, S. J. Pris 25 Øre.

Johan Johnsen: *St. Knuds Helligdomme i Haraldsted*, illustreret. Pris 35 Øre.

Amand Breitung: *Ovrraskelser fra Abeteoriens og Udviklingslærens Omraade*. Pris 75 Øre.

Bøgerne faas
i Katholsk Bogsalg samt paa Katholsk Menighedskontor.

St. Antonius Basar. Følgende Numre blev udtrukne: Lykkesedlen: Serie A 923, 188, 207, 257, 783, 155, 784, 291, 891, 500, 54, 735, 953, 4, 723, 274, 381, 494, 880, 914.

Serie B 344, 438, 1, 18, 407, 198, 358, 33, 406, 684, 187, 801, 269, 644, 8, 227, 836, 879, 632, 952.

Haandmalet Billede (paa Fløj) G 68. Fastelavnris F 60. Kaffedug N 98. Fodpude C 78. Krybbe T 91. Kaffestel S 76. Lampeskærm L 96. Billede (Christus m. Barnet) J 68. Hane H 41. Dukke Lise D 59. Ur (rød Seddel) 32. Dukkeseng m. Dukke (blaa Seddel) 28.

Gevinsterne hentes inden d. 1. Marts hos Pastor Benzon (Kl. 10—12; 5—7 Tirsdag undt.) Nørrebrogade 27, Kbhvn. N.

Kirkelig Kalender.

Febr.	Febr.
14. S. 1. Søndag i Fasten.	21. S. 2. Søndag i Fasten.
15. M. Ferialdag.	22. M. Petri Stol i Antiochia.
16. Ti. Ferialdag.	23. Ti. Petrus Damiani.
17. O. <i>Tamperdag.</i>	24. O. Vigilie.
18. T. Ferialdag.	25. T. <i>Matthias</i> , Apostel.
19. F. <i>Tamperdag.</i>	26. F. Ferialdag.
20. L. <i>Tamperdag.</i>	27. L. Ferialdag.

Febr. Ugens Messebønner.

14. S. 1. **Søndag i Fasten** (140—174); 2. *Sæt Bønner*: Valentin (837—668), 3. *Sæt Bønner*: Om de helliges Forbøn (122—105).
15. M. † Ferialdag (*Ny Messebog* 145); 2. Faustinus og Jovita (*N. M.* 838), 3. Om de helliges Forbøn (*N. M.* 122), 4. som nedenfor *).
16. Ti. Ferialdag (*N. M.* 149); 2. Om de helliges Forbøn (*N. M.* 122), 3. For de levende og de døde (*N. M.* 122), 4. som nedenfor *).
17. O. Tamperdag (181—153); 2., 3. og 4. som Tirsdag.
18. T. Ferialdag (*N. M.* 158); 2. Simeon (*N. M.* [5]), 3. og 4. som Mandag.
19. F. Tamperdag (*N. M.* 162); 2., 3. og 4. som Tirsdag.
20. L. Tamperdag (*N. M.* 166); 2., 3. og 4. som Tirsdag.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen (1926), det andet den gamle Udg. (1907).

*) *Kirkebøn*: Gud, du som skænker Fred og elsker Kærlighed, giv dine Tjenere sand Overensstemmelse med din Vilje, for at vi maa blive befriet for alle Fristelser, som trænger os. Ved vor Herre.

Stillebøn: Herre, forsonet ved dette Offer skænke du os, som beder om Forladelse for vore Synder, ikke at blive tyngt af det udvortes. Ved vor Herre.

Slutningsbøn: Indgyd os, Herre, din Kærligheds Aand, for at du ved din Miskundhed maa gøre dem endrægtige, hvem du har møttet med eet og samme Himmelsbrød. Ved vor Herre... i samme Helligaands Enhed.

NB. *Fastetidens Ferialdagsmesser* findes kun i den ny Udgave af Messebogen (1926), hvorfor der kun henvises til denne.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes om Søndagen Kl. 18 Eftm. Fasteandagt med Prædiken (over Jesu syv sidste Ord fra Korset) — og om Fredagen Kl. 20 Aften Korsvejsandagt.

Fasteprediken i Jesu Hjerter Kirke:

Torsdag Aften Kl. 20. Prædiken, Korsvejsandagt, sakramental Velsignelse. (Pater Pauli.)

Søndag Aften Kl. 18. (Pater Lucas.)

Rosenkranskirken. Korsvejsandagt hver Fredag Aften Kl. 19^{1/2}. — Fasteprediken af Pastor Flynn hver Søndag Kl. 17.

FRÆMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 8.

Søndag den 21. Februar

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Pave Pius XI's Rundskrivelse — Konnersreuth IV. — Er Afslutningen af det græske Skisma nær forestaaende? — Wiener Sangerknaben. — Sendelse. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.
Kap. 10, 23—11, 6.

Vær ærekær, men søg Æren paa det rette Sted
og ad de rette Veje.

Æret bliver den Slægt af Mennesker, der frygter Gud, men Æren mistes af den Slægt, der overtræder Herrens Bud. Som blandt Brødre deres Overhoved, saaledes er de gudfrygtige i Ære i Herrens Øjne. Berømmelse for de rige og de ansete og de trængende er Guds frygt. Foragt ikke den retskafne, fordi han er fattig og hold ikke en Synder i Ære, fordi han er rig. Stormand og Dommer og Hersker er ansete, men ingen er større end den, der frygter Gud. For en klog Træl maa ogsaa fribaarne bøje sig; og en klog og velopdragen Mand vil ikke knurre, naar han vises tilrette. Uvidende Menneske hædres ikke. 10,23—28.

Vær ikke (for) fornem, naar du skal gøre dit Arbejde, og vær ikke lad i trange Tider. Bedre er den, der arbejder

og har rigeligt med alt, end den, som spiller fornem, men mangler Brød. Min Søn, bevar dit Hjerte i Beskedenhed og ær dig selv efter Fortjeneste. Hvem kan undskylde den, som synder mod sin egen Person, og hvem vil ære den, som vanærer sin egen Sjæl? Den fattige nyder Ære for sin Kløgt og Guds frygt; der er ogsaa dem, som nyder (en usikker) Ære for deres Formues Skyld. Men æres nogen i sin Fattigdom, hvor meget mere da, naar han bliver rig. Dog, den, som (kun) æres for Rigdoms Skyld, maa være bange for Fattigdom. 10, 29-34.

Visdom løfter Hovedet paa den, som er blevet fornederet, og giver ham Sæde blandt Fyrster (slg. Josef og Daniel). Ros ikke nogen Mand for hans smukke Skikkelse og ringeagt ingen for hans Udseendes Skyld. Liden er Bien blandt de bevingede Dyr, og dog indlager dens Frugt Førstepladsen blandt det Søde. Pral aldrig af dine Klæder og bliv ikke overmodig paa Ærens Dag; thi den Allerhøjstes Gerninger alene er beundringsværdige, og hans Veje er herlige, hemmelighedsfulde og uudgrundelige. Mange en enevældig Hersker havde Sæde paa en Trone; da satte een, som man ikke formodede, Kronen paa sit Hoved. Mange mægtige blev dybt fornedrede og navnkundige Mænd udleverede til andres Hænder. 11, 1-6.

Anmærkning: Et Grundlag for Ros og Lykke, man kan stole paa, er efter det Gamle Testamente altsaa Guds frygt og den Visdom, Herrens Aabenbaring giver Menneskene. Andre Kilder derimod, som man plejer at søge hen til for at vinde Ære, saasom Rigdom, legemlig Skønhed, ydre Glans og Magt, er ganske usikre, upaalidelige og bestemte til Undergang. I den Ny Pagt staaer der, at Gud, som gengælder enhver efter hans Gerninger, vil belønne med evigt Liv, Herlighed, Ære og Fred dem, som ved Bestandighed i god Gerning søger Herlighed og Hæder og Uforkrænkelighed (slg. R. 2, 5-10).

F. K.

Pave Pius XI's Rundskrivelse om det almindelige Kirkemøde i Efesus for 1500 Aar siden.

(Fortsat.)

(Dom over Nestorius).

Men saa snart man var naaet til det Øjeblik, da Nestorius skulde dømmes og afvises, mente de samme Koncilsfædre ikke, at de havde frie Hænder og kunde behandle Sagen, som om den endnu var urørt, men de erklærede med rene Ord, at den romerske Paves Afgørelse var kommet dem i Forkøbet, og at de var bundne derved: »Da vi konstaterede, — at han (Nestorius) hyldede og forkyndte Lærdomme, som strider mod vor Religion, saa vi os ved de hellige Kirkelove og ved det Brev, som vor helligste Fader og Medtjener Cølestinus, Biskop over den romerske Kirke, har sendt, nødte til under mange Taarer at skride til følgende Domsafsigtelse imod ham. Altsaa: Vor Herre Jesus Christus, som blev bespottet af hans Mund, har ved den hellige Synode afgjort, at nævnte Nestorius skal berøves sin Bispeværdighed og udelukkes af hele den gejstlige Stand.«¹⁾

Akkurat det samme erklærede Firmus, Biskop af Cæsarea, paa Synodens andet Møde med følgende utvetydige Ord: Den Apostoliske og Hellige Stol har ved den hellige Biskop Cølestins Brev, som han har sendt til de fromme Biskopper, allerede tidligere fældet en bindende Kendelse over og opstillet en Norm for det foreliggende Tilfælde. Den har ogsaa vi sluttet os til, fordi Nestorius, skønt stævnet, ikke gav Møde, og vi har ladet nævnte Afgørelse udføre, idet vi afsagde den kanoniske og apostoliske Dom over ham.«²⁾

De af Os hidtil anførte forskellige historiske Vidnesbyrd beviser nu paa en saa eftertrykkelig og slaaende Maade den allerede dengang i hele Kirken levende fælles Tro paa den romerske Biskops højeste og ufejlbare Myndighed over hele Christi Kirkes Hjord, at de ogsaa minder Os om hin

¹⁾ Mansi, l. c., IV, 1294. sq.

²⁾ Mansi, l. c., IV, 1287. sq.

klare og utvetydige Sætning, som Augustinus nogle Aar forinden havde udtalt om Pave Zosimus's Afgørelse, som denne havde truffet i en Rundskrivelse om Sagen mod Pelagianerne: »Den Apostoliske Stols Ord udtrykker en saa gammel og velbegrunder, en saa sikker og klar katholsk Trosoverbevisning, at en Kristen vilde synde, hvis han nærede Tvivl derom.«¹⁾

Gid dog den hellige Biskop af Hippo kunde have været tilstede paa Kirkemødet i Efesus! Med hvilken aandelig Kraft vilde ikke den Mand, som med sin overlegne Forstand og sin vidunderlige Skarpsindighed gennemskuede Stridighedernes farlige Moment, havde belyst og forsvaret den katholske Tros Sandheder! Men desværre, da de kejserlige Sendebud med Indbydelsesskrivelsen naaede Hippo, var der ikke andet at gøre end at græde over, at den kristne Videnskabs lysende Stjerne var slukt og hans Bispe-sæde hærgnet af Vandalerne.

Det er Os ikke ubekendt, ærværdige Brødre, at nogle af dem, som, navnlig i vore Dage, giver sig af med historisk Forskning, med al Magt ikke blot vil rense Nestorius for Hæresiens Skamplet, men ogsaa beskyldte Aleksandrias hellige Biskop Cyrillus for uretfærdig Rivalitet, fordi han løgnagtigt skal have kaldt Nestorius for sin Fjende og derfor opbudt alle Kræfter for at fremkalde hans Domfældelse for Ting, som han slet ikke havde lært. Denne unægtelig meget svære Beskyldning undser de samme Forsvarere af af Biskoppen i Konstantinopel sig ikke for ogsaa at rette mod selve Vor Forgænger Cølestinus, hvis Mangel paa Erfaring Cyrillus skal have misbrugt, ja, mod selve det hellige Kirkemøde i Efesus.

Men mod dette grund- og tankeløse Forsøg protesterer hele Kirken, som til alle Tider har anerkendt, at Nestorius blev dømt med fuld Ret, og har betragtet Cyrillus's Lære for den rettroende og uafbrudt med et ærbødigt Sind regnet Efesusmødet til de almindelige, under den Helligaands Bistand afholdte Kirkemøder.

For at godtgøre det vil Vi, idet Vi forbigaar en hel Række aldeles klare historiske Vidnesbyrd, kun holde Os

¹⁾ Epist. 190. Corpus Scriptorum ecclesiasticorum latinorum, 57, p. 159. sq.

til almindelig kendte Kendsgerninger. Flere af Nestorius's egne Tilhængere nemlig, der havde været Øjenvidner til Begivenhedernes Forløb og ikke ved noget som helst Baand var knyttet til Cyrillus, hældede nok paa Grund af personligt Venskab med Nestorius, hans Skrifters Tiltrækningskraft og selve Kampens lidenskabelige Karakter oprindeligt til den modsatte Side, men efter Efesusmødet følte de sig ligesom overvældet af Sandhedens Lys og forlod efterhaanden Biskoppen af Konstantinopel, fordi han var en Vranglærer, der efter Kirkens retfærdige Lov maatte undgaas. Af dem var nogle sikkert endnu i Live, dengang Vor Forgænger Leo den Store, salig Ihukommelse, skrev til Paschasinus, Biskop i Lilybæum og pavelig Legat ved Kirkemødet i Chalcedon: »Du skal vide, at hele Kirken i Konstantinopel med alle Klostre og mange Biskopper har givet deres Tilslutning og ved deres Underskrifter bandlyst Nestorius og Eutyches med deres Lære.«¹⁾ I sin dogmatiske Skrivelse til Kejser Leo behandlede han aabenlyst Nestorius som Vrangtroende og Vranglærer, uden at nogen gjorde Indsigelse derimod. Han skriver: »Bandlyst være altsaa Nestorius, som troede, at den salige Jomfru Maria ikke var Guds, men kun et Menneskes Moder, idet han antog een Person for den menneskelige Natur og en anden for den guddommelige og ikke bekendte een Christus i Guds Ord og i Kødets, men ved en fuldstændig Adskillelse (af de to) prædikede om Guds Søn paa den ene Side og om et Menneskes Søn paa den anden Side.«²⁾ Ganske den samme Dom har, som bekendt, ogsaa Kirkemødet i Chalcedon afsagt paa højtidelig Maade, idet det paa ny har forkastet Nestorius og rosede anerkendt Cyrillus's Lære. Og næppe havde Vor hellige Forgænger Gregor den Store bestegit Petri Stol, før han i sin Synodalskrivelse til de orientalske Biskopper omtalte de fire almindelige Kirkemøder: nemlig i Nicæa, i Konstantinopel, i Efesus og i Chalcedon og saa tilføjede hin herlige og overordentlig vigtige Udtalelse om dem: »Paa disse fire er, som paa en Kvaderstens-Grundvold, vor Tros Tempel opført. Hvo der ikke er bygget op paa dette faste Fundament, er, ligemeget

¹⁾ Mansi, I. c., VI, 124.

²⁾ Mansi, I. c., VI, 351—354.

hvordan hans Livsførelse end er, og hvilken Gerning han end har, udenfor Bygningen, selv om han ser ud som en af dens Stene.«¹⁾ Derfor bør det for alle være en afgjort Sag, at Nestorius i Virkelighed har prædiket hæreliske Vildfarelser, at Patriarken i Aleksandria er optraadt som den katholske Tros mandige Forsvarer, og at Pave Cølestinus sammen med Efesusmødet baade har forsvaret den nedarvede Lære og den Apostoliske Stols højeste Myndighed.

(Fortsættes med anden Del.)

Konnersreuth.

IV.

Et af de første Steder, man opsøger, naar man kommer til Konnersreuth, er selvsagt Therese Neumanns Hjem. Som tidligere berørt er hendes Fader Skræder; en Landsby-skræders Indtægter er næppe store, og Thereses Hjem er præget deraf. Dog er Huset større, end man maaske havde ventet; hendes Fader driver nemlig lidt Landbrug ved Siden af sit Haandværk; i Huset er der indbygget en Stald, hvor der er Plads til et Par Køer. Der er, som tidligere antydet, mange Børn, der dog nu alle er voksne eller næsten voksne. Gode Mennesker, der er Venner af Therese og hendes Familie, lader to af hendes Brødre studere, og saa vidt jeg forstod, tænker disse unge Mennesker paa senere at ville studere Theologi og muligvis træde ind i Præstestanden. Hendes Fader arbejder den Dag i Dag ved sit Haandværk; jeg selv saa ham sidde paa Skræderbordet og arbejde flittigt med Naalen. Hverken Therese eller hendes Forældre tager imod Gaver af Fremmede; jeg blev Vidne til, at en Herre, der tilbød at ville bidrage til Be-
stridelse af Udgifterne ved Sønnernes Studier, fik et over-
maade høfligt, men dog bestemt Afslag.

Therese har sit eget lille Værelse under Taget i Huset. Paa Billedet, som ledsager denne Tekst, ses i Gavlen to smaa Vinduer; det er Vinduerne i Thereses Stue. Der hører ogsaa en lille Have til Huset; denne Have passes me-

¹⁾ Migne, P. L., 77,478 cfr. Mansi, l. c., IX, 1048.

get omhyggeligt af Therese, der har en stor Forkærlighed for Blomster og Fugle. I hendes Stue findes et ret stort Bur med mange smukke Sangfugle.

Til dette Thereses Hjem begav jeg mig saa for at aflægge hende det Besøg, som Biskoppen af Regensburg havde givet mig Bemyndigelse til. Jeg blev modtaget af Thereses Moder, en djærv, men venlig Kvinde af den ægte gamle bayerske Type. Hun bad mig vente, da der var en Dame oppe hos Therese. Lidt efter kom en Herre til, som

Therese Neumanns Hjem.

betroede mig, at han kom helt nede fra Wien; han havde en syg Datter, som intet havde kunnet hjælpe; nu var han rejst op til Konnersreuth for at anmode Therese om at bede for hans syge Datter og muligvis opnaa Helbredelse for hende. Lidt efter kom der to lidt ældre Spejdere; den ene havde Tilladelsen fra Biskoppen af Regensburg, den anden derimod ikke; ubønhørligt lod den gode Fru Neumann den sidste forstaa, at han maatte gaa.

Saa kom den Dame, der havde været oppe hos Therese, ned, og det var min Tur at gaa op til Therese. Jeg gik op ad en lille Trappe, bankede paa en Dør og stod i Therese Neumanns Stue, den Stue, i hvilken Therese saa mange Gange har oplevet at være Tilskuere ved Frelserens bitre Lidelse og hans Død paa Korset. Therese sad i en

lav, landlig Lænestol, der var anbragt ved Fodenden af hendes Seng. Ved en Væg var anbragt et provisorisk Alter, det Alter, ved hvilket Tysklands Primas, Kardinal Faulhaber, havde læst den h. Messe.

Jeg begyndte min Samtale med at sige til hende: »Jeg bringer Dem en Hilsen, der sikkert vil glæde Dem, en Hilsen fra Deres gamle Ungdomsveninde, der nu er Klostersøster i Wessobrunn.« Ved at høre dette blev Therese, der ellers saa ret træt ud, synlig oplivet og talte med megen Hengivenhed om denne hendes Veninde, som havde betydet saa meget for hende. Derefter fortalte jeg hende om forskellige af vore Klostre i Danmark og viste hende nogle Billeder, som jeg havde medbragt. Hun blev synlig overrasket ved at se, at der fandtes saa betydelige katolske Institutioner i Danmark, og sagde til mig: »Ogsaa jeg har jo i min Ungdom ønsket at komme til et Missionsland for at kunne virke der. Men Gud har villet det anderledes; nu har jeg faaet en anden Gerning, men jeg synes, at jeg ogsaa her kan udrette noget. Der er saa mange lidende og bedrøvede, der kommer til mig og gerne vil have Trøst og Raad.« — Derefter tog hun et Syskrin, der stod paa hendes Seng; hun aabnede det og gav mig en hel Haandfuld Billeder, som jeg kunde uddele, naar jeg kom hjem til Danmark. Da jeg senere talte med andre, der den samme Dag havde besøgt hende, fik jeg at vide, at jeg havde faaet maaske tyve Gange saa mange Billeder som hver af de andre. Om det var, fordi jeg kom med en Hilsen fra hendes kære Ungdomsveninde, eller fordi jeg var Missionær, ved jeg ikke. Efter at have samtalen med hende om flere andre Emner tog jeg Afsked med hende, idet jeg sagde: »Bed for mig, Therese; en Præst i et Missionsland har mange Vanskeligheder og trænger meget til Forbøn.« Derpaa svarede hun med den hende medfødte Takt: »Ja, Hr. Pastor, lad os bede for hinanden.« —

Endnu een Gang skulde jeg faa Lejlighed til at tale med Therese Neumann, inden jeg forlod Konnersreuth. Det var den følgende Dag om Aftenen. Jeg havde spist og som sædvanlig betalt Værten, der havde bragt mig Maden. Lidt efter kom jeg i Tanker om, at Værten havde glemt noget, jeg havde faaet, og derfor havde forlangt for lidt

Penge af mig. Jeg gik udenfor for at finde ham. Han stod i Døren ud til Porten og talte med nogen, der stod udenfor. Jeg kunde ikke se, hvem den Besøgende var. Muntert gaar jeg saa hen til ham og siger: »De er nok Borgmester, men regne kan De ikke. Det er jo for lidt, hvad De har forlangt af mig.« Vi stod saa lidt og talte om det, og han fik Pengene. Imidlertid kom jeg til at se paa den, som han havde talt med, og jeg kunde ikke andet end udbryde: »Men det er jo Therese!« Det var nemlig Therese Neumann, der stod udenfor, og som var kommet op for at tale med Borgmesteren om et eller andet.

Therese, der som vistnok alle uskyldige Sjæle har megen Sans for Humor, lo hjerteligt; den lidt mærkelige Samtale, som jeg havde ført med Borgmesteren, havde moret hende meget. Vi stod saa en Tid og talte sammen, og da Therese tilfældigt stod foran min lille Fordvogn, der var anbragt ude i Porten, fortalte jeg hende, at jeg med denne lille Vogn var kommet helt oppe fra Danmark. »Og tænk Dem, Therese, jeg har i Dag gjort en udmærket Forretning med min Bil. De ved jo nok, at der har været en Søster fra Frankrig her.« »Ja,« svarede Therese, »det var en St. Vincentssøster, og hun har været hos mig i Dag.« »Rigtigt, Therese,« svarede jeg, »da hun havde været hos Dem, kom hun hen til mig og sagde, at nu havde hun intet mere at gøre i Konnersreuth; nu vilde hun blot saa hurtigt som muligt tilbage til sit Kloster. Hun bad mig saa bønligt om at køre hende til Stationen, der jo ligger flere Kilometer herfra. Jeg gjorde det, og hun lovede mig som Betaling at ville bede to Rosenkranse for mig, naar hun nu hele Natten skal sidde i Toget for at komme hjem til Frankrig.« »Det var sandelig en god Forretning, som De dér har gjort,« sagde Therese og lo hjerteligt.

Jeg sagde derefter til hende: »Jeg hører, at de andre der har besøgt Dem, har faaet Lov til at se Saarmærkerne (Stigmata) i Deres Hænder. Mig har De ikke givet Lov dertil, da jeg besøgte Dem.« »Hvorfor spurgte De ikke selv derom,« svarede hun mig. »Oprigtigt talt,« sagde jeg, »det var af Beskedenhed.« Hun bad mig saa om at følge med hende over i Præsteboligen; da vi kom derover, krængede hun de sorte Halvhandsker, som hun bærer paa Hæn-

derne, tilbage og lod mig se Saarmærkerne; paa Bagsiden af Haanden hæver de sig op over Haanden og danner ligesom Hovedet paa en Nagle; paa Indersiden af Haanden ligner de et mindre, næppe lægt Saar.

Det skete altsammen med en ukunstlet, næsten barnlig Naturlighed. Jeg kunde ikke andet end bøje mig ned og kysse den Haand, der var blevet benaadet med Lighed med selve Frelserens Haand, da han rakte den til Thomas og sagde: »Ræk din Finger hid og læg den i Naglegabet i min Haand. Og vær ikke vantro, men troende.«

H. G.

Er Afslutningen af det græske Skisma nær forestaaende?

Svaret paa Encyklikaen »Lux veritatis«.

I Anledning af 1500-Aars Jubilæet for Kirkemødet i Efesus udsendte den hellige Fader en Encyklika, som sluttedes med en Henvendelse til de i Troen adskilte Brødre i Østerlands Kirker og en Bøn om — i Mindet om Efesus-Konciliet og Pave Cølestin — at genindføre Enheden i Troen. Som »Osservatore Romano«, Pavens officielle Organ, meddeler, har den orthodoxe Kirke nu offentliggjort sit Svar. Det er underskrevet af de ledende Personer inden for den orthodoxe Kirke. Efter at have erklæret sig enig med den romerske Kirke i Fordømmelsen af Nestorius's Lære, som bestrider den guddommelige og menneskelige Natur i Christus, og efter ogsaa at have erklæret sig enig med Romerkirken i Mariadyrkelsen, der jo kun er en Følge af den første Lære, saa skriver den orthodoxe Kirke, at der jo saa kun er Spørgsmaalet om den romerske Paves Forrang tilbage.

Angaaende dette sidste Spørgsmaal skriver »Roms Agentur« følgende: »Den orthodoxe Kirke er beredt til at anerkende den romerske Bispestols Forrang i den Form, som den tilkendtes Pave Cølestin. Conciliet i Efesus sætter

Roms Biskop Cølestin og Aleksandriens Biskop Cyrillus paa samme Fod. I Cølestin og i Cyrillus er Kirkemødets og Verdens Tro en og den samme. Hvis derfor den nuværende Pave i Rom indtager sin Forgænger Cølestins Plads, og naar han viser alt det tilbage, som senere Paver i Rom har tilføjet til de gamle Traditioner, saa kan han anerkendes som i Besiddelse af Hierarkiets øverste Trone og beklædt med dens moralske og aandelige Førerskab.«

»Osservatore Romano« erklærer, at man glæder sig over, at de i Troen adskilte Brødre nu giver en Mulighed for en i Venskabelighed ført Meningsudveksling, som skal være baaret »hin oprigtige kristne Kærlighed, som er den eneste Vej til Sandheden«.

Det drejer sig altsaa blot om at vise, at Pave Cølestin allerede har forlangt det, som Paverne og med dem Pius XI fordrer anerkendt, og dermed, at der ikke er føjet noget væsentligt nyt til Læren om Pavernes Embedsmyndighed.

Vatikanerklædet giver sig da til paa det historiske Grundlag at gennemgaa de omtalte Forhold og skriver til Slut:

»Da vore i Østen adskilte Brødre vil tilkende Paven den samme Plads, som han indtog i Kirken i det 5. Aarhundrede ved Pave Cølestin, saa har vi her ikke blot en Basis for den kommende Genforening, men denne Genforening er allerede sket, da jo de orthodoxe anerkender hin Peters Autoritet, som af Christus fik Nøglerne, som Christus satte til Vogter for Lammene og Faarene, og som af Christus blev bestemt til at styrke Brødrene i Troen, hin Petrus, som ved guddommelig Inspiration bestemte den voksende Kirkes Forhold over for Jødedommen, som i Pave Clemens's Person uden at være spurgt afgjorde Korintherspørgsmaalet, skønt den fjerde Evangelist endnu levede, som i Pave Soterus's Person (170 e. Chr.) af Dionysius af Korinth modtog et Brev, hvori det hedder, at »Rom befalede, og at Rom blev adlydt«.

Denne betydningsfulde Meddelelse i »Osservatore Romano« slutter med de samme Ord som Encyklikaen »Lux veritatis«, at vore adskilte Brødre atter vil finde Vejen til Enhed med Rom ved den hellige Gudsmoders Forbøn.

Da denne Meddelelse sikkert ogsaa vil glæde mange danske Katholiker, saa skal der her henvises til to smaa Hæfter, som i sin Tid var trykt i Ugebladet og derefter udgivet som Særtryk af Ansgariusforeningen, nemlig »Østerlands Kirker« og »Den apostoliske Succession«, begge to af Forfatteren Pastor Schindler og handlende om de Problemer, der er de vigtigste i de forestaaende Forhandlinger mellem Østerlands og Vesterlands Kirker.

Wiener Sängerknaben.

»Wiener Sängerknaben«s muntre Skare opholder sig i disse Dage i København, hvor de staar højt i Yndest hos Tusinder. Gang paa Gang viser deres Sang sig i Stand til at fylde Byens største Sal med et begejstret lyttende Publikum, hvis brusende Bifaldsytringer fremtvinger det ene Ekstranummer efter det andet. Selv meget kritiske Kritikere udtaler sig anerkendende om dem, og den almindelige Begejstring kan finde saa smukke Former som det lille Digt, der stod i »Berlingske Aften« d. 12. Febr.:

I er Børn, om end Voksne i Klæder
og Voksne i Spil og i Stil,
men dog med den Tone i Stemmen,
den Klang, der er Barnets Smil.

Den Renhed i Sjælen og Hjertet,
vi søger bag al Poesi,
paa Scenen, bag Sange, Musikken,
den Renhed og Skønhed har I.

Og selv om kun Haanden er lille,
og spinkelt kun klinger jert Ord,
— — saa er det dog Barnet i jer,
der gør jeres Kunst saa stor.

Maaske kan nogle Linier om disse Guds Nattergale interessere Ugebladets Læsere. »Guds Sangfugle« vil disse Børn jo være i første Linie. Deres egentlige Tjeneste udføres i Hofburgkapellet i Wien, hvor de medvirker ved Messe og Andagt. Mens Rejsekoret her synger og hverver, er disse Børns Kolleger hjemme og synger ved Guds-tjenesterne. Naar Wiener Sängerknaben derfor vil afslutte

deres Ophold i København med Opførelsen af en Messe og dertil har valgt Nelsonmesse af F. J. Haydn, vil de dermed give deres Bedste, rent bortset fra, at intet Kor i Verden som dette kan rose sig af at have bevaret Wiener Klassikernes Tradition og at kunne tolke deres Kunst.

Sängerknaben har allerede gennem Aarhundreder forskønnet Gudstjenesterne i Habsburgernes Borgkapel i Wien. Drengkorets Oprettelse falder nemlig i Middelalderens sidste Aartier. Kejser Maximilian vendte fra et Ophold i Nederlandene tilbage med den faste Beslutning at skaffe sit Hof et Kor og især et Drengekor, og han udførte sin Plan i 1498. Først var det hollandske, siden italienske og saa de østrigske Dreng.

Denne Stiftelse har overstaet Aarhundreders Storme, for hvilke f. Eks. de oprindelige, hollandske Forbilleder allerede er faldne som Ofre. Efter Sammenbruddet i 1918 var ogsaa Hofburgkapellet nær ved at miste sine Sängerknaben. Koret var allerede gennem nogle Aar opløst. Da stillede den nuværende Leder, Rektor J. Schnitt sin ualmindelige Dygtighed, sin Arv og sit glimrende Organisationstalant i denne Sags Tjeneste, og førte Traditionen med ualmindelig heldig Haand videre, ogsaa da Statens Støtte bortfaldt. Og nu kan Instituttet glæde sig over et saa godt Rygte, at man i 1931 bad om 12 saadanne Dreng, der kunde besøge Tjenesten ved romerske Basilikaer.

Kan nogen Tradition løfte Mennesket, saa er det Tilfældet med den, disse Sängerdreng kan se tilbage til. Den er glimrende. Man kan her tale om en Sangens Adel, ud af disse unge Struber synger i Sandhed Aarhundreder. Saare mange berømte Navne træffer man i Sängerdrengenes Rækker, og mange Generationer har jublet dem i Møde. Der gaves en Tid, hvor Kapelmesterstillingen blev beklædt af en Biskop. Kejser Josef I og Leopold I har i højstegen Person affattet Kompositioner til Koret, som endnu opbevares i Korets Arkiv.

I de store Wiener Musikklassikeres Tid, under Haydn, Mozart, Schubert spillede Wiens Sängerknaben en stor Rolle. Mange Værker blev udelukkende skabte til deres Stemmer og kommer derfor alene med Drengestemmer til deres Ret. Mange af de store Musikere har selv været Sän-

gerknaben. Saaledes sang Haydn ved St. Stephan og forlod ikke Koret, før hans Stemme var i Overgang og man vilde straffe ham, fordi han ganske ukollegialt klippede en Sidekammerats Haarpisk af. Dette Kors mest berømte Medlem var dog ingen anden end Fr. Schubert, som man udmærket godt kan forestille sig som saadan en lille Lærke. Hvem ved forresten, om ikke det ene eller andet af disse Børn har et Væld af Melodier i sig, som engang skal sprudle frem og glæde hele Verden. I alt Fald virker ogsaa i vor Tid mange forhenværende Sangerdreng paa ganske fremskudte Pladser, saaledes den nuværende Hofkapelmester Luze i Wien, og Hofoperadirektører Kraus og Matačić i Wien og Belgrad.

»Was du ererbt von deinen Vätern hast, erwirb es, um es weiter zu besitzen«. Til denne enestaaende Tradition træder en solid Opdragelse og en streng musikalsk Skoling. Et omhyggeligt Valg træffes allerede ved Børnenes Optagelse, saavel paa den musikalske som den menneskelige Side. I en Alder af 7—8 Aar sigtes Børnene for første Gang, og hvor rig Lejlighed der er til at vælge eller vrage, forstaar man, naar man hører, at flere Tusinde Dreng stiller sig til Optagelsesprøven. De 40—50, som bestaar, bliver saa omhyggeligt undervist og først efter aarelang Forberedelse og gentagen Sigtelse opnaar de deres vidunderlige Færdighed. Men saa er de ogsaa smaa Kunstnere, der ikke let bliver bange for en Opgave. I Nødstilfælde var de i Stand til at indstudere en af de smaa Operetter, som glæder Københavnerne saa meget, paa 12—14 Dage. For et Aar siden skete det, at to sørende Stemmer blev hæs lige før en Opførelse, der skulde finde Sted i Graz. To andre Dreng traadte saa i deres Sted, og paa en Eftermiddag lykkedes det for dem at indstudere baade Tekst og Musik til alles Tilfredshed. Ældre Dreng faar sommetider endog Lov til at indstudere Sange med de yngste Hold.

Man glemmer dog ikke den egentlige Opdragelse over Sang og Musik. Samlivet og Opdragelsen i Konviktet har den heldigste Indflydelse paa Drengene. Mangen en Moders lille, forkælede Søn blev da først et rigtigt Menneske. De store Rejser i de sidste Aar bidrager naturligvis ogsaa meget til at afslibe Kanterne og giver en Skat af Erfaring.

Disciplin og Høflighed forbindes i denne Drengeskare med en sand Korpsaand og ubetinget Hengivenhed for deres Rektor. Særlig iøjnefaldende er en velgørende Frihed for alt blaseret Væsen. Denne almindelige Hyldest, hvor de kommer frem, har ikke spoleret Drengene. De ved, hvad de kan, men de er friske, raske, naturlige Drengene. Det er ualmindelig interessant at staa bag det store Tæppe i Koncertpalæet og iagttage de 10—14aarige, naar de kommer tilbage fra en Opførelse. Mens Bifaldet bruser udenfor, er de uanfægtede. Det betragtes som Hyldest til Koret. Hvem der har udmærket sig, gaar rolig ud, for at bukke, men den anden, der ikke er saa overbevist om sin Andel i Successen, kan roligt sige: »Jeg har ikke bukket andre Steder, nu gør jeg det heller ikke.« Og saa udveksler man sine Meninger og Bemærkninger, ligesom andre Drengene eventuelt taler efter en Fodboldmatch. Beskæftigelsen med Musikken og ædel Kunst forlener Børnene desuden med en vis Ynde, som mange lægger Mærke til. Fyrstbiskoppen af Kärnten spurgte engang: »Hvor kan det være, at De har saa smukke Drengene? Er deres Søskende ligesaa smukke?« Svaret var: »Ja, Excellence, naar de saaledes beskæftiger sig med Musik,« hvorved den Svarende især tænkte paa den Tugt, Selvbeherskelse og Præcision, som Sangen forlanger, og den Forædling, den fører til.

Saaledes drager de omkring i Verden og erobrer alle Hjerter. I de faa Aar siden 1924 har de lært næsten alle europæiske Lande at kende, fra Stockholm til Madrid, fra Warschau til Paris har de sunget. Til Efteraaret 1932 forbereder de en stor Tourné til de Forenede Stater. Da Koret i Fjor besøgte Rom, blev Drengene ogsaa modtaget i Audiens hos den h. Fader. »Posse cantare« lød Beskeden, de kunde eventuelt synge noget, og man regnede altsaa med Muligheden, at Drengene skulde synge en eller anden Sang. Men efter at de engang var begyndt, gav Pius XI intet Tegn, at de skulde holde op. Og da Lederen direkte spurgte den h. Fader, svarede denne blot stadigvæk: »Een till!«, nøjagtigt som Københavnerne i Odd Fellowpalæet. Det blev til en hel Koncert, som Drengene klarede frit og uden Noder. Paven holdt saa en lang Tale til Børnene og sendte dem bagefter et kostbart Pergament,

hvorpaa der stod at læse, at Paven meddelte Drengene sin Velsignelse i Konsistorialsalen den 17. April 1931, og neden under stod:

Da hört er ein Klingen, wie Flöten so süß,
Wie Stimmen der Engel im Paradies.

Da Maestro di Camera saa dette Vers, spurgte han for-bavset: »Hellige Fader, hvorfra stammer dette?« Paven svarede: »Da jeg endnu var ung, opholdt jeg mig engang ved en Sø, og der har jeg læst det. Siden var det som ud-visket af min Hukommelse, til jeg nu igen kom til at huske det, da Drengene sang.« (Citatet er af Schillers »Wilhelm Tell« og Pius XI har vistnok læst Verset ved en Sø i Svejts.

Som sin sidste Koncert vil Koret altsaa opføre Haydns Nelsonmesse med fuld Besætning og Orkester. Det er noget af en Begivenhed. Mesteren, hvis 200-Aars Fødselsdag falder i Aar, har skabt dette Værk mellem »Aarstiderne« og »Skabelsen«, altsaa, da hans Skaberevne kulminerede. Sit Navn skylder Messen et Motiv, som forekommer i den. Haydn var jo bleven begejstret modtaget af Englænderne, og hans Ophold i London havde fremmet ham meget. Efter sin Hjemkomst til Wien skrev han saa denne Messe og indflettede af Taknemlighed mod Englænderne et Hornsignal i Messen, som blæses i den engelske Marine. Men da Nelson og den engelske Flaade efter Admiralens store Sejre i hin Tid i Folks Bevidsthed stod som eet og det samme, fik dette Værk Navnet Nelsonmesse.

Man har ellers næppe Lejlighed til at høre saadan en Messe i Kirker, da Rom ikke mere ønsker dem til Gudstjernerne, som altfor verdslige og adspredende. Haydn maatte iøvrigt finde sig i denne Bebrejdelse allerede i sin Levetid. Ærkebiskoppen i Wien, Migazzi, beklagede sig engang over disse Messers glade, muntre og altfor lyse Art. Haydn, som selv var en from Natur, svarede: »Deres Eminence, naar jeg tænker paa den kære Gud, da synger og jubler alt i mig, og saa maa jeg skrive mine Messer.«

En saadan Messe skal altsaa opføres af et Kor, som er stolt over at forstaa »Symfoniens Fader« og bevarer Traditionen fra hine Dage.

G. S.

Sendelse.

Af Dr. *Laurentius Zeller*, O. S. B., Abbed i St. Matthias (Trier).*)

Aut. Oversættelse ved Sven Aage Rasmussen.

Naar vi taler om Ordet Sendelse, Kald i Ordets videste Forstand, har alt skabt sin Sendelse, sit Kald. Gud Herren har anvist alting dets Plads og dets Opgave i Verdensaltet. Samtidig med dets Tilværelse har han givet det et Kald. I Tro paa Guds Forsyn har vi Lov til saavel i Naturkræfternes Spil som i Menneskelivets Foreteelser at se Guds Finger, Sendelsen fra Gud. Der falder ingen Spurv til Jorden uden vor himmelske Faders Vilje, endog vore Hovedhaar er talte (sml. Mat. 10, 29 ff., Luk. 21, 19). Det er Gud, der lader Solen skinne og Regnen falde; det er Gud, der tænder Lyset og skaber Mørke; Kulde og Hede er hans Værk; det er Gud, der lader Hunger falde over Land, og ham, der mætter Skabningen; det er Gud, der føder Himlens Fugle og klæder Markens Lilje (Mat. 5, 45; 6, 26. 30; Esaj. 45, 7; Dan. 3, 67; Ps. 104, 16; 105, 15). Det troende Syn paa Naturen fornemmer Guds Styrelse i alt, tager mod det Brød, vi fortærer, og de Klæder, vi hyller os i, som en Guds Gave og et Tegn paa hans faderlige Omsorg, en Sendelse fra ham. Dette gudfrygtige Syn paa Naturen møder os paa hver Side i den hellige Skrift og fornemmelig i Psalmerne. I vor Tid regnes det almindeligvis for uforeneligt med de videnskabelige Krav. Den rent naturvidenskabelige Betragtning af Fænomenerne, der kun hæfter sig ved Overfladen, er blevet Dagens Afgud. Men den troende Kristen ser Gud i al Skabningen; alt skabt er ham et Sendebud fra Gud. Denne videste Opfattelse af Begrebet Sendelse bereder os Vejen til Forstaaelse af den store Sandhed, der i theologisk Forstand rummes i Ordet.

I en langt snævrere Betydning bruges Ordet for at betegne et Menneskes særlige Opgave. Vor Tid er ogsaa blevet naturalistisk i sin Vurdering af Menneskelivet. Man taler nu til Dags saa godt som aldrig om et Menneskes Sendelse, med mindre det er et ganske usædvanligt jordisk Hverv, der er betroet ham. De store Opdagere, de fremragende Kunstnere og Lærde har, som man ynder at sige, deres Mission, deres Sendelse. Ingen vil nægte, at Ordet i saadanne Tilfælde har sin særlige Betydning, at store Mænds usædvanlige Begavelse og Indsats har haft verdenshistorisk Betydning for hele Folkeslag og mange Aarhundreder. Men

*) »Pastor Bonus«, Juli 1931.

Troen og den Videnskab, der bygger paa Kundskaben om Gud, ser Livets Betydning og Menneskets Opgaver i et væsentlig andet Lys. Det er ikke de jordiske Præstationer, der udgør Menneskets sande Storhed; Mennesket har en højere Sendelse. Ethvert Menneske har, om det saa indtager aldrig saa ringe en Plads her paa Jorden, og dets Gerning hører til de allerbeskedneste, Barneret i Guds Rige og Adkonist til Livets Krone og Himlens Salighed. Denne Kaldelse, denne Sendelse er bestemmende for det Syn, et troende, gudfrygtigt Menneske har paa sine Pligter og Adkomster; denne Sendelse giver ham Svar paa alle det nærværende Livs Spørgsmaal. Ethvert Menneske har sin hellige og store Opgave, som er hans Sendelse fra Gud. De Mennesker, der ser deres Liv i Troens Lys, som værdsætter det i Troens Lys og former det i Troens Lys, er i Besiddelse af den sande Frihed og staar som Overvindere af og Sejrherrer over for Verden (sml. Joh. 5, 4). Det er dog ikke om denne Sendelse, der er bleven alle Mennesker til Del, der her skal tales.

For at sætte Mennesket i Stand til at naa Virkeliggørelsen af dets høje, overnaturlige Opgave er Gud gaaet saa vidt i sin Kærlighed og Miskundhed, at han sendte sin egen Søn til Verden. Christi Sendelse har en altoverskyggende Betydning for hele Menneskeheden, saa Ordet herigennem har faaet en ganske særlig theologisk Mening. Her skal Christi Sendelse kortelig omtales.

Christi Sendelse er det største Bevis paa Guds Kærlighed og Omsorg. Den er os et Tegn paa, at Gud vil være i levende, vi kan godt sige personligt Samfund med os. Det er gribende paa første Side i den gamle Pagts Grund-Evangelium at læse om Guds umiddelbare, fortrolige Omgang med Menneskene. Gud taler med vore Stammerforældre i Paradis og afbryder end ikke efter Syndefaldet Samkvemmet med dem. I Straffedommen over Slangen træder Christus, som Kvindens Sæd og Guds Sendebud, ind i Menneskehedens religiøse Liv (1. Mos. 3, 15). Denne Grund-Forjættelse om Frelseren bliver den hellige Arv, som Adam og Eva kan efterlade til deres Børn og Børnebørn. Den var Baandet mellem Gud og Menneskene. Menneskene svarede kun daarligt til Guds Godhed og Miskundhed, de glemte den høje Forjættelse og fór vild i Syndens og Van-kundighedens Nat. Da greb Gud atter paa en vidunderlig Maade ind i Menneskehedens Forhold og udsendte den første Bodsprædikant. Noah havde ikke svigtet Fædrenes Tro og Haab, »han var en retfærdig og ustraffelig Mand, der vandrede med Gud; han fandt Naade for Herrens Øjne« (1. Mos. 6, 8 f.). Paa Guds Bud varslede han Syndfloden, Straffedommen over Slægtens Ugudelighed, og den

Ark, han byggede for alles Øjne, understregede hans Tales Alvor. Han fandt, som vor Herre Christus selv siger, ingen Tiltro: »Menneskene aad og drak, tog til Ægte og gav til Ægte lige til den Dag, Noah gik ind i Arken, og de ændrede inlet, før Syndfloden kom og tog dem alle bort« (Mat. 24, 37; 1. Petr. 3, 20). Noahs Sendelse blev et Forbillede paa Christi Sendelse.

Til Trods for den frygtelige Straffedoin, der gik hen over Menneskeheden, glemte Noahs Efterkommere snart Guds Forjættelse og deres egen Sendelse og sank atter ned i Hedenskabets Mørke. Da udvalgte Gud Patriarken Abraham og overførte Forjættelsen paa ham og hans Afkom. »I din Sæd skal alle Folk paa Jordan velsignes« (1. Mos. 12, 3; 18, 18; 22, 18). Ham blev den Hæder forundt i Lys af Guds Beskuelse at se Herrens Dag, Christi Sendelse (Joh. 7, 56). I Døden velsigner Jakob sin Søn Juda, og oplyst af Gud ser han »den, der skal komme, og paa hvem Folkene bier« (1. Mos. 49, 10), udgaa af Juda. Guds direkte Samkvem med Patriarkerne og den højtidelige Fornyelse af den store Forjættelse tjener til Beredelse af Christi Sendelse. Derpaa træder Moses offentlig frem som Guds Stedfortræder over for sit Folk og Ægypternes Konge. Hans Sendelse er et direkte Forbillede paa Christi Sendelse. Det er just Sendelsen, der træder i Forgrunden i den h. Skrifts Beretning. Først og fremmest bliver Udtrykket lagt Gud Herren i Munden (2. Mos. 3, 7 ff.). Han siger: »Jeg har set mit Folks Elendighed i Ægypten og vil redde dem af Ægypterens Haand og føre dem herfra til et Land, der flyder med Mælk og Honning. Velan, gaa da, og jeg vil sende dig til Pharao, at du kan udføre mit Folk, Israels Børn, af Ægypten.« Moses mener, at dette Hverv er over hans Kræfter, og han bekender sin Evneløshed i disse Ord: »Hvo er jeg, at jeg skal gaa til Pharao, og at jeg skal kunne udføre Israels Børn af Ægypten?«. Idet Gud nu fornyer Sendelsen, tilsiger han ham samtidig sin Bistand og siger: »Jeg vil være med dig, og dette skal være dig et Tegn paa, at jeg har sendt dig: Naar du har udfriet Folket fra Ægypterne, da skal I ofre til Gud paa dette Bjerg.« Derpaa kundgør Gud som Tegn paa Sendelsen sit lønomsfulde Navn: »Jeg er den, der er«, og atter understreger han Sendelsen: »Saa skal du sige til Israels Børn: Herren eders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud, Jakobs Gud, sender mig til eder.« Bevidstheden om denne Sendelse af Gud giver Moses Mod og Kraft til at gennemføre sit store Hverv, Israels Udfrielse af Ægypten. Moses's Sendelse var i Folkets Øjne Beviset for, at Udfrielsen ikke var Menneskeværk, men Guds Værk. Sendelsen var dem Borgen for et godt Udfald, Borgen for den Profet og Lovgivers Sandhed, som Gud havde sendt dem.

(Fortsættes.)

Fra den vide Verden

Mussolini i Vatikanet.

Torsdag den 11. ds. aflagde den italienske Ministerpræsident, *Benito Mussolini*, et officielt Besøg i Vatikanet og blev højtideligt modtaget af *Pave Pius XI*. Den italienske Regeringschef var ledsaget af Italiens Justitsminister, af Italiens Gesandt ved den hellige Stol og et Følge af højere Embedsmænd. Et Billedtelegram, der, da disse Linier skrives, er naaet hertil, viser Premierministeren efter Afslutningen af Audiensen hos den hellige Fader; hans Træk er prægede af en usigelig Alvor og af en næsten rørende Beskedenhed; man kan ligefrem se, at denne Mand er overvældet, overvældet af Storheden af det, der er sket, og som han selv sikkert inderst inde er den mest forundrede over at være blevet en af Hovedpersonerne i.

For første Gang i mere end *tresindstyve* Aar har der fundet et fredeligt Møde Sted mellem Repræsentanterne for de to Stormagter, der begge har deres Residens i den evige Stad, Stormagten den hellige, almindelige, katholske, kristne Kirke og Stormagten Italien, hvis Historie er ældre end nogen anden kristen Stats.

Og begge disse Stormagter er repræsenterede ved Mænd af forholdsvis beskeden Herkomst, Mænd, der ved personlig Dygtighed og uden nogen Art af Protektion er naaet til de højeste Stillinger hver inden for sit Omraade. Og Resultatet af, at disse Mænd kom i Føling med hinanden, var, at der blev *Fred*, og Mødet i Vatikanet var *en Besegling af Freden*.

Om den hellige Fader er der vist kun een Mening, baade inden for og uden for Kirken, nemlig at *Pave Pius XI* er en Mand, som enhver maa bøje sig for i dybeste Respekt. Om den italienske Ministerpræsident hersker der — baade inden for og uden for Kirken — meget afvigende Meninger; det er dog mit Indtryk fra mine Besøg i Rom, at, hvad Meningerne inden for Kirken angaar, har *Mussolini* færre Modstandere blandt de italienske Gejstlige end

blandt de udenlandske. Men hvorledes det end maatte forholde sig hermed, saa kan der ikke være nogen Tvivl om, at vor hellige Fader maa have haft en ikke ringe Tiltro til Mussolinis Personlighed, siden han indlod sig paa og afsluttede Forhandlinger med ham i en saa overmaade vigtig Sag som Spørgsmaalet om Pavestolens retslige Stilling over for den italienske Stat.

Det er ikke ubekendt, at der efter Afslutningen af Overenskomsten mellem Pavestolen og den italienske Stat opstod betydelige Uoverensstemmelser, og at den hellige Fader, udpræget mandig Karakter som han er, paa utvetydig Maade paatalte den Misligholdelse af Overenskomsten, der havde fundet Sted.

Vi Katholiker haaber for Kirkens og for Italiens Skyld paa, at det nu stedsfundne Møde mellem Pave Pius XI og den italienske Regeringschef maa være et Varsel om, at man i Fremtiden med Omhu vil undgaa alt, hvad der kunde sætte *Freden* mellem den hellige Stol og den italienske Stat i Fare.

Under de nuværende, mere end vanskelige Tidsforhold er der intet, der mere tiltrænges end *Arbejdsro*, og *Arbejdsro* er i første Række betinget af *Freden*.

Fra Hovedstad og Provins

Hr. Pastor P. Schindler

er ved Understøttelse fra det Apostoliske Vikariats Side bleven sat i Stand til at kunne foretage et fleraarigt Studieophold i den evige Stad. Det Emne, som Hr. Pastor Schindler særlig agter at kaste sig over under dette Ophold i Italien, er kristen Arkæologi, et Fag, der ved de store Opdagelser, der saa at sige daglig gøres inden for dets Omraade, vinder stadig større Betydning. Vi ønsker Hr. Pastor Schindler til Lykke med Opholdet og Studierne i Italien, Jordens skønneste og interessanteste Land, og vi glæder os til ad Aare at være med til at plukke de modne Frugter, der sikkert vil være Resultatet af denne Roma-færd.

St. Knuds Skole.

Søndag den 7. og Mandag den 8. opførte de større Elever — forstærkede med et Par »gamle Dreng« — fra St. Knuds Skole det fra tidligere Opførelser paa St. Andreas Kollegiet velbekendte Skuespil »Borgfængslets Konge«.

Det vil huskes, at Stykket med sin spændende Handling er velegnet til Skolekomedie, men at det dog samtidig byder de unge Kunstnere nogle særdeles vanskelige Op-gaver, idet der — især for de store Hovedrollers Vedkom-mende — fordres megen Kultur og en god Del Skuespil-kunst for at faa en seværdig Forestilling ud deraf.

Hovedrollerne ved denne Opførelse var lagt i gode Hæn-der, ja var saa velbesatte, at mangen Skuespiller kunde have været stolt over slig en Præstation; men forøvrigt var der ingen svage Steder: Instruktøren havde haft en ual-mindelig heldig Haand ved Rollebesætningen, og alle de agerende spillede til med Liv og Lyst, saa vi gamle sad og blev helt unge igen.

Bifaldet var selvfølgelig begge Aftener stort. Skade blot, at ikke flere Mennesker havde fundet Vej til Stenosgade. Til sidst endnu en Kompliment til Instruktøren: Der taltes et ualmindelig smukt og klangfuldt Dansk paa Scenen!

G.

»**Credos**« Februarnummer indeholder følgende: Eukaristin i Kyrkans Liv, af Ansgar Tillqvist O. S. B. — For 30 Aar siden i Danmark og nu, af Niels Hansen. — Katolska Kyrkan i Finland 1931, af Joh. van Gijzel (2. Ill.). — St. Albert den Store, af H. D. T. Kiærulff. — Kontraktsprosten Neander tackar för senast, af B. D. Assarsson. — Självmondsproblemet från juridisk och stat- lig synspunkt av Jarl L:son Renwall. — Credos Böcker. Rob. Hugh Benson. Trods Pinebæk og Galge, av B. D. Assarsson, Missa in honorem Sancti Canuti Ducis, quam... composuit A. Men- zinger, Kurt S. Thomsen. — En ny tysk Litteraturhistorie, av Henr. Roos S. J. — Credos fond. — Från Credos torn, av E. Sandqvist.

Damernes Vincentsforening

(Katholsk Menighedspleje).

Husk Kollekten Søndag otte Dage d. 28. Februar i de tre Sognekirker og Jesu Hjerte Kirke.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Fra 1. Maj:
En **Stuepige** til alm. Stuepige-
gering kendt m. Vask og Stryg-
ning (ikke Manchetskjorter); en
Stuepige kendt m. Borddækning
o. l.; en dygtig **Kokkepige**.

Plads søges:

af mange flinke, velanbef. An-
søgere bl. a. en Incassator; Fyr-
mester; Volonteur; Husbestyrer-
inde; Kokkepige til stort Per-
sonale.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-
tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbhn. K.

Vor kære opofrende Moder
Ellerdine Sæhner
 er afgaaet ved en stille Død Askeonsdag.

Børnene.

Begravelsen har fundet Sted.
 R. I. P.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes om Søndagen Kl. 18 Eftm. Fasteandagt med Prædiken (over Jesu syv sidste Ord fra Korset) — og om Fredagen Kl. 20 Aften Korsvejsandagt.

Fastepredikenen i Jesu Hjerter Kirke:

Torsdag Aften Kl. 20. Prædiken, Korsvejsandagt, sakramental Velsignelse. (Pater Pauli.)

Søndag Aften Kl. 18. (Pater Lucas.)

St. Ansgars Kirke.

Korsvejsandagt hver Fredag Aften Kl. 20.

Fastepredikener holdes hver Søndag Aften Kl. 17 af højærv. P. Knud Mariboe, S. M. M. fra Roskilde.

Tyske Fastepredikener.

Hver Torsdag Aften holdes der Kl. 20 tyske Fastepredikener i St. Knuds Kapel, Vestervoldgade 115, af P. R. Freitag. Derefter Korsvejsandagt.

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingsalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag Aften Kl. 20.

Exercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til **Exercitier i Assumptionsklostre**, »Rygaard«, Bernstorffsvej 54, Hellerup, fra Tirsdag d. 22. Marts Kl. 18³/₄ til Paaskelørdag d. 26. Kl. 11.

Dagsordenen for lukkede Exercitier følges.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33, Kbhvn. Ø., senest d. 19. Marts.

»Apostlenes Dronning«.

»Fredens Dronning«.

»Den ubesmittede Undfangelse«.

»Maria Rosenkransdronning«.

WIENER SÄNGERKNABEN

Fredag d. 26. Februar Kl. 8

Kirkekoncert i Jesu Hjerter Kirke.

Nye og gamle Korsange.

Nelsonmesse af F. J. Haydn

for Kor og Orkester (20 Mand).

Overskuddet tilfalder St. Annæ Kirkes Byggefond.

Billetter à 1 Kr. (Staapladser), 2, 3 og 5 Kr. faas hos Wilhelm Hansen, Gothersg. 9, Katholsk Bogsalg, Stenosg. 3, og Portneren, Hans Bogbinders Allé 2.

Kirkelig Kalender.

Febr.	Febr.-Marts.
21. S. 2. Søndag i Fasten.	28. S. 3. Søndag i Fasten.
22. M. Petri Stol i Antiochia.	29. M. Ferialdag.
23. Ti. Petrus Damiani.	1. Ti. Ferialdag.
24. O. Vigilie.	2. O. Karl den Gode.
25. T. Matthias, Apostel.	3. T. Ferialdag.
26. F. Ferialdag.	4. F. Casimir.
27. L. Ferialdag.	5. L. Ferialdag.

Febr. **Ugens Messebønner.**

21. S. **2. Søndag i Fasten** (173—192); 2. *Sæt Bønner*: Om de helliges Forbøn (122—[105]), 3. *Sæt Bønner*: For de levende og de døde (122—[110]).
22. M. Ferialdag (*Ny Messebog* 177); 2. Petri Stol i Antiochia (N. M. 789), 3. Paulus (N. M. 789), Slutningsevangelium: Festens (N. M. 974). — *Eller*: Petri Stol i Antiochia (N. M. 788); 2. Paulus (789), 3. Ferialdag (177), 4. som nedenfor *), Slutningsevangelium: Ferialdagens (179).
23. Ti. Ferialdag (N. M. 181); 2. Petrus Damiani (839), 3. som nedenfor *). — *Eller*: Petrus Damiani (839); 2. Ferialdag (181), 3. som nedenfor *), Slutningsev.: Ferialdagens (183).
24. O. Ferialdag (N. M. 185); 2. Vigilie til Matthias (2)), 3. Gudsmoder ([90]), 4. som nedenfor, Slutningsev.: Vigiliens (3)). — *Eller*: Vigilie til Matthias (1)), 2. Ferialdag (185), 3. Gudsmoder ([90]), 4. som nedenfor *), Slutningsev.: Ferialdagens (187).
25. T. Matthias, Apostel (839—675); 2. Ferialdag (N. M. 189), Slutningsev.: Ferialdagens (191—198).
26. F. † Ferialdag (N. M. 194); 2. og 3. som Søndag, 4. som nedenfor *).
27. L. Ferialdag (N. M. 199); 2. og 3. som Søndag, 4. som nedenfor *).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udg. af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udg. (1907).

*) *Kirkebøn*: Gud, du som skænker Fred og elsker Kærlighed giv dine Tjenere sand Overensstemmelse med din Vilje, for at vi maa blive befriet for alle Fristelser, som trænger os. Ved vor Herre.

Stillebøn: Herre, forsonet ved dette Offer skænke du os, som beder om Forladelse for vore Synder, ikke at blive lynget af det udvortes. Ved vor Herre.

Slutningsbøn: Indgyd os, Herre, din Kærligheds Aand, for at du ved din Miskundhed maa gøre dem endrægtige, hvem du har nættet med eet og samme Himmelsbrød. Ved vor Herre... i samme Helligaands Enhed.

NB. *Fastetidens Ferialdagsmesser* findes kun i den ny Udgave af Messebogen (1926), hvorfor der kun henvises til denne.

Rosenkranskirken. Korsvejsandagt hver Fredag Aften Kl. 19¹/₂. — Fasteprediken af Pastor Flynn hver Søndag Kl. 17.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 9.

Søndag den 28. Februar

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Pius XI's Jubilæum. — Pave Pius XI's Rundskrivelse. — Konnersreuth V. — Krig og Afrustning. — Begynder Kirkefølgelsen igen i Meksiko? — Revision af Skolebøger. — Sendelse. — Fra Hovedstad og Provins. — Brevkasse. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 11, 7-20.

1. Vogt dig for overilede Ord og Handlinger!

Lad være med at irettesætte nogen, før du har undersøgt (Sagen), og har du undersøgt den, skal du være retfærdig med din Straf. Svar ikke et Ord, før du har hørt godt efter, og afbryd ikke andre midt i deres Tale. En Ting, som ikke kommer dig ved, skal du ikke strides om, og hvor Syndere er Dommere, skal du ikke tage Plads. Min Søn, giv dig ikke af med for mange Ting; har du for rigeligt af dem, kan du ikke undgaa Fejl; vil du nemlig gennemføre dem, kan du ikke naa det; prøver du paa at unddrage dig dem, slipper du ikke fra dem. 11, 7-10.

2. To Eksempler paa Forsynets Veje.

Mangen en ugudelig slider og slæber og føler det tungt, og saa meget desto mere gaar det tilbage for ham med Formuen.

Mangen en er svag og trænger til Hjælp, ja, mere endnu, han er fattig paa Penge og rig paa Armod; men Guds Øje ser kærligt ned til ham, rejser ham op af ringe Kaar og løfter hans Hoved, saa mange forbavses over ham og giver Gud Æren (for det). 11, 11—13.

3. *Tro og stol altsaa paa Guds Forsyn.*

Godt og ondt, Liv og Død, Fattigdom og Rigdom kommer fra Gud. Visdom og Tugt og Indsigt i Loven har hjemme hos Herren; Kærlighed og de godes Veje (til Dyd og Fred) ligesaa. Vildfarelse og Mørke er skabt samtidig med Synderen (som Straf), og hvem der søger sin Lyst i det onde, bliver gammel i Synden.

Hvad Gud giver, forbliver hos de retfærdige, og hvad der udgaar fra ham, har Held med sig i Evighed. Men mangen en bliver rig ved Sparsommelighed, og hans Lod og Løn er (kun), at han kan sige: Nu har jeg fundet Hvile og skal nyde mine Goder for mig alene. Han lægger ikke Mærke til, at Tiden gaar, Døden kommer, og han maa overlade alt til andre og dø. 11, 14—20.

Anmærkning: Da Jøderne forlangte Apostlen Paulus's Domsfældelse uden forudgaaende Undersøgelse, svarede den hedenske Statholder, Festus, at »det ikke var Skik blandt Romerne at fordømme et Menneske, førend den Anklagede har Anklagerne for sig og faar Lejlighed til Forsvar og til at rense sig for Beskyldningen« (Ap. Gern. 25, 16). Hvor sørgeligt og beskæmmende er det da ikke for Kristne, naar de dømmer og straffer uden nøjagtig Undersøgelse!

F. K.

Pius XI's Jubilæum.

Ti Aar er henrundne, siden Pius XI blev valgt til Pave. Den ædle Benedikt XV var død; Kardinalerne var rejst til Rom for at vælge hans Elterfølger. Et Pavevalg er altid en vigtig Sag; i det foreliggende Tilfælde var det en dobbelt vigtig Sag, fordi hele Verden den Gang befandt sig i Efterkrigstidens kritiske Periode. Valget faldt paa Kardinal

Achilles Ratti, Ærkebiskop af Milano. Kirkens Børn glædede sig, men der var een, der ikke glædede sig. Derom ved den, der skriver disse Linier, følgende at berette.

Blandt dem, der var mine Lærere i Theologi, da jeg for en Menneskealder siden studerede i Rom, var der een,

som vi Studenter havde en særlig Forkærlighed for paa Grund af den grænseløse Beskedenhed, som hele hans Væsen var præget af. Denne Professor hed Colombo; han har senere en Gang været i Danmark, og jeg mindes endnu en Sommerdag, da jeg sammen med ham stod ved Øresundets Bred og saa hans dybe, tavse Beundren af det danske Landskabs Skønhed. — Kort efter, at det sidste Pavevalg havde fundet Sted, kom jeg til Rom og fik at vide, at Professor Colombo, der ligesom Pius XI var fra Milano, var den nuværende Paves mest intime Ven og for

Resten havde været det fra Barndommen af. Efter mange Opfordringer fortalte Professor Colombo mig en Del om sin Ven, der nu var blevet Pave; da jeg spurgte ham om, hvor længe det havde været efter Pavevalget, før han fik Lejlighed til at tale med den nye Pave, sagde han, at det ikke havde været længe; Pius XI havde straks sendt Bud, at Professor Colombo skulde komme ud til Vatikanet; den nyvalgte Pave havde beholdt ham hos sig i en Time, men i denne Time havde de begge to ikke gjort andet end at græde.

Enhver, der har kendt Professor Colombo, og som kender Pius XI, vil være enig med mig i, at der her er Tale om to hellige Mænd, for ikke at sige to Helgener. Saaledes tager to Helgener det, naar de oplever, at den ene af dem bliver Pave, og den anden ser sin bedste Ven valgt til Pave. De græder.

Kort Tid efter var jeg paa ny i Rom; i indviede Kredse vidste man at fortælle, at Paven absolut vilde udnævne Professor Colombo til Kardinal, hvad Colombo forfærdet viste fra sig, da han i sin usigelige Beskedenhed ansaa sig for aldeles uværdig til en saadan Stilling. Selvfølgelig maatte han bøje sig for Paven; men alligevel fik han tilsidst sin Vilje, idet han nogen Tid efter blev syg og afgik ved Døden, inden han blev Kardinal.

Pius XI græd altsaa bitterligt, da han var blevet valgt til Pave. Men atter her har den græske Vismands Ord holdt Stik, at man helst skal gøre dem til Ledere, der absolut ikke vil være det.

Vi Katholiker kan uden mindste Skin af Pral hævde, at blandt alle dem, der i Øjeblikket indtager de højeste Stillinger i Menneskehedens forskellige Samfund, er der ingen, der kan maale sig med vor høje Chef, Pave Pius XI.

Pave Pius XI's Personlighed er i en aldeles ualmindelig Grad harmonisk i den Forstand, at ingen af de Anlæg, der kræves for at være en virkelig Personlighed, savnes hos ham, og at ingen af dem er saa fremtrædende, at de dominerer de andre. At Paven er en uhyre lærd og kundskabsrig Mand, fremgaar alene deraf, at han i mange Aar har kunnet være Chef for Jordens to mest berømte Bibliotheker, Vatikanets og Ambrosiano i Milano. Dog er Pa-

ven ingen Bogorm; hans Intelligens omspænder og magter lige saa godt Nutidslivets Problemer som Fortidens, der kan studeres i lærde Værker; man tænke kun paa, med hvilken enestaaende Skarpsindighed han efter Krigen løste Stridsspørgsmaalene mellem Polen og Preussen. — Pius XI's Viljestyrke staar at læse i hans Ansigt; særligt set i Profil er det som mejslet i Marmor; et Udslag heraf var det, naar han i yngre Aar rystede Bogstøvet af sig og i sine Ferier foretog de mest dristige Vandringer op til Alpetinder, som end ikke Folk af Faget havde kunnet bestige. Men dette Mandsmod og denne Mandse energi er hos ham parret med en Hjertensgodhed og en personlig Beskedenhed, der næsten gaar over alle Grænser. Den, der skriver dette, hørte ham engang tale til en Skare af Missionsvenner. »Man kalder Os«, sagde han, »Apostelfyrstens Efterfølger, og Vi er det. Men hvad er er Vor Gerning i Sammenligning med de Ofre, som Vore Missionærer i hedske Lande bringer. Ingen ved det, ingen skønner paa det. Ikke engang Vi faar noget at vide om det. De forlader deres Land og Folk og bor hele Livet i Landflygtighed; de arbejder, lider, og tilsidst dør de derude. Og der er kun Gud i Himlen, der véd, hvad det betyder, og lønner dem.« Og da Pius XI sagde de sidste Ord, løb Taaerner ned ad Kinderne paa ham.

En saadan Mand maa udrette stort, naar han bliver sat i en stor Stilling. Stort har vor Pave Pius XI naaet i de ti Aar, han har siddet paa Petri høje Sæde. Enhver af hans Sønner og Døtre ved det og kender det. Vort Hjerteønske for ham og vor Bøn for ham til Gud er, at der maa skænkes ham mange Aar til fremdeles til Kirkens og Menneskehedens Bedste at bruge de rige Aandens og Sindets Gaver, som den Allershøjeste har udstyret ham med, inden Han gjorde ham til sin Repræsentant blandt Menneskene paa Jorden.

H. G.

Pave Pius XI's Rundskrivelse om det almindelige Kirkemøde i Efesus for 1500 Aar siden.

(Fortsat.)

II Del.

Jesus Christus sand Gud, sandt Menneske.

Lad os nu, ærværdige Brødre, gaa over til en dybere Undersøgelse af de Dele i den kristne Lære, som det almindelige Kirkemøde i Efesus netop ved sin Dom over Nestorius udtrykkelig har bekendt sig til og ved sin Autoritet uigenkaldelig bekræftet. Foruden at det nemlig tilbageviste den pelagianske Hæresi og dømte dens Talsmænd, — blandt hvilke uden al Tvivl ogsaa Nestorius har været, — var Hovedspørgsmaalet og det næsten enstemmigt og højtideligt vedtagne Resultat af Koncilsfædrenes Forhandlinger dog den Erklæring, at den nævnte Vranglærers Paastand var ganske ugudelig og i Modstrid med den hellige Skrift og derfor omvendt den Lære aldeles sikker, som han afviste, nemlig at der i Christus kun er een Person og det den guddommelige. Thi da Nestorius, som tidligere sagt, haardnakket hævdede, at det guddommelige »Ord« i Christus ikke væsentlig og hypostatisk var forenet med den menneskelige Natur, men kun knyttet sammen med den ved et akcidentelt og moralsk Baand, dømte Koncilsfædrene i Efesus Biskoppen af Konstantinopel og traf derved en klar Afgørelse om, at den rette Lære om Menneskevordelsen skulde bevares og fastholdes af alle. Og i Sandhed: i det Brev og i de Kapitler, Cyrillus allerede før havde sendt til Nestorius, og som blev optaget i Koncilsakterne, udtaler han i beundringsværdig Overensstemmelse med den romerske Kirke flere Gange og med rene Ord følgende: »Det er ganske utilladeligt at dele vor ene Herre Jesus Christus i to Sønner. . . Skriften siger jo ikke, at »Ordet« har knyttet en menneskelig Person til sig, men at det er blevet Kød. Og naar der staar, at »Ordet« er blevet Kød, saa betyder det ikke andet, end at han, ligesom ogsaa vi, har faaet Del i Kød og Blod. Han gjorde

altsaa et menneskeligt Legeme til sit eget og blev født af en Kvinde som Menneske uden derfor at opgive sit guddommelige Væsen eller sin Fødsel af Faderen. For han blev ved med at være, hvad han var, ogsaa da han antog »Kødet« — (den menneskelige Natur).¹⁾

Den hypostatisk Forening.

Thi ved Skriftens Ord og den guddommelige Arvelære belæres vi om, at Gud Faders »Ord« ikke har forenet sig med et eller andet allerede som Person eksisterende Menneske, men at den ene og samme Christus er Guds »Ord«, som i Faderens Skød nyder en evig Tilværelse, og som i Tiden er blevet Menneske. Thi at den guddommelige og menneskelige Natur i Menneskeslægtens Forløser Jesus Kristus paa en underfuld Maade er knyttet sammen til hin Enhed, som med Rette kaldes den hypostatisk Forening, følger med al mulig Klarhed af, at Skriften kalder den ene og samme Christus ikke blot Gud og Menneske, men ogsaa tydeligt fremstiller ham som virkende i Egenskab af Gud saavel som af Menneske og endelig beretter om hans Død som Menneske og om hans Opstandelse fra de døde som Gud. Det er jo saaledes: den, som i Jomfruens Skød undfanges ved den Helligaands Undergerning, som bliver født, ligger i en Krybbe, som kalder sig Menneskesønnen, lider, nagles til et Kors og dør, han er akkurat den samme som den, der af den evige Fader paa en underfuld og højtidelig Maade kaldes: »min elskede Søn«²⁾ og som med guddommelighed Myndighed tilgiver Synder,³⁾ ved egen Kraft helbreder syge⁴⁾ og kalder de døde tilbage til Livet.⁵⁾ Alle disse Kendsgerninger viser øjensynligt, at der er to Naturer i Christus, som fuldfører menneskelige, henholdsvis guddommelige Handlinger, og de vidner ikke mindre klart om, at der kun er een Christus, Gud og Menneske tillige, paa Grund af den guddommelige Persons Enhed, i Kraft af hvilken han fører Navnet »Gudmenneske«.

¹⁾ Mansi, l. c., IV, 891.

²⁾ Mt. 3,17. 17,5. 2. P. 1,17.

³⁾ Mt. 9,2—6. Lk. 5,20—24. 7,48 m. fl.

⁴⁾ Mt. 8,3. Mk. 1,41. Lk. 5,13. Joh. 9 m. fl.

⁵⁾ Joh. 9,43. Lk. 7,14 m. fl.

Desuden kan enhver let indse, at denne i Kirken uafbrudt nedarvede Lære faar en yderligere Bekræftelse ved Dogmet om Menneskenes Forløsning. Thi hvorledes kunde det være muligt, at Christus kaldes »den førstefødte blandt mange Brødre«,¹⁾ at han blev saaret for vore Overtrædelsers Skyld,²⁾ at han genløste os fra Syndens Trældom, hvis han ikke var i Besiddelse af den menneskelige Natur ligesom vi? Og endvidere hvordan kunde han overhovedet forsonse den himmelske Faders Retfærdighed, som var krænket af Menneskeslægten, hvis han ikke i Kraft af sin guddommelige Person ejede en usigelig stor, en uendelig Værdighed?

Man kan ikke indvende noget reelt mod dette Hovedpunkt i den katholske Sandhedslære ved at sige, at Christi menneskelige Natur vilde have savnet en Fuldkommenhed, og at han selv som Menneske vilde staa tilbage for os, hvis man antager, at vor Frelser manglede den menneskelige Person. Thi grundigt og skarpsindigt gør Thomas af Akvin opmærksom paa, »at kun for saa vidt hører det, at være en Person, til en Skabnings Værdighed og Fuldkommenhed, som det hører til en Skabnings Værdighed og Fuldkommenhed at eksistere ved sig selv og for sig alene; thi dette menes med Betegnelsen Person. Men det er en Forøgelse af ens Værdighed, naar man eksisterer i en anden, der er af højere Rang, end man selv er, istedenfor at eksistere for sig alene. Men netop af den Grund er den menneskelige Natur i Christus af større Værdighed end i os, fordi den i os, idet den eksisterer for sig selv, har sin egen Personlighed, medens den i Christus eksisterer i »Ordets« Person. Eller et andet Eksempel: det hører til Formprincippets Værdighed at være den fuldendende og afsluttende Bestanddel for en Væsensart. Alligevel staa Sanseligheden i Mennesket højere ved sin Forbindelse med det højere afsluttende Formprincip (den aandelige Sjæl), end den staa i et Dyr, hvor Sanseligheden selv er afsluttende og fuldendende Formprincip.«³⁾

¹⁾ R. 8,29.

²⁾ Is. 53,5. Mt. 8,17.

³⁾ Summ. Theol., III, q. II, a. 2.

Desuden er det Umagen værd her at gøre følgende Bemærkning: Ligesom Arius, den kendte rænkefulde Ødelægger af den katholske Enhed, bekæmpede »Ordets« guddommelige Natur og dens Væsenslighed med den evige Faders, saaledes nægtede Nestorius, ganske vist ud fra en anden Tankegang, den hypostatiske Forening i Frelseren og dermed den fulde og ubeskaarne Guddomsværdighed i Christus, skønt ikke i »Ordet«. Hvis nemlig den guddommelige Natur i Christus kun ved et moralsk Baand er knyttet sammen med den menneskelige, som han paa sin overfladiske Maade sagde, — — noget, som efter en tidligere Bemærkning jo ogsaa Profeterne og andre Helteskikkelser i den kristne Helgenskare paa en Maade har opnaaet ved deres inderlige Forbindelse med Gud, — — saa var der kun ringe eller slet ingen Forskel mellem Menneskeslægtens Frelser og dem, som han ved sin Naade og sit Blod har forløst. Opgiver man altsaa Læren om den hypostatiske Forening, som er den faste Grundvold for Dogmerne om Menneskevordelsen og Slægtens Forløsning, saa falder hele Forudsætningen for den katholske Religion sammen og synker i Grus.

»Du er Christus, den levende Guds Søn.«

Derfor undrer vi os ikke over, at hele den katholske Verden skælvede, da den nestorianske Vranglæres Fare truede. Vi undrer os ikke over, at Kirkemødet i Efesus ubønhørligt satte sig imod Biskoppen af Konstantinopel, der dristig og snu bekæmpede den nedarvede Tro, og at den samme Synode fuldbyrdede den romerske Paves Dom og straffede ham strengt med Ekskommunikation.

Vi er altsaa som et Ekko, der trolig svarer paa alle Aarhundreders Bekendelse i den kristne Tid og ærbødigt hilser Slægtens Forløser, ikke som »Elias — — eller en af Profeterne«, som Guddommen ibor ved sin Naade, men sammen med Apostlenes Fyrste, der oplystes om denne Hemmelighed af Gud selv, bekender vi med een Røst: »Du er Christus, den levende Guds Søn«. ¹⁾ (Fortsættes.)

¹⁾ Mt. 16, 14.

Konnersreuth.

V.

I de foregaaende Artikler har jeg søgt at skildre det Indtryk, som jeg under et fem Dages Ophold i Konnersreuth fik af Therese Neumann og de Forhold, under hvilke hun lever. Det er min Overbevisning, at mangen Læser vil have tænkt: »Hvor er det altsammen jævnt og almindeligt; det hele bærer slet ikke Præget af noget usædvanligt, som man skulde vente det fra et Sted som Konnersreuth.« Jeg vil fuldtud give disse Læsere Ret, men jeg ser netop heri et Bevis for, at det, der sker i Konnersreuth, er ægte, med andre Ord at det virkelig er overnaturlige Tildragelser, der foregaar i Konnersreuth. Jeg tror, at den, der vilde forestille sig Herrens og hans Helgeners Liv her paa Jorden som væsentlig sammensat af en Række opsigtsvækkende Begivenheder, vilde tage ret grundigt fejl; der kan intet tænkes mere jævnt og ligetil end, hvad Hjemmet og Huset i Nazareth har været; der har over dette Hus, hvor det overnaturlige havde hjemme som intet andet Sted i Verden, været et Adelspræg af jævn og beskeden Almindelighed, som man netop glædes i sit Inderste ved at genfinde og mødes med i Konnersreuth. — Det almindelige er ikke det modsatte af det overnaturlige; vi behøver blot at tænke paa det Navn, som Apostlene gav Kirken; i allerhøjeste Grad tankevækkende er det, at Apostlene i Lyset fra den Helligaand, der aldrig forlod dem, gav Kirken Navnet: den Almindelige, den Katholske. Kirken skulde ikke være og maa aldrig blive og vil heller aldrig blive en Sekt for de »udvalgte« Aander, for dem, der føler sig hævede over andre. Kirken skal være og vil altid være det »almindelige« Samfund for dem, der er ydmyge af Hjertet.

Der er noget ved Konnersreuth, der minder om Nazareth. Der er Jævnhedens Fred over Therese og hendes Hjem og de Omgivelser, under hvilke hun lever; det kan ikke ses som andet end som et psykologisk Vidunder, at en Landsbypige, som Mennesker, ogsaa fra de højeste og fornemste Kredse, søger til i deres dybeste Nød og Kvide, kan blive ved med at bevare den uforstyrrelige Beskedenhed, som ikke alene Therese Neumanns Personlighed, men

hvert af hendes Ord og enhver af hendes Handlinger er præget af. Denne aldeles uforstyrrelige Jævnhed og Beskedenhed hos Therese Neumann staar for mig som en psykologisk Garanti for, at de overordentlige Tildragelser, der foregaar i Konnersreuth, virkelig er overnaturlige.

Jeg vil slutte disse Artikler om Konnersreuth med nogle Udtalelser fra en Biskop, der længe har opholdt sig i Konnersreuth for at studere, hvad der dér foregaar. Disse Udtalelser stammer fra Hs. Excellence Dr. theol. Sigismund Waitz, Biskop af Feldkirch i Østrig, og er nedlagte i et Skrift: »Die Botschaft von Konnersreuth«, som Biskoppen har udgivet paa »Caritasverlag für Vorarlberg in Feldkirch«.

Biskoppen beretter, at han — iøvrigt sammen med Biskoppen af Limburg i Tyskland — har været Vidne til Thereses »Lidelse«, hendes Medopleven af Herrens Lidelse og Død. Biskoppen skildrer bl. a. Thereses Overværelse af Jesu Korsfæstelse paa følgende Maade: »Therese vender sit Hoved fra den ene Side til den anden, saaledes som hun ser Frelseren paa Korset vende Hovedet. Ved Ordene: „Fader, tilgiv dem; de vide ikke, hvad de gøre“, vender Frelseren Hovedet til højre; dette Blik har gældet Soldaterne, der kaster Terninger om hans Kjortel. Therese hører saa, hvorledes Røveren paa Herrens venstre Side haaner og spotter. Med højre Haand gør hun afværgende Bevægelser. Forfærdelse afmaler sig paa hendes Ansigt. Undertiden ser hun ogsaa ned mod Jorden med det samme Udtryk af Modvilje; det gælder Farisæerne, der staar under Korset og raaber Bespottelser op mod Frelseren. Derpaa vender Jesus sit Hoved til højre og siger: »Endnu i Dag skal du være med mig i Paradis.« Glæde og Trøst afspejler sig et Øjeblik paa Thereses Ansigt. Derefter kommer et Udtryk af den mest bitre Forladthed. Therese lider Frelserens Forladthed med ham. Derefter ser man hende i længere Tid beskæftiget med at væde sine Læber med Tungen; det varer nogen Tid, før hun lukker Munden, som om hun havde taget noget. Paa een Gang forskrækkes man ligefrem ved at se hende. Therese aabner Øjnene,

der er fyldte med Blod, og ud fra det mørke, som dette Blod danner, lyser det hvide i Øjnene skarpt frem. Hun aabner Øjnene vidt, vidt, som om hun vilde se ind i en hel Verden, en anden Verden, Christi Lidelses Verden, som om Christi Lidelses Storhed pludselig blev hende aabenbaret, og hendes Undren ingen Grænser kendte. Dette gjorde det dybeste Indtryk paa mig af alt, hvad jeg saa hos hende i de mange Timer, i hvilke hun er Vidne til Jesu Lidelse og Død. Det var ikke Øjne, der saa denne jordiske Verden. Det var Øjne, der saa ind i en anden Verden, Forløsningens Verden, Naadens Verden.«

Efter dette stiller Biskop Waitz det nøgterne Spørgsmaal:

»Er alt dette ægte? Er Konnersreuth uangribelig? Jeg tilstaar, at saa længe jeg opholdt mig i Konnersreuth, er denne Tanke slet ikke faldet mig ind. Indtrykkene er saa sikre, at Tvivlen forsvinder.«

Om det, som Biskoppen kalder »Budskabet fra Konnersreuth«, altsaa Aanden i den Paavirkning, der udgaar fra Therese Neumann, udtaler Biskop Waitz: »Naar Therese taler om Mennesker, da er der for hende kun eet, der sætter Skel mellem dem: om de elsker Frelseren og lever i Venskab med ham. Det skete engang, at hun sagde: 'Der er een her, der ikke lever i Venskab med Frelseren.' Derpaa gik alle Folk ud. Men senere kom en af dem tilbage og tilstod over for hende, at det var ham, og at hendes Ord havde rystet ham dybt.«

»Men langt hyppigere træder Frelserens store Mildhed og Godhed frem i Thereses Budskab om Frelseren. Hvor Frelseren blot ser god Vilje, er han altid rede med sin Naade, og hans Naade er virksom. Man føler ligefrem, hvilken fortærende Længsel Frelseren har efter, at Sjælene skal blive frelste. Og man betænke, hvor rigtigt det Skel er, som Therese sætter mellem Menneskene! Det, som alene giver et Menneske Værd i Gud Herrens Øjne, det er ikke Skønhed, ikke Videnskab, ikke Kunstforstand, ikke Sprogkundskab, men ene og alene den Omstændighed, om han lever i Guds Naade, lever i Venskab med Gud, om han i Sandhed er et Guds Barn og elsker Frelseren. Man kommer ogsaa ad denne Vej — Vejen over Konners-

reuth — til den Erkendelse, at det største og vigtigste Bud er Budet om Kærlighed. Og sikkert er det, at et Menneske kun vil blive spurgt om dette ene, naar han engang skal dømmes, nemlig om han har opfyldt Budet om Kærlighed.«

H. G.

Krig og Afrustning.

I »Dagens Nyheder« skrev for nogen Tid siden Redaktør Franz von Jessen en Artikel om »Romerkirken og Afrustningen«. Den gik i kort Begreb ud paa, at medens Paven havde nægtet at udtale sig om Afrustningen for ikke at blive taget til Indtægt for en bestemt Politik, havde katholske Biskopper i en lang Række Lande som med een Mund erklæret, at Krigen ikke kan absolut fordømmes, og at Afrustning foreløbig vil være en Umulighed for Stater, der vil bestaa i Sikkerhed.

Da saadanne Udtalelser højst sandsynligt kan være faldet en eller anden Katholik for Brystet, er der Grund til at oplyse Sagen nøjere ved at gaa ind paa Theologiens herhenhørende Lærdomme. For Korthed's Skyld benytter vi kun St. Thomas af Aquin. Senere Theologer har i alt væsentligt fulgt ham, skønt en enkelt Skole (som vi kommer tilbage til) kan beskyldes for at have forurennet de thomistiske Begreber.

Naar Biskopperne ikke har villet fordømme al Krig, tør vi formode, at de har gjort sig St. Thomas's Tanker om Sagen. Og Helgenen godkender Krigen. Det ser man bedst det Sted, hvor han opsummerer de gammeltestamentlige Love for Krigsførelse og finder dem som Udtryk for høj Visdom, retfærdige og gode. Ja, Krigen skal erklæres retteligt, og Fred først tilbydes, men er først Krigen begyndt, saa skal ogsaa alle Kræfter indsættes, for at den naar sit Maal. Kun de krigsegnede skal kæmpe, de andre sendes til Arbejdet hjemme, men Krigen skal føres med Kraft og i Tillid til Guds Hjælp, saa ogsaa Præsteskabet skal deltage ved at opmuntre Hæren til at tro, at Gud er med den. Men er Sejren vundet, skal den »udnyttes med

Maadehold, Kvinder og Børn skal skaanes og Landets Frugttræer ikke ødelægges«.

Ved første Øjekast ser dette meget krigersk ud. Summen er imidlertid den: Der gives retfærdige Krige (en retfærdig Sag, som kun Krig kan fremme). I en saadan Krig maa alle hæderlige Midler benyttes til at bringe Retten Sejr. I en saadan Rettens Krig tør Gud ogsaa formodes at være med Hæren. Men det gælder kun Rettens Sejr, ikke Vinding ud over Ret og Billighed, og derfor maa Sejren benyttes med Maadehold.

Spørgsmaalet bliver da, hvornaar Krig er Retsfærdigheds-handling. Det Spørgsmaal stiller St. Thomas direkte op og besvarer det ganske klart (med stadig Paaberaabelse af St. Augustins Autoritet, et Bevis for, at Svarene er theologisk Tradition). Der kan overhovedet kun være Tale om, at Stater fører Krig. Enkeltpersoner eller Sammenslutninger under Staten har Adgang til at faa deres Stridigheder afgjort ved Statens Domstole. For nu at Statens Krig er retfærdig, maa Krigens Aarsag være det, og det er den, »naar de, som bekæmpes, forligner dette for deres Brødes Skyld«. Man bemærker, at der ikke af Thomas skelnes mellem Angrebs- og Forsvarskrig; det var jo ogsaa almindelig Opfattelse, at den, der blev angrebet for sin egen Brødes Skyld, ikke turde forsvare sig. Alene Brøden kommer det an paa, og den betyder i St. Thomas's Sprog en moralsk Forseelse og dette ikke blot i materiel, men i formel Betydning. — Dog er det ikke nok, at Krigsaarsagen er god, ogsaa Hensigten maa være ren. Man kunde ellers benytte en Grund til Krig som kærkommen Lejlighed til at spille sit eget lille Spil. Men Hensigten med Krigen maa alene være at fremme det gode og hindre det onde, atter i moralsk Forstand. Og den slette Hensigt gør Krigen til Uret uden Hensyn til Aarsagen.

Man ser da let, hvad de katholske Biskopper mener, naar de ikke ønsker at bryde Staven over enhver Krig. De mener, at der gives Værdier, hvis Værn er vor vigtigste Opgave, religiøse og moralske Værdier, der ikke for nogen Pris tør ofres. Er Vaabnene de eneste, der i givet Fald kan værne disse Værdier, saa maa de tale, saa er det rigtigt at vente Guds Velsignelse over Hæren, og saa

gælder det at føre sin Krig med Kraft. Men — kun disse Værdier er gode Krigsaarsager, og de turde være yderst sjældne faktiske Krigsaarsager. Jeg er ikke sikker paa, om katholsk Tanke sætter f. Eks. nationale Værdier saa højt, at der for disse tør føres Krig. Givet er det, at økonomiske Værdier er for ringe til, at katholsk Tankegang kan billige Vaabenbrug i deres Tjeneste. Ja, man kan spørge (og man har gjort det), om ikke denne St. Thomas's Betingelse for at godkende Krigen i Praxis kommer ud paa en Fordømmelse af hver eneste af de senere Aarhundreders Krige.

Og saa var det endda ikke den eneste Betingelse. Sæt, at der virkelig udbryder en Krig af retfærdig Aarsag. Da skulde Hensigten være ren, kun gælde Rettens Hævdelse. Men kan Hensigtens Renhed bevares, naar den moderne Krigsmaskines Igangsættelse nødvendigvis betyder Civilbefolkningens Inddragen under Fjendtlighederne, nødvendigvis skaber en lang Række Uretfærdigheder under Forsøget paa at raade Bod paa den ene?

Biskoppernes Udtalelser maa derfor forstaas i den nævnte Betydning, ikke som Godkendelse af en Tingenes Tilstand, der lader Krig være Staternes ofte udtalte sidste Ord. Biskopperne vil ikke erklære enhver af Historiens Krige for en Uret, fordi de ikke vil give Afkald paa at hævde visse Værdier som saa kostbare, at de i fornødent Fald maa købes med Blod. Men de vil samtidig indrømme Sjældenheden af saadan Krig, som kristen Samvittighed erklærer retfærdig. De fleste vil sikkert være i Tvivl, om moderne Krig kan slippe gennem Moralthologiens Betingelsers »Naaleøje«. Formentlig vil adskillige finde det umuligt.

Og saa har vi endda ikke rørt ved den mest afgørende af St. Thomas's Indskrænkninger af Retten til Krigsførelse. Som nævnt vil han kun give Staterne denne Ret. Begrundelsen var den, at Enkeltpersoner og sociale Grupper skal søge deres Ret ved Statens Domstole. Deraf følger ligefrem, at Eksistensen af en international Domstol berøver ogsaa Staterne Krigsretten. Har Staterne Adgang til at faa løst deres Retsstrid ad fredelig Vej ved Indankning

for denne Domstol, bortfalder Krigen som sidste Middel til at skaffe Retten Sejrr.

Heroverfor maa vi indrømme, at en førnævnt theologisk Skole rejser Protest. For denne Skole er Staternes Suverænitet en saadan Uafhængighed og Selvslændighed, at de ikke (som Borgeren over for Staten) kan være underkastede en højere juridisk Orden af institutionel Karakter; kun ved egen fri Beslutning kan de blive afhængige af en Kontrakt, de indgaar. Det er nu muligt, at der hist og her i Kirken findes Tilhængere af denne Opfattelse, som vil hævde, at deres Fædreland, ogsaa efter Skabelsen af Internationalismens juridiske Organer, maa gøre Krav paa i sidste Instans selv at værgе deres Ret. Men for Kirkens traditionelle juridiske Opfattelse (som, bemærkelsesværdigt, ikke mindst i Øjeblikkets Frankrig gennem en Georges Renard, en Pater Delos og adskillige andre har vundet stærkt Gehør) er der allerede nu forhaanden den juridiske Orden, der gør Krig mellem Nationer til samme Ulovlighed som Kamp mellem sociale Grupper eller mellem Enkeltpersoner.

For den moralske Betragtning er det da sikkert, at Kirken staar paa Krigsafskaffelsens og Afrustningens Parti. Katholske Kræfter har ikke andet at kæmpe for end dette, at den internationale Domstol sættes i Stand til at hævde den Ret, som ikke er givet den af Staterne, men som den har i Kraft af at være juridisk funderet som Institution. Ved Genèvekonferencen har Frankrig derfor med Rette ønsket væbnede Kræfter tillagt Folkeforbundet, men Staternes Afrustning til den indre Sikkerheds Minimum forbliver dog den afgørende Nødvendighed.

Hvorledes denne Afrustning skal foregaa, hvem der skal gøre de første Skridt, og hvorledes den gradvise Afvæbning forliges med Sikkerheden, som først fuldtud kan varetages af Folkeforbundet, naar Afrustningsprocessen er ført til Bunds, herom har vi ingen katholsk Lære. Men blandt dem, der arbejder for Freden, er Kirken ikke den ringeste. Strengt taget venter vi først Verdens Orden tilvejebragt den Dag, da Folkene søger Christi Fred i Christi Rige, men det er os ingen Grund til ikke at ville tjene den jødiske Retfærdigheds Sag. Vi beklager, at de internationale Organer saa lidet har søgt Kirkens Medhjælp, skønt Paven

fra hvert muligt Synspunkt maatte have været den store Trumf for Folkeforbundet; men Kirken ser ikke smaaligt paa sin verdslige Ære, allermindst her, hvor det gælder om at gøre det mulige for, at Verden maa finde den Fred, hvis Frugter Gud har lovet os vil smage af Paradisets Have.

H. D. T. Kiærulff.

Begynder Kirkeforfølgelsen igen i Meksiko?

Efter at den blodige Kirkeforfølgelse havde varet flere Aar i Meksiko og havde fremkaldt en eenstemmig Protestbevægelse blandt Katholiker fra hele Verden, sluttede den meksikanske Regering i Aaret 1929 under Trykket af den offentlige Mening i hele den katholske Verden en *Modus vivendi* med Kirken. I Begyndelsen lod det til, at Regeringen vilde overholde denne Overenskomsts Bestemmelser loyalt. Man mente at kunne vente en Bedring i Folkets beklagelige Forhold og troede, at der nu ikke vilde stille sig noget hindrende i Vejen mere for Gudstjenestens fri Udøvelse.

Men disse fromme Forventninger blev snart skuffede. Det herskende Parti staar helt under Indflydelse af Bolsjevisme og Frimureri. Parlamentets Flertal udgøres af religionsfjendtlige Elementer, skønt Størstedelen af Befolkningen aabent bekender sig til Katholicismen. Det varede da heller ikke længe, før det lykkedes Regeringen at kvæle ethvert Udslag af katholsk Liv. Paa profane Festdage skal Kirkerne flage med den nationale Fane, selv om det drejer sig om Mindefester, som Kirken maa tage Afstand fra. Der maa ingen Børn døbes, før de er meldt til Registrene; ingen Kirkebryllup finde Sted, før det borgerlige Ægteskab er indgaaet. Religionsundervisning er forbudt, endogsaa i private Skoler. Udenlandske katholske Præster faar ikke Lov at sætte Foden paa Meksikos Grund, end ikke hvis de kommer som Turister til Landet. Al Gejstligheden tilhørende Ejendom beslaglægges vedblivende. Enkelte Bisper indretter deres Præsteseminarier i Lejehuse, da de maa

være belavede paa, at Kirkeejendommen bliver frataget dem. Der ses gennem Fingre med og tilskyndes til Angreb paa Præster og Lægfolk, som under Kirkeforfølgelsen har optraadt som virksomme Tilhængere af Katholicismen. Regeringspressen har aabnet en Bagvaskelseskampagne mod alt religiøst Liv. En Syndflod af Nidskrifter og ophidsende Litteratur rettet mod Kirke og Pavedømme, med Opkøgn af svinske Beretninger og rædselsvækkende Røverhistorier, oversvømmer hele Landet. Lasten breder sig i Theater og Biograf, ja selv i Folkeskolerne. De enkelte Forbundsstater kan ustraffet forfølge Troen. Omvendt griber Centralregeringen ind, hvis en Stat undtagelsesvis for en Gangs Skyld skulde opføre sig ordentlig overfor Kirken. Saaledes blev Guvernøren af Durango afsat, fordi han havde forhandlet med Bispen og tilladt Afholdelsen af et Præstekonvent.

Værst ser det ud i Staten Veracruz, der styres af den berygtede Kirkefjende Tejada. Her er talrige Kirker brændt eller ødelagt med Bomber. Politimyndighederne har selv rakt en hjælpende Haand til Mord paa Præster eller har notorisk set gennem Fingre med det. Bispen rettede en uforsagt Protestskrivelse til Guvernøren, men fik blot Tilhold om ikke at forlade sit Bispedømme; Seminarister blev anholdt, Børn forment Adgang til Kirkerne. Man prøvede endog paa at udstede Forordning om, at Kirkerne kun maatte staa aabne paa nærmere fastsatte Tider.

I Staten Veracruz maa 100 000 Indbyggere kun faa een Præst til deres Betjening. Alle Forestillinger mod denne forfatningsstridige Foranstaltning hjalp intet. Man opfordrede tværtimod de øvrige meksikanske Forbundsstater til at følge Veracruz's Eksempel. Faktisk staar altsaa de troende i Veracruz i et Antal af over en Million Mennesker uden Gudstjeneste. I andre Stater er det noget lignende. I Chiapas tillodes der kun een Præst til 40 000 troende, i Staten Yucatan tilstod man 9 Præster paa 370 000 Indbyggere.

Alle disse Kendsgerninger, som Osservatore Romano fornyligt har meddelt, beviser, at man daaligt kan tale om noget Ophør af Kirkeforfølgelsen i Meksiko. Vore Trosfællers Lidelser er endnu ikke forbi. Alverdens Katholiker, der med Gru saa, hvorledes deres Medkristne blev forfulgt

og pint dér fuldt saa grumt og blodigt som de Kristne paa Neros Tider i Rom, fulgte den Gang, for kun faa Aar siden, deres Trosfæller paa deres Lidelsesvej med Deltagelse og Beundring. Ogsaa nu vil vi følge Udviklingen i Meksiko med Opmærksomhed og med Jordens andre Katholiker hæve vor Røst mod Vilkaarlighed og Terror, for Frihed og Retfærd.

Revision af Skolebøger.

I Decbr. f. A. blev der af Undervisningsministeriet nedsat en Kommission til Revision af Skolebøger, idet man vilde bestræbe sig for paa alle Omraader at gøre disse saa objektivt rigtige som muligt.

Danske Kvinders katholske Forbund henvendte sig straks saavel skriftligt som mundtligt til Kommissionen og dennes Formand og anmodede om, at der ved den forestaaende Revision ogsaa maatte blive taget Hensyn til den katholske Kirkes Tarv, saaledes at alle Oplysninger om Kirkens Lære og Historie blev fremstillede i Overensstemmelse med de faktiske Forhold, evt. at en katholsk Ekspert fik Lejlighed til at udtale sig.

Kommissionen har taget denne Henstilling til Følge, og ved dens Møde d. 15. ds. var der sket Henvendelse til D. K. K. F. om at lade sig repræsentere — helst ledsaget af en katholsk Præst eller Skolemand. For D. K. K. F. mødte Næstformanden, Fru Tardini, og Hr. Pastor Bernhard Jensen mødte som Repræsentant for den katholske Kirke.

Det viste sig, at Kommissionen, som bestod af den danske Skoles Spidser, var uhyre velvilligt indstillet, og Hr. Pastor Jensen vil nu faa Lejlighed til at gennemgaa alle de dertil fornødne Skolebøger samt til at afgive sine Betænkninger hertil, og der er næppe Tvivl om, at der i det store og hele vil blive taget Hensyn til disse.

Der er saaledes Haab om, at den opvoksende Ungdom i Fremtiden vil blive fri for at faa indpodet alle de Vrangforestillinger om den katholske Kirke, som den nuværende Slægt har maattet slæbe om med — meget ofte til stor Skade for dens senere Indstilling over for vor Kirke og dens Lære.

H. T.

Sendelse.

Af Dr. *Laurentius Zeller*, O. S. B., Abbed i St. Matthias (Trier).
Aut. Oversættelse ved Sven Aage Rasmussen.

(Fortsat.)

Ganske som Moses forkyndte ogsaa de senere Profeter Christi Sendelse, og tydeligere og tydeligere angiver de Kendetegnene paa hans Sendelse. Ved deres egen usædvanlige overjordiske Sendelse bliver de et Forbillede paa Christus og hans Sendelse. De taler alle mer eller mindre udtrykkeligt om deres Sendelse; den anser de for Kilden til deres Virksomhed og Borgen for Udfaldet.

Esajas indleder Klagerne over Folket med en Henvisning til sin Sendelse fra Gud og forkynder højtideligt: »Herren taler« (1, 2). I 6. Kapitel skildrer han paa en helt dramatisk Maade sin Sendelse. Han ser Herren sidde paa en høj, ja ophøjet Trone, og Herrens Røst lyder: »Hvem skal jeg sende, og hvo vil gaa for os?« Han svarer underdanig: »Se, her er jeg, send mig.« Paa lignende Maade beretter Jeremias om sin Sendelse (1, 4 ff.). Da Herrens Ord kom til ham: »Jeg beskikkede dig til en Profet for Hedningerne«, ræddes han og svarer: »Aa, Herre, min Gud, se, jeg forstaar mig ikke paa at tale, jeg er for ung.« Men Herren holder fast ved sin Sendelse og taler: »Sig ikke: Jeg er for ung. Men gaa derhen, hvor jeg sender dig, og forkynd alt, hvad jeg befaler dig. Frygt ikke for deres Aasyn, thi jeg er med dig.« Ogsaa Ezekiel skildrer sin Sendelse med profetiske Farver. Han ser Gud aabenbaret i sin Herlighed og fornemmer Herrens Røst tale til sig: »Du Menneskesøn, jeg sender dig til Israels Sønner, til et oprørsk Folk, der er faldet fra mig . . . Du skal sige til dem, de skal lytte og skælv« (2, 3 ff.). Profeternes Sendelse fra Gud havde det Formaal at symbolisere og forberede Christi Sendelse. Tydeligst fremhæver Evangeliet Sendelsen af den sidste og største af alle Profeter, Johannes Døberen, og hans Hverv. »Der kom et Menneske, sendt af Gud, hans Navn var Johannes. Han kom til Vidnesbyrd, for at vidne om Lyset, for at alle skulde tro ved ham.« (Joh. 1, 6 f.) Ved sin profetiske Gerning bekræftede Johannes overfor Folket sin Sendelse fra Gud og det med et saa stort Held, at mange ansaa ham for den længselsfuldt ventede Messias. »Og han bekendte og nægtede det ikke, men han bekendte: Jeg er ikke Christus . . . Jeg er en Røst af en, der raaber i Ørken: Jævn Herrens Vej, som Profeten Esajas har sagt« (Joh. 1, 20-23). Johannes har det Hverv paa Embeds Vegne at forestille Christus, Guds store Udsending (sml. Mat. 21, 23) for Israels Folk. Christus vilde ikke

træde brat frem som Guds Søn for et uforberedt Israel. Dertil var hans Sendelse for stor og hellig.

Skønt Christus fuldtud ejede samme Guddomsnatur og samme Guddomsvæsen som Faderen, stod han dog for sine samtidige kun iklædt en dødelig Menneskenatur; i sit udvortes befandtes han at være som et Menneske (Fil. 2, 6 ff.). Hemmeligheden ved Menneskenaturens Forening med det evige Ords Person var ganske skjult for de Medmenneskers Øjne, der saa ham. Kun ad Troens Vej kunde de fatte denne Hemmelighed. Christus aabenbarede det for sine Disciple og traadte ogsaa frem for alt Folket som Guds sande Søn og som den, der havde Guddomsinagt. Men for at berede Folket Vej til Tro paa sin Guddom belonede han først og fremmest ikke sin Guddom, men derimod sin Sendelse fra Gud. Først naar Troen paa hans Sendelse fra Gud havde slaaet Rod i Hjerterne, kunde han gaa videre og aabenbare Hemmeligheden ved sin Personlighed som Gud og Menneske. Derfor taler den Herre Christus Gang paa Gang i stærke Ord om sin Sendelse.

Ved sin første Optræden i hans Barndoms By Nazareth fæster han sig ved Profeten Esajas Forudsigelse (61, 1; Luk. 4, 18 ff.), der om Messias's Sendelse siger: »Herrens Aand er over mig, efterdi han salvede og sendte mig for at bringe fattige et glædeligt Budskab«, og Jesus fortsætter og siger: »I Dag er dette Skriftsted gaaet i Oplydelse for eders Øren.« Tilhørerne var ikke i Tvivl om Meningen med disse Ord, de undredes over deres Livsalighed, men de viste Troen fra sig med den rent materialistiske Bemærkning: »Er han ikke Josefs Søn?« — Udtrykkeligt forsikrer Christus, at det ikke er af egen menneskelig Drift, han træder op som Lærer, men paa Faderens Vegne, der sendte ham. Til Jøderne, som i ham kun ser Mennesket, Jesus fra Nazareth, siger han: »Af mig selv er jeg ikke kommen, men han, som sendte mig, er sanddru, og han kender I ikke. Jeg kender ham, fordi jeg er fra ham, og han har udsendt mig« (Joh. 7, 28). (Fortsættes.)

Fra Hovedstad og Provins

Valuta-Attest.

Det Apostoliske Vikariat henleder Opmærksomheden paa, at al Import af Varer, der anvendes til Kultusbrug, kun kan foretages, saafremt der foreligger Tilladelse fra Valutakontoret.

Begæring om Valuta-Attest indsendes gennem den lokale Bankforbindelse, hvor nærmere Vejledning antagelig vil kunne erholdes. I modsat Tilfælde vil Oplysning kunne erholdes hos Vikariatets Regnskabsfører: *K. V. Olsen, Sdr. Fasanvej 98, København, Valby.*

Det bemærkes, at Indsendelse af nævnte Begæring maa ske snarest muligt.

Mødreforeningen i Ordrup.

Der er i 1931 bleven læst 12 Messer for Foreningens Medlemmer, deraf var de 8 med Foredrag.

Monikamødet afholdtes den 4. Maj hos St. Josefsøstrene. Styrelsen genvalgte.

Der er i Aarets Løb sendt Lykønskninger til 8 Mødre i Anledning af et Barns Fødsel og tillige læst Messer for disse Mødre og deres nyfødte Børn. Vederlaget herfor uddes af et særligt Fond, der er en Gave fra et Medlem.

Gennem Systuen er der uddelt 308 Klædningsstykker, 42 Par Strømper, 5 Par Vanter og 10 Par Sko; heraf var 169 Stykker nyt, Resten brugt repareret Tøj. 135 Sik. er uddelt i Menigheden og Resten fordelt til Børnehjemmene med 2 Pakker til Nakskov, 2 til Næstved, 2 til Roskilde og 1 til Amager.

<i>Indtægter.</i>		<i>Udgifter.</i>	
Kassebeholdning $\frac{1}{4}$ 31.	27.78	Indkøb til Systuen.....	91.99
Kollekt ved Møderne ..	53.88	Fragt.....	2.55
— v. Monikafesten	22.30	Messer	36.00
Gaver	47.00	Kontingent til D.K.K.F.	10.00
Andel i Vincentskollekt	17.00		140.54
Renter	89	Kassebeholdning $\frac{1}{4}$ 32.	28.31
	<u>168.85</u>		<u>168.85</u>

Brevkasse.

Hr. Redaktør!

Maa jeg faa Tilladelse til gennem Deres ærede Blad at gøre vore Skoleledere opmærksom paa, at der nys er udkommen en tysk Læsebog for Begyndere: Ich spreche Deutsch, af Claus Eskildsen. Uden hverken at ville fremhæve dens Fortrin eller Fejl vil jeg blot *fraråde dens Indførelse i nogen som helst af vore Skoler* paa Grund af den hadefulde Skildring (af *Clara Viebig*) af katolsk Fromhedsliv, hvormed den lille Bog slutter.

Ærbødigst Tysklærer.

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingsalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag, Aften, Kl. 20.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes om Søndagen Kl. 18 Fasteandagt med Prædiken (over Jesu syv sidste Ord fra Korsel) — og om Fredagen Kl. 20 Korsvejsandagt.

Fasteprædiken i Jesu Hjerter Kirke:

Torsdag Aften Kl. 20. Prædiken, Korsvejsandagt, sakramental Velsignelse. (Pater Pauli.)

Søndag Aften Kl. 18. (Pater Lucas.)

St. Ansgars Kirke.

Korsvejsandagt hver Fredag Aften Kl. 20.

Fasteprædikener holdes hver Søndag Aften Kl. 17 af højærv. P. Knud Mariboe, S. M. M. fra Roskilde.

Tyske Fasteprædikener.

Hver Torsdag Aften holdes der Kl. 20 tyske Fasteprædikener i St. Knuds Kapel, Vestervoldgade 115, af P. R. Freitag. Derefter Korsvejsandagt.

Den eucharistiske Forening (St. Ansgars Sogn).

Medlemmerne erindres om Tilbedelsen 1. Fredag i Marts til aftalt Tid.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Sogn: Møde Torsdag den 3. Marts Kl. 20 $\frac{1}{2}$ i St. Ansgars Kirke.

St. Ansgars Kirke. Korsvejsandagt holdes **undtagelsesvis Torsdag** d. 25. Februar Kl. 20 af Hensyn til Kirkekoncerten i Jesu Hjertes Kirke Fredag Aften.

Mødreforeningens stiftede Messe for afdøde Sognepræst, Mgr. Johannes Braun, læses Tirsdag d. 1. Marts Kl. 8 $\frac{1}{4}$.

Aarhus.

Fasteprædikenen holdes i Aar Fredag Kl. 20, Korsvejsandagten Lørdag Kl. 17.

A.C. Onsdag d. 2. Marts Kl. 20 *cand. jur. Politifuldmægtig Harald Højris: »Den ny Straffelov«.*

Gæstekort à 1 Kr. kan udstedes af Administratores efter Anmodning fra et Medlem.

Exercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til **Exercitier i Assumptionsklostret, »Rygaard«, Bernstorffsvej 54, Hellerup, fra Tirsdag d. 22. Marts Kl. 18 $\frac{3}{4}$ til Paaskelørdag d. 26. Kl. 11.**

Dagsordenen for lukkede Exercitier følges.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33, Kbhvn. Ø., senest d. 19. Marts.

»Apostlenes Dronning«.

»Fredens Dronning«.

»Den ubeslittede Undfangelse«.

»Maria Rosenkrandsdronning«.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

en Kokkepige til Herskabsmad, hvor der holdes Hjælp i Køkkenet (ledig fra 1. Maj); en Husbestyrerinde til en Præstegaard.

af mange flinke, velanbef. Ansøgere bl. a. en Incassator; Fyrmeister; Volonteur; Husbestyrerinde; Kokkepige til stort Personale.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbhvn. K.

Kirkelig Kalender.

Febr.-Marts.

28. S. **3. Søndag i Fasten.**

29. M. Ferialdag.

1. Ti. Ferialdag.

2. O. Karl den Gode.

3. T. Ferialdag.

4. F. Casimir.

5. L. Ferialdag.

Marts.

6. S. **4. Søndag i Fasten.**

7. M. Thomas af Aquino.

8. Ti. Johannes af Gud.

9. O. Francisca af Rom.

10. T. 40 Martyrer i Sebaste.

11. F. Ferialdag.

12. L. Gregor den Store.

Febr.-Marts

Ugens Messebønner.

28. S. **3. Søndag i Fasten** (208—205); 2. *Sæt Bønner*: Om de helliges Forbøn (122—[105]), 3. *Sæt Bønner*: For de levende og de døde (122—[110]).

29. M. † Ferialdag (*Ny Messebog* 213); 2. og 3. som Søndag, 4. som nedenfor *).

1. Ti. Ferialdag (N. M. 218); som Mandag.

2. O. Ferialdag (N. M. 222); 2. Karl den Gode (842). — *Eller*: Karl den Gode (842—680); 2. Ferialdagen (N. M. 222), Slutningsevangelium (224—211).

3. T. Ferialdag (N. M. 227); som Mandag.

4. F. Ferialdag (N. M. 231); 2. Casimir (845), 3. Lucius I (846), 4. som nedenfor *). — *Eller*: Casimir (845); 2. Ferialdag (231), 3. Lucius I (846), 4. som nedenfor *), Slutningsevangelium (233).

5. L. Ferialdag (N. M. 238); som Mandag.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udg. af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udg. (1907).

*) *Kirkebøn*: Gud, du som skænker Fred og elsker Kærlighed giv dine Tjenere sand Overensstemmelse med din Vilje, for at vi maa blive befriet for alle Fristelser, som trænger os. Ved vor Herre.

Stillebøn: Herre, forsonet ved dette Offer skænke du os, som beder om Forladelse for vore Synder, ikke at blive tyngt af det udvortes. Ved vor Herre.

Slutningsbøn: Indgyd os, Herre, din Kærligheds Aand, for at du ved din Miskundhed maa gøre dem endrægtige, hvem du har mødt med eet og samme Himmelbrød. Ved vor Herre... i samme Helligaands Enhed.

NB. *Fastetidens Ferialdagsmesser* findes kun i den *ny Udgave* af Messebogen (1926), hvorfor der kun henvises til denne.

Rosenkranskirken. Korsvejsandagt hver Fredag Aften Kl. 19¹/₂. — Fasteprædiken af Pastor Flynn hver Søndag Kl. 17.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 28. Februar Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Bøforeningen for Israels Omvendelse.

Den maanedlige Messe ofres Søndag den 28. Februar Kl. 8 i Klosterkirken paa Jagtvejen. Samme Dag er i samme Kirke det Allerhelligste udstillet i Foreningens Intention.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 10.

Søndag den 6. Marts

1932

INDHOLD: Pave Pius XI's Rundskrivelse. — Kinas Millionbefolkning lider i Stilhed. — Hvad Spanien skylder Jcsuiterne. — Hvorfor vi omvender Jøderne. — Koncerten i Jesu Hjerter Kirken. — Ebba Holms Udstilling. — Sendelse. — Reolen. — Fra den vide Verden. — Mosaik. — Fra Hovedstad og Provins. — Bazaren. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Pave Pius XI's Rundskrivelse om det almindelige Kirkemøde i Efesus for 1500 Aar siden.

(Fortsat.)

Efter at denne Trossandhed saaledes er bragt i Sikkerhed, er det let ved Hjælp af den at indse, til hvilken Værdighed Menneskevordelsens Mysterium har ophøjet den hele menneskelige Slægt sammen med den syndige Verden. Denne Værdighed er saa stor, at en højere overhovedet ikke kan tænkes, og naturligvis større end den, Skabelsen har forlenet os med. Nu findes nemlig blandt Adams Efterkommere een, nemlig Christus, der heltud naar op til den evige og uendelige Guddom og er forbundet med den med et hemmelighedsfuldt, uløseligt Baand, Christus, som paa den ene Side er vor Broder og af samme Natur som vi og paa den anden Side ogsaa Gud med os eller Emmanuel, Christus, der ved sin Naade og sine Fortjenester baade fører os alle tilbage til Gud, vor Skaber og kalder os hjem

til hin Salighed i Himlen, som vi paa sørgelig Maade har mistet ved Arvesynden. Lad os derfor være taknemlige mod ham; lad os følge hans Bud; lad os efterligne hans Eksempel! Paa den Maade faar vi nemlig Del i hans Guddom, »som har værdigedes at tage Del i vor Menneskehed.«¹⁾

Men medens, som ovenfor bemærket, Christi sande Kirke ned gennem Aarhundrederne altid med den største Omhu har bevaret denne ægte og uforfalskede Lære om Personenheden i dens Stifter og om hans Guddommelighed, er det samme desværre ikke Tilfældet med dem, som til deres store Ulykke har forvildet sig bort fra Christi ene Faarefold. Hver Gang nemlig nogen i sin Haardnakkethed river sig løs fra Kirkens ufejlbare Læremyndighed, maa vi med Beklagelse se, at den sikre og rette Lære om Jesu Christi Person langsomt glider bort fra ham. Og i Sandhed, hvis vi nu for Tiden vilde spørge de mange og meget forskellige Sekter, navnlig dem, som siden det 16. og 17. Aarhundrede er opstaaet, som den Dag i Dag bærer det kristne Navn og endnu i Løsrivelsens Øjeblik urokkeligt bekendte, at Christus er Gud og Menneske tillige, — hvis vi altsaa vilde spørge dem, hvad de nu mener om ham, vilde vi sikkert faa andre Svar, der tilmed modsiger hinanden indbyrdes. Thi for Tiden er det saaledes: nogle faa blandt dem har ganske vist bevaret den rette Lære og den uformindskede Tro om vor Frelzers Person. Andre derimod, selv om de paa en eller anden Maade hævder noget lignende, siger de det paa en saadan Maade, at deres Tanker ligner en kostelig Duft, der endnu er tilbage, efter at den gamle Tros Substans er forflygtiget. Thi de fremstiller Jesus som et Menneske, der benaadet med guddommelige Gaver paa en hemmelighedsfuld Maade er mere end andre forbundet med Guddommen og staar Gud meget nær. Men de er langt fra den ubeskaarne og ligefremme Trosbekendelse. Resten endelig anerkender ikke noget guddommeligt i Christus, men paastaar, at han kun er Menneske, udstyret ganske vist med enestaaende aandelige og legemlige Fortrin, men ikke fri for Vilfarelser og den menneskelige

¹⁾ Den hellige Messe.

Skrøbelighed. Deraf fremgaaar med al Klarhed, at alle disse ligesom Nestorius dumdrigtigt vil »dele Christus«, og at de derfor efter Apostlen Johannes's Vidnesbyrd ikke er af Gud.¹⁾

(Troens Renhed og Enhed i den romerske Kirke.)

Fra den Apostoliske Stols høje Stade opfordrer Vi alt-saa med en Faders Kærlighed alle dem, som med Stolthed kalder sig Christi Dicile og sætter deres Haab om de enkeltes og hele Menneskeslægtens Frelse til ham, til med stadig stærkere og inderligere Baand at slutte sig til den romerske Kirke, det eneste Sted, hvor man tror paa Christus med den uformindskede og fuldkomne Tro, hvor man dyrker ham med den rene og usvækkede Tilbedelse, og hvor man elsker ham med en glødende Kærligheds aldrig aftagende Varme. Gid de samme og deriblandt navnlig de Hyrder, som forestaar en fra Os adskilt Hjord, maatte erindre, at den Tro, deres Forgængere højtidelig har bekendt i Efesus, af denne højeste Lærestol for Troens Sandhed endnu den Dag i Dag ligesom i Fortiden uforandret bevares og uforfærdet forsvares; gid de maatte erindre, at denne uforfalskede Tros Enhed har sin faste Støtte og Grundvold ene og alene i den Klippesten, Jesus Christus selv har lagt, og ligeledes, at den kun kan bevares hel og uskadt ved den højeste Autoritet, som den salige Petrus's Efterfølgere sidder inde med.

Om den katholske Religions lige omtalte Enhed har Vi for nogle Aar siden udsendt Rundskrivelsen »Mortaliū animos«, hvori Vi har behandlet dette Emne udførligere. Alligevel vil vi gerne i Korthed minde om det, fordi den hypostatiske Forening i Christus, et Dogme, som højtidelig blev bekræftet paa Kirkemødet i Efesus, er og giver et Billede af hin Enhed, som efter vor Frelsers Vilje skal udmærke hans mystiske Legeme, d. v. s. Kirken, som er »et Legeme«²⁾, »sammenføjjet og forbundet«³⁾. Thi naar Personenheden i Christus staar som et hemmelighedsfuldt Forbillede, hvorefter han selv vilde bygge det kristne Sam-

¹⁾ Slg. 1. Joh. 4,3.

²⁾ 1. Kor. 12,12.

³⁾ Ef. 4,16.

funds Organisme op, saa er det indlysende for ethvert tænkende Menneske, at en saadan Plan ikke kan virkeliggøres ved en Sammenføjning, der kun eksisterer i Fantasien, idet en Mængde ufordragelige og hinanden modstræbende Elementer søges sat sammen, men udelukkende ved eet Hierarki, een højeste Læremyndighed, een Trosregel og een Tro, der er fælles for alle Kristne.¹⁾

Denne kirkelige Enhed, som bestaar i en Forbindelse med den Apostoliske Stol, vidnede den romerske Biskops Afsending Filippus paa Kirkemødet i Efesus udmærket om, idet han i en Tale til Koncilsfædrene, der enstemmigt bifaldt Cølestins Skrivelse, sagde følgende mindeværdige Ord: »Vi takker den hellige og ærværdige Forsamling for, at I har bifaldet vor hellige og salige Faders lige meddelte Skrivelse. Som hellige Lemmer har I ved eders hellige Røst og eders hellige Bifaldsraab sluttet eder til eders hellige Hoved. Thi eders Salighed er ikke uvidende om, at den salige Apostel Petrus er hele Religionens, ja endog Apostlenes Overhoved.«²⁾

Hvis nogensinde før, ærværdige Brødre, saa er det ganske særlig nu nødvendigt, at alle rettænkende Mennesker er forbundne ved og bekender den ene og samme uforfælskede Tro paa Jesus Christus og Kirken, hans mystiske Brud, fordi der allevegne er saa mange, der vil ryste Christi milde Aag af sig, som forsmaar hans Læres Lys, ringeagter hans Naades Kildevæld og endelig nægter hans guddommelige Myndighed, saaledes at han efter Evangeliets Ord er blevet til »et Tegn, som skal modsiges.«³⁾ Sørgeligt er dette Frafald fra Christus og en Kilde til utallige Ulykker, der med hver Dag bliver større. Derfor er det paa Tide, at alle søger Lægedom hos ham, der alene »under Himlen er givet Menneskene, hvorved vi skal frelses.«⁴⁾

Kun paa denne Maade, naar Jesu Hjerter giver Menneskenes Hjerter sin Naade, kan der komme lykkelige Tider for de enkelte, for Familien og for det borgerlige Samfund, som for Øjeblikket er saa stærkt hjemsogt af Forvirring.

(Fortsættes med III Del.)

¹⁾ Slg. Litt. Encycl. Mortalium animos.

²⁾ Mansi, I. c., IV, 1290.

³⁾ Lk. 2,34.

⁴⁾ Ap. Gern. 4,12.

Kinas Millionbefolkning lider i Stilhed.

I.

Dr. Antoniutti, Sekretær hos den apostoliske Legat i Peking, har efter Ordre fra Legaten, Ærkebisp Costantini, foretaget en lang Rejse til de Steder af Kina, der blev hjemsogte af de seneste Oversvømmelser, og gennem de Egne, hvor Kommunisterne har huseret. Han kunde paa denne Rejse gennem en mægtig Missionsmark personlig bevidne de haardt prøvede kristne Menigheder Kirkens Deltagelse og broderlige Samfølelse. Rejsen begyndte den 7. Oktober og gik over Hankau, Hanyang, Puchi, Hwangchow, gennem Provinsen Hunan, hvor mange af Missionernes Ejendomme bar Spor af Kommunisternes forbitrede Ødelæggelseslyst, gennem Kiangsi til Changshu, hvor han mødtes med de italienske Missionærer (Bisp Mignani og hans Fæller, der Aaret forud gennem lange Tider havde sukket i Kommunisternes Fangenskab). Yderligere besøgte han Anking, Wuhu, Nanking, Shanghai, Pengpu og Suchow. I Slutningen af November vendte Dr. Antoniutti tilbage til Peking og afgav følgende interessante Beretning til Offentliggørelse i Pressen:

»Det er ikke let at afgive en fuldstændig og omfattende Beretning om den Katastrofe, der har ramt Mellemkinas frugtbare Sletter langs Jangtsefloden. Hvis man vil gøre sig et svagt Begreb om den kæmpemæssige Ulykke, maa man forestille sig, at et Omraade paa Størrelse mindst som hele Italien er blevet oversvømmet, og at dets Høst er ødelagt for et helt Aar. Talrige Steder, der var Midtpunktet for Agerbrug og Industri, er haardt ramt eller lagt helt øde. I tusindvis blev ulykkelige Mennesker revet bort af Vandmasserne, eller de omkom under Farsoterne. I Følge Regeringens Opgørelse beløb Flygtningernes Tal sig til 50 Millioner, og endnu er Millioner af disse hjemløse og holder til enten i Smaabaade eller i usle Straahytter. Med Gru tænker man paa, hvad der venter disse Masser af ulykkelige paa denne barske Aarstid. Og førend de Saar, den sidste store Borgerkrig har slaaet, er helét, er Situationen blevet endnu mere indviklet og fortvivlet som Følge af den kinesisk-japanske Konflikt og de kommunistiske Røverhorder, der stadig vokser i Styrke, Dristighed og Antal. De Arbejdsløses store Masser, der er udmarvede af Sult, har kun Valget mellem Død eller Røveruvæsen. Selvfølgelig vælger de snarest det sidste.

Der er ingen Tvivl om, at den kinesiske Regering har Øje for den frygtelige Nød, der følger i Fodsporene paa denne Katastrofe, der har hærget Landet paa et yderst

færligt Tidspunkt. Med den bedste Vilje skred den til Hjælpeforanstaltninger. Heri fandt den overalt Støtte i Folkestemningen. Kinesere og Udlændinge tog uden Hensyn til Stand og Rang Del i Arbejdet. Hidtil har de til Raadighed staaende Midler ikke slaaet til over for de uhyre store Opgaver. De umaadelige Afstande og de mangelfulde Transportmidler har hindret eller umuliggjort Hjælpeforanstaltninger af moralsk eller materiel Art. Trods alt maa vi yde den kinesiske Regering den Anerkendelse, at den, højsindet støttet af hele Folket, har udfoldet en i Sandhed etterlignelsesværdig Virksomhed.

Ogsaa Missionerne har lidt, lider stadig og vil endnu komme til at lide meget ligesom det uhyre Flertal af det ulykkelige Folk, i hvis Midte de levede og vedblivende lever. Men nu gælder det netop under disse fortvivlede Forhold, at Missionærerne viser sig deres Kald voksne, viser, at deres Kald er at føre et Liv i Offer. I Følge meget talrige og spontane Skudsmaal, som de hedenske Øvrigheder aflagde over for mig, kan det med fuld Bestemthed hævdes, at blandt dem, der sled i det for at lindre den moralske og materielle Nød, stod Missionærerne i første Række. Da Vandmasserne brød frem, traadte de straks hjælpende til, samlede Ofrene i deres Sygehuse, Kirker og Skoler eller opsøgte dem paa de Steder, hvor de foreløbig havde søgt Frelse og Tillflugt. De var utrættelige og heltemodige, drevne af Christi Kærlighed og opmuntrede af den h. Fader, der straks stillede en større Pengesum til Raadighed for Hjælpearbejdet. I et hjerteligt Telegram takkede den kinesiske Regering Paven for denne Sum. Paa Regeringens Opfordring blev en Jesuitpater (Jacquinot) Medlem af det Nationaludvalg, der nedsattes til Hjælp for de vandlidte. Han foretog i Statens Ærinde en Undersøgelsesrejse til de mest truede Egne. I Nankaus Provinsudvalg blev en Franciskaner Sekretær. I alle Præfekturer og Underpræfekturer ledede Præster paa Øvrighedernes Opfordring det lokale Hjælpearbejde. Fra Bisp ned til den mindste Katheket virkede alle Kirkens Øvrighedspersoner paa alle tænkelige Maader for Oversvømmelsens Ofre. Den Apostoliske Legat opfordrede alle kinesiske Kristne til at yde deres Medvirken. Resultatet var i høj Grad tilfredsstillende. De talrige Gaver, lige fra de mindste Missionsstationers Bidrag i Landets Indre til de betydelige Summer, som bl. a. Lopahong, Katholikernes rige Fører i Shanghai, ydede, viser det unge kristne Kinas offervillige Kristenkærlighed. I Byen Kinshen begav Mandarinen sig sammen med hele Befolkningen, den Dag Oversvømmelsen efter to Maaneders Forløb var ovre, til den katholske Missionsstation for under de traditionelle og ordsprogs-

agtige kinesiske Ceremonier at overrække et Maleri, hvorpaa der med Skriftegn var tegnet: »Over Hanflodens trøstesløse Bredder bølgere en duftende Vellugt af europæiske Brødres Kristenkærlighed«. Dette Eksempel kunde suppleres med mange andre, der alle viser, hvorledes Missionerne har stræbt i Pauli Aand at være alt for alle.

Næppe var jeg kommet til Hankau, før en hedensk Læge ved Flygtninge-Hospitalet med bevæget Røst fortalte om Bisp Massi, der straks kastede sig ud i Arbejdet i den vanskelige Situation. Overalt virkede han ved sit Eksempel, besøgte i Baad daglig alle Missionsvirksomhederne for at se, om alt gik, som det skulde, og for at bringe de lidende Opmuntring og Hjælp. Ud af sammenfaldne Huse reddede han personligt ulykkelige, der paakaldte hans Hjælp. Alle ved nu, at i Missionsstationerne har Kristenkærligheden til Huse. Jeg saa, hvorledes Missionsstationerne fra Morgen til Aften vrimlede med Folk, der søgte Hjælp. Missionærerne og Søstrene, baade Kinesere og Udlændinge, arbejdede utrætteligt. De italienske Canossianerinder bragte heltemodige Ofre. Hundreder af Børn bragte de over Vandet fra de oversvømmede Vajsenhuse til et sikkert Sted. En ung kinesisk Lærerinde fra denne Station bar, vadende i Vand til Brystet, 17 gamle Mennesker paa sin Ryg næsten en hel Kilometer til et Sygehus. Et Medlem af den diplomatiske Legation i Hankau udtrykte sin Beundring for de kinesiske Franciskanerinders Arbejde, hvem den hedenske Regering havde betroet Ledelsen af Byens Lazaret. I Wuchang uddelte Bisp Espeich personligt hver Dag Risportioner til Folket. Da jeg en Dag gik gennem Hankaus Forstæder, fik jeg Øje paa en Bande Oprørere, lasede Skikkelser, og midt iblandt dem to Franciskanerinder, Mariæ Missionærer, fuldt optagne af at forbinde syge og saarede. Daglig forlod Søstrene deres Kloster og vandrede tavse gennem Byen for at øve deres kristne Kærlighedsværk midt i al denne store sociale Nød og Elendighed.

II.

Ulykken har haft en gavnlig Indflydelse paa vore Menigheder. Kirkebesøget har naaet en hidtil ukendt Størrelse. Frafaldne eller lunkne Kristne kom tilbage til Kirken, blev atter levende grebne af Troen. I et Distrikt, fortæller Bisp Wuhu, kom paa Christi Kongsfest mere end 300 Katholiker i Baade til Centralstationen fra deres provisoriske Boliger, der laa over 50 km borte. Den oversvømmede Kirke var den eneste Bygning, der endnu stod tilbage paa hele den Egn. Foran Indgangen til Kirken var der indrettet et Alter, for at Folkene kunde overvære Mes-

sen i deres Baade. Under Allergangen roede Baadene hen til Alteret og defilerede forbi Præsten; saaledes kunde de alle modtage Nadveren. — I Nærheden af Yangschien var en stakkels Moder ladt ene tilbage med sin nyfødte Søn. Hendes Mand var druknet. Hun følte Døden nærme sig, det lykkedes hende i en Baad at naa ind til Missionsstationen, hvor hun fik Barnet døbt og overgav det til Ordenssøstrene og blev selv berettet, inden hun døde. — Tre kinesiske Franciskanerindenovicer druknede, da de i Baad var paa Vej hjem til Klosteret. Bisættelseshøjtideligheden fandt Sted under aaben Himmel ude paa Vandet. Derpaa førtes Ligene i Baade til en højtliggende Begravelsesplads i Wuchang.

Da jeg kom til Shanghai, hørte jeg, at der var ankommet 60 nye Missionærer hertil: 34 Italienerne, 16 Irlændere og 10 Tyskere. Faa Dage forinden var der kommen 12 Spaniere, 8 Amerikanere og 15 Belgiere. Forretningsfolk, Pengepekulanter og »Missionærer uden Mission« forlader disse Egne, hvis usikre Forhold ikke lover godt for deres Spekulationer. Men den katolske Missionær holder fortrøstningsfuldt ud i Tillid til sit Kald og Herrens Ord: »Dersom ikke Hvedekornet falder i Jorden og dør, bliver det for sig alene; men dersom det dør, bærer det megen Frugt.« Midt mellem Ruinerne af alle de mange ødelagte Virksomheder, med Kommunisternes Røvertogter og nye Borgerkrige truende over Hovedet, skinner Kristenkærlighedens Lys. Det løfter, styrker og opflammer Jesu Christi Stridsmænd. Her i Kina er der jo endnu Millioner, til hvem Frelsens Budskab maa bringes. Fra Ruinerne strømmer et Pust af nyt Liv: »Quasi morientes et ecce vivimus«. Det ser ud, som om vi er døde, men se, vi er levende!

Hvad Spanien skylder Jesuiterne.

Pastor B. Chanes giver i »The Universe« en interessant Oversigt over, hvad Jesuiterne betyder for Spanien.

Societas Jesu er i Spanien delt i fem Provinser: Andalusien, Aragonien, Castilien, Leon og Toledo. Jesuiternes Totalantal er 3,630, fordelt paa 77 Ordenshuse over hele Halvøen og de tilstødende Øer. I selve Spanien er der 2,987, mens Resten er i Udlandet, enten i Syd-Amerika eller i de forskellige Missioner. Jesuiternes Virksomhed

kan deles i fem Grupper: I. Højere og lavere Skoleundervisning. II. Videnskabelig Undervisning. III. Undervisning i højere Theologi. IV. Socialt og humant Arbejde. V. Pressen.

De har i Spanien 23 frie Skoler med over 5000 gratis Elever, hovedsagelig Børn fra Arbejderklassen. Der undervises desuden af 87 Lægmænd. De højere Skolers Antal er 21 med 6,082 Elever og 387 læge Lærere.

Dertil kommer et Laboratorium under Ledelse af den fremragende Psykolog Fernando Palmès S. J. — en lignende Institution i Valencia, — tre Handelsskoler med 700 Elever, samt en anden billigere med 300 Elever. Mere end 100,000 fattige Elever har i Løbet af 50 Aar faaet gratis Undervisning der.

Blandt de højere videnskabelige Institutioner maa nævnes Areneros-Kollegiet i Madrid for Ingeniører, der desuden har Aftenskole for 500 Arbejdere. I Sarriá (Barcelona) findes det »kemiske Institut« under Ledelse af Patrene Vitoria og Saz. Det beskæftiger sig udelukkende med viderekommet, specialiseret Arbejde og staar paa Højde med de bedste i Europa. I Tilslutning dertil findes et biologisk Laboratorium under Pater Pujiula, hvis Speciale er Embryologi. Det er det eneste i sin Art i Spanien. I Saragossa har Jesuiterne endvidere et Militær-Akademi, der svarer til det engelske Sandhurst. Endelig maa fremhæves Jesuiternes Handelsinstitut i Deusto og det juridiske Universitet sammesteds med 300 Studerende.

Observatoriet i Ebro, grundlagt af Pater Cirera 1904, er kendt af enhver Astronom. Et andet seismologisk Observatorium findes i Cartuja i Granada. Foruden tre Kollegier til Uddannelse af Jesuiter i Filosofi og Theologi opretholder Jesu Selskab det pavelige Seminarium i Camillas med ca. 350 Studerende, samt seks andre mindre Seminarier. I adskillige af Ordenshusene og Kollegierne findes glimrende Bibliotheker med over 50,000 Bind hver.

Jesuiternes »Sociale Velfærds-Klub« i Madrid bestaar af forskellige sociologiske Studiekredse og ejer et privat Trykkeri. Lederen af Agerbrugs- og Jernbaneunionen Pater Nerares har grundlagt flere hundrede saadanne Kulturcentre.

Kolonier af Huse for Arbejdere blev oprettet af Pater Salaverri og blev straks efterlignet rundt omkring i Landet. I Malaga er oprettet flere »Gilder« for Fiskere og fattige Børn, alle startede og ledede af Jesuiter. Foruden Pleje af Tusinder af Patienter maa nævnes, at 600 spedalske bliver plejede i det store Hospital for spedalske i Fontilles i Valencia.

Det er næsten umuligt at give blot et svagt Begreb om Jesuiternes Indsats i næsten enhver Gren af Videnskab, ogsaa litterært set. Ethvert Bibliothek i Spanien vrimler med Bøger af Jesuiterforfattere. Alene i Afdelingen for Opdragelse bidrog de indtil 1924 med 680 Bøger.

At Jesuiterne i Spanien besidder uhyre Rigdomme, er kun en Krønike. Takket være private Folks Gaver er de i Stand til at opretholde alle deres Virksomheder. Det tyder just ikke paa Rigdom, at de for nylig har maattet indskrænke deres daglige Maaltider.

Til Slut maa nævnes hele det mægtige Arbejde, der bestaar i at prædike, missionere, give Retræter for alle Klasser af Folk, besøge Hospitaler og Fængsler o. s. v. o. s. v.

Og alt dette truer nu med at gaa i Staa paa Grund af den forestaaende Udvisning af alle Jesuiter i Spanien. Det maa tilføjes, at der ingen Anklager er fremført imod dem for politisk Aktivitet, hverken i det store eller smaa. Det er kun deres Arbejde for Religionen, man vil til Livs.

Holger K.-Hafstrøm.

Hvorfor vi omvender Jøderne.

Man kan vist ikke indvende væsentligt mod den Artikel, som »Corrente del Mare« i nærværende Blads Nr. 7 bragte, men alligevel finder jeg, at Israelsgildet ikke bør undlade at oplyse, at Sagen ogsaa kan ses fra en anden Side. Sort nok ser det ud med Jødefolkets Omvendelse, men saa sort, at det er en Umulighed, maa det dog ikke gøres til. At Jødefolket som Helhed ikke skal omvendes, før vi staar lige foran »Tusindaarsriget«, en fredfyldt, skøn Tid, der venter den Slægt, der til den Tid lever, er vel

uomtvisteligt; men at aarligt Hundreder af Jøder bliver døbt, saa vel til den katholske Kirke som til andre, er da bevisligt, ligesom der i tidligere Tider har fundet Omvendelser Sted, undertiden Masseomvendelser.

En Jødekonvertit har engang sagt: »Hvis du frelser Jøden, vil du frelse Verden. Hvis du ikke frelser ham, vil han tilintetgøre dig.« Gaar man ud fra denne Paastands Rigtighed, kan enhver Israelsven derfor frit indrømme, at det er sandt, at Jøden er Anfører i mangen Kampagne mod Kristendommen. Saa er der kun tilbage at tænke paa, hvad vi skal og kan gøre for at afhøde og bidrage til, at Ondet ikke paa ny dukker op. Vi skal, som Israelsgildets Forfatter siger, »læge i Stedet for at saare — elske Hadet bort«. Vi skal overvinde den Uvilje, som mange af os nærer imod Jøderne, selv om heldigvis Begrebet »Antisemitisme« er ret ukendt i Danmark. Vi skal bede for Jødernes Omvendelse. Vi skal tænke paa de mange Israeliter, som længes efter den fulde Aabenbaring, som bevidst eller ubevidst drages mod Kristendommen. Vi skal bede for dem, som Aar efter Aar holdes tilbage fra at modtage Daaben, blot fordi deres Slægt vil forbande dem, den Dag de lader sig »schmadde«. Det tolereres, at Israel omgaas »Gojim«, og det gaar her til Lands endda an at opsøge de Kristnes Gudshuse; men har Daabens Vande først rensset den, der længes efter Christus og efter at leve i Samsfund med ham, da er han hjemfalden til den haardeste Straf, skulde stenes eller dræbes, om det gik an; men udelukkes skal han i hvert Fald fra det orthodoxe jødiske Hjem.

Naar da Sagen er saa vanskelig, er der nok ikke Grund til at opgive den, men til aandeligt at bistaa dem, der er stedt i Nød, — til at bede, bede Nat og Dag for dem, der længes, og for, at andres Øjne maa aabnes for Sandheden.

Ved Guds Førelse beder nu ogsaa Hundreder af danske Katholiker daglig for Israels Omvendelse, ofres der hellige Messer, hellige Kommunioner i samme Intention, og er det Allerehelligste Sakramente en Gang om Maanedn udstillet som Sone for Israel. Om det bliver vore egne eller andre Landes Jøder, vi derved omvender, behøver vi

ikke at spørge om. Vi tilhører Verdenskirken, slutter os til de Hundredtusinder, der har den samme Bøn paa Læben, og overlader trygt til Forsynet at oplyse, hvem det finder det ret at give sine Gaver, saaledes som Gud altid forbeholder sig det.

Verner Stabehl.

Koncerten i Jesu Hjerte Kirken.

Wiener Sängerknaben.

Wiener Sängerknaben har under deres Besøg her ved 4 Koncerter i Odd Fellowpalæets store Sal henrykket Publikum med Udførelsen af lettere, klassiske Operaer (opéra comique), i hvilke de viste en saa stærk og sikker Tradition, at de kunde spille og synges paa Livet løs af hele deres barnlige Gemyt uden Fare for at miste den rene Stil — den dramatiske saavel som den musikalske. At de efter disse Koncerter havde Lyst til at vise os den Retning inden for Kunsten, som er og i Aarhundreder har været Basis for hele dens Eksistens, nemlig Kirkemusiken, specielt Messen, er meget forstaaeligt, og de supplerede sig da med herværende Sangere og Orkester til Koncertens Hovedværk: Haydns Messe Nr. 3 i D-Dur, den saakaldte Nelson-Messe.

Den lyse Glæde, der præger Haydns Værker, er her forbundet med en særlig Inderlighed og Varme, og er Musikken end ikke i egentlig Forstand kirkelig, maa dog enhver frydes og opløftes ved at være med i Haydns jublende Glæde over Messens Tekst og Handling. Dirigenten, Dr. Gruber, ledede Opførelsen med stor Dygtighed og Finfølelse. Han formaaede at indfange de assisterende i Korret og Orkestret i den særlige Musiksfære, der præger dette saa enestaaende Drengekor.

Jesuitenre i Stenosgade fortjener en særlig Tak, fordi de saa beredvilligt stillede Kirken til Disposition og derved skabte den rette Ramme om Haydns Messe. Kirken var fyldt til sidste Plads, og der blev saaledes et smukt Overskud til St. Annæ Kirkes Byggefond.

Niels Borre.

Ebba Holms Udstilling.

Der er Stil over Ebba Holms Kunst, den er italiensk; Dante-inspireret, klassisk. Den er mesterlig i Formen, omfattende i Emnerne; den spænder fra Dantes Paradis til Fascisternes Parade, fra middelalderlige Helgener til Billeder af Kaktus, Eukalyptus og Stenhøjsplanter, fra Vesuv over Bad-Gastein til Tisvildeleje, og i Tilgift faar man herlige Bogbind og aandfulde *Ex libris*. Ebba Holms Kunst virker fascinerende og æggende ved sit stærke Clair-obscure, der tit minder om Rembrandt.

Dante-Illustrationerne kender vi fra tidligere. Men der er ogsaa andre Højdepunkter blandt de 222 udstillede Malerier, Tegninger, grafiske Tryk o. s. v. Særlig virkningsfuld er »Dante-Fantasi« (27). Et Billede (152) viser Via S. Maria delle Rose, Assisi, hvor Joh. Jørgensen bor. Men hvert Billede er — som det ogsaa skal være — et Kunstværk.

En Mængde Billeder bærer allerede Mærket »Solgt«. At sælge et Billede, som man har malet! — Hvor svært maa det ikke falde Kunstneren at sælge sine aandelige Børn, med mindre de foreligger i Mangfoldiggørelser, som det heldigvis er Tilfældet med meget af det, der her er

til Salg. Men bortset fra Pengene. — Har ikke ogsaa selve Billedet godt af at blive solgt? For Stjernerne er det godt at staa tæt sammen og danne Stjernebilleder eller endog Stjernehobe. Men Malerier kvæles i et Galleri eller i en Kunstsalon. Det *solgte* Billede bliver befriet for Nabobillederne, der i hvert Fald ved deres Mængde overstraaler det. Først paa Stuens Vægge kommer det til sin Ret. Alle købedygtige Katholiker bør forsyne sig med Ebba Holms Kunst. Den hører efter sine Emner og sin Opfattelse først og fremmest til *i katholske Hjem*.

A. Menzinger, S. J.

Sendelse.

Af Dr. *Laurentius Zeller*, O. S. B., Abbed i St. Matthias (Trier).
Aut. Oversættelse ved Sven Aage Rasmussen.

(Fortsat.)

At det er Gud, der har sendt ham, siger Jesus ved anden Lejlighed. Det var vel nok de samme Tilhørere i Jerusalem, hvem han foreholder dette: »Dersom Gud var eders Fader, vilde I sikkert elske mig, thi jeg er udgangen og kommen fra Gud; og jeg er ikke kommen af mig selv, men han har sendt mig« (Joh. 8, 42). Derfor siger han stadigvæk, at han ikke foredrager menneskelig Visom, men forkynder Guds Sandhed. Under Løvsalsfesten i Jerusalem forklarer han Jøderne: »Min Lære er ikke min, men hans, der sendte mig« (Joh. 7, 16). Og atter vidner han for sine Tilhørere i Jerusalem: »Han, som sendte mig, er sanddru; hvad jeg har hørt af ham, dette taler jeg til Verden.« Og han gentager: »Jeg gør ikke noget af mig selv, men ligesom min Fader har lært mig, saaledes taler jeg« (Joh. 8, 26-28). I den sidste offentlige Tale, som han holder efter sit højtidelige Indtog i Jerusalem, forsikrer han endnu engang: »Hvo som tror paa mig, tror ikke paa mig, men paa ham, som sendte mig; og hvo, der ser mig, ser ham, som sendte mig. . . . Hvo som forsmaar mig og ikke modtager mine Ord, har en, der dømmer ham: Det Ord, som jeg talte, det skal dømme ham paa den yderste Dag. Thi jeg har ikke talt af mig selv, men Faderen, som sendte mig, han har givet mig Befaling, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale. . . . Hvad altsaa jeg taler, det taler jeg saaledes, som Faderen har sagt mig« (Joh. 12, 44 ff.). Ogsaa i Afskedstalen til Disciplene betoner

Herren, at hans Lære er et Bud fra Faderen og Pantel paa vor Adkomst til Barnekaar hos Gud; han siger: »Om nogen elsker mig, vil han holde mit Ord, og saa skal min Fader elske ham, og til ham skal vi komme og tage Bolig hos ham. Hvo som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord. Og det Ord, som I hører, er ikke mit, men Faderens, der sendte mig« (Joh. 14, 23 f.).

Christus har ogsaa stadfæstet sin Sendelse fra Gud ved sin hellige Livsvandel og ved at øve stærke Gerninger, hvis Vidunderkraft udsprang af hans Guddom. Han be-
raable sig paa dette Vidnesbyrd om sin Sendelse for at give Menneskene endau et Tegn paa sin aldeles enestaaende Kærlighed og Omsorg. Hans hellige Vandel, der helt tog Sigte paa at forherlige Gud, bekræfter paa det skønneste hans Ords Sanddruhed. Derfor kan han ogsaa sige: »Den, der taler af sig selv, søger sin egen Hæder, men den, der søger hans Hæder, der sendte ham, han er sanddru, og der er ikke Uret i ham« (Joh. 7, 18). Og hvor søgte han dog ikke Faderens Hæder! Han kunde sige til sine Disciple: »Min Føde er, at jeg gør hans Vilje, som sendte mig, og at jeg gør hans Gerning« (Joh. 4, 34). Den ubelingede Anerkendelse af Faderens Vilje kalder han sin Lov, hvor han siger: »Min Dom er retfærdig, thi jeg søger ikke min Vilje, men hans Vilje, som sendte mig« (Joh. 5, 30). Af dette inderlige Samfund med Faderen øser han sin Tales og sin Gernings Fasthed: »Han som sendte mig, er med mig. Han har ikke ladet mig ene, fordi jeg stedse gør, hvad der er ham velbehageligt« (Joh. 8, 29). Derfor kan han beraabe sig paa sine Gerninger og sige: »De Gerninger, som Faderen har givet mig at fuldbyrde, selve de Gerninger, som jeg gør, vidner om mig, at Faderen har udsendt mig« (Joh. 5, 36). Og Faderen selv har højtidelig vidnet for ham ved Daaben i Jordan og under Forklarelsen paa Tabor: »Dette er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag; hører ham« (Mat. 3, 17; 17, 5).

Under Henviisning til sin Sendelse fra Gud kræver Christus ubetinget Tro og tilsiger alle, der tror paa ham, evigt Liv: »Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hvo som hører mit Ord og tror ham, som sendte mig, har evigt Liv og kommer ikke til Dom, men er gaaet over fra Døden til Livet« (Joh. 5, 24). Troen paa ham og hans Sendelse fra Gud er den store Gerning, Gud fordrer af Menneskene: »Dette er Guds Gerning, at I skal tro paa den, som han udsendte« (Joh. 6, 29). Aabent foreholder Christus Jøderne deres Vantro og afdækker Grunden til deres Forblindelse: de har ikke taget mod Profeterne, han sendte, og de Aabenbaringer, de i Guds Navn bragte dem: »Faderen, som sendte mig, han har vidnet om mig (i den

gamle Pagts Aabenbaring). Men I har aldrig nogensinde hverken hørt hans Røst eller set hans Skikkelse, og hans Ord har I ikke blivende i eder, fordi I ikke troede den, som han udsendte« (Joh. 5, 37 f.). Derfor takker han i den ypperstepræstelige Bøn Faderen for sine Disciples Tro: »De Ord, du gav mig, har jeg givet dem, og de har modtaget dem og kendt i Sandhed, at fra dig er jeg udgangen, og de har troet, at det er dig, der har udsendt mig« (Joh. 17, 8). Han beder Faderen om at bevare Disciplene i Troens Enhed, thi denne Enhed er et yderligere Bevis for hans Sendelse fra Faderen: »Jeg beder ogsaa for dem, som ved disses (Disciplenes) Ord kommer til Tro paa mig, for at de alle maa være eet, at ligesom du, Fader, er i mig og jeg i dig, ogsaa de maa være eet i os, for at Verden maa tro, at det er dig, som har udsendt mig« (Joh. 17, 21). Troen paa Christus og hans Sendelse er Kilden til det sande evige Liv. Herren udtaler denne Sandhed i den ypperstepræstelige Bøn: Men dette er det evige Liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du udsendte, Jesus Christus« (Joh. 17, 3).

Christi Sendelse er derfor det største Tegn paa vor himmelske Faders Kærlighed til os. Under Samtalen med Nikodemus siger Jesus: »Saaledes har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv. Thi Gud har ikke udsendt Sønnen til Verden, for at han skal dømme Verden, men for at Verden skal frelses ved ham« (Joh. 3, 16 ff.). I Synagogen i Kapernaum indleder Herren Forjættelsen om Allerens Sakrament med disse dejlige Ord, der klart udtaler Hensigten med hans Sendelse: »Dette er Faderens Vilje, som sendte mig, at jeg skal intet miste af det, han har givet mig, men opvække det paa den yderste Dag. Thi dette er min Faders Vilje, som sendte mig, at hver den, som skuer Sønnen og tror paa ham, skal have evigt Liv, og jeg vil opvække ham paa den yderste Dag« (Joh. 6, 39 f.). Christus har viet sig helt for at tjene os med sin himmelske Faders uendelige Kærlighed og Miskundhed. Netop hans Sendelse er os mere end alt andet et Vidnesbyrd om Guds Kærlighed; den leder os ind i Guds Faderarme og lægger os ind til hans Faderhjerte. Ud fra Kendskabet til Menneskevordelsens Hemmelighed spørger Paulus: »Hvad skal vi da sige til dette (til vor Udvælgelse i Christus)? Er Gud for os, hvem er da imod os? Han som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes skal han da ikke med ham skænke os det allesammen?« (Rom. 8, 31 f.) Christi Sendelse er for os det sikreste Pant paa Ophøjelse i Barnekaar hos Gud, paa vort eget høje Kald. (Fortsættes.)

Paul V. Rubow: Dansk Litteraturhistorie i Omrids indtil Aar 1900
Levin & Munksgaard.

Det er et Eksperiment: paa kun 68 smaa Sider at behandle det Dansk, der er gjort med Runemejsel og Pen. Men Eksperimentet er lykkedes, selv om man hist og her kan være uenig i Vurderingen af, hvem der fortjener 2 og hvem 4 Linjer. For men og Begrænsningen gør Omtalen til næsten lutter Definitioner, ofte af epigrammatisk Styrke. Inddelingen er frugtbar og klar.

Bogen anbefales Lærere i Realklasserne, der ønsker et Skelet til at bære deres mundtlige Skildring. Og den anbefales udenlandske Præster, der ønsker en klar og kort Vejledning til Indførelse i dansk Aandsliv gennem Tiderne; her er intet uvæsentligt taget med, mens alt, der har dannet Lag i dansk Aand og Tunge, er nævnt. Endelig anbefales den til alle, der er faret vild i Mangfoldigheden, og som ønsker Inddeling og Linjer. P. S.

Videnskab og Religion. Et Symposium. Forord af Dr. phil. H. Ødum. Nyt Nordisk Forlag. 164 Sider.

Hilmar Ødum: Moderne Naturvidenskab og kirkelig Livsanskuelse. C. A. Reitzels Forlag. 76 Sider.

Disse to Bøger har samme Genstand. I den første findes elleve Radioforedrag af engelske Videnskabsmænd og Gejstlige, der alle er enige om at se lyst paa Videnskabens og Religionens fredelige Samliv i de kommende Dage. I den anden af Bøgerne giver en dansk Videnskabsmand Udtryk for samme Optimisme.

Lyssynet begrundes dels med Videnskabens voksende Forstaaelse af, at dens Methode indsnævrer den erkendte Virkelighed og giver rigelig Plads til en supplerende religiøs Verdensbetragtning, dels med Religionernes stigende Tilhøjelighed til at revidere deres Begreber til Overensstemmelse med moderne Videnskabs Resultater.

Den katholske Læser kan af disse Bøger vinde Forstaaelse af aandelige Tilstande uden for Kirken. Ingen af Forfatterne (undtagen en Jesuitpater) kender Begrebet aabenbaret Religion. Den Religion, de taler om, bestaar i mere eller mindre intellektuel Udtydning af Anelser om og Oplevelser af Tilværelsens Mystik. Den opfattes som Garant for de moralske Værdier, uden at Forfatterne gør sig

klart, at det er den kristne Aabenbarings Værdimaalestok, de anvender og fejlagtigt tror at kunne udlede af deres formløse »Oplevelser«.

Den katholske Radiotaler (Pater O'Hara, S. J.) har gjort sig mærkbar Umage for at gøre en ganske anden Religionsopfattelse (den indiskutable og uforanderlige Aabenbarings) forstaaelig for enhver Lytter. H. D. T. K.

Billig Sigrud Undset-Udgave.

Forfatterinden Sigrud Undset fylder 50 Aar d. 20. Maj, i hvilken Anledning hendes Forlag har udsendt en billig Folkeudgave i 10 Bind af de Værker, der skaffede hende Verdensry og Nobelprisen. Næppe nogen anden Forfatter fra et lille Land har i levende Live opnaaet at faa sine Bøger oversat til samtlige Hovedsprog. Foruden de store Oplag, som er solgt i Skandinavien, er hendes Bøger i Udlandet solgt i over 1 Million Eksemplarer.

Fra den vide Verden

Ny Missionschef i Mellem-Norge.

Efter den afholdte Apostolske Vikar, Monseigneur Offerdahl's Død har der ikke været nogen Biskop i Norge. Sekretæren ved det Apostolske Vikariat, Hr. Pastor Henrik Irgens, der ligesom Monseigneur Offerdahl er født i Norge, blev konstitueret i Embedet som Apostolisk Administrator med Residens i Oslo. I Fjor besluttede den Hellige Stol dernæst, at Norges Apostolske Vikariat skulde deles i Nord-Norges og Mellem-Norges Missionsdistrikter samt Oslo Apostolske Vikariat. Mellem-Norges Missionsdistrikt blev derfor overdraget til de saakaldte Picpuspatres, der har virket i Norge i godt en halv Snes Aar. Den 1. December f. A. fandt Overtagelsen Sted, og nu er der fra den h. Propagandakongregation kommet et Dekret, der udnævner den højærværdige Pater Cyprian Witte til Overhyrde for Mellem-Norges Missionsdistrikt.

Den nye Missionschef, der er født i Köln i Aaret 1890, har virket i Norge i 10 Aar, hovedsagelig som Rektor ved St. Franciskus-Søstrenes Noviciat i Jylling.

»Nordisk Ugeblad« sender den nye Missionschef sin hjertelige og ærbødige Lykønskning.

Den internationale eucharistiske Kongres.

Den med saa store Forventninger imødesete internationale Kongres afholdes i Dublin i Juni i Aar. Kardinal Bourne udtaler i sit Fastemandat sin store Glæde over, at Kongressen afholdes i rent katholske Omgivelser, og Kardinalen vil selv komme til Stede. »Det er vort Ønske,« skriver hans Eminence, »at vi, som er forenede saa inderligt med vore irske Brødre, baade med Troens, Venskabet og Blodets Baand, skal tage Del i den kommende Kongres saa fuldtallige som muligt.«

Nord-Amerika. (U. S. A.)

Med sædvanlig præcision har *St. Ansgar's Scandinavian Catholic League of New York* udsendt sin årsberetning for det foregående år. Den bringer ikke så lidt læseværdigt stof, af hvilket her i det følgende det vigtigste skal fremhæves. Årsberetningen (*the bulletin*) indledes med en ret udførlig livsskildring af den hellige Birgitta af Sverige fra Carl-Axel Selvins hånd. Derpå følger en ganske underholdende beskrivelse af det katholske Skandinavien i gamle dage og i vore dage, naturligvis ikke på nogen måde fyldestgørende, men dog som oversigt ikke så ringe; at ubetydeligheder fremhæves og vigtige ting glemmes, er næsten umuligt andet, når ikke der skrives af første eller andenhånds viden. Stor plads ofres på byen Åbenrå, for hvis kirkes og øvrige missionerende virksomheds skyld der appelleres kraftigt til godgørenheden; skulde årsagen hertil mon være den, at forfatteren af artiklen og præsten i omtalte danske lille by begge hedder *Erkens*, formodentlig to præstelige brødre? Interessantest er næsten den store oversigt over, hvad af kirkeligt nyt der er sket i de fem nordiske lande i året 1931; heri fortælles begivenheder, der sikkert vil virke som nyheder for mangfoldige nordiske læsere. Også vil man i beretningerne om den skandinavisk-katholske ligas møder i New York finde en del interessante smånyheder. Vi hører således, at der for tiden studerer to Danskere og en Nordmand ved propagandakollegiet i Rom. I Collegium Germanicum sammesteds studerer ligeledes en Dansker, og i et Dominikanerkloster i Cincinnati er der en dansk søster, en frøken Olga Bjerring. Ligaens *spiritual director* har i lang tid Mgr. Stillemans været; han har

imidlertid trukket sig tilbage og er bleven erstattet af Jesuitpateren La Farge, hvorfor ligeaens adresse nu er bleven en anden nl. 329 West 108 Street New York City. Ligeså er P. Svenssons artikel om hans ophold på Island fra dette blads sidste nummer i 1930 oversat på engelsk og optaget i årsberetningen. Det er nu 17 år, at disse beretninger om skandinavisk-katholsk ligas virksomhed i U. S. A. har set dagens lys; formentlig er det ikke mange steder her i Danmark, hvor de alle findes; her ligger de nu alle pænt indbundet på det bord, hvor disse anbefalende linjer er skrevet.

Niels Hansen, cand. mag.

Canon Doyle.

Dom Cuthbert Doyle, der har den kirkelige Titel: Canon, døde for nylig 90 Aar gammel. Canon C. Doyle var Forfatter til en Række Andagtsbøger og kirkelige Skrifter, der læstes vidt om, og denne Berømmelse gav Anledning til en fornøjelig lille Oplevelse. som »The Universe« beretter i sidste Nummer.

I et Nonnekloster var det, som overalt, Skik og Brug, at der læstes højt under Maaltidet af en from Bog. En Søster havde i den Anledning faaet fat i en from Bog: The White Company (Det hvide Selskab) af Doyle, og fuld af Forventning om en opbyggelig Bog om de hvide Fædre begyndtes Læsningen af Bogen i Refektoriet. De gode Søstre blev straks oplivede af den friske, fornøjelige Stil i Bogen, men som Læsningen skred frem (Handlingen foregik i et Kloster), syntes man dog, at Indholdet blev en Smule for fornøjeligt og Beskrivelsen af Klosterlivet ikke helt korrekt.

De unge Søstre søgte forgæves at undertrykke deres frembrydende Munterhed, mens de ældre Søstres Ansigter prægedes af stigende Forundring og Mishag, indtil Forstanderinden standsede Læsningen og undersøgte Bogen nærmere. Som Læseren vel allerede har gættet, viste det sig, at Bogen ikke var en from Andagtsbog af Canon Doyle, men en Roman af Conan Doyle. Sjældent har to Bogstavers Forveksling vakt større Forvirring.

Fra Hovedstad og Provins

Academicum Catholicum.

Onsdag den 17. Februar holdt Pastor Hubert Messerschmidt et udmærket og tankevækkende Foredrag for en temmelig stor Tilhørerskare. Foredragsholderen søgte at forklare Offeret i Almindelighed og fremhævede de Faktorer, som er væsentlige for at et Offer kan være rettet mod Gud. Disse Tanker søgte Foredragsholderen med Skriften og Kirkens Liturgi for Øje at anvende paa Messeofferet. Efter Foredraget blev der rettet en Del Spørgsmaal, der yderligere hjalp til at belyse Messeofrets Væsen og Betydning.

K. B.

Bazaren.

Som dog Tiden gaar — eller flyver! Skulde man tro det muligt, at Paasken allerede staar for Døren? En Kendsgerning er det jo imidlertid, at vi snart har Midfaste og dermed nærmer os med stærke Skridt Palmesøndag, da vor Vej fører os — bør føre os — selvfølgelig ind til Bazaren, *vor* Bazar, nemlig Elisabethforeningens. Ganske vist bliver der jo holdt adskillige Bazarer rundt omkring i Aarets Løb, og allesammen har de ogsaa meget gode, udmærkede, anbefalelsesværdige Formaal. Men en Særstilling blandt dem alle indtager nu alligevel Bazaren, altsaa den med den bestemte Artikel: *Elisabethforeningens Bazar*; den har Ancienniteten, Prioriteten, nyder vor fælles Synpathi og bør derfor støttes af alle efter bedste Evne.

Det gælder jo mange Børns Vel, hele deres Fremtid, og det var netop denne, som laa vor afdøde, uforglemmelige Biskop von Euch særlig paa Hjerte. Tænk, at det nu om faa Uger allerede bliver *ti* Aar siden, at han gik bort, idet han velsignede Fremtiden. Lad os mindes dette og bidrage til, at Velsignelsen bærer Frugt ved at betænke Bazaren med Gaver og ved at give Møde i Bredgade 69, o. G., Palmesøndag og Dagene derpaa, den 20. og 21. Marts; thi Elisabethforeningen — eller snarere de til dens Om-

sorg betroede Børn — trænger haardt til at blive hjulpne. Ogsaa nye Medlemmer — Aarskontingent 5 Kr. eller derover — hilses hjerteligt velkommen af Foreningens omsorgsfulde, utrættelige og uforandret ungdommelige Formand, Fru Alma Osterhammel, Frederiksborggade 54, K., som med Længsel og Glæde, med Smil og aabne Arme venter paa at modtage baade mangfoldige Gaver, især til Restaurationen, og talrige Besøgende til Bazaren.

— tt —

Taksigelse!

Søstre af den evige Tilbedelses Orden har erfaret saa megen Kærlighed og modtaget saa mange gode Gaver, at de føler Trang til inderligt at takke deres højnødige Velgørere, og forsikrer dem om deres stadige Forbøn.

Danske Kvinders katolske Forbund

afholder Møde i Borgernes Hus **Torsdag d. 10. Marts Kl. 20 pr.** Politinspektør Scheppele-Larsen vil tale om Indtryk fra et Arbejde for Kvinder og i Samvirke med Kvinder.

Adgangen er gratis og for alle. Senere fælles Kaffe bord à 1,15 Kr.

Marlakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 6. Marts Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

S.M.D.M. Ordinær aarlig Generalforsamling Onsdag den 16. Marts Kl. 20 i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Dagsorden: 1) Beretning. 2) Regnskab. 3) Forhandlings- og Mødeprotokol. 4) Valg af Formand, Kasserer og et Styrelsesmedlem. 5) Indsendte Forslag. 6) Eventuelt. Alle Medlemmer bedes møde. *Styrelsen.*

Conventus missionariorum hauniensium erit feria 3., die 8. hujus tempore assueto (4¹/₂) ad S. S. Sacr.

„Alle Slægter“

Kiærulffs Gudsmoder-Festspil, opføres i Aarhus, Ryesgade 24, **Søndag den 6. Marts Kl. 15** (Generalprøve: Børn 25 Ø., Voksne 75 Ø.). **Kl. 18** (i Forb. m. Familieaften): Adgang 1 Krone.

Hjem i Rom.

Betalende Gæster modtages til rimelige Priser. Nærmere ved skriftlig Henvendelse til:

Frkn. *D. Mathiesen* og *M. Michelsen*
Via Mecenate 59⁴. Roma.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

en Kokkepige til Herskabsmad, hvor der holdes Hjælp i Køkkenet (ledig fra 1. Maj); en Husbestyrerinde til en Præstegaard.

af mange flinke, velanbef. Ansøgere bl. a. en Incassator; Fyrmeester; Volonteur; Husbestyrerinde; Kokkepige til stort Personale.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Fasteprædikener.

St. Ansgar, Søndag Kl. 17. Pater Mariboe.
 Rosenkranskirken, Søndag Kl. 17, Pater Flynn.
 Sakramentskirken, Søndag Kl. 18.
 Jesu Hjerte Kirke, Søndag Kl. 18, Pater Lucas.
 St. Knuds Kapel, Torsdag Kl. 20. Tysk Prædiken ved Pater
 Freitag.

Aarhus, Fredag Kl. 20.

Korsvejsandagt.

St. Ansgar, Fredag Kl. 20.
 Rosenkranskirken, Fredag Kl. 19¹/₂.
 Sakramentskirken, Fredag Kl. 20.
 Jesu Hjerte Kirke, Torsdag Kl. 20 (med Prædiken af
 Pater Pauli).
 St. Knuds Kapel, Torsdag Kl. 20¹/₂ (Tysk).
 Aarhus, Lørdag Kl. 17.

Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Møde Mandag den 7. Marts Kl. 20 i Frederiksberg Allé 74.

Søndag den 13. Marts Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen »Stella Maris« har Fælleskommunion i Rosenkranskirken Søndag den 6. Marts under Messen Kl. 8.

Aarhus. Fasteprædikenen holdes i Aar Fredag Kl. 20. Korsvejsandagten Søndag Kl. 17.

Exercitier for Herrer

vil finde Sted i St. Andreas Præstegaard i den stille Uge fra Onsdag den 23. Marts Kl. 20 til Paaskesøndag Morgen den 27. Marts. — Baade ældre og yngre kan deltage. Vederlaget er 10 Kr. (De Herrer, der er nødte til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Morgen, er ikke afskaarne fra at deltage.)

Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes i meget god Tid sendt til C. M. Spaus, Mosehøjvej, Charlottenlund.

Exercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til **Exercitier i Assumptionsklostret**, »Rygaard«, Bernstorffsvej 54, Hellerup, fra Tirsdag d. 22. Marts Kl. 18³/₄ til Paaskelørdag d. 26 Kl. 11.

Dagsordenen for lukkede Exercitier følges.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33, Kbhvn. Ø., senest d. 19. Marts.

»Apostlenes Dronning«. »Fredens Dronning«.

»Den ubesmittede Undfangelse«. »Maria Rosenkransdronning«.

Fredag den 11. Marts Kl. 20 afholdes

offenligt Møde for Kvinder i Grundtvigs Hus.

Overlæge Dr. med. Carl Krebs taler om:

»Hvor vidt er vi i Øjeblikket paa Kræftforskningens Omraade?«
 Fremvisning af Lyshilleder.

Som Medindbyder:

Danske Kvinders katolske Forbund.

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingsalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag Aften Kl. 20.

Kirkelig Kalender.

Marts.

6. S. **4. Søndag i Fasten.**
 7. M. Thomas af Aquino.
 8. Ti. Johannes af Gud.
 9. O. Francisca af Rom.
 10. T. 40 Martyrer i Sebaste.
 11. F. Ferialdag.
 12. L. Gregor den Store.

Marts.

13. S. **Passionssøndag.**
 14. M. Ferialdag.
 15. Ti. Ferialdag.
 16. O. Ferialdag.
 17. T. Patrick.
 18. F. Marias syv Smerter.
 19. L. JOSEPH.

Marts.

Ugens Messebønner.

6. S. **4. Søndag i Fasten** (247—218); 2. *Sæt Bønner*: Perpetua og Felicitas (N. M. 846).
 7. M. Ferialdag (N. M. 252); 2. *Sæt Bønner*: Thomas af Aquino (846), 3. *Sæt Bønner*: som nedenfor *). — *Eller*: Thomas af Aquino (846—684); 2. Ferialdagen (252), 3. som nedenfor *), Slutningsev.: Ferialdagens (255).
 8. Ti. Ferialdag (N. M. 257); 2. Johannes af Gud (848), 3. som nedenfor *). — *Eller*: Johannes af Gud (848—686); 2. Ferialdagen (257), 3. som nedenfor *), Slutningsev.: Ferialdagens (259).
 9. O. Ferialdag (N. M. 262); 2. Francisca af Rom (849), 3. som nedenfor *). — *Eller*: Francisca af Rom (849—686). 2. Ferialdagen (262), 3. som nedenfor *), Slutningsev.: Ferialdagens (265).
 10. T. † Ferialdag (N. M. 270); 2. 40 hellige Martyrer i Sebaste (849), 3. Om de h.s Forbøn (122), 4. som nedenfor *). — *Eller*: 40 hellige Martyrer (849—687); 2. Ferialdagen (270), 3. Om de h.s Forbøn (122), 4. som nedenfor *), Slutningsev.: Ferialdagens (708).
 11. F. Ferialdag (N. M. 274); 2. Om de helliges Forbøn (122), 3. For de levende og de døde (122), 4. som nedenfor *).
 12. L. Ferialdag (N. M. 281); 2. Gregor den Store (850), 3. som nedenfor *). — *Eller*: Gregor den Store (850—688); 2. Ferialdagen (282), 3. som nedenfor *), Slutningsev.: Ferialdagens (283).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udg. af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udg. (1907).

*) *Kirkebøn*: Gud, du som skænker Fred og elsker Kærlighed giv dine Tjenere sand Overensstemmelse med din Vilje, for at vi maa blive befriet for alle Fristelser, som trænger os. Ved vor Herre.

Stillebøn: Herre, forsonet ved dette Offer skænke du os, som beder om Forladelse for vore Synder, ikke at blive tynget af det udvortes. Ved vor Herre.

Slutningsbøn: Indgyd os, Herre, din Kærligheds Aand, for at du ved din Miskundhed maa gøre dem endrægtige, hvem du har mættet med eet og samme Himmelbrød. Ved vor Herre... i samme Helligaands Enhed.

NB. *Fastetidens Ferialdagsmesser* findes kun i den ny Udgave af Messebogen (1926), hvorfor der kun henvises til denne.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 11.

Søndag den 13. Marts

1932

INDHOLD: Pave Pius XI's Rundskrivelse. — G. K. Chesterton og Frederik Poulsen. — Trude Orgelmester. — Reolen. — Sendelse. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Mosaik. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Pave Pius XI's Rundskrivelse om det almindelige Kirkemøde i Efesus for 1500 Aar siden.

(Fortsat.)

III Del.

Marias største Hædersnavn.

Af det hidtil omtalte Hovedpunkt i den katholske Lære følger med Nødvendighed Dogmet om Gudsmoderværdigheden, som vi forkynder om den saligste Jomfru Maria: »ikke saaledes at forstaa« — som Cyrillus bemærker — »at ,Ordets' Natur og Guddom skyldte den hellige Jomfru sin Oprindelse, men i den Forstand, at ,Ordet' har laget af hende sit hellige Legeme, der var besjælet af en aandelig Sjæl, saaledes at det dermed hypostatisk forbundne Guds ,Ord' siges at være født efter Kødet.«¹⁾

¹⁾ Mansi, l. c., IV, 891.

Thi hvis den salige Jomfru Marias Søn er Gud, bør hun, der har født ham, for vist og med Rette kaldes Guds Moder; hvis der kun er een Person i Jesus Christus og det den guddommelige, bør Maria uden Tvivl af alle ikke blot kaldes Mennesket Christi Moder, men Guds Moder eller Theotokos. Naar hun derfor hilses af sin Slægtning Elisabeth: »Min Herres Moder«,¹⁾ naar hun af Martyrbiskoppen Ignatius siges at have født Gud,²⁾ og naar Tertullian bekender, at Gud er født af hende,³⁾ saa lad os alle ære og dyrke hende som Guds hellige Moder, hvem den evige Gud forlenede med Naadens Fylde og ophøjede til saa stor en Værdighed.

Endvidere vil ingen kunne afvise denne fra Kirkens første Tider nedarvede Sandhed ud fra den Betragtning, at den salige Jomfru Maria nok har skænket Jesus Kristus et Legeme, men ikke født den himmelske Faders »Ord«. For som allerede Cyrillus i sin Tid rigtigt og klart svarede,⁴⁾ ligesom alle andre, i hvis Skød nok vort jordiske Legeme, men ikke vor menneskelige Sjæl dannes, i Sandhed kaldes og er Mødre, saaledes har hun ogsaa paa Grund af sin Søns ene Person faaet Gudsmodernavnet.

Hyldest til Guds Moder.

Med Rette har altsaa Kirkemødet i Efesus for anden Gang højtideligt forkastet Nestorius's ugudelige Paastand, som den romerske Biskop Aaret før under den Helligaands Bistand havde udtalt en Fordømmelsesdom over.

Og Befolkningen i Efesus følte en saa stor Hengivenhed for den jomfruelige Guds Moder og var opfyldt af en saa glødende Kærlighed til hende, at den i Hjertets overstrømmende Glæde med høje Raab hyldede Konciliets Fædre, saa snart den havde erfaret deres Afgørelse, forsynede sig med brændende Fakler og i tætte Skarer fulgte dem hjem. Og det er sikkert, at selve Guds ophøjede Moder med Mildhed og Glæde saa ned fra Himlen til dette vidunderlige Syn, og at hun gengældte sine Børn i

¹⁾ Lk. 1, 43.

²⁾ Efes. 7, 18-20.

³⁾ De carne Christi, 17. P. L. II, 781.

⁴⁾ Slg. Mansi, l. c., IV, 599.

Efesus og alle Kristne i den katholske Verden, som følte sig forurolet ved det nestorianske Hæresis snigende Fare, med moderlig Kærlighed og virksom Hjælp.

Dette Dogme om Marias Moderværdighed er som en hemmelighedsfuld Kilde, hvorfra Marias enestaaende Naade og hendes Værdighed, der næst efter Guds er den højeste, vælder frem. Ja, man kan sige endnu mere, saaledes som Thomas af Aquino udmærket skriver: »Fordi den salige Jomfru er Guds Moder, ejer hun paa en vis Maade en uendelig Værdighed, der har sin Grund i det uendelige Gode, som Gud jo er.«¹⁾ Denne Tanke udvikles og forklares udførligere af Cornelius a Lapide med følgende Ord: »Den salige Jomfru er Guds Moder; derfor overgaar hun altsaa alle Engle, ogsaa Serafer og Keruber. Hun er Guds Moder; derfor er hun den rene og helligste i den Grad, at der næst efter Gud ikke kan tænkes større Renhed. Hun er Guds Moder; derfor ejer hun frem for alle andre ethvert Privileg, som paa den helliggørende Naades Omraade er tilstaaet nogen blandt de hellige.«²⁾

Hvorfor farer da de Mænd, som indførte en ny Religion, og ikke saa faa andre uden for den katholske Kirke saa voldsomt frem mod den Kærlighed, vi føler for den jomfruelige Guds Moder, som om vi derved afsvækkede den Dyrkelse, der ene skyldes Gud?

Kan disse Anklagere da ikke forstaa, og vil de ikke engang roligt overveje, at intet kan være Jesus Christus mere kærkomment, ham, som selvfølgelig elsker sin Moder med en inderlig Kærlighed, end dette, at vi ærer hende efter Fortjeneste, gengælder hendes Kærlighed med varm Kærlighed fra vor Side og ved at efterligne hendes hellige Eksempel forsøger at vinde hendes mægtige Beskyttelse for os?

Kirkens Haab.

Dog vil Vi her ikke fortie, at det bereder os en ikke ringe Trøst, naar Vi i vore Dage ser, at ogsaa nogle i de nydannede Religionssamfund bedre forstaa den jomfruelige Guds Moders Værdighed og føler sig draget og til-

¹⁾ Summ. Theol., I, q. 25, a. 6.

²⁾ In Matth., I, 6.

skyndet til med Iver at ære og dyrke hende. Hvis dette sker af en dyb og oprigtig Overbevisning og ikke med den skjulte Hensigt at vinde Katholikernes Sympathier for sig, som det, efter hvad Vi erfarer, nogle Steder sker, tør Vi sikkert haabe, at ogsaa de engang i Tiden vil komme tilbage til Jesu Christi ene Hjord og derfor ogsaa til Os, som, skønt ufortjent, er hans Stedfortræder her paa Jorden og sidder inde med hans Myndighed; men dertil maa alle gode Mennesker hjælpe ved deres Bøn og Arbejde, og den salige Jomfru, som føler en Moders Kærlighed til de vildfarende Børn, maa gaa i Forbøn for dem.

Men der er endnu noget andet, ærværdige Brødre, som Vi bør minde om, naar Vi taler om Marias Moderværdighed, og denne Side fylder Vort Sind og Hjerte med endnu større Sødme. Fordi hun nemlig har født Menneskeslægtens Forløser, er hun paa en Maade blevet den elskelige Moder for os alle, som Christus vor Herre vilde have til Brødre.¹⁾

Vor højsalige Forgænger Leo XIII skrev i sin Tid: »Til vor Moder gav Gud os hende, idet han ved at vælge hende til sin enbaarn Søns Moder opfyldte hendes Sind med en Moders Følelser, der jo ikke kender til andet end til Kærlighed og Tilgivelse. Som vor Moder fremstillede Jesus Christus hende ved sit eget Liv, idet han frivillig vilde være Maria undergiven og adlyde hende, som en Søn adlyder sin Moder. Vor Moder gjaldt hans Ord paa Korset, da han betroede hele Menneskeslægten i Apostlen Johannes's Person til hendes Omsorg og Pleje. Til at være vor Moder tilbød hun endelig sig selv, da hun højmodig tog imod den uhyre store Byrde og Arv, som den døende Søn efterlod sig, og da hun straks begyndte at yde os alle en Moders Tjenester.«²⁾

Af den Grund er det, at vi af en vis uimodstaaelig Trang føler os draget hen til hende, saa vi tillidsfuldt betror hende alle vore Anliggender, — vore Glæder, naar vi er glade; vore Trængsler, naar vi er stede i Nød; vore Forhaabninger, naar vi er paa Vej med bedre Kaar. — Af

¹⁾ Rom. 8, 29.

²⁾ Epist. Encycl. Octobri mense adventante, die 22. Sept. 1891.

den Grund er det, at, naar der kommer trange Tider for Kirken, naar Troen begynder at vakle, fordi Kærligheden kølnes, naar Moralen i det private og offentlige Liv slappes, naar Kirken eller det borgerlige Samfund trues af Fare, saa tager vi vor Tilflugt til hende og bønfalder om Himlens Hjælp. Af den Grund er det endelig, at vi i vor sidste Stund, i Dødens afgørende Øjeblik, naar hvert andet Haab svigter og al anden Hjælp udebliver, løfter vore taarefyldte Øjne og vore rystende Hænder op til hende og ved Marias Forbøn beder hendes Søn om Tilgivelse for vore Synder og om at skænke os Himlens evige Salighed.

Lad derfor alle med stor Iver og Glød henvende sig til hende i den Nød, som hjemsøger os for Tiden! Lad os alle med indtrængende Bøn trygle om, at hendes Søn vil bønhøre os og føre de vildfarende Nationer tilbage til Overholdelse af kristen Sæd og Lov, der danner det faste Grundlag for Samfundets Vel og er Kilde til den Fredens Fylde og sande Lykke, som søges af alle! Lad os med stor Inderlighed bede hende om, hvad der maa være det kæreste for alle gode Mennesker, nemlig at Kirken, vor Moder, maatte faa sin Frihed og glæde sig ved den i Fred! Kirken benytter den jo ikke til andet end til at varetage Menneskenes højeste Interesser, og hverken Enkeltmand eller nogen Stat i Verden har nogensinde lidt Skade ved den, men tværtimod til alle Tider har de erfaret, at den øver mange og store Velgerninger.

(Sluttes.)

G. K. Chesterton og Frederik Poulsen.

I en Anmeldelse i »Politiken« af G. K. Chestertons »Det evige Menneske« (oversat af Sigrig Undset) kom Anmelderen, Dr. Frederik Poulsen, til det Resultat, at den engelske Forfatter er en Ignorant og hans Bog et Makværk. Den mildest talt opsigtsvækkende Dom over et af en Verdensberømt Hovedværker var naturligvis motiveret, og det kan have sin Interesse at se paa, hvad det er, den danske Videnskabsmand støtter sin Dom paa, ikke mindst

fordi hans Kritik (hvis den rammer) ikke blot gør Chesterton til Ignorant, men med ham det store Flertal af katholske Skribenter, som behandler lignende Emner. Af en Analyse af Dr. Poulsens kritiske Bemærkninger ønsker vi da at lære, med hvor stor Omhu saa skarp en Kritiker gaar til sit Arbejde, og hvad der skal til for at være Ignorant i Doktorens Øjne. Vi gennemgaar simpelthen hver eneste af hans kritiske Bemærkninger, som vi har optalt til at være 16 i Tallet.

I. En Del af Indvendingerne mod Chestertons Bog, i alt 10, kan kun forklares ved Doktorens hurtige Læsning. Chesterton siger aldeles ikke, hvad han lastes for, eller ogsaa giver Sammenhængen al ønskelig Forklaring.

1) To Gange fremhæver Dr. Poulsen kraftigt, at der er en aldeles unægtelig Lighed mellem Menneskets Legeme og Pattedyrenes. — — Ikke et Øjeblik benægter Chesterton dette. Han siger det selv p. 35. Han siger p. 60, at den ikke beviste Udvikling fra Dyrelegeme til Menneskelegeme egentlig kan være ganske sandsynlig. Den Udvikling, han benægter, er en saadan, der har Menneskets Aand til Frugt.

2) Dr. Poulsen fortæller, at Chesterton vil benægte, at Magdalénientidens Huler var Boliger. — — Chesterton skriver p. 45, at der kan tænkes forskelligt desangaaende. Hans hele Paastrand er den, at herom er intet bevist.

3) Chesterton er, ifølge Dr. Poulsen, uvidende om den primitive ægyptiske Kultur og om Sumererne som Babylons Lærermestre. — — Chestertons Argument paa dette Sted er følgende: Historien viser os ikke en Tid, hvor Civilisationen helt manglede. Altid ser vi civiliserede og barbariske Folk boende Side om Side. Barbarerne kan civiliseres af Naboerne, Civilisationer kan gaa til Grunde. Men Historien lærer os ikke om en helt civilisationsløs Æra. Det skal indrømmes Dr. Poulsen, at enkelte chestertonske Vendinger kan misforstås, men at Argumentet alene er det nævnte, er indiskutabelt.

4) Chesterton skal, efter Dr. Poulsens Referat, frakende Kineserne al Kulturbetydning. — — Men p. 118 skriver Chesterton om Kinas høje Civilisation, saa det passer daarligt. Derimod hævder Chesterton, at Kina staar uden for

den Civilisation, der er Europas. Denne har Rødder længere tilbage end Kristendommen, men medens Ægypten og Babylon har betydet meget for den, har Kina det ikke. Dette berøres næppe synderligt af Dr. Poulsens Bemærkning om Kinesernes Opfindelse af Papiret. Det drejer sig i Sammenhængen om Livsforstaaelsens Helhed.

5) Dr. Poulsen forarges over, at Chesterton skal have tillagt Jøderne alene Æren for, at Visdom og Menneskelighed indgaar som selvfølgelige Bestanddele i Religionen. — — Ja, Chesterton siger dette, og Sammenhængen er som følger: Den oprindelige Monotheisme (som vi kommer tilbage til) bevaredes alene af Jøderne. Men Polytheisme betyder et lavere Gudsbegreb og et mindre universelt. Tanken om den ene Gud giver derimod Verdensforklaringen Dybde og Moralen Universalitet. Har Jøderne bevaret Monotheismen for Verden, har de dermed bevaret Visdom (∴ Dybdeforklaring) og Menneskelighed (∴ Normernes Almengyldighed) i Religionen. Chesterton benægter ikke (som Dr. Poulsen tror), at Tænkere og deres Disciple kan have nærmet sig Monotheismen stærkt, men det er ikke disses Tanker, det er Jødernes, der har befrugtet vor religiøse Kultur. Uden Jødernes og Kristendommens Monotheisme havde disse Tanker været døde for Aartusinder siden, saaledes som Filosofier plejer at dø.

6) Chesterton tilkender den katholske Kirke Æren for Forsøget paa at formæle Fornuft og Religion. — — Her kunde man bebrejde Chesterton ikke at give Agt paa tilsvarende Bestræbelser i Hedenskabet, hvis det ikke var, at Sammenhængen atter træder forklarende til. Chesterton vil hævde, at Kirken er enestaaende, fordi den hverken lod Fornuften sejle sin egen Sø eller lod den sidde til Doms over Religionen, vælgende og vragende af det overleverede religiøse Trosindhold, men tilkaldte Fornuften til det Arbejde med sit Lys at belyse den overnaturligt givne Tro for at vise, at denne ikke modstred, men bekræftede og overgik Fornuftens Slutninger. Og det var Kirken ene om, alene af den Grund, at den var ene om sin Respekt for den religiøse Tradition.

7) Dr. Poulsen er aldeles forfærdet over, at Chesterton dadlende kan tale om Senhedenskabets Dæmontro. Skal

vi tale om Dæmontro, lad os saa se paa Urkristendommen. — Men Chesterton taler om den skumle Ting at dyrke Dæmoner for at faa Del i deres Kraft. Overhovedet at tro paa Dæmoner er en anden Ting (hvorum siden). Og selv om Dr. Poulsen atter fremdrager Stoa og Plotin, tør man uden Ignorans hævde, at Senhedenskabets Religion (uden for mere eller mindre eksklusive Kredse) kendte Dæmondyrkelsen bedre end homeriske Tider.

8) Chesterton hævder, at Christi Mening er ikke kan forklares som typiske for hans Tid og hans Folk, tværtimod staar de ofte i skarpeste Modstrid til Jødernes Opfattelse i hans Dage. Dr. Poulsen henviser derved til hans Tro paa Dæmoner og paa Legemets Opstandelse. — Men Chesterton paastaar jo ikke, at Christus paa intet Punkt har ment som sine samtidige. Han staar friere over for sin Samtid end nogen anden Religionsstifter, saa frit, at den aldeles ikke kan tjene til Forklaring af hans Synspunkter. Men man kan dog fornuftigvis ikke vente, at han, der mente tilgaaet Jøderne en guddommelig Aabenbaring, som han skulde fuldende, men ikke omstøde, intet Steds har delt jødisk Tankegang.

9) Chesterton søger forgæves det hellige Barn og Gudsmoderen i Hedenskabet, og Dr. Poulsen finder saadanne i Mængde. — Men Chesterton ved meget vel Besked om Gudebørn og deres Mødre, han nægter simpelthen, at der er anden end en ganske udvortes Lighed. Vi indrømmer atter, at det kunde være sagt tydeligere, men igen viser Sammenhængen, hvad Meningen er, og der skal dog ikke megen Belæsthed til for at opdage, hvor den ydre Lighed mellem hedenske Gudebørn og det kristne Jesusbarn hører op og Afgrunden aabner sig.

10) Dr. Poulsen siger, at Chesterton anser krigerske Sejre i Kristendommens Navn for Beviser for Kristendommens Sandhed. — Det er ikke rigtigt. Chesterton nævner forskellige videnskabelige Hypoteser, der har villet give en naturlig Forklaring paa Kristendommens Udbredelse og Bestaaen gennem Aartusinder. Som Led i Modbeviset indgaar disse Sejre, der viser, at Kristendommen har levet, mens andre Religioner, der ifølge Hypoteserne skulde have haft større Kraft, bukkede under. Kristendommen er

f. Eks. ikke sand, fordi den overvandt Arianismen, men derimod er det usandt, at den skylder Kejsergunst sin Sejr, for var det Kejsergunst, der var afgørende, maatte Arius have sejret.

II. Saa er der 2 Indvendinger, der skyldes Ukendskab til, hvilke Meningsmodstandere Chesterton har for Øje. Chesterton antyder dog ellers, at det er Wells's Verdenshistorie, der har kaldt ham frem.

11) Det er rigtigt, at Chesterton i Forhistorien begrænser sig til Magdalénientiden og dens Hulebilleder. Men foran ham laa en, om vi saa maa sige, psykologisk Skilddring af det forhistoriske Menneske. Chesterton paastaar nu, at Huletegningerne er det eneste Vidnesbyrd, vi har om Forhistoriens Menneskeand, og dette giver et andet Billede af det fjerne Menneske end Wells's. Det viser os klart et Menneske. At der er ældre Menneskespor, siger intet, for disse Spor viser nemlig intet for eller imod Udviklingstilblivelsen af den menneskelige Aand.

12) Chesterton haaner dem, der faar saa meget ud af magre Fund eller af Manglen paa Fund. Dr. Poulsen forsvarer »enhver fornuftig Præhistoriker« mod Anklagen. Men Chesterton har jo ogsaa haft de ufornuftige i Kikkerten, hvad han iøvrigt siger.

III. En enkelt Anke skal Dr. Poulsen have Ret i.

13) Chesterton synes faktisk at slaa Amerikas gamle Civilisationer sammen under eet og finde dem grusomme. Det generer ikke Argumentet, han arbejder med, men burde være undgaaet.

IV. Derefter har vi 2 Punkter, hvor Dr. Poulsen er den, der trænger til Belæring.

14) Chesterton tror paa en oprindelig Monotheisme. Dr. Poulsen bemærker, at hans Grunde intet er værd. F. Eks. siger Chesterton, at de primitiveste af nulevende Australiere er Monotheister. Dr. Poulsen spørger forbausset: Hvilke Stammer, om jeg maa be'? Svaret er lettest ved Henvisning til en hel Litteratur om Emnet fra de sidste tredive Aar. Chestertons Mening er ingen hasarderet Paastand, men en velfunderet videnskabelig Opfattelse. [Her tilføjes i en Note, at Chestertons øvrige Begrundelser kun giver sig ud for at være Formodninger, at Sokrates med

»Guden« nok talte om Apollon, men tænkte sig denne med Attributer, der kendetegner den ene Gud. Det samme gælder om Indianernes Atahocan, og hvorfor ikke ogsaa om Nordboernes Balder.]

15) Dr. Poulsen mener, at Herodes's Barnemord ikke kunde have fundet Sted, uden at en saa »uhørt Forbrydelse« var overleveret ad anden Vej. Ved mon Dr. Poulsen, at det formodes at dreje sig om i alt en Snes Børn? Ved mon Dr. Poulsen, at vi har flere Beretninger, der gør Barnemord i større Stil til alt for velkendte Forbrydelser paa den Tid og i de Egne?

V. Saa har vi endelig under et enkelt Nummer Dr. Poulsens Indvending mod Chesterton for den slemme Ting, at han er Katholik. Det er der ingen Grund til at diskutere.

16) Chesterton tror paa Evangelierne og vil antagelig forsvare dem i givet Fald med samme Begrundelser som vi andre, de Argumenter, Dr. Poulsen vistnok kender knapt saa godt, som han kender til Bibelkritiken af en eller anden Aargang uden maaske at vide saa nøje, hvor samme Kritik staar i Dag (og hvem vil bebrejde ham det?). Chesterton tror paa onde Aander, ogsaa paa dem, der fór i Svinene, og er det Ignorans, saa er hans Oversættelinde ogsaa faldet for Kritikens Dom. Chesterton tror paa Christi Guddom og finder med Rette, at Christi Krav paa Guddomsnavn ikke har Sidestykke blandt normale og hæderlige Mennesker. (Dr. Poulsen nævner Aleksander, men han skal ikke ønske en Diskussion om, hvad Christus og hvad Aleksander mente med at være Faderens og med at være Ammons Søn.) Alt dette kommer imidlertid ud paa intel andet end Spørgsmaalet, hvordan man overhovedet stiller sig til Kristendommen. Er Kristendommen efter Doktors Mening det ubdragelige Tegn paa Dumhed, skulde han blot have sagt det. Saa gik vi straks over til Dagsordenen.

VI. Og dog er vist dette hele Hemmeligheden. Hvorfor skulde han ellers bruge saa slette Vaaben, som han gør: Mistænkeliggørelsens. Han gør Forsøg paa at beskyldte Chesterton (og Kirkens andre Skribenter) for intellektuel Uredelighed, og det gør man nu kun, naar man overfor en ildelidt Modstander ikke kan lade være at skære Tænder. Paaavisningen er her:

a) Chesterton paastaas at have en »smuk Bagtanke«, den at snakke Sort om Videnskaben for at give Troen Relief. Jesuiterne paastaas at være denne Sortekunsts Mestre.

b) Naar Chesterton siger, at det manglende Mellemed maaske mangler, fordi det aldrig har eksisteret (dog vel en logisk Formodning), skal dette antyde noget fælt om ham, Bagtanken at ville aabne Vej for »Biblens Skabelsesmyte«.

c) Naar Chesterton taler om Ægyptens Betydning for Europas Kultur, bliver dette i Dr. Poulsens Forvrængning til, at disse Oltidskulturer er »gudbenaædede«, og Chestertons Paastand haanes som alene forklarlig ud fra Bagtanken: *in majorem dei gloriam*.

Kommentarer overflødige, naar Dr. Poulsen saa tydelig aftegner sine egne Træk.

VII. Endelig forlyster Dr. Poulsen sig med at hævde, at Kirken i de lavere Befolkningslags Uvidenhed og Fortrykthed »mente at have sit sikreste Værn«. Saa, mente Kirken nu ogsaa det? Nej, men Dr. Poulsen mener det stadig. Og derfor mener han, at enhver katholsk Tanke for den oplyste Tanke er Uvidenhed (omend den kan være poetisk udtrykt af Fru Undset). Derfor skrev han nu sidst denne Anmeldelse, der virkelig beviser noget, men kun, at han illoyalt citerer den Bog, han bedømmer, og at hans Domme om Kristendom er prægede af en og samme Fordommens Blindhed.

H. D. T. Kiærulff.

Trude Orgelmester.

Da jeg forleden ledte i »Kirkehistoriske Samlinger«, traf jeg*) paa en interessant Skikkelse, som vist ikke er almindelig kendt blandt nulevende danske Katholiker, men nok kunde fortjene at være det, en Landsmand, som for tre Hundrede Aar siden ofrede Stilling og Fædreland for at følge sin Tro, vor Tro. De Oplysninger, jeg har fundet om ham, er ret sparsomme, men dog tilstrækkelige til at lade os forstaa hans Livsskæbne.

*) Kirkeh. Sml, VI, 754. 756. — III. Rk., 1. Bd., 401. 402. 403.

Trude Aagesen (Theodoricus Sistinus) blev efter i mange Aar at have studeret Musik i Tyskland og Italien beskikket til Organist ved Vor Frue Kirke i København den 20. Juni 1593. Dette, det fornemste Embede, en Musiker da kunde faa i Danmark, beklædte han i tyve Aar, indtil han blev afsat, fordi han var for katholsk. Det var dog ikke noget, man først opdagede efter tyve Aars Forløb. En Notits fra midt under hans Embedsperiode viser, at man længe har vidst, at han var »papistisk«. I Anklagen mod den »jesuivitiske« Student Jens Mortensen Stenkilde (der havde studeret fem Aar ved Jesuiternes Universitet i Graz (Østrig) og af den Grund ikke kunde faa Lov at tage Eksamen ved Københavns Universitet eller faa noget Embede i Danmark, til Trods for at han over for Consistorium misbilligede de papistiske Lærdomme om de gode Gerningers Fortjeneste, Synden, Prædestinationen (!), de Helliges Paakaldelse, Renselsesstedet, Messen og Sakramenterne, Pavens Ufejlbarhed osv. og paa Opfordring gik til Alters i St. Nikolaj Kirke), nævnes Pintsælørdag 1604 bl. a., at han plejer Omgang med Trude Organist, »qui forte vivit stipendio Pontificio, ut forte et alii, dixit M. Jonas«, som muligvis lever af papistisk Løn (bliver betalt af Katholikerne), som maaske ogsaa andre gør, sagde Magister Jon Jakobsen Venusin (der selv i sin Tid havde været suspekt, fordi han paa sin Udenlandsrejse havde omgaaedes Jesuiter; men han kunde bevise, at han ikke havde studeret hos dem). Da Stenkilde et halvt Aar havde søgt forgæves om Tilladelse til at holde Forelæsninger paa Universitetet, bad han 3. Dec. 1603 om Tilladelse til at holde Forelæsninger paa »Trude Orgelmesters Loft«. Dette skulde man tro kunde gøre Trude mistænkelig; men tværtimod ser vi, at det er Stenkilde, der bliver mistænkelig ved sin Omgang med Trude: altsaa har Trude allerede 1604 været kendt som katholskvenlig.

Kong Christian IV udstedte et strengt Brev, hvori han forbød, at man tildelte nogen, der havde studeret ved et jesuitisk Universitet, noget Embede i Danmark, og dette virkede efterhaanden ogsaa tilbage paa dem, der allerede var i Embede, og omsider kom man i Tanker om, at det vist var galt, at man havde en Mand som Organist ved

Frue Kirke, der ikke lagde Skjul paa, at han sympathisere med Katholicismen (»offentlig lader sig formærke at være Pontificiis tilgedan«). Rector Magnificus forelagde derfor den 15. September 1613 Sagen for Professorernes Raad (Universitetet hørte til Frue Kirke), og det blev enstemmigt vedtaget, at han skulde afsættes. Begge Universitetspedellerne blev saa sendte til ham for at forkynde ham dette, og de »kom tilbage og sagde, at han vedtog Budet«. Han indlod sig altsaa ikke paa at bortforklare sin Katholicisme; han tilbød ikke at afsværg papistiske Lærdomme, men han tog roligt imod sin Opsigelse. Og han nøjedes ikke med at miste sit Embede, han blev jaget ud af Landet. Det har ikke været nemt for Trude Aagesen, der ikke kan have været helt ung paa det Tidspunkt. Men han gør intet Forsøg paa at afvende sin Skæbne ved at gaa paa Akkord med sin Samvittighed. Derimod gør han naturligtvis, hvad han kan, for at hans Skæbne ikke skal blive mere haard end nødvendigt: Han ansøger om Penge til Rejsen og et ærligt Vidnesbyrd. Om Vidnesbyrdet har jeg intet fundet; men hvorfor skulde man dog ikke have givet ham en god anbefaling med paa Vejen? Det har altid været de Danskes Skik at vise Mildhed i Strengheden, og i 1614 bevilges ham da ogsaa endnu et Kvartals Løn, ja, en Notits fra 1. Juli 1615 viser, at han har faaet Løn lige til Sankt Mikkels Dag det Aar, to Aar efter, at han er blevet afskediget og udvist!

Trude Organist kan jo ikke have været Katholik, thi i saa Fald vilde hans Tro have forbudt ham at søge Ansættelse ved en luthersk Kirke. Men han maa — antagelig ved sine Udenlandsrejser — have faaet Sympathi for Katholicismen, og denne Sympathi maa være vokset i Aarene 1593—1613. Lige som mange føres hjem til den katholske Kirke ved at studere protestantisk Theologi, har de tyve Aars Virksomhed ved den lutherske Kirke vel gjort Trude stadig mere overbevist om, at Lutherdommen ikke kan være den rigtige Religion. Han har ikke lagt Skjul paa sine Meninger og flere Gange aabent udtalt Kritik af Lutherdommen, maaske har han ogsaa fremhævet Katholicismen paa Lutherdommens Bekostning. Dette har saa bevirket, at man har mistænkt ham for hemmeligt at være

Katholik, ja, maaske for at blive betalt af »Katholikerne« for at øve katholsk Propaganda ved den lutherske Kirke. Denne Mening, som Magister Venusin fremfører 1604, kan dog ikke have været almindelig indenfor de ledende Kredse paa den Tid, i saa Fald vilde man jo næppe have taalt ham længere. Men Trudes Antipathi mod Lutherdommen og Sympathi for Katholicismen vokser stadig (og Mistan-ken mod ham vokser med). Længe har han maaske over-vejet, om han skulde forlade sin Stilling og blive Katholik. Men Valget har været svært, og han har stadig tøvet, ind-til Professorerne træffer Afgørelsen for ham. I det samme er hans Beslutning taget.

Hvorledes det gik Trude senere, har jeg intet fundet om; men antagelig har han fundet hjem til Moderkirken, efter at de lutherske Professorer havde hjulpet ham med at træffe en Afgørelse. Der er en mærkelig Modstrid mellem det, at han søger Ansættelse ved en luthersk Kirke og bliver der i tyve Aar, og at han opgiver sin Stilling og gaar i Landflygtighed for sin Tros Skyld. Denne Modstrid kan kun forklares ved en Udvikling, en langsom Katholi-cering. Vi maa da beundre Trude af 1613, fordi han bringer dette Offer for sin efterhaanden erhvervede Overbevis-ning.

Ignatius.

A. Menzinger; *Missa in honorem Sancti Canuti Ducis.* (Verlag Franz Feuchtinger — Regensburg.)

Det er ikke saa lidt af en Begivenhed, at en af vore katholske Kirkemusikere her i Danmark har faaet udgivet en Messe. Saa vidt er Udviklingen altsaa naaet, at Katholicismen i Danmark ogsaa sætter sine Spor i Kirkemusiken. Alene af den Grund bør vi være Pater Menzinger taknemmelige for, at han har skænket os den foreliggende »Her-tug Knuds Messe«.

Selve Messen har Egenskaber, der sikkert vil bevirke, at den vil finde stor Anvendelse i vore Kirker. Den er,

Modsætning til mange Messer, priselig kort og vil derfor passe til Liturgien. Musikalsk set er den velskrevet, let at udføre, selv for mindre Kor, og i det hele taget et gennemarbejdet Værk.

Der kan naturligvis indvendes en Del. Smag og Behag er som bekendt forskellig. Saaledes kunde man ønske nogle flere homofone Sæts, idet Thematiseringen maaske er blevet lidt for gennemført. Endvidere har Komponisten en Forkærlighed for at lade den kontrapunkterende Stemme gaa parallelt i Terts med cantus firmus. Selv om Modbevægelsen kommer frem i Ledsagelsen, vil det virke lidt ensformigt.

Det væsentligste, der kan siges imod Kompositionen, er, at Credo falder uden for Rammen. Det er skrevet som en Slags Koral-Credo, bygget over Motiver fra Sekvensen »Dum Festum Veneremur«, som findes i Hertug Knuds Officiel fra 1170. Pater Menzinger er bekendt for sin store Interesse for gammel Musik, navnlig gregoriansk Koral. Men det er lidt af en Misforstaaelse, naar Pater Menzinger benytter disse herlige gamle Ting til at sammensætte et Credo af, selv om det er mesterligt gjort. Saa vidt vides, foreligger der allerede en hel Del af den Slags Credo fra hans Haand. Langt bedre havde det været, om der f. Eks. i det foreliggende Værk var en Gengivelse af den gamle Sekvens, eventuelt suppleret med andre, karakteristiske Stykker fra Officiet. Det vilde have givet Værket en historisk Værdi, foruden at det maaske vilde give Stødet til, at Sekvensen atter blev sunget ved Hertug Knuds Fest, som den i sin Tid er blevet sunget af vore Forfædre. Og det maa ikke glemmes, at netop i dette Officium findes Stykker, som er typisk danske. Her var en udmærket Lejlighed til at faa dansk, katholsk Kirkemusik frem, saaledes at Koret fremførte de gamle Melodier med de originale Tekster, medens det saa kunde overlades Menigheden at synge Credo paa en af de sædvanlige Koralmelodier.

B. Husson.

Sendelse.

Af Dr. *Laurentius Zeller*, O. S. B., Abbed i St. Matthias (Trier).
Aut. Oversættelse ved Sven Aage Rasmussen.

(Fortsat.)

Naar vi nu betragter Christi Sendelse nærmere og spørger, hvad dette Ord egentlig vil sige, finder vi, at det ikke blot omfatter Herrens menneskelige Natur, hans Menneskeliv og jordiske Gerning, men ogsaa hans Guddoms Person-

lighed. Thi med Ordet Sendelse betegner vi et særligt Hverv, der overdrages en Person af en anden Person. Theologerne har i Tilslutning til Kirkefædrene, særlig til Augustin, indgaaende beskæftiget sig med de guddommelige Personers Sendelse og er paa Grundlag af Skriftens og Overleveringens Vidnesbyrd kommet til den Erkendelse, at en Sendelse kun kan tilkomme Sønnen og Helligaanden, fordi den i sig viser hen til Udspringet fra en anden Person. Sønnen har kun modtaget Sendelsen fra Faderen, fordi han ene udgaar fra Faderen; Helligaanden kan udsendes af Fader og Søn, fordi han udgaar fra begge. Troskilderne taler om Sønnens og Helligaandens Sendelse for med dette billedlige Udtryk at gøre os den mystiske Ejendommelighed ved den ene Guds tre Personer forstaaelig. Sendelsen giver os først en Forstaaelse af Personernes Forskellighed og den udsendtes Udgang fra ham, der udsender; dernæst kræver den Opfyldelsen af et bestemt Hverv, der alter har et vist Forhold til den udsendte Persons Ejendommelighed og saaledes atter bidrager til at fremme vort Kendskab til denne Person i Guddommen. Christi Sendelse aabenbarer os derfor ikke blot det store Mysterie om Guds Faderskab, som alt Faderskab i Himmlen og paa Jorden har Navn efter (Efes. 3, 15); den aabenbarer os ogsaa Mysteriet om Barneretten hos Gud, som vi paa særlig Vis har Del i ved Naaden, i Christus Jesus. Christus er Faderens evige Ord og ogsaa i sin Menneskenatur Guds sande Søn, da hans Menneskenatur uløselig er forbunden med hans Guddom, og derfor er han Grundbilledet paa vort Barneforhold til Gud. Derfor skriver Paulus i Romerbrevets 8tende, at Gud har forud bestemt os »til at blive ligedannede med hans Søns Billede; for at han skal være den førstefødte blandt mange Brødre.« Saaledes bliver Christi Sendelse Grundbilledet for vort eget store hellige Kald.

Christi Sendelse endte her paa Jorden med Himmelfarten, naar vi betragter Forløsningens Fuldførelse og Kirkens Stiftelse som det egentlige Maal for hans jordiske Tilværelse blandt Mennesker. Derfor har Herren ogsaa talt om sin Bortgang til Faderen, der havde sendt ham, og med disse Ord betegnet Afslutningen paa sin Sendelse. »Endnu en liden Stund er jeg hos eder, saa gaar jeg bort til ham, som udsendte mig« (Joh. 7, 33), sagde han ved Løvsalsfesten til Jøderne. I Afskedstalen til Disciplene gentager han denne Meddelelse og tilføjer til Trøst for sine bekymrede Disciple: »Det er eder gavnligt, at jeg gaar bort« (Joh. 16, 7). Hans Bortgang er en nødvendig Betingelse for Helligaandens Sendelse, hvis Opgave det er som Aand at fuldføre Frelsens Værk ved Menneskenes Helliggørelse.

(Fortsættes.)

Fra den vide Verden

St Knuds Fest i Rom.

En anonym Ven i Rom har sendt os et Nummer af »Aalborg Stiftstidende«, af hvilket vi erfarer, at St. Knuds Fest i Aar er blevet fejret i Rom i Kirken »Santa Maria in Traspontina« med endnu større Højtidelighed end i tidligere Aar. Bladet skriver:

»I den tidlige Morgen læste en ung norsk Præst Messe bistaet af danske Studenter, og Klokkeren 10 blev den festlige Højmesse sunget af Karmeliter-Prioren, Pater Alberto di Salzani og Præster fra det ved Kirken liggende Karmeliter-Kloster. Der var saa mange Skandinaver samlet som næppe noget tidligere Aar, og Gudstjenesten blev særlig smuk derved, at Festprædikenen blev holdt paa Dansk af Kamillianer-Ordenens Generalprokurator, Pater St. Tembories, der tidligere gennem mange Aar og i flere Perioder har været Sognepræst i Aalborg, hvor han som sin Ordens Repræsentant i Slutningen af sidste Aarhundrede grundede den nuværende katolske Menighed med dens Kirke og nu saa store Institutioner.

Af kendte Skandinaver og Venner af Danmark saas blandt andre den danske Generalkonsuls Grande ufficiale Svend Salomon og Legationssekretær Collin, den tidligere Apostoliske Vikar for Norge, Biskop Johan Olav Smit, den franske Ambassadør ved Vatikanet, tidligere Gesandt i København, Vicomte de Fontenay, Dr. phil. Louis Bobé, der tidligere har skrevet om St. Knuds Kapel samt om danske og norske Konvertlitter i Rom i det 17. og 18. Aarhundrede, og som nu gør Studier til et større personalhistorisk Værk om Danske i Rom, der med Carlsbergfondets Støtte vil udkomme om et Par Aar. Endvidere saas den norske Pastor Haakon Bergwitz fra Propaganda-Kollegiet samt de danske Studenter fra Propagandaen og Collegium Germanicum samt endelig danske og svenske Birgittinerinder fra det gamle Kloster paa Piazza Farnese,

som St. Birgittas skandinaviske Døtre i det forløbne Aar atter har kunnet tage i Besiddelse.

Efter at Messens Evangelium med Kristi Ord om at vinde sin Sjæl ved at miste den var sunget, traadte Pater Tembories frem og talte paa smukt og velklingende Dansk: — Det er mig en særlig stor Glæde at efterkomme en Opfordring til at tale for en skandinavisk Forsamling og paa den danske Værnehelgens Fest, thi Navnet Danmark betyder for mit Hjerte et Væld af de skønneste Minder, og de Aar, jeg har tilbragt i Danmark, hører til de lykkeligste i mit Liv. Ofte drager derfor mine Tanker op til det fjerne nordiske Land og til det Folk, som St. Knud ofrede sit Liv for.

Pateren omtalte derefter i korte Træk St. Knuds Liv, hans ubøjelige Vilje og Energi i Arbejdet for at virkeliggøre kristen Tankegang og kristne Principer i det endnu i sine Sæder halvt hedenske Folk, hans Martyrium, der blev Kristendommens endelige Sejr, hans paafølgende Kanonisation og Dyrkelse, som varede ved gennem næsten 500 Aar. Da kom den Tid, sluttede Pater Tembories, da det danske Folk ikke mere mente at have Brug for Helgener, og en partisk Historieskrivning forsøgte at sværte den hellige Konges Minde og fremstille ham som en magtsyg Despot, der ikke kunde have været nogen Helgen. Vel var St. Knud ikke den fødte Helgen, men han kæmpede mod sin Ungdoms Lidenskaber og vandt Sejr over sig selv, saa han i sin Manddom blev et Forbillede for alle, og, da Døden kom, stod som den, der var ydmyg for sin Gud, mild mod alle, selv mod sine Fjender, streng kun mod én, sig selv. I Dag ringer Danmarks gamle Kirkeklokker ikke til Fest som i fordums Tider, og Pilegrimes Skarer ses ikke paa de Veje, som fører mod Odense By. St. Knud er glemt af sit eget Folk. Men her, i Kristenhedens Hovedstad, har man gennem mere end 800 Aar husket den danske Martyrkonge og holdt hans Minde højt i Ære. Lad da os, som er forsamlet her i Dag, forene os i Bøn til St. Knud, at han maa velsigne Danmark og bede for det hos Gud, at det maa bevares fra Vantro og fra det moderne Hedenskabs Aand, og at det bedste i Menneske-

nes Sind og alt det, som han gav sit Liv for, maa vokse og sejre.

Efter Prædikenen fortsattes Messen, og foran Billedet af den døende Konge, som den ene af de to Engle over Alterets Søjler viser Korset, den anden den himmelske Krone, som venter ham, bliver Mindet om fjerne Dage levende, om St. Knud og om Danske, som, fordi de delte hans Tro, maatte leve i Landflygtighed, men fandt et Hjemsted i den evige Stad og et sidste Hvilested ved dette Alter.

. . . Medens Formiddagens Højmesse væsentlig er Skandinavernes officielle Fest, saa er St. Knuds Kapel Dagen igennem besøgt af Andagtssøgende fra Kirkens Sogn, og om Aftenen holdtes en italiensk Festandagt, til hvilken hele den store Kirke var fyldt. Paa Alteret mellem de brændende Kærter staar St. Knuds-Relikvier i et prægtigt Relikviegemme af Sølv, og Præsterne ærer det med Røgelse, rækker det derefter til Kys til hver enkelt af de troende, som nærmer sig Alteret, stadig gentagende Bønnen: Per intercessionem Sancti Canuti . . . Maatte Gud paa Forbøn af St. Knud fri dig fra alle Onder!

Rom og Romerne er lige trofaste mod de Helliges Minde.«

60 000 Meksikanere appellerer.

30. December sidste Aar udstedtes der et vilkaarligt Statsdekret, som bestemte Præsternes Antal til 25 blandt en katholsk Befolkning paa omtrent $1\frac{1}{4}$ Million. Mere end end 60 000 Katholiker har underskrevet Protestskrivelser mod Dekretet. De kræver i Henhold til § 24 i den meksikanske Forfatning fuld religiøs Frihed. De paaberaaber sig den Kendsgerning, at 1 Præst er for lidt til 50 000 Sognebørn. Selv om Præsterne om Søndagen hver læste tre Messer, maatte der til hver Gudstjeneste møde 16 666 troende op. Det er en Umulighed, eftersom ingen Kirke i Meksiko kan rumme saa mange. Og da al Gudstjeneste udenfor Kirkens fire Vægge er forbudt, kan mange Katholiker paa Søn- og Festdage ingen Messe faa. Følgen er, at der enten slet ingen Messe læses, eller at Biskopperne sidder Dekretet overhørig; begge Fremgangsmaader anvendes, alt efter Forholdene.

Meksikansk Biskop fængslet.

Ærkebispnen Orozco af Guadalajara er blevet arresteret og pr. Flyvemaskine bortført. Han er nu paa Tvangsoophold i Los Angeles. Metropolitnen er af Regeringen med Urette sigtet for Oprørsbestræbelser.

Fra Hovedstad og Provins

Academicum Catholicum.

Ved Mødet den 2. Marts talte Politifuldmægtig Højris for en lille, men meget interesseret Skare, som for en stor Del bestod af katholske Jurastuderende, om den nye Straffelov. Foredragsholderen fik Lejlighed til at vise den Indflydelse, som Determinismen havde øvet paa den, og fremhævede her og der den nye Straffelovs Bestemmelser i de Spørgsmaal, som i ganske særlig Grad har Interesse for katholsk Moral og for Kirkens retslige Stilling. Da Emnet var ret stort, kunde Foredraget ikke gaa dybere ind paa enkelte Problemer, men maatte nøjes med at strejfe mange Spørgsmaal i den praktiske Del. Diskussionen, i hvilken de studerende tog livlig Del, gav Foredragsholderen Lejlighed til at uddybe visse Spørgsmaal nærmere. *K. B.*

Rosenkranssognet.

*Aarsberetning for St. Vincentsforeningen for katholske Damer.
1. Januar—31. December 1931.*

Foreningen talte 42 Medlemmer, 14 aktive og 28 passive. I Aarets Løb har Foreningen mistet et trofast aktivt Medlem, Enkefru A. Millech, der var Næstformand; i den Afdødes Sted valgtes Frk. M. Schjellerup. — 44 Familier og Enligtstillede er blevet understøttede, og der er aflagt 64 Besøg i Hjemmene. Paa Systuen forfærdigedes 91 Klædningsstykker, deriblandt en Kommuniondragt til en Dreng; desuden har der været en Del Reparationer af brugt Tøj. — Af Gaver er der modtaget og uddelt 166 Beklædningsgenstande, endvidere 2 Dynebetræk, 5 Pudevaar, 1 Pakke nye Stoffer, 5 Stykker Kjolerester og 1 Barneseng.

Der blev sendt Indbydelse til at deltage i Retraiten i i Marts Maaned paa Østerbro, hvor der mødte 17. — I den fælles Paaskekommunion 2. Paaskedag deltog 18 af de indbudte.

Til Skovturen til Trørød var der ialt indbudt 10 fra Sognet.

I Sommerferien har 16 Børn tilbragt 3 Uger i Trørød og nydt en god Ferie.

Til Julefesten paa Østerbro havde 22 efterkommet Indbydelsen. —

Alle, der har ydet Foreningen Hjælp, Ledes herved modtage en hjertelig Tak. — Pengegaver, Aarsbidrag, brugte Klædningsstykker, Fodtøj o. l. modtages med Tak paa Systuen, Boyesgade 8, 1. Sal, Torsdag 1¹/₂—4.

Indtægter:	Kr. Ø.	Udgifter:	Kr. Ø.
Kassebeh. 1. Jan. 1931.	20 06	Indkøb til Systuen....	92 47
Aarlige Bidrag:		Mælkebilletter	63 00
Fra akt. Medlemmer	110 00	Fødevarer	149 21
» pass. »	201 00	Skotøj	32 10
Kollekt i Rosenkransk.	100 00	Koks	10 25
Forskellige Gaver.....	67 09	Kontant Hjælp.....	174 25
Bøssen.....	5 77	Diverse Udgifter.....	12 78
Modt. fra Hovedkassen	360 00	Sjælemesser	6 00
		Indbet. til Hovedkassen	295 75
		Kassebeh. 1. Jan. 1932.	28 11
	<u>863 92</u>		<u>863 92</u>

St. Albani Klub, Odense,

afholdt Familieaften den 28. Febr. Hr. Pater Op de Coul var kommet med sin Ungdomsforening fra Vejle for at opføre »Bag stængede Døre«. Salen var fyldt til sidste Plads af et forventningsfuldt Publikum.

Hans Excellence Biskoppen havde vist Klubben den Ære at komme og overvære Festen.

Dilettanterne spillede smukt, ja, enkelte ydede endog langt mere, end man kunde vente af Dilettanter.

Forsamlingen fulgte med spændt Opmærksomhed Stykkets Gang, og da Tæppet faldt for sidste Akt, takkede man ved flere Fremkaldelser.

Pauserne blev med stor Bravour udfyldt med Musik af et Par unge Musikere, der ofte spiller i Klubben. St. Albani Klub takker Biskoppen for Besøget, ligeledes P. Op de Coul og de flinke Dilettanter. *Sofus Pedersen.*

En katholsk Koloni i Birminghamdistriktet.

Ca. 50 Kilometer fra Birmingham har Sognepræsten Pater P. J. Cassidy bygget en »Landsby« rundt om sin Sognekirke.

Pater Cassidy, tidligere Rektor for Scott-Kollegiet, har taget Ideen op efter de gamle Munke, der byggede Boliger rundt om deres Klostre.

Han købte et Areal rundt om Kirken, og ved Hjælp af Kirkens Bygmester Pater Fr. Askew opførte han derpaa en Del moderne Boliger. Husene blev ikke solgt, men udlejede til en særdeles økonomisk Leje.

Husene blev saa averterede til Leje i »The University«, og samme Dag havde han den Glæde at se Lejere staa i Kø foran hans Præstegaard.

Der er allerede lagt Planer om Opførelsen af flere Huse samt en Skole, saa Ideen synes i høj Grad at have slaet an.

Carthagos Udgraver død.

Pater Delattre af de hvide Fædre, Udgraveren af den gamle puniske By Carthago, hvor Romerne har udgydt saa mangen kristen Martyrs Blod, døde for nylig i Carthago, 81 Aar gammel.

Udgravningerne, som han ledede i et halvt Aarhundrede, afdækkede gradvis Byen, hvor man fandt en Kunst, som forlængst troedes tabt. Først i 1929 meddelte Pater Delattre Fundet af en kristen Basilika, rejst paa det Sted, hvor St. Cyprian led Martyrdøden. Basilikaen blev benyttet til en Pontifikalmesse under Kongressen i Fjor.

Pater Delattre anvendte sine utallige Fund til Grundlæggelsen af Lavigerie-Musæet, opkaldt efter Ærkebiskop Lavigerie af Algier, Grundlæggeren af Missionsarbejdet i Nordafrika.

Sadelmagermester **Richard Kuboth**

er -- vel forberedt med Kirkens h. Sakramenter --
afgaaet ved Døden den 4. ds.

Ottilia Kuboth, Anna Sabotta. Martha Siegmund.
f. Kuboth.

R. I. P.

Begravelsen har fundet Sted.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig Kokkepige til Hershkabsmad, hvor der holdes Kokkepige, ledig til 1. Maj; en Husbestyrerinde hos to enlige straks.

Plads søges:

af en tysktalende Handelsagent; en Kontormand ved hvad som helst; en 16-aarig ung Pige ved Manufaktur eller Modchandel, hvor hun kan bo samtidig.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K. Telf. Byen 8626.

Fasteprædikener.

St. Ansgar, Søndag Kl. 17, Pater Mariboe.
 Rosenkranskirken, Søndag Kl. 17, Pater Flynn.
 Sakramentskirken, Søndag Kl. 18.
 Jesu Hjerte Kirke, Søndag Kl. 18, Pater Lucas.
 St. Knuds Kapel, Torsdag Kl. 20, Tysk Prædiken ved Pater
 Freitag.

Aarhus, Fredag Kl. 20.

Korsvejsandagt.

St. Ansgar, Fredag Kl. 20.
 Rosenkranskirken, Fredag Kl. 19¹/₂.
 Sakramentskirken, Fredag Kl. 20.
 Jesu Hjerte Kirke, Torsdag Kl. 20 (med Prædiken af
 Pater Pauli)

St. Knuds Kapel, Torsdag Kl. 20¹/₂ (Tysk).
 Aarhus, Søndag Kl. 17.

Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Fælleskom-
 munion i Rosenkranskirken Søndag den 13. Marts i Messen Kl. 8.

St. Franciskus's III Orden holder Møde Tirsdag d. 15. Marts
 Kl. 19¹/₂ i St. Knuds Kapel.

Exercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge
 Piger til **Exercitier i Assumptionsklostret, »Rygaard«, Bernstorffs-**
 vej 54, Hellerup, fra Tirsdag d. 22. Marts Kl. 18³/₄ til Paaskelør-
 dag d. 26 Kl. 11.

Dagsordenen for lukkede Exercitier følges.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboule-
 vard 33, Kbhvn. Ø., senest d. 19. Marts.

»Apostlenes Dronning«.

»Fredens Dronning«.

»Den ubesmittede Undfangelse«. »Maria Rosenkransdronning«.

Exercitier for Herrer

vil finde Sted i St. Andreas Præstegaard i den stille Uge fra Ons-
 dag den 23. Marts Kl. 20 til Paaskesøndag Morgen den 27.
 Marts. — Baade ældre og yngre kan deltage. Vederlaget er 10 Kr.
 (De Herrer, der er nødte til at møde paa deres Arbejdsplads
 Paaskelørdag Morgen, er ikke afskaarne fra at deltage.)

Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes i meget god Tid sendt
 til C. M. Spaus, Mosehøjvej, Charlottenlund.

A.C. Onsdag d. 16. Marts Kl. 20 *Fru Dagmar Nielsen*: »Ar-
 bejdsret og Arbejdsglæde«.

Gæstekort à 1 Kr. kan udstedes af Administratores efter An-
 modning fra et Medlem.

Til dette Møde indbydes alle Medlemmer af »Danske Kvinders
 katolske Forbund«.

S.M.D.M. Ordinær aarlig Generalforsamling Onsdag
 den 16. Marts Kl. 20 i Skolens Lokaler, Boyes-
 gade 8 A. — Dagsorden: 1) Beretning. 2) Regnskab. 3) Forhand-
 lings- og Mødeprotokol. 4) Valg af Formand, Kasserer og et Sty-
 relsesmedlem. 5) Indsendte Forslag. 6) Eventuelt. Alle Medlemmer
 bedes møde. *Styrelsen.*

En østrigsk ung Dame af bedste Familie ønsker Ophold som
 Gæst i Familie. Holder af Børn, kan undervise i tysk for eventuelt
 at faa Rejseomkostninger dækkede. Nærmere ved Henvendelse til
 Grevinde Wurmbbrand, Tlf. Ordrup 3248.

Kirkelig Kalender.

Marts.	Marts.
13. S. Passionssøndag.	20. S. Palmesøndag.
14. M. Ferialdag.	21. M. Ferialdag.
15. Ti. Ferialdag.	22. Ti. Ferialdag.
16. O. Ferialdag.	23. O. Ferialdag.
17. T. Patrick.	24. T. SKÆRTORS DAG.
18. F. Marias syv Smertes.	25. F. LANGFREDAG.
19. L. JOSEPH.	26. L. PAASKELØRDAG.

Marts. **Ugens Messebønner.**

13. S. **Passionssøndag** (286—237); 2. *Sæt Bønner*: For Kirken ((123)—[107]) eller for Paven ([122])—[107]).
14. M. † Ferialdag (N. M. 291); 2. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 3. som nedenfor *).
15. Ti. Ferialdag (N. M. 295); 2. og 3. som Mandag.
16. O. Ferialdag (N. M. 300); 2. og 3. som Mandag.
17. T. Ferialdag (N. M. 305); 2. Patrick (852), 3. som nedenfor *). — *Eller*: Patrick (852—689); 2. Ferialdagen (305), som nedenfor *), Slutningsevng.: Ferialdagens (307—832).
18. F. Der kan i Dag vælges mellem følgende 3 Messer:
- a) *Ferialdagen* (N. M. 310); 2. Marias syv Smertes (867), 3. Cyrillus af Jerusalem (852), 4. som nedenfor *), Korsels Præfation (517), Slutningsevng.: Marias syv Smertes (89).
- b) *Marias syv Smertes* (866—243); 2. Cyrillus (852—695), 3. Ferialdagen (N. M. 311), 4. som nedenfor *), Gudsmoders Præfation (522—41), Slutningsevng.: Ferialdagens (312—249).
- c) *Cyrillus af Jerusalem* (852—695); 2. Marias syv Smertes (867—243), 3. Ferialdagen (N. M. 311), 4. som nedenfor *), Gudsmoders Præfation (522—41), Slutningsevng.: Ferialdagens (312—249).
19. L. Joseph (853—693); 2. Ferialdagen (N. M. 314), Josephs Præfation (N. M. 523), Slutningsevng.: Ferialdagens (316—250).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udg. af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udg. (1907).

*) *Kirkebøn*: Gud, du som skænker Fred og elsker Kærlighed giv dine Tjenere sand Overensstemmelse med din Vilje, for at vi maa blive befriet for alle Fristelser, som trænger os. Ved vor Herre.

Stillebøn: Herre, forsonet ved dette Offer skænke du os, som beder om Forladelse for vore Synder, ikke at blive tynget af det udvortes. Ved vor Herre.

Slutningsbøn: Indgyd os, Herre, din Kærligheds Aand, for at du ved din Miskundhed maa gøre dem endrægtige, hvem du har mættet med eet og samme Himmelbrød. Ved vor Herre... i samme Helligaands Enhed.

NB. *Fastetidens Ferialdagsmesser* findes kun i *den ny Udgave* af Messebogen (1926), hvorfor der kun henvises til denne.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Sogn har Møde i St. Ansgars Kirke Torsdag den 17. Marts Kl. 20¹/₂.

FREMMEDEPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 12.

Søndag den 20. Marts

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Pave Pius XI's Rundskrivelse (sluttet). — Jubilæum i Kolding. — En ny Verkade-Bog. — Skabelsens Under. — Sendelse (sluttet). — Den store Herder. — Fra Vikariatet. — Reolen. — Fra Hovedstad og Provins. — Elisabethforeningens Basar. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 11, 21-30.

Om den rette Tillid til Gud.

1. Vej til varig Lykke.

Staa ved din Pagt (med Gud), ret dig efter den i din Tale og lige til dine gamle Dage gør, hvad der er paa-lagt dig.

Ophold dig ikke ved (og bryd dig ikke om) Syndernes Færd, men stol paa Gud og staa fast ved dit.

Det er jo en let Sag i Guds Øjne i et Nu at gøre en Stakkel rig og anset. Guds Velsignelse skynder sig hid, bliver den retskafnes Løn, og i kort Tid giver dens Tilstedeværelse en god Høst. 11, 21-24.

2. Veje til Ulykke.

Sig ikke: Hvad kan det nytte mig (at leve), hvad Gavn vil der komme ud af en længere Tilværelse? Sig (heller) ikke: Jeg er mig selv nok, og hvad skulde i Fremtiden kunne skade mig?

I gode Dage glem ikke de onde (der kan komme), og i onde glem ikke de gode! For Gud er det jo en let Sag paa Dødens Dag at gengælde (og erstatte) enhver efter hans Vandel. Een Times Ulykke faar een til at glemme Vellevned i lang Tid, og ved et Menneskes Endeligt afsløres hans Gerninger(s Værdi). Før Døden skal du ikke rose noget Menneske, for en Mand(s sande Værd) kommer (først) for Dagen i hans Sønner. 11, 25-30.

Anmærkning: Den rette Tillid til Herren under alle Livsforhold er en Naade, vi ikke selv kan give os, men som maa stige ned til os fra Lysets Fader ligesom alle andre store Gaver. Den kommer, hvis vi opfylder tre Betingelser: Vi skal tro paa Gud, søge ham og frygte ham. Saadan staar det i Skriften: »Herren blev de fortryktes Tillflugt, en Hjælp i Trængsler og Nød, derfor kan de trygt stole paa dig, som kender dit Navn; thi aldrig svigter du dem, Herre, der søger dig.« Ps. 9, 10. »De, som frygter Herren, stoler paa ham, han er deres Hjælp og Værn.« Ps. 113, 19.

Til denne urokkelige Tillid til Gud opmuntrer det gamle Testamente os ofte og indtrængende; men med samme Styrke advarer det os ogsaa mod Tillid til Mennesker og andet forgængeligt: »Saaledes siger Herren,« læses der hos Profeten Jeremias, »forbandet være det Menneske, som stoler paa Mennesker, gør Kød til sin Arm og viger fra Herren. Han faar ingen Lykke at se.« 17, 5 6. *F. K.*

Pave Pius XI's Rundskrivelse om det almindelige Kirkemøde i Efesus for 1500 Aar siden.

(Sluttet.)

Pavens Haab og Ønske
angaaende den orientalske Kirke.

Dog er der navnlig een Velgerning af meget stor Betydning, Vi særlig ønsker, at alle ved Himmeldronningens Hjælp skulde bede om. Vi tænker nemlig paa, at Maria,

som af de skismatiske Nationer i Orienten elskes og æres med saa glødende Kærlighed og barnlig Hengivenhed, ikke længere skulde taale, at disse paa en saa sørgelig Maade flakker om og stadig fjerner sig længere bort fra Kirkens Enhed og dermed fra Marias Søn, hvis Stedfortræder her paa Jorden Vi er. Gid de maatte vende tilbage til deres fælles Fader, hvis Afgørelse Biskopperne paa Kirkemødet i Efesus modtog med den største Ærbødighed, idet de endrægtigt og med højlydt Bifald hilste ham som Troens Vogter! Gid alle maatte vende tilbage til Os, som føler en virkelig faderlig Kærlighed for dem og gerne gør hine kærlighedsfulde Ord til Vore egne, hvormed Cyrillus indstændigt formanede Nestorius til, »at Kirkernes Fred skulde bevares og Kærlighedens og Samdrægtighedens Baand forblive uskadt.«¹⁾

Ja, gid denne velsignede Dag maatte oprinde i en saa nær Fremtid som muligt, for at den jomfruelige Guds Moder, hvis Mosaikbillede i Santa Maria Maggiore, Vor Forgænger Sixtus III lod opføre af en Kunstners Haand og Vi selv har ladet restaurere, kunde se alle Vore adskilte Sønner vende hjem og sammen med Os ære hende i fælles Kærlighed og fælles Tro! En saadan Begivenhed vilde være en ubeskrivelig stor Glæde for Os.

Desuden anser Vi det for en Lykke, at det blev Os, der kunde højtideligholde dette 1500 Aars Jubilæum. Vi siger Os, fordi det var jo ogsaa Os, der maatte forsvare det kyske Ægteskabs Værdighed og Hellighed mod al Slags List og Bedrag, der sneg sig ind,²⁾ og i Embeds Medfør hævde den katolske Kirkes hellige Rettigheder ved Ungdommens Opdragelse og fastslaa og forklare, hvilke Metoder den bør anvende, og hvilke Principper den bør rette sig efter.³⁾ Thi de Forskrifter, Vi har givet om Ægteskabet og Opdragelsen, har et herligt Mønster i Guds Moders Stilling og Hverv og i den hellige Familie i Nazaret. Dette Eksempel skulde foreholdes alle til Efterlevelse. »I Sandhed«, saaledes skriver Vor Forgænger Leo XIII., salig Ihukommelse, — »i Josef har Familiefædrene et herligt Forbillede

¹⁾ Mansi, l. c., IV, 891.

²⁾ Litt. Encycl. Casti connubii, die 21. Dec. 1930.

³⁾ Litt. Encycl. Divini illius Magistri, die 21. Dec. 1929.

paa en Faders Aarvaagenhed og Omsorg; i den saligste Jomfru og Guds Moder har Mødrene et ophøjet Mønster paa Kærlighed, Blufærdighed, frivillig Underkastelse og en fuldkommen Troskab; i Jesus endelig, som var sine Forældre underdanig, finder Børnene det guddommelige Eksempel paa Lydighed, som de beundrende skal se op til, ære og efterligne.«¹⁾

Men særlig gavnligt vilde det være, om navnlig de moderne Mødre, som enten er kede af deres Børn eller af Ægteskabets Baand og derfor lader haant om og krænker den Moderpligt, de har overtaget, saa op til Maria og med Opmærksomhed betragtede hende, der har givet Moder-værdighedens overordentlig vigtige Opgave stor Glans og Ære. Paa denne Maade kunde man fatte Haab om, at de ved Himmeldronningens Bistand begyndte at angre den Skam, de har bragt over Ægteskabets store Sakramente, og at de til deres Frelse følte sig opmuntret til efter Evne al gøre sig værdige til den herlige Ros, som Marias Dyrer har vundet.

Hvis alt gaar efter Ønske, hvis Familielivet — som jo er Begyndelsen til det menneskelige Samfundsliv og dets faste Grundvold — igen retter sig efter den højeste Norm for Hellighed, saa er det ganske utvivlsomt, at vi til syvende og sidst dog kan dæmme op for og faa Bugt med den skrækindjagende Ophobning af Ulykker, som vi for Tiden pines af.

Paa denne Maade vil det ske, at »Guds Fred, som overgaar al Forstand«, »bevarer alles Hjerter og Tanker«²⁾, og Christi længselsfuldt ventede Rige allevegne vil opleve en glædelig Forøgelse af sin Styrke, fordi der arbejdes med gensidig Forstaaelse og med forenede Kræfter.

Endelig vil Vi ikke slutte denne Rundskrivelse uden at tilkendegive en Plan, som sikkert er Eder alle, ærværdige Brødre, kærkommen. Det er Vort Ønske, at dette Jubilæum ikke skal mangle et Mindesmærke i Liturgien, som kan bidrage til at forny Gejstlighedens og Folkets inderlige Andagt til Guds ophøjede Moder. Derfor har Vi

¹⁾ Litt. Apost. Neminem fugit, die 14. Jan. 1892.

²⁾ Fil. 4,7.

givet Riternes Kongregation Ordre til at sørge for Officium og Messe til Ære for Marias Gudsmoderværdighed, der skal højtideligholdes i hele Kirken.

I Mellemtiden lyser Vi i Herrens Navn, som Pant paa de himmelske Gaver og Tegn paa Vor Faderkærlighed, over Eder alle og hver enkelt, ærværdige Brødre, og over Eders Gejstlighed og Folk af et elskende Hjerte den Apostoliske Velsignelse.

Givet i Rom, ved Sankt Peter, Julen den 25. December 1931, i Vort Pontifikats tiende Aar.

Pius XI, Pave.

Jubilæum i Kolding.

Den 1. Marts var det 50 Aar siden, at den hidtidige Kapellan i Odense, Pastor Clemens Storp, kom til Kolding og begyndte at opbygge et katolsk Sogn her.

Vi har valgt at fejre dette Jubilæum i to Afdelinger, først den alvordige og saa den festlige, først en Mission i Dagene fra den 28. Februar til den 6. Marts og saa en rigtig Jubilæumsfest den 19. Juni, naar Biskoppen kommer til Firmelse.

Dog skulde Monsignore Storp, der nu bor i Ahaus, mærke, at vi ikke havde glemt ham, og derfor har en stor Mængde af Katholikerne her skrevet til ham. Monsignore Storp skriver: »Det synes, som om Stormen og Oversvømmelsen nu vil lægge sig; i Dag fik jeg kun 3 Brevkort fra Skamlingeegnen! . . . Jeg er nærved at drukne i Breve og Kort.« Det er Taknemmelighed og Kærlighed, der har fundet sit Udtryk i den Storm og Oversvømmelse. Mgr. Storp, der nu snart fylder 78, skriver om sit Helbred — hvilket sikkert vil interessere hans mangfoldige Venner her i Danmark — »Jeg er udslidt. Sygdommen i Efteraaret har taget voldsomt paa mig. Jeg kan kun med Besværlighed om Morgenen gaa til Kirke for at celebrere. Om Eftermiddagen holder jeg saa en lille visitatio (Besøg ved det allerhelligste Sakramente). Det er alt, hvad jeg endnu kan.«

Monsignor Clemens Storp (Billedet er taget for kort Tid siden).

Som det for 50 Aar siden var en ung Præst, der begyndte en ny Gerning, der skulde sætte blivende Frugt, saaledes har det ogsaa ved vor Missionsuge været en ung Præst, der har begyndt en Gerning, om hvilken alle vi, der har hørt ham, tror, at den vil bringe store og rige Frugter. Pater Bender fra Stenosgade har holdt sin første Mission her i Danmark hos os.

At sige, at det var en lovende Begyndelse, vilde være forkert. Nej, det var simpelthen fuldendt godt. P. Bender har for ca. 5 Aar siden opholdt sig to Aar her i Landet og saa nu i et halvt Aar. Naar man ikke fra fuldtud paa-lidelige Folk faar det modsatte at vide, vil man bestemt fastholde, at han maa være Dansker. Der var et Ægtepar, der derudover geraadede i en Strid, som maatte bilægges af Sognepræsten. Ja, det er virkelig ogsaa ubegribeligt, at nogen i saa kort Tid kan faa et saa fuldkomment Herredømme over vort Sprog. P. Bender gjorde overhovedet ikke en eneste Fejl og talte dertil med en Frihed og Varme, som om han aldrig havde tænkt nogen Tanke paa et andet Sprog end Dansk. P. Bender har lyttet og lyttet og lyttet; det er Hemmeligheden.

Prædikerne greb os alle. Det var Alvor og det var ægle Katholicisme; men det var ogsaa hjertelig Tale, opmuntrende og trøstende og begejstrende; man blev revet med. Det viste sig ogsaa, at der var stigende Interesse for Prædikerne.

Det var rige og dejlige Aftener, og alle Katholiker har Grund til at glæde sig over, at der blandt de unge Præster er dem, der har saa fremragende Evner til at holde Mission.

J. Olrik.

En ny Verkade-Bog

Willibrord Verkade. Der Antrieb ins Vollkommene (Zweiter Teil der Lebenserinnerungen). Herder, Freiburg i/B, 1931 (375 Sider).

I »Nachwort« skriver Forfatteren: »... Efter fire Aars anstrængt Arbejde fik jeg endelig trods Sygdom og Genvordigheder Bogen færdig, Jeg beder, tag imod den med Velvillie, saadan som den er. Spørg ikke dadlende: Hvorfor har du ikke taget det og det med o. s. v.« Der er ingen Grund til at dadle. Maaske studser man lidt ved Tittlen »Der Antrieb ins Vollkomene« (Tilskyndelsen, Driften til det fuldkomne), som man ogsaa rent sprogligt studse ved den første Verkadebogs Titel: »Die Unruhe zu Gott«. Er Tittlen maaske en Smule knudret, saa er den i

hvert Fald rammende. Der er en rød Traad, der gaar gennem hele Bogen: om en djærv, livsglad, skønhedsbegeistret, men dog snusfornuftig, hollandsk Yngling, en Konvertit, der i et langt Liv, viet til Fromhed, Kunst, Sjælesorg, alskens Klostersyssel og til sidst Forfatterskab, gennem en ikke altid rolig og ensrettet Udvikling stræber efter sin Ordens Ideal. Han finder efterhaanden en Harmoni og en indre Fred, som den vist aldrig i saa høj Grad findes udenfor Klostermure.

Verkade er Benediktermunk og har aflagt Stabilitetsløftet til sit Abbedi Beuron. Alligevel er Bogen ikke nogen idyllisk Hjemstavnsfortælling om det benediktinske Paradis ved den unge Donauflods høje, skovkronede Bredder. »Der Antrieb ins Vollkommene« er næsten en Rejsebog. Den fører frem og tilbage mellem Beuron, Prag, Amsterdam, London, München, Rom, Monte Cassino, Jerusalem, Wien og adskillige sydtyske Smaabyer, næsten overalt er det Kunsten, der kalder ad sin Dyrker.

Verkade har i Forvejen mange Venner, særlig i Frankrig, og fremfor alt Johannes Jørgensen og Mogens Ballin i Danmark. Men hans bevægede Ordens- og Kunstnerliv skaffer ham ulige flere. Og vi lærer dem alle at kende: Kunstnere, Litterater, Theologer, Skikkelser fra brede Befolkningslag, Beuronfarere og ikke sidst selve Verkadeslægten: hans ikke-katholske Forældre; Faderen, der kun langsomt udsoner sig med den »van slægtede« Søns Klosterkald; Moderen med hendes Kærlighed til Litteraturen, som hun tilsidesætter for helt at vie sig sin Mand og sine Børn; Tvillingebroderen, den dygtige Forretningsmand, som forstod »at forene Industri, Kunst og social Virksomhed til en Triplealliance«.

Det er hovedsageligt Mennesker, der er skildrede i Bogen — et Kunstneralbum af vellykkede Billeder, alt set med Malerens Intuition af Livet. Derimellem findes Betragtninger over Kunst og Kunstværker, der selvfølgelig vil interessere Æstetikeren mest. Alle vil derimod have fuldt Udbytte af den dybe Livserfaring, der kommer til Orde i Anledning af de forskellige Oplevelser. Disse Visdomsord er prægede af en virkelig opløftende Optimisme — »Gud har givet mig skarpere Øjne for at se Menneskenes og

Tilstandenes gode Sider end de daarlige« (S. 12) — og en rørende, paa sine Steder gribende Oprigtighed og Ærlighed. Mange Sætninger er Fyndord, fint slebne Ædelstene. Saaledes: »Gud er ikke blot den evige Sandhed og den uendelige Godhed, men ogsaa den evigt straalende Skønhed. Uden Skønhed mangler Sandhed og Godhed den Forklarelse, der først gør dem fuldtud elskelige. Disse tre Søskende maa omfavne hinanden i Kærlighed, da først virker de lysgivende, styrkende og saliggørende tillige«. (S. 114). Hvor rammende og betydningsfuldt netop for vor Tids religiøse Kunst er ikke følgende: »Jeg havde (ved Udmalingen af Karmeliterkirken i Wien) den Ærgerrighed at male et Væg-billede, foran hvilket jævne Folk kunde bede med Andagt, og som Kunstnere ikke vilde gaa ligegyldige forbi« (S. 284).

Hovedinteressen samles dog om Verkade selv, Malermunken, som man ser vokse og tage til i Kunst, Visdom og Godhed for Gud og Mennesker.

A. Menzinger S. J.

Skabelsens Under.

Det var i gamle dage, 3: for en halv eller hel snes år siden, da der levede så mange brave og udmærkede katolikker, som nu længst er gået bort. En af de bedste, som mange af vor tids ungdom måske ikke engang nu kender af navn, var Kejser*). Han var bl. a. et ivrigt medlem af den katolske studenterforening A. C. og overhovedet gerne med, hvor der drøftedes vanskelige og alvorlige spørgsmål. En enkelt udtalelse, som han flere gange fremkom med, når et emne som mirakler eller lignende drøftedes, har særlig fæstnet sig i min erindring. »Mirakler og andre underfulde ting«, sa han, »har ingen vanskelighed for mig å tro på, når blot nogen kunde forklare mig den store

*) Cand. mag. Halfdan Kejser, født 1868, død 1916. Adjunkt ved Ordrup højere Almenskole og St. Andreas Kollegium. Mange år formand for Ansgariusforeningen. Forfatter af nogle af vore smukkeste salmer, udgiver af messebog, salmebog, sangbog o. s. v.

hemmelighed, at jeg selv er til.« Det var med andre ord selve tilværelsens og skabelsens under, han hermed betegnede som det egentlig hemmelighedsfulde, i sammenligning med hvilket alt andet mærkværdigt tar sig ud som noget betydningsløst.

Han havde ret, forekom det mig dengang, og han har det ikke mindre den dag i dag. Alt som tiderne skrider, kan skabelsens under ikke andet end forekomme det tænkende menneske mere og mere som det vidunderligste af alle spørgsmål. Jo længere menneskene nemlig har levet på jorden, desto større er den, ja hele verden bleven for dem. Den udvidedes mægtigt for det gamle Romerriges indbyggere ved dette riges store krigstog og sejrsvindinger rundt om i de mange, hidtil ukendte lande, de la under sig. Europas folkeslag lærte omkring år 1500 lande, ja verdensdele å kende, om hvis eksistens de ingen anelse havde haft. Og i vore dage har kendskabet strakt sig langt videre, ud ad og op ad til verdener, der ligger i ufattelige afstande fra os, og ind ad og ned ad til millioner af småskabninger, som vort øje er ude af stand til å se, og som er så ubetydelig små, at deres lidenhed ikke mindre forbavser os end de himmelske kloders utrolige storhed, men som alligevel er af uvurderlig betydning for os og for alt levende. Den, for hvem denne tilværelsens tilsyneladende uendelighed både i det store og det små er gået op, vil af hele sit hjerte gi Kejser ret, der i selve tilværelsens, skabelsens under fandt det største og ufatteligste af alle under.

Det var naturligvis ikke noget nyt, at Kejser — og vi andre med ham — stod stille i næsten undrende gru overfor dette store under. Nej, mennesket har fra dets første tilværelse her på jorden stedse været grebet af lignende tanker og følelser heroverfor. Nogle af de skønneste, mest gribende udslag heraf finder vi gang på gang i de davidiske salmer i det gamle testamente. Men et af de mærkeligste vidnesbyrd herom har vi dog i den trosbekendelse, vi hver søndag under højmessen synger i vore kirker. For de Kristne må skabelsens under fra de allerældste dage ha stået som noget stort og vidunderligt, siden den nævnte trosbekendelse, den såkaldte nikæisk-konstantinopolitanske,

tre gange kommer tilbage til dette under: når vi bekender troen på Faderen, på Sønnen og på Helligånden.

Det lyder jo nemlig heri om Gud Fader den Almægtige, at Han er skaber af himmel og jord, af alt synligt og usynligt. Der finder vi straks et fast holdepunkt overfor alt, hvad der i tilværelsen kan møde os, overfor alt det, vi med vore sanser kan fornemme, og overfor alle åndelige magter og indflydelser, stærkere end vi selv i vor svaghed, det faste holdepunkt, at intet eksisterer, som ikke er afhængigt af Gud, vor Fader, for det er alt kommet fra ham. Det gir en vældig beroligelse og sikkerhed: hvor stort og overvældende under end skabelsen er, hvor usikker og farlig end tilværelsen kan se ud, så ved vi dog, at det er alt fra Gud, som råder både i den synlige og usynlige tilværelse, både i den verden, vort liv nu leves i, og den tilkommende verden, der vinker som vort kommende og evige mål.

Og når vi videre bekender vor tro på Ham, der er Guds enbårne Søn, sand Gud som Faderen, kommer vi atter tilbage til skabelsens under, thi det hedder jo om ham, der også kaldes »Gud af Gud og lys af lys«, at ved Ham er alt skabt. Jesus Christus er Ordet, der var hos Gud, men ved sit Ord skabte Gud alt. Det er naturligvis umuligt til bunds å fatte det dybe mysterium, der skjuler sig bag disse ord, men dog forstaar vi sikkert alt heraf, som for os kan ha nogen virkelig betydning, når vi betragter vor Herre Jesus Christus, som han var her paa jorden. Hvad vilde han, da han »blev kød og boede blandt os«? »Ære sin himmelske Fader og gøre menneskene godt« er vistnok det korteste og bedste svar. Men i de samme ord finder vi måske også den bedste forklaring af skabelsens under: alt er engang bleven til og er stadig til, for at det skal være Gud til ære og mennesker til velsignelse. (Og trods al ulykke og nød og sorg og elendighed i verden må vi ikke slippe troen på, at både Gud kan få ære og mennesker glæde og velsignelse af skabelsens under.

Og endelig hedder det, når vi bekender vor tro på Helligånden, som udgår fra Faderen og Sønnen, at det er Ham, som gør levende, skænker liv. Dette vidunderligste af alt: livet, både som det findes i de laveste skab-

ninger og i de højeste væsener og uforgængeligt i den menneskelige sjæl, er direkte en gave af Helligånden, om hvem det også i skabelsens morgen hedder, at han med sin kraft svævede over vandene. At vi er til og lever, blir jo stadig ved å være et vidunder, ufatteligt for os, men det gir en vidunderlig sikkerhed for tanken og følelsen, at dette vort liv kommer fra den Helligånd, så vi uden ængstelse og skælven kan glædes over det under, vort liv er.

Hertil kommer jo så endda, at den guddommelige godhed er gået endnu langt videre. Thi den Helligånd har også skabt et sted, den hellige katholske kirke, hvor alle sjælens ængstelige spørgsmål og tvivl får deres fyldige og evig gyldige besvarelse. Og hvor den Gud, der i skabelsens under kan synes os så uendelig fjern og ophøjet og utilgængelig, kommer os så nær, at han er til å kende og nå af alle mennesker. Og det sker ikke ved besværlige granskninger og dybsindige spekulationer, nej: den, som får nåde til å elske Gud af hele sit hjerte og sin næste som sig selv, vil ikke stå med bæven og gru overfor noget af Guds undere, heller ikke overfor skabelsens store under, for han er selv, som apostelen Petrus siger det, bleven »delagtig i den guddommelige natur«. (2. Petr. 1, 4.)

Niels Hansen, cand. mag.

Sendelse.

Af Dr. *Laurentius Zeller*, O. S. B., Abbed i St. Matthias (Trier)
Aut. Oversættelse ved Sven Aage Rasmussen.

(Sluttet.)

Helligaanden forlener Kirkens menneskelige Ild med overnaturlig, guddomsbaaren Fylde. Den Herre Christus gav ved sin Bortgang til Faderen Apostlene det Hverv at fortsætte hans udvortes menneskelige Værk. Han overdrog dem sin Sendelse; og selv i Valget af det Navn, han gav dem, da han kaldte dem Apostle, henviste han alle til, at ingen andre end disse Mænd kan optræde som hans Sendebud. Han forberedte dem, endnu mens han selv vandrede paa Jord, til deres Sendelse og udsendte dem for at forkynde Israels Børn, at Guds Rige var nær. Sammen med Sendelsen gav han dem sin hele Fuldmagt, idet han sagde: »Den, som modtager eder, modtager mig, og den, som mod-

tager mig, modtager ham, som udsendte mig« (Mat. 10, 40). Han begrænsede sin egen Virksomhed til Israels Folk og erklærede udtrykkeligt: »Jeg er ikke udsendt uden til de table Faar af Israels Hus« (Mat. 15, 24); ogsaa Apostlene paalagde han fra først af: »Gaa ikke ad Vejen til Hedningerne og gaa ikke ind i Samariternes Stæder, men gaa hellere til de table Faar af Israels Hus« (Mat. 10, 5). Først naar de har modtaget Helligaanden, skal de gaa ud i Alverden og prædike Evangeliet i hans Navn for alle Jordens Folkefærd (Mat. 28, 18 ff.; Mark. 16, 15 ff.; Luk. 24, 47 ff.). Som han selv blev helliget og udsendt af Faderen (Joh. 10, 36), vil han ogsaa hellige og udsende Apostlene. I den ypperste-præstelige Bøn beder han: »Hellige dem i Sandhed. Dit Ord er Sandhed. Ligesom du har udsendt mig til Verden, saaledes har ogsaa jeg udsendt dem til Verden, og for dem helliger jeg mig, for at de ogsaa maa være helligede i Sandhed« (Joh. 17, 17 ff.). Christus er helliget ved Salvelsen med Guddommen, som han har modtaget af Faderen, helliget til Opfyldelsen af sin Sendelse; Apostlene blev under Medvirken af Helligaanden viede og helligede paa Pintsedagen for at kunne fuldføre deres Sendelse. Paa-skedagens Aften lod Herren sig til Syne midt blandt Apostlene og bekræftede atter højtideligt deres Sendelse: »Fred med eder; ligesom Faderen har udsendt mig, sender ogsaa jeg eder« (Joh. 20, 21). Sendelsen, som Apostlene modtog af Christus, og Udrustningen med Kraften for det høje ved Helligaanden (Luk. 24, 48 f.; Ap. Ger. 1, 8) gjorde dem skikkede til at gaa i Gang med Kirkens Opførelse.

Christi Sendelse virker vedblivende endnu den Dag i Dag. Lige oppe fra vor prægtige regerende Pave Pius XI og ned til den yngste nyviede Kapellan, der siger sin Messe eller forkynder Ordet fra Prædikestolen, kan alle legitimere deres Sendelse ved Christus. Den apostoliske Sendelse er ikke blot Kilden til den Kraft og Autoritet, der tilkommer alle Medlemmer af det kirkelige Hierarki, den er ogsaa blevet et ubedrageligt Kendetegn paa, hvor Christi sande Kirke er at finde. Enhver Præst i den katolske Kirke kan bevise sin Adkomst til at sige sin h. Messe, uddele Sakramenterne og forkynde Guds Ord. Hans Bevis er ikke blot et kirkeretsligt Dokument af nyere Dato, nej han har Brev paa, at han har Del i Christi Sendelse; thi Kirken har den apostoliske Succession; den kan føre sin Sendelse tilbage lige til Apostlene. Fra første Færd af blev der værnet om den apostoliske Succession i Kirken med en ligefrem ængstelig Omhu. Bønnen *Communicantes* i den h. Messe er en daglig Mindelse om denne Oldkirkens hellige Omhu; ingen Præst vilde frembære det hellige Offer uden udtrykkeligt ved Alteret at betone sit Samfund med Apostlene og Petri

Efterfølgere og med sin Bisp. Dette Fællesskab var ham et Pant paa hans retmæssige Sendelse, hans Tilknytning til Christus. Ligesom Apostlene ikke drog ud i alle Lande i Videnskabens eller en jordisk Magthavers Navn, men i Christi Navn, fra hvem de havde deres Sendelse, saaledes har deres Efterfølgere i Præste- og Hyrdeembedet af det troende Folk vel modtaget Vidnesbyrd om kristelig Vandel, men ikke Embedets Fuldmagt og Sendelsen. Allerede Apostlene holdt sig til samme Fremgangsmaade ved Valg af Diakoner. Af de troendes Forsamling lod de syv Mænd, »som har godt Lov« og er »fulde af Helligaanden«, udpege, men de forbeholdt sig selv at overdrage dem Embedet (Ap. Gern. 6, 2 ff.). Apostlene lagde under Bøn Hænderne paa dem, da de var befundne værdige. De første Diakoner kunde beraabe sig paa Sendelsen ved Apostlene i Udøvelsen af deres Embede. Af Apostlene modtog Kirkens første Bisper deres Embede, deres Sendelse; fra Apostlene er al Sendelse i Kirken udgaaet. Ved deres Brud med Kirken har Vranglærerne og deres Førere mistet Sendelsen og derfor ogsaa Samfundet med Christus.

Kirkefædrene aflægger Vidnesbyrd om Kirkens Bispers og Præsters Sendelse fra Gud. Saaledes skrev allerede Klemens af Rom til Korintherne: »Apostlene har forkyndt os det Evangelium, som de har modtaget af den Herre Jesus Christus; men Jesus Christus er udsendt af Gud. Christus er altsaa af Gud og Apostlene af Christus. Og efter at de havde prædiket i Riger og Stæder, indsatte de deres Prædikens Førstegrøde, efter forudgaaende Prøvelse i Aanden, som Bisper og Diakoner for de vordende Kristne og gav dem Paalæg om, naar de sov hen, at overdrage andre Mænd Embedet« (Kap. 42. 44). Ignatius af Antiokien tilskynder Efeserne til Lydighed mod Bispen: »thi som Jesus Christus — han, der er Livet, hvorfra vi ej skal skilles, — er efter Faderens Vilje, saaledes er Bisperne — der er sat overalt lige til Jordens Grænser — efter Jesu Christi Vilje« (Ef. 3). Til Menigheden i Smyrna skriver han: »Alle skal lyde Bispen som Jesus Christus Faderen, og ogsaa Præsterne som Apostlene; men agter Diakonerne som sat af Gud« (8). Irenæus ser i den retmæssige Succession efter Apostlene, i Sendelsen, Sandhedens Mærketegn over for Vranglærerne. Han skriver: »Den Lære, som Apostlene forkyndte over hele Verden, kan alle og enhver, der vil se Sandheden, finde i alle Kirker, og vi kan regne op alle Kirkers af Apostlene indsatte Bisper og deres Efterfølgere op til vore Dage« (III 3, 1.). Og videre siger han: »Christi Legeme (den sande Kirke) kendes paa Successionen af Bisperne, hvem Apostlene har betroet Kirken i dens Helhed« (IV 33, 8). Meget skarpt fremhæver Augustin

dette Princip, den apostoliske Succession, mod Vranglærerne: »Giv Oplysning om jeres Kirkers Oprindelse, op-
 rul en ubrudt Række af eders Bisper, der begynder med
 en første Bisp, der som Garant og Forgænger har Apost-
 lene eller en apostolisk Mand, men en, der har bevaret
 Samfundet med Apostlene. Thi paa denne Maade kan de
 apostoliske Kirker klare deres Herkomst; som f. Eks. Kir-
 ken i Smyrna, der beretter, at dens Bisp Polykarp er ind-
 sat af Johannes, og ligesaa den romerske Kirke, hvor Kle-
 mens er beskikket af Peder. Paa samme Maade nævner
 ogsaa de andre Kirker de Mænd, der er indsat af Apost-
 lene som deres Bisper, og som har tjent som Forvaltere af
 Guds Sædekorn« (Mod Vranglærerne 32). Kyprian udleder
 i den Afhandling, han har viet Kirkens Enhed, denne En-
 hed af Sendelsen, Successionen: »Som Solen ejer mange
 Straaler, men kun eet Lys, og som Træet har mange
 Grene, men kun een paa kraftig Rod groende Stamme,
 og som mange Bække rinder af eet Kildevæld, hvis Ud-
 spring kun er et og det samme — saaledes er ogsaa Kir-
 ken kun een, om end den ved frodig Vækst har bredt sig
 i Mangfoldighed. Riv en Straale løs fra Lyskilden, og den
 slukkes straks; bryd en Gren af Træet, og den afbrudte
 Gren skyder aldrig mer; afskær Bækken fra Kilden, og
 dens Løb udtørres straks.« Dette urokkelige Princip fører
 Kyprian i Marken mod Vranglæreren Novatian og skriver
 til Magnus (76, 3): »Da Kirken kun kan være een, er den
 enten hos Novatian eller hos Kornelius (den retmæssige
 Pave). Hvis den er hos Kornelius, der fulgte Bisp Fabian
 gennem retmæssig Indsættelse, er Novatian ikke mere i
 Kirken og kan ikke anses for retmæssig Bisp, da han med
 Tilsidesættelse af evangelisk og apostolisk Overlevering ikke
 succederer nogen, men har taget sin Udgang fra sig selv.«

Samme Princip forsvaret de andre Kirkefædre. Særlig
 gør Augustin det; blandt de Motiver, der bevæger ham til
 selv at blive i Kirkens Skød, anfører han den ubrudte
 Succession paa Bispestolen i Rom, Efterfølgere af Peder,
 hvem den Herre Kristus efter sin Opstandelse paalagde
 at vogte sine Faar (Ep. Man. Fundam. 5), og han tilføjer
 den bekendte med Rette saa ofte citerede Sætning: »*Ego
 Evangelio non crederem, nisi me catholicae (ecclesiae) com-
 moveret auctoritas*« — Jeg vilde ikke tro Evangeliet, hvis
 ikke den katholske Kirkes Autoritet bevægede mig dertil.

Nødvendigheden og Realiteten af Guds Sendelse er saa
 indlysende for de Troende, at man forbauset maa spørge
 sig selv: »Hvor er det muligt, at der gives Mennesker, der
 formaster sig til at lede andre uden paa nogen Maade at
 være kaldede dertil, uden at have nogen Sendelse?« Og vi
 kan spørge videre: »Hvor er det muligt, at saa mange

blindthen løber efter den Slags Førere, uden overhovedet selv at gøre sig Tanker om, hvorfra disse stammer?« Skriften giver os Svaret (Joh. 1,5): »Lysset skinner i Mørket, og Mørket begreb det ikke.« Ogsaa Profeten Esajas ser Verden i samme Situation: »Se, Mørket skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene.«

Vi lever i en grænseløs individualistisk og subjektivistisk Tid; de historiske og af Guds Lov bestemte Baand er løste. End ikke Kirken kan fri os for at stifte Bekendtskab med disse Tidens Rørelser. Derfor maa netop Præsterne, de Troendes kaldede Førere, atter og atter betænke, hvor vigtig deres Sendelse er, hvor fast tvundet den Traad er, der historisk og efter Guds Lov binder dem til Kristus, og ud fra denne deres Sendelse maa de i Tro og Kærlighed pleje den indre levende Forbindelse med Kristus og hans Kirke. Kun den Præst, der stedse holder sig sin Sendelse, sit Kalds Højhed, Fylde og Dybde, sin Part i Christi Sendelse for Øje, vil under de Storme, der raser i vore Tider, høste samme Ros, som Herren giver den forstandige Mand i Slutningen af Bjergprædiken: »Derfor, hver den, som hører disse mine Ord og gør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa Klippegrund. Og Styrtregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og faldt an mod dette Hus, men det faldt ikke, thi det var grundfæstet paa Klippegrund« (Mat. 7,24 f.). Af Bevidstheden om Sendelsen fra Gud øser Præsten ogsaa i vor Tid Mod og Kraft til at sætte alt ind for Kristus og hans Kirke ligesom Apostlene, der havde modtaget Sendelsen af Kristus personlig. Bevidstheden om Sendelsen fra Gud giver Præsten den Ydmyghed og den ægte Kærlighed, der gør ham værdig til Guds naaderige Bistand og alle gode Menneskers Agtelse; saa vil han svare til Herrens Ord til Disciplene: »I er Jordens Salt! I er Verdens Lys!« (Mat. 5,13 f.) I Sandhed en Sendelse, der er alle Ofre værd!

Den store Herder.

Den store Herder. Konversationsleksikon for Viden og Liv, (4. fuldstændig omarbejdede Oplag, hvoraf hidtil er udkommet første og andet Bind af de paatænkte 13. Freiburg im Breisgau 1931. Pr. Bind 28 Mark, ved Subskription paa hele Serien 300 Mark.)

Det er den katolske Verdensanskuelses Særkende og Sтыrke, at den overvinder de store, antikirkelige Aandsstrømninger, som er oppe i Tiden, ved at oplage det sunde i sig og udskille det, der efter Lutringsprocessen bliver til-

bage som ufordøjelige Slagger. Saadan gik det, da Averroes' Aristoteles brød det 13. Aarhundredes tæt sluttede Tankekres; ligesaadan da Humanismens hedenske Udvækster voksede frem i det 15. Aarhundrede; saadan tilsidst da den nyhedenske Oplysningstid samlede sine Stridskræfter til et knusende Slag mod Kirken gennem sin Encyklopædi. Der ligger en lang Vej mellem Diderots og d'Alemberts Tid, da Ordet »Encyklopædist« og »Kirkehader« var ensbetydende, til den nu foreliggende »Store Herder«. Den har optaget alt dueligt og brugeligt i sig og har samtidig skabt Typen paa en katholsk Encyklopædi; efter en beskednen Begyndelse med 5 Bind i Midten af forrige Aarhundrede er den naaet frem til 4. Oplag paa 13 statelige Bind. — Som Leksikon er den en ny Type, der uden al Tvivl vil danne Skole: overskuelig Tredeling af Artiklerne ved Veksling af Typerne; kunstnerisk set fuldendte Tavler (f. Eks. Dronning Nofretetes Buste); en ny Form for geografiske Billeder (f. Eks. Bunden af Atlanten); Leksikonets nære Føling med Livet, som ytrer sig i Valget af Stikord saavel som i dets Hensyntagen til Læserens store og smaa Ønsker. — De filosofiske og theologiske Indlæg (Aristoteles, Augustin, Bacon, Askese, Anthropolofi o. s. v.) bringer kort og godt Stof og Litteraturangivelser, som beror paa grundig Sagkundskab og fiittigt Arbejde.

Disse faa umiddelbart verdensanskuelige Indlæg er imidlertid ikke Maalestocken for et saadant Leksikon. Mange ikke-katholske Konversationsleksika har klogeligt undgaaet at tage Stilling mod den katholske Kirke i verdensanskuelige Spørgsmaal. Det, det kommer an paa for os Katholiker, er en Encyklopædi, hvor det katholske Element ikke blot bestaar i Fjernelse af det stødende eller i, at det er repræsenteret ved Artikler om katholske Forhold, men i, at det gennemsyrrer og præger hele Værket fra først til sidst. Al fornem Taalsomhed over for Anderledestroende tiltrods er den »Store Herder« helt bygget op paa det sluttede katholske Syn paa Livet og Verden, som de udenforstaaende nu til Dags mere end nogen Sinde før misunder os. I den Retning har f. Eks. den ikke-katholske Ernst Heilborn i Tyskland i sit Maanedsmagasin udtalt sig. Det er et Værk, som enhver, der forstaaar Tysk, burde eje, i det mindste stifte Bekendtskab med ved Gennemsyn eller Laan.

Josef Samuelsen.

Fra Vikariatet.

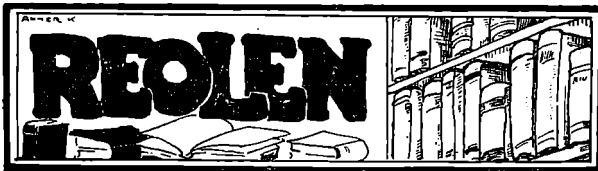
Det Apostoliske Vikariat har fra Generaldirektøren for Skattevæsenet modtaget følgende Skrivelse, der har Betydning for videre Kredse:

I Skrivelse af 25. f. M. har Hr. Biskoppen paa den herværende katholske Kirkes Vegne ansøgt om Fritagelse for at erlægge den ved Lov om Valutaforanstaltninger af 27. November f. A. forhøjede Told for Røgelse, naar denne indføres til Brug i de katholske Kirker her i Landet, samt om Toldfrihed for Vokslys til samme Anvendelse.

Saaledes foranlediget skal man herved meddele, at der efter Toldlovens Bestemmelser vil kunne indrømmes Toldfrihed for Varer og Genstande, der indføres som Gaver fra Personer eller Institutioner i Udlandet til den katholske Kirke her i Landet, ligesom der vil kunne indrømmes Toldfrihed for Genstande til Brug under Gudstjenester og til Udsmykning af Kirker, saafremt de paagældende Genstande kan bringes ind under Begrebet Kunstværker. Herudover findes der ikke i Toldloven nogen Bestemmelse, hvorefter Varer og Genstande til rituelt Brug kan fritages for Erlæggelse af Told, og man ser sig derfor ikke i Stand til at imødekomme Hr. Biskoppens Andragende.

Michael Koefod.

L. C. Petersen.

Dagobert von Mikusch: Mustafa Kemal. Paa Dansk ved Chr. Reventlow. Reitzel. 317 S. Illustr.

Vi, som i vor Barndom og første Ungdom atter og atter hørte om Balkan og »den syge Mand ved Bosporus«, men som vist aldrig naaede at faa dannet os en Idé om, hvilke Kræfter der egentlig var i Bevægelse, og hvad den evige Uro drejede sig om, — vi har i denne Bog faaet en god Ledetraad i Balkanproblemet og dets Historie.

Og vi, som gerne vil forstaa, hvad der religiøst set gaar

for sig i den nære Orient, kan af denne Bog faa god Besked.

Den strækker sig fra hint gamle romantiske Tyrki med Pierre Lotis Konstantinopel som Centrum for det mægtige osmaniske Rige — til Kemal Pachas lilleasiatiske Nationalstat med Mænd uden Fez, Kvinder uden Slør, Arkitektur uden Romantik og Folkesjæl uden Religion. Det, der i det sidste Tiaar er sket i Tyrkiet, vil svare til, om Europa afskaffede Pavedømmet, overalt skilte Stat og Folk fra Kirken — og saa tog et mægtigt Opsving i Kultur og Teknik . . .

Interessant for os, der har kendt en Pave-Konge (*il papa rè*) i Vatikanet, som Abdul Hamid i sin Kiosk var baade Kalif og Sultan, har oplevet Pavens verdslige Riges Undergang (eller dog Reduktion til en blot tænkt Størrelse), uden at hans Aandsmyndighed har lidt Skaar, medens i Konstantinopel Kalifalet faldt med Sultanatet.

Hele den i mange Detaljer udpenslede Udvikling grupperer sig om Mustafas Person, der snart minder om Peter den Store, snart om Napoleon og snart om Mussolini, — man faar ikke Sympathi, men dyb Respekt for ham.

Oversættelsen bærer saa talrige Spor af at være foretaget »efter det Tydske«, at det irriterer; og hvor Syntaksen ikke er tysk, er Sproget hint nonchalante Journalist-Dansk (han blev tildelt et Hverv!!), der støder et rent Øre. Man kunde have ønsket sig et rigere Illustrations-Materiale til en saa omfangsrig Fylde af Oplysninger. For Missionsvenner er Bogen af særlig Interesse. P. S.

Daniel Bruun: Erik den Røde og Nordbokolonierne i Grønland. — Anden omarbejdede Udgave. Gyldendal. 1931. 168 Sider.

Baaret af Sagaens fortættede Skildring af Mænds Handlekraft og Lidenskab drager Nordbobygdernes Grundlæggelse og Liv forbi Læseren, og fra Grønlands Fjorde føres man paa spændende Togter til Vinlands Kyster. Sluttelig ebber alt ud i den Degeneration, der blev Befolkningens sørgelige Lod, da Norden svigtede den.

Nøgeternt og objektivt er Skildringens Enkeltheder knyttede sammen og kritisk belyste gennem hele det Materiale, som den nyere Forskning — ikke mindst Arkæologien — har stillet til Raadighed.

Naar en tredje Udgave til sin Tid skal forberedes, bør Udgiverne indarbejde alle Aktstykkerne i den lille Gruppe Pavebreve.

Billedmateriale og Kort er fortrinlige. J-n J-n.

Fra Hovedstad og Provins

Tre Foredrag af Pater Friedrich Muckermann, S. J.

Academicum Catholicum har i Forening med »Selskabet af 1916« inviteret Pater Friedrich Muckermann, som maaske af en Del Katholikker endnu huskes fra hans Ophold i Danmark fra 1906—12, til at holde tre offentlige Foredrag om det katholske Tyskland. Foredragene holdes den 13, 14. og 15. April i Teknologisk Instituts Festsal. Nærmere Meddelelse vil snarest fremkomme i Ugebladet.

Skærtorsdag Nat i Rosenkranskirken.

En Kreds af Mænd i Rosenkranssognet har med Sognepræstens Samtykke realiseret en Plan, som en af dem længe har haft, nemlig at vaage i Kirken Skærtorsdag Nat, saaledes at 2 eller 3 ad Gangen mellem Kl. 10 Aften og 6 Morgen forpligter sig til at vaage en Time eller to, saa man er sikker paa, at Kirken aldrig er tom. Det vil naturligvis ikke sige, at andre ikke har noget dér at gøre; tværtimod, enhver Katholik er velkommen. I Løbet af Dagen vil Damernes Kongregation og Skolesøstrene med Børnene holde Vagt ved Graven, og det er vort Haab, at denne hele Døgn vil være belejret af Troende, der ønsker at være hos vor Frelser i hans Lidelse. Gethsemane-Timen — Kl. 11—12 — er naturligvis en særlig passende Tid, men ogsaa i de Begivenheder, der fulgte efter Herrens Paagribelse, bør vi aandeligt tage Del og bede, sone for os selv og andre.

Fr. Maurus.

Katholsk Pressebureau.

Katholsk Pressebureau, der nu har bestaaet i 10 Aar, har ogsaa i det forløbne Aar fortsat sin hidtidige Virksomhed. Der er sendt en Del Berigtigelser til Blade, flere Gange er der blevet ført længere Diskussioner, saaledes i Østsjællands Folkeavis, Roskilde Avis, Morgenbladet i Oslo og de færøiske Blade Tinga-Krossur og Dimalætting. Pressebureauets Artikler fremsendes under den paagældende Skribents Navn og Ansvar. Indsamlingen af Avisudklip fortsættes paa privat Basis, og det er begyndt at lysne med det næsten uoverkommelige Arkivarbejde (Ordning og Indklæbning af Udklippene).

Pressebureauet siger Tak til alle dem, der har støttet

det ved Avishold, Indsending af Udclip, ved Affattelse af Artikler og ved Bidrag til Bestridelse af Bureauets løbende Udgifter.

Paa Bestyrelsens Vegne

A. Menzinger S. J.

Bureauets gejstlige Konsulent.

Nakskov.

Søndag den 28. f. M. holdt Birgittakredsen Møde i Nakskov med Hr. Pater Janssen som Taler.

Pateren holdt et meget interessant Foredrag om Ligbrænding, hvoraf det klart fremgik, hvilken Stilling en Katholik skulde tage til denne Sag.

Efter Foredraget var der Generalforsamling, hvor man var enig om at fortsætte som hidtil. Maribo og Nykøbing F. fik hver et nyt Bestyrelsesmedlem, medens Nakskovs Bestyrelse fortsatte. Det vedtoges at agitere for Tilgang til de katholske Radioklubber. Man haabede paa en Gang i Fremtiden at faa udsendt katholske Prædikener, men man var ogsaa klar over, at hver Provinsby i hele Landet maatte have sin Radioklub for at naa til dette Maal.

Til Slut drøftede man Anskaffelsen af et Lysbilledapparat til Films og Lysbilleder. Der var fuld Enighed om, at det vilde støtte Foreningens Arbejde betydeligt, især da man allerede nu kunde laane en hel Del gode Film gratis; men da man desværre ikke var i Stand til at skaffe de fornødne Penge, maatte Sagen udsættes indtil videre.

Bendt.

Elisabethforeningens Basar.

Palmesøndag er det Børnehjælpsdag for vore ulykkeligt stillede fader- og moderløse Børn. — Hjælp dem ved at aflægge Basaren et Besøg Søndag den 20. Marts; den er aaben fra 9 Morgen til 8 Aften, Mandag fra 10 til 3, Bredgade 67, St. o. G.

Bordene er fulde af pæne Ting for enhver Smag. — I Restauranten serveres der lækkert Smørrebrød og andre gode Sager hele Dagen.

I Tombolaen prøver man Lykken og vinder. Tænk paa, Basaren er Foreningens Hovedindtægt.

Altsaa paa glædeligt Gensyn.

Pastor *v. d. Kettenburg.*

Fru *A. Osterhammel.*

Frk. *F. Stratböcker.*

Frk. *H. Zimmermann.*

Med Hs. Excellence Biskoppens Tilladelse afholdes Tirsdag, den 29. Marts Kl. 20, en **Kirkekoncert i Sakramentskirken** til Fordel for den nye Skole i Brønshøj.

Koncerten, som arrangeres af Danmarks katolske Radioklubber, bestaar i en Fremførelse af Grammofonplader med katolsk Kirkemusik, indsunget af Korene fra Domkirkerne i Berlin, München og Aachen, ligesom der ogsaa fremføres Orgelmusik.

Forstærker- og Højtaleranlægget er velvilligst stillet til Disposition af Radioklubbernes tekniske Konsulent, Hr. Ingeniør Poul Rasmussen, Forum Radio.

Programbilletter à 50 Øre faas hos Præsterne ved Sakramentskirken samt hos Ekspeditionssekretær K. Boje-Danielsen, Vestervoldgade 115, Kantor B. Husson, Paa Bjerget 28 og Havarieksper A. Prüser, Højdevangs Allé 29.

»**Credos**« Martsnummer indeholder følgende: Vesper i Latrankirken af K. Kjelstrup. — Katolicismen i Danmark 1931 af R. Groteclaus S. J. — Ur 1931 års svenska kyrkokrönika af P. Lindblom. — Grev Charles de Montalembert. En moderne St. Jørgen af E. Rosenørn-Lehn. — Begravning eller eldbegængelse af Karin Antell. — Den katolske Kirke og Afrustningen af J. Wolfisberg S. J. — Finländskt. — Från Credos torn af E. Sandquist og B. D. Assarsson.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferenser.

Adm.

Den stille Uge. Vor Herre og Frelseres *Lidelseshistorie* oplæses i denne Uge ved Morgengudstjenesterne i Kirkerne Palmesøndag, Tirsdag, Onsdag og Langfredag henholdsvis efter Evangelisterne Matthæus, Markus, Lukas og Johannes.

Gudstjenesten i den stille Uge.

St. Ansgars Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9¹/₂ højtidelig Pontifikal-Palmevielse og Procession, derefter Højmesse og Oplæsning af Lidelseshistorien efter Matthæus. Kl. 17 Fasteprediken. — *Skærtorsdag* Kl. 9 Pontifikalmesse, de h. Oliers Indvielse og derefter Procession. Kl. 15 foretager Biskoppen den højtidelige Fodtvætning. Kl. 17 Andagt til det allerh. Sakramente med Prædiken. — *Langfredag* Kl. 10 Pontifikal-Gudstjeneste. Ved denne synges Lidelseshistorien efter St. Johannes, Forbønner, Korssets Hyldning, Procession og Præsanktifikatmesse. Kl. 17 Andagt m. Prædiken. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Ildens og Paaskelysets Indvielse, de tolv Profetiets Læsning, Døbevandets Indvielse, Litani til alle Helgener og henved Kl. 8¹/₂ Højmesse med Vesper.

Jesu Hjerter Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9¹/₂ Palmevielse og Procession; Kl. 10 Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 18 Fasteprediken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Levitmesse og Procession. Tilbedelse hele Dagen. Kl. 18 Prædiken og Andagt. — *Langfredag* begynder den højtidelige Gudstjeneste Kl. 10. Kl. 18 Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Cereemonierne Kl. 7, Levitmesse henved Kl. 8.

St. Knuds Kapel. *Palmesøndag* Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse. — *Skærtorsdag, Langfredag og Paaskelørdag* ingen Gudstjeneste.

Den evige Tilbedelses Kirke (Jagtvejen). *Palmesøndag* Kl. 8 Palmevielse, Sangmesse med Prædiken. Kl. 18 Andagt. — *Skærtorsdag* Højmesse Kl. 7 $\frac{1}{2}$. — *Langfredag* Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Gudstjeneste. Kl. 18 Korsvejsandagt. — *Paaskelørdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ begynder Ceremonierne, Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Højmesse. Kl. 18 Festandagt med sakr. Velsignelse.

Immaculatakirken. *Palmesøndag* Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Procession, derefter Højmesse med Prædiken. Kl. 14 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 18 Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 7 Gudstjeneste. Kl. 14 $\frac{1}{2}$ Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Gudstjeneste.

Sakramentskirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 18 Fasteandagt m. Prædiken. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 18 Sakraments- og Gethsemane-Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsanktifikatmesse. Kl. 18 Andagt med Præd. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Paaskelysets og Døbevandets Indvielse og henved Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Vesper.

St. Antoni Kapel. *Palmesøndag* Kl. 9 Palmevielse og Højmesse. — *Skærtorsdag, Langfredag og Paaskelørdag* ingen Gudstjeneste.

St. Josefs Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 Palmevielse og Højmesse, Kl. 15 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Højmesse og Tilbedelse af det Allerseligste hele Dagen. Kl. 19 $\frac{1}{2}$ Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsanktifikatmesse. Kl. 15 Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 6 Ildens og Paaskelysets Indvielse, Litani og henved Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Højmesse.

Rosenkranskirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Palmeindvielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 17 Prædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 17 Prædiken og Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste. Kl. 17 Fasteprædiken. — *Paaskelørdag* begynder Gudstjenesten Kl. 7, Højmassen ca. Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Assumptionskapellet (Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup) *Onsdag* Kl. 16 $\frac{1}{2}$ Matutin (ingen Velsignelse). — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 16 $\frac{1}{2}$ Matutin. — *Langfredag* Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Form. Gudstjeneste. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7. Højmesse Kl. ca. 8 $\frac{1}{4}$.

St. Annæ Kirke. *Palmesøndag* Kl. 6, 8 og 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Højmesse m. Lidelseshistorien. Kl. 18 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 18 Andagt til det allerh. Sakramente m. Præd. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste. Kl. 18 Korsvej m. Præd. — *Paaskelørdag* begynder de kirkelige Ceremonier Kl. 7 og Højmesse ca. 8 $\frac{1}{2}$.

St. Andreas Kirke (Ordrup). *Palmesøndag* Kl. 9 $\frac{3}{4}$ Palmevielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 17 Fasteprædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 19 Andagt. — *Langfredag* Kl. 10 højtidelig Gudstjeneste med Korsets Hyldning og Præsanktifikatmesse. Kl. 18 $\frac{1}{2}$ Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7, Levitmesse henved Kl. 8 $\frac{1}{4}$.

St Hans Kapel (Hørsholm). *Skærtorsdag* Kl. 9.

Paaskekommunionen. Med Palmesøndag begynder Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af den hellige Kommunion.

Kirkelig Kalender.

Marts.

20. S. **Palmesøndag**.
 21. M. Ferialdag.
 22. Ti. Ferialdag.
 23. O. Ferialdag.
 24. T. SKÆRTORS DAG.
 25. F. LANGFREDAG.
 26. L. PAASKELØRDAG.

Marts.-April.

27. S. 1. **Paaskedag**.
 28. M. 2. PAASKEDAG.
 29. Ti. 3. PAASKEDAG.
 30. O. i Oktaven.
 31. T. i Oktaven.
 1. F. i Oktaven.
 2. L. Hvide Lørdag.

Marts.

Ugens Messebønner.

20. S. **Palmesøndag** (319—251).
 21. M. Ferialdag (354—287); 2. *Sæt Bønner*: Benedikt ([53]—[53]).
 22. Ti. Ferialdag (358—289); 2. For Kirken ([123]—[107]) eller for Paven ([122]—[107]).
 23. O. Ferialdag (373—297); som Tirsdag.
 24. T. Skærtorsdag (392—306).
 25. F. Langfredag (404—319).
 26. L. Paaskelørdag (433—348).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen (1926), det andet den gamle Udg. (1907).

Anm. Teksterne til Gudstjenesten paa Skærtorsdag, Langfredag og Paaskelørdag er særskilt udgivet af det apostoliske Vikariat og faas i de katolske Bogsalg. Teksten til Langfredags-Gudstjenesten alene er udgivet af St. Ansgars Boghandel.

Oratio imperata pro concordia in congregatione servanda omnittitur a Festa S. Joseph (19. hujus) usque ad Festum Annuntiationis B. M. V. (4. Apr.) inclusive, juxta Rubricas.

Red. Dir.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Palmesøndag den 20. Marts Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Benediktineroblaterne afholder Møde paa St. Benedikts Fest den 21. Marts Kl. 7^{1/2} i Rosenkranskirken. Iklædning og Profes, Generalabsolution og pavelig Velsignelse.

Til Langfredag.

Den kath. Kirkes liturgiske Gudstjeneste paa Langfredag. Hefter enk. Salg 35 Øre, pr. 100 Stk. 30 Kr.

Husk Exerцитier for unge Piger i Assumptionsklostret, Bernstorffsvej 54, Hellerup, fra Tirsdag d. 22. Marts 18^{3/4} til Paaskelørdag d. 26. Kl. 11.

Exerцитier for Herrer

vil finde Sted i St. Andreas Præstegaard i den stille Uge fra Onsdag den 23. Marts Kl. 20 til Paaskesøndag Morgen den 27. Marts. — Baade ældre og yngre kan deltage. Vederlaget er 10 Kr. (De Herrer, der er nødte til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Morgen, er ikke afskaarne fra at deltage.)

Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes i meget god Tid sendt til C. M. Spaus, Mosehøjvej, Charlottenlund.

FREMEDSPROGTRYKKERIEГ »ATHENE» (ALB. HANSEN).
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 13.

Søndag den 27. Marts

1932

INDHOLD: Den eucharistiske Kongres. — Barnets Opdragelse til Sanddrueh. — Tilbageblik. — Kirkekoncert i Sakramentskirken. — Reolen. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Den eucharistiske Kongres.

Hs. Excellence Biskoppen har i sit Hyrdebrev, som dannede Indledningen til Fastetiden, der i Dag er til Ende, udtalt Ønsket om og bestemt, at der i Aar i Dagene den 19., 20. og 21. August skulde afholdes en national eucharistisk Kongres i København. Biskoppen udtaler i Hyrdebrevet, at han i mange Aar har haft den Tanke at sammenkalde til en saadan Kongres; muligvis vil der være dem, for hvem det er muligt at gætte, i hvor mange Aar Biskoppen har haft denne Tanke.

Med temmelig stor Sikkerhed kan det siges, at Biskoppen har haft denne Tanke nøjagtigt saa mange Aar, som han har været Biskop. De, der havde den Lykke at overvære den straalende Fest, der fandt Sted i Averbode i Belgien i Anledning af Biskoppens Vielse, vil erindre, at en af de danske Herrer, der var til Stede, rettede en indtrængende Anmodning til Hs. Eminence, Kardinal Mercier, der lige havde viet vor Biskop, om dog ogsaa en

Gang at komme til Danmark og være de danske Katholikers Gæst. Kardinal Mercier, der elskede Danmark, svarede, at uden en særlig Foranledning kunde han, der lige var kommen tilbage fra en Rejse til Amerika, paa Grund af overvældende Arbejde næppe komme til Danmark; men, hvis der fra dansk Side f. Eks. blev foranlediget, at en af de internationale eucharistiske Kongresser blev afholdt i København, vilde det være lettere for ham at faa opfyldt det Ønske, han længe havde næret, at besøge Danmark og dets Hovedstad. — Næppe havde Kardinalen sluttet sin Tale, før Monseigneur van Heylen, Biskop af Namur og livsvarig Præsident for de internationale eucharistiske Kongresser, tog Ordet for at udtale, at hvis der kom en Indbydelse fra Danmark, vilde det være ham en Glæde at foranledige, at en af de nærmeste Aars internationale Kongresser blev henlagt til København; Biskop van Heylen maatte betone, at han ikke kendte danske Forhold og derfor ikke kunde tage Initiativet; der maatte kræves blandt meget andet, at der i København fandtes flere mægtige Kirker, der hver især var i Stand til at rumme mange Tusinde Mennesker.

Fra dansk Side maatte man oplyse Biskoppen af Namur om, at saa store var vore Forhold langt fra endnu. Men den Dag opstod sikkert i Danmarks nyviede Biskops Hjerte det Ønske og den Overbevisning, at selv om vore Forhold endnu langt fra tillader os at indbyde til en international eucharistisk Kongres, saa maatte den Tid dog komme, da vi var bleven tilstrækkelig mange til, at en national eucharistisk Kongres kunde afholdes i Danmarks Hovedstad.

Den Tid er nu kommen. I Fastetiden har danske Katholiker haft Tid til at overveje, hvad deres Biskop lagde dem paa Hjerte i sit Hyrdebrev ved Fastetidens Begyndelse. Og der er nu mindre end fem Maaneder tilbage, til Biskoppens Tanke vil blive virkeliggjort, og den mest storslaaede religiøse Begivenhed, der siden Reformationen har fundet Sted i Norden, vil finde Sted.

Enhver from og god Katholik maa glæde sig i sit Hjerte til den Begivenhed, der forestaar. Det bliver for os alle uforglemmelige og skønne Dage. Paa de danske Katho-

likers Vegne takker »Nordisk Ugeblad« Biskoppen for Indbydelsen, som vi har faaet, og enstemmigt svarer vi tilbage: Ja, vi kommer, vi kommer med Glæde, vi kommer alle og enhver, som paa nogen Maade kan komme.

Saa mødes vi da alle den 19. August i København til den første danske eucharistiske Kongres.

Barnets Opdragelse til Sanddruhed.

Der er bortset fra Barnets Opdragelse til Lydighed intet, der fra allerførste Færd mere end dets Opdragelse til Sanddruhed lægger Beslag paa Forældrenes fulde Agtpaagivenhed og pædagogiske Omsorg. Der er næppe noget, der præger Menneskets Karakter og hele moralske Liv mere end hans Forhold til Sandheden.

Det er ikke uden Grund, at Skriften understreger, at Gud er Sandhed, og at Satan er Løgnens Fader. Den, der har Løgn paa sin Læbe, kan ikke have Gud i sit Hjerte. Og Erfaringen viser, at der næppe er nogen moralsk Brist, der vanskeligere udryddes end Usandfærdigheden, naar den een Gang har slaaet Rod i et Menneskehjerte. Dette gælder ogsaa Barnet. Derfor er det Forældrenes Pligt at opdrage deres Børn til Sandfærdighed.

Naar vi taler om Sandfærdighed, tænker vi mest paa det talte Ord. Men der er ogsaa noget, der hedder Sandfærdighed i Opførsel og Adfærd, og den er ikke mindre vigtig. Man kan ligesaa godt lyve med sine Klæder, sine Møbler, sin Stads, sin hele Optræden, som med sine Ord. Sandfærdighed er simpelthen den fulde Overensstemmelse mellem vort indre Liv og den ydre Fremtoning. At være sandfærdig vil sige, ikke at spille bedre, klogere, finere, dygtigere eller rigere, end man i Virkeligheden er.

Denne fulde Overensstemmelse mellem, hvad man er, og hvad man giver sig ud for at være, er oprindelig til Stede hos Barnet. Barnet falder af sig selv aldrig paa at lyve. Det er ubetinget sanddru — ja, saa sanddru, at det undertiden sætter sine Forældre i den pinligste Forlegenhed derved. Denne Kendsgerning staar ikke i Mod-

strid til et lille Barns tit objektivt gale Udsagn. Jean Paul, Barnesjælens fine Kender, har ikke Uret, naar han siger: »I de første fem Aar siger Børnene ikke et sandt og ikke et løgnagtigt Ord, de snakker bare.« Barnets ikke usædvanlige »Fantasiløgne« har intet med dets indre Sandfærdighed at gøre, da de ikke er bevidste Usandheder. I alt Fald tænker et lille Barn ikke paa at narre bevidst i Ord eller Handling; det giver sig simpelthen ganske, som det er.

Forældrene maa altsaa gribe Opgaven an paa en helt anden Maade, naar de skal opdrage Barnet til Sandfærdighed, end naar de skal opdrage det til Lydighed. Thi Lydighed maa Barnet først lære. At opdrage Barnet til Sandfærdighed vil imidlertid kun sige at bevare dets Sanddruhed, at værne det mod Usandfærdighed. Thi naar Barnet først har lært at lyve, er det meget vanskeligt at vænne det af med det igen. Det daglige Liv fører jo ofte Forhold med sig, hvor Barnet ser sin Fordel i at lyve. Naar det er i Knibe, naar det er bange for Straf, egenkærligt, misundeligt, vredt, men ogsaa naar det vil hjælpe en god Ven eller vise sig som en paalidelig Kammerat — alt dette frister saa hyppigt til Usandfærdighed, at Barnets moralske Kraft ofte svigter, naar det først een Gang har lært »Fordelene« ved at lyve at kende og har gjort sine praktiske Erfaringer heri. Forældrenes første Bestræbelser maa gaa ud paa at forebygge Løgnen. Det er lettere at forebygge end at helbrede.

Vi maa imidlertid ikke overse, at Fristelsen til at lyve melder sig i en meget tidlig Alder hos Barnet. Hele vort private, selskabelige, forretningsmæssige og offentlige Liv er desværre i den Grad gennemsvivet af Løgn, at det jo vilde være et helt Mirakel, hvis Barnet ikke stiftede tidligt Bekendtskab med Løgnen. Og denne første Fare lurer, Gud bedrer det, i Barnets eget Hjem. Mangan Fader og Moder burde slaa sig angergiven for sit eget Bryst. Netop hvor det gælder om at bevare Barnet i Sanddruhed, afhænger alt af den Aand, der hersker i Hjemmet. Her er det særligt tre Ting, som det gælder om, at alle Husfæller staar sammen i: Aabenhed, ubetinget Sanddruhed og Ordholdenhed. Naar Barnet ser, at Moderen har alt Slags Hemmelighedskræmmeri for overfor Faderen,

naar det daglig hører hende sige: »Det behøver Far ikke at vide«, saa mister det snart sin naturlige barnlige Oprigtighed; thi det lærer jo af sin Moder, at det kan være klogt at dølge mangt og meget for at undgaa Ubehageligheder. Men Mangel paa Oprigtighed er det første Skridt paa Løgnens Vej.

Endnu værre virker det naturligvis paa Barnet, hvis Forældrene ligefrem lyver. Der er nu først de saakaldte konventionelle Løgne, som spiller en sørgelig Rolle i Dagliglivet. Far vil ikke forstyrres i sin Middagslur og beordrer Børnene til, hvis der kommer nogen, at sige, at han ikke er hjemme — og, naar der kommer Regninger, er han overhovedet aldrig hjemme. Mor taler — i Børnenes Nærværelse — ikke allersomventligst om en Bekendt, og træder samme Bekendt ind ad Døren, ser Børnene Mor tage imod hende paa det hjerteligste og hører hende udtrykke sin Glæde over det kærkomne Besøg. Vi har jo efterhaanden — desværre — vænnet os til bare at tage saadan noget som en Slags konventionelle Talemaader, men Barnet tager det for, hvad det i Virkeligheden er: Løgn. Moderen maa ogsaa have Øje med Tjenestefolkene. Det er slet ikke saa sjældent, at de køber eller truer Barnet til at lyve, naar de har gjort noget galt, som Barnet ved Besked med, og som de ikke vil have, at det fortæller videre til Forældrene.

Ogsaa de saakaldte Løgne for Spøg skal man undgaa over for Børn. De nedsætter i det mindste dets Tillid til Forældrenes Sanddruhed. Det samme gælder, hvis man ikke holder, hvad man har lovet et Barn. Det tager Forældre det undertiden ikke saa nøje med. Hvad man een Gang har lovet, maa man ogsaa holde, selv om det er een ubelejligt eller til Besvær. Det har Barnet Krav paa, og, hvad der er vigtigere endnu, der maa ikke rokkes ved Barnets ubetingede Tillid til Forældrenes Ord.

Forældrene maa heller ikke gøre det sværere end nødvendigt for Barnet at holde sig til Sandheden. Dette gælder særligt, naar det har forset sig og skal tilstaa det. Bliver det nu udspurgt i en heftig, truende Tone, og mærker det oven i Købet, at det trækker op til en Dragt Bank, saa er det klart, at Angsten nemt faar Overhaand, og at Barnet lige-

frem paa en Maade tvinges ind paa at lyve. Barnets Vilje er ikke saa staalsat, at den kan holde til saadan en Prøvebelastning, og det maa den derfor ikke udsættes for. Tror Forældrene, at Barnet har lavet noget galt, maa de ikke tage voldsomt paa Vej, men tage det Hele roligt og sagligt. En gammel fornuftig Lærer spurgte aldrig, naar han vidste, at et Barn havde gjort noget galt: »Er det dig, der har gjort det?«; det er jo i mange Tilfælde ensbetydende med at lægge Barnet et »Nej« paa Læben: nej, han gik lige løs paa Sagen: »Det er dig, der har gjort det, og det maa du ikke o. s. v.« Det er god Pædagogik, og den havde mange Forældre godt af at lægge sig efter. Naar Barnet aabent vedgaar sin Forseelse, kan man godt lade det slippe for Straf, men med den udtrykkelige Motivering, at det slipper, fordi Forældrene er glade over, at det siger Sandheden. Men dette er noget, der ikke gerne maa gaa alt for tit paa; thi Barnet skal betragte det som selvfølgeligt at sige Sandheden, selv om det kan have ubehagelige Følger.

Men har Barnet trods al Forældrenes Omsorg gjort sig skyldigt i en bevidst Løgn, saa staar det ved en Skillevej af aldeles afgørende Betydning for hele dets moralske Udvikling. Det maa Forældrene være fuldstændig paa det rene med. Den første, bevidste Usandhed kan man ikke tage alvorligt nok. Forældrenes, deres Søkendes og Husstandens hele Adfærd, deres aabenlyse Forfærdelse og Bedrøvelse, maa indtrængende vække Barnet til Bevidsthed om, at det er noget meget, meget slemt, det har gjort, noget, der har bragt det paa Kant med hele den øvrige Familie, noget, som berøver det Forældrenes Tillid og Kærlighed, og som gør dem ganske forfærdeligt ondt. Ved at se den Virkning, dets Løgn har paa alle dem, det holder af, maa Barnet blive saa forskrækket, at det gaar op for det, hvor grim Løgneren er. Saa kan der endda komme noget godt ud af den første Løgn. Men sker dette ikke, faar denne første Løgn Lov til at gaa ustraffet eller endog upaaagtet hen, saa følger der snart mange andre Løgne i den førstes Kølvan, og Barnet er kommet ind paa Vaneløgnenes Bane. Og saa er der sunket en Helligdom i Grus i dets Sjæl, som meget vanskeligt lader sig rejse igen.

Lykkeligt det Barn, i hvis Hjem Sandheden raader, og Løgn er ukendt! Lykkeligt det Barn, der aldrig hører et usandt Ord af Far eller Mor eller ser nogen Falskhed hjemmel! Og lykkelige de Forældre, som har Held til trods al den Falskhed og Forløjethed, der udmarver hele Samfundet rundt om os, at bevare et ærligt og sanddru Sind i deres Børn. Det er den bedste Arv, de kan give dem med ud paa Livets Vej.

Tilbageblik.

Højærværdige Hr. Redaktør!

Da De forleden i »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« venligt bragte Deres Læsere det første af mine Skrifter mod Darwinisternes Abelære, »Abetheoriens Bankerot«, i Erindring, kom jeg til at tænke paa, hvorledes det ved sin Fremkomst blev betydelig mindre venligt omtalt af Fritænkernes Hovedblad »Politiken«:

»Cand. mag. Bøving-Petersen havde skrevet en lille Brochure om Menneskets Nedstamning fra Aberne, imod hvilken saa Jesuitpateren A. Breitung havde udgivet en tyk Bog: »Abetheoriens Bankerot«. Men begge Modstandere skulde snart faa Lejlighed til at maale sig med hinanden, idet Studentersamfundet vilde indbyde dem til en offentlig Diskussion.«

Diskussion! Det var jo netop det, jeg havde villet fremkalde; derfor havde jeg efter Hovedtitlen »Abetheoriens Bankerot« endnu tilføjet: »og vor populære Darwinisme. Til velvillig Overvejelse for Studentersamfundets Kredse.« Thi disse, tænkte jeg, som saa ofte maatte høre Menneskets Herkomst omtalt fra materialistisk Side, kunde have godt af ogsaa at høre Sagen fra kristeligt og katolsk Standpunkt. Efter at saa Indbydelsen virkelig var kommen, mødte jeg selvfølgelig til fastsat Tid. Men hvem der ikke mødte op til Diskussion, det var just den Herre, for hvis Lærdom »Politiken« vilde gøre mig bange. Saa diskuterede vi da uden ham, og det blev ganske interessant. Ja, hvad der overraskede og virkelig glædede mig, var, at i Diskussionens Løb en noget ældre Herre fremkom med den Bemærkning: »Det er nu dog mærkværdigt; vi mente altid, Darwins Sag var saa sikker — og nu kommer Hr. Pater Breitung og viser os, at dette slet ikke er Tilfældet.« Forhaabentlig

har ogsaa andre blandt Tilhørerne faaet et lignende Indtryk af denne Aften.

Altsaa denne Diskussion om Darwinismen forløb meget fredeligt og behageligt. Betydelig skarpere gik det til, da jeg Aaret efter blev indbudt til at tale om Menneskets Forhold til Dyreriget og saa viste, hvorledes de første Autoriteter i Naturvidenskaben stod afvisende over for Darwins Abelære.

Efter disse to Diskussionsaftener, der var foranledigede ved Skriftet »Abetheoriens Bankerot«, maatte jeg ogsaa i andre Studenterforeninger tale og diskutere om samme Emne. Ogsaa fra Provinsbyer kom Indbydelser; særlig gerne efterkom jeg Indbydelserne fra Fredericia og fra Viborg; paa begge Steder var det kendte protestantiske Præster, som ønskede Udviklings- og Abespørgsmaalet klarlagt for deres Menigheder. Selv fra det fjerne Nordvestjylland, hvor en vantro Foredragsholder vilde indsmugle sine kristendomsfjendtlige Ideer, udbad en ivrig protestantisk Sognepræst sig Lov til at benytte Citaterne i »Abetheoriens Bankerot« til et Skrift, som skulde retlede hans Sognebørn, og snart sendte han mig som Foræring sin lille Bog: »Fire Foredrag om Skabelsen, bibelsk og naturvidenskabeligt betragtet. Af H. P. H. Gjevvnøe.« I Forordet takker han aabenhjertet for de Oplysninger, »Abetheoriens Bankerot« giver »om Naturvidenskabens virkelige Stilling til Troen og Darwinismen«.

For nu dog at give videre Kredse større Klarhed, end enkelte Diskussioner kan give om vor kristne Troes Stilling til Udviklingslæren, udgav jeg i 1905 en større Afhandling med Titlen: »Udviklingslæren og Kristentroen«. Imod Fritænkernes fripostige Paastand: »Enten Udviklingslære eller Skabelsestro« hævdedes her: »Baade Udviklingslære og Skabelsestro! Vantroen vilde nemlig ved sit »Enten . . . eller« ligefrem tvinge Naturforskerne til at forkaste Troen paa Skabelsen: »Holder du paa Udvikling, og det er du jo nødt til som Naturforsker — saa bort med Troen paa en Skabelse!« Vi derimod hævder som kristne Naturforskere baade Skabelse og Udvikling; en Skabelse, som fortsætter sig ved Udvikling, en Udvikling, som er planlagt og grundlagt i den første Skabelse. Som ogsaa vor store Botaniker Prof. Eugen Warming saa træffende udtalte det i sin Rektortale ved Universitetsfesten 1904: »Videnskaben har ikke rokket ved Bibelens første Ord: »I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden««.

Selvfølgelig syntes vore hjemlige Fritænkere og i Spidsen for dem Dr. Georg Brandes absolut ikke om, at Protestanter og Katholiker stod Skulder ved Skulder imod

Vantroen. Han gik da paa en Foredragsrejse og kom til Norges Hovedstad Christiania (nu Oslo) for der at holde en rigtig Brandtale imod Kristendommen. Naturligvis blev denne glimrende Præstation af Vantroens Bannerfører ogsaa snarest publiceret i »Politiken«. Rigtig betegnende for den vantro Jødes overlegne Tale var følgende Ord: »Nu til Dags gør sig blandt Europas Ungdom en Reaktion gældende imod den endnu for faa Aar siden herskende Begejstring for Naturvidenskaberne, ja for Videnskab overhovedet. Men det er ikke Videnskabens Skyld, at enkelte havde ventet mere og andet af den, end den kan give. Det kommer for det meste deraf, at unge Folk giver sig til at studere, som hellere skulde have begyndt paa en Smør- og Æghandel eller have studeret Dogmatik. Til at repræsentere de Magter, der ligger i Kamp med Videnskaben, behøver vi ingen Professorer som Bergson, dertil har vi de Gejstlige. I den katolske Kirke gives der talrige højtbegavede Mænd, som kun studerer for at forsyne sig med Vaaben mod Videnskaben. Jesuiter studerer Arkæologi for at kunne paavise, at de arkæologiske Fund staar i Samklang med den kirkelige Lære om Dyrenes og Menneskets Udspring. Det er sjældent, at i Frankrig ved Udgravninger i forhistoriske Huler ikke en eller anden Abbé er til Stede. Saaledes skete det ogsaa, at et Skelet, som beviste Menneskets Udvikling fra Dyr, sporløst forsvandt.«

Denne ondsksfulde Insinuation, at franske Præster skulde skaffe videnskabelige Fund til Side, bragte mærkeligvis en protestantisk Præst, Hr. Pastor Plenge, til i »Politiken« at bede Dr. Brandes om at meddele, hvor og hvornaar noget saadant var sket. Bladets Redaktion havde naturligvis først meddelt Dr. Brandes Pastorens Brev, hvorfor han ogsaa i samme Nummer gav denne det hvasse Svar: »Jeg har aldrig hørt, at man i en Bordtale — nemlig ved det til Brandes' Ære givne Festmaaltid — forelægger Dokumenter. Alt, man der kan fordre, er, at hvad man siger, er sandt. Hr. Plenge synes aldrig at have hørt noget om Java-Organismen, om Neanderthalfundet, om Aurignac-Typen o. s. v. Han skal altsaa læse vedkommende Afsnit i en populær-videnskabelig Haandbog efter. Jeg selv er ikke forpligtet til at tage mig af hans Dannelse og Opdragelse. Angaaende de forsvundne Skeletter kan han henvende sig til Hr. Dr. phil. Aug. Brinkmann, Museums-Direktør i Bergen, ifald denne finder det Umagen værd at oplyse ham derom.« Da Brandes satte sit Navn under denne spydige Affærdigelse, var det vel end ikke i Drømme faldet ham ind, at han faa Dage efter skulde desavoueres af selve den Hjemmelsmand, hos hvem han havde hentet sig sin Viden om Fortidsrester og forsvundne Skeletter.

Men den saa haanligt affærdigede Pastor gennemskuede aabenbart Brandes' Vindmageri og vilde nu komme ham til Livs med videnskabelige Kendsgerninger. Han henvendte sig da til vor daværende Biskop Johannes v. Euch med den Ansøgning, om man ikke kunde formaa mig til at levere ham det videnskabelige Materiale til Kampen mod Brandes. Direkte henvende sig til mig vilde Præsten vel ikke gerne, da vi kort Tid i Forvejen havde haft et om end aldeles venlig ment, dog ret alvorligt Sammenstød. I sin berettigede Iver for Skoleundervisningens kristelige Karakter havde Pastoren nemlig indbudt til et offentligt Møde, hvor han vilde gøre Forældrene opmærksomme paa de Farer, der truede deres Børn, naar Skoleundervisningen gaves i kristendomsfjendtlig Aand. At jeg heri var ganske enig med Pastoren, behøver jeg ikke at forsikre. Men saa fik jeg oven i Købet et lille Brev fra min kære gamle Botanikprofessor, Eug. Warming, hvori han, der selv var en alvorlig troende Kristen, meddelte mig, at til dette vigtige Møde vilde sikkert ogsaa en dengang baade ved Skrifter og Foredrag meget virksom Kristendomsfjende, cand. mag. Vilhelm Rasmussen, møde. Derfor skulde vi begge to ogsaa komme til Stede for eventuelt at hjælpe Pastoren mod denne Modstanders Angreb. Saa indfandt vi os da ogsaa i den bedste Hensigt som Pastorens eventuelle Forsvarere ved Mødet, hvor vi meget snart saa Salen fyldt med opmærksomme Tilhørere, blandt dem ogsaa Kultusministeren og Skolekommissionens Formand.

Til Mødets Dirigent blev valgt Fysikprofessor Prytz, der var kendt som en overbevist Kristen, og denne gav nu Hr. Pastor Plenge Ordet. Man kan da tænke sig den pinlige Overraskelse, i hvilken vi to, Hr. Prof. Warming og jeg befandt os, da Pastoren i sin altfor store Iver erklærede hele Udviklingslæren for kristendomsfjendtlig. Hvorfor da ogsaa i den paafølgende Diskussion Hr. Vilh. Rasmussen triumferende rejste sig: »Der har vi det, som vi altid har sagt: Kristendommen er uforenelig med Udviklingslæren og med Naturvidenskaben overhovedet.« For de to kristne Naturforskere, som var komne for at hjælpe Pastoren, var der ikke andet at gøre end at kæmpe med dobbelt Front, baade mod den dristige Angriber af den kristelige Skoleundervisning og mod den ivrige, men uheldige Forsvarer af samme.

Og ham skulde jeg nu levere det naturvidenskabelige Materiale til en Kamp mod Brandes og hans infame Mistænkeliggørelse af katholske Præster. Det forekom mig dog altfor betænkeligt. Jeg gjorde derfor Biskoppen mine ærbødige Modforestillinger; jeg vilde hellere selv paatage mig Kampen mod Brandes og hans naturvidenskabelige Hjem-

melsmand. Dette mit Tilbud gik Biskoppen gerne ind paa; kun skulde jeg med al Skarphed tilbagevise Fritænkernes frække Angreb paa de franske Præster. Mit Indlæg skulde snarest muligt komme i »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«; Biskoppen selv vilde saa lade særlig trykke 300 Eksemplarer, der straks skulde tilsendes alle Aviser og Ugeblade i hele Landet.

Jeg skrev nu ufortøvet min Artikel til »Nordisk Ugeblad« og paaviste for Dr. Brandes, hvorledes han ved sin uforstaaende Opramsning af arkæologiske Fund havde røbet sit totale Ukendskab med de virkelige Forhold. Men, og det var Hovedsagen, hans Angreb paa de franske Præster var ikke blot ikke dokumenteret, hvad han jo i en Bordtale fandt forsvarligt, men manglede netop det, som han selv erklærede nødvendigt, nemlig at det, han sagde, var sandt. Han havde af sin egen Hjemmelsmand maattet lade sig offentlig belære, at det ikke havde været katolske Abbés, men den civile Øvrighed, som lod en Del Skeletter forsvinde. Men allerværst havde han dog blottet sin Uvidenhed derved, at han rettede sit letfærdige Angreb netop mod katolske Præster. Han, som vilde agere Videnskabens Forkæmper, havde altsaa ingen Anelse om, at netop katolske Præster som Dr. H. Oberinaier og Abbé Henri Breuil hørte med til de mest bekendte Forskere i Arkæologien og Kundskaben om forhistoriske Huleboere.

(Sluttes.)

A. Breitung.

Kirkekoncert i Sakramentskirken.

Til Fordel for den nye Skole i Brønshøj finder der Tirsdag, den 29. Marts, en Kirkekoncert i Sakramentskirken. Denne Koncert, som arrangeres af Danmarks katolske Radioklubber, er ikke en Koncert af den sædvanlige Slags, men derimod en Fremførelse af Grammofonplader.

Det vil maaske lyde mærkeligt i mange Læseres Øre at høre Tale om en »mekanisk Koncert«. Men med vore Dages Teknik, og her tænkes specielt paa Radiotekniken, vil en saadan Koncert give et fuldt saa godt kunstnerisk Udbytte som en almindelig Koncert.

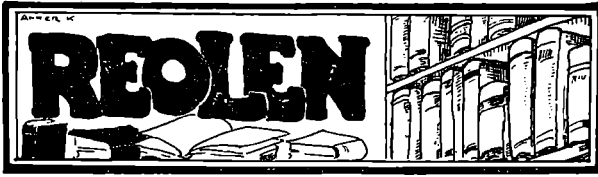
De af Læserne, der er Lyttere, kender Fænomenet fra

Radioen. Hvor ofte har ikke Udsendelser af Gramofonmusik været bedre end de almindelige Udsendelser? Princippet er det samme her. Ved Indspilning af Gramofonpladen indgraveres i Pladerillerne forskellige Svingningsbilleder, som giver Udtryk for de forskellige Tonesvingninger. Ved Fremførelsen indvirker disse Svingningsbilleder paa en fjedrende Naal. Bevægelserne, som Naalen foretager, overføres paa et Anker af velegnet magnetiseret Jern, som er anbragt mellem en fastsiddende Hesteskomagnets Polsko, og som ved sine Svingninger forandrer denne Magnets Kraftfelt til den samme Rytme. I Induktionsfeltet er endvidere anbragt en Spole med et stort Antal Vindinger, som passerer af Strømmen i dens forskellige Faser. Ifølge Reglerne for Induktion er der med Forandring af Magnetfeltet i denne Spole forbundet en elektromotorisk Kraft, som svarer til Forandringerne i Magnetfeltet og dermed til Naalens Bevægelse. Den indvundne Energi forstærkes saa op og udsendes gennem særlig dertil byggede Højtalere, fremstillet efter det elektro-dynamiske Princip. Apparaterne, der anvendes ved Koncerten, er bygget af Firmaet Siemens & Halske og er fremstillet med største Omhu. Det er altsaa nu muligt at gengive Spil og Sang fuldstændig naturtro.

I Praksis vil det dog næppe faa Betydning for de katolske Kirker, da en saadan mekanisk Gengivelse er forbudt. I dette specielle Tilfælde har Hs. Excellence Biskoppen givet sin Tilladelee til Koncertens Afholdelse, da det ikke drejer sig om en Gudstjeneste, men om en Demonstration af en af de nyeste Opfindelser paa Musikgengivelsens Omraade.

Det er, som før nævnt, Danmarks katolske Radioklubber, der har bragt Koncerten i Stand. Selve Anlægget opstilles af Klubbernes tekniske Konsulent, Hr. Ingeniør Poul Rasmussen, Forum Radio, som har vist Radiosagen den store Interesse at stille Anlægget til Disposition. Billetindtægten gaar ubeskaaret til det velgørende Formaal, og i Betragtning af den ualmindelig billige Pris, 50 Øre, haaber Klubbernes Hovedbestyrelse, at Sakramentskirken den Aften maa bitve stuvende fuld.

H.

Oscar Geismar: *Kirkemænd og Digtere*. Aschehoug & Co. 126 S.

Som det er at vente fra Oscar Geismars Pen, er Bogen klar som Krystal og spiller i alle Spektrets Farver, den er let læst og læses med Behag. Men dyb er den ikke — det er saa klart Vand kun sjældent.

Der er gode Observationer over Oehlenschläger, Andersen, Ibsen, Hamsun o. a.; bedst og mest rammende er den om Sven Lange, den definerer og udtømmer paa een Gang.

Analyserne af Kirkemændene er inspirerende for ny Vurdering; den om Vilh. Bech er helt ypperlig — at kalde hans martialske Figur »en gammel Hugaf i Jesu Christi Tjeneste« er fundet! Men der er ogsaa lige gyldige Stykker som dem om Welding og Schumann — det er og bliver Bladstof, der ikke kan give en Bog Liv. Ogsaa Ludwigs-Stykket er en hastig Nekrolog — der var større Dybder i min døde Ven, end Geismar her har loddet; men det er sandt, at de randt fra hans Væsens jødiske Kilder. »De Præstegaardsfødte« er ægte Geismar — saadan kan kun han skrive om hin vedbendgroede Kultur, der er ved at forsvinde, men som har skænket os saa store Rigdomme i sin Velmagtslid. Paa Grænselandet mellem Aand og Natur er Forfatteren hjemme, og der er han værd at følge.

P. S.

Fra Hovedstad og Provins

»Alle Slægter« opført i Aarhus.

Midfaste Søndag opførte Medlemmer af Aarhus katolske Menighed H. D. T. Kiærulffs smukke Guds Moder Festspil: »Alle Slægter«.

Opførelsen af dette Festspil maa siges at være en ikke helt let Opgave; men Pater J. Koch, som har forestaaet Indøvelsen, samt de Optrædende havde løst Opgaven paa den smukkeste Maade. De ti Billeder, som mellem hvert Afsnit blev afløst af »Troens« og »Tvivlens« Dialoger, fulgte

Slag i Slag, og Dragterne var nøje tilpassede efter de forskellige Tidsaldre.

Det vilde blive for vidtløftigt her at omtale hvert af de smukke Billeder; jeg vil kun nøjes med særlig at dvæle ved 2. Billede, hvor Johannes for første Gang tør kalde Maria Moder, 8. Billede, den nylig omvendte Jøde Ratisbonne, samt sidste Billede, de to Soldater paa Slagmarken.

Forfatterens smukke Tanke: at ville vise, hvorledes Marias Profeti, som hun i sit Magnificat udtaler: »Fra nu af skal alle Slægter prise mig salig«, er gaaet i Opfyldelse, idet hun til alle Tider og gennem alle Slægter er blevet æret og elsket af Jordens Børn, blev i dette Skuespil fremstillet paa en gribende Maade. »Tvivlen« maa da ogsaa omsider give op, og overbevist besejret beder han sin Søster »Troen« om ogsaa at give ham Plads blandt »Alle Slægter«, hvorefter de begge i Forening med »alle Slægter« i Slutningstableauet hylder Himmeldronningen med et jublende »O Sanctissima«.

Det var en vellykket Forestilling, og det vilde være ønskeligt, om andre af vore katolske Menigheder vilde følge Eksemplet, saa at dette Festspeil til Guds Moders Ære maatte blive kendt i videre Kredse. *En Tilskuer.*

Kirke-Jubilæum i Ringsted.

Lørdag den 12. Marts holdt den lille hyggelige St. Knuds Kirke i Ringsted 25 Aars Jubilæum. Da Jubilæumsdagen faldt paa en Lørdag, hvor alle har mere eller mindre travlt, og det desuden var i Fasteliden, forløb Dagen i dybeste Stilhed. Festen vil dog senere blive fejret ved en højtidelig Gudstjeneste.

For 25 Aar siden var St. Knuds Kirke alt for stor, nu, 25 Aar senere, er den meget for lille. Hver Søndag er den fyldt til sidste Plads, og for at undgaa, at alt for mange skal staa eller knæle under hele Gudstjenesten, har man maattet laane Skolebænke hos St. Josefssøstrene; de pyn-ter ganske vist ikke, men Kirkebænke er dyre at anskaffe; vi haaber dog, at der maa blive Raad til at anskaffe Bænke, naar Kirken nu snart skal males. Egentlig var det jo Meningen, at den skulde have været malet til Festdagen; men grundet paa forskellige Omstændigheder har det maattet udsættes. *Z.*

Sankt Ansgars Sogn. Torsdag den 31. Marts Kl. 20 holdes **Menighedsmøde** i Salen Bredgade 67² o. G. Organist Segalt taler om Gregoriansk Kirkemusik ledsaget af Munkesangen paa Gram-mophonplader. Alle er velkomne. Adgangskort faas hos Præsterne og paa Menighedskontoret.

Den eucharistiske Forening (St. Ansgars Sogn). Medlemmerne erindres om Tilbedelsen 1. Fredag i April til aftalt Tid.

Gudstjenesten i Paaskedagene.

St. Ansgars Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets højtidelige Optagelse, Procession, Levitmesse og Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Prædiken. Kl. 17 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

Jesu Hjerter Kirke. Paaskesøndag Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Messe med kort Prædiken. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 18 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$, 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 18. Festandagt.

St. Knuds Kapel. Paaskesøndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Prædiken. Kl. 10 Højmesse med tysk Prædiken. — 2. *Paaskedag* Kl. 10 Højmesse med Prædiken.

Den evige Tilbedelses Kirke (Jagtvejen). Paaskesøndag Kl. 8 Højmesse med Prædiken. Kl. 18 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 Sangmesse. Kl. 18 Festandagt.

Immaculatakirken. Paaskesøndag Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Korsets højtidelige Optagelse, derefter Procession og stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 14 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 9 Højmesse.

Sakramentskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse, Procession og Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 18 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse og sakramental Velsignelse. Aftenandagten bortfalder.

St. Antoni Kapel. Paaskesøndag Kl. 9 Højmesse med Prædiken.

St. Josefs Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse og Messe. Kl. 9 Højmesse og Prædiken. Kl. 15 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 7 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 Højmesse. Kl. 14 $\frac{1}{2}$ —15 $\frac{1}{2}$ Andagt.

Rosenkranskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse, Prædiken og Sangmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 17 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

Assumptionskapellet (Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup). Paaskesøndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse. Kl. 16 $\frac{1}{2}$ sakramental Velsignelse. — 2. *Paaskedag* Kl. 7 Messe.

St. Annæ Kirke. Paaskesøndag Kl. 7 Korsets Optagelse, Sangmesse og Fælleskommunion. Kl. 9 Børnegudstjeneste. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 18 Festandagt — 2. *Paaskedag* Kl. 8 og 9 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 18 Festandagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). Paaskesøndag Kl. 6 Korsets højtidelige Optagelse og Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 17 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 17 Festandagt.

St. Hans Kapel (Hørsholm). Paaskesøndag og 2. *Paaskedag* Kl. 9

NB. Ligesom i Fjor vil der Paaskesøndag under Messerne i de fem københavnske Sognekirker i Stedet for den sædvanlige Kollekt blive afholdt en offentlig Indsamling til Bestridelse af Kirkernes Udgifter til Lys.

Kirkelig Kalender.

Marts. - April.

27. S. 1. Paaskedag.
 28. M. 2. PAASKEDAG.
 29. Ti. 3. PAASKEDAG.
 30. O. i Oktaven.
 31. T. i Oktaven.
 1. F. i Oktaven.
 2. L. Hvide Lørdag.

April.

3. S. Hvide Søndag.
 4. M. MARIAS BEBUDELSE.
 5. Ti. Vincents Ferrerius.
 6. O. Ferialdag.
 7. T. Ferialdag.
 8. F. Ferialdag.
 9. L. Gudsmoders Lørdags-
 messe.

Marts.-April.

Ugens Messebønner.

27. S. 1. Paaskedag (547—392).
 28. M. 2. Paaskedag (550—396).
 29. Ti. 3. Paaskedag (555—401).
 30. O. i Oktaven (559—405); 2. Sæt Bønner: For Kirken ([123]—[107]) eller for Paven [122]—[107]).
 31. T. i Oktaven (563—408); som Onsdag.
 1. F. i Oktaven (568—410); som Onsdag.
 2. L. Hvide Lørdag (572—412); 2. Frans af Paula (872—704).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Oratio imperata pro concordia in congregatione servanda omittitur a Festo S. Joseph (19. hujus) usque ad Festum Annuntiationis B. M. V. (4. Apr.) inclusive, juxta Rubricas.

Red. Dir.

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingssalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag Aften Kl. 20.

Med Hs. Excellence Biskoppens Tilladelse afholdes Tirsdag, den 29. Marts Kl. 20, en **Kirkekoncert i Sakramentskirken** til Fordel for den nye Skole i Brønshøj.

Koncerten, som arrangeres af Danmarks katolske Radio-klubber, bestaar i en Fremførelse af Grammofonplader med katolsk Kirkemusik, indsunget af Korene fra Domkirkerne i Berlin, München og Aachen, ligesom der ogsaa fremføres Orgelmusik.

Forstærker- og Højttaleranlægget er velvilligst stillet til Disposition af Radioklubbernes tekniske Konsulent, Hr. Ingeniør Poul Rasmussen, Forum Radio.

Programbilletter à 50 Øre faas hos Præsterne ved Sakramentskirken samt hos Ekspeditionssekretær K. Boje-Danielsen, Vester-voldgade 115, Kantor B. Husson, Paa Bjerget 28 og Havariekspert A. Pruser, Højdevangs Allé 29.

A.C. Onsdag d. 30. Marts Kl. 20 *cand. mag. Adjunkt Knud Mønsted*: »Bohrs Athomtheori og Aarsagssætningen«.

Gæstekort à 1 Kr. kan udstedes af Administratores efter Anmodning fra et Medlem. Adm.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferenser.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Mandag Aften, fra Trykkeriet Tirsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 14.

Søndag den 3. April

1932

INDHOLD: Katholsk Mystik. — Tilbageblik (sluttet). — Peterskirkens Indre. — Fra Hovedstad og Provins. — Mosaik. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Katholsk Mystik.

I Anledning af Dr. Brøndsteds Bog om St. Johannes af Korset vil vi ganske kort berøre Spørgsmaalet om den kristne Mystiks Tilgængelighed for videnskabelig Behandling. Prof. Joh. Jørgensen har i »Berl. Tid.« sagt Dr. Brøndsted en Række Komplimenter, hvoraf vi vil underskrive de fleste. Vi behøver derfor ikke at gentage disse, men kan gaa over til vort Emne med det samme.

Et væsentligt Led i Dr. Brøndsteds Methode er hans Forkastelse af Theologiens Ret til at snakke med. Flere Steder belæres man om, at Theologien lægger Mystikens Oplevelser i Spændetrøje eller klæder dem saaledes anstændigt paa, at de faar Lov at sidde blandt Godtfolk i Kirkestolen. Ingen Theolog finder Naade for Forfatteren undtagen en enkelt, P. Crisógono (som da ogsaa blandt Theologerne, hvad der vil glæde Doktoren at erfare, regnes for en ung Mand med meget stort Hastværk efter at komme til selvstændige Resultater).

St. Johannes faar heller ikke frit Lov til at tale som

Theolog. Dr. Brøndsted gjorde helst renlig Adskillelse mellem, hvad St. Johannes lærte som Theolog, og hvad han siger som umiddelbart Udtryk for et Oplevelsesindhold. Theologi er for Dr. Brøndsted nødvendigvis Fortolkning af Oplevelser, faststaaende, traditionel Tolkning, der ikke kan andet end øve Vold mod Oplevelsen.

Men vil man forstaa katholsk Mystik, maa man vende hele dette Forhold om. Det var ikke Oplevelsen, som Dogme og Theologi satte i System. Dogmet var før Oplevelsen for alle kristne Mystikere, Oplevelsen kom til dem som Bekræftelse paa deres dogmatiske Tro. Selv for den mest vantro er det en videnskabelig Umulighed at ville skille mystisk Oplevelse fra theologisk Tro. Jo, hvis Oplevelsen var det første, og Theologien var valgt for at passe dertil. Men i det mindste maa Videnskabsmændene indrømme, at selv om Dogmet og Theologien var virkelighedsløst Hjernespid, saa spinder man sig nu ikke ind deri gennem mange Aar, uden at alle ens sjælelige Indtryk bliver brogede Tæpper vævede af dets Traade og uudredelige derfra.

Vil man forstaa katholsk Mystik, maa man gaa i katholsk theologisk Skole, hvad enten man saa vil forlade den med Respekt for dens Lærere eller ej. Ellers risikerer man ogsaa, i sit haabløse Forsøg paa at rense Oplevelserne for theologiske Urenheder, at tilskrive Oplevelsen Æren for, hvad der tilkommer den dogmatiske Lære, og hvad Oplevelse aldrig kan føre til Klarhed over.

Det mest grundlæggende Spørgsmaal er dette: Er Mystik for Hvermand eller kun for de sjældent benaadede, særligt kaldede? Deraf afhænger Mystikens Værd for de fleste af os. Deraf afhænger Brugbarheden af Mystikens Anvisninger. Deraf afhænger Sjæleføringen i Skriftestol og Vennekredse. Ingen Oplevelse har logisk Chance for at kunne besvare dette, men Theologien kan. Den svarer, at »Korsets Kongevej« fører lige ind i Mystiken, at alle er kaldede til Mystik, som kun er Udfoldelse af Kræfter, der har været til Stede fra Kristenlivets første Dag og er givet for at udfoldes. (Her maa jeg indføje, at det sikkert skyldes en Misforstaaelse, naar Joh. Jørgensen aldeles overraskende tager Parti for Pater Poulain mod Abbed Sau-

dreau i et herhenhørende theologisk Spørgsmaal. Sidstnævnte er ikke »den brave Abbé S.«, der blev sat paa Plads i Parterret, men den fremragende Mystikforsker, der siden Stridens første Dage har vundet stadig større Tilslutning blandt Theologer, saa nu kun faa af de store Navne vil regnes blandt hans Modstandere.)

Det næste Grundspørgsmaal angaar, ad hvilken Vej man bereder sig til at modtage Mystikens Gave. Her vil Dr. Brøndsted gerne have St. Johannes til at erklære sig for en Løsrivelse fra baade den naturlige, almenmenneskelige Gudserkendelse og fra den kristne Troserkendelse, saaledes at man først efter at have slukket disse Lys kan finde Vej til det stærkere mystiske Lys af en langt større Guds nærhed. Det er muligt at læse dette ind i St. Johannes's digteriske Beskrivelse af Mystikeren, men det er ingen rimelig Læsemaade. Hele den kristne Opfattelse af Kristenlivet gør Troen til Drivkraften i Gudsforholdet, Troen er Gudslivets første Bevæger i den helliggjorte Sjæl. Siden, paa Kristenlivets højere Trin, udfolder Helligaandsgaverne deres Virksomhed, som gør, at Brugen af de guddommelige Dyder skifter fra mere menneskelig til mere guddommelig Virken, men Tro og Karitas forbliver, hvad de nødvendigt er paa denne Side Saligheden. Ingen kristen Mystiker (mindst St. Johannes) kan tænke sig at ville slippe Troserkendelsen for en dybere Erkendelse, som Troen selv erklærer ikke-opnaelig her i Livet.

Et tredje Grundspørgsmaal gælder, hvad Mystikeren væsentlig er. Alle vore Mystikere skelner mellem den egentlige Mystikoplevelse som Udfoldelsen af det i Daaben givne Kristenliv og saa de Visionernes, Ekstasernes og Profetiernes Gaver, som Pater Poulain skal have Ret i ikke ligger paa Hvermands Himmelvej, fordi de ogsaa har ganske særlig Bestemmelse, som ikke egentlig angaar Gavemodtagernes eget Kristenliv. Men den empiriske Mystikforskning kan ikke føre til en saadan Skelnen. Den kan gengive Mystikernes omhyggelige Sondring, men denne skyldes alene deres theologiske Begreber om Kristenlivets Kræfter, ikke noget indre og eget ved Oplevelserne.

En Katholik maa hævde, at man ved en modvillig Holdning over for Dogme og Theologi gaar Glip af det

egentlige i Mystiken. Man ser, men forstaar kun udvendigt. Men desuden maa enhver Videnskabsmand indrømme, at en saadan Holdning fordærver Forstaaelsen af katholsk Mystik ganske. Den katholske Mystiker skylder sin dogmatiske Tro hele sin Mystik. Troen har aabnet ham Vejen til den, Troen har givet ham hvert Raad paa Vejen, den har skabt de Begrebsrammer, hvori hver Tøddel af Oplevelserne indføjjer sig, den vælger og vrager under Oplevelserne og skelner nødvendigt fra Bisag og fra skadeligt i Oplevelsen, den holder Hovedet klart under alt det hemmelighedsfulde, holder Hjertet varmt, naar Mystiken gennem lange Tider afløses af tilsyneladende gudsforladt Tørhed. Den alene gør katholsk Mystik forstaaelig for Forskeren.

Derfor vil vi efter disse Indledningsord i en følgende Artikel kort fremstille Theologiens Lære om, hvad katholsk Mystik er, og hvilken Plads den har i Kristenlivet. Og i en afsluttende Artikel vil vi notere, hvad der i Mystiken er tilgængelig Genstand for psykologisk Videnskab.

H. D. T. Kiærulff.

Tilbageblik.

(Sluttet.)

Den Artikel, som jeg i Henhold til Biskop von Euch's Ønske skrev imod Georg Brandes, fremkom i »Nordisk Ugeblad« for Søndag den 22. Marts 1914. I Særtryk var den et Par Dage i Forvejen tilgaaet de forskellige Bladredaktioner i Landet, saaledes at den kunde være dem i Hænde Torsdag eller Fredag.

Men, hvad vi ikke kunde have ventet, var, at allerede Lørdag den 21. Marts bragte et norsk Blad i Bergen, hvor Dr. Brinkmann boede, et Telegram fra København med den med fede Typer trykte Overskrift: En katholsk Biskop retter et hadefuldt Angreb imod Georg Brandes og Professor Brinkmann:

»En Lærer ved det herværende Præsteseminar, Biskop Breitung, besvarer i »Nordisk Ugeblad for katholske Kristne« det Angreb, som Georg Brandes i forrige Maaned ved Festen i Christiania rettede mod det katholske Præsteskab.« . . . Nu angives kort Indholdet, og saa følger, igen med fede Typer, Overskriften: Professor Brinkmann ytrer

sig om Sagen. »Vi har forelagt Telegrammet for Prof. Brinkmann, som erklærer følgende: Biskop Breitungs Angreb overrasker mig ikke. Straks, da Prof. Brandes offentliggjorde sit Foredrag i Christania, har jeg ventet det. Det er jo Breitungs Bestilling at angribe alt, hvad der fra videnskabelig Side siges om Udviklingslæren. Jeg behøver blot at erindre om hans dejlige Skrift: »Abetheoriens Bankerot«.

Hvor har vi paa St. Andreaskollegiet ikke let over den københavnske Fritænkens Naivetet, for hvilken en Latin-skole straks er et Præsteseminar og en almindelig Latin-skolelærer en katholsk Biskop. Naturligvis, hvo som kan vove at binde an med den af Fritænkerne forgudede Georg Brandes, han maa jo mindst være Biskop, mindre gør det ikke!

Til en Medbroder, hvem jeg meddelte denne morsomme Historie, skrev jeg: »De kan her, kære Pater, lære, hvordan De maa gribe det an, naar De engang vil forfremmes til Biskop: De behøver blot at give en af Vantroen forgudet Jøde ordentligt over Fingrene. For det andet, hvorledes Abefanatikerne overalt følger den samme Taktik. Sønderslaar man deres ormstukne Støtter for Abetheorien, saa maa man straks være en Modstander af Udviklingslæren overhovedet og som saadan en Reaktionær. . .«

Men da Dr. Brandes snart paa Grund af den Stilling, forskellige Blade tog til Sagen, alligevel maatte indlade sig i Diskussion om Sagen og derved blottede sit Ukendskab til den præhistoriske Anthropologi og Huleforskning, fulgte en kompetent Fagmand, som selv har gjort sig fortjent af vore Fortidsudgravninger ved Mullerup, vor Kontrovers i Aviserne. Det var Dr. Sarauw, den virksomme Leder af vore arkæologiske Gravninger her, senere kaldet til Sverig som Direktør for Gøteborgs arkæologiske Museum. Han bad mig om at maatte faa et Eksempplar af min Artikel, som han kun kendte fra Kontroversen i Bladene. . . »De ved,« skrev han, »jeg er ikke Katholik og deler ikke Deres Standpunkt med Hensyn til Menneskets Oprindelse. [Faktisk havde vi tidligere i »Naturhistorisk Forening« haft en lille, dog roligt forløbende Kontrovers.] Men jeg vil gerne være en retskaffen Mand og som saadan udtrykke min udelte Sympathi for Dem i denne Sag. Som Undskyldning kan man jo lade det gælde, at Forvekslinger og Misforstaaelser kan hænde. Men at Brinkmann og Brandes endnu vil besmykke deres Misgreb og vil behandle Dem haanligt, Dem, der langt bedre end de to Herrer ved Besked om Kendsgerningerne, det oprører mig virkelig, og jeg skammer mig paa Videnskabens Vegne.« Saa udtører han videre, at jeg godt endnu stærkere kunde have fremhævet de to af mig nævnte gejstlige Forskeres Fortjenester,

især Abbé Breuils. »Henry Breuil er den største, den af alle Kolleger anerkendte Autoritet, og jeg gad vide, hvem der skulde gøre ham Rangen stridig, i hvert Fald ingen af Anthropologerne.« Den Paastand, at katholske Præster studerede Arkæologi for at undergrave Videnskaben, var latterlig. Det vilde uden Tvivl have klædt Brandes og Brinkmann bedre at være beskedne og sige: »Pater, peccavi« — Pater, jeg har haft Uret.*)

I et andet Brev, hvori han takker for Artiklens Tilsendelse, skriver han endnu skarpere. »Det vilde være skammeligt eller ogsaa vidne om Bornethed eller Uvidenhed, om man bebrejdede franske Gejstlige, at de hindrede den præhistoriske Forskning eller endog skaffede videnskabelig vigtige Bevisstykker til Side. Sagens virkelige Forhold er, at en hel Række franske Gejstlige har leveret Bidrag, til Dels meget vigtige Bidrag, til Udgranskningen af den menneskelige Urhistorie, medens jeg ikke er i Stand til fra den sidste Menneskealder at nævne nogen fransk Gejstlig, som har bekæmpet den forhistoriske Arkæologi.« Saa gaar han udførligt ind paa de af mig særlig nævnte Forskeres Fortjenester og store Anseelse. Angaaende Dr. Obermaier, siger han, havde selv Prof. Boule (ved Videnskabernes Akademi i Paris) sagt til ham: »Ingen kender de arkæologiske Forhold i Omegnen af Paris bedre end Tyskeren Obermaier.« Men om Abbé Breuil, hvis Æresstillinger paa videnskabelige Kongresser han fremhæver, kunde han specielt, som Deltager i Kongressen i Gent 1913, bevidne, at det næsten ikke havde været ham muligt at faa en Samtale med Abbéen, fordi alle vilde hente sig Besked hos ham om videnskabelige Spørgsmaal.

Imod Slutningen af det lange Brev yder han det katholske Præsteskab endnu følgende interessante Anerkendelse: »I Brandes' Ytring: »Det er sjældent, at i Frankrig ved en Udgravning i forhistoriske Huler ingen Abbé er til Stede,« stikker der en Sandhed — heldigvis! De Udgravninger nemlig, som foretages af Bønder eller Arbejdere,

*) Det ser ud som en Skæbnens Ironi, at, medens de højtopleste Herrer, Prof. Brandes og Prof. Brinkmann, indbildte sig selv og andre, at katholske Præster nødvendigvis maatte ligge i Kamp med Videnskaben og skjule værdifulde Fund, maa nu igen to Jesuiter være med til at undersøge og offentlig at beskrive det opsigtsvækkende Fund i Nordkina, Pekingmennesket.

Pater Teilhard de Chardin S. J. skriver sammen med Amerikaneren C. C. Young i Bulletin of the Geological Society of China, vol. 8, n. 3, 1929, pp. 173—202: »Preliminary report on the Chou Kou Tien fossiliferous deposits.«

Og i den i Bruxelles udkommende »Revue des questions scientifiques«, Bind 98 (1930), offentliggøres en af samme Jesuitpater, i Peking i April 1930, undertegnet Artikel om Pekingmennesket med højst interessante Oplysninger.

uden at en Præst er til Stede, kommer ikke Videnskaben tilgode. Den franske Stat har slet ingen Embedsmænd, som foretager Udgravninger for den. Enhver, som har truffet en Overenskomst med Ejeren af et Grundstykke, kan grave saa meget, han vil. Deraf kommer det, at katolske Præster kan pleje denne Gren af Videnskaben og yde den store Tjenester, medens Republikken og Fritænkerne forsømmer den.«

At ogsaa adskillige protestantiske Tidsskrifter af udpræget kristelig Retning var meget tilfredse med denne Afslægtelse af den fritænkerneske Jøde, var i Forvejen at vente. Saaledes bragte f. Eks. »Folkerøsten« et udførligt Referat med Overskriften: »Brandes nærmere belyst«. — Ugebladet »Kirke og Hjem« udtaler sig meget indgaaende om alle troende Kristnes fælles Forsvar mod Vantroen: »Hverken den over alt Maal pralende Bordtale, som han (Brandes) har holdt i Christiania, eller hans skriftlige Ytringer i Tilslutning til den geraader ham til Ære. Det er den saglige Tilforladelighed, man savner hos vor geniale Kirke- og Kristendomsfjende.« — Selv den mod os Katholiker ikke særlig venligsindede Indre Missions øverste Leder, Provst Frederik Zeuthen i Fredericia, sendte mig under 25. Marts en Tilskrift: »Min oprigtige Tak for Deres overbevisende Gensvar paa Brandes' letfærdige Paastande i Christiania!«

Saa meget om denne Brandesiade og om den Ærgrelse, det slemme »Abetheoriens Bankerot« har voldt Fritænkerne. Men hvorledes denne Bankerot, der allerede 1899 var stor nok, fortsattes ved Arkæologiens Fremskridt, derom kan man læse meget interessante Ting i min sidste Bog: »Overraskelser fra Abetheoriens og Udviklingslærens Omraade«, som endnu kan faas (til nedsat Pris) i Boghandelen. — At det stadige Uheld, Abevennerne har med deres Bevisforsøg, ogsaa forfølger dem indtil de sidste berømte Skeletfund fra Peking og fra Gardari Grønland, derom en anden Gang. A. Breitung S. J.

Peterskirkens Indre.

En Fortolkning af Mogens Kai Nørregaard.

Det er ikke ulogisk at betragte Kristenhedens Hovedhelligdom ud fra et kristent Synspunkt. De Forskere, der ikke kan indtage dette Synspunkt, maa gøre sig klart, at en væsentlig Forudsætning for Forstaaelsen af det kristne

Kunstværk mangler dem, saa sandt som et Kunstværks Form er betinget af dets aandelige Aarsag.

Barokkens etiske Indhold er Ekstasen -- dens æstetiske Opdagelse er Himlen.

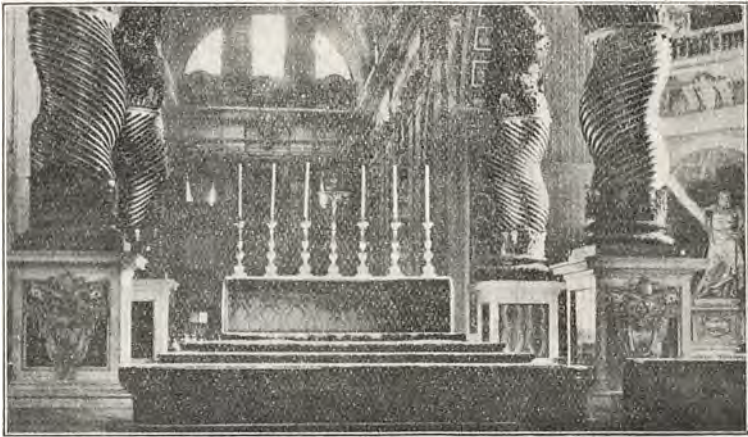
Peterskirkens Interiør fra Vest.

Alle de Virkninger, en Himmel frembyder med Skyer, hvorigennem Lyset bryder, eller over hvilke Lyset straa-ler, er dens Domæne og egentligste Eje.

Andet er ikke den hellige Aands Glorie over Apsis i San Pietro end den pludselige Bristen af tykke Skyer for Solens sejrige Lys, — og som saadan et Straalebundt kan hæve og sænke sig paa Himlen under Skyernes Gang, saaledes sænker dette — den hellige Aands Straaleglorie — sig ikke over Cattedra, som forbliver skjult i Korets Dyb, men over Apostelgraven.

Ned over Apostelgraven sænker sig den hellige Aands Straaleglorie, hvor de yderste Straaler er som to store Vinger, der tyst sænker sig med al Himlens Velsignelse over det velsignede Støv.

Og hvem tør nægte, at dette er Tanken, naar man straks ved sin Indtræden i Basilikaen lige under Baldakinens Underkant ser *Glorien*, som, idet man bevæger sig opøst mod Højalteret, sænker sig fra oven ned over Graven, — indtil man staar foran Balustren, der omgiver Con-

Peterskirkenes Højalter.

fessionen, og nu ser Aftenens Lys svinde under Kirkens gyldne Lofter og gløde i Gloriens Brændspejl, mens Lampernes Lysen bliver stadig stærkere gennem Mørket, der samler sig stadig tættere i Confessionens Grube, indtil det Øjeblik kommer, hvor alt dirrer i den yderste Spændingsmuligheds Ligevægt, og Baldakinens Søjler er Skruekraften i denne Spænding, — hvem tør nægte, at alt dette har været genialt til Stede i et skabende Genis Tanke.

Om *Glorien* havde været hævet blot et ubetydeligt Stykke højere, vilde dens inderste Oval være blevet skaaret af Baldakinens Underkant set fra Hovedportalens Tærskel. Idet man fra Hovedportalens Forbygning gaar opøst mod Apostelgraven, mens *Glorien* ses at sænke sig ned over denne og Pavealteret, indtil Marmorbalustraden om Confessionen standser os og vi knæler, — da vil de læng-

ste Straalebundter af Glorien med deres yderste Spidser være naaet umiddelbart over Pavealteret. Om Glorien *havde været sænket* et ubetydeligt Stykke lavere, vilde Alterets Omrids have overskaaret Straalernes Forløb, og Glorien vilde ikke længere have skinnet *over* Alteret, men *bag* det. — *Glorien er beregnet i Forhold til de to væsentligste Øjeblikke: Indtrædelsen i Kirken og Bønnen foran Apostelgraven. Berninis klare Vilje og dybe Følelse giver Kirken den hellige Aands Glorie som Maal.*

Een Bevægelse er hele Tiden den samme under den Kommendes Nærmelse til Apostelgraven — den forstærkes kun og naar sin Klimaks, idet Confessionen er naaet.

Denne Bevægelse er Spiralbevægelsen — *den opadstigende Spiralbevægelse: Bønnens Bevægelse* udtrykt i Baldakinens fire Søjler.

Spiralsøjler udgjorde et Led i Apsidekorationen i den konstantinske Petersbasilika. Men et underordnet Led. Det vil altid forblive ukendt, om det var klart bevidst for Bernini, idet han gjorde dette Motiv til altdominerende i den nye Kirke, at Bønnens Bevægelse er den opadstigende Spiral.

De er der — de fire Søjler, der intel bærer uden vingede Engle, lette Fryndser og Bladekroner, — hvis Begyndelsesbevægelse er saa vældigt sat ind med de dybt trukne Kanneleringer, og som derefter driver opefter, den ene opstigende Kreds efter den anden.

Og de staar *her* — Søjlerne — ved hvert Hjørne af Petersgraven — Stenen, hvorover den universelle Kirke er bygget, og hvorfra dens Bønner stiger.

Her paa dette Sted maatte Arkitekturen, om den vilde sige noget som helst, legenliggøre Bønnens Bevægelse. Og denne Bevægelse er da følgende: Sjælens Koncentrering for Gud — og i denne Koncentrering den gradvise Løftelse til Forklarelsen i Gud. Men Forklarelsen i Gud fremkalder en ny og stærkere Koncentrering af Sjælen for Gud og saaledes evigt stigende opefter.

Ovenover: *Kuppelindret*. Fra Tamburens hvide Pilastre stiger Bevægelsen lodret til Vejrs gennem Gjordbuerne, der ikke saa meget synes at snævres ind opefter og bue sig

Peterskirkens Kuppel, set nedefra.

sammen, som at løbe parallelt ud mod et uendelig fjernt Punkt.

I dette Gjordbuernes Mødepunkt — det uendelig fjerne — ubevægede Punkt — aabnes Kuplen for den Treenige Guds Billede.

Ud over sig selv — ud over sig selv skærende alle Stjerner Baner mod det uendelig fjerne — eneste — ubevægede Punkt — og dette: ud over sig selv opnaeligt kun gennem Koncentreringen af Selvet for Gud. *Bønnens Ar-*

bejde og derover Ekstasens lodrette Ilen mod Gud — del er, hvad monumentalt er udtrykt i Baldakinen og i Kuppelindret.

Peterskuplens Indre er kristen Kunsts Modstykke til Pantheonskuplen: Udtrykket for den hedenske æstetiske Verdensopfattelse.

Pantheons Kuppel bestaar af koncentrisk roterende Cirkelbaner om et tomt Centrum.

I dette Rum: Pantheonrummet er ikke Tale om noget Bønnens Arbejde, thi her drejer det sig om Individets Knusen til Atom og Indmalen i den universelle Rotation.

Bramante tager Pantheons Kuppel til Model for sin projekterede Peterskuppel. Det viser aandelig Uklarhed eller religiøs Indifference at kunne tro, at den hedenske Form skulde kunde tolke den kristne Følelse. Kontra-Reformationens stærke kristne Følelse *maa nødvendigvis sprænge* den i sig selv tilbagevendende Bevægelse i det hedenske Værk for at give os Bevægelsen *ud over sig selv* mod det uendelig fjerne ubevægede Punkt — den Bevægelse, der i den nuværende Kuppel opløfter os.

Knælende foran Confessionens Dyb i Peterskirken føler den Kristne, hvordan den hellige Aands Glorie over Graven er udgaaet fra Treenigheden over Kuplens Midte og vil vende tilbage dertil — at Graven engang ikke længere vil være eller de opstigende Bønner — men at Støvet vil opstaa til Saligheden.

Fra Hovedstad og Provins

En ny-dansk Præst.

Paaskelørdag blev Kjeld Geertz Hansen, Søn af Legationssekretær Edouard Hansen, viet til Præst af Monseigneur Baudrillart i Karmeliternes gamle Kirke i Rue de Vaugirard, Paris. Hele Familien og mange danske Venner var til Stede ved Præstevielsen og den første h. Messe, som den nyviede Præst fejrede i den historiske Krypt under Karmeliternes Kirke. Ved den første Messe blev han assisteret af sin Fader og sin yngre Broder.

»Nordisk Ugeblad« bringer den nyviede Præst sine bedste Ønsker om en velsignelsesrig Gerning her hjemme i Danmark.

Danske Kvinders katholske Forbund

havde megen Glæde af sine to Foredragsaftener i Februar og Marts. Det var en meget interesseret Tilhørerkreds, der nød de to glimrende Taler: Fru Gyrithe Lemche og Politiinspektør Schepelern Larsens Indlæg i Tidens brændende Spørgsmaal, og som altid blev der senere ved Kaffe-bordene Lejlighed til at drøfte Emnerne mere intimt med Foredragsholderne. I April afholdes intet Foredrag, da A. C. jo den 13.-14.-15. April har arrangeret de tre offentlige Foredrag i Teknologisk Institut, hvor Pater Muckermann taler, og hvor vi haaber, at vore Medlemmer vil komme til Stede.

Styrelsen.

Elisabethforeningens Basar.

Følgende Numre blev udtrukne paa Basaren:

Uhret 14 — Thebordet 46 — Slumretæppet 71 — Dukkekøkkenet 243 — Syskrinet 210 — Dukke Elisabeth 37 — Fileret Lysedug 22 — Kaffedug 43 — Maleri: Dame-Portræt 2 — Vinterlandskab 60 — Paraply 28 — Kopi efter Exner 24 — Maleri: Fiskeren 14 — Bolsjedukken 68 — Paaskeæg 98 — Vinterlandskab 19.

Gevinsterne kan afhentes hos Kirkebetjent Tvede, Bredgade 67, 2. Sal o. G.

Basaren indbragte Kr. 2626.

Alle Elisabethforeningens trofaste Venner, som ved Gaver og personlige Besøg har bidraget til Basarens gode Resultat, bringer vi herved vor hjerteligste Tak.

En særlig Tak sendes vore Trosfæller i Provinsen, som ved deres værdifulde Gaver beredte os en stor Glæde.

Pastor *v. d. Kettenburg.* Fru *A. Osterhammel.*

Frk. *F. Stratböcker.* Frk. *H. Zimmermann.*

Randers.

Den 18. Marts afgik Telegrafassistent Julie Christine Hald, f. Wenske, ved Døden i en Alder af 41 Aar.

Hun var den personificerede »Katholsk Aktion« ved sit beundringsværdige og urokkelige gode Eksempel, ved, naar Lejligheden bød sig, intelligent at forsvare sin Tro og ved gerne at stille sig lil Raadighed, naar hun kunde gøre Kirken en Tjeneste; det sidste viste hun navnlig ved at spille Violin til Sangtimerne i Skolen. Ogsaa blandt sine Kaldsfæller nød hun den største Agtelse, hvilket de lagde for Dagen ved at vælge hende til deres Tillidsmand og Repræsentant. Som hun var trofast til det yderste mod sin Kirke, saaledes var hun trofast mod sine Venner. Den gamle Fader og Søsteren har mistet meget ved denne velbegavede, helstøbte og varmhjertede Kvindes Død, Menigheden et sjældent pligtopfyldende Medlem.

Ved sin Død efterlod hun Kirken en betydelig Sum Penge, saa dens Udsmykning, der laa hende saa meget paa Sinde, nu kan gennemføres.

Begravelsen foregik med megen Højtidelighed og under usædvanlig stor Deltagelse. *R. I. P.*

— *l.*

MOSAİK.

Moder og Barn.

Den 10. September 1622 opførtes der et blodigt Skuespil paa en Høj ved Stranden i Nærheden af den japanske By Nagasaki. Over halvtredsindstyve Kristne: Præster, Ordensfolk og Lægfolk, Mænd, Kvinder og Børn skulde henrettes. Præsterne og Ordensfolkene skulde brændes, de øvrige halshugges. Repræsentanter for Kejserhuset og store Folkeskarer var til Stede som Tilskuere. Blandt Martyrerne befandt sig en fornem Dame, Isabella Fernandes og hendes lille fireaarige Søn, Ignatius. Da Bøddelen kom til hende, raabte hun en Afskedshilsen til den salige Pater Karl Spinola, som ogsaa var imellem Ofrene, og til sin lille Søn sagde hun: »Se mit Barn, dér er Pater Spinola, som har døbt dig og derved gjort dig til et Guds Barn. Hils rigtig smukt paa ham og bed om hans Velsignelse.« Den lille gjorde, som Moderen havde sagt, raabte sin Hilsen og foldede derefter andægtigt Hænderne for at bede om Velsignelsen. Men den Saliges Hænder var bundet til en Pæl; han kunde kun hæve sine Øjne mod Himlen, og idet han derefter med et Udtryk af den inderligste Kærlighed saa paa Barnet, udtalte han Velsignelsesordene. Alle de omstaaende udgød Taarer ved dette Syn; de vidste ikke, hvad de skulde beundre mest: Moderens heroiske Mod eller Barnets Fromhed og Frygtløshed. Men Bøddelen trængte paa. Et Hug, og Moderens blodige Hoved rullede ned i Sandet. Barnet lagde sine Arme over Kors paa sit Bryst og bøjede Hovedet forover, saa Bøddelen lettere kunde ramme ham. Sværdet hvislede gennem Luften, og den lille Ignatius' Sjæl fløj op i Himlen for der at modtage Uskyldighedens Krone og Martyriets Palme. — I Aaret 1867 blev Moder og Barn erklæret for salige af Pave Pius IX.

Vor kære Søster og Gudmoder

Elisabeth (Lis) Hauglund

døde stille og fromt i Schweiz Palmesøndag og er begravet dér.

Arne og Bror Hauglund.

R. I. P.

At St. Josephs Hospitals trofaste, mangeaarige Støtte,
fhv. Værkfører **Allan Milton Rogers**,
er afgaaet ved Døden den 27. Marts d. A., meddeles herved.
Begravelsen har fundet Sted.

Den kære Aflødes Sjæl anbefales til de Troendes fromme
Forbønner.

St. Josephssøstrene.

Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Møde Mandag den 4. April Kl. 20 i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 3. April Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Sogn holder Møde Torsdag den 7. April Kl. 20^{1/2} i St. Ansgars Kirke.

St. Annæ Kirke. Hvide Søndag stille Messe Kl. 6, 7 og 11. Prælatmesse med Firmelse Kl. 9. Andagt Kl. 16.

St. Knuds Kapel. Hvide Søndag. Gudstjeneste Kl. 8.

St. Ansgars Kirke.

Hvide Søndag: Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med *Børnenes første h. Kommunion*. Kl. 11 stille Messe. Kl. 17 Festandagt med Prædiken.

Tirsdag den 5. April: Kl. 8^{1/4} læses den h. Messe for Mødreforeningen.

Søndag den 10. April: Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Prælatmesse og *Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente*. Kl. 11 stille Messe. Kl. 16 Festandagt med Prædiken.

Katholsk Klub afholder Møde den 6. April Kl. 19^{1/2}. Angaaende Mødested og Dagsorden for Mødet henvises til de udsendte Meddelelser. Bestyrelsen.

Ved Bortlodningen af en Brillantring til Fordel for Tilbedelses-Søstrene blev Nr. 145 Vinder.

Lodtrækningen blev elskværdigst foretaget af »Notarius publicus«, Herr Politiassistent Fals, Horsens. Henvendelse til: E. Hansen, Smedegade 17, Horsens.

Tre Foredrag om det katholske Tyskland

af Pater *Friedrich Muckermann*.

Onsdag den 13. April Kl. 20: *Katholsk Politik*.

Torsdag » 14. » » » *Katholsk Kultur*.

Fredag » 15. » » » *Katholsk Litteratur og Videnskab*.

Foredragene, som er paa Tysk, holdes i Teknologisk Instituts Festsal (Indgang V. Farimagsgade 22).

Adgangskort à 1 Kr. pr. Aften (2,50 Kr. for de 3 Aftener) faas hos Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, hos Wilhelm Hansen, Gothersg. 9—11, Sindal Petersen, Gl. Kongevej 113 og ved Indgangen.

Kirkelig Kalender.

April.	April.
3. S. Hvide Søndag.	10. S. 2. Søndag e. Paaske.
4. M. MARIAS BEBUDELSE.	11. M. Leo den Store.
5. Ti. Vincents Ferrerius.	12. Ti. Ferialdag.
6. O. Ferialdag.	13. O. JOSEPH, KIRKENS VÆRNEHELGEN.
7. T. Ferialdag.	14. T. Justinus.
8. F. Ferialdag.	15. F. i Oktaven af Josephs Fest.
9. L. Gudsmoders Lørdags- messe.	16. L. i Oktaven.

April. **Ugens Messebønner.**

3. S. **Hvide Søndag** (575—414).
4. M. Marias Bebudelse (858—697); 2. *Sæt Bønner*: (kun i stille Messer): Isidor ([42]—[42]). — I Paasketiden (indtil Pintse) tilføjes der paa alle Fester 2 *Alleluja* til *Introitus* og 1 *Alleluja* til *Offertorium* og *Communio*, og i Stedet for *Graduale* læses 2 *Alleluja*-Vers.
5. Ti. Vincents Ferrerius (873—705); 2. som nedenfor *).
6. O. † Ferialdag; samme Messe som foregaaende Søndag (576—414) med *Gloria*, men uden *Credo*; 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken ([123]—[107]) eller for Paven ([122]—[107]), 4. som nedenfor *).
7. T. † Ferialdag (576—414); som Onsdag.
8. F. † Ferialdag (576—414); som Onsdag.
9. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([89]—[93]); 2. Om den Helligaand ([120]—[105]), 3. For Kirken eller Paven [123, 122]—[107]), 4. som nedenfor *).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) *Kirkebøn*: Gud, du som skænker Fred og elsker Kærlighed, giv dine Tjenere sand Overensstemmelse med din Vilje, for at vi maa blive befriet for alle Fristelser, som trænger os. Ved vor Herre.

Stillebøn: Herre, forsonet ved dette Offer skænke du os, som beder om Forladelse for vore Synder, ikke at blive tyngt af det udvortes. Ved vor Herre.

Slutningsbøn: Indgyd os, Herre, din Kærligheds Aand, for at du ved din Miskundhed maa gøre dem endrægtige, hvem du har mættet med eet og samme Himmelbrød. Ved vor Herre... i samme Helligaands Enhed.

Danske Kvinders Katholske Forbund.

Hs. Excellence Biskoppen har lovet som sædvanligt at læse den aarlige Messe for Forbundet i sit Kapel, Bjerregaards Sidevej 1, Valby, paa Marias Bebudelsesdag, Mandagen den 4. April Kl. 9.

Medlemmerne forventes at ville deltage talrigt i Fælleskommunionen.
Styrelsen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Mandag Aften, fra Trykkeriet Tirsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 15.

Søndag den 10. April

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Hs. Hellighed Paven. — Oldkirken og den h. Jomfru. — Daab, Kristenliv og Mystik. — Synden i Verden. — St. Elisabeth Hospitals nye Kapel. — Radio og Kirkemusik. — Danmark—Holland. — Pater Friedrich Muckermann S. J. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkeleg Kalender. — Ugens Messebøuner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 11, 31—12, 7.

1. Vær varsom, naar du øver Gæstfrihed.

Lad ikke hvem som helst komme ind i dit Hus; thi en Bedragers Kneb er mangehaande. Som en ildelugtende Bug; som en Agerhøne, der spærres inde i et Bur; som et Raadyr, der holdes fast i en Snare (for at hidlokke andet Vildt), saaledes er hovmodige Menneskers Hjerte. Det ligner en Spejder, der lurar paa sin Næstes Undergang. Det gode gør en saadan lumskeligt til ondt, og ogsaa det reneste sætter han en Plet paa. En eneste Gnist kan tænde en stor Ild og en lumsk Bedrager anrette et stort Blodbad. En ugudelig lurar paa Blod.

Vogt dig da for det onde Menneske; han avler (kun) Ulykker; (pas paa,) at han ikke bringer Skam over dig for Livstid! Optager du en fremmed (Hedning) hos dig, skal han nok stifte Ufred (i dit Hjem), bringe dig til Fald og skille dig af med, hvad du har! 11, 31-36.

II. Vær klog, naar du øver Velgerninger.

Gør du vel, skal du vide, mod hvem du gør det; saa lønnes dine Velgerninger med megen Tak!

Gør vel mod den gudfrygtige, saa gengældes det dig rigeligt, om ikke af ham selv, saa sikkert af Herren! En Velgerning er ikke godt for een, der fremturer i Synd, ej heller for een, der ikke selv er gavmild. Thi ogsaa den Allershøjeste afskyer de onde, men han forbarmer sig over de bodfærdige.

Ja, giv den gavmilde, men tag dig ikke af en Synder! Baade ugudelige og Syndere vil Gud tildele deres Straf, men han venter med den til Gengældelsens Dag. Ja, giv den gode, men bryd dig ikke om Synderen!

Gør vel mod den ringe, men giv ikke den ugudelige; sig nej til, at der gives den sidste Brød, for at han ikke skal blive stærkere end du! Thi du faar kun det dobbelte Maal ondt for alt det gode, du gør imod ham. Ogsaa Gud afskyr de onde og tildeler de ugudelige deres Straf. 12, 1-7.

Anmærkning: Foreløbig, d. v. s. saa længe der staar Klinte Side om Side med Hvede paa denne Verdens Ager og Høstens Herre ikke har udsendt Høstfolkene til at opsamle og opbrænde Klinten i Ilden, saa længe vil der være Brug for Aarvaagenhed, hvis man ikke vil lide stor Skade fra Forførerens og Forbryderens Side. En mindre Uforsigtighed kan være nok til at styrte een i store Ulykker.

Skriften opfordrer ofte og indtrængende til at være godgørende og saaledes øve Næstekærlighed. Dog denne maa ikke være blind, men oplyst; og da vi ikke kan hjælpe alle, bliver det nødvendigt at træffe et Valg. Her bør Klogskabens Dyd tages med paa Raad. Saa først skal Næstekærligheden aabne din Haand til Godgørenhed. Det er denne Side af Sagen, som vi her gøres opmærksomme paa.

F. K.

Hs. Hellighed Paven.

Segretaria di Stato
di Sua Santità.

Dal Vaticano, le 23. Mars 1932.

Excellence,

Le Saint Père a tout particulièrement agréé l'hommage des sentiments de piété filiale que Votre Excellence Lui a fait parvenir, au nom du Clergé, des familles religieuses, des fidèles de Danemark et au sien, à l'occasion du Xme Anniversaire de Son Couronnement.

Sa Sainteté vous en remercie de tout coeur ainsi que des ferventes prières faites à ses Intentions. Heureux d'apprendre que ces prières continueront à monter vers le ciel et que vos fidèles puiseront dans les Enseignements pontificaux les leçons qui règlent leur vie privée et sociale, Le Souverain Pontife envoie, comme gage de Sa paternelle bienveillance et de l'effusion des faveurs célestes, sur vous-même et sur les fidèles confiés à Vos soins, la Bénédiction Apostolique implorée.

Veuillez agréer, Excellence, l'expression de mes sentiments tout dévoués en Notre Seigneur.

E. Card. Pacelli.

Son Excellence Mgr. *Brems*
Vicaire Apostolique de Danemark
Copenhague.

Hs. Helligheds Statssekretariat.

Vatikanet, den 23. Marts 1932.

Deres Excellence!

Den Hellige Fader har med særlig Tilfredsstillelse modtaget den sønlige Lykønsning, som Deres Excellence — i Gejstlighedens, i Ordensfolkets, i de danske Troendes og i sit eget Navn — har udtalt i Anledning af Tiaarsdagen for den Hellige Faders Kroning.

Hs. Hellighed takker Dem derfor af ganske Hjerter, som ogsaa for de andægtige Bønner, der er blevet opsendte til Gud i Dagens Anledning i den Hellige Faders Intention. Med Glæde erfarer Hs. Hellighed, at disse Bønner ogsaa

fremdeles vil opstige til Gud, og at Deres Troende af de pavelige Belæringer vil øse Viden om, hvorledes de bør indrette deres private og sociale Liv, og Hs. Hellighed sender — som Pant paa Sin faderlige Velvillie og Himlens rigeste Gaver — den Apostoliske Velsignelse til Dem selv og alle Troende, som er betroede til Deres Omsorg.

Deres Excellence bedes modtage Udtrykket for min særlige Hengivenhed i Herren. *E. Kardinal Pacelli.*

Hs. Excellence Mgr. *Brems*,
Apostolisk Vikar for Danmark,
København.

Oldkirken og den h. Jomfru.

En Broder til Jesuitpater Aloysius Menzinger, Dr. theol. *Otto Menzinger*, har for nylig udsendt en lærd Afhandling med Titlen: »Mariologisches aus der vorephesinischen Liturgie«. I dette Værk, der vidner om et enestaaende Kendskab til Oldkirken og de liturgiske Skrifter, som er efterladt os fra Kirkens Oldtid, paaviser Forfatteren, hvorledes Nutidens katholske Opfattelse af Jesu hellige Moder, Jomfru Maria, nøjagtigt svarer til den Opfattelse, der herskede i alle katholske Kredse paa hint Tidspunkt, der ligger saa langt fra vore Dage, men paa den anden Side ligger saa nær op ad Apostlenes Dage. Det er en Glæde og en aandelig Tilfredsstillelse fra en Nutidskatholik at se, at lige saa langt som Protestanternes mærkeligt upersonlige og kølige Opfattelse af og Stilling til hende, der var Frelserens Moder, ligger fra de første kristne Aarhundreders Tankegang og Opfattelse, lige saa nøje svarer vor Indstilling over for Jesu hellige Moder til Oldkirkens og Datidens Kristnes Indstilling over for hende, der var Herren det dyrebareste af alt, idet hun var hans Moder.

Nærværende Omtale af Dr. Menzingers Værk skal ikke være en tør og »saglig« Bedømmelse af Værket, dertil indeholder det alt for meget smukt, og vor Beundring for Forfatteren og hans Værk mener vi allerede at have antydnet tilstrækkeligt ved de forudgaaende Bemærkninger.

Som en Prøve paa Værkets mangfoldige og smukke Indhold tillader vi os at plukke et enkelt Afsnit ud. Det er taget fra Forfatterens Udredning af, hvad den h. Kirkelærer Ephrem (født i Aaret 306) har skrevet om den h. Jomfru Maria. Dr. Menzinger meddeler, at den h. Ephrem har digtet et overordentligt stort Antal Digte til Ære for den h. Jomfru, og at flere af disse Digte blev anvendte ved selve den liturgiske Gudstjeneste. Af disse Digte vil vi i Oversættelse og brudstykkevis anføre to efter Dr. Menzingers Værk.

I det første Digt lader den h. Ephrem Maria føre følgende Enetale:

Hvo lod Jomfruen
undfange og føde
den ene, mangfoldige,
den lille, den store,
der helt er hos mig,
helt hos al Verdens Alt?

Den Dag, da Gabriel
stod for mig, den ringe,
omskabte pludselig
Tjenestemø til Dronning.
Din Guddoms Tjenerinde
er jeg og samtidig Moder
til din Menneskelighed.
Min Drot! — Min Søn!

Dér ligger for mig
en Olding, et Barn;
hans Blik er rettet
ene mod Himlen.

Aldrig standser hans Læbers Pludren;
dog synes mig hans Tavshed
at tale ene med Gud.

Hvi lader jeg mine Mælkekilder
rinde for dig, al Værens Kilde?
Hvi svøber jeg dig,
den straalesvøbte?

Hvorledes skal jeg kalde dig?
 Ej ved det min Mund.
 Vover jeg at kalde dig
 Josephs Søn,
 — da bæver jeg; du er ikke
 avlet af ham.
 At nægte hans Navn
 vover jeg ej heller;
 han var min Brudgom.

O Søn af den ene Ene,
 skal jeg da kalde dig
 mangfoldiges Søn?
 End Tusinder af Navne
 udsiger dig ikke.
 Thi Guds Søn og Menneskens Søn
 er du. Samtidig Davids Søn
 og Marias Drot.

For din rene Undfangelses Skyld
 smæder mig Nedrige.
 Helligste, frels din Moders Ære.

Hvorhen flygter jeg? Lær du mig det.
 Med dig vil jeg flygte for ved dig at vinde
 Livet paa hver Jorderigs Plet.

Medens dette vidunderlig dybe Digt af den h. Ephrem skildrer Jomfru Marias Tanker, medens hun sidder ved Frelserens Vugge, skildrer et andet af hans Digte Marias Tanker og Følelser i det Øjeblik, da Jesus er død paa Korset.

»Mit søde Barn; nøgen hænger du paa Korset, du, der klæder Himlen med Skyer.

Hvorfor har de naglet dig til Korset? Fordi du førte dem ud af Ægypten og ved Moses banede dem Vej gennem Havet. Fordi du bragte deres syge og lidende Helbred og Lindring. For Manna i Ørkenen bød de dig Galde, for Vand i Ørkenen bød de dig Eddike.

O Gabriel, hvor er nu det salige Hil, du raabte til

mig, et Sendebud fra Himlen? Hvor er den Fryd, du forjættede mig, den signede blandt Kvinder? Ak, Simeon, se — Sværdet er der, der gennemborer mit Hjerte!

Min Søn, forbarm dig over din barnløse Moder. Intet har jeg, hvortil jeg kan hælde mit Hoved. Ingen Slægtning har jeg mer. Du er mig Fader, du er mig Broder, du er mig Søn«.

Derefter vender Jomfru Maria sig til Kvinderne, der staar med hende under Korset, at de — efter jødisk Skik — skal græde og klage med hende. Endelig føler Maria nogen Beroligelse i sin Smerte. Kun det ene ønsker hun endnu, at Korset skal bøje sig ned til hende, at hun for allersidste Gang kan favne sin Søn, kysse hans Mund, hans Hænder, hans Fødder. Ikke mere vil hun klage; snarere vil hun ære hans Lidelse, ære endog Lause og Nagle, Svamp og Galde, Haan og Spot. Thi nu føler hun forvist, at hans Død er Verdens Liv, at han vil opstaa af Graven, og at hans ydmyge Moder engang vil faa Lov til at glæde sig med alle Udvalgte.

Dr. Menzinger knytter følgende Bedømmelse til dette sidste Digt: »Vi har her det første Stabat Mater — den kristne Oldtids Stabat Mater. Man kan ikke sige, at først Jakopone har skabt den smertefulde Moders Type. Ganske vist har Ephrems Stabat Mater ikke klinget fra Østerland til Vesterland.«

»Først tusinde Aar senere har Jakopone da Todi — uden at være inspireret af Ephrem — digtet sit eget Stabat Mater, der ligeledes er blevet anvendt i den liturgiske Gudstjeneste. Karakteristisk er Forskellen mellem de to Hymner. Hos Jakopone staar den smertefulde Moder som den stærke Kvinde, ubøjet, mens alt bæver om hende, ligesom forstenet af Smerte, et klassisk Billede paa Sorg. Men Ephrems Billede af den smertefulde Moder er sartere, hjerteligere, kvindeliggere, moderligere, en Kvinde med uendeligt dybt Gemyt og usigelig Finfølelse.«

For en Nutidskatholik maa det da siges at være en Berigelse og en Nydelse gennem Værker som Dr. Menzingers at blive klar over, at vor h. Religion — i Modsætning til Protestantismen — er i nøjeste Samklang med Oldkirkens religiøse Opfattelse. Den, der hører Protestanter udtale sig

om Jesu Moder, vil uvilkaarligt spørge sig selv, om Maria for protestantisk Tankegang virkelig staar som en hellig Kvinde, ja blot som en særlig from Kvinde. For Datidens Kristne som for Nutidens Katholiker staar Maria som ikke blot den frommeste, men den allerhelligste af alle Kvinder, der har levet paa Jorden. Dette er Nutidens katholske Kirkes og dette var den kristne Oldtids urokkelige og dybeste Overbevisning om Jesu Moder, den hellige Jomfru Maria.

H. G.

Daab, Kristenliv og Mystik.

Vil man forhindre, at Ordet »Mystik« forbliver ligesaa uklart for Katholiken som for den mystikforskende Videnskab, maa man sikre sig en ret Forstaaelse af, hvad Kristenliv er. Forstaar man det kristne Liv i dets Væsen, frembyder Begrebet »mystisk« Liv ingen Vanskelighed. Det bliver ikke noget hemmelighedsfuldt, nærmest uforstaaeligt og i hvert Fald for os Gennemsnitsmennesker praktisk interesseløst, fordi det er de sjældne Faa's ganske ufortjente Gave. Tvertimod bliver det noget selvfølgeligt, hjemmehørende i Kristenlivet og en Kaldelse for hver Kristen. Og samtidig løser alt det sig ud, som overfladisk betragtedes som de særlige mystiske Gaver. De forbliver for de Faa og ikke for os, men tillige ses de som noget langt ringere end det egentlig »mystiske«, der ikke burde være døbte Mennesker uopnaaeligt.

Jeg har nævnt Begyndelsen ved at tale om døbte Mennesker. I Daaben begynder vort Kristenliv, og her skal Forstaaelsen af dette Liv begynde. Helst saa jeg, om man allerede ved Daaben begynde at tale om Mystik, for intet Steds siden optræder et skarpere Skel, intet Steds siden er der større Forskel paa Menneskets Før og Nu end i Daabsøjeblikket. Skridtet fra almindeligt Kristenliv ind i det, vi plejer at kalde mystisk Liv, er i Sammenligning for intet at regne. Skridtet fra Jordens Naadeliv til Himlens Herlighedsliv er, saa stærkt det end lyder, heller ikke i samme Grad som Daaben 'et Skridt fra een Verden til en anden.

Hvad sker da i Daaben? Ja, Theologien taler om den helliggørende Naade, der gives os, og det er denne, det gælder om at forstaa. Den bliver os forklaret som en ny Natur, der skænkes os, men hvad vil det sige? Ved et Væsens Natur forstaaer vi, populært sagt, Summen af de Evner og Kræfter, som sætter dette Væsen i Stand til at naa sin Bestemmelse, sit Maal. Vor medfødte Menneskenatur er vort hele medfødte Udstyr, som muliggør, at vi lever saaledes, som Mennesker skal efter Skaberens Plan. Men nu sker der altsaa det mærkelige, at næppe har vi modtaget denne Menneskenatur, før vi i Daaben faar en ny, en anden Natur, for dette betyder Naaden. Og denne ny Natur betegnes som Delagtighed i Guds Natur. Vi siges at blive Guds Børn, fordi vi faar Natur tilfælles med Gud, Gudsnatur, Part i det — om man kan kalde det — guddommelige ved Gud. Allerede som Menneskevæsner havde vi Gudslighed, vor Forstand og Vilje var Egenskaber, som ogsaa Gud ejer. Men i Daaben faar vi en ganske anden Gudslighed, vi kommer til at ligne Gud, ikke blot ved at være fornuftbegavede og fritvillende, men ved at være guddommelige. Jeg fristes til at skrive »guddommelige«, men Gaaseøjnene er ikke paa deres Plads, for vi bliver det virkeligt, vi faar virkelig Gudsnatur i Daaben.

Nu er der ganske vist det særlige ved Naadens Gudsnatur, at den er noget skabt, mens Gudsnaturen i Gud er uskabt, og den modtages hos os i den allerede eksisterende Menneskenatur. Den ny Natur ytrer sig derfor ikke ved, at vi, udover Forstand og Vilje, faar ny Sjælsevner, saaledes som hvis der ved et Under blev givet f. Eks. en Plante menneskelig Natur. Men der sker en saadan Fornyelse, at vore menneskelige Evner, Forstanden og Viljen, faar ny og anden Udfoldelse, faar Mulighed for at opfylde en ny og anden Bestemmelse, naa et nyt og andet Maal. Og dette Maal er givet med Naaden som Guds natur. Det kan ikke udtrykkes nøjagtigere end med Vorherres Ord: Vorder fuldkomne, saaledes som eders himmelske Fader er fuldkommen. Vi har i Daaben faaet Gudsnatur for at kunne blive fuldkomne som Gud, ikke naa et Menneskevæsens fuldkomne Maal, men en

uendelig højere Fuldkommenhed, den, der er forbeholdt Væsner, som har faaet Del i Guddommeligheden.

Før vi gaar videre og søger nøjere Besked om Daabens Guddommeliggørelse af vore Sjælsevner, kan vi standse her og drage Slutninger af den allerstørste Betydning.

Naar dette er Daabsnaaden, ser man let, at vi allerede i Daaben er naaet det afgørende Skridt frem. Lever vi et langt Liv her paa Jorden, er der en rig Udvikling af de daabsgivne Kræfter, som skal finde Sted, men vi er allerede her i Livet Bærere af den Natur, der ikke i Himlen skal ombyttes med en anden og bedre. Denne Daabsnatur forbliver vor evige Natur, og Himmelsherligheden bringer kun til Blomstring, hvad der her i Livet aldrig naar ud over Knoppens endnu lukkede Løfternes Tilstand, men dog paa Jord og i Himmel er en og samme Plante, og hos de lykkeligste blandt os allerede hernede naar til, ja, til hvilken bristefærdig Skønhed! Men er Naaden og Saligheden samme Planter Kim og fulde Blomstring, saa er Daaben snarere end Døden Døren ind til det nye Liv.

Med Ordet »bristefærdig« rører vi ved en anden, uendelig betydningsfuld Sandhed. Naaden som Kimet, der vokser, men først i Himlen folder sig ud i Blomst, er et velegnet Billede, fordi det udtrykker stille Vækst. Og det er jo Meningen, at vi her paa Jorden skal vokse i Naadens Liv, vokse saaledes, at Himlen ikke bliver det alt revolutionerende nye, men næsten at betragte som den Sommer, et jordisk Foraar helt jævnt og uden Omvæltninger gaar over i. Hvad er nemlig Skærsilden andet end det Sted, hvori den, som i Livet ikke naaede langt nok frem til (lad mig sige) i et enkelt Skridt over Dørtærsklen at indgaa i Himlen, naa gøres egnet til dette Skridt. Læren om Skærsilden siger netop, at fra Jord til Himmel sætter ingen i Spring over Afgrunden mellem det saare ufuldkomne og det helt fuldkomne. Men samtidig kalder vi Skærsilden for Straf, en Straf, der ikke lides ufor skyldt. Og hvad andet vil da dette sige, end at Guds Mening med at give os Daabsnaaden er den, at vi virkelig ogsaa skal blive fuldkomne, skal blive »bristefærdige« til Blomstring i Himlen straks ved vor Død.

Skønt det er en Parantes, kan jeg ikke lade være at

faa ogsaa dette sagt: Man bebrejder sommetider den katolske Kirke, at den er gaaet paa Akkord med Fuldkommenhedskravet. Den skal have lært om de evangeliske Fuldkommenhedsraad for at lade det store Flertal nøjes med mindre end det fuldkomne. Det er saa aldeles forkert. Hver eneste Katholik fik i Daaben det Maal at blive fuldkommen, og ikke blot menneskeligt fuldkommen, men fuldkommen som Gud Fader. Det er et Fuldkommenhedsideal, et Fuldkommenhedskrav, som vi intet andet Sted møder Magen til i Højhed. Og derfor maa vi afvise, at de evangeliske Raad tjener til at tegne et højere Ideal end det alment kristne. Fuldkommenheden er alles Kald, og Raadene gælder kun Midler, som er gavnlige for at naa Fuldkommenheden, dog (notabene) kun gavnlige for dem, som Raadene virkelig kalder paa, medens de for alle andre snarere vil være en Hindring.

Endelig vil jeg gøre endnu en Betragtning gældende, der hviler paa Erkendelsen af, hvad Daabsnaaden er. Jeg vil paa Forhaand fjerne Ekstaser, Visioner, Profetier og alt deslige fra Kristenlivets Udvikling mod sine Højder, og jeg vil sætte disse Ting paa deres Plads langt under det guddommelige Liv, der fra Daab gennem Kristenliv leder ind i Mystik og uden ny Væsensforvandlinger gaar over i Saligheden. Sammenligner man Daabsgaven, Gudsnaturen, med de nævnte forunderlige Gaver, ser man let Forskellen. Næst Guds Guddom og den Christi Guddom, der personsforenedes med hans Menneskelighed, gives intet større end vor Daabsnaade: Guddommen, saaledes som den kan ejes af et Menneske, der forbliver menneskelig Person. De saakaldt »mystiske« Gaver er nok overnaturlige, men kun i deres Aarsag. De er saa forunderlige, netop fordi de er paa en Gang af denne og af Guds usynlige Verden, Guds Kraft, der viser sig synligt og hørligt i Verden. Naaden derimod er saa let at overse, fordi den helt er overnaturlig. Dens Giver er Gud, og selve Gaven er ogsaa Gud, modtaget i et Menneske. Men i de »mystiske« Gaver er selve Gaven dennesidig, Profetier om Verdens Gang, Guds Ting synliggjorte i Billeder, Guds Kraft følt i et Legeme.

Disse Gaver ligger ikke paa Kristenlivets slagne Vej

mod Himmelen. Vore Helgener har ikke ønsket dem, mange har ikke heller modtaget dem. Med gode Grunde viser vor Theologi, at de slet ikke angaar deres Modtageres egen Helliggørelse, men kun gives visse Mennesker for Næstens Skyld, at han kan se Guds Vældes Gerninger. Derfor er jeg ikke glad for, at de har erhvervet Navn af »mystiske« Gaver. For det egentlig mystiske, de Oplevelser, som ingen Helgen var foruden, som de med Rette ønskede, og som heller ikke skal forbydes os at ønske, dette mystiske ligger paa Kristenlivets lige Vej, er ikke andet end Udfoldelse af Daabsnaadens Kræfter og burde, hellere end at dele Mystikens Navn med Ekstaserne, dele dette Navn med det hele kristne Liv, der er Mysteriet fra sin første Dag.

Vi staar nu og skal fortsætte med Beskrivelsen af, hvad der blev givet os i Daaben, for derved at forstaa, hvor vor Theologi sætter Skellet mellem Kristenliv og dets mystiske Udvikling, men Artiklen har allerede været lang nok, saa det maa vente til næste Nummer af Bladet. Jeg vil derfor for denne Gang slutte med to Overvejelser.

Almindelig videnskabelig Behandling af Mystikens over-springer gerne aldeles det jævne Kristenliv, som om der først for Alvor skete noget mellem Gud og Sjælen, naar det mystiske Liv begyndte. Hele vor Tro taler et andet Sprog. Det afgørende er sket for længe siden. Det afgørende er vor Tro paa Daabens Gave. Tag denne Tro bort, og den videnskabelige Beskrivelse af Mystikernes Oplevelse har intet tilfælles med det, som disse Oplevelser var i Mystikernes egne Øjne: Betragtningen af og Kærligheden til den Gud, der boede i dem efter Daaben.

Og endelig: Daaben er ikke alene Indgangen til Kristenlivet, men Centrum i dette Liv. Intet andet Sakramente, heller ikke Eukaristien i al dens Storhed, har nogen Mening uden Daaben. Derfor burde Daaben have central Plads i vort Andagtsliv og ikke blot i Form af vor Erindring om Daabsløftet. Daaben er vort Skridt ind i en ny Verden, den eneste anden. Daaben bør uophørligt betænkes som Mysteriet, det uudgrundelige Mysterium, at vi ikke blot kaldes, men er Guds Børn. *H. D. T. Kiærulff.*

Synden i Verden.

A. Har De hørt om den Dame, der har skrevet en Bog, hvori hun vil kræve Gud til Regnskab for Synden i Verden?

B. Nej, det har jeg ikke. Men er dette Paafund nu et Udslag af Taabelighed eller Ondskab eller af begge Dele? Kunde De ikke spørge hende, hvordan hun overhovedet vil faa fat i den uendelige Gud, der er en ren Aand?

A. Ja, det har De Ret i! Den lille Dame minder unægtelig om de smaa Mus, der en Dag besluttede at stævne Katten for deres Domstol, men ikke naaede længere end til store Ord, fordi de skyndsomst stak af, da Katten nærmede sig.

B. Den Sammenligning er i og for sig god; kun mener jeg ikke, at Katten i enhver Henseende kan være Billedet paa vor Herre, og desuden garanterer jeg Dem for, at intet Menneske vil formaa at løbe fra vor højeste Dommer. — Men hvorfor skal vi da tale om en Dame, der synes at ville gøre sig bemærket ved gudsbespottelig Tale? Lad os hellere se paa Problemet: Synden i Verden og det guddommelige Forsyn.

A. Men kan der da være Spørgsmaal om det? Jeg synes, hvem der er Aarsag til Synden i Verden, er let at faa Klarhed over. Lad os tage den ægyptiske Josef som Eksempel: I det Øjeblik, Putifars Hustru havde kastet sine Øjne paa ham for at forføre ham, erklærer han: »Hvor skulde jeg da kunne øve denne store Misgerning og synde mod Gud?« Paa den ene Side er der altsaa en Frister; paa den anden Side Samvittighedens Stemme, der advarer, og Erindringen om den religiøse Oplysning, man har faaet om, hvad der er moralsk godt eller ondt, paabudt eller forbudt af vor Skaber, Herre og øverste Dommer. Desuden virker Bevidstheden om Guds Løfter og Trusler, idet vi jo ved, at det gode gengældes med evig Løn, og at det onde straffes med evig Fortabelse. I et saadant Øjeblik har vi altsaa en Situation som, naar der er forelagt os Ild og Vand; jeg kan række min Haand ud efter, hvad

jeg selv vil. Foran mig er Liv og Død; der gives mig, hvad jeg selv vil! Herved bliver det soleklart, at den egentlige Aarsag til Synd er den frie Villies Valg. Naar jeg til Trods for den Naade og Hjælp, som Gud altid giver i Livets Kamp, med Vidende og Villie krænker den Allerhøjestes Lov, saa er Synden sket, og min egen Samvittighed siger mig, at jeg er dens Aarsag og derfor ansvarlig og strafskyldig.

B. Det var udmærket! Navnlig glæder jeg mig over, at De saa kraftigt understreger al den Bistand, som Mennesket i det afgørende Øjeblik altid har eller let kan skaffe sig ved Bøn. For naar Folk taler om deres Fristelser, skildrer de ofte det ondes Magt, som angriber dem, med saa stærke Farver, at de helt synes at glemme Gud, deres Forbunds-fælle, og den Modvægt, han danner mod det syndige Begær i os. — Men Problemer er der nu alligevel, skal jeg sige Dem!

A. Aa, nu ved jeg, hvad De tænker paa! Det er Spørgsmaalet om, hvorfor Gud ikke forhindrer Synden, skønt han dog med Lethed kunde gøre det, ikke sandt?

B. Ja, det er i hvert Fald det ene af dem. Men saa er der endnu noget andet, der undertiden forvirrer Folk, og det er Skriftens paafaldende Udtryksmaade om den Sag.

A. Det sidste lader jeg foreløbig ligge. Det første kan ikke volde en Kristen, der kender sin Religion, større Hovedbrud. Gud forhindrer ikke Synden af den simple Grund, at han ikke vil berøve Mennesket Personlighedens Adelsmærke, d. v. s. den frie Villie og Selvbestemelsesret, som han har udmærket ham med sammen med Naadens Hjælp, for at enhver kan være sin egen Lykkes eller, hvis han hellere vil det, sin egen Ulykkes Smed, alt eftersom han arbejder sammen med Guds Naade eller imod den. I den Grad respekterer altsaa Gud den menneskelige Personlighed! Dertil kommer saa endnu det vidunderlige, som ofte hensætter mig i en Tilstand af Henrykkelse, nemlig dette, at Guds Visdom og Magt er saa stor, at de kan aa noget godt ud af selve Villiesfrihedens Misbrug, skønt han afskyr den saa meget. Derfor er Slutresultatet af alt det onde, der sker paa vor Jord, til sidst det, at paa hvert et Sted og til hver en Tid fejrer den Allerhøjestes Ret-

færdighed og Barmhjertighed en straalende, en overvældende Triumf.

B. Ja, ogsaa for mig er det noget af det trøstefuldeste, jeg kender, at se og opleve, hvorledes Synden, naar alt kommer til alt, ikke er imod det guddommelige Forsyn og ikke kan unddrage sig dets Styrelse, men til Trods for sin nedbrydende Karakter i sig selv maa gaa ind som Led i den store Verdensplan og blive det godes Haandlanger. Tænk blot paa Petrus og hans store Synd Skærtorsdag Nat. Alle de Kræfter, der er nødvendige, for at at han overhovedet kan foretage sig noget som helst, er Guds Gave. Dog at han svigter og bruger dem til noget andet, end Gud vil, bevirkes ikke af Herren, men hindres heller ikke af ham. Dette er altsaa Situationen, før Synden sker. Men saa snart Petrus havde fornægtet sin Mester til dennes store Sorg, benytter Jesus denne Tildragelse som Anledning til at fremkalde herlige Dydsøvelser i den faldne Apostels Hjerte. Et Blik fra Frelserens Øjne er nok, og Petrus angrer dybt og er ked af sig selv; hans tidligere Hovmod og Selvsikkerhed viger Pladsen for en rodfæstet Ydmyghed og den rette Frygt for egen menneskelig Skrøbelighed. Dette Sindelag gjorde ham saa skikket til uden Fare for Stolthed at blive Kirkens Overhyrde i Christi Sted. Er det ikke ganske uventede Veje, det guddommelige Forsyn gaar?

A. Jo, vist er det det! Med David kan man sige: »At fatte det er mig for underfuldt, for højt; jeg evner det ikke.« Jeg kommer for Resten lige i Tanke om Mexiko. Hvis de ledende Mænd dér ikke havde været saa uretfærdige, havde vi ikke hørt om Blodvidner for Troen fra disse Egne, — om Kristne, der vinder en Sejerspalme for hele Evigheden!

B. Ganske rigtigt! Dog behøver vi slet ikke at gaa udenfor Danmarks Grænser for at finde Eksempler paa, at andres Synder bliver Aarsag til helt modig Dyd. Tænk blot paa en Familie, hvor Forældrene en Dag pludselig staar over for en beskæmmende Forseelse, som et af deres Børn har gjort sig skyldigt i. Det er, som om der i saadan en Faders og Moders Bryst vaagnede helt nye Kræfter: en hidtil ukendt Klogskab søger efter Midler og Veje for at frelse det vanartede Barn; Retfærdighedens Dyd paa-

byder dem at være strenge mod den begaaede Uret, medens Kærligheden tilskynder dem til at vælge en saadan Straf, at den samtidig virker som Medicin, der helbreder. Det ser virkelig ud, som om de for anden Gang vilde skænke deres Barn Livet, og som om de først nu rigtig kunde vise, hvor inderligt de elsker det.

A. Aa, hvor er det ikke dejligt at se, hvorledes Synden til syvende og sidst ikke kan forstyrre eller ødelægge den moralske Orden, men mod sin egen Natur maa blive Betingelse for og giver Stødet til Heltebedrifter, der hører med til det skønneste i Guds Verden!

B. Ja, og dette opløftende Resultat bliver kun bekræftet, naar vi betragter de Vanskeligheder, nogle har villet finde i de Ord, den hellige Skrift bruger om Guds Forhold til Synden.

(Fortsættes.)

F. K.

St. Elisabeth Hospitals nye Kapel.

Torsdag den 31. Marts blev det nye Kapel i St Elisabeth Hospital indviet af Hs. Excellence Biskoppen, der var assisteret af en ret stor Skare af Gejstlige fra Hovedstaden og Provinsen. I sin Tale betonedes Biskoppen, at det nye Gudshus næsten mere fortjente Navn af en Kirke end af et Kapel, og udtalte Ønsket om, at St. Elisabethsøstrene i og fra dette skønne og stemningsfulde Gudshus maatte kunne hente den Selvopofrelsens og Ydmyghedens Aand, der kendetegner den ideelle sygeplejende Ordenssøster og gør hende lige elskelig i Guds og i Menneskers Øjne.

Kapellet, der er beliggende paa anden Sal i den nybyggede Fløj af Hospitalet, er tegnet af Arkitekt Poul Staffeldt Matthiesen, en Søn af Professor Oskar Matthiesen. Som fremhævet af den københavnske Dagspresse, maa det af Arkitekt Staffeldt Matthiesen opførte Kapel siges at være et Mesterstykke. Opgaven har været vanskelig, men er lykkedes fuldtud. Linierne i det store og lyse Rum er enkle, men fuldt ud harmoniske; over selve Rummet er der den Stemning af Andagt, der findes i ethvert katolsk Gudshus, hvis Bygmester har været Opgaven voksen. Fra

katholsk Side bør der ydes Arkitekt Staffeldt Matthiesen den største Anerkendelse for den Maade, hvorpaa han har løst sin Opgave: at skabe et Kirkerum, der aander Andagt og Højhed.

Alteret, der er skaaret af den kendte Mester i Münster, Anton Rüller (der ogsaa har skaaret Alteret i Jesu Hjerter Kirke i København), er præget af den Kunstnertradition, der kendetegner de gamle Værksteder i Tyskland og Holland.

»Nordisk Ugeblad« udtaler herved en hjertelig Lykønskning til St. Elisabethsøstrene og deres Forstanderinde, *Mater Genadina*, der med lykkelig Haand har ledet Opførelsen af Hospitalets nye Fløj og det store Kapel, som er blevet Centret for hele Hospitalet.

Radio og Kirkemusik.

Naar Katholsk Radioklub har alt for faa Medlemmer, saa viser det, at Katholikerne her i Landet endnu ikke har forslaaet Maalet for denne Sammenslutning, som er: at den katholske Kirkes Idé skulde kunne gøre sig gældende over for Offentligheden i Radioudsendelser ved relledende og oplysende Udtalelser over for misvisende Foredrag og fejlagtige Fremstillinger af Kirkens Lære og Praksis. Og den eneste virksomme Maade at kunne gøre sig effektivt gældende paa over for Radiofoniens Bestyrelse er, at vor Klub har et tilstrækkeligt imponerende Antal Medlemmer at henvise til.

Hr. Pastor Ronge er i høj Grad forstaaende over for denne Tanke og havde derfor Tirsdag den 29. Marts stillet Sakramentskirken til Disposition for Katholsk Radioklub til Afholdelse af en Grammofonkoncert som Agitation for Klubben og til Indtægt for Skolen i Brønshøj. En stor Tilhørerkreds hørte med Interesse paa de udmærkede, tydelige og klare Fremførelser af et lødigt Musikprogram. Orgelspillet fra Paris og Hamborg gjorde en smuk Virkning, og man kunde iagttage Forskellen mellem franske og tyske Orglers Dispositioner. Af de repræsenterede fire Kor var Dortmund Konservatoriums Kor ikke ganske heldigt med et ellers fint Program, hvorimod St. Hedvigs Basilika-Kor i Berlin under Pius Kalt, Aachener Domkoret under Rehmann og Münchener Domkoret under Professor Berberich beredte Tilhørerne en musikalsk Nydelse af høje-

ste Rang ved hvert især at fremføre et overmaade lødigt Program.

Enhver Katholik, som har Interesse for, at Kirkens Ære og Anseelse maa stige i samme Grad, som de mange Misforstaaelser og Fordomme forsvinder, bør som Medlem støtte den danske katholske Radioklub. Naar man iøvrigt iagttager det kirkelige Liv i Sakramentskirkens Menighed her i Byens nordre Del, saa maa man anerkende den Virksomhed, som udfolder sig under dets Sognepræst Pastor Ronge, der ikke alene er en god Sjælesørger for sin Menighed, men ogsaa med Iver og Interesse har forstaaet at være en god Sognepræst for Kirkens Kor og dets udmærkede Ledelse. Han har saaledes vist at kende sit Kald som Korets øverste Foresatte og har ydet det sin anerkendende Støtte og Opmuntring i Daad og Ord.

Det kan derfor ikke forundre, at Koret Paaskedag viste sin Offervillighed og Iver ved at synge to Messer, en Radioudsendelse og en Aftenandagt, med et Program af høj Rang, som vi jo ganske vist er vant til at høre i alle vore Kirker her i Byen. En saadan offervillig Virken vil sikkert være til rig Velsignelse for hele Menigheden.

J. Hammermüller.

Danmark—Holland.

Ogsaa i Aar kan jeg glæde vor Ungdom med en Indbydelse til Holland, hvor pæne, katholske Familier aabner deres Hjem for at modtage danske Piger og Drengene i Sommerferien.

Da Forholdene i Aar er særlig vanskelige, beder jeg eventuelle Deltagere melde sig hurtigst muligt, for at jeg kan blive klar over, om Antallet bliver stort nok til at gennemføre Turen.

I Betragtning kommer: katholske Børn, Drengene og Piger, i Alderen fra 12-18 Aar og undtagelsesvis andre Børn, som anbefales af en katholsk Præst, nærmest saadanne, som besøger en katholsk Skole eller paa en anden Maade har Tilknytning til den katholske Kirke.

Det er en Forudsætning, at Børnene er fuldstændig raske og velopdragne.

Sammen med Tilmeldelse bedes man opgive følgende Oplysninger:

1. Forældrenes Stilling og Adresse.
2. Barnets Navn.
3. Barnets Fødselsdag, Aar og Sted.
4. Skole, som Barnet besøger.
5. Til hvilket Sogn Barnet hører.

Rejseudgifterne afholder Forældrene med et Beløb af 75 Kroner fra Gedser til Bestemmelsesstedet i Holland og tilbage til Gedser.

Beløbet er i Aar forhøjet med 15 Kroner paa Grund af Valutaforholdene.

Rejsen fra København til Gedser og tilbage koster 10 Kroner.

Opholdet vil komme til at vare ca. 6 Uger. Deltagerne behøver intet Pas.

Eventuelle senere Meddelelser vil fremkomme i »Nordisk Ugeblad«.

Nykøbing F., den 30. 3. 32.

Pater A. Smitz.

Pater Friedrich Muckermann S. J.

Sidst jeg hørte hans Stemme, — det var i forrige Uge — talte han i Radioen om »Goethe der Weise«. Det er for Øjeblikket hans Speciale. Man husker jo, at Tyskland fejrer Goethejubilæet. Muckermann har skrevet en Bog om Goethe, som udkom for kort Tid siden og allerede nu foreligger i andet Oplag. Den vakte overalt den største Opmærksomhed. »En af de mest moderne og mest ærlige Bøger om Goethe, der er blevet skænket os,« skrev den ellers ikke katholskvenlige »Frankfurter Zeitung«.

Det er altsaa lidt af en Sensation, naar Københavnerne snart skal høre P. Muckermann tale om »det katolske Tyskland«. Thi netop paa dette Omraade er han den rette. Vi kender for lidt til de Begivenheder og Udviklinger, som foregaar dernede.

Uden Overdrivelse kan man sige, at P. Muckermann er en af de førende Mænd indenfor den tyske Katholicisme. Katholikerne selv ser op til ham som en af deres Førere; de flokkes om ham, naar han taler paa de store Møder. Staar hans Navn paa Plakaten, er man altid sikker paa fuldt Hus. Hans Pen er en af de bedste og mest agtede saavel blandt Venner som Fjender. Han er den fødte Journalist, — hans Navn bør i denne Forbindelse nævnes Side om Side med Dr. Sonnenschein. P. Muckermann er Redaktør af det kendte tyske litterære Tidsskrift »Der Gral«. Som saadan gør hans Indflydelse sig gældende i vide Kredse. Naar den tyske katolske Litteratur i det sidste Tiaar har taget et saa mægtigt Opsving, naar katolsk Kultur i det hele taget har forstaaet at sætte sit Præg paa tysk Aandsliv, skyldes det for en stor Del ogsaa hans Indflydelse. Den værdsættes og paaskønnes ogsaa af hans

Pater Friedrich Muckermann S. J.

Modstandere: man behøver blot at læse, hvad Fülöp-Miller siger om ham i sin opsigtsvækkende Bøg: »Macht und Geheimniss der Jesuiten«.

Man har sagt, at de tyske Katholiker efter Krigen og Revolutionen har erobret sig en ny Stilling. Muckermann var og er blandt de forreste paa denne Fremmarch.

Hans Indstilling over for det moderne Liv er uhyre forfriskende. Alt det, som er godt i den moderne Kultur, forstaar han at drage frem; han benytter sig af Fjendernes Vaaben for at vende dem mod dem selv. Presse, Radio, Grammofon, den moderne Teknik, Flyvemaskine, den moderne Arkitektur: alt dette finder i ham en ivrig Talsmand og Forkæmper.

Forresten er P. Muckermann ikke ukendt i Danmark. Fra 1909—1912 studerede han ved Københavns Universitet, hvor han 1912 tog Magisterkonferens. At hans Minde

stadig er levende her, fik jeg Bevis for, da jeg forleden hørte, at en nuværende Universitetsprofessor var blevet inspireret til sine Sysler med Middelalderens Kultur gennem Muckermanns Magisterforelæsning. Ej heller for »Nordisk Ugeblad«s Læsere er han ukendt; i Aarene 1909—1912 træffes hans Navn hyppigt i Bladets Spalter.

P. Muckermanns hele Liv er som et Eventyr. Som Student indtraadte han i Jesu Selskab og har siden da været et af dets mest aktive Medlemmer. To Aars Noviciat og to Aars Rhetorik holder ham derefter tilbage paa den ensomme, hollandske Hede: Udsædens Tid. Derpaa tre Aars filosofiske Studier. Fra Skolastikens ældgamle Folianter gik Vejen til moderne Universitetsstudier i København. Efter afsluttet Eksamen vendte han tilbage for at studere Theologi. Imidlertid brød Krigen ud. Allerede 1915 drog den unge Præst som Divisionspræst til Fronten. Ved Verdenskrigens Slutning stod han som Feltpræst i Vilna. Da de tyske Tropper i December 1918 vendte hjem, blev han. Han benyttede sig af Lejligheden og tog den gamle Jesuiterkirke, som Russerne med Vold og Magt havde frarøvet Katholikerne, i Besiddelse paany. Imod de efterhaanden mere og mere paatrængende Bolsjeviker grundlagde han en kristelig Arbejderliga, hvis Medlemstal hurtig steg til 10,000. Men den røde Hær rykkede stadig nærmere, og efter en stormfuld Belejring i den gamle Kirke blev han taget til Fange og bragt til Ruslands Indre. Som kun faa har han i den Tid lært Tilstandene i det daværende Rusland at kende. Ofte stod han Ansigt til Ansigt med Døden. Tilsidst blev han udvekslet med russiske Fanger og kom saaledes tilbage til Tyskland.

Naar Muckermann senere taler saa indtrængende imod Sovjets Fremmarch og maner til Bevarelse af Vesterlandets gamle Kultur, saa hænger det sikkert sammen med Indtrykkene fra hin uhyggelige Fængselscelle i Smolensk.

Københavnerne vil altsaa om kort Tid møde baade en gammel Bekendt og en Mand, hvem den tyske Katholicisme kan være stolt af. Ingen er som han egnet til at skildre vor Tids katholske Tyskland. H. R.

Fra Hovedstad og Provins

St. Albani Klub, Odense,

afholdt en Familieaften 2. Paaskedag i Skolens Lokaler, som var fyldt til sidste Plads.

Hr. Trafikassistent Olsen, Faaborg, holdt et meget interessant Foredrag om Jordskælv og Vulkaner. Foredraget, som ledsagedes af Lysbilleder, viste, at Hr. Olsen mestrede Emnet; han formaaede da ogsaa at fængsle og fastholde Forsamlingens udelte Interesse.

Formanden, Hr. O. Schmitt, takkede for det interessante Foredrag og oplyste, at Hr. Olsen havde lovet i en nær Fremtid at holde et Foredrag om Pompeji. Forsamlingen gav sin Tilfredshed til Kende ved livligt Bifald.

Derefter samledes man ved Kaffebordene og tilbragte et Par Timer i muntert Samvær. *Sophus Pedersen.*

*Regnskab og Aarsberetning for
St. Vincentsforeningen for katholske Damer i St. Ansgars Sogn.
1. Jan.—31. Dec. 1931.*

<i>Indtægter:</i>	<i>Kr. Ø.</i>	<i>Udgifter:</i>	<i>Kr. Ø.</i>
Kassebeh. 1. Jan. 1931.	65 18	Kolonialkort	302 00
Aarlige Bidrag:		Kontant Hjælp	37 00
Aktive Medlemmer..	294 00	Indkøb til Systuen	19 20
Passive » ..	858 00	Udgift v. Aftenmøder .	107 79
Kollekt i St. Ansgar...	155 27	Diverse Udgifter	50 35
Indsaml. til Julefesten.	49 00	Indbet. til Hovedkassen	1062 27
Gaver	137 00	Kassebeh. 31. Dec. 1931	97 53
Modt. fra Hovedkassen	115 00		
Renter	2 69		
	1676 14		1676 14

Foreningen har 42 Medlemmer, 28 aktive og 14 passive. I Aarets Løb er der aflagt 150 Besøg hos 47 Familier og Enligtstillede.

Der er afholdt 5 Aftenmøder foruden Fastelavnsfesten, Julefesten og Skovturen.

Systuen har udleveret 141 Stk. Tøj, baade brugt og nyt, forarbejdet paa Systuen; desuden 7 Par Fodtøj og 4 Par Galoschestøvler.

Af Gaver har Systuen modtaget en Beholdning Hvidevarer til Forarbejdning.

I Retraiten, som afholdes hos St. Josefssøstrene paa Østerbro og er fælles for de tre Sogne, var der ca. 100 Deltagere.

I Skovturen, som gik til Trørød, deltog 40.

I den fælles Julefest deltog 140.

Alle, der har ydet Foreningen Hjælp, bedes herved modtage en hjertelig Tak.

Herre-Vincentsforeningens Generalforsamling
afholdes den 17. April efter Højmessen i St. Annæ Kirke. Medlemmerne og alle i Menighedsplejen interesserede bedes venligst give Møde.

St. Ansgars Kirke.

Søndag den 10. April: Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Prælatmesse og *Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente*. Kl. 11 stille Messe. Kl. 16 Festandagt med Prædiken.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 10. April Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Fælleskommunion Søndag den 10. April Kl. 8 i Rosenkranskirken.

Katholsk Ungdomsværn

afholder

ordinær Generalforsamling

Torsdag den 28. April Kl. 20 i »Vesterhus«, Vestervoldg. 115^a.

Adgangs- og stemmeberettigede er kun katolske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar.

NB. Forslag, der ønskes behandlede paa Generalforsamlingen, bedes indsendt til Formanden, Direktør Chr. Henrichsen, Kirsteinsgade 9, og maa være denne i Hænde senest den 16. April.

Efter Generalforsamlingen Kaffebord.

St. Franciskus's III Orden holder Møde Fredag den 15. April Kl. 19½ i St. Knuds Kapel. (General-Absolution.)

Conventus missionariorum Hauniensium erit die 12. hujus (hora assueta, 4½) apud Sanctum Andream.

Tre Foredrag om det katolske Tysklandaf Pater *Friedrich Muckermann*.

Onsdag den 13. April Kl. 20: *Katholsk Politik*.

Torsdag » 14. » » » *Katholsk Kultur*.

Fredag » 15. » » » *Katholsk Litteratur og Videnskab*.

Foredragene, som er paa Tysk, holdes i Teknologisk Instituts Festsal (Indgang V. Farimagsgade 22).

Adgangskort à 1 Kr. pr. Aften (2,50 Kr. for de 3 Aftener) faas hos Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, hos Wilhelm Hansen, Gothersg. 9-11, Sindahl-Pedersen, Gl. Kongevej 113 og ved Indgangen.

Ung Pige 21 Aar (musikalsk) kunde ønske at komme ud i Sommer som Barnefrøken eller til Hjælp og Nytte for Husmoderen i et godt Hjem. Har været 5 Md. paa Husholdningsskole. Familiens Stilling ønskes opgivet.

Henvendelse til Pølsefabrikant *Th. Jensen*, Frederiksberg-gade 11, Silkeborg.

Kokkepige, 25 Aar, søger Plads til 1. Maj, eventuelt som Husbestyrerinde. Billet mærket »Kokkepige« sendes til Bladets Eksp.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

en Ene pige (ikke for ung) kendt med Madlavning; en Kokkepige og Husjomfru i et Herskabshjem.

af en Kontormand; en Forvalter paa Landet; en Arbejdsmand paa en Gaard; Ene pige kendt med Madl.; ung Pige i Forretning (snarest).

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbh. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

April.	April.
10. S. 2. Søndag e. Paaske.	17. S. 3. Søndag e. Paaske. — Joseph, Kirkens Værnehelgen.
11. M. Leo den Store.	18. M. i Oktaven.
12. Ti. Ferialdag.	19. Ti. i Oktaven.
13. O. JOSEPH, KIRKENS VÆRNEHELGEN.	20. O. Oktav af Josephs Fest.
14. T. Justinus.	21. T. Anselm.
15. F. i Oktaven af Josephs Fest.	22. F. <i>MARIAS BEBUDELSE</i> .
16. L. i Oktaven.	23. L. Georg.

April. Ugens Messebønner.

10. S. 2. Søndag e. Paaske. (580—419): 2. *Sæt Bønner*: Gudsmoder ([90]—[94]), 3. *Sæt Bønner*: For Kirken eller Paven ([123, 122]—[107]), 4. *Sæt Bønner*: Om Fred, som nedenfor *).
11. M. Leo den Store (873—706); 2. *Sæt Bønner*: Om Fred, som nedenfor *).
12. Ti. † Ferialdag; foregaaende Søndags Messe (580—419) med *Gloria*, men uden *Credo*; 2., 3. og 4. *Sæt Bønner*: ligeledes som Søndag.
23. O. Joseph, Kirkens Værnehelgen (891—422); 2. (kun i stille Messer): Hermenegild (874—706), Josephs Præfation (Ny Messebog 523) i hele Oktaven.
14. T. Justinus (874—707); 2. Oktaven (891—422), 3. Tiburtius, Valerian og Maximus (875—708), 4. som nedenfor *); Josephs Præfation (N. M. 523).
15. F. † i Oktaven (891—422); 2., 3. og 4. som Søndag, Josephs Præfation (N. M. 523).
16. L. † i Oktaven; som Fredag.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) *Kirkebøn*: Gud, du som skænker Fred og elsker Kærlighed, giv dine Tjenere sand Overensstemmelse med din Vilje, for at vi maa blive befriet for alle Fristelser, som trænger os. Ved vor Herre.

Stillebøn: Herre, forsonet ved dette Offer skænke du os, som beder om Forladelse for vore Synder, ikke at blive tynget af det udvortes. Ved vor Herre.

Slutningsbøn: Indgyd os, Herre, din Kærligheds Aand, for at du ved din Miskundhed maa gøre dem endrægtige, hvem du har mættet med eet og samme Himmelbrød. Ved vor Herre... i samme Helligaands Enhed.

NB. Ovenstaaende Sæt Bønner om Fred og Enighed, der stadig bedes som »*paabudt Bøn*« (Oratio imperata), optrykkes ikke mere; der vil i Fremtiden kun blive henvist til dette Nr. af Nord. Ugebl., hvorfor det anbefales at klippe disse Bønner ud til Opbevaring i Messebogen.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 16.

Søndag den 17. April

1932

INDHOLD: Daab, Dyd og Gave. — Synden i Verden. — Hvor er Hovedfejlen? — Reolen. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Daab, Dyd og Gave.

Hvori bestaar det mystiske Liv? I den fulde Virksomhed af Daabens Gave. Mystikeren i sin fulde Gudsoplagethed er ikke i Besiddelse af rigere Gaver end Barnet, der bæres fra Daabskapellet, kun har disse Gaver naaet den frie Udfoldelse, det fulde Herredømme, som betegner Tærsklen mod Saligheden. Men for bedre at forstaa det mystiske Liv vil vi i denne Artikel betragte disse Daabens Gaver, ikke for begejstrede at takke Gud derfor, kun for sagligt at give dem Navn og Signalement, skønt det vel er umuligt helt at undlade Takken.

Den Gudsnatur, Daaben giver os, modtages af Mennesker. Vi faar ikke et nyt Udstyr af Evner, men vore menneskelige Evner faar tilført noget, som gør dem brugelige udover deres naturlige Bestemmelse. Lad os kalde det, at Evnerne faar ny Dygtighed, de duer til større Ting. Men Dygtighed mener vi ogsaa med det andet Ord Dyd. Dyd er en varig Kunnen, en Dygtighed. Forskellen mellem

den, der en enkelt Gang lader sig bevæge til Godgørenhed, og den, der vanligt og ligesom naturligt er godgørende, det er Forskellen mellem den gode Handling og Dyden, den varige Dygtighed til en vis Handling.

Naar nu Daabsnaaden netop virker ved at give vore Evner ny Dygtighed, varig Duelighed til større Ting, end det er det naturlige Menneske muligt, saa er det forstaaeligt, at vi kalder dens Gaver for Dyder, der skænkes os. Man maa blot ikke lade sig forvirre deraf, at vore naturlige Dyder jo opstaar ved Øvelse, ved vort eget Arbejde paa at erhverve os Dygtighed i bestemte Retninger. Ordet Dyd har derfor faaet Klang af Selvvirksomhed. Men her taler vi om modtaget Dyd, Dygtighed, vi ikke har erhvervet os eller blot kunnet erhverve os. Og volder Ordet Vanskelighed, saa erstat det med Dygtighed. Lad os blot tale om Troens Dygtighed, Haabets og Kærlighedens Dygtighed, naar vi husker derved at forstaa modtagne Dygtigheder; »indgydte« siges ogsaa om dem, men »modtagne« er vist bedst.

Jeg har brugt Ordet Dygtigheder og bliver vel saa spurgt om, hvor mange vi da modtager. Selvfølgelig er det egentlig kun een: Det er vort hele Væsen, der modtager noget saa helt og udelt som en Guds natur. Vor ny Dygtighed er simpelthen Dygtighed til at leve guddommeligt Liv. Skal vi tale om Dygtigheder, maa det først være de to: Dygtigheden til at tænke Guds Tanke og Dygtigheden til at ville Guds Villie, d. v. s. elske Gud. Men for bedre at bringe os Omfanget af vor modtagne Kunnen til Bevidsthed ser vi den sønderdelt for vor Tanke og skelner derfor mellem de gudsrettede Dygtigheder, Troens, Haabets og Kærlighedens (svarende til Guds indre Liv) og Dygtighederne med lavere Sigte, Klogskabens, Styrkens, Relfærdighedens og Maadeholdets (der svarer til Guds udadvendte Liv). Og strengt taget er der ingen Ende paa, hvor meget vi atter kan dele disse Dueligheder og se dem som Evne til at kunne baade dette og hint.

Var nu disse Dyder all, hvad Daaben havde af Gaver, saa vilde vi imidlertid aldrig naa de Tilstande, som vore Mystikere beskriver. Men i Daaben er foruden Dyderne ogsaa Helligaandsgaverne givne, og nu er det dem, vi maa

søge at forstaa, disse mærkeligt oversete Gaver. Vi forstaar dem allerlettest, naar vi ser, hvor Dydernes Svaghed ligger, hvad det er, som de ikke fornaar.

Dydernes Svaghed er den, at det er Menneskeevner, de dygtiggør. Selv Troens Dyd, saa langt den end lader vor Forstand gribe op imod Forstaaelsen af Gud, selv den forbliver dog en menneskelig Forstands Dygtighed, skænker stadig Erkendelse paa menneskelig Vis. Ja, selv Kærligheden, den største Dygtighed, vi naar henede (fordi Mennesker ganske vist kun kan elske, hvad de kender, men alligevel kan elske det erkendte udover, hvad Erkendelsen trænger frem til, — elske dybere, end de forstaar), selv Kærlighedens Dyd er kun menneskelig Kærligheds Kunnen, en menneskelig Kærlighed, der er sat i Stand til at elske, hvad den uden den modtagne Dyd havde været ufølsom for, men dog boende i et menneskeligt Hjerte, der har Navn, men ikke Favn som Guds Hjerte.

Nu har Gud villet vor Guddommeliggørelse udover dette. Han har villet, at der i os er noget, som vi kan begynde med at betegne som blot en vis Modtagelighed, en Tilgængelighed for Guds direkte, egen, guddommelige Virken. Der er noget i os, som gør, at Helligaanden ikke alene kan virke i os ved at lade os bruge vort lave Væsens Evner. Ogsaa i Dyret og det naturlige Menneske virker Gud, dog kun saaledes som Dyr og naturligt Menneske formaar at udtrykke Guds Væsen. Men i det døbte Menneske kan Gud virke som Gud, for han har selv i Daaben i os indplantet denne Modtagelighed, Muligheden for, at der i os Mennesker kan ske noget, der ikke er menneskelig Omformning af Helligaandens Virke, ikke sker paa menneskelig, men paa guddommelig Vis. Dette »noget« kalder vi Helligaandsgave, og som vi optalte syv Dyder, tæller vi ogsaa syv Gaver, syv i Daaben støbte Fundamenter for Gudskraften.

Ren Passivitet er Gaverne dog ikke. Vi kan gaa videre og kalde dem med et højst utheologisk Navn for Naadelivets Inspirationsceller, modtagelige for Helligaandens Indskydelser som den fotoelektriske Celle for Lyset, men virksomme som en saadan Celle, naar Inspirationens Lys udløser dens Kraft. Og saa vil vi med Villie ikke gaa længere

og skrive hele Kapitlet om Helligaandsgavernes Theologi; for baade har vi sagt nok for vort Formaal, og Theologi er ikke noget, man tør overvælde utrænede Læsere med.

Men dette er altsaa, lad os sige, Theorien om Gudskræfterne i Kristenlivet. Hvorledes det nu gaar den kristne Sjæl, ad hvilke Veje disse Kræfter bringes bedst og snarest til at virke deres Fylde, hvorledes man ofte gør sig Vejen lang eller finder ind paa Stier, der er blinde, det bliver den kristne Praksis' Sag at udrede dette, og det gør vore Mystikere, og blandt dem St. Johannes af Korset med størst psykologisk Finhed og theologisk Sikkerhed.

Erfaringen lærer da, at man i store Træk kan inddele Kristenlivet i tre Afsnit. I det første Afsnit øver den Kristne selv en Bortrensning af de Mangfoldigheder, der hindrer ham i at være stadig gudsvendt; Dyderne gør deres Arbejde, saaledes som vi alle kender det, stille og troligt og i det smaa; Helligaandsgaverne er til Stede, men næsten uvirksomme, for deres Tid er ikke endnu. Vi kalder dette Afsnit Askesens.

I det næste Afsnit bliver den Kristne Genstand for en Række Prøvelser (denne Gang søges de ikke, men sendes), som tilsigter at lutre Sjælen ved at fjerne al sanselig Trøst og Glæde fra Gudsforholdet. Meningen er, at den Kristne kun skal knytte sig til Gud ved sin højere Sjæls-evne, saa Gud ikke er den, der lyksaliggør os, men ham, der har Gudskravet paa os, om vi er lykkelige eller ej. Dyderne bliver stærke og prøvede, og nu viser Helligaandsgaverne sig for Bevidstheden, en begyndende Gudsforthed lader sig mærke, man er, især i det udadvendte Liv, snarere lydig mod Tilskyndelser fra Gud end selvbesluttende. Det mystiske Liv er i sin Begyndelse, siger vi.

Paa Overgangen til det tredje Afsnit mødes nye Prøvelser. Nu er det ogsaa de højere Sjælsevner, der svigter vort Gudsforhold, Gud bliver for Alvor den fjerne for vore menneskelige Evner. Meningen er, at den Kristne skal erkende sig som det intet, han er. Om Gud erkendes af mig eller ikke, han er dog Gud, og han alene skal tjenes, i Aandens Mørke som før i Lys og som allerførst i baade Lys og Glæde. Dyderne naar nu deres fulde Udfoldelse helt op til det heroiske. Og nu beherskes Sjælen af Hel-

ligaanden. Den føler sig helt som den førte, ikke egenmægtige; men dette betyder saa langt fra Passivitet, at tvertimod Indskydelserne ofte udløser en betydelig Virksomhed, og selv i de Tilfælde, hvor det er de mest gudvendte Dyder, som Gaverne (højest Vidsommens Gave) besjæler, er den Kristne sig bevidst, at det er ham, der skal sende Gud de modtagne Inspirationer tilbage i uophørligt Takoffer. Her taler vi om det fulde mystiske Liv.

Og saa kan vi da, naar vi har brugt vor theologiske Theori til at forstaa vore Mystikers Oplevelser paa Gudsvejen, udtrykke vor Forstaaelse af, hvad mystisk Liv saa er. Det er Kristenlivet i de Faser, hvor Helligaandsgaverne, givne i Daaben, bliver benyttet af den Gud, der gav os dem som Stedet i os, hvor Gud kan virke i os, saa ikke vi virker, men han, og saaledes, at han ikke bruger vort menneskelige Aandsværktøj, men virker som Gud.

Endnu staar tilbage at se, hvilken Gudserkendelse og Gudskærlighed vore Mystikere naar til paa det mystiske Livs Tinder. Det vil vi se i en sidste Artikel, hvor vi samtidig besvarer Spørgsmaalet om, hvilke Haab om Forstaaelse den psykologiske Videnskab tør gøre sig, naar den studerer Mystiken, som ikke lader sig skille fra den theologiske Videnskab, der førte de kristne Mystikers Skridt og skænkede dem deres Begreber. *H. D. T. Kiærulff.*

Synden i Verden.

(Sluttet.)

A. Hvad var det saa i den hellige Skrift, der skulde kunne virke forstyrrende paa Folks Opfattelse af Guds Forhold til Synden?

B. Jo, Sagen er den: Hvis De tager et Sted som dette: »Ingen sige, naar han fristes, at han fristes af Gud. Thi Gud kan ikke fristes af det onde, og selv frister han ingen; men enhver fristes, naar han drages og lokkes af sin egen Begærlighed« (Jak. I, 13-14), saa er der ingen Tvivl om, at Gud ikke kan være Aarsag til Synd. Men ved Siden af denne Sætning findes navnlig i det Gamle Testamente og-

saa andre Vendinger. Man kan saaledes ogsaa træffe paa Udtryk som: Gud forhærder Menneskers Hjerter, han gør dem blinde, han overgiver dem til deres skammelige Lidenskaber, han paabyder f. Eks. at forbande et Menneske.

A. Ja, disse Talemaader lyder unægtelig overraskende! Hvordan vil De forklare dem?

B. Først og fremmest maa De huske paa, at de gamle Bøger ikke er skrevne paa dansk eller noget andet nord- eller vesteuropæisk Sprog. Og De ved, Sprogene har deres store Ejendommeligheder. Sagde en Jøde i gamle Dage paa sit Modersmaal: Jeg forhærder, saa kunde det betyde: Jeg er den direkte Aarsag til, at et Menneskes Sind bliver uimodtageligt for Sandhed og Godhed; i saa Fald var han ansvarlig for Virkningen. Men det kunde ogsaa betyde: Jeg hindrer ikke — skønt jeg kunde — og tillader, at et Menneskehjerte bliver haardt ved sin egen taabelige Adfærd, og jeg gør det, fordi vedkommende fortjener denne Straf. Saa ligger den egentlige Aarsag til Forhærdelsen ikke hos den talende, men hos den anden.

A. Ja, det er indlysende!

B. Alligevel maa det indrømmes, at denne Sprogbrug kan afstedkomme kedelige Uklarheder for os, og endnu i det Ny Testaments Bøger kan man læse Ting, der minder om denne sproglige Mangel. I Markusevangeliets 10. Kapitel f. Eks. spørger Farisæerne Herren: »Er det en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru?« Jesus svarede: »Hvad har Moses budt eder?« De tiltalte svarer igen: »Moses har tilladt at skrive et Skilsmissebrev.« Da erklærede Jesus: »For eders Haardheds Skyld har han skrevet dette Bud.« Her ser De ganske tydeligt, at Ordet »paabyde« i Herrens Mund og »tillade« i de andres gaar over i hinanden og maa betyde det samme. Almindelig kendt er 6. Bøn i Fader vor: »Led os ikke ud i Fristelse«, en Tanke og et Ønske, som vi paa Dansk hellere vilde udtrykke saaledes: »Tillad ikke, at vi kommer i en saadan Fristelse, at vi bukker under for den.«

A. Det var morsomt at høre om de sproglige Ufuldkommenheder, som man ellers knapt lægger Mærke til. Men jeg haaber dog, at De ogsaa har saglige eller historiske Grunde, der viser, at de gamle Israeliter i det mind-

ste i Praksis kunde skelne mellem, hvad Gud virkelig paa-byder og er Aarsag til, og hvad han kun tillader og ikke hindrer i at ske.

B. Ja, det kan De stole paa! Men før vi taler om det, beder jeg Dem lægge Mærke til, at den tilsyneladende uudviklede Sprogbrug dog ogsaa har sine Fordele. Naar man brugte Talemaaden: »Gud gør en eller anden aandelig blind« i Betydning af: Han hindrer ikke, at et Menneske paa Grund af sine Forseelser bliver ganske ufornuftigt, saa mindedes en Israelit til Stadighed af sit eget Sprog om en imponerende Sandhed, nemlig om, at end ikke Synden kan unddrage sig den Allershøjestes Herredømme. Hvis Gud ikke i Evighedens Dyb havde besluttet ikke at ville hindre Menneskets Misbrug af Villiesfriheden, kunde Synden aldrig ske. Og hvis Gud ikke var mægtig nok til, efter at den er sket, at bruge den som en Slags Betingelse eller Forudsætning for noget godt, vilde han ikke have anvist Synden en Plads i sin Verdensplan, der ene og alene tilsigter det godes sluttelige Triumf!

A. Aa, nu forstaar jeg ogsaa bedre, hvorfor vi moderne Mennesker med de bøjelige Sprog og den nøjagtige Skelnen mellem de forskellige Aarsager, Naturvidenskaberne har lært os, kan staa saa famlende og indvendig oprevne over for det Hav af Uretfærdighed, der til daglig synes at skylle ind over os! Med alle de andre Mellemaarsager i Hovedet glemmer vi altfor let ham, som holder alle Traadene fast i sin Haand og styrer alting saaledes, at der ikke eksisterer noget, som sker uden hans Villie eller Tilladelse.

B. Ja, der er ikke mange Ting, der giver saa meget Lys og saa stor Trøst som Bevidstheden om det guddommelige Forsyn! Den er for os, hvad Synet af Skysøjlen var for Israeliterne i Ørkenen og Stjernen for de Vise fra Østen. — Men det sproglige Bevis var Dem ikke nok; De ønskede nogle haandgribelige Kendsgøringer, der udelukker enhver Tanke om, at Gud efter Skriften skulde være Aarsag til Synden i Verden. Lad mig derfor lige minde om nogle Ting, som De kender lige saa godt som jeg. — Fra Solens Opgang til dens Negang bekender Kirken daglig i den hellige Messe: »Hellig, hellig, hellig er du, Herre, Hærskarernes Gud.« Alle vor Klodes Lande genlyder, om

jeg saa maa sige, af den Trosbekendelse, at Gud er den trefold hellige, d. v. s. at han kun kan elske det gode og ikke andet end hade det onde. Imidlertid er det, vi Mennesker gør, ikke mere end et svagt Forsøg paa at kappes med Guds Engle i Himlen, som siden Verdens Skabelse aldrig er holdt op med at hylde Gud med de samme Ord: »Hellig, hellig, hellig er du.« Altsaa ogsaa Evighedens Rige genlyder af den samme Overbevisning, at Gud er den absolut hellige, Urhelligheden. Derfor har ogsaa Gud selv, lige saa længe han har kundgjort sig for sine Skabninger, aabenbaret sig som den hellige Gud. Dengang han gav Israeliterne Loven, bød han Moses: »Tal til hele Israeliternes Menighed og sig til dem: I skal være hellige; thi jeg, Herren eders Gud, er hellig.« Til disse Ord svarer Guds Handlemaade fuldtud. Gaar De tilbage til Slægtens første Dage, ser De, at alt, hvad Gud har skabt, var godt. Hovedhensigten med Skabelsen var Guds Forherligelse ved og gennem Englenes og Menneskenes Vel. Menneskene skulde skride frem til Fuldkommenhed, og var den naaet, vilde Gud selv krone den ved Fuldendelse i Evighedens lyse Rige.

A. Aa, nu er jeg med! Da Gud ene og alene vil det gode og hellige, er det givet, at Israeliterne ved Hjælp af Skriften maatte indse, at Gud ikke kan ville dets Modsætning, Synden! Nej, den hader Gud og hindrer han og tilintetgør han, for saa vidt det kan ske uden at ophæve den menneskelige Frihed.

B. Ja, og derfor skrev han Moralloven i vore Hjerter, forbød Synden paa det strengeste, satte de sværeste Straffe paa den og tildelte dem ogsaa lige fra Paradisets Dage, og, som De ved, blev han ved med at advare mod Synden.

A. Og til Slut blev Guds Søn Menneske for at tilintetgøre Syndens Rige og Magt, for at tilbyde alle Mennesker sin Naade som Hjælp mod det onde, for at indstifte Sakramenter og gennem Kirkens Lære at vise os, hvordan man skal fly Synden og øve Retfærdighed. Nej, tydeligere kan man ikke tilkendegive, at man ikke er Aarsag til Synden!

B. Saa faar vi altsaa som Facit: Med Undtagelse af nogle forholdsvis faa Steder, som ved første Øjekast virker

lidt forvirrende paa et ikke-sprogkyndigt Nutidsmenneske, er hele Skriften et slaaende Bevis for, at Gud hader og afskyer Synden og derfor ikke kan være dens Aarsag.

A. Nej, hverken i Synden eller i Straffen i og for sig finder Gud Behag. Men han har bestemt sig til ikke at hindre den, for at Mennesket med fuld Frihed kan træffe sit Valg for Evigheden. Foretrækker vi vor Ulykke fremfor den Lykke, som Guds Kærlighed vilde berede os, saa lyser ved Siden af hans Barmhjertighed den uendelige Retfærdighed op som Morgensolen i sin majestætiske Glans, og den tilmaaler Synden den Straf, som Fornuften og den rette Orden kræver.

B. Det er netop den Overbevisning, som det Gamle Testamente har udtalt med de Ord: »Gud paabyder ingen at handle ugudeligt og giver ingen Lov til at synde. I Begyndelsen har Gud skabt Mennesket og ladet ham beholde sin fri Villie. Desuden gav han ham Love og Bud. Holder du Budene, og er du ham tro efter hans Velbehag, vil du frelse dig. Liv og Død, godt og ondt ligger foran Mennesket: hvad han vælger, faar han.« Slg. Sir. 15, 11-21.

A. Hør, jeg er saa glad nu! Skal vi ikke sige til ham, der alene er hellig: »Vi tilbeder dig, vi lovpriser dig, vi takker dig for din store Herligheds Skyld!«

B. Og lad saa denne vor Hyldest være en Oprejsning for den Krænkelse, der er tilføjet den Allershøjeste, ved at et lille Menneskebarn vilde kræve ham til Regnskab for Synden i Verden.

F. K.

Hvor er Hovedfejlen?

I Andagtsbøger er der saa tit Tale om vor Hovedfejl, vor Karakterfejl, den fremherskende Lidenskab og om, hvordan man fremfor alt maa bekæmpe den. Som Middel til at udfinde den ved Samvittighedsransagelsen angives ofte: »Man tænke efter . . .!« Mon det egentlig nytter stort? Mon det ikke snarere er saadan, at de fleste Mennesker

slet ikke erkender deres Hovedfejl, maaske tværtimod regner den for et Fortrin eller endog for en Dyd?

En Gnier f. Eks. vil ikke indrømme, at han er en Gnier; nej, han regner sin Gerrighed for Sparsommelighed, altsaa for en Dyd. Og omvendt vil den ødsle protestere imod at blive kaldt ødsel; han betragter sig snarere som »nobel« eller »rundhaandet«.

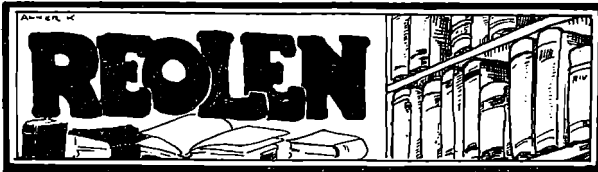
Men ogsaa om de saakaldte »gode Mennesker«, saadanne, som ikke har iøjnefaldende Laster, gælder noget lignende. Dér er nu f. Eks. et utaaleligt Sludrehoved, der kan »snakke Ørerne af selve Djævelen«, som man siger. Har han eller hun engang faaet Ordet, er der ikke andet at gøre end at vente taalmodigt, til han eller hun faar et Hosteanfald; først da bliver det muligt for andre at faa et Ord indført! Og dog føler vedkommende aldeles ingen Trang til at forbedre sig — Gud har jo selv givet ham eller hende denne glimrende Evne til at være underholdende! . . . Ligeledes vil den, der er ubetænksom i sin Tale, retfærdiggøre sig med, at han har for Skik at »tage Bladet fra Munden« eller »tale lige ud af Posen.« . . . Egoisten, som er hensynsløs mod andre, vil sige, at han jo kun holder paa sin »gode Ret«; thi »enhver er sig selv nærmest!« . . . En grov Person gør sig maaske til af sin Grovhed, der efter hans Mening viser, at han er »i Bund og Grund ærlig!« . . . Den rethaveriske er indbildsk over sin »selvstændige Dømmekraft«, den trodsige over sin »faste Karakter! Den egensindige smigrer sig med at være Koleriker (da dette Temperament regnes for det fornemstel), Flegmatikeren er i sine egne Øjne »betænksom«, Sangvnikeren kalder sig selv for »livfuld«, og Melankolikeren kalder sit Tungsind for »Livsalvor«. Haardhed skal kaldes Karakter, Lyst til Indblanding i alt muligt skal benævnes Iver, praktisk Sans, Interesse for det almene . . . Den magelige siger, at man skal være fornuftig og skaane sin Sundhed, da man, som bekendt, er længere død end levende! . . .

Denne lille Blomstersamling viser, at det ikke er tilstrækkeligt at tænke efter for at finde sin Hovedfejl. Men hvordan skal man da finde den? Aa, ganske simpelt:

Man skal have den at vide af andre, af foresatte eller af Venner, og saa skal man tro dem, ogsaa naar deres Dom ikke falder sammen med vor egen forud fattede Mening.

Det er en bitter Pille; men den er virksom!

(Sendbole.)

»Pav«. The monthly review of the benedictines of Prinknash, Gloucester. Hefterne January, February and March 1932.

Tidsskriftet beskæftiger sig stadig meget med orientalske Forhold. Saaledes paaviser Prins Max af Sachsen i en længere Afhandling, at det »ny Rom« har øvet en mægtig Indflydelse paa religiøs Tankegang og Gudstjenesternes Ceremoniel ikke blot inden for Østens Kirker, men ogsaa i den latinske Kirke. For at nævne et Tilfælde: Hele det Ceremoniel, som anvendes ved Pavens Kroning og de pavelige Funktioner, stammer direkte fra Byzants.

Benediktinerne i Prinknash meddeler, at de har aabnet en Paramentvirksomhed. De betragter det ikke som nogen særlig indbringende Forretning, men ønsker at udføre et liturgisk Apostolat ved rundt om i Verden at indføre Messeklæder, der er i Overensstemmelse med de kirkelige Forskrifter og gammel katholsk Tradition. Priserne er lave, idet man kan faa et Sæt Paramenter for 3 $\frac{1}{2}$ \$ og opefter. Adressen er: Cellarer, Prinknash, Gloucester. Katalog kan tilsendes.

I Martshæftet handler en Hovedartikel om, hvorledes Østens Eneboerliv fik Indpas i Vesten. Det er især Helgenerne Athanasius, Hieronymus, Martin af Tours og Patrick i Irland, som har virket for Udbredelsen af Eneboerlivet, der dog blev semi-anakoretisk i Europas Lande paa Grund af den Missionsvirksomhed, som udgik fra de forskellige Enebo. I Irland ser man, hvorledes den stærke Trang til Eneboerliv forenedes med et omfattende apostolisk Arbejde. Det er ingen Overdrivelse, naar det siges, at næsten hele Europa er blevet kristnet ved Missionærer, der udgik fra irske Klostre i det 4. og 5. Aarhundrede, paa den hellige Patricks Tid.

Fr. Ansgarius.

Dr. theol. Otto Menzinger: »Mariologisches aus der vorephenischen Liturgie«.

I Følge Opfordring undlader vi hermed ikke at meddele, at nævnte Værk, hvoraf vi bragte en længere Anmeldelse i forrige Nummer, er udkommet hos *Friedrich Pustel i Regensburg* (1932).

Fra den vide Verden

Christi Ligklæde i Turin.

I Fjor aflagde Mgr. Barnes Besøg i Turin, fortæller »The Universe«, for at undersøge Christi Ligklæde, til hvilket der gives Adgang hver Langfredag, og han kom til følgende Resultater:

1. Vunden var i Christi højre Side — ikke i venstre, som de fleste Billeder fremstiller det.
2. Naglerne gennemborede ikke Frelserens Hænder, men hans Haandled.
3. Korsets Vægt havde frembragt et Saar paa Jesu Skulder — et Saar, som Skriften ikke omtaler.
4. Christi Fødder blev naglet til Korset med een Nagle.

Langfredag i Aar har Mgr. Barnes gentaget Besøget og Undersøgelsen af det hellige Ligklæde og har yderligere draget Slutninger deraf.

Den latinske Tradition, at begge Fødder blev gennemboret af een Nagle, bekræftes af Ligklædet, der viser, at venstre Ben er let bøjet. Denne Bøjning er fremkommet ved, at venstre Ben under Korsfæstelsen blev lagt over højre. Højre Fod har hvilet paa et lille Fodstykke og venstre altsaa over den. Ligklædet viser da ogsaa, at mens der kun er lidt Blod oven paa venstre Fod, er højre Fods Saal ganske overgydt med Blod.

Under de ulydige Korsfareres Plyndring af Konstantinopel 1204 blev Ligklædet, som utallige andre Relikvier, stjålet. 4 Aar efter blev det skænket af Otho de la Roche til Ærkebispen af Besançon og findes nu, som omtalt, i Turin. Vil man læse nærmere om Relikviens Historie, henvises man til Dr. Beecher: *The Holy Shroud.* *H. K.-H.*

En smuk Tanke fra den japanske Kejsers Side.

Kejser Hirchito af Japan har i Anledning af Aarsdagen for sin Faders Død betænkt Landets forskellige Velgørenhedsinstitutioner med store Gaver. Ogsaa det katholske Børneasyl i Takao paa Øen Formosa, der ledes af Dominikanerinder, betænkte med 3000 Yen. Kejserens Opmærksomhed blev henledt paa denne katholske Velgørenhedsanstalt af hans Datter, Prinsesse Fushimi, der havde besøgt Øen i en længere Tid.

Fra Hovedstad og Provins

*Regnskab og Aarsberetning for
St. Vincentsforeningen f. katholske Damer i Sakraments sognet
1. Januar—31. December 1931.*

Indtægt:	Kr. Ø.	Udgift:	Kr. Ø.
Aarsbidrag:		Urtekram	293 00
Aktive Medlemmer..	216 00	Pengehjælp	75 00
Passive »	194 00	Brændsel	65 80
Kollekt i Sakramentsk.	93 80	Mælkebilletter	23 70
Indsamlet ved Møder .	34 00	Diverse	16 05
Bøssen paa Systuen...	16 85	Aftenmøder	86 06
Kransekort og kontante		Sjælemesse.....	2 00
Gaver.....	48 00	Indkøb til Systuen....	186 32
Tilskud til Hovedkas-		Indsendt til Hoved-	
sen	475 00	kassen	321 80
		Kassebeholdning	7 92
	Kr... 1077 65		Kr... 1077 65

Foreningen tæller 19 aktive og 24 passive Medlemmer. 47 Familier og Enligtstillede er blevet understøttet. Endvidere er uddelt: 35 hl Koks — 18 Potter sød og 20 Potter halvskummet Mælk. Der er aflagt 288 Besøg.

Af Møder er der afholdt en Fastelavnsfest og to Aftenmøder. Den aarlige Retraite, Fælleskommunionen 2. Paaskedag og Julefesten holdes i Forening med St. Ansgars og Rosenkranssøgenes Foreninger.

Systuen har forarbejdet og uddelt til Piger: 62 Stk. Undertøj, 10 Underkjoler, 26 Kjoler. Til Drengene: 27 Bluser, 43 Par Benklæder, 28 Skjorter. desuden 127 forskellige Beklædningsstykker til Børn. Endvidere til Voksne: 77 Stk. Tøj, 2 Lagener, 2 Pudevaar, 14 Par Fodtøj, 2 Sengetæpper.

Af Gaver har Foreningen modtaget 232 brugte Beklæd-

ningsstykker, 25 Par Fodtøj, 2 Par Galoschestøvler, 1 stor Pakke Hvidevarer, 1 stor Pakke Klædevarer samt et fuldstændigt Baby-Udstyr.

Alle Foreningens Velgørere bringes en hjertelig Tak for deres Godhed og Velvillie. Vi retter en indtrængende Bøn og Opfordring til vore kvindelige Trosfæller i Sakramentsognet, om at støtte Arbejdet ved at melde sig som aktive eller passive Medlemmer.

Indmeldelse kan ske hos Præsterne ved Sakramentskirken. Desuden hos Fru Alma Osterhammel, Frederiksborggade 54^s, Telf. Byen 420 y og hos Fru Helga Günther, Bangertsgade 11.

Præsteindsættelse i Horsens.

Ved Hr. Pastor Schreibers Udnævnelse til Førstepræst ved St. Josefs Hospital og Provikar i København, er Hr. Pastor Hillebrand fra Silkeborg blevet kaldet til Præst og Sjælesørger ved St. Josefs Kirke i Horsens, og i Dag, Søndag den 10. April, foretog vor kære gamle Sognepræst sin sidste kirkelige Handling her i Horsens ved at indsætte Pastor Hillebrand i hans nye Embede.

Vejret var koldt, blæsende og regnfuldt — rigtigt Aprilsvejr — lunefuldt, ligesom Menneskene; det var som et Varsel fra oven til vor nye Sognepræst om, at kun gennem Livets Storme og Kamp naar man frem til Sejren og Lønnen; men var det graat og trist ude, saa var det saa meget mere lyst og venligt i vor smukke Kirke.

I en festlig Procession, gennem en Allé af Paveflag og Dannebrog, med smaa hvidklædte Piger i Spidsen bærende Nøglen til Kirken, holdt vor ny Sognepræst sit Indtog efter først selv at have laast Døren til Kirken op, og ved Ankomsten til Alteret oplæste Pastor Schreiber det biskoppeelige Kaldsbrev, hvorefter Pastor Johannes Hillebrand var kaldet til Præst og Sjælesørger ved St. Josefs Kirke i Horsens. — Efter at de foreskrevne kirkelige Handlinger, den nye Sognepræsts Læsning af Evangeliet, Bøn ved Døbefont og Skriftestol, var tilendebragt, talte Pastor Schreiber inderligt og hjertegribende. I alvorsfulde Ord tog Pastor Schreiber Afsked med sin Menighed og bad den om at tage vel imod sin nye Sognepræst. I inderlige Ord talte han til Børnene og formanede især Forældrene til i Ord og Gerning at være et Eksempel til Efterfølgelse for Børnene, saaledes at de stadig med Glæde kan tænke tilbage paa deres Barndom og kalde lyse Minder frem i Erindringen om deres Hjem. — I faderlige Ord talte Pastor Schreiber til sin Efterfølger, som trods Sygdom og nedbrudt Helbred alligevel lydig og nidkær havde modtaget det ansvarsfulde Embede. Ved sin Præstevielse havde Pastor

Hillebrand ligesom alle andre katholske Gejstlige afgivet Løfte om Troskab mod Gud og Kirken; Præsten er jo ikke som Lejesvenden der forlader sin Hjord, men som Hyrden, der vogter sine Faar og Lam.

Pastor Schreiber sluttede sin alvorlige og manende Tale med at ønske for den nye Sognepræst, at han maatte forenes med Menigheden i Horsens til een Hjord.

Efter denne gribende og højtidelige Gudstjeneste fulgte Menigheden sin nye Sognepræst op til hans fremtidige Bolig; dér udveksledes hjertelige Velkomsthilsener med vor nye Sognepræst, men ogsaa vemodige Afskedshilsener med vor kære gamle Sognepræst. Ihukommende de Ord: »Det er ikke let at gøre alle tilpas, ikke en Gang for vor Herre var det muligt,« har det sikkert nok været brydsomme Aar for Pastor Schreiber; men ved Afskeden skal »det krogede rettes og det ujævne vorde lige Vej«.

Kære Pastor Schreiber: Det er med dybt Vemod, vi tager Afsked; men for deres Nidkærhed og Troskab mod Kirken og mod Menigheden her i Horsens bøjer vi os i Ønsket om igen en Gang at mødes.

Paa Menighedens Vegne siger jeg Dem da hjertelig Tak for alt, hvad De har gjort for os; Deres Arbejde her i Horsens har sat sine dybe Spor, og selv om De nu forlader os, vil De i Mindet og Erindringen altid være hos os.

Christian Walther.

Sakramentskirken: Mariæ Bebudelse: Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse og sakramental Velsignelse. Ingen Aftenandagt.

St. Antoni Kapel: Mariæ Bebudelse: Messe Kl. 9.

Herre-Vincentforeningens Generalforsamling afholdes den 17. April efter Højmassen i St. Annæ Kirke. Medlemmerne og alle i Menighedsplejen interesserede bedes venligst give Møde.

St. Knuds Skole

(Stenosgade 4).

Eksamensberettiget Forberedelses-, Mellem- og Realskole.

Katholske Elever, som ønskes optaget i 1. U.-kl. til Sommer, bedes indmeldt snarest hos

Rektor for Sankt Knuds Stiftelse.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en Ene pige (ikke for ung) kendt med Madlavning; en Kokkepige og Husjomfru i et Herskabshjem.

Plads søges:

af en Kontormand; en Forvalter paa Landet; en Arbejdsmand paa en Gaard; Ene pige kendt med Madl.; ung Pige i Forretning (snarest).

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbh. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

April.		April.	
17. S.	3. Søndag e. Paaske. — Joseph, Kirkens Værnehelgen.	24. S.	4. Søndag e. Paaske.
18. M.	i Oktaven.	25. M.	Marcus, Evangelist. — <i>Bededag.</i>
19. Ti.	i Oktaven.	26. Ti.	Cletus og Marcellinus.
20. O.	Oktav af Josephs Fest.	27. O.	Petrus Canisius.
21. T.	Anselm.	28. T.	Paulus af Korset.
22. F.	MARIAS BEBUDELSE.	29. F.	Petrus Martyr.
23. L.	Georg.	30. L.	Catharina af Siena.

Ugens Messebønner.

- April.
17. S. **Joseph, Kirkens Værnehelgen** (890—422); 2. *Sæt Bønner*: 3. Søndag e. Paaske (583—422), Josephs Præfation (N. M. 523), Slutningsevangelium: Søndagens (585—426).
18. M. † i Oktaven (891—422); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken eller Paven ([123, 122]—[107]), 4. Om Fred og Enighed *); Josephs Præfation (N. M. 523).
19. Ti. † i Oktaven; som Mandag.
20. O. Oktav af Josephs Fest (891—422); 2. Om Fred og Enighed *); Josephs Præfation (N. M. 523).
21. T. Anselm (879—712); 2. Om Fred og Enighed *).
22. F. **MARIAS BEBUDELSE** (858—697); 2. (kun i stille Messer) Soter og Cajs ([24]—[24]). — Der tilføjes 2 *Alleluja* til *Introitus* og *Alleluja* til *Offertorium* og *Communio*, og i Stedet for *Graduale* læses 2 *Alleluja*-Vers.
23. L. † Georg (880—713); 2., 3. og 4. som Mandag.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) Findes i N. U. Nr. 15, Side 312.

Rosenkranskirken. Søndag d. 17. April Kl. 6½ og 11 stille Messer, Kl. 9 Prælatmesse med Firmelse, Kl. 17 Andagt.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Sogn: Møde Torsdag den 21. April Kl. 20½.

St. Michaels Klub.

Mandag d. 18. April Kl. 8 Familieaften i St. Michaels Klub. Foredrag af Pater Menzinger: »Kender vi vore katolske Missioner?« Alle Medlemmer af St. Michaels Missionskreds er velkomne.

Katholsk Ungdomsværn

afholder

ordinær Generalforsamling

Torsdag den 28. April Kl. 20 i »Vestøhus«, Vestervoldg. 115³.

Adgangs- og stemmeberettigede er kun katolske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar.

NB. Forslag, der ønskes behandlede paa Generalforsamlingen, bedes indsendt til Formanden, Direktør Chr. Henriksen, Kirkestingsgade 9, og maa være denne i Hænde senest den 16. April.

Efter Generalforsamlingen Kaffebord.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 17.

Søndag den 24. April

1932

INDHOLD: Mystik og Psykologi. — Katholicismen i Danmark 1931. — Kirkegang i den h. Johannes Vianneys Barndom. — P. Muckermanns Foredrag. — Den eucharistiske Kongres i København. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messer-bønner.

Mystik og Psykologi.

Spørger man Katholiken om Mystik, maa han svare: I Daaben faar det kristne Menneske en overmenneskelig Kunnen, der med det samme gør hans Liv til et Mysterium. Siden arbejder han selv med sin nye Kunnen, og de i Daaben modtagne Kræfter udfolder ogsaa deres egen Styrke. Det kristne Liv drejer sig om en Gudstilmærmelse uden Sidestykker, og baade Menneske og selve Guds Aand virker paa dette Værk. — Under denne Virken sker det, at de saakaldte Helligaandsgaver (Angrebepunkter for vor Aands Inspiration ved Guds Aand), der modtoges i Daaben, men paa Kristenlivets første Stadier endnu ikke traadte i fuld Virksomhed, de præger nu Sjælebilledet. Den Kristne mærker sig som inspireret ovenfra. Hans Tankers Klarhed er udover hans menneskelige Ræsonnement (han ved, men ikke helt hvorfor), hans Beslutninger er stærkere end de Motiver, han gav sig selv (han vil, men ikke alene fordi), hans Kærlighed er »over Evne« og dog ingen oparbejdet Kærlighed. Det er Guds Aand, der benytter de Kanaler for den direkte Virken, der blev lagt i Daaben.

Og dette er det mystiske Liv i Guds Virken i Sjælen ved Helligaandsgaverne.

Men stadig forbliver Jorden Jord og Mennesket Menneske. Det er vor Tanke, der inspireres af Aanden, vor Vilje, vort Hjerte. Slutninger, vi aldrig selv havde arbejdet os frem til, staar for Tanken, men for et Menneskes Tanke. Kærlighed over vor menneskelige Evne griber vort Hjerte, men et Menneskes Hjerte. Den katholske Mystiker ser ikke Gud (som han venter at komme til det i Himlen), han ser Sandheder om Gud, saaledes som man ser Sandheder, der ved en jordisk Inspiration med eet straalere i deres Klarhed. Han mærker ingen Udstrømmen i Guddommen som Bølgens i Havet, han og Gud er evig to, han mærker derimod sin Villies Enshed med Guds, sin Gudsnavns endelige Sejr over Stoffet, og frem for alt mærker han, at intet af dette er hans eget Værk, at han gik eet Skridt, men kom ti frem, at han bestræbte sig lidt og blev baaret frem til meget.

Og hvad skal man saa sige til den psykologiske Videnskab, naar den ønsker at føle Mystikens Puls?

Man skal bede den gøre sit bedste, men ikke vente mere, end Sagen tillader. For det første maa den naturligvis give Afkald paa Eksperimentet. Der er intet i den katholske Mysik, der lader sig frembringe i Laboratoriet foran Maaleinstrumenterne. Dette maa trods sin Evidens siges, fordi der endnu er Forskere, der haaber, at sligt maa kunne ske.

Men Hovedsagen er denne: Det synes virkelig, som om intet i al vor katholske Mystik er uden nøje Analogi med rent naturlige Forhold. Vi har karakteriseret Mystiken som væsentlig Inspirationsoplevelse. Men hvad enten det drejer sig om Tankens eller om Viljens Inspiration (den pludselige Klarhed, den pludselige Styrke), sker alt i fuldkommen Lighed med normale Inspirationsoplevelser af rent verdslig Karakter. Ogsaa i de ekstra-mystiske Oplevelser (Visioner etc.) er det Instrument, hvorpaa der spilles, det kendte Menneskesind, og baade Psykologi og Psykiatri fremviser Sjælstilstande, der kun i deres Aarsag er forskellige fra dem, der af Kirken anses for gudsbenaadede. Studiet af de mystiske Oplevelser kan derfor meget vel finde

Sted, og der er intet i Vejen for, at dette Studium kan føre til en Kritik af visse Former for Sjæleføring, idet Hovedsagen i Sjæleføringen netop maa være Kendskabet til det psykologiske Instrument. — Sjæleføring hviler mere paa psykologisk Erfaring end paa theologisk Theori.

Men udover dette kan Videnskaben ikke naa. Den kan intet udtale om Aarsagen til Oplevelserne, naar den Kristne netop hævder, at Naadelivet er podet saaledes paa Menneskenaturen, at det overalt følger dennes Karakter, dennes Kontur. Intet adskiller Dyderne, vi fik af Gud, fra dem, vi erhvervede, uden netop det, at vi fik dem af Gud. Intet adskiller Helligaandsgaverne fra de naturlige Modtageligheder for Inspiration, uden netop, at de er Helligaandens. Og Videnskaben er dog vel naaet til ikke længer at ville finde Gud som Faktor i sine Ligninger. Han er kun tilgængelig for den metafysiske Tænkning og for Troen.

Resultatet bliver Videnskabens fulde Frihed til at studere Mystik som naturlig Psykologi, naar blot den lader Pladsen aaben for Visheden fra anden Kilde om, at Aarsagen kun kan være Gud.

Men i sin fulde Frihed beder vi Videnskaben om ikke at lade sig forlede til at opstille religiøse Vurderinger, men holde sig til det psykologisk givne. Den sammenlignende Mystikforskning viser med fuldkommen Tydelighed, at der ud fra Alverdens Overbevisninger kan sættes det sjælelige Apparat i Gang, som vi Katholiker kalder Analogien til Naadelivets Faktorer, Dyderne og Gaverne, og som Videnskaben maa finde fælles for alle (da den abstraherer fra Aabenbaringer). Men overalt ser vi disse »Mystikere« udfolde de givne Overbevisninger, maaske forenkle dem til faa Hovedtanker, men i hvert Fald forblive inden for deres Rammer. Utænkeligt andet! Man lever ikke en Tro uden at blive uløseligt eet dermed. Man lever den ikke ud i dens sidste Konsekvenser, som Mystikerne gør det, uden at fyldes helt med denne Tro og ingen anden. Man gaar ikke maalbevidst ud ad den slagne Vej og opdager saa, at man er paa helt andre Veje; det er psykologisk utænkeligt. Men altfor ofte mener Forskere (Dr. Brøndsted er et Eksempel), at den katholske Tanke ført ud i mystisk Indderlighed bliver anti-katholsk eller dog noget andet end

Katholicisme. Derfor har vi villet vise, at Mystiken er selve Kernen i katholsk Tro, at Mystikeren kun udfolder det fra Kristenlivets første Dag givne. For da er der spærret for ethvert Forsøg paa at ville se Protestantisme hos vore Mystikere. De er Mennesker, der specialiserede sig i Kunsten at følge den rette Linie. De vilde være den lige Vejs Tjenere. Blandt dem var ingen, der fandt andet, end de søgte.

H. D. T. Kiærulff.

Katholicismen i Danmark 1931.

(Efter Credo.)

Oftentimes blev jeg spurgt i Udlandet: »Gaar det fremad med Katholicismen i Danmark?« — Hvad skal man svare, naar man vil være ærlig? . . . Man kan svare: »1850 fandtes der næppe 1000 Katholiker i Danmark, nu er vi næsten 25000. 1850 havde vi 3 udenlandske Præster, nu arbejder her en Snes Præster, der er født i Danmark.« Men har vi ogsaa haft Fremgang i Aaret 1931? Gaar det frem eller tilbage? Mit Svar kan kun være en kort Oversigt over de i det ydre mest fremtrædende Kendsgerninger.

Den *kirkelige Statistik for 1930/31* viser en Tilvækst af 404 Katholiker; deres Antal er 24933. Der kom 167 nye *Konvertitter* til (i Fjor 162); da vi havde 165 Begravelser og 551 Daabshandlinger, skulde Statistiken vise en Fremgang af 553 Katholiker, men den regner kun med en Forøgelse af 404, hvor er de 149? udvandrede? frafaldne? døde — uden at have faaet en kirkelig Begravelse? Daabens Statistik viser følgende Tal: 1930/31: 551, 1929/30: 602, 1928/29: 608, 1927/28: 717. Hvem kan blive fri for Alvors-tanker, naar han ser disse lavse Tal? Paa den anden Side en Tilvækst af 404 Katholiker! Gaar det frem eller tilbage? . . .

I Aaret 1931 blev *to Kirker indviet*, i Slagelse og Dalum, *to nye Kapeller* fik vi, i Hvidovre og i Sundby. Siden 1922 aabnedes der i alt 8 Kirker og 15 Kapeller. Flere Præster kom til Vikariatet, deriblandt en Dansker (P. Lønskov S. J.); andre Præster forlod Landet, to for at grundlægge en katholsk Station paa Færøerne. To af vore Præster døde: Monsignore Helmke, forhenværende Provikar, døde i Tyskland efter i mange Aar at have arbejdet her i Vikariatet. Første Juledag døde vor Provikar Pastor Desnos, Josefs-søstrenes gejstlige Leder. Med oprigtig Taknemmelighed husker vi disse to ædle Præsteskikkelser. Andre forbereder sig til at arbejde i det danske Vikariat: En Dansker blev

viet til Præst, ikke færre end tre unge Mænd begyndte de forberedende Studier til Præstevielsen.

Af de mange *Jubilæer*, Aaret 1931 bragte, skal fremhæves: Ephesus-Jubilæum, som i København blev fejret ved en stemningsfuld Gudsmoderfest, ved hvilken det katholske Israelsgilde opførte et smukt Festspil, »Alle Slægter«, digtet af H. D. T. Kiærulff i Dagens Anledning. 800 Aarsdagen for den hellige Knud Lavards Martyrium fejredes blandt andet ved en Valfart til Haraldssteds Ruiner. Blandt Festtalerne var ogsaa Digteren Johannes Jørgensen, som var kommen langvejsfra for at dyrke denne elskværdige Ungdomshelgen. Foruden Danmarks katholske Biskop deltog ogsaa Ærkebiskop Felice Guerra i denne katholske Fest. Pater A. Menzings komponerede en Jubilæumsmesse til Ære for den danske Martyr; det var vist for første Gang, at en dansk Messe blev trykt.

Kirken i Aarhus fejrede 50 Aars Jubilæum, Josefsskolen ved Sakramentskirken i København 25 Aars Jubilæum; Helsingør fejrede den afholdte P. Flynns 25 Aars Præstejubilæum. Ogsaa den h. Elisabeths 700 Aars Dødsdag blev fejret paa en Maade, der maatte glæde denne Karitas-Helgeninde.

Den hjælpende uselviske Kærligheds Gerninger, den katholske *Karitas*, skal ikke glemmes, naar man vil danne sig et Billede af Catholicismen: Det var jo en ægte katholsk Tanke, der inspirerede en Josefssøster til at digte et gribende Festspil om St. Elisabeth; det var en katholsk Tanke, der fik Eleverne paa Jeanne d'Arcs Institut til tre Gange at spille det saa glimrende, at de høstede megen Ros og en smuk Pengesum til Fordel for fattige Børn; det havde jo været deres Maal. Ogsaa Spejderne har vist et ægte katholsk Sindelag ved at arrangere en Festaften til Fordel for Søstrene i Allerslev. Hvem kan huske de mange Basarer og lignende katholske Foranstaltninger, hvor mange Katholiker ofrede Tid og Arbejde eller viste deres Gavnildhed for at hjælpe andre. Hedvigssøstrene aabnede et Børnehjem i Sundby. Et Hospital blev indrettet i Holbæk; det blev overtaget af Elisabethinersøstre, en Orden, der nu her træder ind i den store Skare af katholske Søstre, der prædiker Catholicismen ved deres Kærlighedsgerninger.

De lukkede Eksercitiets og Missionernes Antal var større end i Fjor; her nævnes kun Missionsugerne i Københavns Rosenkranskiske og i Pindstrup. Ogsaa Foreningernes Liv blomstrede: Ved St. Ansgars Kirke i København blev der stiftet en ny Kongregation for Mænd og unge Mænd og i Odense en Ungdomsforening. Flere Præster foretog en Del Foredragsrejser gennem Provinsen. Af de smukke Christi Legems Processioner skal i Aar kun fremhæves den store

Procession gennem Haderslevs Gader og den i Pindstrup, hvor det var for første Gang, at man fejrede Christe Legems Fest paa denne Maade.

Ogsaa *Udlandets Catholicisme* fik vi et forfriskende Pust af: Vi hørte den franske Dominikanerpater Leseur; den fremragende belgiske Prædikant P. Hénusse S. J. holdt tre Foredragsuger for mange opmærksomme Tilhørere; ligeledes talte den østrigske Professor Dr. Ude paa Borups Højskole.

Men især den 12. Februar 1931 var en Mærkedag i Catholicismens Historie. For os faa Katholiker i Danmark betød *Pavens første Radiotale* til hele Verden mere end en inderlig Glæde over at høre vor hellige Faders egen Stemme og hans bevægede Ord, vi følte os mere end ellers eet med de 350 Millioner Katholiker i vor Verdenskirke. Og vi havde den store Glæde, at ogsaa Danmarks Radiofonistation og Pressen viste sig forstaaende for denne verdenshistoriske Begivenhed. Her maa ogsaa Sakramentskirkens Kor nævnes, der flere Gange i Aarets Løb sang i Radio.

Katholsk Kunst og Litteratur blev ogsaa beriget af Aaret 1931: Af de nye katholske Bøger skal her kun nævnes: Johannes Jørgensens »Som en Kærte« og »Efterslæt«, Oluf Ellings fine Bog »Tanker i Johannes Jørgensens Skrifter«, Peter Schindlers »Vesterledens Munkevæsen«, I. Bind, H. D. T. Kiærulffs »Alle Slægter«. Af Oversættelserne nævner jeg kun H. Bensons »Trods Pinebænk og Galge«, Lisbeth Burgers »Mødre«, Gabriel Miros »Skikkelser paa Jesu Vej«, Paula Groggers »Stenporten«, to Bind af Wickls Betragtninger og Johner-Bruhn »Gregoriansk Koral«. Foruden ovennævnte Kunstværker (Jubilæumsmessen, Gudsmoders Festspil) finder vi endnu følgende: Et smukt Hautreliefbillede »Børnevennen« af Windfeldt-Schmidt i St. Knuds Skole, København, ligeledes bemærkedes i den Frie Udstilling en Statue af Knud Lavard, en Buste af Pius XI o. a. af samme Kunstner. Jetmars »Himmelens Døanning« saas paa samme Udstilling; Susanne Saabye fuldendte en Statue »den gode Hyrde«, Birgitte West's Kunstværker fandt megen Anerkendelse paa Charlottenborg-Udstilling. Randers har faaet en smuk Korsvej.

Denne korte Oversigt maa nødvendigvis forbigaa meget godt, der skete i 1931, men jeg trøster mig med Jesu Ord: »Faderen, som ser i Løndom, vil gengælde det«. Og hvem kunde danne sig et rigtigt Billede af København, naar han staar paa Frederiksberg Bakke og kun ser de høje Taarne? Mon ikke en fattig katholsk Moder, der opdrager en halv Snes Børn, i Guds Øjne betyder mere for Catholicismen i Danmark end mangt og meget, som er nævnt i denne Kronik.

Robert Groteclaes S. J.

Kirkegang i den h. Johannes Vianneys Barndom.

Der har været Tider, hvor Børn, der skulde til deres første Allergang, ikke havde det let. Saadan en Tid var det for mere end hundrede Aar siden i Frankrig. Folk, der ikke vilde vide noget af Gud at sige, laasede Kirkerne, drev Præsterne bort og haanede og mishandlede dem, der husede en Præst. De tillod ikke, at Børnene oplærtes i den kristne Tro.

Da blev der ofte sagt Messe midt om Natten i en Lade, paa et Høloft eller endog i en Kælder. Folk kom stille og formummet i Nattens Mørke for at kunne være med. Ofte maatte de gaa milevidt. Altid med Skræk i Livet: Bare ingen griber os, sætter os fast og straffer os, fordi vi søger til Gudstjenesten.

Ofte tog de ogsaa deres Børn med.

Den h. Johannes Maria Vianney kendte som Barn ingen større Glæde, end naar hans Moder tog ham ved Haanden og med paa saadan en natlig Vandring.

Mens de saaledes vandrede timevis med hinanden, underviste Moderen ham. Hun fortalte ham Historier fra Bibelen, forklarede ham, hvad han ikke forstod, og udspurgte ham for at se, hvor meget han nu vidste Besked om Gud og hans Rige. Hun fremelskede en stor Længsel hos ham efter at modtage Nadveren.

Naar de saa endelig var naaet til Laden, eller hvad andet Skjulested det nu var, saa de sig først ængstelige om, at der ikke stod nogen skjult et eller andet Steds og passede dem op. De kunde jo nemt ved deres Nærværelse røbe Præstens Skjul. Tit var det sket, at Luskere og Forrædere havde listet sig med ind. Saa blev Præsten grebet, bundet og mishandlet. Han blev kastet i Fængsel, ja, blev endog ført til Skafottet. Man kan sige sig selv, hvor paa-passelige alle var, ogsaa den lille Johannes Vianney.

Hjemmefra havde han lært, hvorledes man skal bære sig ad for at tjene ved Alteret under Messen. Men han trak ikke i nogen skøn Ministrantkjole. Præsten havde heller ingen Messeklæder paa. Paa et Bord laa der kun den viede Sten, som Kalken skulde staa paa. Vinduer og Luger var omhyggeligt blændede, for at intet Lys skulde ses udefra.

Ofte, naar Messen blev læst, dundredes der raat paa den aflaaede Dør. Saa blev alt i en Fart ryddet til Side. Præsten tog Kalk og Allersten og flygtede gennem en

skjult Dør, og alle de andre fulgte ham. De flygtede ud i en nær Skov, ind i en Stald, eller de spredtes hurtigt og søgte Skjul rundt om i Husene. Smukke Kirkedragter vilde kun have været dem i Vejen. De havde let med deres hvide og gyldne Skær kunnet røbe dem.

I Reglen blev Døren sprængt. Men Skjulestedet var tomt. Maaske lugtede der endnu lidt efter en slukket Kærte. Bordet stod i en Krog. Lidt Hø, Straa eller Hakelse laa der paa det, saa det saa ud, som om det havde staaet dér længe i Krogen i Laden og ikke blev brugt til noget.

Da Johannes var elleve Aar gammel, gik han første Gang til Skrifte. Præsten, der tog ham til Skrifte, var, forklædt som en Kok, kommet op paa et Høloft. Medens de Smaa skriftede, bad de Voksne: Gud fri dem alle for Opdagelse. Johannes glemte aldrig dette sit første Skriftemaal.

Sin første Nadver modtog han i et afsidesliggende Kammer i en Grevindes Hus. Udefra kunde intet Menneske aane, hvad der gik for sig inde i Huset.

Paa Gaden uden for Døren og Vinduerne holdt der Vogne læsset med Hø. Høet blev læsset af. Mændene, der læssede det af, var fromme og gode. De gjorde en mægtig Støj under Arbejdet og lod meget optagne af det. Men deres Hjerter og Tanker var oppe i det lille afsides Kammer. Saaledes var der ingen, der mærkede, at der var en Præst i Huset.

Præsten frembar det h. Messeoffer. I Dag tjente Johannes ikke ved Alteret. Han knælede forrest, tæt ved Alterbordet.

Hans Hjerte var fuldt af Længsel og Forventning. Frelseren steg ned under Forvandlingen. Nu var det hvide Brød ikke Brød mere. Det var forvandlet, det var Jesus Christus, den levende Gud under Brøds Skikkelse.

Ingen Klokke ringede. Aa nej, det var for farligt; det kunde røbe dem. Men alles Øjne var rettede mod Alteret, alles Opmærksomhed var spændt, alle bad sagte med.

Op nu bøjede Præsten sig dybt, slog sig for Brystet og sagde tre Gange: »Guds Lam, du, der borttager Verdens Synd, forbarm dig over os!« Saa tog han Kalken i sin venstre Haand, løftede med den højre den hvide hellige Hostie højt i Vejret og lagde den paa hans Tunge.

Johannes var lykkelig. Han havde intet andet Ønske mere i den hele vide Verden. Han husede nu Frelseren i sit Hjerte.

Alle, der var til Stede, glædede sig.

Man kunde se paa Drengen, at han var Altergæst af den rette Slags; han knælede saa fromt og andægtigt. Hans

Øjne lyste, de afspejlede hans rene Hjerte og hans store Lykke.

Han havde intet fint Tøj paa. Han bar sine faltige Hverdagsklæder, og han var endog barfodet. Det kunde ikke gaa an, at det var anderledes; ellers vilde en eller anden Luskeper, der saa ham undervejs, fatte Mistanke. Men det gjorde ikke Folkene noget, ikke Præsten noget og mindst af alt ikke Frelseren, der kom til Johannes, noget. Frelseren ser jo ikke paa Klæderne, men paa Hjertet.

Senere ilede Johannes ofte hemmeligt i Nattens Mulm til Messe og gik saa hver Gang til Alters. Det var altid en livsfarlig Sag for alle Tilstedeværende. Men de bevarede deres Mod og Frygtløshed, til der kom bedre Tider.

Johannes Maria Vianney glemte aldrig i sit Liv, hvor heltemodigt Mænd, Kvinder og Børn gik til Messe og til Sakramenterne, dengang han var Barn. Det bevarede han i trofast Erindring, ogsaa da han selv blev Præst, og det en kendt Præst, en hellig Præst, bedst kendt under Navnet »Præsten fra Ars«.

P. Muckermanns Foredrag.

Lad os straks fastslaa det: det var en Succes over hele Linien.

Med den rette Forstaaelse af Øjeblikkets Krav havde A. C. og »Forening af 1916« indbudt en Personlighed som P. Muckermann. Vi danske Katholiker trænger til engang imellem at faa et friskt Vindpust udefra. Luk Vinduerne op og lad Solen, den rene Luft og Foraaret komme ind! Hvad »Forening af 1916« angaar, saa sagde dens Formand, Prof. Roos, i sine indledende Ord meget rigtigt: Vor Forenings Opgave er det at fremme de kulturelle Forbindelser mellem begge Nabolandene. Men vi kender næsten kun det nordlige (d. v. s. protestantiske) Tyskland. Fra det sydlige Tyskland og dets Kultur hører vi altfor lidt. Og dog spiller det en stor Rolle i vore Dages Tyskland. Vi kan tilføje: den tyske Katholicismes Indsats er i vore Dage saa stor som vist aldrig før siden Reformationstiden.

P. Muckermann kom flyvende hertil Onsdag Eftermiddag og fløj tilbage til Berlin Lørdag Formiddag: fuldt ud i Kontakt med Tiden.

P. Muckermanns tre Foredrag var først og fremmest en æstetisk Nydelse. Selv hvis man ikke havde forstaaet meget af det, han sagde: at se og høre ham var nok. »En blændende Taler« skrev Dagspressen. Den høje bredskuldrede Mand med det stærke Hoved og de levende Øjne mindede om en Skuespiller. Og hvor talte han! Som en Troldmand tvang han Tilhørerne under sin Magt. Ingen Tale om Træthed! I Timevis vilde man have lyttet til ham. Alle den fødte Talers Midler brugte han: poetiske Billeder, Ironi, Spøg, Humor, Alvor, paradoxale Paafund. Hvor levende var hans Aktion! Naar han udspilede sine hvide Hænder paa den sorte Soutane, naar han for vor indre Sans fremtryllede Prags mystiske Stemning: de græske Kirkers gyldne Kupler svømmende under Aftendæmringens laagede Himmel: det hele var et Billede, som vi sent vil glemme.

P. Muckermanns Foredrag var godt besøgt straks den første Aften. Hans Publikum voksede i den Grad, at den sidste Aften liver eneste Plads i Salen var optaget. Blandt Tilhørerne saa vi: En Del af vore Præster, den tyske Minister med Frue, Prof. Hammerich, Prof. Roos, Helge Rode, Henning Kehler, Chr. Reventlow, Harald Tandrup, Pastor Lampe m. fl. Ogsaa en hel Del Studenter var mødt. Hverken Prof. Roos eller Prof. Hammerich havde i Forelæsningerne undladt indtrængende at indbyde Studenterne til »den nærkelige og overmaade interessante Skikkelse« som P. Muckermann er.

Det første Foredrag var om tysk Politik. Taleren op-ridsede i store Træk den katolske Politiks Forudsætninger: De almindelige (det gennem Aartusinder skærpede politiske Instinkt) og de specielle (Erfaringerne fra Kulturkampen). Han talte om den katolske Politiks Særpræg: Den nøgterne, realistiske Sans for det opnaaelige, den positive Indstilling til Staten, den aldrig svigtende Sikkerhed, der er en Arv fra vor Tro og den gamle Tradition, som er vor. Han gennemgik saa en Del af Tysklands førende Mænd, især dvælede han ved Rigskansler Brünings kraftfulde Skikkelse.

P. Muckermanns andet Foredrag: Katholicismen og den moderne d. v. s. tekniske Kultur. Igen den positive Indstilling til vor Tid! Ingen drømmende Romantik om »de gode

gamle Dage«! Vi skal erobre den nye Verden, som er ved at spire frem, vi skal hellige den, føre den hjem til Kristus, plante Christi Sejerstegn i vor Tid. Som i en Plante alle fysikalske og kemiske Processer bæres og ledes af Livsstrømmen, saaledes skal ogsaa alle vor Tids tekniske Kulturomraader gennemstrømmes af og indlemmes i Christi Liv.

Det sidste Foredrag var maaske det bedste: Katholsk Litteratur og Videnskab i Tyskland. P. Muckermann viste, at Katholicismen paa alle Videnskabens Omraader er repræsenteret ved betydelige Forskere. Ogsaa her vokser en ny aandelig Indstilling frem: Man siger ja til alt, der er godt og ærligt i vor Tid, man giver det katholske Svar paa vor Tids dybe Spørgsmaal. Et Mesterværk var det, hvorledes P. Muckermann gjorde den katholske Litteratur levende for vore Øjne. Han gik ud fra de fem store Indfaldsporte til Kunsten, som findes i det moderne Tyskland: Skønhed = Stefan George, Naturen = Gerhart Hauptmann, Europæismen = Thomas Mann, de sociale Spørgsmaal = Franz Werfel, Religion = Hermann Stehr. Han viste derefter, hvordan disse Retninger maa komme til et Bristepunkt, hvis de ikke løses i den katholske Tros Aand. Katholsk Litteratur giver i nogle fremragende Skikkelser Svar paa de Spørgsmaal, som de ovennævnte har sat under Diskussion (Hasenkamp, Handel-Mazetti, Federer, Franz Herweg, Gertrud von Le Fort).

P. Muckermann sluttede med en stærk Tro paa Fremtiden. Katholicismen er altid optimistisk. Selv om alle bukkes under, Katholicismen gør det ikke. Den gaar ikke af Vejen for Problemerne. Frejdigt ser den Fremtiden i Møde. Den er som Foraaret, der stadig vender tilbage og bringer Verden Sol og Farve, Glæde og Lykke.

Betegnende for alle P. Muckermanns Foredrag var den positive og fremtidsglade Indstilling til vor Tid. Taleren høstede, især den sidste Aften, et kraftigt, vedvarende og begejstret Bifald. Prof. Roos tolkede Tilhørernes Følelser, idet han takkede Foredragsholderen og hyldede hans stærke Personlighed. »Selv hvis vi glemmer meget af det, De har sagt, Dem selv vil vi ikke glemme.«

Den eucharistiske Kongres i København.

Forberedelserne er nu naaet saa vidt, at vi er i Stand til at give følgende Oplysninger:

Hovedkomitéen, for hvilken Hs. Excellence *Biskop Brems* er Formand, bestaar af alle *Vikariatets Sognepræster* samt *Arbejdsudvalgets* Medlemmer: *Præsterne Nøsen, Bender og Benzou.*

Sekretariatets Adresse er: *Pastor C. Benzou, Nørrebro-gade 27, København N. Telefon Nora 239 x. Træffes bedst Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 11—12 og 17—19.*

Desuden er der (eller bliver i nærmeste Fremtid) oprettet *Lokalkomitéer* i alle *Vikariatets Sogne* under *Ledelse* af *Sognepræsterne.*

Det foreløbige Program ser saaledes ud:

Fredag den 19. August Kl. 9: Børnegudstjeneste med *Prædiken* og *Fælleskommunion* i *Jesu Hjerter Kirke* for alle *Københavns Skolebørn* (Børn fra *Provinsen* er naturligvis ogsaa velkomne). Derefter *Chokaldegilde* for *Børnene* i *St. Knuds Skole.*

Kl. 15: *Foredrag* om *Messeofret*, efterfulgt af en *Filmgengivelse* af *Messens Handling* (set paa nært Hold). Det bliver sandsynligvis i *St. Nicolaj Kirkesal.*

Kl. 18^{1/2}: *Festandagt* i *St. Ansgars Kirke.*

Kl. 20: *Festmøde* i *Studenterforeningens Festsal* (eller om fornødent i en større *Sal*). *Velkomsttale* af *Biskoppen*, *Taler* af forskellige *Landes Repræsentanter*, *Korsang*, *Fælles-sang*, *Orkester* og *Fremvisning* af en *Film: Billeder* fra en af de store *eucharistiske Kongresser.*

Lørdag den 20. August Kl. 9: *Pontifikalmesse* i *St. Ansgars Kirke.*

Kl. 12—14: *Katholsk Rundskue* (i *Turistbiler*).

Kl. 15: *Møde* i *Biskoppens Have.* *Taler* og et *Sangspil.*

Kl. 19: *Festandagt* i *Jesu Hjerter Kirke.*

Kl. 20—22: *Lejlighed* til *Skriftemaal* i alle *Kirker.*

Søndag den 21. August ca. Kl. 8: *Pontifikalmesser* og *Fælleskommunion* i *Københavns Sognekirker.*

Kl. 11: *Pontifikalmesse* paa *Ordrupshøj* (*St. Andreas Kollegiets Legeplads*). Derefter *Procession* med det *Allerhelligste.*

Kl. 16: *Møde.* *Taler* og *Sange.*

Kl. 18: *Skuespil.*

Kl. 20^{1/2}: *Festandagt* (paa *Legepladsen*). *Højtidelig Indvielse* til *Jesu Hjerter*, *sakramental Velsignelse.* — *Fakkeltog* til *Ære* for *Guds Moder.* *Fakkeltale.*

Festtegnet kommer til at koste 1 Krone.

Der vil blive skaffet Indkvartering til en Del Provinssianere. Ligeledes vil der blive bevilget Rejsetilskud for ubemidlede Provinssianere. Ansøgninger indsendes til Sekretariatet gennem Lokalkomiteéerne.

Henvendelse til Københavns Katholiker.

Som det er sket tidligere, bliver der ogsaa denne Gang appelleret til Københavns Katholikers Gæstfrihed. De, der ser sig i Stand til at huse tilrejsende Trosfæller fra Provinssen under Kongressen, bedes sende Meddelelse til Sekretariatet om:

1. Hvor mange der er Plads til.
 2. Herrer eller Damer.
 3. Hvorvidt Kost ogsaa tilbydes.
- Sekretariatet.*

Fra Hovedstad og Provins

Academicum Catholicum.

Onsdag den 16. Marts. Fru Dagmar Nielsen: »Arbejdsret og Arbejdsglæde«. I et interessant og instruktivt Foredrag behandlede Taleren særlig Kvindernes Ret til frit at vælge deres Arbejde, en Ret, der efter Fruens Udredning hørte til de umistelige Rettigheder, men som Mændene ofte mere eller mindre bevidst søgte at nægte dem. I den paafølgende Diskussion, der til Tider blev ret livlig og særlig drejede sig om de gifte Kvinders Adgang til Selverhverv uden for Hjemmet, deltog bl. a. Fru Tardini, Sagfører Frk. Klausen, Fru Lohrer og Pastor Ballin.

Onsdag den 30. Marts. Adjunkt, cand. mag. Mønsted: »Bohrs Atomtheori og Aarsagssætningen«. I et klart og anskueligt Sprog redegjorde Adjunkt Mønsted, bl. a. ved Hjælp af flere letfattelige Demonstrationer, for Modsætningen mellem de ældre Atomtheorier, der var prægede af den Newton'ske Fysik, og den moderne, endnu ikke helt udformede Bohr'ske Theori, der staar i nær Relation til Plancks Arbejder og den nye Kvantetheori.

Den følgende Diskussion var stærkt filosofisk præget og berørte især den moderne Fysiks Forhold til Aarsagssætningen. Som Følge af det meget specielle Emne var Diskussionens Deltagere kun faa, nemlig stud. mag. Heding, Ingeniør Wissum samt Præsterne Menzinger og Kùpferle.

S. E.

Roskilde.

Sagfører A. Staal begravedes den 12. ds. fra St. Laurentii Kirke.

Den gribende Sørgehøjtidelighed indlededes med, at Slægtninge til afdøde bar den florumvundne Kiste ind i Kirken. Foran gik tre Præster og Messedrenge med et stort Sølvkors og Røgelsekar. Lige efter Kisten fulgte den afdødes Hustru, Børn og nære Familie. Processionen sluttede med Roskilde Haandværkerforenings florumvundne Fane, der tog Opstilling foran Baaren. Mens Processionen skred frem gennem Kirken, spillede ganske svagt nogle Strofer af Chopins Sørgeomarsch paa Orgelet.

Man sang »Naar mit Skib i Havn skal sejle«. Pastor Quaedvlieg og to fremmede Præster forrettede derpaa Sjælemessen. Følget sang »Naar min sidste Stund oprinder«, og Pastor Quaedvlieg traadte frem foran Baaren og holdt Mindetalen over den afdøde. Pastoren udtalte bl. a.:

— Vi er samlet her for at tage Afsked med den kendte og ansete Roskildeboger, afdøde Sagfører Staal, en sjælden Skikkelse. Han gik bort herfra i Kærlighed og Tro paa Jesus, og paa ham kan vi med Rette anvende Ordene: »Salige er de døde, som dør i Herren«.

I vore Dage, fortsatte Pastor Quaedvlieg, hvor Aviserne ligefrem bugner af Svig, Bedrag, Uærlighed og Samvittighedsløshed, — da er det herligt, da føler man sig lettet og tryk om Hjertet ved her at staa foran en Personlighed, der var bundærlig, retskaffen, samvittighedsfuld og trofast. I hans Liv var der ingen Plads for Uærlighed og Samvittighedsløshed. Dette Dødsfald bliver ingen Afsløring af økonomiske Skuffelser. Den afdøde gik den korte Vej, d. v. s. den lige Vej.

I Stedet for det sorte Ligklæde kunde her passende ligge et rødt Ligklæde med et hvidt Kors, Dannebrog. Hans Interesse for den sønderjyske Sag var stor. Hans Kærlighed til Hjemmet var stor, han havde den bedste Vilje til at hjælpe andre. Den afdøde var et rettænkende og dybt-troende Menneske. Hans Retfærdighed og Samvittighedsfuldhed viser sig ogsaa i hans Tro. Troen har været hans Støtte i Livet og Trøsten i hans Lidelser. Med beundringsværdig Taalmodighed har han baaret sin lange Sygdom. Han levede i Troen, og han døde med Troen i Hjertet.

Han hvile i Fred!

Pastor Quaedvlieg fortsatte Sjælemessen. Tre Gange gik Præsterne rundt om Kisten, svingede Røgelseskarrene og bestænkede den med Vievand.

Efter Sørgehøjtideligheden i Kirken begav Følget sig gennem Gaderne til Graabrødre Kirkegaard. Pastor Quaed-

vlieg forrettede Jordpaakastelsen. Aflødes Søn, Sagfører Gunnar Staal, takkede paa Familiens Vegne for Deltagelsen.

»Roskilde Dagblad«.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 24. April Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Katholsk Ungdomsværn. Ordinær Generalforsamling

afholdes

Torsdag den 28. April Kl. 20 i »Vestøerhus«,
Vestervoldg. 115^a.

Adgangs- og stemmeberettigede er kun katolske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar.

Dagsorden:

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Kassereren aflægger Regnskab.
3. Valg af Medlemmer til Bestyrelsen samt Suppleanter og Revisorer.
4. Eventuelt.

Efter Generalforsamlingen indbydes til Kaffebord.

A.C. Mødet Onsdag den 27. April bortfalder. — Onsdag den 4. Maj Kl. 20 *Adjunkt Rosendahl: »Kommunismen«.*

Gæstekort à 1 Kr. kan udstedes af Administratores efter Anmodning fra et Medlem. *Adm.*

Katholsk Skolehjem

i **Sønderborg** modtager Elever, der ikke er fyldt 13 Aar, og som vil besøge **Statsskolen**. Nærmere Oplysninger faas ved Henvendelse til Sognepræsten Pastor H. Messerschmidt, Kongevej 27. For at sikre Optagelsen i Statsskolen bedes Indmeldelsen ske **snarest**.

H. Messerschmidt.

Bekendtgørelse.

I Henhold til Regulativet for St. Ansgars Menigheds Forvaltningsraad § 19 bekendtgøres herved, at det fuldstændige, specificerede Regnskab for Aaret 1931 er fremlagt til Eftersyn paa Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64 St. (Kl. 1—4, Lørdag 1—2, Mandag lukket) fra Tirsdag d. 26. April til Tirsdag d. 3. Maj. Et kortere trykt Uddrag af Regnskabet bliver udsendt til samtlige Bidragsydere til St. Ansgars Sogn.

*Forvaltningsraadet
for St. Ansgars Menighed.*

En Portion af Kozlowskis Familielegat

for ubemidlede ugifte Kvinder eller Enker af de katolske Menigheder i København og Frederiksberg er bleven ledig. Ansøgninger maa indsendes inden **15. Maj** d. A. Skemaer kan faas og afleveres i lukket Konvolut paa Menighedskontoret, Bredgade 64 (Kl. 1—4, Lørdag 1—2, Mandag lukket).

Kirkelig Kalender.

April.	Maj
24. S. 4. Søndag e. Paaske.	1. S. Philip og Jacob, Apostle. — 5. Søndag e. Paaske.
25. M. Marcus, Evangelist. — Bededag.	2. M. Athanasius. — Bededag.
26. Ti. Cletus og Marcellinus.	3. Ti. Korsets Genfindelse. — Bededag.
27. O. Petrus Canisius.	4. O. Monica. — Vigilie. — Bededag.
28. T. Paulus af Korset.	5. T. Christi Himmelfarts Dag.
29. F. Petrus Martyr.	6. F. Johannes Evangelists Martyrium.
30. L. Catharina af Siena.	7. L. Stanislaus.

Ugens Messebønner.

- April.
24. S. 4. Søndag e. Paaske (587—427); 2. *Sæt Bønner*: Fidelis af Sigmaringen (881—714), 3. *Sæt Bønner*: Om Fred og Enighed *).
25. M. Marcus, Evangelist (882—715); 2. Bededagen (595—435). — I de Kirker, hvor der holdes *Bønprocession*, læses i Forbindelse med denne *Bededagens Messe* (594—434); 2. Marcus (882—715), Paaskens Præfation (518—38).
26. Ti. † Cletus og Marcellinus (885—718); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken eller Paven ([123, 122]—[107]), 4. Om Fred og Enighed *).
27. O. Petrus Canisius (N. M. [158]); 2. Om Fred og Enighed *).
28. T. Paulus af Korset (885—719); 2. Vitalis ([12]—[12]), 3. Om Fred og Enighed *).
29. F. Petrus Martyr (889—723); 2. Om Fred og Enighed *).
30. L. Catharina af Siena (890—724); 2. Om Fred og Enighed *).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) Findes i N. U. Nr. 15, Side 312.

St. Ansgars Kirke. Mandag den 25. April St. Markus Fest. Bønprocession efter den h. Messe Kl. 8¼.

Sakramentskirken. 4. Søndag efter Paaske. Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 Prælætmesse og Konfirmation. Kl. 17. Festandagt m. Præd.

Credos Aprilnummer indeholder følgende: Viljefriheden, af A. Menzinger S. J. — Det ryska statsvældet och katolicismen, af J. Armfelt. — St. Benedikts Orden i Odense, af P. D. Steidl. — Kyrkokronika för år 1931, af Gustav Armfelt.

Vor kære Søster

Ferdinanda Tranzer

er afgaaet ved Døden Fredag den 1. April.

Hendes Søskende,

Begravelsen har fundet Sted.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Rédaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 18.

Søndag den 1. Maj

1932

INDHOLD: Dr. Frederik Poulsens knusende Domme over Katholicismen. — Tilbageblik. — Lykkens Lande. — Reolen. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Mosaik. — Den eucharistiske Kongres i København. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Dr. Frederik Poulsens knusende Domme over Catholicismen.

Forleden fik jeg af en Ven et Udclip af »Politiken« med nogle mærkelige Udgysninger af Dr. Frederik Poulsen, saa mærkelige, at man næsten kunde formode, Hr. Doktoren var helt ærgerlig over, at om faa Dage skulde Københavnerne høre P. Friedrich Muckermann S. J. i tre offentlige Foredrag tale om det katholske Tyskland. I hvert Fald forekommer han sig selv saa sprængfuld af Videnskabelighed og Videnskab, at han fra sin Videnskabs svimlende Højde slynger knusende Domme ned over den i Afgrundsdybde liggende Catholicismes Uvidenskabelighed. Chestertons, den verdenskendte Forfatters, nyeste Værk »Det evige Menneske« er »en uværdig Bog«. Fru Sigrid Undsets Artikel faar jo nok en lidt naadigere Dom, men skal alligevel være et Vidnesbyrd om, »hvilken Afgrund der adskiller katholsk og videnskabelig Tænkning«. Har nu de to saa-

ledes dømte vel nok et medlidende Smil tilovers for den Mand, der blunder i Selvbehagelighedens sødeste Drømme, saa maa dog al medlidende Hensyntagen til den drømmende høre op, naar han mener at kunne behandle den Hellige Skrifts Beretning om Menneskets Skabelse og Syndefald som »gammelorientalske Fántasier«. Nej, Hr. Doktor, her kræver vi Beviser, og dem er der i Deres to Spalter lange Artikel ikke Spor af. I Stedet for Beviser forsøger De en Afstikker i Palæontologien. Den skal vi nok straks komme tilbage til. Men først kræves her af Hr. Dr. Frederik Poulsen Beviser, ikke Udflugter. Ellers sidder paa Dem den Skamplet, at De søger at snige Dem uden om det, De skylder os i et Spørgsmaal af en saadan Betydning.

Men nu ogsaa Deres Afstikker til Palæontologien. De glæder Dem altsaa allerede »til det Øjeblik, da De kan forelægge Paven og hans kloge Kardinaler en nogenlunde komplet Udviklingsrække af Skeletter fra Javamanden til Cromagnonmanden og bede dem udpege, hvor paa Linjen den første Frelse — da Mennesket blev Guds Billede i Aanden og løftedes op paa et andet Livsplan — og hvor Syndefaldet — Menneskets »Udlændighed« — ligger«. Er aldeles overflødig, Hr. Doktor, at ville forelægge Paven det Spørgsmaal; det kan vi dumme Katholiker her i Danmark selv svare Dem paa, ja ethvert katholsk Barn, der kan sin Katekismus, kan svare Dem. Hvornaar blev Mennesket Guds Billede? Det staar med klare Ord i den Hellige Skrift, 1. Mosebog 1. Kap. V. 26: »Lader os gøre Mennesket i vort Billede og efter vor Lignelse!« ... og Vers 27: »Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede, Mand og Kvinde skabte han dem.« Hermed er ogsaa Doktors helt forkerte Udtryk rettet: »den første Frelse«; før Mennesket er til, synder han ikke, og uden Synd trænger han ikke til en »første Frelse« fra Synd og Sydens Følger.

Og saa Deres andet Spørgsmaal: »Hvor Syndefaldet — Menneskets Udlændighed — ligger«. Her taler den Hellige Skrift lige saa klart. Syndefaldet ligger i det Øjeblik, da vore første Forældre spiste af den forbudne Frugt. Men Menneskets »Udlændighed«? Katekismusbarnet vil ogsaa her bruge et klarere Ord: Menneskets Uddrivelse fra Para-

diset. Men saglig fører Deres Udtryk os virkelig ind i de Tider, da foruden mange andre f. Eks. Pekingmanden, ogsaa Cromagnon-Mennesket og, om De vil, Javamennesket har levet. For saa vidt kunde vi da være enige med Dem, naar De ikke havde fortsat Deres Spottegloser over Paven og Kardinalerne med Udtryk, der næsten havde bragt mig til at tilraabe Dem: »Fy, Hr. Doktor!« Naar De mener, De ikke maatte konfrontere Konklavet med Kranier, men med Kunst, hvorfor maa De da netop vælge saadanne Lavheder: »overfede Kvindefigurer med vældige Buge og Bage og Laar«, som skulde være denne ældste Kunsts »Hovedværker« »med Fortsættelse i Muhameds Paradis«? De kunde dog f. Eks. i Déchelettes »Manuel d'Archéologie préhistorique« eller hos Marcellin Boule og andet Steds have fundet Eksempler nok paa hine gamle Menneskers virkelige Kunst og den Kunstmag, med hvilken de ikke blot smykkede deres Brugsgenstande, Værktøj eller Vaaben med udmærket naturtro Dyrebilleder, men endog, som i Altamira og andre spanske eller sydfranske Klippehuler (nu allerede over 20) fremstillede mindre eller større, en Gång imellem mange Meter store Vægmalerier paa Klippevæggene! Vilde det ikke have været bedre, i Lighed med Honningbien, der i det vaagnende Foraar flyver fra den ene Vaarblomst til den anden, at betragte en eller anden af disse Huleboernes Frembringelser, altsaa Blomster fra Menneskehedens tidligste Kunstvaar, i Stedet for straks at slaa ned paa en saadan Smagsforvildelse, der altsaa dengang manglede lige saa lidt som nu til Dags i den højeste Oplysnings Tid. En Naturforsker kommer overfor saadant let til at tænke paa en stærkt surrende Geotrupes-Bille, der med Behag dumper ned i en Klak af den Art, Menneskefoden vogter sig for at komme i Berøring med.

Men det gjaldt jo for Dem blot om at haane — at Haanen til Slut kunde klæbe ved den haanende selv, har Hr. Doktoren ikke betænkt.

Jeg er nu dog ikke til Sinds at følge Dem helt igennem Deres Udflugter, som jo kun skal skjule, at De sniger Dem fra Deres Bevispligt i en saa alvorlig Sag som den Hellige Skrifts Beretning om Skabelsen og Syndefaldet, som De

vil gøre til værdiløse gammelorientalske Fantasier. Kun den ene, saare kuriøse Sætning vil vi endnu anholde: »Det er derfor rigtigt«, skriver De, »at Catholicismen mener sig styrket, hvis Fundenes Betydning reduceres til intet.« Har De da slet ikke mærket, hvilket Nonsens det er, De her skriver? De palæontologiske Fund, det her drejer sig om, er jo netop for en stor Del gjort af Katholiker og ligeledes efter Fortjeneste værdsat af Katholiker. Abbé Henri Breuil og Hugo Obermaier er jo begge to katholske Præster og vel almindeligt anerkendte Foregangsmænd i Huleforskningen. Om den sidste af de to sagde den bekendte Professor og Anthropolog Marcellin Boule: »Ingen kender de arkæologiske Forhold i Omegnen af Paris bedre end denne Tysker Obermaier.« Og om Abbé Breuil skrev en af vore danske Arkæologer, Dr. Sarauw, til mig: »Henry Breuil er den største, den af alle Kolleger anerkendte Autoritet.« Saa tag endvidere den berømte Neandertaler fra La Chapelle-aux-Saints! Tre franske Gejstlige er det, hvem Videnskaben skylder dette Fund. Og saa det forhistoriske Menneske i Ordos-Mongoliet — ved en særlig Ekspedition er det opdaget af de to Jesuiter P. Teilhard de Chardin og P. Licent. Ja, ogsaa den nu saa stærkt omtalte Pekingmand fra Chou Ku Tien blev i selve Peking beskrevet af samme P. Teilhard sammen med en kinesisk Forsker, først paa Engelsk og senere i tre vægtige Indlæg paa Fransk i det i Bruxelles udkommende »Revue des Questions scientifiques«.

Og saa kan Hr. Dr. Frederik Poulsen indbilde sig, ja ville indprente os det »som rigtigt, at Catholicismen mener sig styrket, hvis Fundenes Betydning reduceres til intet«, Fund, som for en stor Del netop er gjort af Katholiker!

Tror han da virkelig, at vi Katholiker selv endnu skal hjælpe med til den Praksis, som altfor ofte anvendes overfor os, nemlig ikke at bryde sig om noget, der kommer fra katholsk Hold, — »Catholica non leguntur, katholske Skrifter læser man ikke« — for at man des hovmodigere kan se ned paa Catholicismens Uvidenskabelighed!

Vi raader alligevel Hr. Doktoren at kige lidt mere ind i, hvad der er skrevet og bliver skrevet af Katholiker som Barrande, Lapparent, Waagen, Hurst og Præsterne Leunis, Wasmann, Bumüller, P. W. Schmidt S. V. D., ogsaa, om

han vil, Breitung. Særlig Dr. Joh. Bumüller, Aus der Urzeit des Menschen vil vi anbefale ham. Det kunde dog være, at »de gammelorientalske Fantasier og hele Troens øvrige Tilbehør« ved lidt bedre Eftertænkning dog blev lidt »kønnere og sandere«. Heller ikke vilde det skade, om Hr. Doktoren saa lidt mindre ovenfra ned paa det, en Forsker som Prof. W. Schmidt, S. V. D. har offentliggjort som Resultater af sine meget indgaaende Studier over Dværgracer og deres mindre fantastiske Religion, deres renere Moral og Gudsbegreber.

Men lad os standse her! Ellers maatte vi endnu spille Tiden med den kuriøse Figur, Doktoren — maaske ved at overse noget — har tegnet af den engelske Missionær Mr. Laurence, der har Kone og Børn, men dog er en god katolsk Missionær! Det blev dog let for meget af det gode!

Am. Breitung S. J.

Tilbageblik.

Smaa Minder fra Kolding Menigheds Begyndelse.

1. Menighedens Stiftelse.

I Aar er det 50 Aar, siden der atter holdtes katolsk Gudstjeneste i Kolding, og det kunde maaske interessere at høre, hvorledes en saadan Menighed bliver til.

Den Mand, som Kolding Menighed havde at takke for sin Tilblivelse, var Pastor von Euch i Fredericia, den senere Biskop. Ham er det, som atter har kaldt den katolske Kirke i Jylland og paa Fyn til Live. Dertil krævedes en Mand, der ikke veg tilbage for de største Ofre. Da han, straks efter Krigen, som Sognepræst kom til St. Knuds Menighed i Fredericia, var denne den eneste katolske Menighed i Jylland og paa Fyn. Der var endnu i flere Byer enkelte gamle katolske Familier; men de kunde ikke bevare Troen, de manglede Præster og alt, hvad der kunde styrke dem i Troen. Saa begyndte Pastor von Euch under usigelige Vanskeligheder at grundlægge de nye Menigheder. Han fik katolske Kredse i Udlandet til at forpligte sig til aarlige Bidrag f. Eks. til Randers og Odense. Især maa her mindes om Biskoppen fra Osnabrück, Mgr. Johann Heinrich Beckmann, til hvis Omsorg de danske Katholiker dengang var betroede. Han skaffede Midler til

Køb af Grunde baade i Randers og i Odense. Pastor von Euch lykkedes det at grundlægge Menighederne i Randers, i Odense, i Aarhus og i Horsens. Nu vilde han ogsaa gerne stifte en Menighed i Kolding. Han havde en vis Forkærlighed for denne smukt beliggende og livlige By ved Lillebælt. Det lykkedes ham ogsaa at opspore enkelte katolske Familier, og saa hvilede han ikke, førend han fik Præfekt Grüder i København til at udnævne mig til første Præst i Kolding.

Fra den 1. Marts 1882 skulde jeg overtage dette Embede. Der var bleven lejet en Beværtning paa Seestvej, den senere Præstegaard, og der skulde det første Kapel indrettes. Huset blev først efter et halvt Aars Forløb købt; det skulde først prøves, om Beliggenheden var gunstig. Midlerne til Købet af Præstegaarden og senere af Grunden til Skolen og Kirken blev tagne af et Legat paa 44,444 Kr., som jeg Aaret i Forvejen havde skænket Præfekt Grüder. Han forpligtede sig til aarlig at betale 4 % i Rente; efter min Død skulde Kapitalen tilfalde Præfekturkassen. Siden den Tid er disse Renter altid bleven betalte; de blev brugte til Fordel for St. Michaels Kirke i Kolding: Endnu den Dag i Dag læses i Kirkens aarlige Regnskab: Renter fra Pastor Storps Legat. Nu hører disse Penge til Menighedens faste Indtægt; efter min Død tilfalder Resten Vikariatskassen.

Saa vidste jeg da i det mindste, hvor jeg foreløbig kunde faa Tag over Hovedet i Kolding; Huslejen var rigtignok ikke betalt, men Kredit havde vi nok af.

Jeg lod i Odense lave 3 Kirkebænke, som endnu staar i St. Michaels Kirke. Det lykkedes ogsaa at faa nogle Brædder, andet kan jeg ikke kalde det, som skulde udgøre det første Alter. En Lysebænk og et lille Tabernakel manglede heller ikke. Kors og Lystager havde jeg selv, og saa kunde det første Kapel blive indrettet. Huset havde forneden 2 Værelser ud til Alhambravej. I det første Værelse blev Bænkene opstillede, i det andet Alteret. Der havde staaet en Kakkellov i Væggen imellem de 2 Værelser; der blev en lille Trævæg anbragt, det var Skriftestolen. Pønitenten knælede i det første Værelse, og Præsten sad paa en Stol i det andet, det var en udmærket Skriftestol.

Onsdag Eftermiddag var jeg kommen til Kolding; Torsdag, Fredag og Lørdag blev benyttede til at sætte Kapellet nogenlunde i Stand, saa at jeg virkelig om Lørdagen kunde meddele Menighedens Medlemmer, at Søndag Morgen Kl. 9 vilde den første h. Messe blive læst. Alle var mødte. Der var ialt 18 Personer. Efter Prædikenen blev det forkyndt, at den næste h. Messe først vilde være om 14 Dage; thi de mellemliggende to Uger maatte bruges til i Tyskland

at samle de allernødvendigste Ting til Gudstjenesten og til Udsmykning af Kapellet, for at det ikke for meget skulde minde om den tidligere Beværtning. Fra denne Dag af er da Gudstjenesten i Kolding bleven regelmæssig holdt. Vi kunde ikke meddele i Aviserne, at der var Messe om Søndagen. Vi havde ingen til at synge, mere end Halvdelen af Katholikerne var Tyskere, som ikke kendte de danske Salmer, og Danskerne havde ingen Salmebøger. — Det lykkedes snart at faa et Harmonium. Organisten var ikke Katholik; dog lærte han lidt efter lidt Gudstjenesten, thi han havde tidligere en Tid været Organist i Fredericia ved St. Knuds Kirke.

Efter to Maaneders Forløb var vi komne til den Overbevisning, at vi ikke kunde faa en billigere Byggeplads end dette »Vennelyst«. Præfekt Grüder indvilligede i Købet. Samtidig købte vi et Stykke Jord ved Siden af af Tømmer Møller. Der ligger nu Kirken. Men Grunden var dog stadig for lille. Saa købte vi lidt efter lidt Tømmer Møllers hele Ejendom. I hans Værksted blev de første Skolelokaler indrettede. Søstrene, der var den »Kristelige Kærligheds« Søstre fra Paderborn, kom til at bo i Møllers gamle Lejlighed. Folk, som ikke kender den katholske Kirke, spørger ofte: Hvorfra faar Katholikerne alle disse Penge til Kirker, til Skoler o. s. v.? De maa sikkert hvert Aar faa en stor Sum Penge fra Paven i Rom! Folk, som taler saaledes, ved ikke, under hvilke Savn og Ofre alt er kommet i Stand. I Kolding var det Søstrene selv, d. v. s. deres Moderhus i Paderborn, som uden nogen som helst Godtgørelse bestred alle Udgifter til Søstrenes Underhold og Installerung.

Efter at vi var blevne Ejere af Gaarden ved Seestvej, kunde den ogsaa blive lidt bedre indrettet til Kapel. Muren imellem de 2 Værelser til Alhanbravej blev nedbrudt. Værelset ud til Seestvej blev Sakristi. Her stod Harmoniet. Igennem den aabne Dør kunde Organisten se Alteret. I dette Værelse stod ogsaa 2 Skoleborde. Her underviste jeg de katholske Børn. Thi jeg var jo ikke alene Præst, men ogsaa Skolelærer. Først senere kom Hr. Charles Osterhammel til Kolding for som Lærer at hjælpe mig.

Den største Vanskelighed i de første Aar bestod i, at Katholikerne flyttede bort fra Kolding. En Uldspinder var Menighedens egentlige Støtte. Han havde en lille Fabrik i Laasbygade. Senere skulde hans Broder ogsaa komme til Kolding og desuden flere katholske Familier. Men Uldspinderen var ikke heldig. Efter et halvt Aars Forløb spillede han fallit. Selv maatte han for daarlig Bogførings Skyld 14 Dage i Fængsel, og saa solgtes Fabriken. Han selv blev igen Fabrikarbejder i Tyskland, og de Familier,

som havde haft Arbejde i hans Fabrik, maatte søge Arbejde i andre Byer. Med nogle andre Familier gjorde vi lignende Erfaringer. Men Gud har hjulpet. Menigheden blev bestaaende og bestaar endnu. Jeg havde rigtignok i min første ungdommelige Begejstring ment, at det skulde komme anderledes, end det virkelig kom. Gud ske Tak og Lov, fordi han holdt sin Haand over os. Og Modet og Tidliden til Gud tabte vi aldrig nogen Sinde.

Mgr. Clemens Storp.

Lykkens Lande.

I

En aaben Kirkeportal i Rom. Inde i det pragtfulde Kirkerum gløder evige Lamper stille Lys foran Helligdommen. Udenfor, spredt over de syv gyldne Høje, ligger den evige Stad, kronet af St. Peters Kuppel. Men fra en saadan Kirkeportal ser man dybere end ind mellem Basilikaens Marmorsøjler og videre end ud over Byens Mure.

En Rejse til Italien, dette dejlige Land mellem Alpetindernes evige Sne og Is i Nord og Vulkanernes glødende Kratertoppe i Syd, vil altid for den, der drager ud med aabent og forstaaende Sind og Øje, blive som en skøn Pilgrimsfærd. En Valfart til Oldtidens stolte Minder mellem Ruinerne under Palatin og Kapitol i Rom, en Valfart til prægtige Byer og overdaadige Rigdomme af Kunstskatte, en Aandens og Sjælens Valfart for at bøje Knæ i Katakombernes dunkle Dyb og under Sankt Peters Kuppel. Alt dette er Italiens Aand og Sjæl, den Aand og Sjæl, der levede i en Cicero og Cæsar, en Dante og Michelangelo, en Petrus, Benedikt og Franciskus, og for at lytte til deres Røster maa man drage ind i de søjlebaarne Haller, hvor Aandens evige Lampe brænder. Men udenfor Portene ligger det skønne Land mellem Adriaterhav og Middelhav, ved Bredderne af Po og Arno og Tiberens rindende Vande og omkring Bugten ved Napoli . . .

Ved Midnatstide forlader et Eksprestog med Skilte, der bærer de stolte Navne Roma-Napoli, den evige Stad. Under en pragtfuld, funkklende Stjernehimme haster det over den romerske Campagne, ind mellem Albaner- og Sabinerbjergene, ned forbi den hellige Benedikts Monte Casino, mod Napoli. Sikkert og maalbevidst, som et Meneske, der stræber mod sine Ønskens og Længsles Opfyldelse. Natten er mørk, intet er at se uden de glimrende

Stjerner, Bjergenes sorte Masser og fjerne ensomme Lys. Men nede paa den napolitanske Slette bryder Dagen frem. Hastigt svinder Mørket bort, og Stjernerne blegner i det forunderlige Halvlys, hvori Natten og Dagen brydes. Som et sidste Slørdække bølgør lette, lave Morgentaager over Sletten, der oppe fra den høje Jernbanedæmning synes som en mælkehvid Sø, hvoraf sorte Cypresser og sølvgraa Oliventræer hæver sig op i den klare Luft. I Solopgangens fantastisk skønne Øjeblikke ruller Taagerne pludselig bort, og hvor de har bredt deres skjulende Dække, ligger Slettens frodige grønne Græsgange i et vidunderligt Farvespil af perlende Dugdraaer. Og forude hæver sig Vesuv i lange bløde Linier med hvide Røgskyer over den graa Askekegle, rosenfarvede af Morgensolen. Vesuv, der gløder og brænder sin Offerrøg til Naturens og Skønhedens Pris, for al den Jordens Dejlighed, der nævnes ved Navnet Napoli . . .

De gamle, Oldtiden, kaldte Landet omkring Bugten ved Napoli »Campania felix«, det lykkelige Campanien. Og med Rette. Goethe skrev fra sin italienske Rejse, at den aldrig kan blive helt ulykkelig, der har set Napoli. Og deri talte han sandt. Saavist som Jon Keats har Ret i, at Skønhed er en evig Glæde. Dette er et Lykkens Land i al sin sollyse Herlighed, og at vandre i disse Egne er en lykkelig Oplevelse til et Skønhedens Glædesminde for hele Tilværelsen.

Sletternes blide Ynde glider over i stejle, forrevne Bjerges vildsomme Pragt. Lysende hvide Smaabyer hegnes af Haver med Agaver og Laurbær, Palmer og Appelsintræer med gyldne Frugter i det dunkelgrønne Løv. I store Vingaarde slynger Rankerne sig som et mægtigt Løvtag, hvorfra Druerne hænger i tunge, glødende Klaser, modnede af Jordens og Solens Kraft. Og over den overdaadig frugtbare Jordbund, op ad Husenes Vægge og Havernes hvide Mure breder sig en Blomsterpragt i dybe, festlige Farver. Men Napoli vilde ikke være det Lykkens livsalige Rige det er, om ikke Havet fuldendte dets Dejlighed. Havet, der brydes i skumhvidt Braad mod Klippekysten ved Sorrent, skyller ind mod Sletten ved Torre dell' Annunziata, ind mod Napoli selv, der løfter sig Hus over Hus opad Klippernes Terrasser inde i Bugtens Runding. Havet, det dybblaa Middelhav, der flimrer i gylden Sitren under Dagens Sol og skælver i en Sølvstrime i hvide Maanenætter. Og langt ude, udenfor Bugtens Arme, der fortoner sig i Bjergenes Blaanen, svømmer Eventyrøen Capri's stejle Fjeldmasser, svøbt i fjern, lilla Farvedis.

Johs. H.

Johannes Jørgensen: Hr. Johansen (Gyldendal).

Mon der er nogen anden dansk Digter, der i samme Grad som Johannes Jørgensen formaar at gøre en svunden Tids Stemning levende? Denne Evne kom stærkt frem i det første Bind af hans Erindringer, »Den røde Stjerne«, og nu udsender Johannes Jørgensen en ny Bog, »Hr. Johansen«, der paa tilsvarende Maade er en Hilsen fra en Tid, som er forbi.

Den Jørgen Johansen, Bogen omhandler, er Digterens Onkel, Realskolelærer i Svendborg, en Literatures Mand og selv Digter. Mellem ham og Nevøen bestod der trods Aldersforskellen et inderligt Venskab, og man forstaaer udmærket, at Johannes Jørgensen har ønsket at sætte ham et Minde. Men Bogen er betydeligt mere end et Familieanliggende. Hr. Johansen har en menneskelig og ogsaa tidstypisk Interesse, som gør, at alle, der gerne læser Memoirelitteratur, vil have Glæde af den lille Bog, saa meget mere som det Interieur, den gør levende fra en dansk Provinsby i Firserne, er af Værd som Kulturbillede.

Hr. Johansen var som nævnt Realskolelærer. I ydre Henseende skilte hans Liv sig ikke fra det sædvanlige. Han var Ungkarl, følte sig ikke kaldet til at blive Familieforsørger, men levede sit Liv for at lære og lære fra sig, omgivet af Bøger paa mange Sprog — en Europæer, omend, som Johannes Jørgensen gør opmærksom paa, han sikkert selv vilde have følt sig frastødt af denne Betegnelse. Hans Beskæftigelse med Literaturen og Historien satte sig bl. a. Frugt i en Digtsamling, »Stemning og Billeder«, udkommet 1884 i København paa V. F. Levisons Forlag. Solgt er den formodentlig ikke blevet i større Omfang, men Glæde har den vakt hos Digteren og den Kreds, til hvis faste Punkter han hørte.

Alt dette lyder ikke af meget, og Bogen henvender sig ikke til dem, der søger de voldsomme Begivenheder. Men har man Sans for en tidligere Tids enkle, rolige Liv, er man »en stille Læser«, skal man ikke gaa Hr. Johansen forbi. Sin beskedne Fremtoning til Trods hører han til de Mennesker, man husker.

Fra den vide Verden

Hvorfor Jesuiterne saa hyppigt forfølges.

»Osservatore Romano« bringer i en udførlig og indgaaende Redegørelse Roms Protesterklæring mod Jesuiternes Udvisning af Spanien. Rektorerne for det franske og italienske Kolleg (Capranicum) havde sammenkaldt alle Forstandere, der sender deres Elever til det pavelige Universitet Gregoriana. Over 60 Rektorer havde givet Møde. De vilde bevidne Jesuitergeneralen, P. Ledochowski, deres Deltagelse. I sin Tale betonedes Capranicums Rektor det uhørte ved denne Forfølgelse. Netop i Spanien havde Jesuiterordenens Vugge staaet, for Spanien havde Selskabet stillet sine bedste Kræfter til Raadighed, dér havde det ydet det ypperste i Videnskab og Godgørenhed.

I sin Tak henviste P. Ledochowski til, at Selskabet alle Tider var blevet forfulgt. Forfølgelser vilde det heller næppe blive sparet for i Fremtiden. Det var jo ikke et Selskab, der bød paa Æresposter og Æresbevisninger; men en energisk Fortrop for Kirken maatte staa for de første Skud. Det Slag, der nu havde ramt Selskabet, var meget haardt: 5 blomstrende Provinser tilintetgjort, herlige Foretagender ødelagt, 3000 Ordensfolk fordrevne, 1200 studerende Skolastikere maatte anbringes i Udlandet. Men to Tanker trøster os: Den første er Forfølgelsens Aarsag; Modstanderne har nævnet den aabenlyst: vor Trofasthed mod og Hengivenhed for Pave og Kirke. Den anden er den oprigtige Deltagelse, den hjertelige Sympathi, der strømmer os i Møde fra alle Sider. Vi skulde være upopulære i Spanien! Trods alle Magtmidler kunde Regeringen ikke forhindre de usædvanlige Sympathitilkendegivelser, vi modtog. Alle Steder, i Europa som i Amerika, dadles Regeringens Fremgangsmaade skarpt. Man betegner Udvisningen som uretfærdig, antiliberal, udemokratisk og uværdig for det 20. Aarhundrede.

Fra Hovedstad og Provins

Vejle.

Den 17. April afholdtes i Præstegaarden i Vejle et Delegeretmøde med Deltagere fra Aarhus, Vejle, Fredericia, Kolding og Esbjerg, dels Gejstlige, dels Medlemmer af Menighedernes Forvaltningsraad, for at drøfte det fornødne vedrørende de paagældende Menigheders Deltagelse i den eucharistiske Kongres i København. I alt var 18 Herrer forsamlede; som Resultat af Drøftelserne blev der afsendt en Redegørelse og en Henstilling til Hovedkomitéen i København angaaende enkelte Punkter paa det foreløbige Program for den kommende Kongres.

Ringsted.

Den 21. April fyldte Particulier Emil Klint 75 Aar. I den Anledning vil jeg her i Bladet bringe ham en varm Tak paa St. Knuds Menigheds Vegne for all, hvad han i mange Aar har været for vor Menighed. Han var den første Katholik her i Byen, og det var takket være hans Bestræbelser, at der for godt 25 Aar siden blev afholdt katolsk Gudstjeneste i Ringsted. Han stillede sit Hus til Raadighed, og mange Gange er den h. Messe blevet læst i hans Hjem. Derved blev det muligt for Katholikerne fra Omegnen at opfylde deres religiøse Pligter. Endelig oprandt den lykkelige Dag, da ogsaa Ringsted fik sit katolske Gudshus. Ogsaa i den Tid, da Arbejdet for den ny Kirke stod paa, har han haft megen Ulejlighed derved. Og siden Kirken blev færdig, har han altid været et meget interesseret Medlem af Kirkens Forvaltningsraad og har aldrig skaaet sig for Kirkens Vel. I de 25 Aar, Kirken har bestaaet, har han været Kirkens mest trofaste Medlem, saa at een sagde til mig, da vi talte om St. Knuds Kirkes Jubilæum: »Det er Hr. Klints Jubilæum.« Ved hans Side har hans Hustru staaet, som altid har delt hans Interesse for Kirken og dens Sag og gennem mange Aar gæstfrit har aabnet sine Døre for Præster og Foredragsholdere. Ogsaa hende vil jeg her-

ved bringe min hjertelige Tak for alt dette, samt for hendes trofaste Hjælp i Koret. Det er vort inderligste Ønske, at det ædle Ægtepar endnu i mange Aar maa blive bevaret for vor Menighed.

Sognepræsten.

Ribe Domkirke, set med engelske Øjne.

I »The Universe« findes hver Uge en yndefuld Tegning af en af de gamle katholske Kirker under Overskriften: En Pilegrims Skitsebog, og et lille Stykke forklarende Tekst nedenunder.

I et af de sidste Numre blev danske Læsere glad overraskede ved at se en nydelig Tegning af Ribe Domkirke. Teksten gengiver vi nedenfor. Forfatteren: Peter F. Ansan, skriver — med Undertitlen: Dage i Danmark — følgende:

Tænk Dem, at De er sejlet over Nordsøen fra Harwich til Esbjerg i en af »Det forenede Dampskibsselskab«s Motorbaade og er landet i Danmark. Høflige Toldembedsmænd, der taler flydende Engelsk, har undersøgt Deres Bagage. Deres Pas er blevet stemplet, og nu sidder De i Toget, der fører Dem mod Øst over Jyllands bølgende Heder. Deres første Ophold er i Bramminge. Her skifter De Tog, og en halv Time efter befinder De Dem i Ribe, en lille Landsby (!) med ganske smaa Gader, over hvilke den imponerende Kathedral hæver sig uforholdsmæssig stor mod Stedets nuværende Lidenhed. Engang maa det have været en By af stor Betydning, for den kunde med Stolthed rose sig af ikke mindre end fem Klostre og fjorten Kirker, af hvilke kun to staar endnu den Dag i Dag. Den ene af disse er den store romanske Kathedral, der skriver sig fra det 14. Aarhundrede. Maaske er det de omgivende lave Huse, der giver Ribe Kathedral et saadant Udtryk af Højde og Rejsning. Naar De har beundret dens Taarne og Spir og bagefter træder ind i dens alvorfulde og ærværdige Rum, forstaar De, hvordan Danmark maa have været, før Landet mistede sin katholske Tro. Som Ribe ligger der, indfattet af grønne, frodige Enge, gennemskaarne af lange, hvide Veje forbi rige Bøndergaarde, er det et Sted, hvor Fortidens rige Minder taler til Pilegrimen.

»Kan det tørre Træ skyde nyt Løv?« spørger De Dem selv. Ude i Solskinnet stryger den friske Brise fra Nord-

søen ind over de blide Søer og synger sagte i det grønne Løv. Varsler den om, at den gamle Kathedral, der nu har huset Lutheranismen i over 300 Aar, atter engang skal vies til katholsk Gudstjeneste?

Hvem ved?

H. K.-H.

Den eucharistiske Kongres i København.

Foreløbig er følgende Talere indskrevne:

Ved Børnegudstjenesten (Fredag den 19. Aug.): Pastor C. Javorski.

Foredrag om Messeofret (Fredag Efterm.): Pater A. Menzinger.

Ved Mødet i Biskoppens Have (Lørdag Efterm.): Lærer H. D. T. Kiærulff: Alterets Sakramente — Verdens Lægedom. — Assistent Enoch Hiorth: Eucharistien og det danske Folk.

Ved Mødet Søndag Efterm.: Sognepræst J. Koch: Christi Legems Korstog.

Søndag Aften: Fakkeltale af Pater Bender.

Det bebudede eucharistiske Skuespil hedder: »Lægedom for alle Saar«. Af Børn fra Aarhus opføres: »Barneleg omkring Børnevennen«, Sangspil om Børnekommunionen. Begge er forfattede af Lærer H. D. T. Kiærulff.

Biskoppen af Liège, Mgr. Kerchhoffs, Biskop Meulenberg, Island, Abbeden fra Præmonstratenser-Abbediet Bois-Seigneur-Esaac (Belgien), Redemptoristpater Pheyskens (kendt Prædikant), Belgien, har allerede tilsagt Deltagelse i Kongressen.

Under Potifikalmessen Søndag Formiddag synger hele Forsamlingen *Missa de Angelis* og *Credo III* (Koral). Disse Melodier bedes indøvet grundigt i Forvejen.

Sekretariatet.

Katholsk Skolehjem

i Sønderborg modtager Elever, der ikke er fyldt 13 Aar, og som vil besøge Statsskolen. Nærmere Oplysninger faas ved Henvendelse til Sognepræsten Pastor H. Messerschmidt, Kongevej 27. For at sikre Optagelsen i Statsskolen bedes Indmeldelsen ske **snarest**.

H. Messerschmidt.

St. Knuds Skole

(Stenosgade 4).

Eksamensberettiget Forberedelses-, Mellem- og Realskole.

Katholske Elever, som ønskes optaget i 1. U.-kl. til Sommer, bedes indmeldt snarest hos

Rektor for Sankt Knuds Stiftelse.

Academicum Catholicum

Tirsdag den 17. Maj Kl. 20.

Monsignore Jakob Olrik: *Eucharistiske Kongresser.*

Pater Olaf Jan Ballin O. Præm.:

Den eucharistiske Kongres i Malines 1930 (m. Lysbilleder).

Hs. Excellence Biskop Josef Brems:

Hvad skal Københavnerne gøre til Forberedelse af den eucharistiske Kongres.

Sang af de samlede Kirkekor i København under Ledelse af Pater A. Menzinger.

— *Alle er velkomne!* —

Mødet holdes i Nikolai Kirkesal.

Adgangskort à 50 Øre faas i Katholsk Boghandel, Stenosg. 3, paa Menighedskontoret, Bredgade 64, og ved Indgangen.

Kongregationen »Maria Rosenkransdrønning« har Møde i Forbindelse med Majandagten i Rosenkranskirken, Mandag den 2. Maj Kl. 19 $\frac{1}{2}$. — Fælleskommunion Søndag den 8. Maj Kl. 8.

Benediktineroblaterne har Møde i Rosenkranskirken Tirsdag d. 3. Maj Kl. 20.

Alle interesserede er velkomne.

Mariakongregationen »Stella maris« har Fælleskommunion Søndag den 1. Maj under Messen Kl. 8 i Rosenkranskirken.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 1. Maj Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Katholsk Klub afholder Plenarmøde paa Hotel Phønix Onsdag d. 4. Maj 1932 Kl. 20 med følgende Dagsorden: 1) Præsidenten aflægger Beretning for Saisonen 1931/32; 2) Kassereren forelægger Regnskabet for 1931/32; 3) Beretning fra Arbejdsanvisningsbureauet; 4) Valg af Bestyrelse; 5) Eventuelt.

Bestyrelsen.

Meddelelse.

Paa Grund af Krisen kan undertegnede ikke disponere over saa stort et Antal Frieksemplarer som ellers og beder derfor Venner og Bekendte, der hidtil har modtaget mine Bøger som Gave fra Forfatteren, have mig undskyldt.

Assisi, 18. - IV. - 32.

Johannes Jørgensen.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

en dygtig Husjomfru; en Ene- en Arbejdsmand paa en Gaard; pige; en Husbestyrerinde. en ung Pige i Forretning.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Adoption.

En sød velskabt Dreng, 1 Maaned gammel, ønskes bortadop-teret i et godt og kærligt katholsk Hjem. Nærmere Oplysning kan indhentes hos Fru Osterhammel, Frederiksborggade 54³, Telefon Byen 420 y.

Kirkelig Kalender.

Maj

1. S. **Philip og Jacob, Apostle.** — 5. **Søndag e. Paaske.**
2. M. Athanasius. — *Bededag.*
3. Ti. Korsets Genfindelse.
Bededag.
4. O. Monica. — *Vigilie.* —
Bededag.
5. T. **Kristi Himmelfarts-Dag.**
6. F. Johannes Evangelists
Martyrium.
7. L. Stanislaus.

Maj.

8. S. **Søndag i Christi Himmelfarts Oktav.**
9. M. Gregor af Nazianz.
10. Ti. Antoninus.
11. O. i Oktaven.
12. T. Oktav af Christi Himmelfart.
13. F. Robert Bellarmin.
14. L. *Vigilie.*

Maj.

Ugens Messebønner.

1. S. **Philip og Jacob, Apostle** (894—725); 2. *Sæl Bønner:* 5. **Søndag e. Paaske** (591—431); Apostlenes Præfation (524—42); Slutningsevng.: **Søndagens** (592—432).
2. M. **Bededag** (594—434); 2. Athanasius ([38]—[39]), 3. Om Fred og Enighed*). — *Eller:* Athanasius (897—728); 2. **Bededagen** (595—435), 3. *); Slutningsevng.: **Bededagens** (596—436). — I Forbindelse med *Bønprocessionen* læses **Bededagens Messe**, som ovenfor.
3. Ti. Korsets Genfindelse (900—730); 2. Alexander I, Eventius, Theodolus og Juvenal (900—731), 3. **Bededagen** (595—435). — I Forbindelse med *Bønprocessionen* læses **Bededagens Messe** (594—434); 2. Korsets Genfindelse (900—731), 3. Alexander I (900—731); Paaskens Præf. Slutningsevng.: **Festens** (901—731).
4. O. *Vigilie* (598—438); 2. Monica (904—734), 3. **Bededagen** (595—435), 4. *). — *Eller:* Monica (904—734); 2. *Vigilien* (591—431), 3. **Bededagen** (595—435), 4. *), Slutningsevng.: **Vigiliens** (598—438). — I Forbindelse med *Bønprocessionen* læses **Bededagens Messe** (594—434); 2. Monica (904—734), 3. *Vigilien* (591—431), 4. *); Slutningsevng.: **Vigiliens** (598—438).
5. T. **Christi Himmelfarts Dag** (600—439).
6. F. Johannes Evangelists Martyrium (905—735); 2. Oktaven (600—439).
7. L. Stanislaus (907—737); 2. Oktaven (600—439); Christi Himmelfarts Præfation (519—38).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

*) Findes i N. U. Nr. 15, Side 312.

Oratio imperata omittitur per totam Octavam Ascensionis et a Vigilia Pentecostes usque ad Festum Ss. Trinitatis inclusive, juxta Rubricas. *Red. Dir.*

A.C. Onsdag den 4. Maj Kl. 20 i »Vesterhus« *Adjunkt Rosen-dahl:* »Hvad er Kommunisme? *Theori og — Rusland*«. Gæstekort som sædvanlig. *Administratores.*

Eucharistisk Forening (St. Ansgar).

Damerne bedes erindre deres Tilbedelsestimer den 1. Fredag i Maj.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 19.

Søndag den 8. Maj

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Lidelsen i Verden. — Missionernes Fremgang i Kina 1930/31. — Tilbageblik. — Lykkens Lande. — Guldbryllupskalken i Kolding. — Den kirkelige Forvirring i Danmark. — Jesu Barndoms Forenings Regnskab. — Fra den vide Verden. — Den eucharistiske Kongres. — Fra Hovedstad og Provinns. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 12, 8—19.

Vogt dig for dine Fjender!

I. Venskabets sikre Kendetegn.

En Ven kan ikke kendes i Lykken, og en Fjende kan ikke skjule sig i Ulykken. Gaar det en Mand godt, er hans Fjender i Sorg; men gaar det ham daarligt, bliver Vennen aabenbar. 12, 8-9.

II. Stol aldrig paa en Fjende, og lad ham ikke komme for nær!

Skænk aldrig din Fjende Tillid, for som Malm overtrækkes af Rust, saaledes er det med hans Ondskab! Og selv om han optræder ydmygt og gaar med nedbøjet Hoved, vær varsom og vogt dig for ham! Lad ham ikke staa ved din Side, ej heller sidde ved din Højre, for at han ikke vender sig mod din Plads og stræber efter dit Sæde, saa du til sidst mærker, at jeg havde Ret, og du græmmer dig over min Advarsel! 12, 10-12.

III. Er du uforsigtig, kommer du til at bøde for det.

Hvem skulde have Medlidenhed med en Besværges, naar Slangen bider ham, eller med alle dem, som gaar nær til vilde Dyr? Saaledes er det ogsaa med den, der omgaas ond Mand og indvikler sig i hans Synder. En liden Stund bliver han hos dig; men vakler du, holder han ikke ud.

Paa sine Læber har en Fjende søde Ord, men i sit Hjerte pønser han paa Ondt for at styrte dig i en Faldgrube. Med sine Øjne græder Fjenden Taarer, men faar han Lejlighed dertil, kan han ikke mættes med Blod. Rammer Ulykke dig, er han den første, der findes omkring dig. Med sine Øjne græder Fjenden Taarer, og ligesom om han vilde hjælpe, spænder han Ben for dig. (Haanligt) ryster han (nu) paa sit Hoved, klapper med Hænderne (af Glæde), hvisker mange Ting og forandrer sin Mine. 12, 13-19.

Anmærkning: Det sker tit i Livet, at Menneskers venlige Ansigt dækker over rænkefulde Tanker. Deres Smil er som Rust, der skjuler Metallets virkelige Farve. Over for den Slags Mennesker skal man være forsigtig, siger det her anførte Skriftsted. Forsigtigheden vil nemlig virke som et Spejl, hvori Hykleren ser sin egen Ondskab afspejlet. Han fortrækker hurtigt, fordi han ser sig opdaget.

F. K.

Lidelsen i Verden.

A. Nu skal jeg dog fortælle Dem, hvad der hændte mig forleden Dag! Jeg var knapt kommet op i en Jernbanevogn, før to af mine Medrejsende begyndte at tale om de daarlige Tider. Naa, det var nu ikke andet, end hvad man altid hører. Men pludselig blandede en tredje sig i Underholdningen og sagde med megen Bitterhed: »Det, De der siger, er ikke nogen Forklaring! Nej, nu skal jeg sige Dem den virkelige Aarsag til al vor Elendighed: Hvis Gud var den, som Præsterne prædiker: hvis han var den gode Fader i Himlen og vi hans Børn, som han med kærligt

Forsyn sørger for, som de siger, da var vi fri for alle de Genvordigheder, Trængsler og Sygdomme, som vi nu lider under! Hver nogenlunde ordentlig Fader eller Moder værner dog om sine Børn og sparer dem for Lidelser, saa vidt det staar i deres Magt! Kan De ikke se, at det er her, Fejlen ligger?»

B. Naa, og hvad blev der saa svaret paa dette Angreb paa Gud?

A. Jeg kunde mærke, at de to blev forlegne og først ikke vidste, hvad de skulde sige. Ogsaa jeg selv var et Øjeblik raadvild og overvejede, hvorledes man bedst kunde svare ham. Men i Mellemtiden havde den ene af de to taget Ordet og bemærkede: »Hør, naar De nu ud fra Lidelserne i Verden vil slutte, at der ikke kan være nogen kærlig Fader i Himlen, hvad skal vi saa slutte af de mange Velgerninger, vi til daglig modtager af hans Haand? De er jo langt talrigere end Ubehagelighederne. Jeg synes, de viser mere end tilstrækkelig hans Godhed, og desuden ved jeg af Erfaring, at mangan en Hjem søgelse til syvende og sidst har haft gavnlige Følger for mig.« — Dette Svar syntes jeg godt om; men hvormed vilde De have stoppet Munden paa en saadan Mand?

B. Om jeg kunde have stoppet Munden paa ham, tør jeg ikke sige noget om; for det afhænger jo af, om han var tilgængelig for Fornuft. Men jeg vilde altsaa have sagt: »Hvis Gud var Fader for en Familie med fire eller fem Børn, saaledes som der gaas ud fra i det anvendte Eksempel, var det hans Pligt at værne om hvert enkelt af Børnene, saa godt som han kunde. Men hvis han er Fader for hele Menneskeheden, saa gælder andre Regler. Han maa gøre, hvad de styrende Mænd i det borgerlige Samfund saa tit er nødte til at gøre. For Almenvellets Skyld tillader de og forlanger de, at Enkeltmand maa lide. Tænk bare paa Verdenskrigen! Hvor mange Hjem genlød den Gang ikke af Graad over faldne Sønner, der maatte ofres for at redde Fædrelandet. Eller tænk paa det, De oplever hver Dag: Planterne maa ofre sig for at tjene Dyrene til Føde, og Dyrene maa lade deres Liv, for at vi Mennesker kan leve.

A. Med andre Ord, Gud maa ikke blot sammenlignes

med en Fader eller Moder, der kun skal sørge for nogle faa Personer i et mindre Hjem, men, da han samtidig er Leder for hele Slægten og hele Verden, kræver Klogskab og Kærlighed af ham, at han anvender andre Fremgangsmaader, hvis ikke alle skal lide, for at en enkelt kan have det hyggeligt.

B. Ja netop! Det er den ene store Fejl ved denne bitre Mands Angreb. Men jeg mener, at der er een til, een, der iøvrigt er lige saa stor. For det passer jo slet ikke, at enhver ordentlig Fader sparer sine Børn for alle Genvordigheder. Sæt, at et Barn bliver farligt sygt, og at kun en Operation kan hjælpe. Gaar den ordentlige Fader ikke straks med sin lille Pige til Lægen og lader hende operere, for at hun kan blive rask igen? Eller sæt, man opdager i et Hjem, at en af Drengene har slette Tilbøjeligheder, der kan bringe Skam og Ulykke over ham for hele Livet, hvis de faar Lov til at vokse. Mon ikke alle fornuftige Mennesker i hele Kongeriget venter af den ordentlige Fader, at han understøtter sin Belæring om, at den Slags Drifter bør bekæmpes og holdes nede, med en velfortjent Revselse, hver Gang Drengen alligevel giver efter for sin onde Lyst? Den rent naturlige Kærlighed hos Forældrene tilføjer altsaa her Barnet en Lidelse for at værne det mod værre Ting. Og nu siger jeg, hvis Mennesker kan bruge det ubehagelige som Medicin eller som Middel i Opdragelsen, hvorfor skulde Guds Forsyn saa ikke kunne gøre det samme for at opnaa et eller andet højere Gode for den enkelte eller for hele Samfundet?

A. Ja, det skulde man anse for indlysende! Jeg er dog bange for, at den forbitrede Mand vil benægte, at Mennesker saadan i al Almindelighed er syge eller trænger til Opdragelse. For raske eller gode Mennesker er Medicin og Revselse jo uden Mening.

B. Vist saal! Og nu rører De virkelig ved det ømmeste Punkt i dette Spørgsmaal. Naar man med Naturalismen forudsætter, at Menneskene fra Fødslen er rene og gode og uden Lyde ligesom Englene; naar man med den egentlige Socialisme siger: Jeg bryder mig kun om Velvære i denne Verden, Himlen overlader jeg til Spurvenerne; naar man med visse Kapitalister dyrker Egoismen i Ren-

kultur og nægter at skyldes Samfundet nogetsomhelst, — ja saa bliver Lidelsen uvægerlig en uløselig Gaade; ikke fordi den i sig selv og efter Skaberens Plan er uden Formaal og Bestemmelse, men fordi Forudsætningerne i Bund og Grund er forkerte!

A. Hallo, nu er vi inde paa noget, som vi bør drøfte lidt nærmere!

B. Lad mig da sige Dem min Overbevisning om denne Sag! Jeg tror, at der klages meget i vore Dage, og at mange lider haardt under den Modgang, de har, netop fordi selve deres uholdbare Standpunkt har foraarsaget den, og fordi dette Standpunkt saa tilmed er Skyld i, at de ikke med Værdighed kan bære deres Modgang. Er Menneskers Verdensanskuelse Nonsens, bliver ogsaa Lidelsesproblemet Nonsens!

A. Det vil altsaa sige, hvis jeg forstaar Dem ret, at kun Kristendommen kan give en tilfredsstillende Forklaring paa Lidelsen i Verden og samtidig Kraft til med Ære at forlade Livets Slagmark som Sejrherre?

B. Ja, det mener jeg, og jeg skal sige Dem, hvorfor jeg mener det.

(Fortsættes.)

F. K.

Missionernes Fremgang i Kina 1930/31.

Den kinesiske Missions Statistik for 1930/31, der lige er offentliggjort af det Apostoliske Præfektur i Peking, har i Øjeblikket en særlig Interesse, da hele Verden har sine Øjne rettet mod dette hjemsøgte Land. Kina gennemgaar i Virkeligheden en ny, gennemgribende Krise; endnu er dets Jord farvet af Blod efter den gavnløse Borgerkrig, og atter er det blevet Skuepladsen for alvorlige militære Forviklinger. Frygtelige Naturkatastrofer, som den sidste Oversvømmelse ved Jangtse, har hærgnet dens blomstrende Egne, mens Krigen i Manchuriet og Shanghai anretter ny uberegnelig Skade. Yderligere hæver Kommunismen i andre Egne stadig frækkere og mere selvbevidst sit Hoved. Under alt dette fortsætter de katholske Missioner støt og ufortrødent deres Arbejde. Vil man danne sig et Begreb om dette, slaar fantasifulde Beretninger og officiel Ros ikke til.

Kun nøgne Tal og Kendsgerninger beviser Værdien af deres Virksomhed, der ikke viger tilbage for nogen Hindring.

I det Aar, Beretningen omhandler, er de selvstændige Missioner vokset fra 97 til 107. Kina tæller nu til Dags vel tre Gange saa mange Forvaltningsomraader, som Tyskland og Østrig kan opvise tilsammen. Nyoprettet blev: Vikariatet Hangchow, de Apostoliske Præfekturer Yutse og Ydhusi, den uafhængige Mission Waihai (alt Franciskanermissioner), de Apostoliske Præfekturer Yochow og Lichow (ledet af spanske Augustinere), Præfektur et Suchow (kanadiske Jesuiter), Præfektur et Chuchow (kanadiske Missionærer fra Scarborough) og endelig det Apostoliske Præfektur Lintsing i Shantung (ledet af indfødt Præsteskab). Det blomstrende Vikariat Paotingfu, der hidtil lededes af franske Lazarister, er med sine mange Institutioner gaaet helt over paa det indfødte Præsteskabs Hænder. En Del af Lazaristerne arbejder fulde af apostolisk Opofrelse videre under den kinesiske Biskops Ledelse. Ved Slutningen af det Aar, Beretningen omhandler, var der saaledes oprettet 14 Missioner, ledet af Indfødte, andre er under Forberedelse. Endvidere fik samme Aar Kirken i Kanton, Sydkinas Hovedstad, en kinesisk Hjælpebiskop beskikket af den Hellige Stol i Bonifacius Young's Person.

Antallet af fremmede Missionærer er steget fra 2092 til 2176, af kinesiske Præster fra 1446 til 1504. I tilsvarende Forhold er Hjælpepersonalet (Søstre, Kateketer, Lærere, Sygeplejere) forøget. Et nyt Præsteminarium er aabnet i Chenglu (Provins Sachwan) under Ledelse af Præster fra Pariserseminariet. Seminariet i Hongkong, der leverer ny Tilgang til Sydkinas Missioner, er rykket ind i en ny Pragtbygning. Et Seminarium er under Opførelse i Kai-fang for Missionerne i Honan. For at vække Kaldelse til Præstegerning grundlægger hver Mission sit »lille Seminar«. I Forberedelsesseminarierne steg Elevernes Tal fra 1463 til 1547, i Gymnasieseminarierne fra 2745 til 3148, i Præsteseminarierne fra 291 til 1024. 26 Præstestuderende opholdt sig ved Propagandakollegiet i Rom. Alt i alt steg de theologiske Studenter Tal sidste Aar med 790 inklusive Ordenskaldene, der steg fra 242 til 305. Fire indfødte Verdenspræster og enkelte indfødte Ordenspræster besøger kirkelige Universiteter i Rom.

Antallet af Katholiker kommer ved en Tilvækst paa 48 974 døble Voksne op paa 25 308 43. Men et Tab paa 8523 Sjæle maa noteres — hvad der dog er et ringe Tal, naar man betænker de Svingninger, som Borgerkrig, Farsoter, Dyrtid, Oversvømmelser, bolsjevistisk Invasion og Udvandring, der er en Følge heraf, bringer med sig. Millioner af stakkels Børn fik Hjælp og Bistand i Missioner-

nes Sygehuse og Apotheker, Millioner Altergange kan Statistiken berette om. Trods visse Indskrænkninger, som Regeringens nye Skolelovgivning har medført, besøgte Missionskolerne stadig af nogle hundrede tusinde Elever. Det katholske Universitet i Peking har hævdet sig glimrende og modtaget den kinesiske Regerings officielle Anerkendelse. Denne Sejr paa kulturelt Omraade maa værdsættes saa meget mere, som Vestens religiøse Ligegyldighed ogsaa truer med at gribe det ny Kinas Ledere.

For at give et Indblik i Fremskridtene paa det ny Skolevæsens Omraade skal her meddeles en Række Tal af de kinesiske katholske Skolers officielle Statistik for Aaret 1931, saaledes som de blev offentliggjort i en Bekendtgørelse fra Kinas Synodalkommission i Peking. I Følge denne tæller Jesuiternes Universitet »Aurora« i Shanghai 180 Studenter, Benediktinernes Universitet i Peking 530. Det er den eneste Højskole, som blandt Pekings 10 Universiteter i Øjeblikket endnu aabner sine Porte. Jesuiternes Handels- og Industriskoler i Tientsin har 57 Besøgende. Katholikerne underholder i Kina 4894 Forberedelsesskoler for Drengene med 87 658 Elever og 3957 Forberedelsesskoler for Piger med 79 953 Elever. I 2025 Folkeskoler gaar der 61 079 Drengene, i 738 Pigeskoler 32 272 Piger. Kina har yderligere 188 højere Drengesekundarskoler med 9212 Elever, 122 højere Pigeprimarskoler med 6581 Elever. 32 Sekundarskoler af første Grad for Drengene har 3502 Elever, 32 lignende Pigeskoler 1860 Elever. I 10 Sekundarskoler af anden Grad for Drengene uddannes 3268 Elever, i 6 lignende Pigeskoler 1045 Elever. Kinas højtudviklede Skolesystem kan yderligere opvise 14 Normal-skoler (Lærerseminarier) for Mænd med 467 Elever og 15 for Kvinder med 502 Elever. I 78 Fagskoler for Mænd undervises 2895 Elever, i 44 Fagskoler for Piger 1720 Elever.

Ved Siden af Skolerne er der 30 Kollegier (Kostskoler) for Drengene (Elevantal 1336) og 23 for Piger (Elevantal 1021).

Den katholske Aktion er organiseret efter Eliteprincippet. Den tæller 1033 Medlemmer i 257 Mandforeninger og 1511 Medlemmer i 61 Kvindeforeninger.

I Nationalforsamlingen i Nanking har det eneste katholske Medlem (Liu fra Tientsin) vundet en betydningsfuld Sejr; han væltede det Lovforslag, der skulde indskrænke Friheden til før det 18. Aar at træffe afgørende religiøse Bestemmelser. Det lykkedes ham tværtimod at sætte et andet Forslag igennem, der var positiv kristeligt orienteret. Ogsaa Lapahong, Præsidenten for den katholske Aktion i Kina, har i Tilslutning til de Retningslinier, der er angivne af den Apostoliske Delegatur, opnaaet et

godt Resultat, idet han af Udenrigsministeriet fik officiel Bekræftelse paa og Anerkendelse af Ejendomsretten til de katholske Missioner.

Mørke Skygger fattes ikke i det ellers saa lyse Billede: Missionærer, der blev angrebne af Røvere og Kommuni-ster, tagne til Fange, slået bort, holdt i Fangenskab, dræbt... Deres Lidelser deler de indfødte Præster og Troende, de ser Kirker og Stationer plyndrede og lagt øde, blomstrende Institutioner knust, hele Menigheder adsplittede. Men trods alt haaber Kinas Kirke, at den spirende Sæd skal modnes til gode Frugter. Uroligheder driver atter over, ogsaa mange af de provisoriske Regeringer forsvinder igen, men eet bestaar: Det kinesiske Folk, denne mægtige Menneskemur. Det unge, fremstræbende, udholdende katholske Kina lider, kæmper og bygger sin Lid paa Herrens Ord, at hans Kirke aldrig skal overvældes.

Tilbageblik.

Smaa Minder fra Kolding Menigheds Begyndelse.

2. Historien om Alteret i Kolding.

Naar man skal indrette et Kapel i et Privatværelse, er det altid det vanskeligste at faa et passende og værdigt Alter. Thi det er naturligt, at Øjet først søger Alteret. Vi Katholiker tænker da paa Tabernaklet, hvor det Allerehelligste opbevares, og hilser paa den i Sakramentet skjulte Frelser. Alteret er egentlig kun selve Alterstenen, der er indviet af Biskoppen, som har nedlagt Relikvier af Martyrer i Alterstenens Gemme. Under den h. Messe er Alteret dækket med et tredobbelt Linklæde. Derfor ser man under den hellige Handling ikke selve Alterstenen.

Da nu det h. Messeoffer bliver frembaaret, og Tabernaklet opstilles paa Alteret, er det naturligt, at enhver ønsker, at Alteret skal være saa smukt som muligt. Hvor glad blev jeg derfor ikke, da Pastor Kerff i Horsens meddelte mig, at jeg kunde faa et Alter, der ikke mere blev brugt. Jeg tvivlede rigtignok paa, om Alteret virkelig var smukt, men saa havde jeg da foreløbig et. Og man lærer snart, at man ikke tør stille for store Fordringer.

Dette Alter var først lavet til et Kapel i Malmö, hvor Pastor Greve Stolberg dengang var Præst. Pastor Stolberg traadte senere ind i Jesuiterordenen. Saa kom han tilbage til Sverige og virkede meget velsignelsesrigt som Præst i Stockholm og i Gefle. Hans Efterfølger i Malmö blev Pastor

Popp, der var født i München. Denne byggede i Malmö en lille Kirke, der tillige fik et nyt Alter. Pastor Brüggemann, senere Jesuit i Aarhus, grundlagde dengang Menigheden i Horsens, og han fik saa dette Alter fra Malmö.

Saa fik Kammerherreinde Berling et nyt Alter i sit Privatkapel paa Ordrupshøj. Hun skænkede da det gamle til Horsens. Dette Alter har længe gjort Tjeneste i Horsens; særlig smukt var det rigtignok ikke.

Saa kunde Malmöalteret tiltræde sin Rejse til Kolding, hvor det blev i 3 Aar. Derfra vandrede det til Svendborg. Der har det endt sine bevægede Dage. Grev Moltke til Glorup skænkede Kirken i Svendborg det store Alter med den herlige Kopi af den Sixtinske Madonna. Nogle Brædder af det gamle Alter er blevet brugt til det nye Alter, ellers er der ikke mere tilbage af det. Man ser, hvor vanskeligt det er at faa de forskellige Ting, der skal anvendes ved Gudstjenesten.

Kort Tid efter fik St. Michaels Kapel imidlertid et nydeligt udskaaret Alter af Egetræ.

Paa en smuk tredje Pintsedag, den første varme og solrige Dag efter en slem og kold Foraarstid, fik jeg Besøg af min Ven og Landsmand, Pastor Kumphove i Flensborg. Han var min nærmeste Nabo sydpaa og havde flere Gange lovet mig at ville besøge mig i Kolding. Da han saa det tarvelige Alter, som vi havde i Kapellet, sagde han straks: »Jeg tror, jeg kan skaffe Dem et rigtig smukt Alter. Franciskus-Søstrene ved Hospitalet i Flensborg har nemlig faaet et nyt Kapel, og snart skal de have et nyt Alter. Jeg tænker nok, at de vil skænke Dem deres gamle, som er rigtig smukt. Forstanderinden, Søster Pia, er nemlig en Datter af den berømte tyske Kunstmaler Eduard von Steinle. Han har lovet sin Datter et Jesu Hjerter-Billede i naturlig Størrelse. Det skal staa paa Alteret i Hospitalets Kirke. Men nu passer det nye Alterbillede slet ikke til det gamle Alter. Han har derfor besluttet at skænke sin Datter et helt nyt Alter. I Løbet af Sommeren vil det hele være færdigt. Kom nu snart til Flensborg, for at vi kan se at faa den Sag i Orden.«

Jeg ventede naturligvis ikke længe, og snart blev Alteret sendt til Kolding. Her er det endnu den Dag i Dag; det er Alteret i St. Michaels Kirke. Rigtignok har det ogsaa i Aarenes Løb undergaaet mange Forandringer og Tilbygninger. Franciskus-Søstrene i Flensborg fik det, da de kun havde et ganske lille Kapel. Da Kapellet blev større, maatte Alteret ogsaa blive større, og foruden Tabernaklet fik det Plads til Udstilling af det h. Sakramente og til Korset under den h. Messe. En af Forstanderinderne syntes, at Alteret stod for lavt. Hun forhøjede derfor de to Altertrin

og føjede et tredje til, der var saa højt, at man kun med stor Forsigtighed kunde gaa op til Alteret. Saaledes kom det til St. Michaels Kapel. Men her var det for højt, det kunde ikke staa i den lave Stue. Derfor maatte det ene Altertrin alter fjernes. Da Kirken var færdig, kunde Altertrinene atter anbringes, men de maatte gøres lavere, fordi de ellers var for høje og ligefrem livsfarlige. I Kirken var Alteret dog for lille. Saa satte vi et nyt udskaaet Galleri, som gaar lige til Underkanten af Kirkevinduet, paa det, og til begge Sider blev Alteret gjort bredere, saa det fyldte lidt mere i Koret.

Endelig skænkede Søstrene de to gothiske, udskaarne Konsoller med Baldakiner, som staa i Koret.

Naar Alteret nu er pyntet med Lys og Blomster, gør det et meget godt Indtryk. Thi alle Forandringer er holdt i den samme Stil, og ingen vil komme paa den Tanke, at Alteret først lidt efter lidt er blevet det, som det nu er.

St. Michaels Menighed bør være taknemmelig mod de gode Franciskus Søstre, som har skænket den et saa smukt Alter.

Mgr. *Clemens Storp.*

Lykkens Lande.

II

Vesuv er Sjælen i Napolis Landskab, Landets samlende Midtpunkt, der ensomt, i kongelig Vælde, løfter sig højt mod den rene blaa Himmel, beherskende den paradisiske Egn, en storladen, tronende Baggrund for den rigt afvekslende Natur. Men bag de formskønne, dunkelgrønne Bjergskraaninger, kronede af den mægtige lysgraa Askekegle, gløder og brænder den hede Ild. Som et evigt Varsel om Fare og Forgængelighed, som et Memento mori staa den alvorstunge Røgsøjle over Vulkanens Tinde. Omkring Vesuv, Napolis Stolthed og Frygt, mødes Naturen i sine største Mod sætninger, den rigeste blomstrende Frugtbarhed, Livsglædens lyseste Lykke med Askens og Lavaens fuldstændige Øde, den stille frodige Vækst med de vældige Kræfter fra Jordens Dyb, som i et Nu kan sprede Angst, Død og Ødelæggelser over Lykkens Egne.

Intet Sted er Vingaardene og Frugthaverne saa frodige som ved Foden af Vesuv og op ad dens Skraaninger. Og oppe paa Toppen er en Udsigt over Bjerge og Dale, Byer og Hav, der i storladen Pragt og underfuld Dejlighed søger sin Lige. Men heroppe aabner sig ogsaa Krateret til en Afgrund af Magtudfoldelse af sælsom gribende Virkning.

Fra Kraterdybets Spalter siver giftige, gulgrønne Svovldampe frem, midt i Bunden hæver sig en Kegle af smeltet Lava og Svovl med rødlig og skinnende grønne og gule Strimer, og herfra slynges med buldrende Tordenlarm en vældig, tyk, hvid Damp søjle højt op i Luften, hvor den bovner ud i tunge, hvirvlende Skyer, der langsomt driver bort og opløses.

Mennesket, der hastet gennem Mørke og Taager for at naa Lys og Lykken, Mennesket, der tror sig Allets Herre og Behersker, føler sin Afmagt og Lidenhed overfor Naturens Vælde. En Stjerne, der skælver i Nattens Mørke, en Dugdraabes Regnbueglans i et Græsstraa, en moden Drue under Rankens fligede Blade, Vesuv's buldrende Damp søjle. Tanken svimler, den fatter ikke Væsen og Aand i de Ting, der saa sælsomt fylder og bevæger Sind og Følelse. Hvad er det for gaadefyldte Kræfter, der styrer Klodernes Gang gennem Himmelrummet, samler Farverne i en Vanddraabe, modner Druens Saft og gløder i Vulkanens Dyb? Ak Menneske, der undres og daares af Naturens Harmoni og underfulde Sømmenspil, hvor er det fat med dig selv. *Campania felix*, Lykkens Land. Men hvorfor kommer der da Stunder og Tider, hvor Sjæl og Sind ikke mere hviler i stille Fred, men brænder sin egen Lykke og Skønhed op, som naar Urkraften vaagner, Krateret sprænges og vælter sine Ildstrømme ned over Bjergets Sider!

Hvert Lykkens Land har sit ulmende og flammende Bjerg. Et Spil af Kræfter, og Asken lægger sit kvælende graa Dække over alle Vækster og slukker Livets festlige Farver, de glødende Lavamasser brænder og lægger alt øde paa deres Vej, Jordens Skælven styrter Hytte og stolteste Bygning i Grus . . .

Naar Vesuv efter et Udbrud atter falder til Ro, naar den flydende Lava er størknet og den sidste Glød slukket, naar Askeregnet er hørt op og Solen igen lyser fra den dyhblaa Himmel, da vaagner Livet paany. Som en Fredens og Haabets lægende Urt breder Gyvelen sig med gyldengule, blidt duftende Blomster over de øde Egne, og som Tiden gaar, grønnes nye Vækster i Ødelæggelserne. Og saa underligt er det, at de Magter, der tilintetgjorde med Dommegrugru, saamtidig lagde en frugtbar Grund til nyt Liv og blomstrende Genopstandelse.

Thi Skønheden, ikke det tomme, følelsesløse Blændværk, men den sande Skønhed er evig og uforgængelig. Og Livet breder sig altid paa ny, hvor Jordbunden er rede, saavist som der altid følger en Vaar efter Vinter. Naturen grønnes evig. Saaledes som og den Menneskesjæl, der er af Aand og Sandhed.

Johs. H.

Guldbryllupskalken i Kolding.

Det er maaske underligt at give saadan et bestemt Navn som »Guldbryllupskalken« til en Genstand, som endnu ikke er ret meget kendt og hverken indviet eller taget i Brug, og dog falder denne Betegnelse saa naturligt, den ligesom melder sig af sig selv, og den har i sig den

Fest og Rigdom og Glæde og det ophøjede, som Betegnelsens Bærer har og ved Indvielsen af Biskoppen vil faa.

Gamle Guldsmed Christiansen i Kolding og hans Hustru holder Guldbryllup den 6. Maj. De har længe set hen til denne Dag og glædet sig til den, og ud af den dybe Taknemmelighed, de nærer mod Gud for al den Lykke og Glæde, han har givet dem i deres Ægteskab, og først og fremmest fordi han har ført dem til sin ene og sande Kirke, har de villet bringe ham et Aftenoffer, en gylden Kalk og Patene, hvori de hver for sig og i Forening har lagt hele deres Hjerter.

Ud af dette Sindelag er den Kalk fremgaaet, som jeg

ovenfor har benævnet Guldbryllupskalken. Se nu paa Billedet, saa skal jeg forklare det.

Kalken er helt af Sølv og forgyldt og 28 $\frac{1}{2}$ cm høj, altsaa en meget stor Kalk; den er besat med 147 Ædelstene, alle ægte. Disse er skænket af Hr. Grosserer Aug. Diemar fra København, som de fleste af Lærerne vil kende. Naar flere gode slaar sig sammen om eet Værk og tilmed nedbeder Guds Velsignelse derover, kommer der ikke saa lidt ud af det.

Kalken er meget kostbar, og den er et meget fint og omhyggeligt Arbejde, præget af Guldsmed Christiansens fremragende Sans for de gode Forhold og den rolige trygge Ligevægt og tillige af hans store tekniske Dygtighed. Men Kalken er tillige, som saa at sige alle Christiansens andre Arbejder paa dette Felt, et »vas spirituale«, et »aandeligt Kar«; den indeholder mere end kostbart Stof, kunstnerisk Følelse og flittigt Arbejde. Kalken er helt baaret af Troens Tanker; den er bygget over en enkelt Tanke, Tanken om Christi Blod, der forsoner Menneskene med Gud.

Forneden paa Kalkens Fod er foruden et Kors indgraveret følgende Sætning af Messens Kanonbøn, nemlig de Ord, der stammer fra den aller-, allerførste kristne Tid, da Apostlene ved den hellige Messe endnu brugte den samme Kalk, som den, Jesus havde brugt i Nadversalen: »accipiens et hunc præclarum Calicem in sanctas ac venerabiles manus suas«, »og idet han tog denne herlige Kalk i sine hellige og ærværdige Hænder«. Med disse Ord skal denne moderne Kalk, som vel nok tør kaldes herlig, knyttes saa nær som muligt til hint første hellige Messeoffer, hvor der altsaa ogsaa har hersket en vis ydre Pragt.

Ellers fremviser Kalken tre Bælter med Ædelstene, et paa Koppen, et paa Knuden og et paa Foden. Hele Kalkens Struktur er beregnet efter disse tre Bælter, og de er hver for sig paa begge Sider begrænsede med Vulster, der skal møde for og beskytte Stenene. Bælterne er indbyrdes forbundne med snoede eller hvirvelformede Led, og Koppen er ret lille i Forhold til Foden for at fremhæve, at det ikke er Mængden af Kalkens Indhold, det kommer an paa, men den uendeligt ophøjede Værdi. Foden virker noget som en Trone.

Stenene paa Nodus (Knuden) er røde Onyxstene og sindbilledliggør Christi Blod. Paa Foden, der forestiller Jorden, er der dels violette Ametyster som den undertiden violette Muldjord, dels grønne Onyxstene som Græsset og Trærne og dels blegrode Rosenkvarter som Menneskene. Paa Koppen er der en Mængde dejlige blaa Turkiser — Himmelen —, hvide Opaler som Skyerne og blanke Maanestene, som leder Tanken hen paa Stjernerne.

Paa Fodens Underside staar fire Skriftsteder, der forklarer Udsmykningens aandelige Indhold: Psalm. 113, 16: *Cælum cæli Domino, terram autem dedit filiis hominum*, »Himlenes Himmel er for Herren, men Jordan gav han Menneskenes Børn«. I Tim. 2, 5: *Mediator Dei et hominum homo Christus Iesus*, »Midleren mellem Gud og Menneskene Mennesket Christus Jesus«. Hebr. 9, 22: *Sine sanguinis effusione non fit remissio*, »Uden Blodsudgydelse sker der ingen Syndsforladelse«. Nahum 1, 3: *Dominus in . . . turbine viæ eius*, »Herren, i Hvirvelvinden er hans Veje«. Det sidste Sted hentyder til Hvirvlerne midt paa Kalken og til, at da Jesus døde paa Korset og forsonede Menneskene med Gud, skete det under Forhold, der var saa skrækkeligt forvirrede, at de meget beegnende kan sammenlignes med en Hvirvelvind.

Stenene paa Foden er anbragt imellem hinanden ligesom tilfældigt udstrøede — der hersker jo en vis malerisk Uorden i Forholdene paa Jordan —; paa Nodus og Cuppa sidder de derimod i regelmæssig Orden — i Christi Blod og i Himlen er der mere Orden.

En Indskrift fortæller ogsaa om Giverne og Anledningen. Fru Christiansen har syet et fint Silkeovertræk til Kalken og desuden givet en fin Læderhaandkuffert til den.

Guldsmed Christiansens har mange Venner og ikke mindst blandt Katholikerne i Kolding, og de glæder sig til at fejre dem paa deres Guldbryllupsdag. Det vil blive en festlig Messe den Jesu Hjertefredag, og Skolens smukke Sal vil blive omdannet til Guldbryllupssalon. Christiansens Børn og Børnebørn vil faa et Indtryk af, hvor højt vi ærer deres gamle Forældre. En stor Glæde venter det aldersstegne Guldrudepar, idet deres Datter i Kalifornien, som de ikke har set i tyve Aar, er paa Hjemrejsen for at gøre Børneskaren fuldtallig; det kan vist nok opfattes som et Svar fra Vorherre paa Forherligelsen af hans Blod; men han vil sikkert ikke blive derved. *J. Olrik.*

Den kirkelige Forvirring i Danmark.*)

Der er sikkert mange kirkeligt interesserede, der med stor Interesse lyttede til det Foredrag, Stiftsprovst Dr. Scharling for nylig holdt i Radio om kirkelige Samlingsbestræ-

*) Nærværende Artikel har staaet som Kronik i Dagbladet »Syd-vestjylland« for 12. April. Fra katholsk Side vil der intet være at indvende imod de rammende Udtalelser, som med sjælden Frimodighed fremsættes i den. *Red.*

belser. Men det kan vel ogsaa formodes, at adskillige har rystet paa Hovedet og sagt: Hvordan skulde en kirkelig Samling i Danmark være mulig?

Dog denne Formodning er ikke absolut givet. Det synes nemlig mig, at dette Spørgsmaal overhovedet aldrig, trods sine Berettigelse, stilles. Vi hører jævnlig smukke Taler om kirkelig Samling i Danmark og Nødvendigheden deraf, men jeg mindes aldrig at have set eller hørt det for Opgavens Løsning fundamentale Spørgsmaal stillet (og langt mindre besvaret): Er der overhovedet nogen som helst Basis for en kirkelig Samling indenfor den danske Folkekirke?

Naar man stiller dette Spørgsmaal, saa har man ogsaa en vis Forpligtelse til at svare derpaa ud fra den Opfattelse, man har eller efterhaanden har faaet, og jeg for mit Vedkommende synes, at der kun kan være at svare: Nej, der er ikke Basis for en kirkelig Samling i Danmark. Der har maaske aldrig været det, men i vore Dage med saa stor en Forvirring i Folkekirken som aldrig før er der intel Grundlag for disse smukke Tankers Udførelse i Praksis. Med mindre da, at Forvirringen skulde føre til, at Kirkens Førere herhjemme virkelig vovede Springet ud paa de halvfjersindstve Favne Vand. — Men derom senere.

At den kirkelige Forvirring er stor, maa vi alle kunne blive enige om. I Babelstaarnet kan Sprogforvirringen ikke have været større, end den er aandelig talt nu i den danske Folkekirke. Ogsaa her tales der med saa forskelligt Tungemaal, at Huset ikke kan bestaa. Alligevel er der mange, der finder dette ganske i sin Orden og udlægger det som et Tegn paa Oplysning og Kultur og som en ganske logisk Følge af hele den Kirkepolitik, der i de sidste hundrede Aar er ført herhjemme.

Dette sidste er rigtigt, og det bør tilføjes, at den væsentlige Aarsag er den »evang. lutherske« Kirkes totale Mangel paa fast Staasted, der er den dybere Aarsag. Denne Kirke er saa rummelig, at det efterhaanden er blevet en hel Noahs Ark. Og Spiren til den Rummelighed skal saamænd ikke søges i Rationalismen eller i Grundtvigianismen, men helt tilbage til Reformationen, da den danske Stats-

kirke ved et Statskup blev flyttet fra sit faste Fundament over i Mosedyndet til Lygtemændene.

Som det altid er Tilfældet, naar Samfundsproblemer af økonomisk og social Art behandles, er der nok, der er parate med Lapperierne. Kun sjældent vover nogen at paa- vise, hvor Roden til det Onde ligger. Saaledes ogsaa her. Smukke Talemaader om, hvad der her og der burde ændres ved, mangler der saa sandelig ikke. Nogle mener, at hvis blot Kirken blev befriet for sine Dogmer, saa vilde alt være godt; andre holder paa endnu mere Rummelighed, og der er dem, der mener, at hvis Kirken fulgte mere med Tiden og blev mere socialt forstaaende, saa vilde baade Arbejderne og de unge — som Kirken praktisk talt ingen Forbindelse har med — indfinde sig.

Hvilken sørgelig Misforstaaelse, men logisk Følge af den hundreaarige Vandring efter Lygtemænd. Gennem Menneskealdre, gennem Slægtled, gennem Aarhundreder indpoder man Ungdommen Despekt for Kirken og fortæller dem, at den er en verdslig Indretning, undergivet Udviklingens Lov som alt andet forgængeligt. Tilsidst er den saa afribbet, at de Unge med Forundring tænker (for endnu siger de det ikke højt) som H. C. Andersen i »Kejserens nye Klæder«: Jamen, den har jo intet paa! Dog ikke desto mindre lokker man Folket med endnu mere Nøgenhed: Vi tager det ikke saa nøje med Jomfrufødslen, vi ser bort fra Opstandelsen, og hvis I blot vil komme til os vil vi ogsaa godt slaa en tyk Streg over Underne i Daab og Nadver. Kan man ikke med de gamle Grundtvigianere, saa er der jo Nygrundtvigianismen, Drevsen Christensens Fløj eller Rørdams, og indenfor Indre Mission er der vel 3—4 forskellige Retninger foruden Barthianerne, der nu paa det heftigste bekæmper deres Ophav. Jo, sandelig, der er Plads til alle — skulde man synes.

Imidlertid, naar ikke engang en Bevægelses forskellige Fløje kan være i Stue sammen, hvordan skulde der saa kunne blive mindste Tale om kirkelig Samling her i Landet. Fromme Ønsker gør det jo ikke alene, og vil man ikke, eller lader man, som om man ikke kan finde den virkelige Aarsag, saa er det altsammen forgæves.

Men der er intet Haab om, at Kirkens førende Mænd

vil gøre Springet ud paa de halvfjerdsindstve Favne Vand og ganske aabent erkende, at Grundskaden er den, at Kirken er uden Fundament og har været det, siden Reformationen ved Statskup blev tvangsindført i det Land, som Ansgar kristnede uden Tvang 500 Aar i Forvejen.

Jens Sønderup.

Jesu Barndoms Forening.

Medlemsbidrag i Aaret 1931.

Aalborg	102,75
Aarhus	126,50
Assens	18,85
Esbjerg	100,30
Fredericia	70,00
Helsingør	200,00
Horsens Skolen	124,00
Kollekt	24,00
	<hr/>
	148,00
Kolding	60,00
København	
<i>St. Ansgars Sogn</i>	
Drengeskolen	26,00
Pigeskolen	86,65
Kollekt	9,47
Den franske Skole	115,00
St. Knuds Skole	425,00
	<hr/>
	662,12
<i>Rosenkranssognet</i>	
St. Mariæ Drengeskole	52,25
St. Mariæ Pigeskole	35,52
Kollekt	9,43
Jeanne d'Arc Skolen	270,00
	<hr/>
	367,20
<i>Sakramentskognet</i>	
St. Josefs Skole	116,50
Kollekt	18,50
Gaver	119,58
Birgittaforeningen	26,35
Unge Piger paa St. Josefs Hospital	12,85
	<hr/>
	293,78
<i>St. Annæ Sogn</i>	173,00
<i>St. Andreas Sogn</i>	
St. Josefsøstrenes Pigeskole	25,00
Assumptionssøstrenes Pigeskole	20,00
Kollekt	6,77
Gaver	28,23
	<hr/>
	80,00
	<hr/>
	Kr. 2402,50

	Overført Kr.	2402,50
Køge.....		35,50
Maribo		30,00
Nakskov		50,00
Næstved		94,00
Nyborg.....		51,35
Nykøbing F.		27,00
Odense St. Albani Skole	71,12	
Børn paa Landet	22,58	
Gaver	91,85	
Kollekt	41,19	
		<u>226,74</u>
Randers.....		50,00
Ringsted		25,00
Roskilde		200,00
Rudkøbing		38,79
Rønne.....		17,24
Silkeborg		25,00
Slagelse.....		20,00
Svendborg St. Knuds Skole	53,48	
Mariakongregationen	31,20	
Kollekt	11,00	
Gave	23,32	
		<u>119,00</u>
Vejle		40,53
		<u>Ialt Kr. 3447,65</u>

Regnskab for Aaret 1931.

Indtægt:

Kassebeholdning	502,52
Medlemsbidrag	3447,65
Renter	17,32
	<u>Ialt Kr. 3967,49</u>

Udgift:

Udgivelsen af 3350 Aarbøger for 1931.....	320,00
Udgivelsen af 3500 Efteraarshæfter	116,00
Trykning af 1000 Samler-Lister	27,00
Porto	28,89
15,625 Francs til Hovedbestyrelsen i Paris .	3000,00
Kassebeholdning	475,60
	<u>Ialt Kr. 3967,49</u>

Af ovenstaaende Regnskab fremgaar det, at vi desværre i Aar atter er gaaet lidt tilbage. Bidragene for 1931 udgør 3447 Kr., medens det tilsvarende Beløb for 1930 var paa 3684 Kr., altsaa en Tilbagegang paa 237 Kr. Alligevel maa Aarets Høst betegnes som meget god, da Tiderne jo har forandret sig betydeligt.

Saa meget des mere glædeligt er det at lægge Mærke til de Fremskridt, enkelte Steder kan opvise: Næstved (fra 60 til 94), Helsingør (172—200), St. Annæ Skole (150—173), Jeanne d'Arc Skolen (240—270), St. Josefs Skole (100—116), Nyborg (40—51), Kolding (50—60).

Alle, der har bidraget til det store Resultat, bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.

C. Jaworski,
Foreningens Leder i Danmark.

Fra den vide Verden

Rom

Under Redaktion af Mgr. Giovanni Mercati, Præfekt for det vatikanske Bibliothek, er der bleven udgivet *en Samling af den nuværende Paves Skrifter* fra den Tid, han endnu hed Achille Ratti. I 30 Aar var Don Ratti Chef for det ambrosianske Bibliothek i Milano og skrev mange Artikler om historiske og andre videnskabelige Emner til forskellige førende italienske Tidsskrifter. Den nye Bog er ret stor og indeholder Afhandlinger om Milanos Kirkehistorie, om St. Carl Borromæus og andre Emner. Det første Eksemplar af Bogen blev overrakt Pave Pius af Forlæggeren i Firenze, hvor den er udkommen.

Det første Tog er løbet ind i Vatikanstaten foran den ny Jernbanestation, der næsten er færdig; det bestod forøvrigt kun af et Lokomotiv og en Godsvogn med Materialier til Fuldførelse af Stationen. — I den lille Stat med de faa Hundrede Indbyggere har der været et fornemt Bryllup. Kardinal Pacelli, den pavelige Statssekretær, viede Cecilia Serafini, Datter af Vatikanstatens Guvernør, til en ung Herre, Medlem af det italienske Konsulat. Efter Vielsen var det unge Par til Audiens hos den Hellige Fader, som skænkede Bruden en kostbar Rosenkrans. Eftersom Statssekretæren er en af Pavens allernærmeste Repræsentanter, kunde Vielsen ikke have faaet et finere Forløb; thi Paven selv fungerer ikke ved noget Bryllup; da Pave Benedikt XV's Nevø blev viet, blev Parret bagefter modtaget af Paven, denne selv forrettede ikke Vielsen. Den unge Bruds Fader blev bagefter baade af Paven og den italienske Konge benaadet med de højeste Titler og Ordner.

Den ældste Indvaaner i Vatikanstaten er en gammel Tømrer Ridolfi, som nu er 88 Aar gammel. Hans Fader havde lignende Arbejde som han i Gregor XVI's og Pius IX's Dage. Han mindes med særlig Pietet den Stol, han blev sat til at lave til Pius IX, da denne var blevet saa gammel og svag, at han maatte bæres overalt, hvor

han vilde hen. Det store Ur i St Damasus's Gaard har i over 70 Aar været under den gamle Mands Varetægt, og i al den Tid har aldrig nogen Urmager været hentet for at reparere det.

Frankrig.

Ærkebiskoppen af Paris, Kardinal Verdier, har for nylig optaget et Laan paa henimod 3 Millioner Kroner for at finansiere det store Program, han offentliggjorde i December: at bygge et stort Antal Kirker, dels for at afhjælpe Arbejdsløsheden og dels for at rejse haardt tiltrængte Kirker i tæt befolkede Distrikter. Det er Meningen at opføre 60 Kirker, af hvilke 19 er godt paa Vej, ja de 14 af dem kan aabnes i Løbet af et Par Maaneders Tid. For ogsaa at hjælpe Malerne har »Kardinalen af de 60 Kirker«, som man har kaldt ham, bestilt Dekorationsarbejde paa 700 Kvadratmeter i en af Kirkerne.

Ærkebiskoppen af Paris har endvidere nedsat en kirkelig Kommission, som skal undersøge, om der ikke er Grund til at arbejde for Salig-Erklæring af Drengen Guy de Fontgallant, som døde i Paris 1925 i en Alder af 11 Aar, og om hvem der allerede er talt ogsaa her i Ugebladet for nogle Aar siden. Ansøgningen med i alt 650.000 Underskrifter er blevet sendt til den Hellige Stol med Anmodning om, at den mærkværdige Dreng maatte blive optaget i Rækken af Kirkens Salige. En af disse Ansøgninger kommer fra Brasilien og er underskrevet af 10 Ærkebiskopper, 39 Biskopper og 500 Præster, som var samlet i Anledning af Indvielsen af den store Statue af Christus Forløseren ved Rio de Janeiro sidste Oktober. Talrige Omvendelser og Kaldelser til Præstestanden, mener man, skyldes Guy de Fontgallands mægtige Forbøn. Drengens Forældre har modtaget mere end 25.000 Breve fra Folk af alle Stænder hele Verden over, som bevidner deres Andagt til ham. Der er udkommet 55 Biografier af ham paa 20 Sprog.

Præsteseminarie i Berlin.

Allerede snart efter Overtagelsen af det nyoprettede Bispedømme Berlin bekendtgjorde Bisp Dr. Christian Schreiber, at det var hans Agt med det første ogsaa at oprette

et eget Præsteseminarie, hvor Præsterne skulde forberedes direkte til Sjælesorgen i Berlin. Tidligere end Bisp Schreiber vel den Gang havde tænkt sig det, bliver denne Plan nu til Virkelighed. Det lyder paradoksalt, men forholder sig alligevel saaledes: Den nærværende almindelige Nødtilstand er Skyld i, at Planerne fremskyndes. Alle velgørende Anstalter lider under den almindelige Depression; det faar særlig de private og ikke mindst de religiøse Anstalter at føle. I Dominikanerindernes Børnehjem i Berlin-Hermsdorf, der først for faa Aar siden er bleven udvidet med en stor Nybygning, og hvor der er Plads til over 300 Børn, var der sidste Aar kun anbragt 15 Børn. I Længden kan en saa stor Anstalt ikke holde hertil. Søstrene maa derfor opgive Hjemmet. De faa Børn, som endnu er der, finder let Anbringelse andetsteds. For nu ikke at lade Institutionen i Hermsdorf gaa helt over paa andre Hænder, har Bispem i Berlin nu besluttet at indrette Præsteseminarier dér, da Bygningerne kun kræver ubetydelige Ombygninger for at kunne svare til deres nye Bestemmelse. Den sunde Beliggenhed langt udenfor Byens Stenørken, en stor Have, de fuldt moderne hygiejniske Anlæg vil gøre Hjemmet til et velegnet Opholdssted for de vordende Prætestuderter.

Katholsk Gudstjeneste ombord paa »Europa«.

Mens Skibsfarten Verden over lider haardt under Verdenskrisen, har to tyske Kæmpedampere »Europa« og »Bremen« gjort ret gode Rejser. Saaledes gjorde »Europa« 20 Rejser i Aaret 1931. Naturligvis mærkes ogsaa paa disse store Dampere en Tilbagegang i Passagerantallet, og Fornøjelsesrejser hører saa godt som helt op. Men hvad man ikke helt kunde stille i Bero, var Gejstlighedens og Ordensfolkenes Tjenesterejser. 4 Bisper og 126 Præster foruden 78 Søstre og 5 Lægbrødre befordredes af »Europa« alene. I en Henseende er »Europa« enestaaende, den har en Sakristian, der samtidig er fuldt uddannet som Organist. Derfor kunde der undervejs paa Havet fejres 24 Koralhøjmesser, et højtideligt Rekviem og 21 tyske Sangmesser. Under 626 Messer blev der uddelt 1002 Kommunioner ombord. Gennemsnitlig overværede 24 Passagerer hver Messe.

Den eucharistiske Kongres.

Ændring i Programmet.

Der er sket en væsentlig Ændring i Programmet for Søndagens Gudstjenester og Møder, idet disse finder Sted i København i Stedet for i Ordrup.

Pontifikalmessen Søndag den 21. August holdes i Tilbedelsesklosterets meget store Have (Jagtvej). Processionen kommer til at bevæge sig rundt om Klosteret, nemlig gennem St. Kjelds Gade, Australiensvej, »Ved Klosteret« og et lille Stykke ad Jagtvej.

Endvidere kan det meddeles, at flere af Møderne tænkes afholdt i Idrætshuset (Stadion).

Paa Grund af de store Forandringer er Programmet i sin nye Form endnu ikke fastlagt, hvorfor vi venter med at meddele nærmere Enkeltheder til næste Gang.

Sekretariatet.

Fra Hovedstad og Provins

Sundby.

Den smukkeste Fest, der afholdes i St. Anna Menighed, er vel nok Festen for de Ældste, som blev fejret i Søndags. Henved 40 Gæster var mødte og blev anbragte ved de festligt smykkede Borde.

Hvor var det gribende at se dem siddende med barnlig Forventning, nogle svage og hjælpeløse, andre endnu ranke og raske, men alle dog mere eller mindre mærkede af Livets Alvor og af Tiden!

Ja, hvor stolte maa vi ikke være af disse vore Ældste! De er jo dog Grundlæggerne af vor Menighed; uden deres Trofasthed og Kærlighed til Kirken var St. Anna Menighed aldrig vokset, som den er. Deres Eksempel har været en Spore for Børn og Børnebørn, ja for mange i Menigheden, og næsten aldrig var de Ældstes Plads i Kirken tom, og naar de Yngre blev borte med den Undskyldning, at det var daarligt Vejr, mødte disse kære Gamle op (som en stille Protest mod de Yngres Lunkenhed).

Festen indledtes med en hjertelig Velkomsttale af Sognepræsten; derefter vekslede Taler, smaa Theaterstykker, Sang af et Ungpigekor og Oplæsning. I Pausen trakterede Husmødrenes Bestyrelse med Kaffe, Lagkage, Vin, Cigarer o. s. v., og da der tilsidst blev spillet Lotteri, var Glæden

paa sit højesle. Festen skulde sluttes Kl. halvelve, og flere voksne Sønner og Døtre var mødte for at bringe Forældrene hjem; men da saa man det Særsyn, at hvor det ellers er Forældrene, der maa vente paa Børnene, var det nu de Unge, der maatte vente, og flere Døtre og Sønner maatte tage Plads og vente, til Far og Mor kunde rive sig løs fra det hyggelige Samvær og tænke paa at komme hjem, sikkert alle en Oplevelse rigere og medtagende den Følelse, at selv om de Ældste bliver glemte af Verden, saa vil de aldrig blive glemte i St. Anna Menighed.

K. H.

Academicum Catholicum

Tirsdag den 17. Maj Kl. 20.

Monsignore Jakob Olrik: *Eucharistiske Kongresser.*

Pater Olaf Jan Ballin O. Præm.:

Den eucharistiske Kongres i Malines 1930 (m. Lysbilleder).

Hs. Excellence Biskop Josef Brems:

Hvad skal Københavnerne gøre til Forberedelse af den eucharistiske Kongres.

Sang af Jesu Hjerte Kirkes Kor og af Sangere fra St. Ansgars Kirkes og Sakramentkirkens Kor.

— *Alle er velkomne!* —

Mødet holdes i Nikolai Kirkesal.

Adgangskort à 50 Øre faas i Katholsk Boghandel, Stenosg. 3, paa Menighedskontoret, Bredgade 64, og ved Indgangen.

St. Knuds Skole

(Stenosgade 4).

Eksamensberettiget Forberedelses-, Mellem- og Realskole.

Katholske Elever, som ønskes optaget i 1. U.-kl. til Sommer, bedes indmeldt snarest hos

Rektor for Sankt Knuds Stiftelse.

En Portion af Kozlowskis Familielegat

for ubemidlede ugifte Kvinder eller Enker af de katolske Menigheder i København og Frederiksberg er bleven ledige. Ansøgninger maa indsendes inden **15. Maj** d. A. Skemaer kan faas og afleveres i lukket Konvolut paa Menighedskontoret, Bredgade 64 (Kl. 1—4, Lørdag 1—2. Mandag lukket).

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingssalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag Aften Kl. 20.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferencer.

Kirkelig Kalender.

Maj.	Maj
8. S. Søndag i Christi Himmelfarts Oktav.	15. S. 1. PINTSEDAG.
9. M. Gregor af Nazianz.	16. M. 2. PINTSEDAG.
10. Ti. Antoninus.	17. Ti. 3. PINTSEDAG.
11. O. i Oktaven.	18. O. Tamperdag i Pintsen.
12. T. Oktav af Christi Himmelfart.	19. T. i Oktaven.
13. F. Robert Bellarmin.	20. F. Tamperdag i Pintsen.
14. L. Vigilie.	21. L. Tamperdag i Pintsen.

Maj. **Ugens Messebønner.**

8. S. **Søndag i Christi Himmelfarts Oktav** (604—444); 2. *Sæl Bønner*: Ærkeengelen Michaels Aabenbarelse (1089—931), 3. *Sæl Bønner*: Oktaven (600—439); Slutningsevangelium: Festens (1094—900).
9. M. Gregor af Nazianz (908—738); 2. Oktaven (600—439).
10. Ti. Antoninus (908—738); 2. Oktaven (600—439), 3. Gordian og Epimachus (908—739).
11. O. i Oktaven (600—439); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken ([123]—[107]) eller for Paven ([122]—[107]).
12. T. Oktav af Christi Himmelfart (600—439); 2. Nereus, Achilleus, Domitilla og Pancratius (910—741).
13. F. Robert Bellarmin, Biskop, Bekender og Kirkelærer ([41] [42]); 2. Ferialdagen (604—444), 3. Om Fred og Enighed*); Himmelfartens Præfation.
14. L. Vigilie (607—447).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

*) Findes i N. U. Nr. 15, Side 312.

Oratio imperata omittitur per totam Octavam Ascensionis et a Vigilia Pentecostes usque ad Festum Ss. Trinitatis inclusive, juxta Rubricas. Red. Dir.

St. Ansgar.

Majandagterne holdes hele Maanedens igennem: Paa **Søgnedagene** Kl. 20, paa **Søn- og Helligdage** derimod Kl. 17.

Mødreforeningens Møde holdes Tirsdag den 10. Maj efter Messen Kl. 8¹/₄.

Paa 2den Pintsedag d. 16. Maj Kl. 8 Morgen agter Hs. Excellence Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til Voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om *snarest muligt* at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke **Søndag d. 8. Maj** Kl. 15.

Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Fælleskommunion Søndag den 8. Maj Kl. 8.

Katholsk Skolehjem

i **Sønderborg** modtager Elever, der ikke er fyldt 13 Aar, og som vil besøge **Statsskolen**. Nærmere Oplysninger faas ved Henvendelse til Sognepræsten Pastor H. Messerschmidt, Kongevej 27. For at sikre Optagelsen i Statsskolen bedes Indmeldelsen ske **snarest**.
H. Messerschmidt.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Mandag Aften, fra Trykkeriet Tirsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 20.

Søndag den 15. Maj

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Lidelsen i Verden. — Tilbageblik. — Lykkens Lande. — Den kirkelige Forvirring i Danmark. — Mødet om den eucharistiske Kongres. — Fra Hovedstad og Provins. — Den eucharistiske Kongres. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 13, 1-11.

Hvem du ikke skal omgaas.

1. Ikke de hovmodige og rige.

Den, der rører ved Beg, besmittes deraf, og den, som har Omgang med en stolt, lærer Hovmod (af ham). Et tungt Læs løfter den paa sin Skulder, der vil omgaas en, der er rigere end han selv; nej, gør dig ikke til Følgesvend af en, som er mere velhavende end du! (13, 1-2.)

2. Hvorfor du ikke skal omgaas de rige.

Hvad har en Kedel med en Lerpotte at gøre? Støder de mod hinanden, gaar Potten i Stykker. (13, 3.)

Har den rige gjort Uret, byder han dig (alligevel) Trods i Vrede; men har den fattige lidt Uret, maa han tie stille. Har du (den fattige) ydet noget, benytter han sig af dig; har du (siden hen) ingen Ting, lader han dig i Slikken.

(Saalænge) du har noget, er han din Ven og udnytter dig uden (Hensyn og) Medfølelse for dig. Er du ham nødvendig, besnærer han dig: med et venligt Smil gør han dig Forhaabninger, lover dig Fordele og siger: Hvad trænger du til (i Øjeblikket)? Han gør dig ogsaa helt skamfuld med (sine Indbydelser til) at spise hos sig, indtil han to, tre Gange (ved Laan) har lettet dig (for dine Penge). Til sidst gør han sig lystig over dig; ser han, (at din Pung er tom), kommer han ikke mere til dig og ryster (haanligt) paa Hovedet ad dig. (13, 4-8.)

Bøj dig (hellere) i Ydmyghed for Gud og vent (Hjælp af) hans Hænder! Men vogt dig for at blive beskæmmet, ved at du lod dig forføre til Uforstand! Gør dig ikke (for) ringe i din egen Visdom, for at du ikke (virkelig) skal fornedres og forføres til Uforstand. (13, 9-11.)

Anmærkning: Jesu Sirach skrev sin Bog omkring 200 f. Chr., paa en Tid, da hedensk Tankegang søgte at faa Indpas hos Guds Folk og fortrænge Fædrenes Tro og Moselovens Moral. For at afværge denne Fare øste han af Bibelens herlige Skatte og viste sine Landsmænd, hvilke aandelige Rigdomme de kunde finde i deres hellige Bøger. Alle de forskellige Spørgsmaal, man i det lange Løb bliver stillet overfor, belyste han ud fra den hellige Skrift. Snart er der derfor Tale om Skaber og Skabning, om Tid og Evighed, om Dyd og Last; snart hører vi om de smaa Regler, der skal iagttages i Familielivet, i Handel og Vandel, i Omgangen med ens Medborgere o. s. v. Og hvor rammende er ikke hans Bemærkninger! Intet Under derfor, at ogsaa den kristne Kirke i de første Aarhundreder benyttede denne Bog som en Slags Katekismus i Sædelære og kaldte den Ekklesiastikus, d. v. s. Kirkebogen. Den har ogsaa Bud til os, der i saa høj Grad er omgivet og paavirket af materialistisk Tankegang.

F. K.

Lidelsen i Verden.

(Fortsat.)

A. De vilde altsaa fortælle noget om, at kun Kristendommen kan give en tilfredsstillende Forklaring paa Lidelsen i Verden og samtidig Kraft til at tage Sygdom, Smerte, Død o. l. paa den rette Maade.

B. Ja, det vilde jeg. Og det er godt, at De bruger Udtrykket »fortælle noget«. For jeg drister mig selvfølgelig ikke til at ville udtømme et Emne, der har saa kæmpestore Dimensioner, eller til at ville udgrunde et Problem, som hører til de vanskeligste, Menneskene kan give sig i Lag med.

A. Jeg kommer til at tænke paa et Foredrag, jeg engang har hørt. Det var om Pessimisme, og Taleren kunde paavise en saadan Hærskare af de forskelligste Lidelser, der tynger paa Menneskets Sind og ikke slipper ham Livet igennem, at jeg havde Fornemmelsen af at se en Maler foran Lærredet, der med det sorteste sort fremstiller vor Tilværelse paa den os omgivende Verdens mørkegraa Baggrund.

B. Denne Foredragsholder var formodentlig en Tilhænger af Schopenhauer, forrige Aarhundredes store Pessimist, der vilde oplyse Europa med den indiske Filosofis Mørke. Se, overfor den Slags Tendenser staar Kristendommen med sin Lære og sine Naademidler og er den rette Optimismes Talsmand. Paa den ene Side stiller den sig med begge Fødder paa Virkelighedens Grund, og uden at afsvække noget anerkender den, at det Onde indtager en ikke ringe Plads baade i Naturens Verden og, som vi tidligere saa, ogsaa paa Moralens Omraade. Paa den anden Side har den gjort et meget ihærdigt Arbejde for at trænge til Bunds i et Problem, som for ethvert tænkende Menneske med Aarene bliver ligesom en Brod, der uafsladelig ægger Tanken og samtidig saarer det ømme, svage Hjerte. Ad to Veje prøvede den kirkelige Videnskab sig frem: Hvad kan en forstandig Filosofi sige om dette Emne, og hvilke Oplysninger giver Guds Aabenbaring om det? — det var de to Spørgsmaal, den søgte Klarhed over.

A. Hvor langt naaede da den kristne Filosofi? Gik

det den lige saa sørgeligt, som det gik Schopenhauers Pessimisme?

B. Nej, langt fra! Den kom et godt Stykke frem. Men den var da naaet til et Punkt, hvor den maatte erklære: »Nu er jeg nødt til at gaa til Theologerne. Jeg er ved Grænsen af mine Evner.« Hvis De for Resten bryder Dem om at høre Resultaterne, kan jeg i Korthed sammenfatte dem paa følgende Maade: I) Gud kan ikke ønske Ting som Sygdom, Smerter, Død for deres egen Skyld, men kun som en Slags Mellemlid eller Overgange til noget godt. Han bruger dem, som t. Eks. Lægen bruger en modbydelig Medicin for at give den Syge Helbredet igen. II) Lidelser er altsaa ikke Ting, der er absolut onde, men de er det kun set fra et vist Synspunkt. De er et Onde for den enkelte og samtidig et Gode for Helheden, d. v. s. for den store Verden, for Naturen, og navnlig er legemlige Savn og Smerter til Bedste for de højere Kræfter i Mennesket.

A. Det vil sikkert være godt at illustrere denne Tanke ved nogle Eksempler, saa den kan blive klarere.

B. Ja! Havde vi faaet vor højt udviklede medicinske Videnskab og Lægekunst, hvis der ikke fandtes en Vrimmel af Sygdomme? Hvor ofte er ikke en Enkelts Sygdom blevet til Frelse for mange, fordi en skarpsindig Læge derved fik Lejlighed til at gøre sine Iagttagelser og drage sine Slutninger? Eller tag vor medfødte Uvidenhed. Denne sørgelige Mangel paa Kundskaber har været en Spore for Slægten til Flid og Studium; en Spore til at oprette Skoler og andre Institutioner, der fremmer Videnskab, Kunst og Teknik; en Spore til stadig at højne Niveaue i Samfundslivet. Eller tænk paa Fattigdommen, og hvad den har givet Stødet til! Den kaldte Arbejdsomhed og maalbevidst Stræben til Live, fik de Kræfter, der ligesom slumrede i en Nation til at vaagne og udfolde sig og skabe herlige Ting paa Haandværkets, Kunstens, Industriens og Godgørenhedens Omraade. Forestil Dem en Verden, hvori alle Mennesker blev fødte som sprænglærde Universitetsprofessorer eller hovedrige Storkapitalister! I Steden for et møjsommeligt Arbejdes mangfoldige Velsignelser og en fremadstræbende Udvikling vilde De i Løbet af ganske kort Tid

konstatere en kedsommelig Lediggang, der ødelagde baade de legemlige og aandelige Kræfter. — Se, det er de dejlige Frugter, vi høster af det Træ, som vi kalder de fysiske Mangler og Onder i Naturen!

A. Hvor føler jeg mig i dette Øjeblik ikke imponeret af Tanken om den store Opgave, Lidelserne har i Menneskelivet! Møjsommeligheder og Genvordigheder skærper Aandens Kraft, fremtvinger Kulturens Vækst og virker som Lodderne i et mægtigt Urværk!

B. Ja, naar man kan se de dybe Tanker, som ligger bagved Lidelserne, og er ærlig nok til at anerkende det store i dem, føler man sig langt mere tilskyndet til at lovprise Gud for hans Visdom og Magt og Godhed end til at kritisere hans Anordninger og Fremgangsmaader. Men vi har hidtil egentlig ikke rørt ved Problemets inderste Kærne.

A. Hvad kunde det være?

B. Det fik jeg for en Del Aar siden en levende Fornemmelse af. Jeg talte med en Moder, der var meget bekymret over sin Datter. Til Trods for al Belæring og alle Advarsler tænkte den tyveaarige Pige kun paa Narrestreger og Pjank. Hendes gode Moder vidste ikke, hvad hun skulde gøre ved sit Barn, der tilsyneladende kun havde Sans for Klæder efter den nyeste Mode, Balaftener og Romaner. Da kom Verdenskrigen, og med den kom Nød, Sygdom og desuden Dødsfald i Familien. Ogsaa Moderen døde; men endnu før hun lukkede sine Øjne, havde hun den store Glæde at se sin Datter fuldstændig forandret. Hvad ingen Veltalenhed havde formaaet, det havde Lidelserne bevirket. Med eet forstod den unge Pige, at hun ikke var tjent med Pynt og Drømmerier, og at de Ting, hun hidtil havde betragtet som det værdifuldste i Livet, var Tomhed, Forfængelighed og Skuffelse. Da Døden rev hendes Nærmeste bort fra hende, og hun stod alene, fik hun pludselig et Begreb om Guds Højhed og Herredømme; og der gik ligesom et Sting gennem hendes Hjerte, da hun kom i Tanke om den Dom, der venter dem, som kaldes bort. Nu stod det ogsaa klart for hende, at de faa Aar her paa Jorden kun er en Overgang, og at vort egentlige, virkelige Liv hører Evigheden til. Under Indtrykket af den ydre Situation og af de indre Tanker og Følelser følte hun sig ligefrem

nødet til at træffe en Afgørelse. Hun maatte vælge mellem en Livsopfattelse og Livsførelse, der fører til evig Lykke eller til evig Ulykke, og hun valgte det rette. Der kom Alvor i hendes Tilværelse, hun forstod Livets Opgave og tog sig for at løse den med Ære. Siden den Tid har hun ogsaa været mere tilfreds end før, og hendes Latter er bleven ganske anderledes hjertelig. — Se, det er eet Tilfælde! Af den Slags findes Tusinder. De viser alle, at Lidelser har en ganske afgørende Indflydelse paa vor Karakters Udvikling, til Førstaaelse af Livets Mening og Maal og til Opnaaelse af timelig og evig Lykke. Og dette er, som jeg sagde, Kærnen i denne Sag. Men med Hensyn til dette Punkt giver alene Guds Aabenbaring os klar og sikker Besked. Lad os derfor tale om, hvad Theologerne kan oplyse om Lidelsens Problem.

(Fortsættes.)

F. K.

Tilbageblik.

Smaa Minder fra Kolding Menigheds Begyndelse.

3. Den første Sygeberettelse i Kolding i 1882.

Jeg havde kun været kort Tid i Kolding, da jeg fik Besøg af Kapellanen ved St. Nikolai Kirke, Pastor Harald Lunddahl. Han forestillede sig, idet han sagde, at han var Præst i Folkekirken, men jeg vilde maaske ikke anerkende ham som Præst. Jeg svarede: »Saavidt Luther anerkender Dem som Præst, vil jeg ogsaa anerkende Dem.« »Ja, ja,« vedblev han, »det kender jeg nok, og jeg ved, hvad De vil sige dermed.« Denne Pastor Lunddahl var en meget mærkelig Mand. Han mente om sig selv, at han var Katholik, d. v. s. at han hørte med til den store katholske Kirke, hvis Tro han, som han mente, delte. Han var sammen med andre theologiske Studenter ofte kommet paa St. Andreas Kollegiet i Ordrup. Maaske vilde han ogsaa være blevet Katholik; »men,« sagde han, »jeg tog min Eksamen, blev ordineret til Præst, og derpaa giftede jeg mig og fik min første Stilling; saa kunde jeg da ikke mere blive Katholik; men i Hjertet har jeg altid bevaret den katholske Tro.« Paa dette uklare religiøse Standpunkt blev han staaende, halvt Katholik, halvt Protestant. Han raadede ogsaa flere senere Konvertiter til at blive Katholiker.

Han fortalte mig nu, at han var kommet til mig for at sige mig, at der paa Byens Sygehus laa en ung Pige,

der havde en alvorlig Lungebetændelse. Hun var fra København og var omtrent 24 Aar gammel. Hun var Katholik og havde gaaet i Skole hos Pastor von Euch. Han havde ladet hende lægge i et Værelse for sig selv; thi hun skulde jo aflægge det »hemnelige« Skriftemaal. Dertil behøvedes nu intet særligt Værelse; men det viste straks Pastor Lunddahls venlige Sindelag lige over for Katholikerne.

Jeg gik straks over paa Sygehuset. Fanny Ervolter havde faaet et Eneværelse, hvorfor vidste hun ikke. Hun havde straks efter sin Indlæggelse bedt om, at man skrev til Pastor von Euch i Fredericia, at han skulde bringe hende den h. Kommunion. Hun kunde jo ikke vide, at jeg nogle Uger før var kommet til Kolding. Vi havde endnu ikke afholdt offentlig Gudstjeneste; Kapellet var ikke færdigt. Hun blev derfor meget glad, at hun kunde faa de h. Sakramenter. Hun fortalte mig, at Pastor Lunddahl havde været hos hende og tilbudt at tage hende til Alters. Paa sin Bemærkning, at hun var Katholik, havde han svaret, at han delte den katholske Tro, og som Bevis bad han Trosbekendelsen og spurgte, om den da var anderledes i den katholske Kirke. Pigen svarede saa, at hun ogsaa vilde skrifte. Det kunde han ikke have noget at gøre med, og saa gik han. Uden at sige noget til Fanny Ervolter aftalte han det fornødne med Sygeplejersken og gik derpaa straks til mig for at meddele mig, hvorledes Sagen laa.

Jeg aftalte nu med Diakonissen, at hun skulde gøre alt i Stand til den følgende Morgen. Hun sagde, at hun havde intet Kors og ingen »hellige« Lys; hun mente sikkert indviede Vokslys. Jeg lovede at sende hende alt og tillige en Bønehog, for at den Syge bedre kunde forberede sig. Da jeg den følgende Morgen kom, stod der i Sygestuen et pænt dækket Bord med Kors og 2 Sølvysestager. Jeg havde endnu ikke nogen Husholderske, derfor var Lysestagerne ikke særlig blanke, men det var straks blevet rettet af Diakonissen. Jeg vilde saa bede nogle Forberedelsesbønner med den Syge; men hun sagde, at Diakonissen allerede havde læst Kommunionbønnerne med hende. To Dage senere døde hun.

Nu kom det Spørgsmaal: Hvor skal hun begraves? Dengang havde de katholske Præster endnu ikke Lov til at foretage Begravelser paa Folkekirken Kirkegaard. Det var særlig forbudt at indvie Gravene og bestænke dem med Vievand. Det kunde kun tillades, naar Katholikerne havde deres egen Kirkegaard. Men i Kolding var der ingen Vanskeligheder. Baade den midlertidige Sognepræst, Pastor Lunddahl, og Kirkeværgen, Hotelejer Svensson, som

stod for Kirkegaarden, betragtede det som en Selvfølge, at Katholikerne ogsaa fik en Del af Kirkegaarden.

Kolding har altid sat en Ære i at gælde for en frisindet og fordomsfri By. Af personlig Erfaring ved jeg, at Byen med Rette nyder dette gode Rygte. Hos alle Klasser af Befolkningen, hos Øvrigheden og hos den menige Mand har jeg, paa nogle ganske faa Undtagelser nær, mødt den største Velvillie og Imødekommenhed, saa at jeg ogsaa i den Henseende kan sige, at de Aar, jeg tilbragte i Kolding, hører til den Tid i mit Liv, der rummer de kæreste og lyseste Minder for mig. *Mgr. Clemens Storp.*

Lykkens Lande.

III.

Paa Sletten mellem Vesuv og Sorentos Bjerge, tæt ved Havet, ligger Pompeji, omgivet af Oliven- og Cypresselunde. Pompeji, den døde Oldtidsby, som efter henved to Aartusinders Dvale under Aske og Lava atter droges frem i Dagens Lys. Hvor underligt at vandre i disse stille Gader, hvor Brølægningen bærer dybe Spor af Vognhjulenes Slid; hvor underligt at se Brødene, der fandtes i Bagerovnene, Spejlene, der har gengivet de pompejanske Dammers Ansigter, Ligafstøbningerne, der er saa tydelige, at endog Ansigtstrækkene er kendelige.

I nattesort Mørke gik Byen til Grunde, i afsindig Rædsel flygtede Befolkningen ud af dens Porte for aldrig mere at gense Hus og Hjem. Nu lyser Sol og Maane og Stjerner igen over den udgravede By, grønne Firben smutter over Husenes Vægge, og Templernes Søjler ranker sig op af græsgroet Jordbund. I de fornemme Huses aabne Søjlegaard staar Roser i Flor, men Fontænerne rinder ikke mere. Fontænerne, hvis Rislen har betaget og koglet Menneskers Sind den Gang, som et rindende Væld gør det endnu. To Aartusinder er svundne hen, siden Pompeji lagdes øde; men er Mennesker blevet anderledes siden da! Livssyn og Erkendelse er blevet ledet ad nye Veje, men Følelser og Stemninger er de samme hos det tyvende Aarhundredes Menneske, der vandrer mellem de brudte Mure ad de lange smalle Gader, som hos det første Aarhundredes, der den Gang levede og stred eller nød deres Tilværelse her. Brød og Skuespil! Se Brødene, der fandtes i Ovnene, Butikker og Gæstgiverier med Kar og Beholdere til Opbevaring af Spise og Drikke; se Theatrene, hvor Komedier og Tragedier gik over Scenen, den Gang som nu. Og se Væggenes Indskrifter, disse Røster fra saa fjerne

Slægter, ikke dybsindige Digteres Aandrigheder, men Hverdagens Stemmer, der fra en fjern Oldtid taler med en Tunge, der kendes og forstaas endnu, som havde den talt i Dag.

Pompeji. Tider og Liv svinder hen med Seklernes Gang. Riger og Stæder gaar til Grunde og nye opstaar. Et er evigt og uforanderligt, Menneskehjertet og dets lønlige Dyb, ubegribeligt og uransageligt som Vulkanen bag den døde By. . . .

Dagen hælder, og det stunder mod Aften. Palmerne i Napolis Parkanlæg mellem Havet og Byen kaster lange Skygger, Svalerne kredser omkring Castello d'Ovos tunge Borgmure. Da er det Tid at vandre ved Kysten for at opleve den napolitanske Solnedgangs underfulde Skønhed. Matgylden daler Solen omgivet af Purpurglød ned over Havet, der vugger sig ind mod Strandbredden i lange, blide Dønninger. Som et blaalilla Drømmerige svømmer Capris Klipper, hvor Hav og Himmel mødes. I Napoli og i Kystens Bjergbyer flammer Vinduerne, slanke Cypresser og bredkronede Pinier staar mørke og tavse mod Aftenhimlen, Vesuvs Blaanen faar Glød af Solfaldsskæret, og den hvide Røg, der fanger de sidste Straaler, staar som rødrende guldbræmmede Rosenskyer mod den dybblaa Himmel.

Aftenens forunderlige, milde Fred sænker sig over Land og Hav, der aldrig svøbes i skønnere Farvepragt end i saadanne Solfaldsstunder, og der kommer de dybe Øjeblikke, hvor et Menneskehjerte ikke ved af sig selv, hvor det er, som Alverdens Dejlighed aabenbarer sig i stille Lykke. Hurtigt gaar Solen i Hav, medens Kirkeklokkerne ringer Aftensang; den sidste Glød rødmer bort fra Bjergtoppene, og alle Farverne glider ud i Mørke, medens Stjernerne tændes, og Maanen kaster Sølvglans over de sortnende Vande.

O dolce Napoli, o Campania felix, Lykkens Land! Nej, den, der har vandret og dvælet i Skønhedens lykkelige Egne og oplevet dens Højlidsstunder, kan aldrig blive helt ulykkelig. — Der kommer en Aften efter hver Solskinsdag, og Mørket sænker sig vemodigt over hvert Skønhedsrige paa Jord. Men da lyser Haabets Stjerner, spejlende sig i Livets sortladne Hav, indtil den nye Dag bryder frem. Og Minderne lever, Minderne, der dufter som den gyldne Gyvel i Vesuvs Lavamarker, slynger sig som Roser om Pompejis brudte Søjler og gløder som Aftensolen i et Vindue ved Napolis Kyst.

— — —
Napoli under Vesuvs højt løftede Fakkell er et Naturens og Poesiens Skønhedsrige, en Lovsang til Skaberens Vælde

og Almagt og Skønhedsglæde. Rom, Kejsernes og Pavernes By, er Mindernes og Aandens evige Stad, her naaede menneskelig Magt sine højeste Tinder, men ogsaa Afmagtens dybeste Fald. Det mægtige gamle Rom, der undertvang sig den ganske Verden, Forums, Colossæums og Pantheons Rom sank i Grus, men et nyt og større rejste sig over en Fiskers Grav ved Tiberens Bred. Det Rom, Michelangelo kronede med sin ufattelig store og ufattelig dejlige Kuppel over Verdens Domkirke, det vældigste og mest fuldendte af alle Tidens Kunstværker, en menneskeskabt Himmel over Aandens Helligdom.

Kuplen og Vesuv, Rom og Napoli, det er Italien, alt det, der lokker og drager en Menneskesjæl med Længsel og Higen efter Skønhed og Evighedsværd. De hører sammen i et Billede, der omfatter noget mere og noget dybere end Kunst og Naturskildring; herunder anes Tingenes sande Væsen i Sandhed og Skønhed, Liv og Død, Ødelæggelse og Genfødelse. Lysets Egne, Lykkens Lande!

Johs. H.

Den kirkelige Forvirring i Danmark.*)

II.

Egentlig var det ikke min Mening at uddybe Emnet nærmere ud over de faa Bemærkninger, jeg gjorde i min første Artikel. Naar jeg her vender tilbage til Emnet, saa skyldes det først og fremmest et Par paa sin Vis mærkelige, men saare karakteristiske Breve, jeg har modtaget. Det ene er fra en Præst paa Østkysten, og han skriver kort og godt, at alt i min første Artikel er »noget godt Vrøvl«, og saa spørger han ganske troskyldigt, om jeg ikke er klar over, at jeg selv med denne Artikel har gjort Springet ud paa de halvfjersindstyre Favne Vand? — Ja, jeg synes jo ikke, at Artiklen manglede noget i Retning af Tydelighed, saa nogen Grund til Misforstaaelse er der visselig ikke.

Det andet Brev, jeg har modtaget, er fra en ung Arbejder, en af dem, vistnok flere end vi almindeligvis tror,

*) I vort forrige Nummer optog vi under ovenstaaende Titel en Artikel, der havde staaet som Kronik i Dagbladet »*Sydvestjyllands*«. Fra Artiklens Forfatter har vi modtaget følgende med Anmodning om Optagelse i »*Nordisk Ugeblad*«.

Red.

der tænker dybt og alvorligt over Problemerne. Han er ikke enig med mig i alt, hvad jeg skrev, men, tilføjer han:

»Jeg deler heller ikke den almindelige Opfattelse inden for den Klasse, jeg tilhører, at enten skal Religionen fuldstændig afskaffes, eller ogsaa skal Kirken gøres saa tolerant, at overhovedet alt, hvad der har Skin af Religiositet, kan faa Plads der indenfor. Nej, Kirken skal være det faste Punkt, det uforanderlige, med bestemte Dogmer og Læresætninger, som ikke kunde eller maatte diskuteres. Kirken skal være en Klippe, hvortil den trætte Sjæl kan hvile sit Hoved. Som det nu udvikler sig, føres vi lige ud i Kommunismen...«

Hvad denne unge Arbejder her kan se, formaar samtlige Folkekirkens Præster og Biskopper ikke at se. Roligt ser man paa, hvordan Sten paa Sten brydes i Kirkemuren, saa alle mulige »Retninger« kan slippe ind og gøre det hele til en Myretue, hvor Forvirring avler Forvirring.

Men naar saa den unge Brevskriver mener, at denne Kirke med »det faste Stade« maatte kunne rejses paa »evang.-luthersk Grund«, saa er det sikkert mere et »fromt« Ønske end en Overbevisning om, at dette kan lade sig gøre. Der er intel, absolut intet, der tyder paa, at der ud af Tidens Kaos kan opstaa en Kirke med rene Linier.

Vel alle er enige om, at »Reformationen« for 400 Aar siden havde sin Mission i en Forfaldstid, som Vækkelsen havde det i Rationalismens Dage. Derom kan ikke tvistes. Men Spørgsmaalet er blot, om ikke »Reformationen« i Stedet for denne Mission, der rettelig maatte bestaa i at føre Kirken tilbage til Vejen, førte sine Folk længere ud i Dyndet. Thi hvad har været det store Kendetegn for »Reformationen« eller Protestantismen igennem de 400 Aar andet end en uhyre Produktion af Sekter og Sværmere. I Læ af Reformationen og den »evang.-lutherske Kirke« har alle mulige Retninger kunnet blomstre, og ofte har Kirkens egne Mænd været de ivrigste til at nedbryde Kirkens Agtelse og Suverænitæt. Der har jo ikke været den Skomagerdreng, der ikke har kunnet anbringe sin private »Retning« inden for og etablere sig som Kræmmer i

Templet, uden at nogen jog ham ud. Nu er vi naaet dertil, at seks — eller er det otte — Præster under Kirkeministerens faderlige Beskyttelse nægter at tage mod en Irettesættelse fra en Overordnet.

Men naturligvis: Folkekirken eksisterer, men hvad siger ikke Søren Kierkegaard: »En fuld Bonde, der ligger i Vognen og sover og lader Hesten skøtte sig selv, ogsaa han kører, ogsaa han er Kusk, ogsaa han eksisterer.«

Nej, til evig Tid vil Jesu Ord til Peter staa som en myndig, men uendelig trøstende Vejledning: »Du er Klippen, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed.« Igennem Aarhundreders Storme har denne Klippe bestaaet og staar der i Dag som den uforanderlige, i Gaar og i Dag den samme... *Jens Sønderup.*

Mødet om den eucharistiske Kongres.

Naar Hs. Excellence Biskop Brems i Aar har planlagt en dansk eucharistisk Kongres, saa er det navnlig vor Biskops Ønske at give alle Katholiker i Danmark een stor Opgave, som vi alle kan staa sammen om, og som kan virke som et forenende Baand i alle Kredse. Det er derfor, *Academicum Catholicum* kalder alle Københavns Katholiker sammen den 17. Maj til et Møde i Nikolai Kirkesal. Skal vi naa noget virkelig stort og smukt med den eucharistiske Kongres til Sommer, saa er det først og fremmest nødvendigt, at vi ved, hvad det vil sige at holde en eucharistisk Kongres, og hvilken Betydning en saadan Kongres kan have for den enkeltes Fromhedsliv. Det er det, Monsignore Olrik i sin Tale vil vise os. Men skal vi følge det smukke og ophøjede Eksempel, som Udlandet giver os i sin Ærbødighed og sine Æresbevisninger for Alterens Sakramente, saa maa vi ogsaa engang se, hvorledes en eucharistisk Kongres ser ud paa nærmere Hold, og det vil Pater Olaf Jan Ballin give os et Indtryk af ved nogle Lysbilleder, ledsagede af Oplevelser fra en stor eucharistisk Kongres i det katholske Belgien. Endelig drejer det sig jo i ganske særlig Grad om at vide, hvad vi skal gøre for at kunne yde vort Bedste for Kongressen, og det vil vor Bi-

skop selv sige til os: Hvad vi kan gøre, for at vort Arbejde ikke bliver et spredt og forgæves Arbejde, men et samlet Arbejde om den af Biskoppen oprettede Komité. — Vi maa derfor alle møde op den 17. Maj. Der bliver ikke holdt lærde Foredrag, men enhver vil kunne have Glæde og Gavn af at høre dem. Og desuden byder Programmet paa smuk gammel Kirkesang og to Orgelstykker paa det berømte Kirkeorgel, som siges at være et af de bedste i Danmark.

Lad os saa talrigt som muligt samles om vor Biskop den 17. Maj i Nikolai Kirkesal og alle vise vor Interesse for den kommende eucharistiske Kongres; saa vil den ogsaa faa den Betydning for vor Kirkes Sag, som vor Biskop tilstræber ved dette store Arbejde.

Pastor *Knud Ballin*,
Formand for A. C.

Fra Hovedstad og Provins

København.

Efter at Frater Alfred Otto for et halvt Aar siden fik Universitetets Guldmedalje, har igen en af de unge Studerende af Jesu Selskab vundet en Position i den akademiske Verden ved at erhverve Magistergraden ved Universitetets filosofiske Fakultet. Det er Frater Heinrich Roos, der, født i Rüdeshheim i Rhinlandene, for ikke helt fire Aar siden kom her til Landet. Hans Magisterforelæsning, som fandt Sted Mandag den 2. Maj, handlede om »Hovedtræk i moderne tysk Litteraturvidenskab«. Idet vi ønsker den nye Magister til Lykke med det smukke Resultat, kan vi meddele, at Fr. Roos agter at fortsætte sine Studier ved Universitetet, saa vi kan haabe, at han engang som Dr. phil. vil kunne arbejde blandt os til Gavn for vor katolske Sag.

Academicum Catholicum.

Adjunkt Rosendal holdt den 4. Maj et kort Foredrag om Kommunisme, idet han ganske sagligt fremsatte Marxismens og Stahllins Theorier paa navnlig Folkeøkonomiens Omraade. Foredragsholderen viste en Række Skrøbeligheder ved det nuværende Samfunds Økonomi, hvorved han navnlig gik ind paa Problemet: Fremdriven af Profit og viste, hvorledes Kommunismens System udelukkende vilde

maale den enkeltes Fortjeneste efter hans Arbejdsydelse. Arv og privat Kapitalanbringelse umuliggøres som skadelige for Samfundet og den enkelte. Staten skulde regulere Økonomien og den enkelte kun modtage det, som han fortjener ved sit Arbejde og kan forbruge. Derved bliver Forbruget sat op, og Pengene kommer i højere Grad i Omløb end nu. — I Diskussionen, som var meget livlig, søgte man at gaa ind paa Spørgsmaalene om Kommunisme og Religion og om Kommunisme og Moral. Paa disse Omraader syntes dog Foredragsholderen ikke i saa høj en Grad at være orienteret. *K. B.*

Aarhus.

Christi Himmelfarts Dag var Hs. Excellence Biskoppen i Aarhus for at meddele Firmelsens Sakramente til 66 Børn og Voksne. Efter Biskoppens Prædiken traadte alle Firmenderne frem i Midtergangen, ledsagede af deres Faddere, for at forny Daabsløftet, en gribende Ceremoni, som er bedre paa sin Plads ved Firmelsen end ved de smaa Børns første Kommunion, som jo nu finder Sted i 7—8 Aars Alderen.

Om Eftermiddagen og den følgende Formiddag var Hs. Excellence ude i Landdistriktet, hvor hans Besøg vakte umaadelig Glæde. I Hadsten var hele den lille Menighed forsamlet hos Dyrnlæge Jensen, hvorfra man gik til det Sted i Byen, der er udset til den fremtidige Kirkes Byggegrund. Derefter saa man paa det Lokale i Teknisk Skole, der tjener som Kapel, og paa den Altertavle, som Snedkermester O. Christensen har udskaaet og skænket Kapellet. I Grenaa (60 Km fra Aarhus) taltes der med Familien B. Møller, i hvis Hjem Messen læses, og med Tandlæge Malachowicz, Biskoppens tidligere Sognebarn fra Vejle. Der viste sig overalt stor Interesse for Kirkens Fremtid og Længsel efter, at en Søsterkongregation vilde komme og begynde paa Børnehaven, Børnehjem, Exercitiehushus og Sygepleje paa Djursland. *J. K.*

Den eucharistiske Kongres.

Indkvartering.

Hovedkomitéen vil være taknemlig for i god Tid at modtage Tilbud om Indkvartering. Vi minder om, at der ønskes opgivet:

1. Hvor mange der er Plads til,
2. Damer eller Herrer, og
3. hvorvidt Kost ogsaa tilbydes.

Disse og andre Meddelelser vedrørende Kongressen sendes til Sekretæren, Pastor C. Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn., N.

Kongres-Sparemærker.

Aarhus-Komitéen har taget Initiativ til at fremstille Sparemærker (med Billede af en Monstrans) til Støtte for dem, der vil samle sammen til Rejseudgifter. Det er Meningen at sælge Mærkerne til 25 Øre Stk. De indklæbes i et Hefte, overstemples med vedkommende Sogns Stempel, og til Slut hentes enten Beløbet eller Jernbanebilletter hos den, der har solgt Mærkerne. Det henstilles til Lokalkomiteerne at anskaffe sig og anbefale Mærkerne. De faas gratis ved Henvendelse til Sognepræst Josef Koch, Ryesgade 26, Aarhus. Sekretariatet.

St. Nikolaj Kapel, Hvidovre. Gudstjenesten holdes i Fremtiden Kl. 9 i Stedet for Kl. 10.

St. Michaels Klub.

Mødet den 16. Maj bortfalder paa Grund af 2. Pintsedag. Klubben er lukket i Sommersaisonen.

Academicum Catholicum

Tirsdag den 17. Maj Kl. 20.

Monsignore Jakob Olrik: *Eucharistiske Kongresser.*

Pater Olaf Jan Ballin O. Præm.:

Den eucharistiske Kongres i Malines 1930 (m. Lysbilleder).

Hs. Excellence Biskop Josef Brems:

Hvad skal Københavnerne gøre til Forberedelse af den eucharistiske Kongres.

Sang af Jesu Hjerter Kirkes Kor og af Sangere fra St. Ansgars Kirkes og Sakramentkirkens Kor.

— *Alle er velkomne!* —

Mødet holdes i Nikolai Kirkesal.

Adgangskort à 50 Øre faas i Katholsk Boghandel, Stenosg. 3, paa Menighedskontoret, Bredgade 64, og ved Indgangen.

Kirkelig Kalender.

Maj	Maj.
15. S. 1. PINTSEDAG.	22. S. Hellig Trefoldigheds Fest.
16. M. 2. PINTSEDAG.	23. M. Ferialdag.
17. Ti. 3. PINTSEDAG.	24. Ti. Ferialdag.
18. O. Tamperdag i Pintsen.	25. O. Gregor VII.
19. T. i Oktaven.	26. T. CHRISTI LEGEMS FEST.
20. F. Tamperdag i Pintsen.	27. F. i Oktaven.
21. L. Tamperdag i Pintsen.	28. L. i Oktaven.

Maj. Ugens Messebønner.

15. S. 1. PINTSEDAG (616—456).
 16. M. 2. Pintsedag (621—461).
 17. Ti. 3. Pintsedag (624—465).
 18. O. Tamperonsdag i Pintsen (627—468); 2. *Sæl Bønner*: Venantius (914—748).
 19. T. i Oktaven (632—470); 2. Petrus Cælestin (915—746), 3. Pudentiana (915—[67]).
 20. F. Tamperfredag i Pintsen (633—471); 2. Bernardin af Siena (916—746).
 21. L. Tamperlørdag i Pintsen (637—473); 2. For Kirken ([123]—[107]) eller for Paven ([122]—[107]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Oratio imperata omittitur per totam Octavam Ascensionis et a Vigilia Pentecostes usque ad Festum Ss. Trinitatis inclusive, juxta Rubricas. *Red. Dir.*

St. Ansgar.

Paa 2den Pintsedag d. 16. Maj Kl. 8 Morgen agter Hs. Excellence Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til Voksne.

St. Franciskus's III Orden har Møde Fredag den 20. Maj Kl. 20 i St. Knuds Kapel.

St. Ansgars Sogn. Mariakongregationen for Mænd holder Møde Torsdag den 19. Maj Kl. 20 i Forbindelse med Majandagten.

St. Annæ Kirke. Gennemgang af den katolske Tros-lære bortfalder i Maanederne Maj—September.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig Husjomfru; en Ene-pige kendt med Madlavning og Husgerning; et Bybud (fuld Kost).

Plads søges:

af en ung Pige i Forretning; en Inkassator; en Maler (ogsaa selvst. Arb.); en sproglyndig Mand (fransk, engelsk og tysk).

Ansøgning med ev. anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhvn. K. Telf. Byen 8626.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (udtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 21.

Søndag den 22. Maj

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Lidelsen i Verden. — Tilbageblik. — Tiden efter Pintse. — Fra Hovedstad og Provins. — Reduktion i Billetpriserne for Kongres-Deltagere. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 13, 12—29.

1. Vær forsigtig i din Omgang med Stormænd.

Tilkaldes du af en Stormand, saa træk dig (undskyldende) tilbage; desto mere indtrængende vil han saa indbyde dig. Vær ikke paatrængende, for at du ikke støder an; men staa heller ikke for langt borte, saa du bliver glemt. Find ikke paa at tale med ham som din Lige, og stol ikke paa hans mange Ord. Med sin megen Talen vil han jo kun udfritte dig og med et venligt Smil lokke dine Hemmeligheder frem. Hans haarde Sind skal nok huske dine Ord, og han sparer dig hverken for Trængsel eller Fængsel. Vogt dig og pas nøje paa, hvad du hører (= han spørger), for du spadserer med din egen Ulykke (under Armen). Men alt, hvad du faar at vide, skal du anse for en Drøm og staa paa din Post. Elsk Gud hele dit Liv igennem og paakald ham til din Frelse. (13, 12-18.)

2. Nogle Eksempler paa det sagte.

Ethvert Dyr elsker sin Mage og paa samme Maade hvert Menneske sin Lige. Alt Kød holder sig til sin Art, og hvert Menneske slutter sig til sin Jævnbyrdige. Mon vel Ulv og Lam nogen Sinde kan være sammen? Saaledes er det ogsaa med Synderen og den retfærdige. Hvad har Helgen og Hund med hinanden at gøre eller Rigmand med fattig? Som Løvens Bytte i Ørkenen er Vildæslet, saaledes er de fattige de riges Græsgang. Og som Ydmyghed er en Modbydelighed for den stolte, saaledes er ogsaa Fattigmand den riges Afsky. (13, 19-24.)

3. Stormands og Fattigmands Kaar.

Begynder den rige at vakle, støttes han af sine Venner; falder derimod den ringe, stødes han bort ogsaa af sine Bekendte. Gør den rige et Fejlgreb, er der mange Forsvarere; taler han overmodige Ord, giver de ham Medhold. Har den ringe taget fejl, bliver han oven i Købet udkældt derfor. Giver han rimelig Forklaring (for sin Ulykke), finder han ikke Ørenlyd. Naar Rigmand taler, er alle tavse og hæver hans Ord til Skyerne. Taler den fattige, siger de: Hvem er han? Og snubler han, slaar de ham ned. (13, 25-29.)

Anmærkning: Her i Livet er vi omgivet af Fjender, der stadig tvinger os til at stride den gode Strid, indtil Slaget er vundet. »Vaag og bed« er de Vaaben, til hvilke efter vor Frelsers Ord Sejren er knyttet. »Vær forsigtig og paakald Gud«, er ogsaa hos Jesu Sirach Redningen i den specielle Fare, han taler om. Det er nemlig den samme Aand, der har inspireret eller indgivet det Gamle og Ny Testamente. — I Stedet for: »Hvad har Helgen og Hund med hinanden at gøre« o. s. v., har den græske Tekst: »Hvilken Fred kan der være mellem Hyænen og Hunden, hvilken Fred mellem Rigmand og fattig.«

F. K.

Lidelsen i Verden.

(Fortsat.)

A. Nu glæder jeg mig til at se Lidelsens Problem belyst ud fra Guds Aabenbaring. Kristendommens Syn paa Livet og Verden er jo altid en stor Tilfredsstillelse baade for den sandhedssøgende Forstand og for Hjertet med dets Lykkelrang. Men maa jeg ikke lige fortælle Dem to smaa Oplevelser fra min Ungdom, der falder i Traad med vort Emne, og som har gjort overordentlig dybe Indtryk paa mig?

B. Ja, lad mig endelig høre dem! Den Slags Ting gør Drøftelserne mere levende og giver ogsaa større Klarhed.

A. Ser De, en Dag kom min Fader hjem fra sit Arbejde. Han var træt af Slid og Genvordigheder, han havde haft. Som om han var ked af det hele, sagde han pludselig: »Krigstjeneste er Menneskets Liv her paa Jorden, og som en Daglejers Dage er hans Dage« (Joh. 7,1). Da saa min Moder deltagende paa ham og sagde blidt: »Har det Gamle Testamente laant os et Ord, der udtrykker det tunge i Livet, kan vi jo sætte et fra det Nye ved Siden af, saa der kommer lidt Lys i Mørket og Trøst i Bitterheden. Vi skal jo gennem mange Trængsler for at naa ind i Guds Rige, sagde Apostlen Paulus til de første Kristne (Ap. Gern. 14, 22), men vor nærværende Trængsel er forbigaaende og let og virker i os en over al Maade stor, evig og alt overvejende Herlighed, skriver den samme meget prøvede Mand« (2. Kor. 4, 17). Medens min Moder stod og talte saaledes, lyste hendes Øjne af Kærlighed og Fortrøstning, og jeg kunde mærke, hvordan Fader faldt til Ro og følte sig lettet igen.

B. Hvor er det dog dejlige Minder, De har fra Deres Barndomshjem! Og hvor rammende karakteriserer ikke denne Samtale alle Menneskers Livsvilkaar! Det, Deres Fader følte, er ikke andet, end hvad Skriften indprenter forskellige Steder: »Mennesket, født af Kvinden, lever kun en stakket Tid og hjemsøges af megen Elendighed« (Joh. 14,1), ja, »Kort og kummerligt er vort Liv« (Visd. 2, 1), og medens det varer, »besværer det forgængelige Legeme Sjælen, og Jordhytten tynger det tankerige Sind« (Visd. 9, 15).

A. Ja, men netop den Kendsgerning har forvirret mig en Del i mine yngre Aar! Vi havde nemlig en Lærer i Dansk, der ikke sjældent var langt ude med sine Litteraturforklaringer. Engang bemærkede han saaledes, at det maatte betegnes som en stor Uretfærdighed, at gode og onde blev behandlet paa samme Maade her i Livet. Og navnlig, sagde han, var det oprørende, at de ugudelige havde rigeligt med jordisk Gods, medens de retskafne maatte undvære det nødvendige. Jeg følte noget som et Saar i mit Sind dengang, og jeg havde lignende Fornemmelser senere hen, naar jeg kom i Tanke om disse Ord.

B. Det er egentlig to Paastande, De har hørt. Hver af dem er velkendt og flere Tusinde Aar gammel. Den første gaar ud paa, at Gud skulde handle uretfærdigt ved at lade gode og onde lide paa samme Maade. I den anden hævdes, at det er en endnu større Uretfærdighed, naar de ugudelige faar Lov til at nyde Jordens Goder, medens de retskafne lider Nød. — Lad os nu endelig ikke lukke Øjnene for, hvad der pincer det menneskelige Hjerte, og lad os redelig undersøge de fremførte Anker. Men lige saa villige vi er til at indrømme, hvad der er sandt og rigtigt, lige saa bestemt tilbageviser vi al Overdrivelse og Uvederhæftighed. Kun paa Sandhedens Grund er en Forstaaelse af Livets Gaader mulig. Men De maa dernæst ikke vente, at et saa omfattende Fænomen som Lidelsen kan forklares i en Haandevending med et Ord eller to. Vi bør huske, at det menneskelige Livs Hændelser og hele Slægtens Historie ligner en mægtig Strøm, hvis Vande kommer fra et ganske bestemt Sted og har et ganske bestemt Maal, som de iler hen til. Kun naar man da altid har Udgangspunktet og den endelige Bestemmelse klart for Øje, vil det være muligt at finde den rette Bedømmelse for alt, hvad der ligger mellem de to Grænser.

A. Men er de to Paastande da overdrevne?

B. Den anden af dem forudsætter noget, som i alle Tilfælde ikke blot beror paa en ganske overfladisk og ensidig Betragtning af Forholdene, men ogsaa er en kolossal Overdrivelse. Vel er det sandt, at »der findes retfærdige, hvem det gaar, som om de havde gjort de ugudeliges Gerninger, og ugudelige, hvem det gaar, som om de havde gjort de

retfærdiges Gerninger« (Præd. 8, 14), men Historien baade i nyere og ældre Tid viser lige saa afgjort, at mangen en ugudelig »slider og slæber og har travlt, og desto mere gaar det tilbage for ham«, medens »retskafne Smaafolk med eet løftes op af deres trange Kaar og ophøjes, saa de vækker Forundring hos mange« (Sir. 11, 10). Kan De desuden virkelig tro, at han, som har sagt: »Søg først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skal alt andet (som vi trænger til), gives i Tilgift«, ikke holder, hvad han lover?

A. Saa lad os da skære bort, hvad Fantasien har forstørret, og holde os til Realiteterne. Vi faar alligevel en overmaade stor Rest, der vejer meget tungt til.

B. Ja, tag bare en Vægl og læg i den ene Skaal alle de Lidelser, De mener, er uforskyldte. Saa lægger jeg i den anden de Momenter, Deres Moder har gjort opmærksom paa. Saa kan vi konstatere, hvordan Vægten balancerer, og hvad der er Sandhed i denne Sag!

A. Naa ja, min fromme Moder sagde, at Lidelserne nok kommer, men at de ogsaa gaar igen. De er forholdsvis kortvarige og fører, hvis man bruger dem rigtigt, til en evig og udsigelig stor Herlighed. Jeg maa indrømme, at disse Udsigter ligesom tager Brodden af saa meget, der ellers svier som en Brandbyld!

B. Ja, lad os være ærlige! Naar Mennesket bliver født, har det en hel Evighed for sig. Paa denne Vej fremefter indtager Jordelivet med dets Lidelser saa megen Plads som en Prik paa en uendelig lang Linie. Resten af denne Linie bliver for den, der efter Guds Villie benytter sin Tid her paa Jorden som Forberedelse til Evigheden, en saa fuldkommen Lykke, at intet Øje har set, intet Øre har hørt, ingen menneskelig Tanke har fattet, hvad Gud be-reder dem, som elsker ham. Derfor kan De forstaa, at den h. Paulus kunde komme til et helt andet Resultat, end de, som kun ser paa Prikken og lader den uendelig lange Linie, der følger efter den, ude af Betragtning. »Jeg holder for,« skriver han til Romerne (8, 18), »at denne Tids Lidelser er for intet at regne mod den Herlighed, som i Fremtiden skal aabenbares paa os.« Og han var en Mand, om hvem Herren ved hans Omvendelse sagde:

»Jeg skal nok vise ham, hvor meget han kommer til at lide for mit Navns Skyld!«

A. Apostlen Paulus maa have været en meget stærk Karakter!

B. Ja, ganske vist, og samtidig et klart Hoved, der kunde se Tingene i deres store Sammenhæng! Men der er endnu nogle Lodder, som jeg skal have lagt paa min Vægt-skaal! Ikke blot Tanken paa Maalet letter, ogsaa andre Omstændigheder frembringer denne Virkning. Til Mennesket med god Villie kommer nemlig Lidelsen aldrig alene; ogsaa Guds Hjælp og Naade følger med; bliver Prøvelserne større, forøges ogsaa Bistandens Kraft, og aldrig lægger Gud mere paa et Menneskes Skulder, end han kan bære. Det er hans udtrykkelige Løfte (1. Kor. 10, 13). Mangt et lidende Menneske finder, som jeg bestemt ved, ogsaa stor Styrke i Tanken om de Kampfæller, vi har. Jesus har lidt, hans hellige Moder har lidt, alle Guds Hellige har lidt, jeg vil ikke have det bedre end disse, siger de til sig selv og føler i samme Øjeblik en Sejrsvished som den lille David, da han med sine fem Stene i Tasken stod over for den kæmpestore Goliath. Endelig ved vi jo alle, at Livet ligner en Rosenbusk. Ikke alle Dele paa den er Torne, der stikker, der er ogsaa dem, som ikke gør ondt, naar man rører ved dem, og navnlig kender vi dens Blomster, hvis Farve og Duft er en Fryd for enhver. Vi møder ikke blot Ubehageligheder, men ogsaa Glæder paa vor jordiske Vandring.

A. Jeg maa jo indrømme, at en uhildet Iagttager og Bedømmer vil mene, at vore to Skaale nu nærmest holder hinanden Ligevægt, og det er jo et meget trøstefuldt Resultat, vi saaledes er kommet til. Men undskyld, naar jeg spørger videre: Hvorfor har da Gud ikke indrettet denne Verden saaledes, at de gode kunde naa deres evige Bestemmelse uden at maatte drikke Lidelsens bitre Bæger?

B. Nu har De lagt Fingeren paa det afgørende Punkt. Med tusinde andre spørger De: Hvorfor ikke et Paradis paa denne Side Graven og en Himmel paa den anden? Ja, det maa vi have Klarhed over, saa kan vi ogsaa afgøre, om Gud er uretfærdig ved at lade alle lide, som Deres Lærer paastod!

(Fortsættes.)

F. K.

Tilbageblik.

Smaa Minder fra Kolding Menigheds Begyndelse.

4. I Slud og Regn, i Storm og Mørke paa den jydsk e Hede.

Det var den 10. Januar 1886, at jeg i Frikvarteret fik Posten udleveret. Den kom til os paa Seestvejen altid lidt senere. Thi Posten mente saadan halvt om halvt, at vi allerede boede paa Landet i Seest Sogn. Imellem de mange Breve og Aviser fandtes to Breve fra Aarhus, det ene endda anbefalet. Jeg havde endnu ikke læst Brevene, da kom der endnu et Telegram fra Aarhus fra Pater Sträter S. J. En katholsk Bagersvend, Knudsen, laa syg af Tyfus i Lindknud pr. Brørup Station. Jeg skulde skyndsomst rejse derhen for at meddele ham de h. Sakramenter; det var rigtignok ikke sikkert, at den syge endnu var i Live, men jeg kunde dog prøve. Kolding var den nærmeste katholske Station for Lindknud. At der var mindst 6 Mil fra Kolding til Lindknud, det syntes man ikke at have en Anelse om i Aarhus. Man mente, det var saadan en behagelig Eftermiddagstur. Det næste Tog til Brørup gik først Kl. 4. Jeg havde altsaa god Tid til at forberede mig. Først maatte Kortet studeres. Jeg fandt, at Lindknud laa 1 til 1½ Mil fra Brørup, men fra Landevejen og til Lindknud var desuden 1 à 2 Fjerdingsvej. Jeg vidste foreløbig ikke, hvorledes jeg skulde komme derhen. Jeg forberedte alting til Meddelelse af de h. Sakramenter. Den h. Kommunion gemte jeg i Bursen under min Frakke, og saa kunde Ekspeditionen begynde.

Desværre var det bleven et forfærdeligt Uvejr. Den ene Byge fulgte efter den anden, og Stormen ruskede i Vinduerne paa Jernbanevognene. I Kolding kom ind i Vognen, hvor jeg var, Fabrikant S. W. Bruun, en af de koldingensiske Matadorer. Han fortalte mig straks, at han ogsaa havde været i katholske Egne, navnlig i Düsseldorf. Men der er dernede nogle uforskammede Fyre. Nu skal De bare høre, hvorledes jeg blev behandlet. En Dag blev der ikke arbejdet paa Fabriken, og jeg benyttede Tiden til en Spaseretur i Byen. Saa kom jeg ind i en Gade, hvor der holdtes en stor Procession (det var Christi Legems Fest). Det vilde jeg da saa inderlig gerne se, og jeg gik ganske beskeden hen, hvor der stod en hel Del Præster i Guld-Brokade, unge Piger med Blomsterkurve og Kirkedrenge med Røgelsekar. Pludselig slog en opløben Fyr Hatten af Hovedet paa mig, saa den trillede over Gaden, andre sparkede til Hatten, saa jeg maatte løbe alt, hvad jeg kunde,

for tilsidst at faa min Hat tilbage i en meget ramponeret Tilstand. Var det ikke uforskammet? Jeg svarede ham, at enhver dannet Mand, naar han overværede Gudstjenesten hos Anderledestroende, undlod alt, hvad der kunde saare de andres Følelser. Naar han i København havde overværet et jødisk Bryllup, havde han sikkert efter Jødernes Skik beholdt Hatten paa Hovedet i Synagogen. Og overværede han en katholsk Gudstjeneste paa Gaden eller i Kirken, saa burde han tage Hatten af.

Dermed kom vi til Lunderskov Station. Han kørte videre til Vamdrup, medens jeg skiftede Tog vestpaa til Brørup. Henimod Kl. 5 kom jeg der. Der var næsten ingen Rejsende, thi i et saadant Uvejr forlod ingen gerne sit Hjem. Jeg gik straks til Stationskroen for at spørge Værten, om han kunde skaffe mig et Køretøj, helst en lukket Vogn, til Lindknud. Han svarede kort og godt, at det kunde han ikke. Og hvorfor ikke? Ja — der var i Brørup ingen lukket Vogn. For det andet var det et saadant Uvejr, at man ikke kunde forlange, at en Kusk og en Hest skulde ud i det. Og for det tredje, i Lindknud var der Tyfus, og al Færdsel var forbudt Fremmede. Jeg svarede ham, at jeg netop for Tyfusens Skyld skulde til Lindknud, og kunde jeg ikke faa et Køretøj, saa vilde jeg gaa til Fods; thi jeg var den katholske Præst fra Kolding og skulde berette den Syge, og end ikke den værste Storm paa Heden skulde holde mig tilbage.

Ja, saa var det noget andet. Da vilde han gerne hjælpe mig, saa godt han kunde. Han havde en ny tohjulet Gig og en paalidelig Hest; Kusken var temmelig ung og ikke kendt paa Egnen, men det gik vel nok.

Efter et Kvarters Tid stod Vognen for Døren. Kusken modtog sine sidste Instrukser, jeg klatrede op i Vognen ved Siden af ham. Og saa begyndte Turen. Den var ikke helt lystelig. Det var saa mørkt, at man næppe kunde skelne Vejen. Heldigvis stod der Rønnebærtræer langs Landevejen. Men Stormen fik ofte en saadan Magt over det lille Køretøj, at jeg frygtede for, at vi skulde vælte. Dertil kom det voldsomme Regnskyl. Jeg var slet ikke klædt paa til en saadan Tur. Jeg havde ikke engang en ordentlig Kasket paa, kun en stiv Hat. Den maatte jeg holde fast med Haanden. Smøgede jeg Kraven op paa min Frakke, saa stødte den til Hatten, ellers lod den Vandet løbe ind i Frakken. Dertil kom den Uvished, om vi var paa den rigtige Vej til Lindknud.

Endelig opdagede vi et Hus. Vognen kørte derhen. Vi raabte. Døren aabnedes, og en Mand med en Lygte i Haanden viste sig. Om vi var paa den rigtige Vej til Lindknud. Ja, det var vi nok, men der førte ingen regu-

lær Vej videre. Da Manden hørte, hvorfor vi skulde til Lindknud, tilbød han sig som Fører, thi ellers kunde vi ikke finde Vejen.

Saaledes kom vi da efter en halv Times Forløb til Lindknud. Hvor lykkelig var den Syge ikke, at han kunde modtage de h. Sakramenter! Hans Tilstand var den sidste Dag bleven meget bedre. En af de følgende Dage blev han bragt til Ribe Sygehus. Saa kom han tilbage til Aarhus, hvor han senere fik sin egen Forretning. Jeg har besøgt ham dér, det gik ham rigtig godt.

Efter at den Syge havde modtaget de h. Sakramenter, kunde vi tænke paa at køre tilbage til Brørup. Heldigvis havde Stormen lagt sig, Maanen kom af os til frem mellem Skyerne. Vejen var nu let at finde, hvor glad var jeg, at alt var gaaet saa godt! I Stationsbyen kunde jeg lige endnu faa en varm Kop Kaffe, da hørte man Nattoget buldre frem, jeg maatte skynde mig. Jeg takkede Værten og Kusken for deres Venlighed og Hjælpsomhed. Havde jeg ikke haft Kusken med mig i Uvejret, vilde jeg ikke være naaet til Lindknud. Men jeg var dog glad og fornøjet, da jeg efter nogle Timers Kørsel atter sad i St. Michaels Præstegaard.

Mgr. Clemens Storp.

Tiden efter Pintse.

Bøj alt stift, gør lindt alt haardt;
Smelt om Hjertet Isen bort.
Vejled den, som farer vild.

(Af Pintsens Sekvents.)

Saa svandt de tre Kirkeaarets store Højtider. Længst er Julen gledet os forbi, Paasken har været. og nu er vi ogsaa over Pintsen. Endt er alle de største Helligdage, der knytter sig til Minderne om Herrens Vandring paa Jord; nu kommer den lange Række af Søndage efter Pintse, der begynder i Dag med Hellig Trefoldigheds Fest. Saaledes kom der for Herrens Apostle og trofaste Vennekære en Tid, hvor de ikke mere havde ham hos sig, men skulde føre hans Gerning videre i den lange Arbejdstid, der laa foran dem, og som de skulde udføre i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn.

Det maa have været en underlig Tid for Jesu Moder og Venner, da den store Mester ikke mere var hos dem; det kan ikke være andet, end at Savn og Længsel har fyldt deres Sind. Hver Dag af de Aar, de levede sammen med Christus, bragte dem en dyb Oplevelse; hver Morgen

vaagnede de op i Glæde over at skulle se og tale med den Lærer og Ven, de havde saa kær. Nu var det forbi, de har følt det tomt omkring sig, har fordybet sig i Minderne om alt det, der var, har tænkt over, hvad Herren sagde og lærte dem, men har vel ikke rigtig vidst, hvorledes de skulde lægge Fremtiden og gribe den store Opgave fat. Man forstaar, at de Mænd fra Galilæa oppe paa Bjerget har set langt mod Himlen, hvor Frelseren forsvandt; hvor nødtigt skilles ikke Mennesker fra den, der betyder noget for Tilværelsen, hvor vemodigt er det ikke at tage Afsked fra den, der er kærester.

Men saa kom Pintsen, denne underfulde Begivenhed, hvor Herren opfyldte sit Løfte om at sende den Helligaand, opfyldte det paa en saadan Maade, at Vennerne fik Vished for, at de ikke var glemte og forladte trods Adskillelse og Afstand. En forunderlig Begivenhed ikke blot ved Øjeblikkets mærkelige Hændelse med Ildtungerne, det vældige fremfarende Vejr og de forskellige Tungemål, men mest og især ved dens Virkning ud i Fremtiden, ved det store Udsyn, den fra Salen i Jerusalem aabnede ud over alle Grænser og Tider. Nu modnedes den Kreds af Mænd, der trofast havde samlet sig om Kristus, til at tage den Gerning op, der var dem betroet; nu fik de Aanden, saa det blev dem muligt at drage ud i Verden og omforme den, lede Menneskers Tanker og Aand ad nye Veje, leve og stride den lange Arbejdets og Hverdagens Tid efter Pintsen. Den store Forberedelse var til Ende, den Menneskealder, der rækker fra Julenatten, hvor Himlen aabnede sig for Julens Stjerne og Hærskarernes Lovsang over Stalden paa Bethlehems Mark, gennem de stille Aar i Nazareth, de tre Vandreaar, Dramaet paa Golgatha og Paaskens Opstandelse fra Nederlag, Død og Grav, indtil Pintsen. En hel Menneskealder med alt det, hvorom Evangelierne fortæller. Men der skulde mere til end denne storladne Forberedelsestid, mere end Oplevelser og Minder, mere end Samværet. Det viste sig jo, at alt dette end ikke var nok, Modgangen slog Herrens Venner ned, de havde det som Mennesker flest, at i gode og lyse Dage var de med, men da Ulykkerne brød løs, kunde de ikke følge med mere, de blev troløse, et Bytte for Skuffelser og raadvild Tvivl. Og gik det saaledes, medens de havde Herren hos sig, hørte hans Tale og saa hans Gerninger, hvordan skulde det dog saa gaa efter Himmelfarten, naar de var overladt til sig selv! Hvad skulde denne lille Skare Mænd stille op mod de snu Jøders stædige Hovmod og Romernes overlegne Intelligens og Kultur. Det hele havde været forgæves og haabløst, om de ikke havde haft den rette Aand. Men det fik ingen Nød, den Glød af Aand over

Aander, der Pintsedag sænkede sig over Apostelskaren, slukkedes ingen Sinde mere, Pintsen gav dem den Kraft og Styrke, de hidtil havde manglet. I Tro og Tillid bar de den nye Aand ud over Verden, den store Vending var inde, Tiden efter Pintse i Treenhedens Navn.

— — —

Nu drager Foraaret over Lande med al sin Skønhed og Herlighed. Efter Vinterens Mørke og Kulde har Solen faaet Glans og Varme, Skoven staar lysegrøn, og Vaarens duftende Blomster staar i Flor. »I al sin Glans nu straa-ler Solen, Livslyset over Naadestolen, nu kom vor Pintseliljetid«, sang Grundtvig om Pintsen. Ja, nu kom Pintsen igen, kom i Foraarets skønneste Tid, hvor alle Knopper brister, og Bladene folder sig ud af deres Svøb under Pintsesolen. Lys og Varme. Pintsen, Aandens Højtid, en Kirkens og Naturens Fest, hvor »Klokken ringer til Kirke, og Gøgen kukker til Skovs«, som en Digter har sagt. Om dog Pintsens Aand, Kærlighed og Fordragelighed maatte fylde Menneskers Sind og hjælpe over Tidens endeløse Stridigheder og Uro. Om der dog maatte grønnes en ny Vaar for Menneskeheden efter de hærgende Uvejr, der er gaaet over den. Den gamle Verden er slaaet i Kvag, en ny og lykkeligere vil de give os, men, men . . . ! Det gøres ikke ved hensynsløst og i blind Kritik at trampe det gamle ned uden at have Øje for det, der var af Værdi, det gøres ej heller af hvem som helst, der tror sig at være en Tidens Profet og klæder sig i dennes Skrud og Værdighed uden at have Aanden. Hvor skal det hele føre hen, hvor er Vejen bort fra Kaos, kan der ikke komme Stunder, hvor det er som at se ind i en Haabløshedens Fremtid, som om Pintsen var glemt, da Helligdagene gik til Ende.

Og dog, det er atter blevet Foraar. Og endnu er Skovene ikke opbyggede i geometriske Figurer, endnu ikke staar Blomsterne i futuristiske Knaldfarver, endnu ikke synger Nattergalen i Jazz. Og Herren sendte sin Aand, den første Pintse, til den rette Tid, da den netop maatte komme. Noget i denne Verden er dog sikkert og urokkeligt, og det vil bevares for og af hver den, der som hin Skare i Jerusalem i Tro, Haab og Kærlighed søger og paafremkalder Sandhedens Aand, Helligaanden. Og med Øje og Sind oplagt for Samhørigheden, for Hverdagens Pligter over for Gud og Næsten vandrer ud i den lange Tid efter Pintse i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn.

Johs. H.

Fra Hovedstad og Provins

Aarhus.

Mandag Aften var Menighedens Mænd indbudt til et Møde i Præstegaarden, hvor man bl. a. drøftede Deltagelsen i den eucharistiske Kongres i København.

Der viste sig en meget stærk Interesse og Begejstring for Kongressen og Villie til at deltage i den i størst muligt Antal. Bl. a. opfordredes de, som ikke selv kan deltage, til at sende andre paa deres Vegne — paa samme Maade som man i Udlandet undertiden sender Stedfortrædere paa Pilegrimsrejser.

Salget af Sparemærker til Rejsen er allerede begyndt, og der vil blive gjort et energisk Arbejde, for at Salget kan blive stort, og for at Menigheden i Aarhus kan blive talrigt repræsenteret ved Kongressen. H. B.

Vejle.

Forrige Søndag fandt der i St. Norbert Kirke en smuk Højtidelighed Sted ved den sædvanlige Søndagsgudstjeneste, idet Søstrene Crescentia og Rosaria aflagde Evighedsløftet.

Efter at Menighedens Medlemmer med Blomster havde pyntet den hyggelige Kirke, og de mange Lys var tændte, traadte Processionen, der anførtes af den fung. Ceremonimester, Tandtekniker Bang, Ministranterne, Pastor Op de Coul i Korkaabe og de to Søstre, ind i Kirken og fortsatte gennem Kirken op til Alteret.

Den latinske Messe tog derefter sin Begyndelse, idet St. Aloysius Messen, udført som firestemmig Sang, under Ledelse af Dirigenten, Maalerrevisor Reinell, og til Orgelledsagelse af Frk. Carla Petersen, lød smukt og stemningsfuldt.

Pastor Op de Coul talte over Ordene: »Drag bort fra dit Fædreland og gaa til det Land, jeg vil vise dig.« Disse Ord siger Jesus til de Sjæle, som vil slutte Pagt med ham. Man skal forlade Fader og Moder, Hjem og Glæder, fortabe sig selv og hjælpe andre, ikke for en Dag, men for hele Livet.

Pastoren talte om Offerkærligheden overfor Medmennesker. Verden forstaar maaske ikke Offeret, der her bringes; den forstaar kun at kræve, ikke at give; man ofrer sig selv for andre og følger Selvforsagelsens og Korsets Vej. Eders Medsøstre og Menigheden vil følge eder med Sym-

pathi og Agtelse. Kommer Skyggesiderne, da tænk paa Guds Naade. Vis eder som som et Bindeled mellem Gud og Mennesker.

Pastoren salte sluttelig Troens Ring paa Søstrenes Fingre, idet han udtalte: Modtag Troens Ring som Symbol paa Jesus Kristus, saa du i Evighed maa blive forenet med ham. Præsten overrakte derefter hver af Søstrene et Lys, idet han udtalte: Maatte Herren tænde i dig sin Kærligheds Ild.

Derefter fortsattes Messen, Kirkens Kor sang og Hr. Reinnell udførte en Solosang, hvorefter de to Søstre toges til Alters.

Til »Pange lingua« (Lovpris Herren, min Tunge) ordnede Processionen sig atter og skred ned gennem Kirken.

De to belgiske Søstre har opholdt sig her i Byen i ca. 4 Aar.

»Vejle Amts Folkeblad«.

Reduktion i Biletpriserne for Kongres-Deltagere.

Paa en Ansøgning om Reduktion i Biletpriserne, som Hovedkomitéen har indgivet til Generaldirektoratet for Statsbanerne, har man modtaget følgende imødekommende Svar:

»I Anledning af Deres Skrivelse af 30. f. M. meddeles, at man er villig til at befordre Deltagerne i Kongressen for Danmarks Katholiker, der afholdes i København den 19.—21. August d. A., til København og tilbage over Statsbanerne for Dobbeltbiletpris, uanset, at det Tidsrum, hvorover Rejsen strækker sig, er længere end den for Dobbeltbilletter fastsatte Gyldighedstid (2 Hverdage samt tilsluttende og mellemliggende Søn- og Helligdage). Ved Rejse med Hurtigtog maa der betales sædvanligt Hurtigtogstillæg. Hvis der løses Dobbelt-Hurtigtogsbillet, faar denne ogsaa forlænget Gyldighedstid. Yderligere Reduktion i Biletpriserne ser man sig ikke i Stand til at give.

Sagen ordnes paa den Maade, at hver af Kongresdelta-

gerne fra Kongreskomitéen faar tilsendt et paa vedkommendes Navn lydende og af Komitéen underskrevet Legitimationsbevis, der berettiger Indehaveren til i Dagene 18.-19. August d. A. at faa udleveret Dobbeltbillet til København, gyldig til Tilbagerejse senest d. 22. s. M. Beviserne afleveres til den paagældende Statsbaneafrejestation, der udlever den fornødne Dobbeltbillet og paa Forlangende ogsaa en Dobbelt-Hurtigtogsbillet, der begge faar Paastempling om den forlængede Gyldighedstid.

Rejsende fra Privatbanestationer hinsides Statsbanerne maa først løse Billet til Overgangsstationen til Statsbanerne og derefter aflevere Beviset til denne Station.

Det fornødne Antal Legitimationsbeviser leveres gratis herfra, og man beder Dem derfor til sin Tid meddele, hvor mange Beviser der antagelig bliver Brug for. Endvidere bedes det meddelt, hvem der paa Komitéens Vegne vil underskrive Beviserne.

P. G. V.

Graae.

Jyrdal.

Lokalkomitéerne behøver derfor blot — i god Tid — at indsende til Sekretariatet (Adr.: Pastor Benzon, Nørrebro-gade 27, Kbh. N.) Liste over Deltagerne, saa modtager de de fornødne Legitimationsbeviser fra *Sekretariatet.*

A.C. Onsdag d. 25. Maj Kl. 20 i »Vesterhus«. Ordinær Generalforsamling med den i Lovens § 16 angivne Dagsorden. Det reviderede Regnskab vil i Overensstemmelse med Lovens § 18 være fremlagt fra den 20. Maj. *Adm.*

Søndagsgudstjenesten i Sommermaanederne i Provinsen.

De Herrer Præster bedes sende Meddelelse til Redaktionen, i Fald der er indtraadt Forandring i Gudstjenestetiderne siden sidste Sommer.

Credo's Majhefte indeholder følgende: Sigrd Undset, av J. Theeuwes. — Inför 300-årsminnet. För Credo av G. E. — Fra syd for Kølen og Dannevirke I, av P. H. Perch. — Den katolske Kirke i Norge ved årsskiftet, av K. Kjelstrup. — Credos Böcker: Peterskirkens Kunst. Karl Adam. Tro och kärlek. Willibrord Verkade. Der Antrieb ins Vollkommene. Mariologisches aus der vorephesischen Liturgie, recenserade av Heinr. Roos och Fr. Kùpferle. — Från Credos torn, av E. Sandqvist, K. Kjelstrup och B. D. Assarsson.

Christi Legems Fest.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Procession. Kl. 20 Andagt. — Torsdag den 2. Juni Kl. 20 Procession.

Jesu Hjertes Kirke. Stille Messe Kl. 6, 7, 7½ og 10. Kl. 8 Levitmesse. Kl. 19½ Festandagt. I hele Oktaven er der Andagt Andagt med Prædiken, Procession og Te Deum. Kl. 19½ — Søndag den 29. Maj Kl. 19 (ikke Kl. 19½) Andagt med Prædiken, Procession og Te Deum.

Immaculatakirken. Kl. 9 Højmesse. Kl. 16 Procession i Haven. (Udsættes i Tilfælde af daarligt Vejr til følgende Søndag paa samme Tid.)

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Højmesse Kl. 8 Andagt med Te Deum Kl. 18.

Sakramentskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse. Kl. 20 Festandagt. — Søndagen i Oktaven udstilles det allerhelligste Sakramente efter Højmessens Kl. 10 indtil Andagten Kl. 18. — Paa Hverdage i hele Oktaven sakramental Velsignelse efter 8-Messen og Andagt Kl. 20.

St. Antoni Kapel (Husum) Kl. 8 stille Messe.

St. Josefs Kirke. Kl. 6½ stille Messe. Kl. 9 Højmesse. Kl. 15 Andagt.

Rosenkranskirken. Kl. 6½ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 19½ Andagt med Prædiken. — I hele Oktaven holdes hver Morgen Kl. 8¼ Sangmesse med sakramental Velsignelse. Hver Aften Kl. 19½ holdes Andagt.

St. Annæ Kirke. Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 20 Andagt. — Søndag den 29. Maj Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 9½ Højmesse med Procession i Hospitalets Have. Kl. 20 Andagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). Kl. 6½ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 19 Andagt. — I hele Oktaven hver Aften Kl. 19½ Andagt med sakramental Velsignelse. — Søndag den 29. Maj Kl. 9 Højmesse med Prædiken og Procession i Haven, saafremt Vejret tillader det; efter Processionen stille Messe, tidligst Kl. 11.

Festprogram til Søndagen den 29. Maj i Roskilde.

(Christi Legems Procession.)

Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 Højmesse og Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i St. Mariæ Hospitals Have. (Hefter med Processionssalmer å 10 og 15 Øre).

Kl. 12 Middagspause. Lejesalen staar til Disposition for udenbys Deltagere. Her kan medbragt Mad nydes. Kaffe, The, Sodavand faas billigt.

Kl. 14½ Friluftsmøde ved Klosterkirken i Hospitalshaven.
I. Foredrag: Hr. Pater Lucas S. J.: »Eksercitierne en Skole i Livskunst«.

II. Foredrag: Hr. Kaptajn E. Wissum: »Ostervilje«.
I Tilfælde ugunstigt Vejr afholdes Mødet indendørs.
Kl. 17 Festandagt i Kirken.

Immaculatakongregationen. Fælleskommunion Søndag den 22. Maj Kl. 8½ i Jesu Hjerte Kirke. Tirsdag den 7. Juni Kl. 16½ Møde.

Kirkelig Kalender.

Maj.		Maj-Juni.
22. S.	Hellig Trefoldigheds Fest.	29. S. Søndag i Christi Legems Oktav.
23. M.	Ferialdag.	30. M. i Oktaven.
24. Ti.	Ferialdag.	31. Ti. i Oktaven.
25. O.	Gregor VII.	1. O. i Oktaven.
26. T.	CHRISTI LEGEMS FEST.	2. T. Oktav af Christi Legems Fest.
27. F.	i Oktaven.	3. F. JESU HJERTES FEST.
28. L.	i Oktaven.	4. L. Franciscus Caracciolo.

Maj. Ugens Messebønner.

22. S. **Hellig Trefoldigheds Fest** (644—477); 2. *Sæt Bønner*: 1. Søndag e. Pintse (645—478); Slutningsevangelium: Søndagens (648—481).
23. M. Ferialdag; foregaaende Søndags Messe (N. M. 649); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred og Enighed *); der læses hverken *Gloria* eller *Credo*; almindelig Præfation (525—42). Paa denne Maade læses Messen paa Ferialdage i Tiden fra Pintse til Advent.
24. Ti. † Ferialdag (N. M. 649); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. For alle afdøde Troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg.
25. O. Gregor VII (916—751); 2. Urban I (917—752), 3. Om Fred og Enighed *). — *Anm.* Den h. Urbans Kirkebøn (*Da, quæsumus*) findes i den ny Messebog S. 908 og ikke, som angivet, S. 907.
26. T. **Christi Legems Fest** (652—483); *Gloria* og *Credo* samt Julens Præfation i hele Oktaven.
27. F. i Oktaven (652—483); 2. Beda den Ærværdige (919—754), 3. Johannes I ([9]—[9]).
29. L. i Oktaven (652—483); 2. Augustin af Canterbury (920—755).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) Findes i N. U. Nr. 15, Side 312.

St. Nikolaj Kapel, Hvidovre. Gudstjenesten holdes i Fremtiden Kl. 9 i Stedet for Kl. 10.

Oratio imperata omittitur per Octavas Sanctissimi Corporis Christi ac Sacratissimi Cordis Jesu, sc. a die 26. h. m. usque ad diem 10. Junii inclusive, juxta Rubricas. *Red. Dir.*

St. Annæ Kirke. Gennemgang af den katolske Tros-lære bortfalder i Maanederne Maj—September.

St. Andreas Kirke, Ordrup. Søndag den 22. Maj: Firmelse. Messer Kl. 6½, 7½ og 11. Kl. 9 højtidelig Prælatmesse med Firmelse. Kl. 17 Andagt.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditiønskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 22.

Søndag den 29. Maj

1932

INDHOLD: Mødet i Nikolaj Kirkesal. — Lidelsen i Verden. — Tilbageblik. — Fra Hovedstad og Provins. — Den eucharistiske Kongres i København 1932. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Mødet i Nikolaj Kirkesal.

Det Møde, som Academicum Catholicum foranstaltede i Nikolaj Kirkesal i København som en Slags Forberedelse til den kommende eucharistiske Kongres, blev et saare vellykket Møde. Selve Tanken at lade Mødet afholde i Nikolaj Kirkesal viste sig at være en heldig Tanke; sad man først i det smukke, alvorlige Kirkerum, og det gik op for én, hvilken mærkelig Skæbne dette Rum har haft, at det faktisk er det eneste gamle katholske Kirkerum i Danmark, i hvilket danske Katholiker for Tiden kan faa Lov til at samles, da forstod man, at det havde været en heldig Tanke af A. C.'s Bestyrelse at benytte sig af denne Mulighed; det Emne, som skulde drøftes paa Mødet, vilde dernæst have optaget og interesseret dem, der oprindelig lod dette Kirkerum opføre, i højeste Grad, medens det vilde have været komplet ligegyldigt for dem, der viste deres Duelighed ved at rive det ned.

Der var mødt saa mange Deltagere, som der var Siddepladser i Nikolaj Kirkesal, ja nogle maatte endogsaa staa

op under hele Mødet; Antallet af Deltagere maa anslaaes til mellem 500 og 520. Formanden for A. C., Pastor Knud Ballin, bød velkommen i velvalgte Ord, men maatte dernæst meddele, at hans Broder, Pastor Olaf Jan Ballin fra Vejle, var bleven syg; i hans Sted vilde Pastor Benzon, der sammen med hans Broder havde overværet Kongressen i Malines, skildre sine Indtryk fra denne Kongres og fremvise Lysbilleder fra den.

Organist Husson spillede dernæst smukt et Præludium af Bach paa Kirkesalens berømte Orgel, hvorefter Jesu Hjertes Kirkes Kor, forstærket med Sangere fra andre Kirkekor, med megen Stemning sang en seksstemmig Sekvents af Haller under Ledelse af Pater Menzinger og Organist Aagaard. — Derefter holdt Sognepræsten i Kolding, Mgr. Olrik, et Foredrag om eucharistiske Kongresser i Almindelighed; Foredragsholderen har bedt »Nordisk Ugeblad« om ikke at anmelde dette Foredrag. Et Dreng- og Damekor sang derpaa meget smukt Adorante efter en Melodi fra det 18. Aarhundrede. Hr. Pastor Benzon holdt derefter et overmaade interessant Foredrag om den nationale eucharistiske Kongres i Malines i Dagene 28.-31. August 1931. Den første Dag var forbeholdt Børnene; ialt havde 50,000 Børn deltaget i Møderne paa denne Dag. Den anden Dag var viet Kvinderne, der var mødte i et Antal af 35,000; den tredje Dag, der var en Lørdag, var udelukkende helliget mindre Sammenkomster for Lederne af de katholske Foreninger og Foretagender i Belgien. Søndagen endelig var viet Mændene, der mødte i et Antal af 150,000; 89 Særtog og 40 Sporvognstog bragte disse Tusinder af Mænd fra Belgiens forskellige Egne til Malines.

Derpaa frenvistes nogle Lysbilleder, der imidlertid lod en Del tilbage at ønske i Retning af Tydelighed.

Efter at Koret paa ny havde sunget, og Organist Husson atter havde spillet paa Orgelet, besteg Hs. Excellence Biskoppen Talerstolen. Biskoppen vilde først besvare Spørgsmaalet: Hvorfor holder vi denne eucharistiske Kongres her til Sommer? — Vi holder den først og fremmest for den eucharistiske Frelasers Skyld, for at prise og takke ham for, hvad han har givet og giver os i Eucharistien; men

vi holder den sandelig ogsaa for vor egen Skyld. Den, der kun har Udgifter, men ingen Indtægter, maa nødvendigvis gaa fallit; hvad vi kommer til at opleve under den eucharistiske Kongres, bliver en Række aandelige Indtægter, som vi meget daarligt vilde kunne være foruden, omgivne som vi næsten alle er af megen religiøs Ligegyldighed eller af ligefrem Vantro. Vi holder da denne Kongres for at ære Jesus Christus og, for at vi selv maa blive vakte til et mere intenst og mere levende religiøst Liv. — Biskoppen meddelte dernæst, at det var Meningen til næste Aar at foranstalte en fælles Pilegrimsrejse fra København til Lourdes og Lisieux. — Foreløbig vilde og burde man samle alle Kræfter om at sikre den eucharistiske Kongres et smukt og værdigt Forløb; paa det mest indstændige henstillede Biskoppen til Hovedstadens og Landets Katholiker at bede til Gud om, at Kongressen maatte kunne bringe de rette Frugter; særlig stoledes Biskoppen paa, at Landets katolske Kvinder vilde bede meget i den Intention; det var jo netop Kvinder, katolske Kvinder, der i sin Tid havde formaaet at give Anledning til, at de første eucharistiske Kongresser blev afholdt. — Dernæst opfordrede Biskoppen Hovedstadens Katholiker til at være gode mod deres tilrejsende Trosfæller fra andre Dele af Landet og vise dem al den Gæstfrihed, de formaaede. Ogsaa fra Udlandet kunde der ventes en Del Gæster; særlig interessant var i denne Forbindelse Biskoppens Udtalelse om, at det var om ikke sikkert, saa dog meget sandsynligt, at saavel Kardinal *van Rossum*, Propagandaens Præfekt, som Kardinal *Verdier*, Ærkebiskop af Paris, vilde komme hertil for at deltage i Kongressen.

Efter at Biskoppen havde givet de forsamlede Katholiker sin Velsignelse, og disse havde afsunget Vekselhymnen »*Christus vincit*«, forlod Deltagerne langsomt St. Nikolaj Kirkesal under Indtrykket af, at det stedfundne Møde afgav det bedste Varsel om, at den eucharistiske Kongres til Sommer — som vi tidligere har udtrykt det — sikkert vil blive »den mest storslaede religiøse Begivenhed, der siden Reformationen har fundet Sted i Norden«.

Lidelsen i Verden.*)

(Fortsat.)

A. Ved at fortælle om mine Oplevelser har jeg vistnok været Skyld i, at vi er kommet lidt bort fra vort oprindelige Spor. Vi skulde jo tale om, hvad Guds Aabenbaring siger om Lidelsen i Verden.

B. Ja, min Plan blev jo lidt forstyrret. Men vi fik da i hvert Fald slaaet fast, hvordan de virkelige Forhold er. »Et tungt Aag ligger paa alle Adams Børn lige fra den Dag, de ser Verdens Lys, til de vender tilbage til Støvet«. (Sir. 40,1 ff.). Det er Skriften, der siger dette med rene Ord. Men samtidig saa vi ogsaa en Modvægt, der afbalancerer det knugende i Lidelserne, og det i den Grad, at svage Karakterer kan føle sig lettet, og stærke, som for Eksempel Paulus, kan juble i deres Smerter. »Jeg er fuld af Trøst og har en Rigdom af Glæde i al vor Trængsel«, siger han om sig selv. (2. Kor. 7,4).

A. Men De vilde ogsaa forklare, hvorfor Lidelserne af Gud har faaet anvist en Plads blandt Kræfter, der bestemmer vort Livs Gang.

B. Ja, lad os nu drøfte Spørgsmaalet om, hvor Oprindelsen og Aarsagen til Lidelserne bør søges. Overfor dem, der taler om et upersonligt Væsen, en højere Magt, hvorfra snart som ved et blindt Tilfælde, snart som efter en uafvendelig Vilje vore Livsforhold bestemmes, hævder Kristendommen med al mulig Styrke noget helt andet. Efter dens Lære var der engang en Tid, da Lidelsen ikke eksisterede. Paa Biblens første Sider kan vi læse, at Gud efter at have skabt og velsignet Mennesket, »saa alt, hvad han havde gjort, og saa, at det var saare godt« (1. Mos. 1,31). Ganske vist var vore første Forældres Legemer i og for sig ikke uimodtagelige for Smerter og heller ikke udødelige, men ved den almægtige Guds særlige Naade skulde Nydelsen

*) Vi anbefaler vore Læsere grundigt at gennemlæse og at gennemtænke Hr. Pater F. Kùpferles aandfulde Artikler om dogmatiske Spørgsmaal; i en tiltalende fordringsløs Form giver de Læseren en dogmatisk Belæring, der røber den skolede og dybtsøgende Theolog. — Tiden, der især i aandelig Forstand er en Krisetid, vrager selv Surrogater og Stimulanser; den føler Trang til aandelig Næring, der som Indholdet af disse Artikler giver Sundhed, Mod og Livslyst.

af Frugten fra Livets Træ holde baade Lidelsen og Døden borte fra dem.

A. Kender man egentlig Enkelthederne i denne oprindelige Tilstand? Dengang maa det jo have været henrivende at være Menneske!

B. Ja, vi ved jo en hel Del, men lad os nøjes med at tale om de Sider af denne Sag, som har direkte Betydning for vor Undersøgelse og letter Forstaaelsen af den for os. De ved, at Mennesket blev skabt i Guds Billede, d. v. s. det fik en udødelig Sjæl med aandelig Erkendelse, (altsaa ikke blot Sanser som Dyrene) og fri Vilje. Herved kom Adam og Eva til at ligne Gud paa en enestaaende Maade, mere end alle andre synlige Skabninger. Disse tre Fortrin er umistelige, fordi de hører med til den menneskelige Natur. Men i sin Rundhaandethed gav Herren vore Stamforældre meget mere endnu. Det er Dem jo bekendt, at de blev skabt ikke blot som fuldmodne Mennesker i legemlig Henseende, men de var ogsaa forsynet med en til deres Stand svarende Kundskabsfylde. Desuden ejede de noget, som vi, til Dels i hvert Fald, ogsaa kender fra os selv. Gud bestemte nemlig, at de efter en vis Prøvetid skulde kunne faa Lov til at skue ham Ansigt til Ansigt og ved Synet af den uendelig elskelige og skønne guddommelige Aand føle en fuldkommen, aldrig aftagende Lykke til evig Tid. Denne lykkelige Tilstand skulde være sidste Trin i en sjælelig Udvikling, ligesom Blomst og Frugt er det sidste Trin, et Frø under sin Udfoldelse og Vækst kan naa til. Derfor var det hos Adam og Eva som hos os: Gud havde lagt det overnaturlige Livs Frø, den helliggørende Naade og de overnaturlige Dyder og Kræfter ned i deres Sjæls Jordbund. Vi udtrykker denne Hemmelighed ogsaa paa andre Maader. Med Skriften siger vi, at Menneskene blev delagtiggjort i den guddommelige Natur og derved blev Guds Templer. De blev Guds Venner og Adoptivbørn og Arvinger til Himlens Herlighed. Disse Udmærkelser satte dem ogsaa i Stand til at handle paa en saadan Maade, at deres Gerninger fortjente dem en himmelsk Løn.

A. Det vil altsaa sige, at de fik det samme, som vi faar gennem Daabens Sakramente.

B. Ja; men dertil kom noget, som vi nu ikke har. De

var fuldstændig fritagne for Smerter og Besværligheder. I Steden for at maatte gaa igennem Dødens mørke Port for at naa ind til det evige Liv, var det Guds Plan, at de uden Legemets og Sjælens pinefulde Adskillelse, den, vi nærer en hemmelig Angst for hele Livet igennem, skulde iføres Herlighedens Klædebon, naar Tiden var inde. Og endelig var der endnu en anden stor Forskel. Vi Kristne ligner jo nærmest Rekonvalescenter, der ved Hælp af en rationel Pleje skal se at genvinde Helbred og Kræfter. Bistaaet af Christi Sandhed og Naade skal vi ved langvarig Kamp generobre, hvad vi i et skæbnesvangert Øjeblik har mistet. Paa Grund af Arvesynden er vor Bevidsthedsliv, som De ved, ligesom splittet. Det lave Begær i os sætter sig til Stadighed trodsigt op mod Aandens Lov og Ønsker. Det gode i os søger det hellige og smukke, medens det onde med Magt trækker os ned i Dyndet. Vi har tit en Fornemmelse, som om der gik en Revne gennem vor Sjæl, og som om den led af et Saar, der, ligesom under en Besvimelse, Gang paa Gang faar vor Erkendelse til at miste den nødvendige Klarhed, og som frem for alt svækker vor Viljes Kraft paa den sørgeligste Maade. Daaben har ikke forandret denne Tilstand. Derfor bliver det Livets store Op-gave ved et taalmodigt og udholdende Samarbejde med Christi Naade skridtvis at genvinde den oprindelige Klarhed og Viljens Herredømme over Legemets Begær. Se, af den ue Uorden var der ikke Spor hos vore første For-ældre. Deres Legeme og Sjæl var ikke svækket af nogen Synd, men ejede den første Friskhed, Kraft, Skønhed og Harmoni ubeskaaret. Paa den Maade var det altsaa, at Mennesket efter Guds Plan skulde gaa gennem Livet og naa sit Maal. Dette gælder ikke blot om Adam og Eva, men om os alle, fordi Paradisets Lykke og Fred ikke var en personlig Gave, men een, der var givet til hele Slægten. Vor Stamfader havde modtaget den som Værge og Hoved for alle sine Børn.

A. Aa, hvor let og fornøjelig var Tilværelsen dengang dog ikke!

B. Men hvem er Skyld i, at denne enestaaende Arv er gaaet tabt? Hvem har sat den over Styr, er det Gud eller en anden?

A. Ja, det var jo vore første Forældre, der til Trods for, at de stod som hele Slægtens Repræsentanter og kendte Følgerne af deres Handling, ikke agtede Guds Bud og ved deres Hovmod og Ulydighed lod det overnaturlige Liv og dets Kræfter gaa tabt for os alle. De blev da jaget ud af Edens Have, og de havde saa gjort os alle til Bytte for det onde Begær, for Døden, for Smerter og Elendighed. Det var det, vi lærte, allerede da vi var Børn.

B. Ja, det er det rette Svar paa Spørgsmaalet om, hvor Lidelsen kommer fra! Baade det Gamle og det Ny Testamente giver denne Forklaring. »Fra een Kvinde stammer Syndens Begyndelse, og for hendes Skyld dør vi alle« (Sir. 25, 33). »Ved eet Menneske (Adam) er Synden kommen ind i Verden og gennem Synden Døden, og saaledes gik Døden over paa alle Mennesker, fordi alle har syndet i den ene« (Rom. 5, 12). Med Styrke vil vi da hævde, hvad Gud selv har aabenbaret om vor Slægts første Dage i Ære og Lykke, over for alt, hvad der hedder Abetheori og Udvikling fra dyrisk Livsform til et Kulturmenneskes Stadium. Men lad os samtidig se at indse, hvor uretfærdige de er, der stadig knurrer mod Gud, som om han var Skyld i vore Lidelser!

A. Heldigvis er der dog altid andre, som giver Gud og Sandheden Æren. Jeg mindes en sen Aften i Beurons Klosterkirke, hvor den store Munkeskare i Tasmørket med Kong Davids Ord bekendte Slægtens Brøde: »I Sandhed, jeg kender min Brøde, og min Synd staar altid for mine Øjne. Mod dig, ja, mod dig alene har jeg forset mig og gjort, hvad der er ondt for dit Aasyn. (Jeg bekender det,) for at du maa faa Ret med din Dom og staa skyldfri med din Afgørelse. Se, jeg er jo født i Misgerninger, og min Moder undfangede mig i Synd« (Ps. 50, 5-7). Det var gripende at høre den Bøn, og de tredive Aar, som er gaaet hen siden da, har ikke kunnet udviske det dybe Indtryk, det gjorde paa mig.

B. Ja, Gud ske Tak for al den Sone og Æresoprejsning, som gudelskende Mennesker bringer deres Skaber og Herre!

A. Men hemmelighedsfuldt, synes jeg, er det nu allige-

vel, at utallige Millioner er indesluttet i en enkelt Mands Synd og maa bøde for den.

B. De har Ret! Arvesynden er en af vor Tros Hemmeligheder, som vi ikke helt kan gennemskue. Men visse Sider ved den er ligesaa indlysende som tilsvarende Tilstande i vort Samfundsliv. Vi danner, som De ved, alle tilsammen i Guds Øjne en eneste stor Familie. Adam er dens Fader i fysisk Forstand og dens ansvarlige Hoved og Værge i juridisk Forstand. Ham betroede Gud hele Familiens Eje. Som alle andre Steder afhænger ogsaa her Familieformuens Skæbne af Bestyrerens Dygtighed og Haandelag. Disponerer han godt over de ham betroede Værdier, har alle andre Fordel og Glæde deraf uden egen Fortjeneste. Er han uheldig, eller gør han Fejl, kan hele Familien blive bundfattig, uden at blot et af Børnene har personlig Skyld deri.

A. Ja, saadan gaar det jo til i det borgerlige Liv. For saa vidt kan jeg fatte, at det maatte gaa, som det gik. Men havde det ikke været rigtigere, hvis hver enkelt af os lige fra først af selv havde afgjort sin Skæbne, i Steden for at lægge det hele i een Mands Haand? Nu er det jo i hvert Fald ordnet saaledes, at hver især vælger mellem Liv og Død, mellem Frelse og Fortabelse.

B. Hvis Himlens Salighed, Frihed for Lidelse og Død o. s. v. var Goder, der hørte med til den menneskelige Naturs nødvendige Udstyr, saa vi kunde gøre Krav paa dem, havde Gud ikke gjort Adam til ansvarlig Formynder for os alle. Herren nægter jo aldrig det nødvendige og lægger ikke i usikre, fremmede Hænder, hvad vi ikke kan undvære. Men de Goder, som han gav os udover, hvad Retfærdighed kræver, og som altsaa er ren og skær Naade, dem kan han selvfølgelig træffe Bestemmelse om, saaledes som han i sin Visdom og Magt finder det bedst. Det gør Menneskene i lignende Tilfælde jo ogsaa; tænk f. Eks. paa en Legatgiver og hans Bestemmelser om Pengenes Administration.

A. Ærlig talt, nu hører jeg noget nyt! Jeg har aldrig vidst, at Sagen hang sammen paa den Maade.

B. Lad mig blot tilføje endnu en lille Bemærkning om Lidelserne og Døden. De to er i og for sig lige saa

naturlige hos os, som de er hos Dyrene. Men da begge var ophævet ved Guds Naade, er deres Tilbagevenden blevet en Straf, som det fremgaar af Guds Trusel før Syndefaldet.

A. Aa, nu er jo ogsaa den Gaade løst, jeg saa ofte grublede over, naar Kirken paa den ene Side hævdede, at Lidelse og Død var en Følge af Arvesynden, medens den vantro Videnskab paastod, at de var noget ganske naturligt!

B. I Virkeligheden er de to Forklaringer ikke Mod-sætninger, men bør forbindes med hinanden paa den viste Maade.

A. Nu er der dog kommet ikke saa lidt Lys over denne Hemmelighed!

B. Ja! Men hvad vi hidtil saa, er nærmest kun en Slags Morgendæmring. Solen gaar nemlig først rigtigt op, naar vi taler om Christi Indgriben i vor Slægts Skæbne. De ved, han er den anden Adam, der tilbyder at give os alt det tilbage, som den første Adam har ladet gaa tabt for os. Christi Gerning er saa overraskende og trøstefuld, at Kirken Paaskelørdag synger om Adams Synd: »O lykkelige Brøde, der fortjente at faa en saadan og en saa stor Forløser.« Lad os da nu fordybe os i denne store Glæde!

(Fortsættes.)

F. K.

Tilbageblik.

Smaa Minder fra Kolding Menigheds Begyndelse.

5. St. Michaels Kirke.

I 1885 havde vi i tre Aar holdt Gudstjeneste i det lille Kapel i Præstegaardens Stueetage. Da syntes vi, at det var paa Tide at tænke paa en større og værdigere Kirke til Ære for St. Michael, vor Værnehelgen.

Jeg rejste derfor ned til Münster i Westfalen, min Fødeby, som er berømt i hele Nordtyskland paa Grund af sine mange og herlige Kirker. Jeg kendte der den dygtige Arkitekt Hilger Hertel, som saavel ved Bygning af store som af smaa Kirker havde vist sin Dygtighed. For de faa Katholiker i Kolding kunde jo kun en lille Kirke komme

i Betragtning, men den maatte indrettes saaledes, at den senere kunde gøres større, uden at der skulde rives for meget ned af den gamle Bygning, og tillige skulde den senere Udvidelse kunne danne et harmonisk Hele sammen med det første Anlæg.

Arkitekten planlagde derfor en Korskirke. Først skulde der bygges Hovedskibet. Dette skulde finde sin Afslutning med et lille Kor, der saa senere skulde erstattes ved et større Tværskib, hvortil der sluttede sig et større Kor. Om denne Plan endnu kan udføres, er desværre bleven tvivlsomt, fordi der saa maaske vilde blive for lidt Plads tilbage rundt om Kirken.

Allerede i Marts 1885 kunde der begyndes med Udgravningen til Fundamentet. Den første Søndag i Majmaaned blev bestemt til den højtidelige Velsignelse af Grundstenen. Præfekt Mgr. von Euch kom til denne Festlighed fra København, og talrige Katholiker fra Fredericia vilde med Kirkecoret (under den dygtige Ledelse af den altid offervillige Urmager M. Spetzler) bidrage til Forskønnelse af Festen. Efter Højmessens i det gamle Kapel drog Processionen med Præfekten i Spidsen, med hvidklædte Blomsterpiger og alle Messetjenere til den med Flag og Vimpler smukt pyntede Byggeplads. Men næppe havde Præfekten begyndt at læse Bønnerne af sin store røde Pontifikalbog, førend et forfærdeligt Uvejr med Regn og Slud og Hagl brød løs over Forsamlingen. Det var, som om Vinteren endnu vilde sende os et forglemt Aprilsuevr. Først prøvede vi paa at gøre Modstand, men den voldsomme Regn vilde have ødelagt alt for meget. Og saa flygtede hele Processionen i største Uorden ind i Kapellet. Det blev saa bestemt, at Velsignelsen skulde finde Sted efter Andagten, dersom Vejret blev bedre. Og det lykkedes. Om Eftermiddagen blev det det smukkeste Solskinsvejr, som man kunde ønske sig. Vinterens sidste forsinkede Angreb var lykkelig afvist.

Nu blev Byggearbejderne fortsat med dobbelt Kraft. Da man lagde Fundamenterne til Taarnet, stødte man paa en vældig Kampesten. Den havde $1\frac{1}{2}$ til 2 Alen i Gennemsnit. Et bedre Fundament til Taarnet kunde man jo ikke ønske sig. Saa blev Stenen muret ind i Grundmuren. Vi kunde derfor med Rette sige, at St. Michaels Kirke i Kolding er den eneste danske katholske Kirke, som er bygget paa en virkelig Klippe. Den store Sten ligger under Taarnet tæt ved Døbefonten.

Arbejdet med den gothiske Kirke med de høje smukke Hvælvinger beredte Murerne mange Vanskeligheder. Det lykkedes dem at levere et særdeles propert og solidt Arbejde, saa at der er faa Bygninger i Kolding, som er bedre

udførte. Murermester Joh. Petersen har fuldført sin Opgave til største Tilfredshed.

Endnu i samme Aar blev Kirken færdig, og Søndag den 6. December 1885 fandt Kirkevielsen Sted. Præfekt Mgr. von Euch kom allerede Fredag Aften til Kolding og gik naturligvis straks over i Kirken. Men hvor blev han ikke forskrækket ved Indtrædelsen! En stor Del af Kirken var endnu fyldt med Murernes Stilladser. I to Vinduer inanglede Malerierne endnu. Bræddegulvet under Kirkebænkene var endnu ikke lagt. Ingen Bænk stod paa sin Plads. Overalt saa man Murere, Tømrere, Snedkere, Glarmestre i travl Virksomhed. »Hvorledes skal jeg i Overmorgen kunne indvie denne Kirke? Det er jo en Umulighed!« Men jeg beroligede ham med, at han kunde stole paa, at Lørdag Aften vilde alt være færdigt til Indvielsen, saa at denne ganske sikkert kunde finde Sted om Søndagen.

Og det skete da ogsaa. Lørdag Aften kom Hr. Kapellan Schreiber, der den Gang var midlertidig ansat i Kolding, og som under Kirkebygningen stadig havde ydet den bedste Hjælp, over i Præstegaarden og bad Præfekten om at komme over i Kirken. Der saa det nu anderledes ud! Alt var kommet i den skønneste Orden, kun Søstrene og nogle Damer maatte endnu lægge den sidste Haand paa Værket for at pynte til Indvielsen. Kirken gjorde et festligt Indtryk.

Den, som i Dag kommer ind i St. Michaels Kirke, vil forstaa Menighedens Glæde og Jubel, at Gudstjenesten fremtidig skulde afholdes i et saa smukt Gudshus, der ved sin Ynde stemmer til Andagt og Bøn.

Søndag den 6. December 1885 kunde Præfekten saa foretage den højtidelige Indvielse. Jeg vil ikke undlade at bemærke, at Fredericia Menighed atter kom os til Hjælp med sit dygtige Sangkor, og at talrige andre Katholiker ved deres Nærværelse hjalp til, at vi havde en ret anselig Festforsamling.

Ved Indvielsen af Kirken var det egentlige Kirkerum i det væsentlige færdigt, saaledes som det endnu er den Dag i Dag. Naturligvis er der stadig anbragt nye Forskønelser; thi i Begyndelsen maatte man nøjes med det mest nødvendige. Det første, som kom, var et nyt Orgel. Vi havde hidtil kun haft et Harmonium, men det kan jo aldrig erstatte et Orgel. Orgelet er vel lille; det har kun to klingende Registre, men det har baade Manuale og Pedal, saa at de meget velklingende Registre kommer til deres fulde Ret.

Fremfor alt faldt det i Øjnene, at Taarnet ikke var færdigbygget. Det gik bare til Tagskægget af Kirken og

afsluttedes der med et meget afstumpet Spir, hvorpaa der var rejst et stort Trækors. Der var nemlig ingen Midler mere til Raadighed. Og vi vilde hellere have en Kirke uden Spir end en Kirke med stor Gæld. Det varede imidlertid kun nogle Aar. Saa var vi i Stand til at fuldende Taarnet og rejse det smukke Spir. I de første Aar efter Fuldendelsen var det særdeles smukt. Spiret var dækket med Skifersten i forskellige Farver, der dannede geometriske Mønstre. Der var afvekslende blaa, grønne og røde Skifersten, der atter indfattedes af forgyldte Kobberplader. Men desværre forsvandt Herligheden i Løbet af Aarene. De farvede Skifersten tabte lidt efter lidt deres livlige Farver, og ikke bedre gik det med de forgyldte Kobberplader. Nu kan man kun vanskeligt se, at Spiret oprindeligt har været dækket med disse forskellige Farver. Men det er dog ikke slemt. Spiret selv har en saa smuk Form, at det alligevel har sin fulde Skønhed. Naar man sammenligner Spiret med andre, selv meget større Spir, ser man, at det er bygget i de rigtige Forhold og derfor altid vil bevare sit smukke Udseende.

Omendskønt St. Michaels Kirke kun er en lille Kirke, saa gør den dog et godt Indtryk. Dertil bidrager fremfor alt Portalen. Arkitekten havde sammentrasket Indgangsdøren og Vinduet til Orgelrummet og samtidig skaffet Plads for et Relief over Døren. Som Genstand valgtes et Billede af den h. Michael, der med sin Lanse gennem-borer Dragen. Udførelsen af Billedet blev overdraget Billedhugger Fleige i Münster, som løste sin Opgave paa en meget smuk Maade. Alle glædede sig til den Dag, da det store Sandstensrelief skulde opstilles. Men man havde ikke gjort Regning med det danske Toldvæsen. Det forlangte mere end 600 Kroner i Told, idet Tolden for det svære Sandstens-Relief blev beregnet pundevis.

Det var en stor Skuffelse for os. Men der fandtes en Udvej. Dersom vi kunde bevise for Generaltolddirektionen i København, at Relieffet var et virkelig originalt Kunstværk, saa kunde Tolden eftergives. Der kom nu den nye Rektor for Latinskolen i Kolding, Mag. Sigurd Müller, os til Hjælp. Han var en i hele Landet anerkendt Autoritet i Kunstsager. Til ham henvendte jeg mig derfor. Beredvillig gik han straks med mig til Toldboden for at syne Relieffet. Saa snart han saa det, indsaa han dets kunstneriske Værdi og erklærede, at det ligefrem vilde være en Skandale, dersom der for et saa smukt originalt Kunstværk skulde betales Told. Rektor Müller udstedte en Erklæring, der blev sendt til Generaldirektoratet i København, og allerede tre Dage efter kunde Toldvæsenet i Kolding tilbagebetale mig det udlagte Beløb til sidste Skilling.

I det følgende Aar blev Indgangen til Kirken endnu yderligere forskønnet, idet den lille Plads foran Kirken blev omgivet med en solid Mur, der ved Gaden afsluttedes med to Murstenspiller, der bærer to Kapitæler af bornholmsk Granit.

Mgr. *Clemens Storp.*

Fra Hovedstad og Provins

† *Chresten Skikkild.*

Søndag den 29. Maj lader en Kreds af Slægtninge og Venner en Mindesten afsløre paa Chresten Skikkilds Grav paa Hellerup Kirkegaard. Højtideligheden foregaar Kl. 15. Ingeniør Godfred Wissum vil sige nogle Mindeord, ligesom Skikkilds Kammerater fra Academicum Catholicum vil samles ved Graven. Alle Venner af den Afdøde opfordres til at komme til Stede.

K. B.

Danske Kvinders katholske Forbund

afholdt den 8. Maj Raadmøde i Horsens under Ledelse af Formanden, Hofdame Frk. Utke Ramsing, København.

Efter at Dagen var indledet med en Morgenmesse, fandt der en Forhandling Sted i Menighedens Forsamlingsaal. Der blev paa Mødet truffet forskellige Beslutninger, Raadet vedrørende.

Klokken to kørtes der i Biler til Skævlund Mølle, der tilhører den herværende katholske Ungdom. Her havde de Unge dækket et smukt Kaffebord, og Deltagerne nød de skønne Naturomgivelser.

Om Aftenen var der en Sammenkomst i Forsamlings-salen, hvor Fru Dr. Perch, Tistrup, holdt Foredrag om Katholske Kvinders Forbund og Fredssagen. En Resolution til Fremme af Nedrustning og Arbejdet for Freden, undertegnet af 25 Millioner katholske Kvinder, er blevet overrakt Folkeforbundsraadet i Genève. Fruens Foredrag, der iøvrigt omhandlede hele Raadets Arbejde, blev paahørt med stor Interesse.

Pastor Hillebrand takkede Fruen for Foredraget og talte om Fredsarbejdet ud fra sine Erfaringer som Feltpræst under Verdenskrigen.

Derefter var der fælles Kaffebord, hvor der blev sunget nogle Sange og forskellige Talere havde Ordet. Bl. a. talte Direktør Th. Hansen, der takkede Katholske Kvinders Forbund, fordi det havde henlagt Mødet til Horsens. Dr. Perch, Tistrup, talte for Horsens By og de Unge.

E. E.

Den eucharistiske Kongres i København 1932

Fredag den 19.—Søndag den 21. August.

Med Ændringer og Tilføjelser ser Programmet nu saaledes ud:

Fredag den 19. August: *Kl. 9 i Jesu Hjerte Kirke:* Børnegudstjeneste. Prælatmesse. Prædiken af Pastor C. Jaworski. Fælleskommunion. Efter Messen Chokoladegilde i St. Knuds Skole. Herefter opføres for Børnene H. D. T. Kiærulffs Sangspil, udført af Børn fra Aarhus: Barneleg omkring Børnevennen.

Kl. 2 i St. Knuds Sal (Stenosgade): Foredrag af Pater A. Menzinger: Messeofret. Derefter Fremvisning af en Messofilm. Pater J. Koch aflægger Rapport om den eucharistiske Kultus i Danmark.

Kl. 7 i Klosterhaven (Tilbedelsesklostret paa Jagtvej): Festandagt med sakram. Velsignelse. Prædiken ved Pastor O. J. Ballin.

Kl. 8 Festmøde i Idrætshuset: Hornorkester. Det forenede Kirkekor. Biskop Brems taler for Paven og byder Gæsterne velkommen. Repræsentanter fra forskellige Lande bringer Danmarks Katholiker en Hilsen. Fællessange: Fast skal min Daabspagt og Credo (Koral 3. Credo).

Lørdag den 20. August: *Kl. 9: Pontifikalmesse i St. Ansgars Kirke.* Prædiken ved Pater P. Nøsen S. J. Desuden Pontifikalmesser i en Række andre Kirker.

Kl. 12-2: Katholsk Rundskue (i Turistbiler). De vigtigste katolske Kirker og Institutioner i København beses under Ledelse af Hr. Assistent Henning Valeur Fausbøll. Tilmeldelse i Tide.

Kl. 3: Møde i Biskoppens Have. Pater J. Koch: Christi Legems Korstog. Opførelse af H. D. T. Kiærulffs Sangspil, udført af Børn fra Aarhus: Barneleg omkring Børnevennen. — Assistent Enoch Hiorth: Eucharistien og det danske Folk.

Kl. 7 i Jesu Hjerte Kirke: Festandagt med Prædiken af Sognepræst Osterhammel og sakram. Velsignelse.

Kl. 8-10: Lejlighed til Skriftemaal i alle Kirker.

Søndag den 21. August: *Kl. 8: Fælleskommunion i alle Kirker.*

Kl. 11 i Klosterhaven: Pontifikalnesse. Biskop Brems prædiker. Alle synger Missa de angelis. 3. Credo. Efter Messen Procession gennem St. Kjeldsgade, ved Klosteret, Australiensvej og Jagtvej.

Kl. 4: H. D. T. Kiærulffs Skuespil: Lægedom for Eders Saar, opføres paa et af Københavns Teatre.

Kl. 8: Festmøde i Idrætshuset. Orkestermusik. Det forenede Kirkekor synger en Del af Pavekantaten (Tekst: P. Schindler. Musik: B. Husson). Helene Berg: Eucharistien og Mennesket. H. D. T. Kiærulff: Alterets Sakramente — Verdens Lægedom. Fællessang, bl. a. Credo.

Sekretariatet.

Valfarten til Haraldsted finder Sted Søndag den 19. Juni.

Oktavugen efter Christi Legems Fest.

St. Ansgars Kirke. Torsdag den 2. Juni Kl. 20 Procession.

Jesu Hjertes Kirke. I hele Oktaven er der Kl. 19¹/₂ Andagt. Søndag den 29. Maj Kl. 19 (ikke Kl. 19¹/₂) Andagt med Prædiken, Procession og Te Deum.

Immaculatakirken. Processionen i Haven finder, i Tilfælde af daarligt Vejr om Torsdagen, Sted den følgende Søndag Kl. 16.

Sakramentskirken. Søndagen i Oktaven udstilles det allerhelligste Sakramente efter Højmessens Kl. 10 indtil Andagten Kl. 18 — Paa Hverdage i hele Oktaven sakramental Velsignelse efter Messen Kl. 8 og Andagt Kl. 20.

Rosenkranskirken. I hele Oktaven hver Morgen Kl. 8¹/₄ Sangmesse med sakramental Velsignelse. Hver Alten Kl. 19¹/₂ Andagt.

St. Annæ Kirke. Søndag den 29. Maj Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 9¹/₂ Højmesse med Procession i Hospitalets Have. Kl. 20 Andagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). I hele Oktaven hver Aften Kl. 19¹/₂ Andagt med sakramental Velsignelse. — Søndag den 29. Maj Kl. 9 Højmesse med Prædiken og Procession i Haven, saafremt Vejret tillader det; efter Processionen stille Messe, tidligst Kl. 11.

Festprogram til Søndagen den 29. Maj i Roskilde.

(Christi Legems Procession.)

Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 Højmesse og Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i St. Mariæ Hospitals Have. (Hefter med Processionssalmer à 10 og 15 Øre).

Kl. 12 Middagspause. Lejesalen staar til Disposition for udenbys Deltagere. Her kan medbragt Mad nydes. Kaffe, The, Sodavand faas billigt.

Kl. 14¹/₂ Friluftsmøde ved Klosterkirken i Hospitalshaven.

I. Foredrag: Hr. Pater Lucas S. J.: »Eksercitierne en Skole i Livskunst«.

II. Foredrag: Hr. Kaptajn E. Wissum: »Offervilje«.

I Tilfælde ugunstigt Vejr afholdes Mødet indendørs.

Kl. 17 Festandagt i Kirken.

Sankt Andreas Gilde, Ordrup.

Sammenkomst Onsdag d. 1. Juni Kl. 8—11 paa »Kongekilden«. Der serveres Pølser, Rundstykker, Øl og Kaffe à 2 Kr. pr. Kuvert. Indtegning til Formanden, Tlf. Ordrup 986, eller til Kasseren, Tlf. Ordrup 1583.

Besøgende er velkomne.

Kirkelig Kalender.

Maj-Juni.

29. S. **Søndag i Christi Legems Oktav.**
 30. M. i Oktaven.
 31. Ti. i Oktaven.
 1. O. i Oktaven.
 2. T. Oktav af Christi Legems Fest.
 3. F. **JESU HJERTES FEST***)
 4. L. Franciscus Caracciolo.

*) Ikke paabuden Helligdag.

Juni.

5. S. **Søndag i Jesu Hjertes Oktav.**
 6. M. Norbert.
 7. Ti. i Oktaven.
 8. O. i Oktaven.
 9. T. Jesu eucharistiske Hjertes Fest.
 10. F. Oktav af Jesu Hjertes Fest.
 11. L. Barnabas.

Maj-Juni.

Ugens Messebønner.

29. S. **Søndag i Christi Legems Oktav** (658—490); 2. *Sæt Bønner*: Oktaven (652—484), 3. *Sæt Bønner*: Maria Magdalena af Pazzi (922—757).
 30. M. i Oktaven (652—483); 2. Felix I (922—758), 3. Gudsmoder ([90]—[94]).
 31. Ti. i Oktaven (652—483); 2. Angela Mericia (923—758), 3. Petronilla ([67]—[67]).
 1. O. i Oktaven (652—483); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
 2. T. Oktav af Christi Legems Fest (652—483); 2. Marcellinus, Petrus og Erasmus (927—760).
 4. F. **Jesu Hjertes Fest**; den ny Messe og Præfation paa denne Fest findes i *Nordisk Ugeblad*, Aargang 1929, Nr. 22, Side 436.
 4. L. Franciscus Caracciolo (929—761); 2. Jesu Hjertes Oktav (Nord. Ugebl. 1929, Nr. 22); Jesu Hjertes Præfation (ibid.).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Oratio imperata omittitur per Octavas Sanctissimi Corporis Christi ac Sacratissimi Cordis Jesu, sc. a die 26. h. m. usque ad diem 10. Junii inclusive, juxta Rubricas. *Red. Dir.*

Mariakongregationen »Stella maris« har højtideligt Afslutningsmøde i Rosenkranskirken Mandag den 30. Maj Kl. 19^{1/2} i Forbindelse med Majandagten. Prædiken, Indvielsesbøn og Te Deum.

R. I. P.

Vor kære Mand og Far, pens. Politibetjent
Christian Georg Jensen

døde den 23. Maj 1932.

Louise Jensen og Børnene.

Begravelsen finder Sted Fredag den 27. Maj Kl. 14 fra Kappellet paa katolsk Vestre Kirkegaard, hvortil Kranse venligst bedes sendt.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 6-7. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 23.

Søndag den 5. Juni

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Pius XI's Rundskrivelse af 3. Maj 1932. — Den danske Kirkes Brød. — Lidelsen i Verden. — Tilbageblik. — Kongressens Festspil. — Skal Verline have det? — Reolen. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Den eucharistiske Kongres. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.
Kap. 13, 30—14, 10.

Penge og deres rette Brug.

1. Rigdom, som ikke er besmittet af Synd, er god.

Rigdom er god for den, der ikke har nogen Synd paa sin Samvittighed; Fattigdom er (kun) i den gudløses Mund noget meget slemt. 13, 30.

Det er Hjertet, der forandrer et Menneskes Ansigt, baade til Glæde og til Sorg. Det tilfredse Hjertes Kendemærke og det glade Ansigt træffer du kun vanskeligt og med Besvær. 13, 31-32.

Lykkelig den Mand, der ikke har fejlet ved et Ord fra sin Mund og ikke pines af Anger over en Synd. Held den, der ikke blev bedrøvet i sit Sind og ikke har mistet sit Haab (til Gud). 14, 1-2.

2. Pengegriskhed og Gerrighed gør ulykkelig.

En pengegrisk og gerrig Mand har ingen Nytte af sin Rigdom; og hvilken Gavn bringer Guld den misundelige?

Hvem der ophober ved at nægte sig selv det tilbørlige, samler for andre, og en fremmed vil gøre sig til af hans Guds. Er nogen ond mod sig selv, mod hvem kan han være god? Han faar ingen Glæde af sine egne Skatte. Der findes ikke værre Ting end en Mand, der misunder sig selv, og deri ligger Straffen for hans Ondskab. Gør han noget godt, sker det mod hans Vidende og Vilje, og tilsidst røber han sin Slethed. Ondt er den skinsyges Øje; han vender sig bort (fra de nødlidende) og ringeagter (ogsaa) sin egen Sjæl. Den havesyges Øje er aldrig tilfreds med (kun) en Del af Uretten; det kan ikke blive mæt, før det har udmattet og fortæret sin egen Sjæl. Den ondes Øje søger (kun) det onde; han bliver ikke mæt ved sit Brød, men sulter og sidder sørgmodig ved sit eget Bord. 14, 3-10.

Anmærkning: Flere Gange var der i de tidligere Stykker Tale om de riges Uretfærdighed og de fattiges Elendighed. For at man nu ikke skal tro, at ydre Omstændigheder og Ting er Skyld deri, eller at Rigdom og Fattigdom i sig selv er noget slet, tilføjes her den rette Lære om Penge og deres Brug. — Menneskets Lykke beror ikke paa noget uden for ham, men paa Hjertets rette Beskaffenhed og Sindelag. Et slaaende Bevis herpaa er Gnierens usle Liv. F. K.

Pius XI's Rundskrivelse af 3. Maj 1932.

»*Osservatore Romano*« offentliggjorde den 19. Maj en Rundskrivelse, hvori Pave Pius XI i sin Bekymring over Verdenskrisen og den stadig stigende Nød opfordrer alle Kirkens Børn til paa Jesu Hjertes Festen, den 3. Juni 1932, og i den paafølgende Oktav at tilbyde Frelseren og hans guddommelige Hjerte Æresoprejsning for alle de Krænkelser og Fornærmelser mod ham, som hele Menneskeslægten har gjort sig skyldig i, og hvorved den har nedkaldt Guds Straf over sig. Ved Bodsøvelser, Afbigt og Bøn skal vi gøre vort til, at Nødens Dage maa blive afkortet, og Fred, Ro og Velfærd snart maa vende tilbage igen.

Af praktiske Grunde bringer »*Nordisk Ugeblad*« i Dag Rundskrivelsens sidste Del først, da den indeholder Be-

stemmelser om den fælles Bod og Bøn, som er paatrængt, hvis Situationen ikke skal blive endnu værre. De tre første Dele med Redegørelse for Krisens Aarsager og for de Forholdsregler, hvorved Ulykkerne kan afværges, følger senere.

F. K.

Rundskrivelsens IV. Del.

Til fælles Bøn og Bodsøvelser skal vi altsaa, ærværdige Brødre, slutte os sammen. Det har Vi forklaret hidtil. Men hvilket gunstigere Øjeblik kunde Vi finde og foreslaa dertil end den forestaaende Højtid til Ære for Jesu helligste Hjerte? Denne Fests særlige Præg er jo, som Vi i Vor Rundskrivelse »Miserentissimus« for fire Aar siden udførligt har paavist, dette, at vi drevet og opflammet af Kærlighed Aar efter Aar med Iver i alle Kirker over hele Jorden yder Sone for Menneskenes Brøde. Derfor bestemte Vi dengang, at der skulde ydes en offentlig Æresoprejsning for alle de Misgerninger, hvorved Jesu helligste Hjerte saares og krænkes.

For Vor Person nærer Vi den Tillid, at alle Kirkens Børn i Aar paa Jesu Hjertes Fest med dobbelt Iver vil kappes om at sone for de begaaede Synder og nedbede Guds Naade over os alle. Ja, gid saa mange som muligt vilde nærme sig til Herrens Bord, kaste sig paa Knæ omkring Altrene og hylde Menneskeslægtens Forløser, som bor der skjult under Sakramentets Skikkelser og Slør! — Sørg da for, ærværdige Brødre, at det helligste Sakramente paa denne Dag højtideligt bliver udstillet i alle Kirker; lad alle lægge det Overmaal af Ængstelser, der tynger paa dem, frem for hans miskundelige Hjerte, der jo selv har følt alle Smerter Brod, som kan pine et Menneske! Lad dem bekende deres urokkelige Tro, bevidne deres sikre Haab, erklære deres brændende Kærlighed og i inderlig Bøn henvende sig til Jesu helligste Hjerte! Lad dem samtidig støtte sig til den jomfruelige Gudsmoders mægtige Hjælp og Forbøn, hendes, som er al Naades Midlerinde! Lad dem bede for dem selv, for deres Familier, for Fædreland, Kirke, Christi Statholder og Kirkens øvrige Hyrder, som med ham bærer Sjælesorgens ansvarsfulde Byrde. Lad dem ogsaa bede for vore Brødre, hvad enten de har den samme

Tro som vi eller ikke eller er mærket med Opsætsighedens eller Vantroens Plet! Og lad dem endelig bede for Guds og Kirkens Fjender, at de omsider maatte omvende sig og vinde Livet!

Denne ivrige Bøn og dette stærke Ønske om at yde Sone skal alle holde vedlige i den privilegerede Oktav, hvormed Vi selv har ophøjet Jesu Hjertes Festen til en højere Rang. I disse Dage bør alle bestandig have de Ting for Øje, som Vi ovenfor udførligt har dvælet ved, og paatage sig de Dyds- og Fromhedsøvelser, som I, ærværdige Brødre, mener at skulle foreslaa eller bestemme, svarende til de stedlige Forhold, »for at vi maa opnaa Barmhjertighed og finde Naade til betimelig Hjælp« (Heb. 4, 16).

I denne Oktav, som Vi ønsker over hele Jorden udnyttet til Sonebod for Misgerninger, til hellig Strenghed, til Kamp mod tøjlesløse Lidenskaber og til særlige Andagtsøvelser, bør de Troende holde sig borte fra Skuespil og andre Forlystelser, samt fra sanselige Nydelser, selv om de ikke strider mod Ærbarheden. De rige, som kan glæde sig over større Velstand, skal huske Kristendommens strenge Alvor og nægte sig noget af deres tilvante Levefod, ogsaa naar den er beskeden, for at kunne give det til de trængende. Rundhaandethed mod de fattige er et fortræffeligt Middel til at faa Tilgivelse for sine Synder og til at vinde Guds Barmhjertighed for sig. De andre derimod, som enten lever i trange Kaar eller paa Grund af Arbejdsløshed og formindskede Indtægter er nødt til at indskrænke sig, skal, besjælede af Kristendommens Alvor og strenge Tugt, bestræbe sig for af Kærlighed til Gud at bære Manglen paa timelige Goder med Taalmod. De sørgelige Tider og Forhold er Skyld i, at de maa lide under denne Mangel, men Guds vise Forsyn har, ved en for os skjult, men sikkert kærlighedsfuld Raadslutning, bestemt, at disse Forhold i det menneskelige Samfund skal indtræde. Blot nu alle lidende fra Guds Haand vil tage imod Nødstilstandens Trængsler i Lydighedens Aand og med Tillid til ham. Hjem søgelserne er for Tiden særlig trykkende paa Grund af Nødens Almindelighed, der lader alle føle den. Blot de betyngede vil løfte Øje og Hjerter op til hint guddommelige Eksempel, som foreholdes os alle, Jesus Christus, den

korsfæstede, og overtænke den Sandhed, at Virksomhed og Arbejde nok med Rette regnes for Livets stærke Værn og Hjælp, men at Menneskenes Frelse er bygget op paa vor lidende Guds Kærlighed! Blot de ved dette Syn vil fatte Mod i Erindring om, at de med deres Trængsler og Smerter, blot de bærer dem i kristelig Aand, bidrager saare meget til, at Fredens og Barmhjertighedens Tid snarest kan vende tilbage.

Vi kan være sikre paa, at Jesu guddommelige Hjerte vil høre sin Kirkes ydmyge og indtrængende Bøn og til sidst sige til sin elskede Brud, som sukker under saa mange Smerter og Ængstelser: »Stor er din Tro. Det skal ske med dig, som du ønsker det« (Mt. 15, 28).

Opfyldt af slig Tillid, som styrkes ved Tanken paa Korset, dette underfulde Tegn paa og Redskab til Menneskenes Forløsning (hvis berømmelige Genfindelse vi mindes i Dag), lyser Vi, ærværdige Brødre, kærlighedsfuldt over eder, eders Gejstlighed og Menigheder, samt over hele den katholske Verden den Apostoliske Velsignelse.

Givet i Rom, ved Sankt Peter, den 3. Maj 1932, i Vort Pontifikats 11. Aar.

Pius XI, Pave.

Den danske Kirkes Brød.

En af Folkekirkens Præster, Pastor Otto Larsen, har udgivet en Bog, hvis Titel er »Skatten i Lerkar«. I denne Bog bekender Forfatteren, at han ikke tror paa en eneste af de positive Trossandheder, som den lutherske Folkekirke officielt tror paa, ja han tror end ikke paa Tilværelsen af en personlig Gud.

I »Dagens Nyheder« for 19. Maj anmelder Docent Dr. theol. H. Mosbech den nævnte Bog. Da Dr. Mosbech er Universitetslærer for vordende lutherske Præster her i Landet, er det selvfølgelig af den største Interesse og Betydning, hvilken Stilling Dr. Mosbech indtager overfor en Bog som Pastor Otto Larsens. Sagt med faa Ord er

Docent Mosbechs Omtale af Pastor Otto Larsens Bog ikke blot anerkendende, men den munder ud i en Tak til Forfatteren, fordi han har skrevet den.

Dette har saa foranlediget, at Pastor Johannes Larsen ved Kildevældskirken i København har angrebet Pastor Otto Larsen og den nævnte af ham udgivne Bog (»Dagens Nyheder« for 23. Maj).

Det kunde være fristende at undersøge de Argumenter, som Pastor Johannes Larsen anvender overfor Pastor Otto Larsen. Man har jo altid tidligere hørt, at Protestantismen betød det samme som Samvittighedsfrihed; man har jo ogsaa maattet høre, at Luthers store Fortjeneste bestod i, at han udryddede Troen paa enhver Autoritet i Trossager. Det vilde derfor være saare interessant at se, hvorledes den ene lutherske Præst argumenterer imod den anden, naar de ikke kan blive enige om Spørgsmaal vedrørende den lutherske Troslære.

For i Dag vil vi overvinde Fristelsen til at undersøge Pastor Johannes Larsens theoretiske Argumenter overfor Pastor Otto Larsen. Hvad vi i Dag vil fremdrage, det er hans yderst haandgribelige Argument, at Pastor Otto Larsen bør sættes ud af den danske Folkekirke, og at det bør ske, »fordi man ikke kan æde den danske Kirkes Brød samtidig med, at man fremskynder dens Død.«

Hvad vi ønsker at henlede Opmærksomheden paa, er, at dette kunde de første lutherske Præster her i Landet saa udmærket. Den danske Kirke paa den Tid var den katholske Kirke; den var endda den eneste Kirke, der hidtil havde været i Danmark, og den havde bestaaet i meget længere Tid, end den nuværende danske Folkekirke har bestaaet. »Den danske Kirkes Brød« bestod da i de Gaver, som katholske Danskere havde skænket til den katholske Kirke, den eneste Kirke i Danmark. — Som bekendt var der intet, som de første lutherske Præster arbejdede mere paa, end at fremskynde dennes Død. Og de fik den jo ogsaa slaet ihjel, ved hvilke Midler, skal her end ikke antydes.

Man har intet hørt om, at disse første lutherske Præster har haft Skrupler ved at tilegne sig og æde den dan-

ske Kirkes Brød, efter af de havde slaaet den ihjel. Den Dag i Dag lever de fleste af de lutherske Præster her i Landet af Rente og Udbytte af, hvad der oprindeligt har tilhørt og er blevet skænket til den katholske Kirke, da den var den danske Folkekirke.

Vi maa give Pastor Johannes Larsen Ret i, at man som redelig Mand ikke kan æde Kirkens Brød samtidig med, at man fremskynder dens Død. Kun maa vi gøre opmærksom paa, at hvor rigtigt dette Princip end er, kan det ikke hævdes af en Præst i den lutherske Folkekirke. Og vi er af den Formening, at dette er saa indlysende, at enhver ved rolig Eftertanke maa kunne indse det.

Derfor er det ogsaa vor Overbevisning, at den Tid ikke mere kan være fjern, da selve det redelige og grundhæderlige danske Folk vil sige til sig selv: I et Land, hvor Hovedparten af alt kirkeligt Eje stammer fra Gaver, som katholske Danskere har skænket til den katholske Kirke, kan det ikke være billigt, at Staten udelukkende understøtter den Kirke, der har forvoldt den katholske Kirkes Død; selv et Minimum af Billighed vil kræve, at Staten i det mindste — samtidig med at understøtte den lutherske Kirke — ogsaa understøtter den katholske Kirke af de Midler, som Staten i sin Tid overtog efter den katholske Kirke.

H. G.

Lidelsen i Verden.

(Fortsat.)

A. Saa gælder altsaa ogsaa med Hensyn til Lidelsens Problem til syvende og sidst den Sætning, som vor Sognepræst saa ofte gentog i vore Religionstimer, at »alle Gaaders Løsning er Christus Jesus«.

B. Ja, Ære være dette hellige Navn i al Evighed! Kristus er Løven af Juda Stamme, som triumferer over alt, hvad der rejser sig mod Menneskers Lykke! Men vi maa ikke glemme, at han ogsaa samtidig er Guds Visdom, der fører os ad Veje, som vi med vore begrænsede Evner ikke altid straks kan forstaa.

A. Hvad tænker De nærmest paa, siden De taler saaledes?

B. Paa dette, at Christus, der som den anden Adam vil gengive, hvad den første har sat over Styr, drager saa skarpt et Skel mellem de forskelligartede Goder, vore første Forældre har ejet. De ved godt selv, at Retfærdigheden og Helligheden eller det overnaturlige Liv, altsaa det vigtigste af alt, fik vi tilbage ved Daabens store Sakramente. Da vi som Børn blev døbt, kostede det hverken Dem eller mig det ringeste Besvær at modtage Guds Naade, at blive Guds Ven, Guds Adoptivbarn, Arving til Himlen. Og naar engang i Fremtiden det Øjeblik kommer, da De og jeg med alle andre Døde, store og smaa, skal høre Guds Søns Røst og rejse os fra Graven, saa modtager de retfærdiges Sjæle deres herliggjorte og for Lidelser ganske utilgængelige Legemer af hans Haand, uden at de selv skal hjælpe med dertil, og Evighedens Konge fører dem ind i et Paradis, der er herligere end det første, og som de aldrig mere skal drives ud af.

A. Aa, nu forstaar jeg, hvor De vil hen! De overnaturlige Goder gives tilbage igen, medens de mere naturlige, som Frihed for Død og Trængsler fuldstændig nægtes! Det er Forskellen!

B. Ja, en i hvert Fald, thi den oprindelige Visdom, vore Stamforældre ejede, samt Viljens Herredømme over Sansernes Begær, over Frygten og Vreden i os, skal skridtvis genvindes af os selv ved et besværligt Samarbejde med Guds Naade og Hjælp, et Arbejde, der som oftest bliver til en haard Kamp mod mangfoldige Fjender.

A. Det kalder jeg rigtignok for at gøre Forskel paa Tingene! Hvor kan det dog være, at den oprindelige Arv behandles efter saa afvigende Regler?

B. Ja, det er virkelig et af de vigtigste Spørgsmaal, man maa være klar over her i Livet, hvis man ikke vil lide altfor store Tab! Lad os formulere det saaledes: Hvilken Rolle og Funktion har vor Gud og Frelser tiltænkt Smerterne, Besværlighederne og Døden i sin Forløsningsplan?

A. Folk er jo mest tilbøjelige til at betragte den Slags Hændelser som en Straf for Synder, navnlig naar de udtaler sig om andre Menneskers Ulykker.

B. Godt, lad os først tale om, hvad Folk mener desangaaende. Denne Opfattelse slaar ikke altid til, men i to Tilfælde er den rigtig. For det første, saa længe man tænker paa hele Slægten, der indtil Verdens Ende skal afdrage paa den Gæld, som blev stiftet i gammel Tid. Enhver kan jo se, at den Dom staar ved Magt endnu, som Gud afsagde med de Ord: »Fordi du spiste af Træet, som jeg sagde, du ikke maatte spise af, skal Jordan være forbandet for din Skyld. Med Møje skal du skaffe dig Føde af den alle dit Livs Dage. I dit Ansigts Sved skal du spise dit Brød, indtil du vender tilbage til Jordan«. Jeg ved godt, at for rene Sjæle mister Lidelserne Karakteren af Straf og har en anden og højere Betydning; men Slægten som saadan er endnu stadig i Gæld til Gud. Desværre forøger den Dag for Dag denne sin Gæld ved sit Overmaal af Synder. Ikke blot de enkelte synder, men selve Nationerne og Staterne som Helheder gør sig skyldige i utrolige Overgreb. Jeg bliver ofte helt bange ved Synet af den Dristighed, hvormed f. Eks. moderne Parlamenter nedkalder Guds Forbandelse over det borgerlige Samfund ved en Lovgivning, der er en ren og skær Forhaanelse af Guds Majestæt og Guds hellige Vilje.

A. Jeg kommer i Tanke om Ægteskabslovgivningen i vore Tider, for ikke at tale om den aabenlyse Kamp mod Christus og hans Kirke i Rusland og Spanien. Hvordan skal disse Uretfærdigheder dog ende?

B. Saadan som de altid er endt, naar Gud gav Mennesker deres egen Brøde i Vold! Lad Nationerne kun saa Syndens giftige Sæd, saa skal de nok af sig selv høste syvfold af den! Den Allerhøjeste behøver slet ikke at gribe til ekstraordinære Midler som Syndfloden paa Noahs Tid, som Svovlen og Ilden over Sodoma og Gomorrha i Abrahams Leveaar, som den ægyptiske Krigsmagts Undergang i det røde Hav, da Moses rakte sin Haand ud over Vandene, eller Jerusalems grufulde Ødelæggelse efter Mordet paa Guds Søn.

A. Ja, man kan nok blive bange, navnlig naar man tænker lidt over den sidste Verdenskrigs dybere Aarsager.

B. Og saa staar de nævnte Forseelser ovenikøbet slet ikke isolerede. Koldblodige og ligeglade finder moderne

Samfund, der dog vil være kristne Nationer, sig i, hvad den vantro Videnskab i snart to hundrede Aar har tilladt sig; finder sig i, hvad der er sket i Kunstens, Sportens og Økonomiens Verden mod Guds hellige Lov. De førende Mænd burde og kunde sætte en Stopper for den Slags Uret mod den højeste Herre eller komme den i Forkøbet, men de har ikke gjort det. Nej, mange Steder er det jo saaledes, at Regeringerne overhovedet ikke mere bryder sig om ham, fra hvem de har deres Magt og Autoritet, og hvem de skal staa til Regnskab. Intet Under, at hele Folket maa bøde for disse Forsømmelser. Jeg mindes uvilkaarlig en Klage hos Profeten Jeremias over Tilstandene paa hans Tid: »Daarer er Hyrderne, Herren søger de ikke, duer derfor til intet, og hele deres Hjord er spredt«. (10,21.)

A. Ogsaa jeg er overbevist om, at denne Medskyld i fremmede Synder er en mægtig Faktor i Tingenes skæve Gang. Men hverken i Stat eller Kommune eller Familie synes de Ansvarhavende at forstaa, hvilket Uvejr der trækker op over vore Hoveder.

B. Desværre har De Ret! Men i Stedet for at forfølge dette Emne videre vil vi hellere overveje det andet Tilfælde, som staaar tilbage endnu. Man kan nemlig spørge: Hvornaar maa den enkeltes Lidelser siges at være en Straf, ikke for Samfundets Forseelser, men for hans egne, personlige Synder? Det plejer nu ikke at være saa vanskeligt for Folk at indse, at deres Modgang er en Straf, naar de har handlet i Ondskab. Men jeg har oftere lagt Mærke til, at de næsten ikke kan fatte Ulykker, der rammer dem, fordi de har syndet ved utilladelig Tankeløshed, Svaghed eller Lidenskabelighed. De synes at være ganske blinde for, at Livet her paa Jorden er et Ophold paa en Slagmark, hvor der frem for alt kræves Forsigtighed og Aarvaagenhed. Er man omgivet af Fjender, der kun venter paa et gunstigt Øjeblik for at tilføje os et Nederlag, har ingen af os Lov til at være overfladisk og letsindig, at forsømme Træningen af sine Kræfter og at dispensere sig for Selvbeherskelse.

A. Sigter De til specielle Tilfælde med Deres Bemærkning?

B. Jeg vil ikke nægte, at jeg undertiden har følgende Fornemmelse: Her er en, der ikke kender Reglerne for Livets Kamp! Hvorfor? Jo, fordi han skyer Prædikenen, hvor han dog kunde faa den nødvendige Belæring derom, som om det var en Synd at overvære den. Af en Bog som f. Eks. Frans af Sales's Filothea, der giver en systematisk Fremstilling af Kampreglerne, læser man aldrig en eneste Side. Resultatet af denne selvforskyldte Uvidenhed om Livets store Opgave er naturligvis beskæmmende Fejltagelser med efterfølgende Straf. Ved Siden af denne Gruppe findes andre, der aldrig har forstaaet Herrens Ord om, at den rette Kristen kendes paa Hunger og Tørst efter Retfærdighed; eller anderledes udtrykt: En Kristen efter Guds Hjerter gør altid, hvad han kan, ikke blot, hvad han skal. Den Slags Mennesker følger et helt andet Løsen: Saa lidt Ulejlighed og Anstrengelse her i Livet som muligt! Derfor endelig ikke mere end een Gang om Aaret til Sakramenterne! Og Fremskridt i Dyd og religiøs Kraft ved de overhovedet ikke, hvad er, og et Ord som »Dyd« anser de for en Vittighed. At Mennesker med disse Standpunkter rammes af Guds Straf, er givet.

A. Nej, de behøver saamænd ikke at undre sig over deres Ulykker! Naar en Svend er tankeløs og doven, siger Mesteren ham op og straffer ham paa den Maade.

B. Dog een Ting maa De ikke glemme, naar vi taler om Gud! I Tilfælde, hvor der endnu er en Smule Haab om Forbedring, har de Lidelser, hvormed Herren straffer, endnu en anden Funktion; de skal være en Advarsel mod at fremture i Synden og en Medicin, der skal bevirke den aandelige Helbredelse. Men nu er vi jo igen ved Christi Forløsningsplan, som Deres Bemærkning har ført os bort fra. Lad os nu se paa den.

(Fortsættes.)

F. K.

Tilbageblik.

Smaa Minder fra Kolding Menigheds Begyndelse.

6. Klokkevielse.

I Aaret 1892 kunde man nok sige, at St. Michaels Kirke var fuldendt, og at den opfyldte alle Krav, som en værdig Afholdelse af Gudstjenesten stillede. Kun een Ting savnedes. Kirken havde et nydeligt Taarn, en Pryd for hele Kvarteret, men Taarnet havde ingen Klokker. Og til Gudstjenesten hører uden Tvivl Klokkernes Klang. Det blev derfor besluttet at anskaffe to Klokker saa store, som de kunde rummes i Taarnet; naar Klokkerne under Ringningen svinger ud, behøves der nemlig megen Plads.

Af de to Klokker fik den største, som vejer 13 Centner, Navnet Maria; den mindre paa 8 Centner fik Navnet Clemens, hvilket Navn mindede om Navnehelgenen for en dengang i Kolding ret kendt Præst, som ogsaa havde skænket de nødvendige Midler til Anskaffelse af Klokkerne. Den lærde Pater Perger S. J. i Ordrup har forfattet de to Indskrifter, som smykker Klokkerne. Den første lyder:

Quot quot eunt dies ter te Maria saluto,
Ter tu funde mihi, munera larga Dei.

Paa Dansk:

Hver Dag jeg hilser Dig trende Gange, Maria,
Meddel Du mig trende Gange Guds rige Velsignelse.

Midt paa Klokken findes et Relief efter Albrecht Dürer, forestillende Maria. Paa den anden Klokke findes et Billede af Pave Clemens, og Indskriften lyder:

Clementi clemens clementer me tibi dedit.
Clemens dive pater, respice clementem.

Paa Dansk: Til den hellige Clemens Ære har Clemens givet mig; O himmelske Clemens, se naadig ned til Giveren.

Vi havde dengang endnu ikke haft en rigtig Festlighed med Deltagelse af andre end selve Menighedens Medlemmer. Da Klokkevielsen skulde finde Sted, mente Biskop von Euch, at den skulde fejres med al Højtidelighed. Han var i September 1892 blevet konsekreret til Biskop. I Begyndelsen af 1893 havde han endnu hverken været paa Fyen eller i Jylland. Alle Katholiker glædede sig da til at se ham som Biskop; kun faa havde set en saadan. Og saa blev da Klokkevielsen til en Højtidelighed, som man endnu ikke havde set Mage til i Kolding.

Klokkevielsen blev først bestemt til Januar. Men da var Klokkerne ikke færdige. Støbningen af Klokkerne varer rigtignok kun nogle Minutter, men Forberedelserne

kræver flere Maaneders Arbejde, thi ved Klokkestøbningen bestaar Kunsten hovedsagelig i at fremstille Formen, i hvilken Klokken bliver støbt.

Klokkestøberen, den berømte Mester Edelbrock i Gescher i Westfalen, havde lovet, at Klokkerne skulde være færdige til Jul. Men Terminen blev ikke holdt og stadig trukket ud fra Maaned til Maaned. Endelig fik vi det bestemte Løfte, at Klokkerne skulde være i Kolding den 8. April 1893, og saa blev Indvielsen fastsat til den 13. April, og Indbydelser sendtes ud til denne Dag. Men der kom ingen Klokker. Onsdag og Torsdag før Indvielsen telegraferede og telefonerede vi til alle Sider; vi fik Meddelelse om, at Klokkerne var afsendte, men hvor var de blevet af? Man kan tænke sig vor Uro; hvorledes skulde det gaa med Festen, dersom der ingen Klokker var? Endelig Fredag Eftermiddag fik vi at vide, at Klokkerne var i god Behold paa den store Banegaard i Wilhelmsburg ved Hamborg. Samtidig meldte Jernbaneforvaltningen, at vi kunde være sikre paa, at Klokkerne om Lørdagen vilde være i Kolding. Og saaledes gik det ogsaa. Med stor Glæde og befriet for den trykkende Uvished gik jeg Lørdag Middag til Toldboden og sørgede for, at Klokkerne bragtes til Kirken. Rigtignok faldt der ogsaa en Draabe Malturt i Glædens Bæger: Jeg maatte først betale 370 Kr. i Told.

Klokkerne blev nu efter Kirkens Forskrifter ophængte i et Stillads, som i Forvejen var opstillet mellem Kommunionbænken og Alteret. Under Indvielsen maa Klokkerne nemlig være ophængte, for at Biskoppen kan foretage Aftvætningen med Vievand, den saakaldte Klokkedaab og derefter salve Klokkerne syv Gange med Chrisam baade udvendig og indvendig.

Til Klokkevielsen havde Pastor Johs. Frederiksen skrevet to smukke Sange, der i begejstrede Ord tolkede Klokkernes Betydning for den enkelte som for hele Menigheden. De to Sange blev sungne før og efter Biskoppens Tale. Klokken fem holdt Biskoppen sit Indtog i Kirken med Mitraen paa Hovedet og Bispestaven i Haanden, ledsaget af otte Præster fra Jylland og Fyen.

Biskoppen holdt sin Tale fra Alteret; paa højre og venstre Side havde han de to Klokker for sig. Det var et uforglemmeligt Syn at se Biskoppens statelige Skikkelse i fuldt Ornat. Det var ikke underligt, at Folk, som endnu ikke havde set en Biskop, tænkte tilbage til Absalon og St. Ansgar. Biskop von Euch var en folkelig Taler af Rang. Han vidste at vælge gribende Billeder og udtryksfulde Ord, hertil kom hans velklingende Organ og det vindende Smil, som vandt alles Hjerter.

Biskoppen takkede først Klokkernes Giver. Dernæst

udtalte han sin Glæde over, at fuldstændig Religionsfrihed tillod vor h. Kirke at lade Klokkernes Lyd tone over Byen og dens Omegn, efter at det i 300 Aar, indtil Friheden atter kom, havde været katholske Kirkeklokker forbudt at lade deres Røst høre. Han forklarede derefter Indvielsen; den havde en vis Lighed med Daaben og blev derfor ofte kaldt Klokkedaab. Hvad Navnene angik, som disse Klokker havde faaet, glædede han sig over dem; thi rundt om i Danmarks Kirker hænger Klokker, der ved samme Indvielse som den, han her i Dag havde foretaget, havde faaet Navnet »Maria«, og mange Steder er Klokker opkaldt efter den h. Clemens. Her er de to Navne knyttede sammen og knyttede til en gammel Tradition, der viser, at vi her ikke staar som Fremmede i et fremmed Land. Ved Klokkernes Navne, »Maria« og »Clemens«, havde vi knyttet Traaden, der binder os til den gamle, herlige, katholske Fortid. Saa stig da op i Taarnet for at røgte eders høje Kald! Stem Hjerterne til Andagt, kald Menigheden til ham, som er Herren, syng eders Budskab ud over By og Land!

Med disse Ord sluttede Biskoppen sin ildfulde Tale. Saa istemtes Pastor Frederiksens anden Salme, medens de nye Klokker under det første Vers lod deres Stemmer rungende lyde under Kirkens Hvælvinger. Den kirkelige Højtidelighed sluttede med »Tantum ergo« og sakramental Velsignelse.

Saa begyndte den anden Del af Festen, en Sammenkomst af Herrer i Alhambras Festsal. Til Stede var foruden Biskoppen og de i Byen værende katholske Præster Menighedens mandlige Medlemmer og Deputationer fra Odense og Fredericia. Fra Kolding By var indbudt Borgmester Schjørring, Oberst Marcher, Byfogderne Kammerjunker v. Tillisch og Borup, alle Byraadsmedlemmer og alle Byens Autoriteter. Endvidere var de Haandværker til Stede, som havde haft de vigtigste Arbejder ved Kirkens Opførelse. Alle Indbudte var mødt paa en nær. Det var et Medlem af Byraadet, som tillige var Kirgeværge. Derfor havde man sagt ham, at det ikke vilde sømme sig for ham som Kirkeværge at overvære en katholsk Festlighed. Og saa blev han væk.

Biskop von Euch præsiderede ved Bordet. Hans Aasyn straaled af Glæde, og ved sin Venlighed vandt han snart alles Hjerter. Han sad imellem Borgmester Schjørring og Oberst Marcher. Efter at der bleven budt Velkommen, motiverede Biskoppen et Leve for Pave Leo XIII og Kong Christian IX. Derefter fulgte den ved saadanne Lejligheder brugelige lange Række af Skaaltaler. Men et maa der fremhæves, den ganske ualmindelig velvillige og hjertelige Tone,

som prægede alle Taler. Som Følge deraf herskede der ved Bordet en behagelig og utvungen Stemning. Dette betonedes Biskoppen særlig i sine Slutningsord. Dette Besøg i Jylland havde beredt ham stor Glæde. Han takkede derfor Byraadet og Embedsmændene. Deres Nærværelse vidnede om, at man her forstod det sande Frihedsprincip og vilde leve i Endrægtighed. Dermed hævedes Bordet, men Gæsterne forblev endnu en Stund samlede i fortrolig og interesseret Samtale.

Men for at sige den rene og historiske Sandhed, saa var det ikke alene de to smukke Kirkeklokker eller Biskoppens og Borgmesterens glimrende Bordtaler, som fremkaldte denne Stemning, men det var ogsaa Værtindens, Fru Christensens gode Mad. Hun var i hele Byen kendt som en dygtig Kogekone, og nu ved denne Lejlighed vilde hun gøre sit Bedste. Jeg forbavsedes, da hun forklarede mig alt, hvad vi skulde have. Desværre har jeg glemt det, derfor kan jeg ikke gentage det. Og maaske passer det ogsaa daarligt paa dette Sted, men Slutningen paa den lange Tale har jeg beholdt. Hun foldede Hænderne ligesom i Andagt, lukkede Øjnene, og saa kom hendes Trumf: »Og de skal ogsaa have nye Kartoffler«. Dem fik vi da ogsaa, og i Begyndelsen af April var det jo ogsaa en ren Begivenhed.

De følgende Dage bragte Byens Aviser meget begeistrede Omtaler af Festen. Og om det dybe Indtryk, Festen havde gjort, vidnede, at næsten alle Landets Blade bragte venlige Meddelelser om det, som havde fundet Sted i Kolding.

Der er ikke mere mange tilbage af dem, som i 1893 overværede Klokkevielsen. Under Klokkers Lyd er de stedte til den sidste Hvile; men de, som er tilbage, vil vidne om, at Pastor Frederiksens smukke Ord i Festsangen er gaaet i Opfyldelse:

Vort Klokkepar i Taarnets Top,
Til helligt Kald nu sving dig op.
Og ring det ud med hellig Fryd:
Vor Tro har atter faaet Lyd.
I Ansgars Land, i Danevang
Har Sandheds Lære atter Klang.

Kongressens Festspil.

Læserne har allerede i de offentliggjorte Programmer for den eucharistiske Kongres kunnet se, hvorledes der paatænkes opført et Skuespil paa et stort københavnsk Teater om Eftermiddagen selve Kongres-Søndagen. Paa-

tænkes er iøvrigt et rigeligt spagt Ord, for Arbejdet er i fuld Gang og fortsættes hele Sommeren igennem uden Pauser. Nu er der bare den ene Hage ved Foretagendet, at det ikke gerne skulde betyde en stor Udgift for Kongressens Kasse, der har mere end nok af andet at klare, saa Forestillingen skal kunne betale sine egne Omkostninger, der er temmelig store, da man ikke lejer Teater gratis, og ogsaa forskellig højst nødvendig professionel Assistance har sin fortjente Pris. Det behøver ikke at være nogen Hemmelighed og kunde vel ogsaa daarlig forblive det, naar om søje Tid Billetpriserne skal offentliggøres. Men netop derfor maa det tilgives en af Skuespil-Arrangørerne, at han har ladet sin klædelige Tilbageholdenhed fare og søger at vække Interesse for Festsplet.

Forestillingen begynder Kl. 4 og varer halvanden Time. Tidspunkterne 4 og 5^{1/2} er valgt med megen Omhu, saa det bliver muligt for Kongresdeltagere at overvære hele Dagens Program og endda i Mellemrummene mellem Gudstjeneste og Skuespil og siden mellem Skuespil og Andagt at naa hjem og faa lidt at spise. Selv Amagers fjerne Nybyggere kan naa at faa varm Mad hjemme.

Selve Festsplet iscenesættes af Hr. Sceneinstruktør *Robert Schmidt*, hvis Medvirken f. Eks. ved Universitetets fransk-studerendes Skuespilopførelser har vist, at han kan faa det rent utrolige ud af Amatørskuespilleres Evner. Spillet Handling er iøvrigt i de store Træk følgende:

Pave Pius XI har Besøg af en ung Fyrste, der kun med Bekymring griber Regeringens Tøjler, fordi Interesserne i vore Dage er saa komplicerede, at det synes ham umuligt at styre Statsskibet uden om alle de mange Skær. Paven svarer ham først ved at paapege, hvilke af Tidens mange Opgaver der forekommer ham mest paatrængende nødvendige, og ved at vise, hvilken Rolle Alterets Sakramente spiller for netop disse Opgaver. Og derefter lader Paven en Række Personer aflægge Beretning om disse samme Problemer, som har grebet ind i deres Liv. Det sker i fire smaa Enaktere.

Først er man i Genève, hvor Nationalisme og kristen Fredsvilje tørner haardt sammen. Derefter skifter Scenen til et kinesisk Landskab, hvor Protestanter og Katholiker

i Fælleskab søger at lindre en Hungersnøds Kvaler. Ved en syg Kineserindes Baare lærer en protestantisk Lægemissionær om Sakramentets missionerende Kræfter. I næste Scene er man i et moderne Hjem; det er to unges Bryllupsaften, en Indgang til en Lykke, som Guds Kærlighed i Sakramentet giver Borgen for. Og brat skifter saa Billedet. Nu er man i et russisk Fængsel, hvor Sakramentets Helte og Heltinder staar for deres jordiske Dommer. — Atter skifter Scenen, og man er tilbage i Vatikanet, hvor Spillet afsluttes.

Interesserede Læser bedes til Slut notere sig, at der ventes 4000 Kongresdeltagere, mens Teatret kun kan modtage 1000 Tilskuere. Naar Billelsalget aabner, bør man derfor sikre sig god Plads i Kø'en. *Aktør.*

Skal Verlaine have det?

Jan Verkade i »Antrieb ins Vollkommene«.

Min gode Ven Mogens Ballin glemte ikke de store Afdøde, som han holdt af. Paa deres Dødsdag lod han tit læse en h. Messe, f. Eks. for Digteren Baudelaire og Romanforfatteren Barbey d'Aurévilly. Og paa sin Bryllupsrejse besøgte han sammen med sin Kone Paul Verlaines Grav. De havde med stor Glæde og Opbyggelse læst hans »Saggesse« i deres Forlovelsestid og lovet at bede for ham ved hans Grav. De troede, at han hvilede paa Kirkegaarden ved Montmatre, men fik efter længe forgæves at have ledt der at vide, at Digteren laa begravet paa Kirkegaarden ved Batignolles. Her spurgte de sig for og fandt snart hans Hvilested. Det var et Familegravsted. Bag et plumpt Jerngitter, der ikke levede Plads til Blomster, end ikke til een eneste lille Blomst, laa en stor, tung Gravsten. Paa denne stod der en hel lang Række Navne paa afdøde Medlemmer af Familien Verlaine, med Fornavn og Stilling, og allernederst: »Paul Verlaine, Poète«. Et Øjeblik betragtede begge tavse den hæslige Grav. Saa knælede de og bad et »De profundis«. Den unge Kone brød først Tavsheden: »Det er dog trist, at Verlaine ikke engang har et Kors paa sin

Grav; finder du ikke?» Ballin var enig med hende og fortalte, hvilken Opsigt det i sin Tid havde vakt, at der ikke var sat noget Kors paa Barbey d'Aurévillys Grav. Den ildfulde Léon Bloy havde agiteret saa længe i Bladene, til der blev rejst et Kors paa Romanforfatterens Grav. Den unge Kone laa stadig paa Knæ og havde taget sin Rosenkrans i Haanden. »Men Marguerite, du vil da ikke bede Rosenkrans? Det er for koldt, og Kirkegaarden bliver snart lukket,« sagde Ballin lidt utaalmodig. Hun svarede med et Smil og løste det lille Kors paa Rosenkransen. »Skal Verlaine ha' det?» spurgte han. Hun nikkede. »Hvordan vil du anbringe det? Det falder jo straks ned af Stenen«, mente Ballin. »Det kan hænge paa Gitteret«, svarede hun ligefrem. Saa tog hun sin Pelshue af Hovedet, trak en Naal ud af sit mørkebrune Haar, stak den gennem den lille Øsken paa Korset og fastgjorde dette paa en Tværstang i Gitteret.

Saaledes fik Verlaine sit Kors uden Mandfolkesnak og Avisspetakkel. Det var lille og uanseligt, men det var et ægte Kors med den Korsfæstede paa. Ballin fandt ikke Ord for sine Følelser, tavs trykkede han sin Kones Haand. Hvor hurtigt havde hun ikke i sin Uskyldighed fundet paa Raad.... Og i al Stilhed spurgte han sig selv, om ikke Verlaines Skæbne vilde være bleven en anden, hvis han havde mødt en saadan Kvinde paa sin Livsvej.

H. D. T. Kiærulff: Bag stængede Døre.

Katholsk Ungdoms Forlag har udsendt et lille Hefte, indeholdende et nyt Theaterstykke af H. D. T. Kiærulff. Naar man ofte med Rette klager over de ikke faa meningsløse Dilettantkomedier, der opføres paa Skoler og i Foreninger, saa er dette Stykke en virkelig Fremgang, skønt det kunstnerisk set vel nok mangler en Del og er noget tungt her og der. Det er en vanskelig Opgave, Forfatteren

har søgt at løse: Problemet om »Frihedens« Fare for Personlighedens fuldstændige Ruin. Der er Spænding og Alvor over Stykket, og Læseren vil ikke uden Eftertanke lukke den lille Bog. Glædeligt er det, at disse Tanker nu (med Forfatterens Tilladelse) kan udbredes i Provinsen, hvor der jo synes at være stor Interesse for gode Dilettantkomedier.

K. B.

Fra den vide Verden

Rom.

Den Hellige Stol har nu udsendt sin aarlige Haandbog (*Annuario Pontificio*), hvoraf ses, at af de ordinære 70 Kardinalpladser er kun de 55 besatte. Af disse beklædes de 26 af Italienerne, de 29 af Gejstlige af andre Nationer, et ret sjældent Forhold, da Italienerne altid plejer at være i Majoritet i Kardinal-Kollegiet. Kun een af de 55 Kardinaler er udnævnt af Leo XIII, 9 af Pius X, 14 af Benedikt XV og Resten (31) af den nu regerende Pave. Det er omtrent to Aar, siden der er udnævnt nogen Kardinal. Der er 1609 styrende Biskopper (foruden et stort Antal Hjælpe- og Titularbiskopper), hvoraf 673 i Europa, 277 i Asien, 140 i Afrika, 445 i Amerika og 74 i Australien. 35 Nationer har diplomatisk Repræsentant ved Pavestolen.

Kardinal Gasparri, pavelig Statssekretær fra 1914 til 1930, fyldte Christi Himmelfarts Dag 80 Aar. Fra alle Sider blev der vist ham store Æresbevisninger, saaledes sendte Paven ham en egenhændig Skrivelse med Tak for alle de store Tjenester, han havde ydet Kirken. Det var ham, som for 12 Aar siden var Hovedudgiver af den store Lovbog i kanonisk Ret, som blev samlet efter Paverne Pius X's og Benedikt XV's Befalinger. Trods sin høje Alder arbejder Kardinal Gasparri nu paa Udarbejdelsen af en samlet Lovbog for orientalsk Kirkeret. Han blev udnævnt til Kardinal December 1907 af Pius X.

Frankrig.

Da de tyske Hære nærmede sig Paris, aflagde den dalevende Ærkebiskop, Kardinal Amette, det Løfte, at hvis Hovedstaden blev sparet for tysk Besættelse, vilde han opføre en Basilika til Ære for den h. Jeanne d'Arc. Dette Løfte indfries nu af den nuværende Ærkebiskop, Kardinal Verdier, som i Begyndelsen af Maj Maaned har nedlagt Grundstenen til den nye Kirke. Denne Kirke vil blive bygget rundt om en meget gammel Kirke, i hvilken Jeanne holdt Bøn, før hun begyndte Belejringen af Paris. En Kommission af fremragende Kunstnere har valgt Byggeplanen. En Arkitekt havde foreslaaet at opføre en Cementkirke med et Taarn af umaadelig Højde, men man fandt, det vilde være for voldsomt et Brud med Traditionen. Man foretrak Planen om en Kirke i moderniseret romansk Stil.

Et katolsk Theater er bleven aabnet i Paris i samme Hus, hvor Redaktionen af det dramaturgiske Tidsskrift *Jeux, Tréteaux et Personnages* har hjemme. Dette Tidsskrift byder en Fylde af værdifulde Informationer, Dokumenter og omhyggeligt udsøgte Manuskripter til Brug for Interesserede i dens Spilleplan. I den nylig begyndte tredje Aargang henviser Henri Brochet til Hensigten og Maalet for denne Bevægelse: »Vort Tidsskrift er et katolsk Tidsskrift for dramatisk Kunst. Som saadant vil det danne et Samlingspunkt for Forskning og dramatisk Arbejde, der paa samme Tid skal tjene vor Kunst og vor Tro. Hensigten er ikke blot Fornyelse af den kristelige Scene, men Udgiverne tillægger den dramatiske Form saare stor Betydning og vil ved den befordre Troen ved at give den kunstnerisk Udtryk.« Dette nye Theaters Spilleplan omfatter foreløbig et Lystspil, et Hyrdespil fra det 15. Aarhundrede, en Komædie af Carmontello, et religiøst Spil af Henri Ghéon og nogle Stykker af Henri Brochet, som alle er prægede af en katolsk Karakter. Opførelserne finder Sted hver anden Søndag og hver Tirsdag og Fredag. Denne Bevægelse til Fordel for dramatisk Kunst i religiøs-kirkelig Retning er vel værd at lægge Mærke til.

England.

Enhver, der kender blot lidt til engelske katholske Forhold i den sidste Snes Aar eller to, vil ikke have kunnet undgaa ofte at høre om den engelske Redemptoristpræst Vassall-Phillip. Saadanne forstaar ogsaa, at Budskabet om hans Død den 8. Maj — om Bord paa en Dampers paa Tilbagerejsen fra Syd-Afrika — har vakt almindelig Beklagelse og Sorg. »Father Vassall«, som han gerne blev kaldt, var elsket og æret overalt baade som Prædikant, Skriftefader, Fattiges og Bedrøvedes Ven og udmærket Forfatter. Han var født i Bristol 1857 i en ivrig protestantisk Familie, men traadte allerede i en Alder af 21 Aar over til den katholske Kirke. Kort efter blev han Redemptorist og kunde om to Aar have fejret sit halvtredsaarige Præstejubilæum. Skønt der indenfor hans Kongregation adskillige Aar igennem var betroet ham ledende Stillinger, er det dog som Prædikant, han er bedst kendt. Der er næppe en By, stor eller lille, i England, uden at hans Røst er hørt der, og hans Forkyndelse har baaret rige Frugter. De allerringeste, bodfærdige, sørgende, Forældre og Slægtninge, alle fandt i ham en Ven, som trods alt sit Arbejde stedse var rede til at besvare deres Breve og besøge dem, hvis det blot var muligt. Hans Korrespondance var meget stor, men han havde heldigvis en hurtig Tankegang og en flydende Pen. Skønt han i flere Aar godt havde vidst, at hans Hjerte var meget svagt og hvert Øjeblik kunde høre op med at slaa, udførte han altid et halvt Dusin Mænds Arbejde. Bøger og Artikler fløj fra hans Pen saa hurtigt, som han kunde skrive, men alligevel bar de aldrig Præg af Hastværk. Stilen var let og flydende, Indholdet klart og gedigent, det bar Præg af Forfatterens Lærdom, hvis sidste Maal altid var at vise Mennesker Vejen til den evige Frelse. Ydmyghed prægede ham dog mest af alle Egenskaber. I Januar rejste han for sit Helbreds Skyld til Syd-Afrika, men det blev ikke en Hviletid der, som hans Venner havde ventet. Den engelske Forfatter Bernhard Shaw rejste nemlig rundt i Syd-Afrika og holdt der en Række antireligiøse Foredrag, og Father Vassall kunde ikke andet end ligeledes holde Foredrag efter Foredrag for at kvæle den onde Sæd, der var

udsaaet. Dette tog paa hans Helbred, han gik noget krummet, men han klagede aldrig, og hans glade, venlige Smil forlod ham ikke. Paa Vejen hjem døde han, som nævnt, paa Damperen, dog ikke uden præstelig Hjælp, idet en sydafrikansk Biskop, hans Medpassager, gav ham de sidste Sakramenter. Han har, som nævnt, skrevet mange Bøger, deriblandt Biografier af Bernhard Majella og Cl. Hofbauer samt *After Fifty Years* (hans Konversionshistorie).

— England har for Tiden Besøg af Verdens ældste Prælat, Ærkebiskop Redwood af New-Zealand, 93 Aar gammel. Det er paa Vejen til den eucharistiske Kongres i Dublin, at den gamle Biskop har gjort Ophold i England.

Fra Hovedstad og Provins

'Academicum Catholicum.

Onsdag den 25. Maj afholdtes den aarlige Generalforsamling. Efter at Formanden havde budt Velkommen, foresloges Ingeniør Wissum til Dirigent og valgtes med Akklamation. Derpaa aflagde Formanden Beretning over det forløbne Aars Arbejde. Der er afholdt tolv almindelige Møder med Diskussion, et Rusgilde og et Møde i Nikolai Kirkesal, desuden er der i Samarbejde med Selskabet af 1916 arrangeret tre Foredrag af Pater Friedrich Muckermann. De almindelige Møder har været besøgt af 30 indtil 60 Tilhørere. Kort før Jul holdtes et Juleakademi med Deklamation, Musik, Sang og Oplæsning. En Studiekreds, som ledes af Pastor Schindler, maatte grundet paa dennes Bortrejse ophøre i December Maaned. — Efter faa administrative Oplysninger sluttede Formanden med en Tak for godt Samarbejde i det forløbne Aar. Formanden tilføjede derefter en kort Beretning om Arbejdet inden for Katholsk Underretningsbureau, hvis Leder, Assistent Hjorth, var forhindret i at være til Stede. Der arbejdes for Tiden særlig paa at spænde Traadene ud over Landet. — Den efterfølgende Diskussion kritiserede navnlig Bibliothekets Tilstand, samt det Arbejde, der var gjort for de helt Unge. Der blev fremsat positive Forslag om Medlemsdiskussioner og private Sammenkomster til videre Uddybning af de Problemer, der var opstaaet ved Foredragene. Endelig ønskedes mere kompetente Deltagere i Diskussio-

nen, og Udeblivelsen af de ældre Akademikere beklagedes meget stærkt, da de unge Studenter netop i A. C. haabede at faa Forbindelse med og Hjælp fra de ældre Akademikere. — Formanden foreslog, at man ved evt. at skaffe Værelser for Russer og Studenter paa denne Maade kunde knytte dem mere til Foreningen, og dette vilde maaske ogsaa virke beroligende for Forældrene i Provinsen. Endelig blev det vedtaget igen at gøre et Forsøg med at lægge Sommermøderne til Kongekilden, hvor det første Møde skal holdes Onsdag Aften den 8. Juni. Hertil har alle baade Medlemmer og Venner af A. C. Adgang. — Til Administratores genvalgte Pastor Knud Ballin sammen med Retssekretær Lauritzen og Tale- og Sangpædagog Frøken Ragnhild Hoff.

K. B.

Den eucharistiske Kongres.

Vi har allerede modtaget en Del elskværdige Tilbud om Indkvartering i København under Kongressen. Men der vil blive Brug for flere. Vi tillader os derfor at gentage vor Anmodning og beder samtidig om, at Tilbudet indeholder Oplysning om:

1. Hvor mange der er Plads til,
2. Damer eller Herrer, og
3. hvorvidt Kost ogsaa tilbydes.

Hertil kan nu føjes et fjerde Punkt, som vil faa praktisk Betydning:

4. Tilbud af Kost (uden Logi).

Man bedes sende Tilbudene til Kongressens Sekretariat (Adr.: Pastor C. Benzon, Nørrebrogade 27, København N.).

Sekretariatet.

Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Møde i Forbindelse med Jesu Hjerter-Andagten i Rosenkranskirken, Mandag den 6. Juni Kl. 19 $\frac{1}{2}$. — Fælleskommunion Søndag den 12. Juni Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 5. Juni Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjertes Kirke.

A.C. Onsdag den 8. Juni Kl. 20. Sammenkomst paa Kongekilden. Alle Venner af A. C. er velkomne.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig Husjomfru.

Plads søges:

af ung Pige — Forretning; ung Pige — Husgerning; en Kontordame — Maskinskrivning; sproglyndig Mand (engelsk, tysk perfekt); en Handelsmand (fransk, engelsk, tysk).

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Juni.	Juni.
5. S. Søndag i Jesu Hjertes Oktav.	12. S. 4. Søndag e. Pintse.
6. M. Norbert.	13. M. Antonius af Padua.
7. Ti. i Oktaven.	14. Ti. Basilius den Store.
8. O. i Oktaven.	15. O. Vitus, Modestus og Crescentia.
9. T. Jesu eucharistiske Hjertes Fest.	16. T. Ferialdag.
10. F. Oktav af Jesu Hjertes Fest.	17. F. Ferialdag.
11. L. Barnabas.	18. L. Ephræm.

Juni. **Ugens Messebønner.**

5. S. **Søndag i Jesu Hjertes Oktav** (662—497); 2. *Sæt Bønner*: Bonifatius (931—763), 3. *Sæt Bønner*: Jesu Hjertes Oktav (Nord. Ugebl. Aargang 1929, Nr. 22); Jesu Hjertes Præfation (sammesteds).
6. M. Norbert (933—765); 2. Jesu Hjertes Oktav (Nord. Ugebl. 1929, Nr. 22); Jesu Hjertes Præfation (smsteds.).
7. Ti. i Jesu Hjertes Oktav (Nord. Ugebl. 1929, Nr. 22); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. for Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]); Jesu Hjertes Præfation.
8. O. i Jesu Hjertes Oktav; som Tirsdag.
9. T. Jesu eucharistiske Hjertes Fest (*Ny Messebog*) [179]); 2. Primus og Felician (N. M. 934); Jesu Hjertes Præfation (Nord. Ugebl. 1929, Nr. 22).
10. F. Oktav af Jesu Hjertes Fest (Nord. Ugebl. 1929, Nr. 22); 2. Margarethe af Skotland (936—766); Jesu Hjertes Præfation.
11. L. Barnabas, Apostel (936—767); 2. Om Fred og Enighed *).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

*) Findes i N. U. Nr. 15, Side 312.

Jesu Hjertes Fest, Fredag den 3. Juni.

Jesu Hjertes Kirke: Stille Messe Kl. 6, 7, 7½, 10. Levitmesse Kl. 8. Det Allerhelligste udstilles efter Messen Kl. 10 indtil Aftenandagten Kl. 7½.

St. Ansgars Kirke. Den hellige Messe for **Mødrefoereningen** holdes *Torsdag den 9. Juni* Kl. 8¼ i Stedet for Tirsdag d. 7. Juni.

Ansgarius-Bonifatiusforeningens Vikariatskomité holder Bestyrelsesmøde i første Halvdel af Juni Maaned.

Danmark—Holland.

Der mangler endnu nogle Deltagere, for at Turen til Holland kan gennemføres. Hvis der skulde være en eller anden, som ønsker at deltage, bedes men hurtigst muligt meddele dette til undertegnede.

Pater A. Smitz.
Bispegade 12,
Nykøbing, F.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. — Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 24.

Søndag den 12. Juni

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Pius XI's Rundskrivelse. — Messeofferet. — Den kirkelige Forvirring i Danmark. — Anne de Guigné. — Feriebørnene. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 14, 11-21.

Livets Kortvarighed belærer om Pengenes rette Brug.

1. *Vedligehold dine egne Kræfter og ær Gud med dine Penge.*

Ejer du noget, min Søn, saa nyd godt af det selv, og efter din Velstand tilbyd Gud Offergaver. Husk paa, Døden kommer snart, og Dødsrigets Beslutning er dig kundgjort. Dets Bestemmelse for denne Verden lyder jo paa: Mennesket skal (visselig) dø! 14, 11-12.

2. *Vær god mod din Ven og den fattige.*

Gør vel mod din Ven, førend du dør, og efter Evne ræk en hjælpende Haand ud og giv den fattige. 14, 13.

3. *Nægt dig ikke en uskyldig Festdagsglæde.*

Berøv dig ikke en Festdag(sglæde), og forsmaa ikke (blot) en ringe Smule af et (sømmeligt) Gode. (For) er det ikke saaledes, at du maa efterlade (Frugten af) din Møje og dit Slid til andre, saa de kaster Lod om den og deler den? (Nej), giv og tag imod og lad din Sjæl handle ret (derved). Øv Retfærdighed, før du dør, for i Graven finder man ikke (længere) Føde, (der kan nydes). 14, 14-17.

4. *Døden, hvis Lære skal være Rettesnor i Handel og Vandel, kommer sikkert.*

Alle Mennesker visner hen som Græs og som det spirende Blad paa det grønne Træ; nogle Blade skyder op, andre falder af. Ligesaa er det med den Slægt, der bestaar af Kød og Blod. Det ene Slægtled afslutter og dør, det andet træder ind i Livet. Enhver forgængelig Ting gaar til sidst til Grunde, og den, som tilvirker den, gaar den samme Vej. Ethvert kosteligt Værk (derimod) finder Anerkendelse, og dets Mester høster Ære af det. 14, 18-21.

Anmærkning: De jordiske Goder skal efter Guds Vilje tjene os til Opnaaelse af vor evige Bestemmelse og til Løsning af vor jordiske Opgave, som bestaar i, at vi ved at opfylde vore Pligter mod Gud, os selv og vore Medmennesker forbereder os til Livet i Evigheden. Derfor skal Rigdom og de Glæder, man kan skaffe sig derved, benyttes, for saa vidt de hjælper til Vedligeholdelse og Fornyelse af vore Kræfter, til Bestridelse af Gudstjenestens Omkostninger og til Godgørenhed mod vor Næste. Men samtidig skal enhver kende de Farer, som ligger i Rigdommen, og bestemt give Afkald paa alt, hvad der i dens Anvendelse ikke svarer til Guds Vilje. Herved yder Tanken paa Døden og det Regnskab, der venter os, os en værdifuld Tjeneste. »Nyd, hvad dit Øje skuer,« siger Prædikeren, 11, 9, »men vid, at for alle disse Ting skal du kræves til Regnskab af Gud.«

F. K.

Pius XI's Rundskrivelse

om Andagts- og Bodsøvelser til Ære for Jesu helligste Hjerte i Anledning af den nuværende Krisetilstand i det menneskelige Samfund.

Til de ærværdige Brødre:

Patriarker, Primater, Ærkebiskopper, Biskopper og andre Prælater med biskoppelig Myndighed, som har Fred og Forbindelse med den Apostoliske Stol.

Ærværdige Brødre!

Hilsen og Apostolisk Velsignelse!

Anledning til denne Rundskrivelse.

Det var Christi Kærlighed, der ved Rundskrivelsen NOVA IMPENDET af den 2. Oktober forr. Aar drev Os til at opfordre den katholske Kirkes Børn og i det hele alle forstandige Mennesker til et Kærlighedens og Hjælpsomhedens Korstog, som skulde raade nogen Bod paa den sørgelige Tingenes Tilstand, der er opstaaet ved den nuværende økonomiske Krise, og som alle Vegne tynger paa det menneskelige Samfund. Denne Vor Opfordring fandt en vidunderlig og begejstret Tilslutning og vakte alles Gavnildhed og energiske Hjælp til Live. Men paa Grund af den for hver Dag stigende Nød blev de arbejdsløses Rækker og Tal saa godt som alle Vegne større; og da Oprørs-elementerne driver Misbrug med disse Nødstilstande i deres eget Partis Favør, kommer selve de offentlige Institutioner i en yderst kritisk Stilling, og Uroligheder og alvorlig Fare for Revolution truer selve det borgerlige Samfund. Paa ny føler Vi derfor den kristne Kærligheds Tilskyndelse, og opfordrer Vi, ærværdige Brødre, Eder alle, de Eder betroede Kristne og i det hele taget alle Mennesker til, sammen og hver især, i venskabeligt Samarbejde og under Opbydelse af al Kraft at dæmme op for de Ulykker, som det borgerlige Samfund for Øjeblikket hjem søges af, og de endnu større Farer, som truer i Fremtiden,

I. Krisetilstanden og dens Aarsager.

For Vort Øje staar den lange Række af bitre Hjem-søgelse, som er Syndens ulyksalige Arv. Denne Række danner ligesom Mærkepælene paa det faldne Menneskes Vandring i dette forkrænkelige Liv. Med Smerte konstaterer Vi, at Menneskeslægten siden Syndflodens Dage næppe nogen Sinde har været ramt saa haardt og i saa stort et Omfang af baade aandelige og legemlige Lidelser som nu for Tiden; ganske vist har der ogsaa før været grufulde Katastrofer og Ødelæggelser, hvis Spor endnu den Dag i Dag findes i Nationernes Historie og Liv; men de har da kun hjemsøgt det ene eller det andet Folk. Men nu om Stunder lider hele det menneskelige Samfund i den Grad under Pengeknaphed og økonomiske Vanskeligheder, at jo mere det prøver paa at frigøre sig for dem, desto mere ser det sig viklet ind i dem. Følgen er, at der ikke læn-gere findes nogen Nation, nogen Kommune, noget Selskab med økonomisk Formaal eller nogen Familie, der ikke enten selv mere eller mindre rammes af Ulykkerne eller ser sig revet med i andres Ruin. Ja, selv de Mennesker — de er ganske vist kun faa — der sidder inde med uhyre Rig-domme, og som synes at have Verdensstyret i deres Haand, selv disse ganske faa, som ved deres umaadelige Begær efter Vinding for en stor Del baade har været og endnu er Skyld i disse store Onder: netop de, altsaa, er ikke sjældent de første til med Skam og Skændsel at bukke under for disse Ulykker og i vide Kredse rive andres Ejendom og Formue med sig i Ulykkens Afgrund. Vi fyldes da med Rædsel ved at se, at *nu* gælder om *hele* Verden, hvad den Helligaand havde udtalt om enkelte forbryderiske Mennesker i følgende Ord: »Det, hvorved een synder, ved det bliver han tugtet.« (Vis. 11, 17.)

Dybt føler Vi denne Tingenes sørgelige Tilstand og sukker under den, og det er, som en indre Nød tvang Os til — skønt Vi er Os Vor egen Ringhed velbevidst — at udtale de samme Følelser, som ogsaa Jesu helligste og elskende Hjerte har næret, og at bryde ud i de Ord: »Jeg ynkes over Folket« (Mk. 8, 2). Men endnu mere tvinges Vi til at beklage selve Roden og Aarsagen til Nutidens trøstesløse Forhold; thi, hvis den Helligaands Ord, der

staar skrevet hos Apostlen Paulus, at »Pengebegærligheden er Roden til alt ondt« (1. Tim. 6, 10), til enhver Tid har været et rammende Udtryk for de virkelige Tilstande, saa er det Ord i vor Tid dobbelt sandt. Hvad er nemlig først og fremmest Skyld i, at Vi nu med Beklagelse maa se Meneskeslægten i en saa farlig Krisetilstand? Er det ikke det Begær efter forgængelige Goder, som en hedensk Digter med fuld Føje haanende kalder »den forbandede Hunger efter Guld«? Er det ikke den lave Egoisme, som saa ofte er eneste bestemmende Grund til, at de enkelte eller hele Samfund slutter sig sammen? Kort sagt, er det ikke Begærlighed, lige meget hvad Navn den bærer, eller under hvilken Form den optræder? For Begærlighed er en Jordbund, hvor gensidig Mistæneliggørelse skyder de Spirer, der forgifter Livskraften i al menneskelig Samfærdsel. Begærlighed er Aarsag til den fortærende Misundelse, der anser fremmed Lykke for eget Tab; den giver sig hæsligt Udslag i den grænseløse Egenkærlighed, der træffer alle Dispositioner til egen Fordel og ikke tager Hensyn til andres Tarv, men ligefrem undergraver dem. Den bringer endelig den kendte uretfærdige Forstyrrelse i alle Forhold og den ubillige Fordeling af de timelige Goder, der bevirker, at Nationernes Rigdom ophober sig i Hænderne paa nogle faa private Mennesker, som, efter hvad Vi i Rundskrivelsen QUADRAGESIMO ANNO af i Fjor gjorde opmærksom paa, til ubodelig Skade for Folkene bestemmer hele Verdenshandelen efter eget Forgodtbefindende.

Dertil kommer endnu noget andet. Hvis man nemlig misbruger en i sig selv berettiget Interesse til Fordel for sit Fædreland, og hvis man i sine Hengivenhedsfølelser for sin Nation overskrider de rette Grænser (som bekendt forkaster den velordnede kristne Kærlighed absolut ikke Fædrelandskærlighed, men gør den tværtimod ved sine Forskrifter til en hellig Pligt og giver den større Livskraft), og hvis man da lader en slig overdreven Kærlighed til sig og sine Landsmænd faa Indflydelse paa de mellemfolkelige Forhold og de Hensyn, man skylder andre Nationer, saa er der snart ikke den Uhyrlighed, som ikke faar Skin af at være ganske uskyldig. Det gaar saa vidt,

at hvad der hos de enkelte efter almindelig Opfattelse vilde blive stemplet som en strafværdig Handling, anses for uangribeligt, ja, rosværdigt, naar man blot kan sige, at det er sket af Fædrelandskærlighed. Paa den Maade sker det, at et for alle skæbnesvangert Had træder i Broderkærligheds Sted, skønt denne paabydes ved guddommelig Lov og har den Opgave at knytte alle Folk og Nationer til hinanden og lade dem vokse sammen til en eneste Familie, som staar under den ene Fader, der er i Himlen. Det fører ogsaa til, at man i det politiske Liv træder Guds og Kirkens Love under Fødder, skønt de er en Norm for enhver Form for Samfunds- og Kulturliv. Det fører endvidere til, at Rettens og Troskabens Fundamenter, som Staten jo maa kunne bygge paa, undermineres. Og endelig fører det til, at de fra Fædrene nedarvede Skikke og Vedtægter gaar til Grunde og forsvinder, d. v. s. en Tradition forsvinder, som i Gudsdyrkelse og i ufravigelig Overholdelse af Guds Love saa den bærende Kraft for Statens Trivsel og betragtede den som Samfundets sikreste Værn.

Men hvad der maa betegnes som det mest truende af alle Onder, er følgende: Alle revolutionære Elementer, hvad enten de kalder sig Kommuniste eller nævnes med et andet Navn, benytter sig af den store moralske Forvirring, overdriver de økonomiske Nødtilstande og sætter med uhørt Dristighed alle Kræfter ind paa at ryste ethvert Aag og enhver Tøjle af sig, at skære alle Baand over, som menneskelig og guddommelig Lov paalægger dem, og at føre en Krig paa Liv og Død mod al Religion og mod Gud selv. De forfølger det Maal at rykke op med Rode hvert Kendskab til og hver Følelse for Religion af Menneskers Hjerter, helst fra deres spæde Barndom af; de ved nemlig altfor godt, at saa snart den guddommelige Lov og Lære er revet ud af Menneskenes Bryst, er der ikke den Ting, de ikke længere kan driste sig til. Og saaledes ser Vi med Vore Øjne noget, Vi aldrig tidligere har læst om nogen Steder, nemlig at ugudelige Mennesker lader sig drive frem af et forbyderisk Raseri og skamløst hejser deres Felttegn mod Gud og enhver Religion i alle Lande og alle Folk.

Selv om det er rigtigt, at der aldrig i Tidens Løb har været et Øjeblik, hvor der ikke fandtes ugudelige Mennesker og Gudsfor næglere, saa var de dog kun faa i Tal, kun enkelte hist og her, og de var bange for eller ansaa det for uheldigt at lade sig mærke videre med deres ugudelige Sindelag. Dette synes Psalmisten, inspireret af den guddommelige Aand, at have antydet med følgende Ord: »Den gudløse siger i sit Hjerte: Der er ingen Gud« (Ps. XIII, 1 og LII, 1); det ser jo ud, som om David vilde tegne et saadant ugudeligt Menneske som en Undtagelse blandt mange, som en, der nok nægter, at Gud er hans Skaber, men dog holder sin forbryderiske Vantro skjult i sit Indre. Men i vor Tid indsmugles slig uhyggelig Vildfarelse, som allerede har fundet saa stor en Udbredelse i Almenheden, i selve Folkeskolerne og viser sig aabenlyst paa Theatret. Midlerne til at udbrede den endnu mere søger dens Talsmænd i de nyeste Opfindelser: I Biografteatrene, gennem Grammofon- og Radio-Koncerter og Taler; de har egne Trykkerier, fremstiller Brochurer paa alle Sprog, holder ligesom Sejrherre offentlige Optog og rejser Mindesmærker som Tegn paa deres Gudløshed. Og ikke nok hermed. Fast organiseret og fordelt i politiske, økonomiske og militære Sammenslutninger gaar deres Agitatorer med stor Energi i Gang med deres forbryderiske Værk for ved Hjælp af Folkeforsamlinger, Billeder, Statistiker og deres øvrige Hjælpemidler at kunne udbrede deres Anskuelse, skjult og aabenlyst, i alle Stænder, Foreninger og paa Gaden. For yderligere at fremme deres Sag støtter de sig til deres Universiteters Auseelse og Virksomhed og opnaar ved deres utrættelige Arbejde tilsidst den Sejr, at samle de uforsigtige i deres Parti og slutte dem sammen ved de stærkeste Baand. Naar Vi ser denne deres raadsnare og travle Flid i en slet Sags Tjeneste, saa kommer uvilkaarligt den bitre Klage, som Christus Herren udtalte, op i Vor Sjæl og frem paa Vore Læber: »Denne Verdens Børn er i Omgangen med deres Ligemænd klogere end Lysets Børn« (Lk. 16, 8).

Endvidere drager Førerne og Ophåvsmændene til denne Organisation af onde Mennesker Fordel af den Nød, der for Tiden hersker i alle Forhold, og med deres onskabs-

fulde Spidsfindigheder gør de alt for at bringe Gud og Religion i Miskredit hos Folk, idet de giver dem Skylden for de store Nødtilstande; og de sætter alt ind paa at faa en Forsoning i Stand mellem selve vor Frelasers højhellige Kors, Tegnet paa Ydmyghed og Fattigdom, og vore Dages Magtbrynde med dens Symboler; som om Religionen kunde slutte venskabeligt Forlig med de lyssky Kliker, der har bragt dette Overmaal af Vanskeligheder over Verden. Med de forfærdeligste Resultater driver de deres Propaganda saaledes, at de blander Kampen for det daglige Brød og Fordringerne paa Særeje, en rimelig Løn, et menneskeværdigt Opholdssted, i det hele taget paa saadanne Livsvilkaar, som er et Menneskes retfærdige Krav, sammen med deres forbryderiske Krig mod Gud. Dertil kommer, at de samme Mennesker skyder over ethvert Maal og stiller Naturens berettigede Ønsker paa lige Fod med løsslupne Lidenskaber, naar det kun synes at fremme deres Planer og Formaal. De lader, som om de evige Love, Gud har aabenbaret, stod i Vejen for Menneskenes Lykke, — og dog er de dens sikreste Værn; de lader, som om de menneskelige Kræfter, forøgede, som de nu er, med de nyeste Opfindelser, kunde hidføre en ny og bedre Tingenes Orden imod den algode og almægtige Guds højeste Vilje.

Ja, det er i Sandhed saare at beklage, at næsten utallige Mennesker tror at kæmpe for det daglige Brød og Behov (en fuldstændig Miskendelse af de faktiske Forhold), naar de giver den Slags Fraser deres Tilslutning og bruger Skældsord mod Gud og Religionen, og det ikke kun mod den katholske Religion, men mod alle, som anerkender Gud som denne synlige Verdens Ophav og alles øverste Herre. Dertil kommer, at de hemmelige Selskaber, som ifølge deres Væsen altid har staaet som beredvillige Hjælpere af Guds Kirkes Fjender, lige meget hvem de saa end er, ovenikøbet søger at gyde Olje paa det Flammehav af afsindigt Had, som der for et ordnet borgerligt Samfund ikke kan komme nogen Ro eller Lykke ud af, men kun Staternes visse Ruin.

Derfor raaber denne nye Form for Gudløshed, samtidig med at den slapper Tøjlerne paa Menneskets overmægtige Drifter, uden mindste Skam op om, at der ikke kan komme

Fred eller Lykke paa Jorden, før den sidste Rest af Religion er rykket op med Rode og dens sidste Tilhænger myrdet. De synes at mene, at de kunde bringe den vidunderlige Harmoni, hvormed al Skabningen »forkynder Guds Herlighed« (slg. Ps. XVIII, 2), til evig Tavshed.

(Fortsættes).

Messeofferet*).

Offerbegrebet i Almindelighed.

I Bullen »Ex omnibus afflictionibus« af 1. Oktober 1567 fordømte Pius den Femte en Række Paastande, som en Professor ved det theologiske Fakultet i Louvain — Michael du Bay — var fremkommet med. Blandt andet ogsaa den Paastand, at Messen kun er et Offer i videre Forstand.

Det er saaledes en Trossætning, at Messen er et Offer i Ordets oprindelige og egentlige Betydning.

Hvad vil det sige? Det vil sige, at Messen er et sandt og virkeligt Offer i samme Forstand, som f. Eks. Abels, Abrahams og Melchisedechs Ofre er sande og virkelige Ofre.

Men spørger man videre, hvad der da forstaas ved et sandt og virkeligt Offer, og altsaa hvad det vil sige, at Messen er et Offer i Ordets oprindelige og egentlige Betydning, da vil man forgæves lede efter et bestemt og udtømmende Svar fra den kirkelige Læremyndigheds Side.

Det er da ogsaa en Kendsgerning, at der stadig raader stor Uenighed i saa Henseende mellem Theologerne.

Det turde imidlertid ogsaa være en Kendsgerning, at denne Uenighed først er opstaaet efter Kirkemødet i Trento. I det følgende vil vi gøre Rede for den Opfattelse, som vi mener har været en er a d e n d e indenfor Kirken indtil da.

*) Som en Forberedelse til den kommende eucharistiske Kongres bringer vi en længere Række Artikler fra Hr. Pastor Messerschmidt's ansete Pen vedrørende Messeofferet. — Af alle de Spørgsmaal, der knytter sig til den hellige Eucharisti, er der næppe noget, der har større Betydning for den enkelte Troendes Fromhedsliv end Spørgsmaalet om Messeofferets Væsen. Dette Spørgsmaal er ikke bindende afgjort af den kirkelige Læremyndighed; i de følgende Artikler giver Hr. Pastor Messerschmidt os sit Bidrag — et i Form og Indhold værdifuldt Bidrag — til Spørgsmaalets Løsning.

Af det, vi har at sige derom, vil man forstaa, hvorfor vi holder denne Opfattelse for den eneste rigtige.

Det turde være unødvendigt at bemærke, at vi dermed ikke vil frakende andre Retten til at have en anden Opfattelse.

Paa Spørgsmaalet: Hvad forstaaer man ved et Offer? svarer Katekismen: »Ved et Offer forstaaer man en synlig Gave, som vi frembærer til Gud for at ære ham som Herren over alle Ting«.

Denne Forklaring af Offerbegrebet svarer nøje til alle Tidens Opfattelse. Lige siden den Dag, da Kain og Abel byggede Gud Herren et Alter, har de, som ofrede, villet bringe Gud en synlig Gave.

Om Noahs Offer hedder det saaledes i 1. Mosebog: »Noah byggede . . . Herren et Alter, og han tog af alt det rene Kvæg og af alle de rene Fugle og ofrede Brændofre paa Alteret. Og Herren lugtede den velbehagelige Lugt og sagde i sit Hjerte: »Jeg vil herefter ikke mere forbande Jorden for Menneskenes Skyld« (1. Mosebog 8, 20.21).

Herren saa altsaa i Naade ned paa Noahs Offer: han »tog imod« det. Det udtrykkes paa den Maade: han lugtede den velbehagelige Lugt. Hvorfor? Fordi Tanken fra Noahs Side aabenbart var den at berede Gud et Maaltid, ganske som han vilde have gjort det for en Gæst. Ikke fordi han ventede, at Gud skulde komme ned og sidde til Bords hos ham, men fordi han ikke vidste nogen bedre Maade at sige Gud Tak paa. Det forstod Gud og fandt derfor Velbehag i det Maaltid, som han havde beredt ham, — han glædede sig derved, frydede sig — menneskelig talt — over den liflige Madlugt.

Ganske samme Opfattelse genfinder vi hos Moses og hans Broder Aaron. Om Aaron hedder det: »Han bragte Madofferet og tog en Haandfuld deraf og brændte det paa Alteret . . . og der udgik Ild fra Herren Aasyn og fortærede Brændofferet og Fedtstykkerne paa Alteret« (3. Mosebog 9, 17. 24).

Gud fandt med andre Ord Behag i hans Offermad og lod det til Tegn derpaa saa at sige stige op til sig som liflig Madlugt. Ud fra denne Tankegang hedder det derfor senere i en Offerforskrift: »Præsten skal stænke Blodet paa Herrens Alter ved Indgangen til Sammenkomstens Telt, og han skal brænde Fedtet til en velbehagelig Lugt for Herren (3. Mosebog 17,6).

Ogsaa i det Nye Testamente opfattes Offeret altid som Frembærelse af en synlig Gave. »Naar du bringer din Gave til Alteret«, siger Herren, »og der kommer i Hu, at din Broder har noget imod dig, da lad din Gave ligge foran Alteret og gaa først hen og forlig dig med din Broder

og kom saa og frembær din Gave« (Matth. 5, 23. 24). En anden Gang siger han: »Hvad er størst Gaven eller Alteret, der helliggør Gaven?« (Matth. 23, 19). Og ved en anden Lejlighed: »Bring den Gave, som Moses har foreskrevet« (Matth. 8, 4).

Forfatteren til Hebræerbrevet skriver: »Enhver Ypperstepræst indsættes . . . for at frembære baade Gaver og Slagtofre . . . det er derfor nødvendigt, at han ogsaa har noget at frembære« (5, 1 og 8, 3).

Heller ikke senere støder vi paa en anden Opfattelse. Blot nogle faa Udtalelser til Bevis. De er valgt fra tre vidt forskellige Tider i Kirkens Historie:

Origenes (død o. 254) skriver i sin Kommentar til Lukasevangeliet: »Hvad vi giver Gud, giver han tilbage tillige med andet, som vi ikke havde forinden. Han forlanger og kræver noget af os for at have Lejlighed til at give og til at give den noget igen, som gav ham . . . Lad os derfor staa op og bede Gud om, at vi maa være værdige til at bringe ham Gaver, som han kan give os igen, og for at han maa give os himmelske for jordiske« (in Lc hom. 39, P. G. 13, 1900-1902).

Lige tusinde Aar senere skriver Thomas af Aquino: »Mennesket har tre Slags Goder: de aandelige, . . . de legemlige . . . og de ydre Goder. Af disse (sidste) bringes Gud et Offer, og det direkte, saa tit vi frembærer vore Ting umiddelbart til Gud, indirekte, saa tit vi deler dem med vor Næste for Guds Skyld« (1. 2ae q. 101 a. 4 ad 5). Thomas sidestiller altsaa det at frembære noget til Gud med det at dele noget med sin Næste. Han forstaar altsaa ved at frembære noget til Gud at give ham det, saaledes som vi giver noget til en anden.

Ifølge Thomas bestaar der derfor for saa vidt ikke nogen Forskel imellem Gaver og Frembærelser i videre Forstand og Ofre i egentlig Forstand. »Frembærelser og Gaver (oblaciones et munera)«, siger han, »hører sammen med Ofre (cum sacrificiis computantur), fordi de bringes Gud« (sstds.).

Hvori bestaar da Forskellen ifølge ham? Kun i eet: »Der tales om et Offer i egentlig Forstand,« siger han, »naar der sker noget med Offergaven . . . og der tales om Frembærelse (oblatio), naar noget frembæres til Gud, uden at der sker noget dermed. Saaledes taler man om at frembære en Denar eller Brød paa Alteret, fordi der ikke sker noget dermed. Derfor er ethvert Offert (i snævrere Forstand) en Frembærelse, men ikke omvendt« (2. 2ae q. 85 a. 3 ad 3).

Og hvad er det saa, der sker med Offergaven, saa at man kan tale om et Offer i egentlig Forstand? Det fremgaar af selve Ordet: sacrificium, svarer Thomas: »thi det

hedder netop *sacrificium*, fordi man *facit aliquid sacrum* (d. v. s. helliggør noget)« (1. 2ae q. 101 a. 4 ad 5).

Ved at »helliggøre« en Ting forstaar han simpelthen at vie den til Gud, tilegne ham den. Man kan derfor helliggøre en Ting paa forskellig Maade. Offerdyrene bliver helliggjorte ved at blive slagtede og stegte over Ild til et Maaltid for Gud: »slagtede kommer de jo os Mennesker til Gavn, for saa vidt de er bestemte til Føde for Mennesket. Af den Grund bliver de ogsaa brændt — de tilberedes jo som Føde for Mennesker ved at steges over Ild (1. 2ae q. 102 a. 3 ad 5).

Ifølge Thomas adskiller et Offer sig altsaa kun i eet fra en almindelig Gave eller Frembærelse, og det er deri, at Overdragelsen af en Offergave ikke blot sker i Ord, men ogsaa i Handling: der foretages noget med Offergaven til Tegn paa, at den skænkes og overgives til Gud.

Femhundrede Aar senere lærte een af det 17. Aarhundredes allerstørste og af alle anerkendt Theolog, Maldonat, ganske det samme. Han skriver: »Ved et Offer forstaar jeg den Handling og (om jeg saa maa sige) Overdragelse (*translationem*), hvorved noget, der paa en vis Maade ikke var Guds, men noget profant, bliver Guds d. v. s. helligt og Gud viet (*sacra ac dedicata Deo*). Og ved hvilken Handling sker det hvis ikke ved Frembærelsen (*per oblationem*)? At gøre en Ting til Guds vil jo netop sige at give Gud den, og at give Gud den vil sige at ofre den til ham. At ofre en Ting til Gud er derfor det samme som at vie og skænke den til Gud (*sacrare ac dicare illam Deo*), og at gøre en Ting hellig er det samme som at skænke Gud den. For en Ting kaldes hellig, fordi den er viet Gud d. v. s. helliget ham. Hvad vi nu udtrykker ved Hjælp af to enkelte Ord (*sacrum facere*), udtrykker vi ogsaa ved Hjælp af det ene sammensatte: *sacrificare* (Ep. ad Centianum Hervetum altera, Parisiis 1677, p. 12).

Saa vel Thomas som Maldonat ved sig i nøje Overensstemmelse med den almindelige Opfattelse ned igennem alle Tider. Deres Ord har derfor Lov til at staa som Udtryk for, hvad der til alle Tider indenfor Kirken har været forstaaet ved et Offer — nemlig: Frembærelse ikke blot i Ord, men ogsaa i Handling af en synlig Gave.

Vi ser ikke bedre, end at man omtolker denne Opfattelse saaledes, at den bortfortolkes, naar man — som saa mange nyere Theologer — hævder, at Frembærelsen bestaar i, at man tilintetgør Offergaven. En Gave, der tilintetgøres af Giveren, er ikke en Gave — man kan ikke skænke nogen noget ved at forøde det.

Naar man slagtede Offerdyrene og brændte det, man ofrede, var Meningen aldrig den at forøde og tilintetgøre. Man vil tilberede Gaven saaledes, som man gør det, naar det er et Menneske, man vil gøre en Glæde.

(Fortsættes.)

Hubert Messerschmidt.

Den kirkelige Forvirring i Danmark.

III.

Det synes, som om den kirkelige Forvirring i Danmark netop skulde kulminere, mens jeg her i Ugebladet behandler dette Emne. Siden min sidste Artikel er Pastor Otto Larsens Bog: »Skatten i Lærkar« udkommen og har skabt et Røre, der tilsyneladende ikke har mindsket Forvirringen. Og dog! Mon det ikke ret beset har bragt en lille Lysning eller Afklaring? Slotspræst Oscar Geismar har jo da saa afgjort Ret, naar han i sin Omtale af Bogen skriver, at »en længe skjult Rationalisme, hvis Eksistens dog alle Indviede var klare over, bryder ud i lys Lue«. Ja, den Rationalisme pegede Pastor Osterhammel allerede paa i 1925 ved Indvielsen af den katholske Kirke i Vejle.

Mon vi ikke her er ved Kernen i Spørgsmaalet: En ny Rationalisme er ved at brede sig ud over Landet. Nu kan man jo saa fra alle mulige Sider søge at besværgе det kommende og sætte Pennene i Bevægelse i alle Landets Aviser, Spalte op og Spalte ned. Det hjælper altsammen intet. Rationalismen kommer. Nu bærer Høffdings Filosofi sine Frugter.

De sidste 25-30 Aar har i snæver Forstand været en Forberedelse til den rationalistiske Periode, som nu kommer. Mere og mere gik Tendensen i Retning af Krav om mere Rummelighed, og faktisk er vi nu naaet dertil, at en Præst i den danske Folkekirke kan docere, hvad han finder for godt. Vel eksisterer der formelt et Præsteløfte, men hvor mange i den danske Folkekirke tør i Dag med Fynd og Klem gaa ind for dette Løftes Bibeholdelse, naar Kravet om dets Afskaffelse nu om kort Tid med Kraft

rejses af Kirkens egne Mænd med en eller flere Biskopper i Spidsen?

Samtidig med at denne Udvikling er sket, er Kirkerne blevet affolkede, og af de berømte »98 %« i den danske Folkekirke søger kun de 15-20 % Kirken (bortset fra Barne- daab og Konfirmation), og disse er overvejende gamle Folk. Med Ungdommen er Forbindelsen tabt.

Større og større Kredse indenfor Grundtvigianismen og langt ind i Indre Missions Rækker kommer ikke destomindre til den Opfattelse, at der skal endnu mere Rummelighed til for at kurere den syge Folkekirke. Vi ser det jo allerede af den Modtagelse, Otto Larsens Bog har faaet. Bortset fra »Kristeligt Dagblad« (der faar læst og paa- skrevet for sin »Kætterjagt«) og enkelte andre er jo de fleste fra Biskopperne til Digterpræsten Kaj Munk rørende enige om, at hældes ud skal Otto Larsen i alt Fald ikke. Snarere kunde der være Tale om at gøre ham til Biskop eller Professor — for hans Redeligheds Skyld!

Naturligvis benytter ogsaa Dr. Ditlev Nielsen Lejligheden til at fiske i rørt Vande og agitere for sin gudløse »Kristendom«, og han har jo for saa vidt let Spil over for Pastor Geismar, som har den utaknemlige Opgave baade at blæse og have Mel i Munden, baade at bekæmpe Rationalismen og samtidig kræve frit Slag for den.

Modsat Rationalismen i hastig Fremmarch er betydelige Kræfter i Bevægelse herhjemme — deriblandt Mænd som Stiftsprovsterne Scharling og Føg Petersen — for at stable en Enhedskirke paa Benene. Man arbejder for »Kirketanken« og vil samle Grundtvigianere og Missionsfolk under den Hat, hvorunder de Højkirkelige i Forvejen befinder sig. En smuk Tanke, der blot har den Skavank at være dødfødt.

I en Kronik i »Politiken« gjorde den unge Forfatter Knud Bruun Rasmussen sig fornylig til Talsmand for den Opfattelse, at den danske Statskirke skulde være Mur og Tag og ikke Aand. Den skulde blot læ om hvert Budskab, der fandt Anklang i Menigheden. Samtidig vilde han dog undgaa »en Hærskare af religiøse Bremsere, Snyltere og Svindlere«. At Resultatet lige akkurat vilde blive det modsatte, skulde man synes, at etvert tænkende Men-

neske maatte kunne indse. Dog Bruun Rasmussens Opfattelse deles sikkert af mange Gejstlige i vort Land, og man stirrer blindt paa den Udvej som den eneste ud af Kaos, at gøre Kirken endnu mere rummelig. At det betyder Rationalisme, lukker man Øjnene for, som om det kunde skjules!

Den aandelige Misère, vi befinder os i for Tiden, er en simpel Følge af, at Folkekirken gennem de sidste Aarhundreder langsomt, men sikkert har sat sin Autoritet overstyr og ved sin »Rummelighed« mistet Aanden, saa der kun er »Mur og Tag« tilbage. Vil vi dernæst roligt, fornuftigt og historisk se paa Problemet, uden Fordomme, saa maa vi komme til det Resultat, at kun den oprindelige Kirke, den, Jesus Christus selv indstiftede, da han udvalgte 12 af sine Disciple til at prædike Evangeliet og gav dem Magt til at forlade Synder, tilfredsstiller det religiøse Behov i Tiden. Genialt og med enestaaende Klarhed er denne Kirke bygget op, saa Menneskene her ikke alene finder Hvilen i Gud og deres Synders Forladelse, men ogsaa den aandelige Ballast, der er nødvendig i Hverdagslivet. Her er ingen Lægprædikanter, der udlægger Ordet paa deres Vis, her er Enheden, her er Enigheden, her er de Helliges Samfund, og her er den guddommelige Autoritet. Denne Kirke er bygget paa Klippen, og den har Jesu egne Ord for, at »Helvedes Porte skal ikke faa Magt over den«. Alle Forsøg paa at bygge en Kirke op ved Siden af er til Dato mislykkede, og det vil atter og atter mislykkes. Men hvem ved, om der ikke ud af den Omgang Rationalisme, som vi jo aabenbart skal igennem, vil stige et inderligt Ønske om et afgørende Farvel til Forvirringen og en Længsel efter Moderkirken, hvor trætte Sjæle kan finde Hvilen i Gud. Hvor meget betyder det, naar en ung Student i et københavnsk Blad konstaterer, at ingen vil svare paa, hvad »den evangelisk-lutherske Folkekirke« er, og hvad den vil, og derefter spørger: Vi skal vel ikke til Rom for at faa Svaret?

Jens Sønderup.

Anne de Guigné.

Af *Jean Gautier*, oversat fra Fransk ved *E. S.*

Mgr. Florent de la Villerabel, Annecy's meget nidkære Biskop har for nylig indledet en Undersøgelsesproces til Oplysning om den lille Anne de Guigné, det guddenaadede Barn, hvis Ry for Hellighed vinder mere og mere Udbredelse.

Denne Nyhed kan kun vække Glæde; Anne de Guigné's Historie indtager en særlig Plads blandt de Helgenbiografier, som er fremkommet i de senere Aar med det Formaal at vise, hvad Guds Naade kan udrette i Barnesjæle; man maa indrømme, at denne Literatur ret ofte savner kritisk Sans; den fremstiller alt for ofte i romantisk Lys en Hellighed, der lader meget vigtige Dyder som Næstekærlighed og nøje Opfyldelse af daglige Pligter spille en temmelig underordnet Rolle.

Dette er slet ikke Tilfældet med Anne de Guigné. Her er det en Barnesjæl, som ved utrættelig Godhed og gennem en vedholdende Kamp med sine medfødte Fejl, Hovmod og Opsætsighed, naar frem til at hvile i Gud.

Barnet kom til Verden i Annecy le Vieux den 25. April 1911. Fra Hjemmet, hvor hun henlevede sine Barndomsaar, har man en pragtfuld Udsigt over den Sø, som den hellige Frans af Sales elskede saa højt. Ofte har den lille Anne betragtet denne Sø, som især i Solskin frembyder et herligt Skue, omgivet som den er af skønne Bjerge. Savoyens Helgener, Helgenerne fra Talloire, Joriez, Ismins, alle har de elsket dette Landskab, og dets Skønhed har opflammet deres Kærlighed til alle disse skønne Tings Skaber.

Ogsaa i Annes Barnesjæl prægede denne blide Natur lidt efter lidt sit Stempel. Men i langt højere Grad var det den guddommelige Naade, der hos Nénette, (saaledes kaldtes hun gerne) fremelskede Godhed, Mildhed og Selvfornægtelse, disse Dyder, som præger Christi Billede i Helgensjæle.

Anne de Guigné blev den første velsignede Frugt af Grev de Guigné's Ægteskab med Mademoiselle de Charette, skriver Pater Lajeunie, der beretter disse Enkeltheder. Faderen, en velanset Mand, var bekendt for sin Klogskab, saavel som for sin Fromhed. Efter at have forladt Saint-Cyrs Militærskole blev han Sekondlieutenant i et Alpejægerregiment og forstod i denne Stilling, at være baade Fører og Ven for sine Undergivne. Han udfoldede en ivrig Virksomhed i »Katolsk Aktion«, indtil Verdenskrigen brat bortrev ham. Tre Gange saaret anmodede han om, trods sine alvorlige Saar, at blive sendt i Ildlinien, og den tapre

Officer, som nu havde naaet Kaptajnsrang, faldt her søm en Helt og som en Kristen. Madame de Guigné viste sig sin Mand værdig. Yderst beskeden som hun var, skyede hun al Opmærksomhed, der samlede sig om hendes egen og hendes lille Datters Person, trak sig i sin dybe Sorg tilbage til Ensomheden og ofrede sig ganske for sine tre Børns aandelige og kristelige Opdragelse.

Med saadanne Eksempler paa Heltemod og Offersind for Øje maatte Anne de Guigné nødvendigvis gøre Frem-

Anne de Guigné.

skridt paa Hellighedens Vej. Det skete ogsaa, men ikke uden Kamp. Hun havde af Naturen et livligt Temperament, vanskeligt at styre, og indtil hendes fjerde Leveaar forarsagede hendes heftige Sind Forældrene alvorlig Ængstelse. Mellem andre Smaatræk fortælles, hvorledes hun, pint af Skinsyge ved at se sin lille Broder sidde paa Moderens Skød, kastede Sand i Øjnene paa Barnet. Men disse uordnede Lidenskaber svandt efterhaanden, og Faderens Død blev den aandelige Rystelse, som Guds Naade vidste at udnytte.

Anne voksede i Prøvelsens Dage. Efter det smertelige Tab, skriver Pater Lajeunie, fortalte man hende, at nu var hendes kære Far i Himlen, hos Gud; og denne Tanke blev hende en Styrke. Hun saa Himlen for sig som de salige

Sjæles Hjem, hvor man ser Gud, og hvor Gud opfylder een med Lys og Lykke, hvor man kan elske ham uden Frygt for at miste ham og uden Fare for at komme til at krænke ham. Denne Tanke om Himlen, hvor hendes Hjerte søgte efter Faderen, blev for denne lille Sjæl Indledningen til et nyt Liv.

Sikkert og vedholdende skred Anne fremad. For at kæmpe sit Hovmod paalagde hun sig det Offer, aldrig at tale om sig selv, uden naar hun blev spurgt. Mod Lækker-sult kæmpede hun ogsaa. Anne lod altid først sine Søskende tage for sig af Retterne, naar de spiste i Barne-stuen, og passede nøje paa, at de intet manglede, før hun tænkte paa sin egen Ration, som da ofte var svundet ind. Hun maatte ligeledes kæmpe mod sin Opsætsighed, og i en sjælden Grad øvede Barnet Kærlighedens og Godhedens Dyd.

Ja, her staar vi andre beskæmmede, for Annes Godhed var langt ud over det almindelige. »En Godhed uden Grænser«, sagde hendes Lærerinde. Alt som Tiden gik, ytrede Barnets fuldendte Næstekærlighed sig i hele hendes Færden. Et elskeligt Smil, som røbede Sjælefred, lyste næsten altid paa hendes Ansigt, men denne Blidhed havde hun uden Tvivl naaet ved haardnakket Kamp mod sit hidsige Sind. Hun var opfindsom, naar det gjaldt om at vise Ømhed; og hendes Venlighed udstrakte sig til alle. Sin Lærerinde søgte hun at opmuntre i triste Timer, og saa vidt gik hun i sin Trang til at trøste, at hun overvandt sin Søvnighed for midt om Natten at opsøge sin kære »Demoise« (saaledes kaldte hun sin trofaste Opdragerinde) og tilhviske hende nogle kærlige, forstaaende Ord. Var hun bange for, at Bedstefar kedede sig, holdt hun op med at lege for at holde den gamle Mand med Selskab. En af Annes Grandonkler, som led af en Øjensygdom, kunde ogsaa fortælle om Barnets kærlige Betænk-somhed, hvorledes hun diskret drejede Lampen saaledes, at Lyset ikke generede de syge Øjne, hvorledes hun altid tilbød at følge ham, lukkede Døren op for ham og hjalp ham over vanskelige Steder. Hun tænkte paa alt! Denne lille Sjæl forstod virkelig at udnytte alt i Kærlighedens Tjeneste. Alt, selv de mindste Bagateller, blev hos hende til Kærlighedsgerninger. »Jeg kunde ikke sove i Nat, men saa bad jeg Jesusbarnet, om han vilde lade Deres Mor sove i Stedet for mig,« sagde hun til en Bekendt; og da var hun allerede selv syg og led frygteligt af Søvnløshed. Thi Sygdommen kom og fuldkommengjorde Kærlighedens Værk hos dette Barn, som skulde dø i en Alder af elleve Aar. Det tilkommer andre at fortælle om den vidunderlige Taalmodighed, hvormed det lille Offerlam bar sine Lidelser

og opofrede dem til Jesus for Syndernes Omvendelse og for sine Søskenes Helliggørelse. »Aa, de er allesammen altfor gode imod mig,« sagde hun til dem, som kom for at spørge til hendes Befindende, og til sine trofaste Plejersker sagde hun: »Nej, nej, jeg vil slet ikke have, at De skal staa tidligt op for min Skyld.« »Søster,« sagde hun lige før sin Død til en Nonne, som sad ved hendes Seng, »faar jeg mon Lov til at gaa rundt sammen med Englene?« Det var hendes sidste Ord — Lydighed til det sidste. Kærlighed, Ydmyghed, Lydighed, disse tre Ord rummer hele Anne de Guignés Liv.

Hemmeligheden ved dette udpræget indre Liv gætter man let. Den hellige Kommunion i Forening med Bønnen og den daglige og vedholdende Samvirken med Guds Naade!

Saaledes kan Anne de Guignés korte Liv fremhæves som et lysende Eksempel for vor Tids Børn og Unge.

Kirken vil nu, varsomt som altid, dømme om Ægtheden af de Mirakler, der kunde anføres.

For vore Øjne staar Anne de Guignés Liv som fyldt til Randen med dybe og varige aandelige Værdier.

Feriebørnene.

Tiden iler — atter er det Foraarl Hver Uge drager nye Skarer ud for at nyde 8—14 Dage, maaske længere Tid i Omgivelser, de selv har valgt, i Haab om at den Tid maa bringe dem Styrke til et nyt Aars Slid. Jeg ved en stor Skare, der ikke selv kan vælge, fordi de ingen Midler har dertil. Jeg ser for mig Tusinder af Københavnerbørn, der længselsfuldt spørger: »Kommer jeg paa Landet? Kommer jeg ud at rejse i Aar?« Tiderne er svære, siger man — mon saa svære, at der skal lukkes for Tilgang af vore smaa Venner, eller at færre Hjem end sædvanligt skal aabnes for dem? Gud forbyde det! Gud give, at Mennesker maa forstaa, at hver en Smule, de gør for de kære Smaa, har de gjort for vor Frelser, — at han, der elsker de Smaa, ser med særlig Glæde paa hver kærlig Handling mod dem og gengælder det, som Gud alene kan gengælde. Vi Katholiker bør have og har sikkert den Forstaaelse. Jeg er da ogsaa meget taknemmelig mod de gode Mennesker, der tidligere har meldt sig som Værter, og vover trods Tidens Ugunst igen i Aar at bede om Hjerte- og Husrum for vore kære Smaa. Luk da Dørene op, kære

Trosfæller, og tag imod et Barn af vor egen Tro! Selvfølgelig er Tilbud fra Provinsbyerne ligesaa velkomne som fra Landet. Kan man ikke have Børnene i alle fem Uger, saa skriv alligevel, — der kan laves mange Arrangementer. Ferien begynder ca. 1. Juli.

Assistent *Verner Ståbehl.*
Amerikavej 9, St. t. v.
København V.

Fra den vide Verden

Polen.

Her døde for nylig Biskoppen af Minsk, Mgr. Lozinski. Ved hans Begravelse blev der oplæst et Hyrdebrev, han selv havde skrevet for fire Aar siden just til denne Lejlighed. Det hed heri: »Mine kære Børn. Jeg bekender min store Uduelighed til at tjene jer. Hverken ved Ord eller Eksempel har jeg været en saadan Leder, som jeg burde været. Tilgiv mig mine Mangler. Men jeg har elsket jer inderligt og intet ønsket mere end at ofre hele mit Liv for jer, og det har været min stadige Bøn til vor Herre Jesus, at han vilde forunde mig at lide meget for jer og ved mine Lidelser vinde det for Kirken, som jeg ikke kunde ved mit ringe Arbejde. Med min faderlige Kærligheds inderlige Røst taler jeg til jer fra Livet paa den anden Side af Graven: Elsk Gud. Søg først Guds Kongerige og hans Retfærdighed, og alle de andre Ting skal blive tillagt jer. Omvend jer og synd ikke. Gør Bod og tro Evangeliet, for Guds Kongerige er nær. I Gaar var jeg en af jer — maa-ske I er i Morgen, som jeg er i Dag. O Gud, vor Dommer og Frelser! Jeg anbefaler til Din Varetægt den lille Del af Din Kirke, som Du har betroet mig. Giv den en bedre Hyrde, end jeg har været. Lovet være Jesus Christus i al Evighed. Amén.« — Tidligere havde Biskop Lozinski haft præsteligt Arbejde i Rusland, bl. a. ved Præsteseminarier i Leningrad. Hans nidkære Arbejde paadrog ham Regeringens Misfornøjelse, og det blev »tilraadet« ham at forlade Rusland. Han kom til at lide endnu mere, da Bolsjevikkerne holdt ham i Fangenskab et helt Aar.

München.

Biskop Buchberger af Regensburg har i sit sidste Hyrdebrev udtalt sig meget bestemt mod de kristendomsfjendske Tendenser, der saa aabenlyst giver sig til Kende i General Ludendorffs og Hustrus litterære Produktion. Dette har Generalen taget Biskoppen saa ilde op, at han har stævnet ham for Retten i München. Sagen blev dog afvist, da man ikke fandt, at Biskoppen havde skadet Generalen og Hustru paa deres gode Navn og Rygte, tværtimod været i sin gode Ret, naar han advarede sine Menigheder mod deres antireligiøse Propaganda.

Fra Hovedstad og Provins

Aakirkeby.

Efter lang Ventetid og mange Genvordigheder er Kirken i Aakirkeby naaet saa vidt, at den kan indvies og tages i Brug den 26. Juni. Tidernes Ugunst har ikke skaanet den lille fattige Menighed paa Klippeøen; men paa denne Dag vil vi være glade og taknemmelige overfor Ham, som har staaet os bi paa saa synlig en Maade. Indvielsesdagen bliver en Solstraale i Mørke og Besvær, og netop derfor vil Menigheden glæde sig, især da Hs. Excellence Biskoppen kommer til Stede for at forrette de kirkelige Handlinger.

Det er en Selvfølge, at Menigheden ønsker at se saa mange Trosfæller ovrefra som muligt, for at de kan være Vidner til og Deltagere i vor Glæde, og blandt disse især de gode Mennesker, som har hjulpet os med større eller mindre Bidrag. For at alt kan gaa efter Ønske, bedes dog de, som har tænkt at rejse til Aakirkeby den 26. Juni, om at skrive et lille Kort til Pastor Zoetmulder, saa at en Plads kan reserveres dem.

Til Slut gaar en inderlig Tak ud til alle Velgørere, med Bøn til Gud og Jomfrumoderen om Velsignelse og Naade over dem og deres Kære.

Altsaa: Vel mødt i Vikariatets østligste Forpost den 26. Juni!

Skibet til Bornholm afgaar hver Aften Kl. 11 fra København (Havnegade, ved Børsen) og sejler ind i Rønne Havn ved 7-Tiden næste Morgen. Kahytsplads 15 Kr., Dæks-

plads 7 Kr. Kl. 7⁵⁵ kører saa Toget til Aakirkeby, Ankomst Kl. 8³⁵. (Søndagsbillet, Tur og Retur Kr. 1,10.)

Højtideligheden begynder Kl. 9^{1/2}; det Allerhelligste bliver i Procession bragt fra det gamle Kapel til den nye Kirke.

Th. A. Z.

Danmark—Holland.

Paa Grund af de særlig gunstige Betingelser, under hvilke vi kan faa en Turistbil fra Warnemünde til Oldenzaal, mener jeg at kunne gennemføre Turen til Holland til den samme Pris som i Fjor, nemlig for 60 Kroner fra Gedser til Bestemmelsesstedet i Holland og tilbage til Gedser. — Fra København til Gedser og tilbage betales 10 Kr. ekstra.

Da Tiden er meget kort, og alt endnu skal ordnes, bedes man anmelde Børnene hurtigst muligt.

Pater A. Smitz.

Nykøbing, F.

Tre lukkede Retraiter i Roskilde.

- I. *For ældre Damer:* Fra Onsdag Aften den 20. Juli til Søndag Morgen den 24. Juli.
- II. *For unge Damer:* Fra Onsdag Aften den 27. Juli til Søndag Morgen den 31. Juli.
- III. *For Herrer:* Fra Onsdag Aften den 3. August til Søndag Morgen den 7. August.

De to første Retraiter ledes af Pater *Bender S. J.*, den tredje af Pater *Wolfsberg S. J.*

Prisen for de tre Dage er 5 Kr. Deltagerne behøver kun at medbringe de allernødvendigste Toiletsager.

Tilslutningen maa helst blive endnu større end den særdeles tilfredsstillende Deltagelse i Fjor, hvor 54 Damer holdt deres Retraite i Roskilde. Skønt de aandelige Øvelser er beregnet for Katholiker, er det dog tilladt, at man medtager en anderledestroende Bekendt. Dette bedes dog anført ved Tilmeldelsen.

I Fald ældre Damer af Hensyn til Tidspunktet foretrækker at deltage i de yngres Hold eller omvendt, vil en saadan Indrømmelse kunne ske.

Tilmeldelser sendes til Sognepræsten i Roskilde.

St. Andreas Gilde (Ordrup). Den aarlige **Sommerudflugt** afholdes Søndag den 10. Juli. Start fra Femvejen Kl. 9 til Nøddebo (medbragt Frokost), derfra til Fiskebæk (Fællesspisning). Pris for Køretur, Eftermiddagskaffe og Fællesspisning excl. Drikkevarer, Medlemmer Kr. 6,00, Besøgende Kr. 8,50. Af Hensyn til Pladsen i Vognene bedes Anmeldelse om Deltagelse i Turen snarest sendt til Formanden, H. Holler, Stationsplads 1, Charlottenlund, Tlf. Ordrup 986 eller til en af Bestyrelsens Medlemmer, senest den 7. Juli.

Conventus missionariorum haunlensium erit die 14. hujus, tempore assueto, ad S. Annam.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferencer.

Søndagsgudstjeneste udenfor København i Sommermaanederne.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt.
Aabenraa.....		Kl. 9 ¹ / ₄	Kl. 16
Aakirkeby (Jernbanegade).....		10	» 18
Aalborg (Kastelvej).....	Kl. 6 og 8	» 10	» 15
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 7 og 8	» 10	» 19
Assens (Nørregade 3).....	» 8 ¹ / ₂	» 10	» 19 ¹ / ₄
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» 10	» 17
Ebeltoft: 2. Søndag i de ulige Mdr.	» 10		
Esbjerg (Nørregade).....	Kl. 7	» 10	» 19
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 14
Grenaa: 2. Søndag i de lige Mdr.	» 10		
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	
Hadsten (Teknisk Skole): 4. Søndag i Md. ..	» 10		
Helsingør (Nygade 8).....	Kl. 8	» 10	
Holbæk (Kastanievej 19).....	»	» 9 ¹ / ₄	
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.	»	» 9	
Horsens (Nørregade 19).....	Kl. 7 ¹ / ₂	» 10	» 14
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 19
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 17
Ledreborg.....	»	» 9 ¹ / ₂	
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	
Nakskov (St. Franciskus Kirke).....	» 9 dansk ..	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 19 ¹ / ₄
Nyborg (Stella Maris, Vindingevej).....	»	» 10	
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10	
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	
Odder (Holsteinsgade 29): 2. og 4. Sønd. i Md.	» 10		
Odense (Torvet 7).....	Kl. 8	» 10	
Pindstrup: 1. og 3. Sønd. i Md.	»	» 10	» 14 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» 7	» 10	» 20
— 2. Sønd. i Md.	» 8	» 11	» 20
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	
Roskilde (St. Olsgade).....	» 8	» 10	» 17
Rudkøbing.....	» 10		
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» 18
Silkeborg (Vestergade).....	»	» 10	» 14
Slagelse (Frederiksgade).....	» 8	» 10	» 19 ¹ / ₂
Svendborg (Havnegade 1).....	» 8	» 10	
Sønderborg (Kongevej 27):			
Alle Søndage undt. 1. Søndag i Md.	» 10		
Tønder (Statsskolens Aula): 1. Søndag i Md. Kl.	10		
Vejle (Blegbanken).....	Kl. 7	» 9 ¹ / ₂	
Vordingborg (Hotel Valdemar 1. Sal):			
Sidste Sønd. i Md.	» 10		

Mariakongregationen for unge Mænd (Jesu Hjertes Kirke) har Fælleskommunion Søndag den 12. Juni Kl. 8¹/₂.

St. Franciskus's III Orden har Møde Fredag den 17. Juni Kl. 20 i St. Knuds Kapel.

Danske Kvinders katolske Forbund.

Onsdag den 15. Juni (Aarsdagen for Indvielsen) læses den hellige Messe i Vor Frue Kapel i Trødrød Kl. 8¹/₂. Vi haaber den Dag at se mange af vore Medlemmer. *Styrelsen.*

Kirkelig Kalender.

Juni.	Juni.
12. S. 4. Søndag e. Pintse.	19. S. 5. Søndag e. Pintse.
13. M. Antonius af Padua.	20. M. Silverius.
14. Ti. Basilius den Store.	21. Ti. Aloysius.
15. O. Vitus, Modestus og Crescentia.	22. O. Paulinus.
16. T. Ferialdag.	23. T. Vigilie.
17. F. Ferialdag.	24. F. JOHANNES DØBE- RENS FØDSEL.
18. L. Ephræm.	25. L. Vilhelm.

Juni. Ugens Messebønner.

12. S. 4. Søndag e. Pintse (666—501); 2. *Sæt Bønner*: Johannes af St. Facundo (940—771), 3. *Sæt Bønner*: Basilides, Cyrinus, Nabor og Nazarius (940—771), 4. *Sæt Bønner*: Om Fred og Enighed *).
13. M. Antonius af Padua (941—772); 2. Om Fred og Enighed *),
14. Ti. Basilius den Store (942—773); 2. Om Fred og Enighed *).
15. O. † Vitus, Modestus og Crescentia (N. M. 943); 2. Om de helliges Forbøn (N. M. [105]). 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred og Enighed *).
16. T. Ferialdag; foregaaende Søndags Messe (666—501) uden *Gloria* og *Credo*; 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg, almindelig Præfation (525—42).
17. F. † Ferialdag (666—501); 2., 3. og 4. som Onsdag.
18. L. Ephræm Syrer, Diakon, Bekender og Kirkelærer (N. M. 945); 2. Marcus og Marcellianus (N. M. 946), 3. Om Fred og Enighed *).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) Findes i N. U. Nr. 15, Side 312.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Sogn. Torsdag Aften Kl. 20¹/₂ holdes sidste Møde før Sommerferien.

Retraiterne paa Trødrødhus.

Paa Grund af den eucharistiske Kongres vil Retraiterne paa Trødrødhus i Aar ikke være efterfulgt af Højskoledage. Retraiten for de unge afholdes umiddelbart før Kongressen fra Søndag Aften den 14. August til Torsdag Morgen den 18. August og ledes af Pater Menzinger S. J.

Retraiten for de ældre afholdes umiddelbart efter Kongressen fra Mandag Aften den 22. August til Fredag Morgen den 26. August og ledes af Pater Bender S. J.

Prisen er 5 Kr.

Da Pladsen kun er begrænset, bedes man melde sig snarest til »Danske Kvinders katolske Forbunds« Sekretariat, f. T. Trødrødhus ved Vedbæk.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 25.

Søndag den 19. Juni

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Pius XI's Rundskrivelse. — Lidelsen i Verden. — Messeofferet. — Evigt tro mod Rom. — Valfarten til Haraldsted. — Trødrødhed kaldet. — Reolen. — Fra den vide Verden. — Den eucharistiske Kongres. — Avertissementer — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 14, 22-15, 10.

Religiøse Menneskers Lykke.

1. *Skaf dig Religionens Lykke!*

Lykkelig den Mand,

Som gransker over Visdommen, dømmet efter (den derved vundne) Retfærdighed og i sit Hjerte overtænker Guds Forsyn;

Som hos sig selv betragter (Visdommens) Veje, udforsker dens Hemmeligheder, følger dens Spor som en Spejder og holder ud paa dens Stier;

Som kigger gennem dens Vinduer og lytter ved dens Døre;

Som bor lige ved dens Hus, rammer sine Pæle ned ved dens Mure og har sin Hytte ved dens Side!

Til evig Tid skal Lykken bo i hans Hjem. Sine Børn

stiller han under dens Værn og dvæler under dens Grene. Mod Heden giver dens Tag ham Ly, og i dens Herlighed finder han sit Hvilested. 14, 22-27.

2. *Hør, hvad Religionen byder dig!*

Den, som har Guds frygt, handler ret, og hvem der holder sig til Retfærdigheden, vinder den. Den kommer ham i Møde som en ærværdig Moder og byder ham velkommen som en ungdommelig Brud. Den nærer ham med Livets og Kløgtens Brød og læsker ham med den frelsende Visdoms Vand. Den bliver hans Støtte, saa han ikke røkes. Den holder ham oprejst og gør ham ikke til Skamme; den ophøjer ham for hans nærmestes Øjne. I Menighedens Forsamling aabner den hans Mund, opfylder ham med Visdoms og Forstands Aand og ifører ham Herlighedens Klædebon. Den overøser ham med Fryd og Jubel og giver ham et uforglemmeligt Navn som Arv. 15, 1-6.

3. *Forstaa, hvem der er afskaaret fra denne Lykke!*

Taaber (gudløse Mennesker) kan ikke faa Del i den, kloge derimod møder den (paa deres Vej). Taaber kan ikke se den, for den holder sig langt borte fra Hovmod og List. Løgnere kender ikke til den; sanddru Mennesker derimod finder man hos den, og de har sligt Held med sig, at Herren ser i Naade til dem. 15, 7. 8.

4. *Religionens Visdom og Bønnen.*

Lovsang til Gud, der er ham en Glæde, findes ikke i Synderens Mund. Visdommen kommer jo fra Gud, og (kun) ved denne Visdoms Side staar Lovsang til Gud. Tro Mands Mund strømmer over deraf; det er jo Herren, der giver ham den (Naade, at synge hans Pris). 15, 9. 10.

Anmærkning. Den Oplysning, Guds Aabenbaring giver, sætter Mennesket i Stand til at søge og bruge de jordiske Goder paa den rette Maade og advarer mod de Fejl, vi bør undgaa, hvis vi ikke vil blive ulykkelige. Ved sin Belæring, sine Forskrifter og sine Løfter bringer den aabenbarede Religion saa stor en Tilfredsstillelse for den oprigtig søgende Forstand og for Hjertets Lykketrang, at intet andet i Verden nogensinde har givet eller vil kunne give noget lignende.

F. K.

Pius XI's Rundskrivelse

om Andagts- og Bodsøvelser til Ære for Jesu helligste Hjerte i Anledning af de nuværende Nødstilstande i det menneskelige Samfund.

II. Del.

Modforanstaltninger. Naturlige og overnaturlige Hjælpemidler.

Vi ved saare vel, ærværdige Brødre, at alle disse ugudelige Forsøg vil strande, da det utvivlsomt vil ske, at »Gud rejser sig, og hans Fjender splittes« (Ps. LXVII, 2) paa et Tidspunkt, han selv bestemmer. Vi ved, at »Helvedes Porte aldrig vil overvinde os« (slg. Mat. 16, 18). Vi ved, at vor guddommelige Frelser, som det er forudforkyndt om ham, vil slaa »Jorden med sin Munds Ris«, og at han »med sine Læbers Aande vil tilintetgøre den ugudelige« (slg. Is. 11, 4), og at den Time sandelig vil blive frygtelig for disse ulyksalige Mennesker, da de falder »i den levende Guds Hænder« (Hebr. 10, 31).

Dette Vort urokkelige Haab om Guds og Kirkens endelige Sejr bestyrkes daglig (takket være Guds uendelige Godhed!) af den ædle Iver, hvormed utallige Sjæle søger hen til Gud, noget Vi er Vidne til i alle Lande og i alle Samfundslag. I Sandhed, den Helligaands mægtigt fremfarende Vejr stryger for Tiden hen over alle Lande, begejstrer navnlig de unges Hjerter til at bestige den kristne Lovs højeste Tinder, og idet han hæver dem op over taabelig Menneskefrygt, gør han dem skikket til at fuldbyrde alle, ogsaa de vanskeligste Opgaver. Ja, denne guddommelige Aand overvælder alle Hjerter, ogsaa de modstræbende og opfylder dem inderst inde med Uro og vækker Tørst efter Gud, ogsaa hos dem, der ikke tør vedkende sig denne Tørst. Ogsaa Vor Indbydelse til Lægfolk, hvorved Vi kaldte dem ind i den katholske Aktions Rækker, for at de skulde tage Del i det præstelige Apostolat, har alle Vegne fundet en lydhør og højhjertet Modtagelse hos overordentlig mange. Baade i By og paa Land tiltager daglig deres Tal, der af al Kraft bestræber sig for at forsvare de kristne Love og at indrette hele Livet i det borgerlige Samfund efter dem,

og som ved en uplettet og mønsterværdig Livsvandel personlig søger at bekræfte deres Ord.

Men da Vi ser denne store Gudløshed, denne Omvæltning af hellige Vedtægter og Sædvaner, dette store Tab af u dødelige Sjæle og endelig denne umaadelige Ringeagt for Guds ophøjede Majestæt, saa kan Vi, ærværdige Brødre, ikke lade være med at give den overordentlig bitre Smerte, Vi føler, Luft. Vi kan ikke lade være med af Hjertets Dyb at opløfte Vor Apostoliske Røst til Forsvar for Guds søndertraadte Rettigheder og de hellige Følelser og Længsler i Menneskesjælen, der slet ikke kan undvære Gud. Og det saa meget mere, som de Skarer, der er opfyldt af et djævelsk Raseri, ikke nøjes med store Ord, men med Opbydelse af alle Kræfter snarest muligt søger at iværksætte deres forbryderiske Planer. Ve vor Slægt, hvis Gud, der i den Grad ringeagtes af sine egne Skabninger, gav Ødelæggelsens Bølger frit Løb og benyttede dem som Svøber til at straffe Verden med!

Vi maa derfor, ærværdige Brødre, ved ufortrødent Arbejde rejse en »Mur for Israels Hus« (Ezek. 13, 5). Det gør vi, naar vi samler alle vore Kræfter i en eneste og fastorganiseret Hær mod den onde Armé, der ikke er mindre fjendtligsindet mod Gud end mod Menneskene. I denne Kamp drejer det sig om den vigtigste Beslutning, den menneskelige Frihed kan stilles overfor: Enten for Gud eller imod Gud. Se her igen den Afgørelse, hele Verdens Skæbne afhænger af! For i alle Forhold, i politiske og økonomiske, i Moral, Videnskab, Kunst, i Kommune, i Familie og borgerligt Samliv, i Øst og Vest, alle Vegne møder man denne Afgørelse, hvis Følger er af den allerstørste Rækkevidde. Og paa den Maade sker det, at selve de førende Mænd inden for den filosofiske Retning, som snakkede op om, at Verdens Væsen kun bestaar af Stof, og som pralede af med Sikkerhed at have paavist, at Gud ikke var til, ser sig nødt til Gang paa Gang at begynde forfra med deres Drøftelser om Gud, som de mente forlængst at have bragt ud af Verden.

Derfor besværges Vi alle, baade Privatpersoner og Samfund, i Herren om i det Øjeblik, hvor betydningsfulde Beslutninger drøftes, og hvor man løber saa stor en Risiko

for Menneskeslægten's Velfærd, at overvinde deres lave Egoisme og uordnede Egenkærlighed, som om-
taager selv de klareste Hjerner og døder selv de ædleste
Foretagender, blot de synes at ligge en Smule uden for
Egennyttens snævre Rammer. De alle bør slutte sig sam-
men og, hvis det er nødvendigt, udsætte sig endog for
store Tab for at frelse sig selv og hele Menneskeheden.
Ved denne Sammenslutning af Hjerter og Kræfter bør de
staa i forreste Række, som roser sig af at bære Kristen-
navnet, idet de mindes den apostoliske Tidsalders herlige
Eksempler, da »de Troendes Mængde var eet Hjerter og een
Sjæl« (Ap. G. 4,32), men ogsaa alle de andre, der anerken-
der Gud og tilbeder ham oprigtigt og med Iver, bør ar-
bejde med paa, at den umaadelige Fare, som truer alle,
maa blive afværget fra Menneskeslægten. Da nemlig enhver
menneskelig Autoritet nødvendigvis maa støtte sig til An-
erkendelsen af Gud som det faste Grundlag for ethvert
ordnet borgerligt Samfund, bør alle, der ikke vil gaa med
til Omvæltning og Opløsning af alle Forhold og Love ener-
gisk kæmpe for, at Religionens Fjender ikke kommer til at
udføre deres Planer, som de saa voldsomt har raabt op om.

Heller ikke er Vi, ærværdige Brødre, uvidende om, at
vi i denne Kamp for Hjemmets Arne maa tage alle til-
ladelige naturlige Midler i Brug, som staa til vor
Raadighed. Derfor har Vi i Vor Rundskrivelse QUADRAGE-
SIMO ANNO givet Vor højsalige Forgænger Leo XIII's vel-
kendte Tanker Vor Tilslutning, har ihærdigt slaaet til Lyd
for en retfærdigere Fordeling af de jordiske Goder, og
endelig har Vi paapeget alle de Midler, der paa den mest
virksomme Maade kan gengive det menneskelige Samfund
Sundhed og Styrke, dets arbejdende Lemmer Fred og Ro.
Da nemlig alle Tings Skaber har givet Menneskenes Hjer-
ter en meget stærk Trang til en Lykke i Hæderlighed alle-
rede her paa Jorden, saa har den kristne Lov til hver
Tid ikke blot velvilligt anerkendt, men ogsaa virksomt
understøttet disse berettigede Bestræbelser for at føre den
sande Videnskab længere frem og ad den rette Vej hæve
Mennesket op til et højere Trin.

Men fordi, ærværdige Brødre, rent naturlige Hjælpe-
midler og Menneskers Forholdsregler ikke slaar til mod

dette ligefrem sataniske Had til Religionen, der minder om det, den h. Paulus kalder »Ondskabens Hemmelighed« (2. Thess. 2, 7), vilde Vi mene at være Vort Apostoliske Embede utro, hvis Vi vægrede Os ved at vise Menneskene Lysets underfulde Hemmeligheder, som alene rummer den skjulte Kraft til at overvinde Mørkets løsslupne Magter. Nu vel, da Christus var vendt tilbage fra Tabors Herlighed og havde helbredt den af Djævelen besatte Dreng, spurgte hans Disciple, som ikke havde kunnet befri ham, ydmygt: »Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?« Saa var det, han svarede dette i høj Grad mindeværdige Ord: »Den Slags kan kun uddrives ved Bøn og Faste« (Mat. 17, 20). Denne guddommelige Formaning bør, ærværdige Brødre, nøje finde sin Avendelse paa vor Tids sørgelige Forhold, fordi heller ikke dem kan man overvinde uden »ved Bøn og Faste«.

Derfor bør vi i Bevidsthed om vor Naturs Begrænsning og ringe Rækkevidde og i Bevidsthed om, at vi er fuldkomment afhængige af Tingenes højeste Skaber, først og fremmest ty til Bønnen. Troen lærer os, hvor stor en Magt den ydmyge, tillidsfulde og vedholdende Bøn sidder inde med: Til ingen anden god Gerning har den almægtige Gud knyttet saa omfattende, saa vidtrækkende og saa højtidelige Løfter som til Bønner, der opsendes til ham: »Bed, og I skal faa, søg, og I skal finde, bank paa, og der skal blive lukket op for eder. For hver, der beder, faar; og den, der søger, finder; og den, der banker paa, bliver der lukket op for« (Mat. 6, 7.8). »Sandelig, sandelig siger jeg eder, naar I beder Faderen om noget i mit Navn, skal han give eder det« (Joh. 16, 23).

Men hvad egner sig mere til at være Genstand for vor Bøn, hvad svarer bedre til hans tilbedelsesværdige Person, der alene er »Midler mellem Gud og Mennesker, Mennesket Christus Jesus« (1. Tim. 2, 5), end at opnaa, at Troen paa den ene levende og sande Gud ikke forsvinder fra denne Jord? En saadan Maade at bede paa indeholder allerede delvis i sig selv det, man beder om; thi hvor nogen beder, der træder han i Forbindelse med Gud, og allerede derved bevirker han, at Bevidstheden om Gud er levende paa Jorden. Desuden

bekender sandelig den, der beder, ved selve sit Legemes ydmyge Holdning aabenlyst sin Tro paa alle Tings Skaber og Herre. Hver Gang han gør det, ikke som Privatperson, men i Fællesskab med andre, anerkender han ham derved som den højeste Herre med den øverste Magt, der raader ikke blot over de enkelte Mennesker, men ogsaa over hele det menneskelige Samfund.

Hvor herligt et Syn for Himmel og Jord er ikke den bedende Kirke, naar Salmerne, der er skrevet ved guddommelig Inspiration, hele Dagen og hele Natten igennem synges paa Jorden; naar der ikke kan tænkes nogen Time paa Dagen, der ikke helliges ved dens egen Liturgi; naar der ikke findes nogen Alder i Menneskets Liv, der ikke har sin Plads i de Taksigelser, Lovprisninger, Ønskebøuner og den Afbigt, som Christi mystiske Legeme, d. v. s. Kirken, paa alles Vegne opsender til Gud. Og paa den Maade bevirker Bønnen, i Overensstemmelse med vor guddommelige Frelasers Løfte, at Gud er til Stede blandt Menneskene: »Hvor to eller tre er forsamlede i mit Navn,« siger han jo, »der er jeg midt iblandt dem« (Mat. 18, 20).

Desuden vil den ivrige Bøn fjerne selve den ovennævnte Aarsag til Trængslerne, nemlig det umættelige Begær efter de timelige Goder. Den, der beder, ser op til det høje, d. v. s. op til de himmelske Goder, hvor hans Tanke dvæler, og som han ønsker sig. Han fordyber sig i Betragtningen af den vidunderlige Orden, Gud har truffet, hvori der ikke er Plads for tom Ærgerrighed, ikke Rum for taabelig Lyst efter stadig at sætte Tempoet op. Og saaledes vil hin ligelige Fordeling inellem Arbejde og Hvile ligesom af sig selv vende tilbage, der i det moderne Samfund savnes, til stor Skade for hele Livet, baade det fysiske, økonomiske og moralske. Thi hvis de, der paa Grund af Overproduktion er dømt til Arbejdsløshed og Fattigdom, vilde anvende den tilbørlige Tid paa Bønnen, saa vilde i Løbet af kort Tid baade Arbejde og Produktion blive reduceret til et rimeligt Omfang, og den Kamp, der nu deler Menneskeslægten i to umaadelige Lejre, som kæmper for de forgængelige Goder, vilde gaa over i ædel og fredelig Kappelstrid om at opnaa de himmelske og evige Goder.

Ligeledes vilde der paa den Maade banes Vej for den

saa stærkt tiltrængte Fred, som den h. Paulus saa smukt antyder dér, hvor han samtidig med Paabudet om Bøn udtaler hellige Ønsker om Fred og Frelse for alle Mennesker: »Først og fremmest formaner jeg altsaa til, at der maa holdes Bønner, Paakaldelser, Forbønner, Taksigelser for alle Mennesker, for Konger og alle Øvrighedspersoner, saa at vi maa føre et roligt og fredeligt Liv i al Gudfrygtighed og Kyskhed. Thi det er godt og velbehageligt i vor Guds og Frelsers Øjne. Han vil have, at alle Mennesker bliver frelst og naar til Sandhedens Erkendelse« (1. Tim. 2, 1-4).

For alle maa der bedes om Fred, men frem for alt for dem, der har faaet det vanskelige Hverv overdraget at lede Menneskene; hvordan kan de give deres Folk Fred, naar de ikke har den i sig selv? Nu er Bønnen netop det, der efter Apostelens Lære skal bringe Freden; den Bøn nemlig, der opsendes til den Fader i Himlen, som er alle Menneskers fælles Fader; den Bøn, der udtaler de fælles Følelser i hin store Familie, som strækker sig ud over alle Nationers og Landes Grænser.

De Mennesker, der hver i deres Stat beder den fælles Gud om Fred paa Jord, hører ikke til dem, der tænder Tvedragtens Ild i Folkene. De, der med deres Bøn ærer den guddommelige Majestæt, hører ikke til dem, der vækker deres Folks Herskesyge og mod den rette Orden opelsker en Patriotisme, der faar de enkelte Nationer til at forgude deres egen Stat. De endelig, der til Stadighed har Blikket hævet mod »Fredens og Kærlighedens Gud« (2. Kor. 13, 11) og bønfaldende henvender sig til ham ved Christus, der er »vor Fred« (Efes. 2, 14), de tænker sandelig ikke paa at lægge Hænderne i Skødet, før den Fred, som Verden ikke kan give, omsider stiger ned over »Mennesker med Guds Velbehag« fra alle gode Gavers Giver (Lk. 2, 14).

Hilsenen »Fred med eder« (Joh. 20, 19. 26), dette Paaskens glade Budskab, hvormed Christus Herren tiltalte Apostlene og Førstegrøden af hans Disciple, og som siden da plejede at genlyde i Kirkens h. Liturgi, det samme Glædesbudskab bør nu for Tiden, om nogensinde ellers, hæve og trøste den kriseramte Menneskehed.

(Fortsættes.)

Lidelsen i Verden.

(Fortsat.)

A. Hvilken Rolle spiller altsaa Lidelsen i Guds Forløsningsplan?

B. Naar man overtænker et Ord, som Pius XI udtalte i Fjor, nemlig, at »det er kristen Skik at vove en haard Dyst, og at man paa Udholdenhed i tunge Prøvelser kender dem, der som Christi gode Stridsmænd holder sig ganske nær op til Christi eget Eksempel,« saa bliver man hurtigt klar over, at Lidelsen hører væsentlig med til vort Samfund med Christus. Den skal gøre Alvor af, hvad der tilsigtedes i Daaben. De har sikkert lagt Mærke til, hvor ofte Paulus bruger Vendinger som »Vi i Christus og Kristus i os«. Ved Daaben begynder dette ejendommelige Forhold, og det forstærkes navnlig ved Modtagelse af den hellige Kommunion.

A. Det er, synes jeg, den samme Tanke, som vor Herre illustrerer ved Hjælp af Lignelsen om Vinstokken og Rankerne. Jeg maa sige, at denne Sammenligning altid har gjort det dybeste Indtryk paa mig. Undertiden følte jeg mig ligefrem overvældet af den umaadelig store, ja ufattelige Realitet, der skjuler sig under dette Billede.

B. Det gaar mig lige saadan. Den Kendsgerning, at vi danner en vidunderlig Enhed med den menneskevordne Guds Søn, er den største Ære, Lykke og Glæde, jeg overhovedet kan tænke mig. Det er et Livsfællesskab med den Allerhøjeste, som det mellem Træet og Grenene; det er et Bønnens Fællesskab, som er inderligere, end naar en Fader beder sammen med sine Børn; det er et Fællesskab i Arbejde og Arbejdsglæde; for Vinstok og Ranke frembringer jo tilsammen Druen, den kostelige Frugt; det er et Kærlighedens Fællesskab, hvor man deler alting med hinanden, baade Glæde og Sorg; og af den Grund er det altsaa, at der staar i Skriften, at vi fra Evighed af er kaldede til at blive ligedannede med Guds Søns Billede, d. v. s. i Himlen skal vi ligne ham ved at være Medarvinger til hans Herlighed, og paa Jorden skal Ligheden bestaa deri, at vi deler Lidelser og Smerter med ham. Hvem af os kender ikke Herrens højtidelige Erklæring til alle:

»Vil nogen komme efter mig, da fornægte han sig selv og tage daglig sit Kors og følge mig! Og den, som ikke bærer sit Kors og følger mig efter, kan ikke være min Discipel; han er mig ikke værd!« (Lk. 9, 23. 14, 27. Mt. 10, 38.)

A. Jeg maa afbryde og spørge: Hvor kan det dog være, at det er ordnet saaledes? Hvorfor er denne Fællesskabstanke gennemført til dens yderste Konsekvenser?

B. Jo, fordi vor Samhørighed med Christus, Slægtens anden Stamfader, i videste Forstand skal være et Modstykke til den mellem Adam og os. Blodfællesskab med vore første Forældre har gjort, at vi blev draget med ind i deres Synd, i Straffen for den, Lidelse og Død, og i den Ufred og Disharmoni, der nu hersker i Menneskets Indre. Det sociale Baand mellem Adam og os har ført os i Ulykke, det sociale Baand mellem Christus og os skal befri os og bringe os Lykken tilbage. Det hører med til de mest fundamentale Sandheder om vor Slægt, at vi ikke er Individder, der staar isolerede, men danner de Helliges Samfund med Christus som vort Hoved; vi er et Rige med en fast Organisation, et Legeme, hvis Lemmer er virksomme for hinanden indbyrdes, et Tempel, hvori hver enkelt Sten har sin særegne Form og Plads og Bestemmelse, men alt i Helhedens Tjeneste.

A. Hvor grundigt har dog ikke de store Egoister i vore Dage glemt dette Forhold og dermed noget af det vigtigste her i Livet!

B. Ja, de Mænd, som har sat Individualismen i Høj-sædet, isoleret den enkelte og skaaret Familiebaandene over, har et umaadeligt Ansvar. Men vi skulde dog prøve paa at forstaa, hvorfor ogsaa Lidelsen har en væsentlig Plads i Livsfællesskabet med Christus.

A. Ja, lad os tale om det. Jeg maa nemlig ærlig bekende, at jeg paa dette Punkt føler Uklarhed. For ellers siger vi jo, at vor Frelser har ydet Gud fuldgyldig Æresoprejsning. Men naar nu alle Kristne skal tage Del i hans Lidelser, saa ser det jo ud, som om der alligevel manglede noget i hans Fyldestgørelse.

B. Ja, den Tankegang møder man ikke sjældent herhjemme. Hvis man vil finde det rigtige Svar, maa man først og fremmest ikke nægte noget, som Skriften lærer

med rene Ord. »Da Christus har lidt,« siger f. Eks. Petrus, »bør ogsaa I væbne jer med denne Tanke. Over den Ildprøve, som I gennemgaar, maa I ikke blive forundrede, som om der hændte jer noget paafaldende. Glæd jer tværtimod over, at I har Del i Christi Lidelser, for at I ogsaa ved Aabenbaringen af hans Herlighed maa kunne fryde jer.« (1. P. 4.) Altsaa Nødvendigheden af Lidelsesfællesskab med vor Frelser maa staa fast. Men dernæst bør man ogsaa kunne skelne mellem Kristendommens umaadelig store Naadeskat og dens Aarsag paa den ene Side og Vejen, der fører til den, paa den anden Side. Vor uudtømmelige Rigdom paa Sandhed og Naade skyldes Jesus Christus og ham alene. Men den Vej, der bringer os til den, er for os brolagt med Anstrengelser og Lidelser af forskellig Art. For at sige det saa kort som muligt kan vi udtrykke Forholdene saaledes: Baade det at bringe Christi Naade ud i hele Verden er forbundet med Anstrengelse og Lidelse (tænk paa Apostlene, tænk paa Hedningemissionærerne, tænk paa hver Fader og Moder, der vil opdrage sine Børn for Himlen efter Christi Lære,) og at komme i Besiddelse af Christi Naade, at bevare og forsvare den mod alle de Angreb, der kommer fra vore Fjenders Side, og endelig at forøge den er igen umuligt uden Kamp og Lidelser. Mon ikke hver Kristen, der gør Alvor af Herrens Bjergprædiken, vil kunne bekræfte, hvad jeg siger?

A. Jo, uden nogen Tvivl!

B. Kan De saa se Forskellen mellem, hvad Christi Lidelser skal bevirke, og den Opgave, vore Anstrengelser og Besværligheder har?

A. Ja, det er jo indlysende, at vore Lidelser har en anden Funktion end Christi Sonebod. Men ærlig talt, jeg har aldrig set Sagen fra denne Side.

B. Jeg maa tilføje noget endnu. Det kan ske, at De møder Folk, der taler om en Forringelse af Christi Gerning, hvis vi faar Lov til at foretage os noget som helst til vor Frelse. . . .

A. Til dem siger jeg, at et saadant Syn medfører en ganske utaalelig Passivitet, der, pædagogisk betragtet, maa virke aldeles nedbrydende paa Mennesker!

B. Udmærket, men tilføj saa endnu, at det er en ufra-

vigelig Lov i Guds Verden, at vel har den Almægtige skabt os uden os, men han vil ikke frelse os, uden at vi samvirker med hans Naade. Det er ren og skær Naade, at vi maa bruge vore naturlige Kræfter dertil; det er Christi Fortjeneste og Naade, at, hvad vi gør og lider i Samfund med ham, har Værdi i Guds Øjne; og det er igen Naade fra Gud, at han vil tage imod, hvad vi saaledes gør eller lider. Den katholske Lære forringer absolut ikke Christi Gerning, men først den giver tværtimod et rigtigt Begreb om hans Naades Storhed og Kraft. Kan Grenen bære Frugt, er det Vinstokkens Ære, fordi Grenens Frugtbarhed skyldes Vinstokkens Kraft!

A. Nej, her ser jeg ingen Vanskelighed mere. Men det forekommer mig, at Gud maa have en ganske speciel Hensigt med dette Lidelsesfællesskab, som jeg ved, mange Kristne i deres inderste Hjerte er bange for og føler som et tungt Aag, de helst vilde være fri for eller ryste af sig igen.

B. De har Ret baade i det ene og det andet! Gud har sin Plan med det, og den er saa herlig, at alle, som har gennemskuet den, jubler af Beundring og Glæde. Paa den anden Side har jeg desværre ogsaa erfaret, at der er altfor mange Kristne, der hellere lytter til Naturens Røst og lader sig paavirke af dens Svaghed og Ugidelighed, af dens Frygt-somhed og Fejghed, i Stedet for med Tillid at se op til ham, der sagde: »Mit Aag er mildt og min Byrde er let. Kom alle til mig, I, som er bekymrede og besværede, jeg vil vederkvæge eder. Lær af mig, da vil I finde Hvile for eders Sjæle.«

Lad os endnu drøfte dette sidste Punkt i Lidelsesproblemet.

(Sluttes.)

F. K.

Messeofferet.

Offerbegrebet i Messen.

Offerhandlingen i Messen er ledsaget af Offerbønner. Af disse Offerbønner kan vi slutte os til, hvad det er for et Offerbegreb, der ligger til Grund for Messeofferet.

Det er det almindelige Offerbegreb; der er aldrig

Tale om andet end en synlig Gave, som vi frembærer for Gud med Bøn om, at han vil værdiges at modtage den.

Ved Ofringen af Brødet beder Præsten: »Modtag, hellige Fader, almægtige, evige Gud, dette lydeløse Offer, som jeg, din uværdige Tjener, frembærer for dig.«

Ved Ofringen af Kalken med Vinen beder han: »Herre, vi frembærer for dig Frelsens Kalk og paakalder din Mildhed, at den med liflig Vellugt maa stige op for din Guddoms Vældes Aasyn.«

Vi ved godt, at efter fleres Mening maa disse to Bønner ikke forstaas om Brødet og Vinen som saadanne. De skal forstaas »med liturgisk Fremskuen mod de forvandlede Gaver«, siger man — altsaa om Christi Legeme og Blod, der er til Stede efter Forvandlingen.

Man vil med andre Ord ikke lade Brødet og Vinen gælde for virkelige og egentlige Offergaver.

Og hvorfor ikke? Aabenbart fordi man mener, at det ikke kan rimes sammen med Kirkens Tro og Lære, at vi i Messen ofrer Christi sande Legeme og Blod under Brøds og Vins Skikkelser.

Vi mener, at man kun kan forstaa Kirkens Tro og Lære, hvis man tager Messens Bønner, som de lyder, uden at øve Vold paa deres naturlige og ligefremme Mening.

At det er naturligt at forstaa de to Bønner om Brødet og Vinen, maa enhver fornuftigvis indrømme. Det hedder i den Vejledning, der er trykt med rødt i Messebogen før Bønnen: Modtag, hellige Fader o. s. v.: »Præsten tager Patenen med Offergaven (cum Hostia) og siger, idet han frembærer den: Modtag, hellige Fader o. s. v. Derpaa lægger han Offergaven paa Korporalet.«

I Rubriken kaldes altsaa Brødet som saadant for Offergave — det er derfor naturligt ogsaa at tænke paa Brødet under Bønnen.

Man kan heroverfor ikke indvende, at Betegnelsen lydeløs ikke kan være brugt om det naturlige Brød. I Bønnen *Supra quae* efter Forvandlingen er det nemlig ogsaa brugt om Melchisedechs Offer, der dér kaldes »et helligt Offer, et uplettet Offer«.

Noget tilsvarende gælder om Kalken med Vinen. I Vejledningen for Præsten staar der: »Præsten tager Kalken (med Vin i) og frembærer den, idet han siger: Vi frembærer for dig Frelsens Kalk o. s. v.« Det er derfor ogsaa her naturligst, at man under Bønnen ligeledes tænker paa Kalken med Vinen og ikke paa Kalken med Christi Blod efter Forvandlingen.

Og det kan ikke volde nogen som helst Vanske-

lighed, blot man holder sig klart for Øje, hvad det i det hele taget vil sige at frembære og ofre.

Vi har tidligere set, at det vil sige: at tilegne Gud en Gave ved at tilberede den paa en særlig Maade, for at han maa finde Behag i den.

Men det er det, vi gør i Messen: vi tager Brød og Vin og tilbereder disse Ting paa en saadan Maade, at de fremtræder som »et rent Madoffer« bestaaende af »det evige Livs hellige Brød og den evige Frelsens Kalk«, og ved at gøre det tilegner vi i Sandhed Gud disse Gaver. Vi helliggør dem, d. v. s. gør, at de i Sandhed er Gud helliget.

Brødet og Vinen er derfor virkelige og egentlige Offergaver, men ikke de færdige og endelige. De er virkelige og egentlige Offergaver, fordi de ved Offeret skænkes Gud med en senere fuldkommen Tilegnelse for Øje og derfor ikke uden Synd kan tages tilbage. De er ikke de færdige og endelige, fordi de endnu venter paa en fuldkomnere Tilegnelse, en virkelig Helliggørelse.

Indtil da er de kun »beredt hans hellige Navn«. Derfor beder Præsten efter at have frembaaret Brødet og Vinen: »Kom, Helliggører, almægtige, evige Gud, og velsign dette Offer, der er beredt dit hellige Navn«. Og derfor beder han de Troende: »Bed, Brødre, at mit og eders Offer maa blive værdigt til at modtages af Gud, den almægtige Fader.« Og derfor beder han senere: »Dig, mildeste Fader, bønfalder og beder vi da ydmygt ved Jesum Christum, din Søn, vor Herre, at du vil modtage og velsigne disse Gaver, disse Frembærelser, disse hellige uplettede Ofre.«

Vi siger: »at du vil modtage og velsigne disse Gaver«, fordi den Velsignelse og Helliggørelse, som vi beder om, er ensbetydende med, at Gud tager imod vore Gaver. Denne Helliggørelse er jo af en saadan Art, at vore Gaver virkelig bliver Gud viede, d. v. s. kommer til at tilhøre ham.

Til yderligere Bevis for at Offerbegrebet i Messen er det samme som det almindelige, skal jeg endnu henviser til to Bønner i Messen.

Den ene er Bønnen *Supra quae* efter Forvandlingen. Den lyder saaledes: »Værdiges at skue ned herpaa med et naadigt og mildt Blik og at modtage det, saaledes som du værdigedes at modtage din retfærdige Tjener Abels Gaver og vor Stamfader Abrahams Offer og, hvad din Ypperstepræst Melchisedech frembar for dig...«. Denne Sammenstilling viser, at vort Offer er et Offer i samme

Forstand som Abels, Abrahams og Melchisedechs, — altsaa en Frembærelse af en synlig Gave, der er helliget Gud.

Den anden Bøn, som jeg vil henvise til, er den følgende: »Vi beder dig ydmygt, almægtige Gud: lad disse Gaver ved din hellige Engels Hænder frembæres paa dit hemmelighedsfulde Alter for din Guddoms Majestætes Aasyn o. s. v.« Man tænker her paa Herrens Ord: »Hvad er større: Gaven eller Alteret, der helliger Gaven?« — og man vil forstaa, at vi i denne Bøn beder Gud om, at vor Gave maa helliges ved at lægges paa hint hemmelighedsfulde Alter, som staar foran hans Guddoms Aasyn.

Altsaa igen en Bøn om, at vor Gave maa helliges ham paa en saadan Maade, at den virkelig gaar over i hans Eje.

Endelig skal jeg henvise til Røgelsesceremonien efter Offertoriet. Af den Bøn, som Præsten beder, medens han tilryger Kalken, fremgaar det, at Betydningen af denne Ceremoni er den samme som ved de gammeltestamentlige Ofre. Bønnen lyder saaledes: »Herre, lad denne Røgelse, velsignet af dig, stige op til dig, og lad din Miskundhed slige ned over os«. Her i Messen er Ceremonien som bekendt ikke en Del af selve Offeret. Naar den alligevel finder sin Anvendelse her, kan det derfor kun være, fordi den er et Symbol paa Offertanken i Messen. Af denne Røgelsesceremoni fremgaar derfor, at Offertanken i Messen er den: at frembære en Gave til Gud ved at vie den helt og fuldt til ham.

Til Bevis for Rigtigheden af denne Opfattelse skal jeg til Slut anføre nogle Udtalelser fra en »Liturgi-Forklaring«, som har vundet sig et Navn ved, at den under Forhandlingerne paa Kirkemødet i Trento blev anført som et Vidnesbyrd fra Fortiden om den nedarvede Lære. Forfatteren regnes blandt den græske Kirkes største Mystikere, var Ærkebiskop i Thessaloniki, døde 1363 og hedder Nicolaus Cabasilas. Han skriver i sin »Sacrae liturgiae interpretatio«: »Præsten skærer et Stykke Brød af og gør det (derved) til Offergave og frembærer det for Gud. Siden hen ofrer han det efter at have lagt det paa Alteret«. »Førend Præsten bringer det til Alteret«, altsaa »saalænge det afskaarne Stykke Brød endnu ligger paa Protesis« (et Slags Anretter-Bord oppe i Koret), »er det kun (almindeligt) Brød, og der er kun sket det ene med det, at det er blevet frembaaret for Gud og gjort til Offergave«. Men for saa vidt er Præsten allerede ved Protesis »i Færd med Tilægnelsen«. Denne fortsættes og fuldendes ved Alteret. »Indhold og Formaal med denne hemmelighedsfulde Handling (ved Alteret) er Gavernes Helliggørelse«. Derfor retter Præsten den Opfordring til de Troende: »Lad os paakalde

Herren for de frembaarne Gaver«, det vil ifølge Nicolaus sige: »Lad os paakalde Herren til Fordel for de frembaarne Gaver, for at de maa blive helligede og den paa-begyndte Frembærelse naa sit Maal«.

Nicolaus Cabasilas lærer saaledes udtrykkeligt, at »Of-ferhandlingen bestaar i Frembærelsen af Gaverne«, og at »at frembære Gaver vilsige at hellige dem« (Kap. 46, 49).
(Fortsættes.)

Hubert Messerschmidt.

Evigt tro mod Rom.

I Markuskirken i Venezia ærer man den hellige Evangelist Markus' biskoppelige Trone. Paa denne ærværdige Relikvie staar den skønne Indskrift, Trosbekendelsen i den gamle romerske Republik: »In æternum juxta Romam — Evigt tro mod Rom!«

Det er det rette Løsen ogsaa for vor Tid.

Alle Vegne stiger Hedenskabet op af Sydens og Ondskabens Afgrunde og fylder Aanderne med Tvivl og Mørke. Ogsaa mange ædle Sjæle bliver indhyllede i disse Skygger. Men hvis vi selv vil, kan vi dog let finde os til Rette i dette Virvar af moderne Vildfarelser. Thi paa en høj Klippe staar et Fyrtaarn, synligt til Jordens yderste Grænser. Dets Lys er tændt af Gud Herren selv og slukkes ikke, selv om alle Helvedes Magter vilde søge at blæse det ud. Fyrtaarnet hedder Rom. Derfor: Evigt tro mod Rom!

Vantroen har sønderlaaet de fasteste Støtter, hvorpaa det menneskelige Samfunds Indretninger, Familien og Staten, er byggede. Derfor ser vi alting i Vaklen og Usikkerhed, i Visnen og Hendøen — ingen Steder Ro og Sikkerhed, ingen Steder Fred og sand Lykke. Men selv om alt synker i Ruiner, selv om alt Liv forgaar, midt i Forgængelighedens Hav ligger en evig grøn Ø, urokkelig som Guds Trone. Alle Tidens Bølger slaar mod dens Bred, men ingen formaar at undergrave eller tilintetgøre den. Denne Ø hedder Rom. Derfor: Evigt tro mod Rom!

Hvor Rom er, er Sandheden. Thi i Rom er Paven, den trofaste Vogter af Troens Skat, Folkenes ufejlbare Lærer, den guddommelige Viljes Forkynder.

Hvor Rom er, er der Liv og Frugtbarhed. Thi der sprudler Naadens Kilde; i Pavens Hænder er Paradisets Nøgler. Hvem han velsigner, er velsignet; hvem han aabner eller lukker Himlens Porte for, for dem er Portene aabnede eller lukkede.

Hvor Rom er, er Gud. Thi Christi Ord: »Se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende«, gælder kun den romerske Pave og de med ham forbundne Biskopper.

Derfor: Evigt tro mod Rom!

»Sendbote«.

Valfarten til Haraldsted.

Det bliver Søndag den 19. Juni, at vi atter drager bedende og syngende fra Ringsted til Haraldsted for at fejre Messeofret i Ruinen efter Hertug Knuds Helligdom. Den trofaste Skare, som Aar for Aar har været med, behøver ikke at vide mere for at komme. Men til dem, der aldrig har prøvet det, vil jeg sige følgende: Valfarten til Haraldsted har en ganske egen Alvor og løftende Poesi. Man føler en stille Glæde ved at kunne synges og bede paa Landevejen, igennem den skønne Natur. Og den legemlige Anstrengelse — dette at man deltager med Legeme og Sjæl — har noget særlig tilfredsstillende ved sig.

Tanken om den frejdige og ranke Hertug Knud har desuden altid sat sit særlige Præg paa disse Valfarter og vil sikkert fremdeles gøre det. Minderne om den gamle katholske Tid i Danmark og Forhaabningerne for Fremtiden har god Grobund i Pilegrimsfærden til Ære for Knud Lavard.

Man har bedt os give den praktiske Oplysning, at Deltagerne helst maa indtage deres Maaltider i Ringsted Anlæg. Det lader sig ikke længere gøre i St. Josephs Søstrenes Have.

Der holdes stille Messe i Ringsted Kl. 9^{1/4}. Valfartsp processionen afgaar fra St. Knuds Kirke Kl. 10^{1/4}. Der holdes som sædvanlig Messe i Ruinen, saa snart Processionen ankommer dertil.

Fra København afgaar et Tog Kl. 6²² (billigt Søndagstog). Med Toget Kl. 8⁰² (Hurtigtog) kan man akkurat naa til Ringsted ved Valfartens Start. C. B.

Trødrødhus kalder.

Der er næppe mange katholske Kvinder i København, som ikke kender Trødrødhus, ikke blot af Navn, men ogsaa af Gavn. Mange Mødre venter med Længsel paa, at dette dejlige Hjem skal aabne sine Døre først for deres Smaabørn og senere, naar Ferien er inde, for deres skolepligtige Pigebørn. Alle disse Børn vender hjem ikke alene

solbrændte og struttende af Sundhed, men ogsaa styrkede i deres Barnetro, idet de i Samliv med deres kærlige Plejemor lever et ægte katolsk Liv.

Naar Højsommeren gaar paa Hæld, staar en jublende Flok Ungdom rede til at tage Huset — »vores allesammens Hus« — i Besiddelse. I de senere Aar, hvor Opholdet derude er kaldet »8 Dage paa Højskole«, genlyder Hjemmet i de første Dage af Sang og munter Passiar. De Unge nyder at indsuge al Skønheden derude, at tumle sig i den dejlige Natur, indtil Retraiten begynder, og Stilheden sænker sig over hele Huset, nedens hver især — under en kyndig Sjaelesørgers Vejledning — fordyber sig i de evige Sandheder for at leve Livet saa skønt og værdigt som muligt.

Men det er ikke blot Ungdommen, der tænkes paa; ogsaa trætte Husmødre, travle Forretningsdamer og mange andre, som Kampen, for det daglige Brød lægger stærkt Beslag paa, kan her søge den Hvile og aandelige Opbyggelse, uden hvilket Livet let kan forekomme os som en Trædemølle.

I Aar, hvor alle katolske københavnske Kvinder inderligt haaber, at rigtig mange Trosfæller fra Provinsen vil finde Vej herover til den eucharistiske Kongres, er der arrangeret Retraite for Unge inden og for Ældre efter Kongressen, hvorimod Højskolen paa Grund af den begrænsede Tid bortfalder. Der er saaledes ogsaa givet Provisianere Lejlighed til at stifte Bekendtskab med dette smukke Hjem, som vi alle er fælles om. Gid mange nu i god Tid vil lægge deres Plan tilrette, saa de ikke rejser fra Kongressen uden at have besøgt Trødrødhus. Formanden staar parat til at tage imod dem med aabne Arme, og de vil vende hjem styrkede paa Sjæl og Legeme og et skønt Minde rigere.

-a. -p.

H. D. T. Kiærulff: *Sin Faders Datter*.

Ved en meget beklagelig Fejltagelse er der over min Anmeldelse af H. D. T. Kiærulffs Stykke: »Sin Faders Datter« kommet til at staa »Bag stængede Døre«. Hvorledes Fejltagelsen er sket, er mig selv uforklarligt. Jeg ved ingen anden Undskyldning at fremføre, end at jeg har handlet i Distraktion.

Knud Ballin.

»TertiARBog. Haandbog for hellig Frans af Assisis tredje Orden. Ny revideret Udgave ved Erikke Rosenørn-Lehn.« 194 Sider, in 8°. Pris 3 Kr. I Kommission hos Katholsk Bog-salg og den tredje Orden i København.

En Bog, for hvilken alle Tertiärer vil blive glade, og hvis Udgivelse man med Længsel har set i Møde. Da den gamle Tertiärbog for 15 Aar siden var udsolgt, forhandlede jeg — som den tredje Ordens Leder fra 1909—1930 — med Forskellige om enten en ny Udgave af den gamle Tertiärbog eller om en helt ny Tertiärbog. Ingen turde dog paatage sig Arbejdet, indtil Baronesse Rosenørn-Lehn i Roskilde erklærede sig rede til en ny Bearbejdelse af Tertiärbogen efter et engelsk Forbillede. Tilbudet blev modtaget med Glæde af tredje Orden og dens Leder. Men først under min Efterfølger, Pater Fritz, er Bogen nu udkommet. Jeg benytter denne Lejlighed til i mit eget, i Pater Fritz's og hele tredje Ordens Navn at takke Baronessen for hendes uegennyttige og såre fortjenstfulde Arbejde.

Bogens ydre Udstyr er i høj Grad tiltalende. Man kan med Lethed finde sig tilrette i Bogen. Den indeholder 1) nødvendige Oplysninger, 2) aandelige Goder, 3) særlige Bønner og Andagter, egnede for Tertiärer, 4) tredje Ordens Ceremonier.

Helgenbiografierne og Dagstiderne, der fandtes i Baronesse Stampe-Charisius's Tertiärbog, kunde ikke medtages i den ny Tertiärbog, da den ellers var bleven for stor og for dyr.

Maatte denne smukke og let overskuelige Haandbog blive benyttet med Flid af alle tredje Ordens Medlemmer og Venner!

P. D. Steidl.

Fra den vide Verden

Berlin.

Efter at Berlin er bleven Bispedømme, oplevede Byens Katholiker i Aar for første Gang Christi Legems Processionen paa selve Fstedagen. Under Klangen af »Ecce sacerdos« af Pabel drog den statelige Biskop Chr. Schreiber til Tronstolen i den nylig ombyggede St. Hedvigskatedral, der har faaet et nyt moderne Orgel paa 70 Stemmer. Under den festlige Pontifikalmesse hørtes de klassiske Toner af Orlandus Lassus: Missa »Octavi Toni«. Processionen

bevægede sig saa til de fire Altre paa Pladsen med de monumentale Palæer og Bygninger, der danner en værdig Ramme om denne Fest for den kære Frelser i Alterens helligste Sakramente. I Spidsen for Processionen gaar Berlins ca. 150 Gejstlige; rørende er Synet af de mange smaa Piger i hvidt, der strør Blomster for Kongernes Konge; Monstransen bæres af Biskoppen under en prægtig Baldakin, fulgt af Rigskansler Dr. Brüning, Ministrene Dr. Stegerwald, Dr. Schmidt, Dr. Steiger og Dr. Hirtsiefer og derforuden af en stor Skare Embedsmænd i Stat og Kommune og af mange Medlemmer af de tyske Parlamenter. Over 600 Ordenssøstre og en stor Skare af Ordensfolk i deres ejendommelige Dragter, tilligemed Kongregationerne og Foreningerne med deres farverige Faner, Bannere og Vimpler deltog i Processionen. 300 Mand af de i Byen liggende Vagthold under Kommando af to Officerer, tilligemed Studenterne i deres særprægede Dragter forhøjer det pompøse Indtryk og lader ane det rige kirkelige Liv, der hersker blandt Byens halve Million Katholiker. Naar dertil kommer, at Stationssangene blev udført af et velbesat Kor under Ledsagelse af Rigsværnets Musikkapel, kan man tænke sig, hvilket Indtryk det har gjort paa den store Folkemængde, der fyldte »Unter den Linden« og omliggende Gader. Efter den sidste Velsignelse med Sakramentet udenfor Cathedralens Portal brusede Salmen: »Store Gud« fra tusinde Munde hen over Pladsen.

J. Hm.

Indien.

Her har, som Læserne af dette Blad allerede flere Gange har hørt, i nogen Tid været en stærk Bevægelse i Gang, Konversion af talrige fremragende Gejstlige og hele Menigheder af skismatiske orientalske Kristne. Biskop Mar Theophilos af Tirnvala, en af Lederne af den store Genforenings-Bevægelse, har nylig optaget en af de mest fremragende jakobitiske Præster paa Malabarhalvøen, Fr. N. G. Kuriakos, i den katholske Kirke. Ved at blive Katholik opgiver Fr. Kuriakos et udmærket Embede med glimrende Indtægter og slutter sig til et af de fattigste Bispedømmer. Hans forrige Sognekirke i Niranam, en af de

syv Kirker, som Apostelen Thomas grundede paa Malabar, er en pragtfuld Bygning med store, rige Besiddelser knyttet til sig. Desuden oppebar han Indtægterne fra to andre Sogne og var desuden Leder af den engelske Sogneskole, saa det er meget, han har maattet give Afkald paa for at følge Kaldet til Kirkens Enhed. Jakobiterne er forøvrigt ikke alene Skismatikere, men ogsaa Hæretikere, idet de hylder Monofysitismen; dog har de, som de andre østerlandske kirkelige Sæmfund, den biskoppelige Succession og de rette Sakramenter. Som de fleste jakobitiske Verdenspræster er Fr. Kuriakos gift; han har fem Sønner og to Døtre, som alle, tilligemed hans Kone, traadte over til den katholske Kirke. Det engelske Blad, *The Universe*, hvorfra denne Efterretning er taget, bringer et smukt Billede af den lærde Præst i det Øjeblik, han knælende aflægger Troskabsløftet til Biskoppen, ved hvis Side den unge Kyriakos (den ældste Søn) staar med Biskoppens Hyrdestav i Haanden. — I en anden Del af Indien har der fundet en Bispevielse Sted under Overværelse af 20,000 Mennesker. Den nye Biskop Tournier af Coimbatore er Efterfølger af Mgr. Roy, som efter 30 Aars Bispeværdighed har trukket sig tilbage. — De kirkelige Forhold i Indien er meget vanskelige at faa Klarhed over; der findes Kirkesæmfund, som aabenbart er 1800—1900 Aar gamle, mange skismatiske, til hvilke der i Reglen svarer et med Rom uneret, altsaa katholsk; saa en Del Bispedømmer, oprettede af Portugiserne paa Opdagelsernes Tid, og endelig en Mængde Bispedømmer fra nyere Tid af romerk-katholsk Ritus, Resultater af de senere Aars Missionsvirksomheder, og til Slut er en Masse protestantiske Sekter virksomme.

Den eucharistiske Kongres.

1. Som Forberedelse til Kongressen afholdes der Natten mellem Lørdag den 13. og Søndag den 14. August Tilbedelse i Tilbedelseskirken paa Jagtvejen. Den begynder med Andagten Kl. 18 og varer til 8-Messen næste Morgen. Deltagere bedes melde sig hos Assistent *Verner Stabehl, Amerikavej 9, Kbh. V.*, hos hvem Vagttime aftales.

2. Kongressen aabnes allerede *Torsdag Aften Kl. 18* ved en Festandagt i St. Ansgars Kirke.

3. Det er Biskoppens Ønske, at alle Danmarks Katholiker forenes ved en Fælleskommunion i alle Vikariatets Kirker Søndag den 21. August.

Sekretariatet.

Tre lukkede Retraiter i Roskilde.

- I. *For ældre Damer:* Fra Onsdag Aften den 20. Juli til Søndag Morgen den 24. Juli.
 II. *For unge Damer:* Fra Onsdag Aften den 27. Juli til Søndag Morgen den 31. Juli.
 III. *For Herrer:* Fra Onsdag Aften den 3. August til Søndag Morgen den 7. August.

De to første Retraiter ledes af Pater *Bender S. J.*, den tredje af Pater *Wolfsberg S. J.*

Prisen for de tre Dage er 5 Kr. Deltagerne behøver kun at medbringe de allernødvendigste Toiletsager.

Tilslutningen maa helst blive endnu større end den særdeles tilfredsstillende Deltagelse i Fjor, hvor 54 Damer holdt deres Retraite i Roskilde. Skønt de aandelige Øvelser er beregnet for Katholiker, er det dog tilladt, at man medtager en anderledestroende Bekendt. Dette bedes dog anført ved Tilmeldelsen.

I Fald ældre Damer af Hensyn til Tidspunktet foretrækker at deltage i de yngres Hold eller omvendt, vil en saadan Indrømmelse kunne ske.

Tilmeldelser sendes til Sognepræsten i Roskilde.

Credos Juninummer indeholder følgende: Den heliga Striden, af Nils Beskow. — Viljesfriheden, af A. Menzinger S. J. — Det ryska statsvældet och katolicismen. — I. Tsarkyrkan och unionen, af J. Armfelt. — Hos dominikanerna i Oslo, af Gösta af Geijerstam. — En Indsigelse, af Niels Hansen. — Spanien eller hur är det som nu försiggår i Spanien möjligt? I, af J. van Gijssel. — Från Credos Torn, af Edvin Sandqvist.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig Husjomfru.

Plads søges:

af ung Pige — Forretning; ung Pige — Husgerning; en Kontordame — Maskinskrivning; sprogkyndig Mand (engelsk, tysk perfekt); en Handelsmand (fransk, engelsk, tysk).

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferencer.

Søndagsgudstjeneste udenfor København i Sommermaanederne.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt.
Aabenraa		Kl. 9 ¹ / ₄	Kl. 16
Aakirkeby (Jernbanegade)		10	» 18
Aalborg (Kastetvej)	Kl. 6 og 8	» 10	» 15
Aarhus (Ryesgade 26)	» 7 og 8	» 10	» 19
Assens (Nørregade 3)	» 8 ¹ / ₂	» 10	» 19 ¹ / ₄
Dalum Kloster	» 6 ¹ / ₂	» 10	» 17
Ebeltoft: 2. Sønd. i de ulige Mdr.		» 10	
Esbjerg (Nørregade)	Kl. 7	» 10	» 19
Fredericia (Sjællandsgade)	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 14
Grenaa: 2. Sønd. i de lige Mdr.		» 10	
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	
Hadsten (Teknisk Skole): 4. Sønd. i Md.		» 10	
Helsingør (Nygade 8)	Kl. 8	» 10	
Holbæk (Kastanievej 19)	»	» 9 ¹ / ₄	
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.		» 9	
Horsens (Nørregade 19)	Kl. 7 ¹ / ₂	» 10	» 14
Hørsholm	» 9		
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 19
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 17
Ledreborg	» 9 ¹ / ₂		
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	
Nakskov	» 9 dansk ..	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 19 ¹ / ₄
Nyborg (Stella Maris, Vindingevej)		» 10	
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke) ..	» 8	» 10	
Næstved	» 8	» 10	
Odder (Holsteinsgade 29): 2. og 4. Sønd. i Md.		» 10	
Odense (Torvet 7)	Kl. 8	» 10	
Pindstrup: 1. og 3. Sønd. i Md.		» 10	» 14 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade)	» 7	» 10	» 20
— 2. Sønd. i Md.	» 8	» 11	» 20
Ringsted (St. Knudsgade)	» 8	» 10	
Roskilde (St. Olsgade)	» 8	» 10	» 17
Rudkøbing	» 10		
Rønne (Østergade 59)		» 10	» 18
Silkeborg (Vestergade)		» 10	» 14
Slagelse (Frederiksgade)	» 8	» 10	» 19 ¹ / ₂
Svendborg (Havnegade 1)	» 8	» 10	
Sønderborg (Kongevej 27):			
Alle Søndage undt. 1. Sønd. i Md.		» 10	
Tønder (Statsskolens Aula): 1. Sønd. i Md.		» 10	
Vejle (Blegbanken)	Kl. 7	» 9 ¹ / ₂	
Vordingborg (Hotel Valdemar, 1. Sal):			
Sidste Sønd. i Md.		» 10	

A.C. Onsdag den 22. Juni Kl. 20. Sommermøde ved Kongekilden.

Torsdag den 23. Juni Kl. 7¹/₂: Takkegudstjeneste i St. Knuds Kapel. Derefter Morgenkaffe i A. C.'s Lokaler.

Institut Notre-Dame, Marche, Luxembourg-Belge.

Pensionat for unge Damer. Ideel Beliggenhed. Særlige Kursus i Sprog, Kunsthistorie, praktisk og theoretisk Husgerning. Tilskæring og Syning. Eneværelser. Rimelige Priser. Norske Referencer. Henvendelse til Forstanderinden, som paa Anmodning sender udførligt Prospekt.

Kirkelig Kalender.

Juni.	Juni.
19. S. 5. Søndag e. Pintse.	26. S. 6. Søndag e. Pintse. — Petrus og Paulus.
20. M. Silverius.	27. M. 4. Dag i Johannes Døberens Oktav.
21. Ti. Aloysius.	28. Ti. Irenæus. — Vigilie.
22. O. Paulinus.	29. O. PETRUS OG PAULUS.
23. T. Vigilie.	30. T. Pauli Ihukommelse.
24. F. JOHANNES DØBE- RENS FØDSEL.	1. F. Vor Herres Jesu Christi dyrebare Blod.
25. L. Vilhelm.	2. L. Marias Besøgelse.

Juni.

Ugens Messebønner.

19. S. 5. Søndag e. Pintse (670—504); 2. Sæt Bønner: Juliane af Falconeri (947—776), 3. Sæt Bønner: Gervasius og Protasius ([31]—[31]), 4. Sæt. Bønner: Om Fred og Enighed *).
20. M. † Silverius (N. M. 947); 2. Om de helliges Forbøn (N. M. [120]—[105]). 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred og Enighed *).
21. Ti. Aloysius af Gonzaga (948—777); 2. Om Fred og Enighed *).
22. O. Paulinus (N. M. 951); 2. Om Fred og Enighed *).
23. T. Vigilie (953—780); 2. Gudsmoder [90]—[94]), 3. For Kirken ([123]—[107]) eller for Paven ([122]—[107]), 4. Om Fred og Enighed *).
24. F. JOHANNES DØBERENS FØDSEL (957—782).
25. L. Vilhelm (960—786); 2. Johannes Døberens Oktav (957—783), 3. Om Fred og Enighed *).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) Findes i N. U. Nr. 15, Side 312.

S.M.D.M. Midsommerfest Torsdag den 23. Juni Kl. 20 i Skolen, Boyesgade 8 A. — Festen holdes sammen med St. Bendts Trop og Flok og slutter med Blus, kammeratligt Samvær og fælles Kaffe bord. Medlemmer: 0,50, Gæster: 0,75. Styrelsen.

Retraiterne paa Trødrødhus.

Paa Grund af den eucharistiske Kongres vil Retraiterne paa Trødrødhus i Aar ikke være efterfulgt af Højskoledage. Retraiten for de unge afholdes umiddelbart før Kongressen fra Søndag Aften den 14. August til Torsdag Morgen den 18. August og ledes af Pater Menzinger S. J.

Retraiten for de ældre afholdes umiddelbart efter Kongressen fra Mandag Aften den 22. August til Fredag Morgen den 26. August og ledes af Pater Bender S. J.

Prisen er 5 Kr.

Da Pladsen kun er begrænset, bedes man melde sig snarest til »Danske Kvinders katolske Forbunds« Sekretariat, f. T. Trødrødhus ved Vedbæk.

Valfarten til Haraldsted finder Sted Søndag den 19. Juni.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA:æ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 26.

Søndag den 26. Juni

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Pius XI's Rundskrivelse. — Den danske Kirkes Brød. — Messeofferet. — Fra Hovedstad og Provins. — Den eucharistiske Kongres. — Feriebørnene. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 15, 11-21.

Hvem er Skyld i Synden?

1. Ikke Gud, som hader Synden.

Sig ikke: Det er Guds Skyld, at jeg ikke har (Visdommen); lad være at gøre, hvad der er ham forhadet. Sig ikke: Han har ført mig paa Vildspor; for han trænger jo ikke til syndefulde Mennesker. Alt ondt og afskyeligt hader Herren, (ligesom) heller ikke de gudfrygtige føler Glæde ved det. 15. 11-13.

2. Men Mennesket, som misbruger sin Frihed.

Gud har i Begyndelsen skabt Mennesket og overladt det til fri Selvbestemmelse. Desuden gav han sine Love og Bud. Hvis du vil holde hans Bud og bestandig øve Troskab, ham til Glæde, vil (Budene og Troskaben) være dit eget Værn. Vand og Ild har han lagt frem for dig;

stræk din Haand ud efter, hvad du ønsker. Foran Mennesket ligger Liv og Død, godt og ondt; hvad han vælger, faar han. 15, 14-18.

3. Dog ved Gud alt og gengælder med Magt.

Thi stor er Guds Visdom og vældig hans Magt; uophørlig ser han alle.

Herrens Øjne er rettet paa dem, som frygter ham, og han ved Besked med alt, hvad Mennesket gør. Ingen byder han at handle ugudeligt, og ingen giver han Lov til at synde. For han bryder sig ikke om mange Børn, naar de er ham utro og til ingen Gavn. 15, 19-22.

Anmærkning: Ved den 6. Bøn i Fadervor beder vi, som bekendt, i Bevidsthed om vor egen Skrøbelighed Gud om enten at frilage os for Fristelser til Synd eller at give os saa stor Naadehjælp, at vi vinder Sejer i den aandelige Kamp. Heraf fremgaar, at Gud nok tillader eller rettere sagt ikke forhindrer, at vi bliver fristet, og vi kender ogsaa meget godt hans Hensigter dermed: den aandelige Kamp gør os vor egen Svaghed fuldkommen klar; den Troskab, vi ved Daabspagten har lovet, bliver sat paa Prøve; vi faar Lejlighed til med Naadens Bistand at vinde den Sejer, uden hvilken ingen Voksen kan faa Adgang til Himmerigets Sejersfest; paa den Maade bliver der ogsaa rig Mulighed for at øve sig i Dyd og samle Fortjenester for Evigheden. Sædvanligt varer det ikke længe, før Erfaringen om disse Ting overbeviser een om, at her er der ikke Tale om Leg, men om bitter Alvor og ikke sjældent om stor Fare. Men een Ting er sikker: Gud giver aldrig Lov til, at vore Fjender (den onde Aand, Verden og vor egen faldne Natur) angriber os over vore Kræfter, saaledes at vi med Herrens Hjælp ikke skulde kunne holde ud med Ære.

Skønt Gud altsaa af de vægtigste Grunde ikke forhindrer Fristelser til Synd, er han dog aldrig den egentlige Aarsag til dem. Det er det, der understreges i ovenstaaende Skriftekst, og som navnlig kommer klart frem i Originalen, hvor der i Vers 11 staar: »Sig ikke: fra Gud kommer min Synd; thi han skaber ikke, hvad han hader.« Nej,

Gud frister ingen, men det Begær og den Frygt, den Lyst og Ulyst, som er i vore Lemmer, lokker, henholdsvis skræmmer, vor Vilje. Naar denne saa misbruger sin Frihed, den herlige Gave, Gud har givet ene og alene for at sætte os i Stand til at være vor egen Lykkes (eller Ulykkes) Smed, naar den misbruger sin Frihed til Trods for al religiøs Belæring, til Trods for Bevidstheden om Guds Paabud og Forbud, om den Løn eller Straf, som følger, og om den indre Hjælp, ydmyg Bøn til Gud altid opnaar, ja, saa er det aldeles indlysende, at det er Mennesket selv, der er den egentlige Aarsag til Synden og derfor ansvarligt for alle dens frygtelige Følger. Det er ogsaa det, vor egen Samvittighed som ubestikkeligt Sandhedsvidne hæveder overfor os selv til Trods for alle Besmykkelses- og Flugtforsøg.

F. K.

Pius XI's Rundskrivelse

om Andagts- og Bodsøvelser til Ære for Jesu helligste Hjerter i Anledning af de nuværende Nødstilstande i det menneskelige Samfund.

III. Del. Bod.

Men med Bønnen maa ogsaa Boden gaa Haand i Haand: d. v. s. Viljen til Bod og den kristelige Bods ydre Udøvelse. Det lærer os vor guddommelige Mester, der frem for alt indskærpede Boden: »Jesus begyndte at prædike og sige: Gør Bod« (Mt. 4, 17). Det samme siger os den fra Fædrene nedarvede Lære og hele Kirkehistorien. Under store Hjem søgelser og i Kirkens svære Trængsler plejede de Troende altid, naar den guddommelige Hjælp haardest tiltrængtes, enten af egen Drift eller endnu oftere paa Grund af deres h. Hyrders Eksempel og Formaning at gribe til disse to Vaaben, der gør saa god Tjeneste i det religiøse Liv: til Bøn og Bod. Der er i det kristne Folk et helligt Instinkt, som det kun mister, naar Tvedragtens Sædemænd forstyrrer og forvirrer det, og dette Instinkt, der jo til syvende og sidst ikke er andet end

»Christi Sind«, som der staar hos Apostlen (1. Kor. 2, 16), bliver uvilkaarligt dets Fører. Og derfor har de Troende under saadanne Forhold altid følt, at hver især maatte rense sin Sjæl for de begaaede Synder, og samtidig var de altid ivrige for at opvække en inderlig Anger og at skrifte og ogsaa ved ydre Bodsøvelser at yde den guddommelige Retfærdighed Fyldest.

Vi ved meget godt, ærværdige Brødre, og sammen med Eder beklager Vi det dybt, at i vore Dage ikke blot Kendskabet til Sone og Bod, men selve Navnet hos mange har mistet meget af hin gamle Kraft, som tidligere vakte Højmodighed til Live og tilskyndede til store ydre Bodsøvelser, fordi disse for den Tids Mennesker med deres dybe Tro stod som noget, Christus og hans Helgener havde paatrykt et helligt Adelsmærke. Der er ogsaa dem, der vil afskaffe de ydre legemlige Bodsøvelser som noget forældet og gammeldags, for slet ikke at tale om det moderne, frigjorte, saakaldte autonome Menneske, der hovmodigt foragter enhver Form for Bod som Slavesind. Det er heller ikke til at forundres over: Jo mere nemlig Troen paa Gud svækkes, desto større er Faren for, at Bevidstheden om Menneskets første Synd og dets gamle Oprør mod Gud blegner og forsvinder, og desto mere vil man miste al Sans for Nødvendigheden af Sone og Bod.

Men Os, ærværdige Brødre, forpligter Vort Hyrdeembede til baade selv at vise disse Navne og hellige Øvelser den den største Ærefrygt og til at sørge for, at de bliver holdt i Ære af andre, og til at bevare deres uforfalskede Begreb og høje Anseelse uskadt. Og, hvad mere er, Vi bør anstrenge Os for, at disse Øvelser af de Kristne bliver ført ud i Livet. Dette kræver af Os det Forsvar for Gud og Religionen, som Vi fører. Thi i Kraft af sit eget Væsen anerkender og genopretter Boden hin moralske Orden, som beror paa den evige Lov, d v. s. paa Gud selv. Den, der tilbyder Gud Sone for Synden, udtrykker derved, at Moralens øverste Love er noget helligt, og anerkender deres forpligtende Kraft samt deres Ret til at idømme Overtrædere Straf.

Som bekendt er vor Tidsalder mærket af mange Vildfarelser. Men til dens fordærveligste Fejltagelser bør den

regnes, der med skæbnsvanger Frækhed adskiller Moral og Religion og derved tager ethvert Grundlag væk under Lovene. Denne theoretiske Fejltagelse kunde man maaske tidligere til en vis Grad se bort fra, og den kunde synes mindre skadelig, fordi den kun fandtes hos faa, og fordi Troen paa Gud endnu stadig var hele Menneskeslægten fælles Arv og Eje, saaledes at ogsaa de, der ikke længere bekendte sig offentligt til den, dog ved deres Tavshed og i deres Indre nødtes til at anerkende den. Men nu, da Gudløsheden ogsaa trænger ind i Folkets brede Lag, kan man daglig gribe denne Fejltagelses frygtelige Følger med Hænderne og møde dem alle Vegne. I Stedet for Moralen, der nødvendigvis maa bryde sammen, naar Troen paa Gud er ødelagt, hersker den brutale Kraft, som træder alle Rettigheder under Fødder. Den tidligere Samvittighedsfuldhed og Hæderlighed og Retskaffenhed i Handel og og Vandel, som endog er blevet prist i høje Toner af de hedenske Talere og Digtere, afløses nu af lave Forretningshensyn, som behersker saa mange og alle Vegne faar dem til at føre deres egne og andres Forretninger paa en ublu og samvittighedsløs Maade. Og virkelig, hvordan kan menneskeligt Samliv bestaa, hvordan kan Overenskomster faa Retskraft, naar Samvittigheden ikke gaar i Borgen for dem? Men hvilken Garanti kan Samvittigheden give, naar man ikke tror paa Gud, ikke frygter ham? Tages nemlig dette Fundament bort, bryder hele Moralloven sammen, og intet kan hindre, at Folkene, Familierne, Staten og overhovedet alt Samfundsliv lidt efter lidt, men uopholdeligt synker i Grus.

Bod er derfor et sejrrikt Vaaben, som Christi tapre Soldater maa tage i Haanden, naar de vil kæmpe til Forsvar for og Genoprettelse af hele den moralske Orden. Det er et Vaaben, der trænger ned til Roden af alle On-der og skærer den over, nemlig til Begæret efter de for-gængelige Rigdomme og Livsnydelser, der strider mod Samvittighedens Lov. Naar den virkelig højmodige Kristen af egen Drift paatager sig at yde Sone ved at afholde sig fra tilladelige Nydelser, selv om det falder ham svært, og ved at lægge sig efter forskellige Bodsøvelser, saa holder han de lave Drifter i Ave, der lokker ham til at over-

træde Moralens Rettesnor. Og naar han tilmed er opfyldt af en saa brændende Iver for guddommelig Lov og for Broderkærlighed, som han bør være det, saa ønsker han ved sin Bod ikke blot at aftvætte sine personlige Synder, men han paatager sig endog at sone for andres Synder. Derved efterligner han Helgenernes store Forbilleder, der for at afsone hele deres Samtids Syndestrafte, tit tilhød sig selv som Sonofre. Ja, han vil endogsaa ligne sin guddommelige Frelser, der blev det »Guds Lam, der borttager Verdens Synder« (Joh. 1, 29).

Tror I ikke ogsaa, ærværdige Brødre, at en saadan Iver for Bod skjuler i sig Fredens Hemmelighed? »For de ugudelige er der ingen Fred« (Is. 48, 22), siger den Helligaand. De modsiger og bekæmper jo til Stadighed den Orden, som Naturen og følgelig selve Naturens Skaber har truffet. Først da, naar denne Orden er genoprettet, naar alle Nationer af egen Drift samvittighedsfuldt anerkender og overholder den, naar Folkenes Indenrigs- og Udenrigspolitik bygges paa dens Grundlag, først da vil der kunne komme varig Fred paa Jorden. Men denne varige Fred, som ligner et kærkomment, forfriskende Vindpust, vil hverken Fredstraktater eller højtidelige Overenskomster eller mellemfolkelige Møder og Drøftelser, ej heller Statsledernes ædle og oprigtige Forsøg kunne hidføre, hvis ikke først den naturlige og guddommelige Lovs hellige Bestemmelser anerkendes. Ingen ledende Mand inden for Statsøkonomien, ingen Sagkundskab i Kræfternes Fordeling til harmonisk Samarbejde vil ad fredelig Vej kunne bringe Samfundsforholdene paa Fode igen, hvis ikke først Moralloven, der støtter sig til Gud og Samvittigheden, igen hersker paa selve Statsøkonomiens Omraade. Moralloven er Sjælen i al Kraft, baade i Folkenes politiske og økonomiske Liv; det er den sikreste Værdi, og hvor den er i Behold, vil alle andre Forhold ikke kunne røkkes, fordi de bunder i Guds uforanderlige, evige Lov, d. v. s i den stærkeste Autoritet.

Men Boden bringer baade de enkelte en tryk Fred, idet den nemlig drager dem bort fra de jordiske og flygtige Goder, løfter dem op til de evige og skænker dem, der staar midt i Vanskelighederne og Trængslerne, hin Fred, som Verden med alle sine Rigdomme og Nydelser

ikke kan give. Mon ikke en af de dejligste og gladeste Sange, der nogen Sinde er blevet hørt i denne Taaredal, er den hellige Frans' velkendte »Hymne til Solen eller Skabningen«? Og dog bør den Mand, som baade har frembragt Tanken, Formen og Melodien til denne Sang, regnes blandt de strengeste Efterfølgere af Christus. Vi kalder ham den lille fattige fra Assissi, som overhovedet ikke ejede noget paa Jorden, og som paa sit afmagrede Legeme bar sin korsfæstede Herres blodige Saarmærker.

Bøn og Bod er altsaa to stærke, aandelige Kræfter, der er givet os af Gud i denne Tid, for at vi skal føre den forpinte Menneskehed, der flakker frem og tilbage uden Fører, hen til ham selv igen. De skal fjerne og sone for den første og største Grund til al Uorden og alle Frafald — nemlig Menneskets Oprør mod Gud. Men selve Nationerne stilles nu, naar alt kommer til alt, overfor den højeste Afgørelse: enten at betro sig til disse velmenende og velgørende aandelige Kræfter og i Ydmyghed og Anger at vende tilbage til deres Gud og al Barmhertigheds Fader; eller at kaste sig selv helt og holdent med den lille Rest af Lykke, der endnu findes paa Jorden, i Hænderne paa Guds Modstander, d. v. s. at udlevere sig selv til Hævnen og den aandelige Undergang.

Der er altsaa intet andet at gøre end at tilraabe denne stakkels Verden, som har udgydt saa meget Blod, har aabnet saa mange Grave, ødelagt saa mange Værdier og endelig afskaaret saa mange Mennesker fra Brød og Arbejde, Vi gentager det, der er intet andet at gøre end at tilraabe den Liturgiens kærlige Indbydelse: »Omvend dig til Herren, din Gud!«

Den danske Kirkes Brød.

II.

I Dagens Nyheder for 10. ds. har Redaktør Franz von Jessen skrevet en længere Artikel med Titelen »Skatten i Lerkar og anden Skat«. Anledningen er, som man straks gætter, Pastor Otto Larsens Bog, som vi har omtalt i »Nordisk Ugeblad«s Nr. 23. Redaktør

von Jessen resumerer Bogens Indhold derhen, at Pastor Otto Larsen i Bogen »har erklæret, at han i sin Forkyndelse maa se fuldstændig og afgørende bort fra den danske Folkekirkes grundlæggende Lære om en personlig Gud, om Christi Guddommelighed og alle Dogmer, som hviler paa Tro paa Mirakler (Jomfrufødslen, Opstandelsen og Himmelfarten, Jesu Undergerninger m. fl.)« — Som man ser, svarer denne Karakteristik nøje til den Betegnelse af Bogens Indhold, som vi gav her i Ugebladet, at »Bogen er en Bekendelse fra Forfatterens Side, at han ikke tror paa en eneste af de positive Trossandheder, som den lutherske Folkekirke tror paa, ja, han tror end ikke paa Tilværelsen af en personlig Gud.«

Om Pastor Otto Larsens Standpunkt synes der saaledes ikke at kunne herske nogen Tvivl.

Som vi meddelte i vor forrige Artikel, blev Pastor Otto Larsen angrebet af Pastor Johannes Larsen ved Kildevældskirken i København, der undsagde ham med de drastiske Ord, at »man kan ikke æde den danske Kirkes Brød samtidig med, at man fremskynder dens Død.«

Pastor Johannes Larsen var til at begynde med ikke ene om at kræve, at Pastor Otto Larsen blev udelukket af den danske Folkekirke. Kristeligt Dagblad stillede sig i Begyndelsen paa det samme Standpunkt, men forandrede senere sit Krav om Pastor Otto Larsens Udelukkelse af Folkekirken til en »Henstilling« om, at Pastor Otto Larsen af sig selv »vilde give ældre Kolleger med lignende Opfattelser som hans egne det Eksempel paa Udtredelse af Folkekirken, som længe har været tiltrængt.« Pastor Otto Larsen besvarede denne Henstilling med et bestemt Afslag, hvilket heller ikke kunde undre, da det jo nok maa synes snarere at være en Pligt for de ældre Præster at give en yngre Kollega et godt Eksempel end omvendt.

*

*

*

Det vankelmodige Kristeligt Dagblads Henstillinger betød selvfølgelig ikke meget i en Sag som denne. Og det saa meget mere, som den lutherske Folkekirkes »Primas«,

Biskop Ostenfeld — efter hvad Franz von Jessen meddeler — offentligt har udtalt, at Pastor Otto Larsens Bog ikke vil give Stødet til noget juridisk Opgør indenfor Folkekirken, »som skal være rummelig, blot vi kan raabe hverandre op.« Om denne Biskop Ostenfelds Stilling udtaler Franz von Jessen, at Lægmanden faar det Indtryk, at Folkekirkenes gejstlige Ledelse »saver Mod« til fast og klar Handling.

Franz von Jessen betoner i sit Indlæg, at han er Lægmand og taler som Lægmand, og ud fra en Lægmands jævne Logik drager han følgende Slutning af Biskop Ostenfelds Standpunkt og Udtalelse: »Det fremgaar af Pastor Otto Larsens Skrift, at han fuldstændig omstøder Grundlaget for Statskirkenes Troslære, og ikke blot Kristeligt Dagblad, men fremragende Gejstlige indenfor det evangelisk-lutherske Kirkesamfund hævder, at — som Provst Koch udtalte det — han »staar saa langt borte fra al positiv Kristentro, at han ikke hører hjemme i den danske (Stats-)Kirke«. Men paa den anden Side erklærer den samme Statskirkes Primas, at der ingen Grund er til at tage Stilling til Spørgsmaalet om Pastor Otto Larsens Forbliven som Embedsmand, thi »Kirken skal være rummelig, blot vi kan raabe hverandre op«. Da Afstanden mellem Statskirkenes Troslære og f. Eks. Calvinisters, Metodisters og Baptisters ikke paa langt nær kan siges at være saa vid og dyb som den, der fjerner Pastor Otto Larsen fra al positiv Kristentro, saa opfylder disse religiøse Samfund Betingelserne for at kunne raabe den danske Statskirke op og blive raabt op af den, og saa skulde der indenfor dens Rammer være Plads ogsaa til dem. Ja, da Statskirkenes Trosbekendelse i Virkeligheden paa et eneste Ord nær (»den hellige, almindelige Kirke« og ikke »den hellige, romerske katholske Kirke«) er identisk med Romerkirkens*), saa skulde heller ikke dens Præster

*) Franz von Jessen tager fejl, naar han mener, at den katholske Trosbekendelse indeholder Ordet romersk. Da Apostlene har forfattet denne Trosbekendelse, inden den h. Petrus kom til Rom, kunde den ikke indeholde Ordet romersk, og Kirken har aldrig forandret et Ord i Trosbekendelsen. Overensstemmelsen mellem vor Trosbekendelse og Folkekirkenes er endnu større, end Franz von Jessen antager.

kunne udelukkes fra Statskirkens Gudshuse — hvoraf de fleste tidligere har tilhørt dem. Dette er den logiske Konsekvens af Biskop Ostensfelds Standpunkt, hvis videre Følger maa blive det statskirkelige Samfunds Opløsning.«

Langt hurtigere end vi har troet, er den Forudsigelse gaaet i Opfyldelse, som vi tillod os at fremsætte her i Bladet for 3 Uger siden. Vi skrev: »Det er vor Overbevisning, at den Tid ikke mere kan være fjern, da selve det redelige og grundhæderlige danske Folk vil sige til sig selv: I et Land, hvor Hovedparten af alt kirkeligt Eje stammer fra Gaver, som katholske Danskere har skænket til den katholske Kirke, kan det ikke være billigt, at Staten udelukkende understøtter den Kirke, der har forvoldt den katholske Kirkes Død; selv et Minimum af Billighed vil kræve, at Staten i det mindste — samtidig med at understøtte den lutherske Kirke — ogsaa understøtter den katholske Kirke af de Midler, som Staten i sin Tid overtog efter den katholske Kirke.«

*

*

*

Vi skrev ovenfor, at Kristeligt Dagblads Henstillinger ikke betød meget i en Sag som denne, men at den danske Folkekirkes Primas, Biskop Ostensfelds Stilling i Sagen havde større Betydning.

Dermed er Sagen dog ikke udtømt. I Virkeligheden er Biskop Ostensfelds Stilling ikke af nogen afgørende Betydning i den foreliggende Sag.

Franz von Jessen har selv en Følelse deraf og antyder det ved at skrive: »Hvilke Indrømmelser der end ved Navnevalget er gjort demokratisk Smag, saa er det Kirkesamfund, det danske Folks Flertal reelt eller formelt tilhører, en Statskirke, paa hvis Drift Staten aarlig anvender rundt 30 Millioner Kroner. I Spidsen for denne Institution staar en politisk Embedsmand, Kirkeministeren, hvem det pligtmæssig paahviler at vaage over, at de til enhver Tid for Statskirkens Embedsmænd gældende Regulativer overholdes og respekteres. I den Henseende er Kirkeministeren ikke anderledes stillet end hvilken som helst af hans Kolleger. Skulde det synes nogen urimeligt eller endog stødende at sammenligne Kirkeministerens For-

hold til Præsternes religiøse Forkyndelse med f. Eks. Trafikministerens Forhold til Post- og Telegrafembedsmænds Tjenestegerning, saa skal jeg ikke rejse Modsigelse, men blot hævde, at saaledes som Statskirken fra sin Oprindelse til vore Dage har været konstrueret, med politisk Kontrol over Religionsforkyndelsen,*) kan det ikke bestrides, at Sammenligningen har fuld Gyldighed.«...

»Gerningen som Præst i Statskirken vælges frivilligt paa forud kendte aandelige (religiøse), tjenstlige og økonomiske Vilkaar og udøves i en Institution, der som alle Statens andre Virksomheder drives og opretholdes af Skatteborgerne, saafremt de ikke har benyttet sig af deres Ret til ved Udmeldelse at unddrage sig denne Byrde.«

»Men naar dette er Stillingen, maa Skatteyderne ogsaa kunne stille det Krav til Statskirkens øverste Ledelse, at den sørger for, at de Forudsætninger, hvorunder de er Medlemmer af Kirken, ikke vilkaarligt brydes af dens Embedsmænd. Ethvert organiseret Samfund hviler paa Love. Statskirken ejer — til Dels med gammel Hævd — et Sæt af saadanne Love, Normer eller Regler, og et Brud med dem maa, naar væsentlige Omraader rammes, medføre Udmeldelse, i yderste Fald Udstødelse. Sker dette ikke, opstaar Anarki — paa Skatteborgernes Bekostning. Og Statskirkens øverste Ledelse vil da have gjort sig skyldig i Pligtforsømmelse.« ...

»Institutionens konstitutionelle Brist træder frem med skærende Tydelighed. En politisk Kirkeminister, som uden at krænke nogen Bestemmelse i Grundloven eller andre Love kan være Katholik, Buddhist, Muhamedaner eller Atheist, egner sig lige saa lidt som juridiske Dommere til at afgøre Trosspørgsmaal.«

*

*

*

Efter vor Mening er vi nu naaede til det centrale i Spørgsmaalet. Vi mener nemlig, at Pastor Otto Larsen for saa vidt er i sin gode Ret, som Protestantismen giver enhver Lov til at udlægge den h. Skrift efter sin personlige Overbevisning, og som Protestantismen har gjort

*) Iremhævet af os.

det til ikke blot en Ret, men en Pligt for den enkelte Troende principielt at afvise enhver Indblanding fra nogen saakaldt »Autoritets« Side i Spørgsmaal angaaende Tro og Lære. Hvor bunduenige vi derfor er med Pastor Otto Larsen i hans Stilling til Kristendommens Trossandheder, maa vi afgjort give ham Ret i, at fra protestantisk Side kan og bør han ikke finde sig i Angreb.

Ogsaa Biskop Ostenfeld maa vi give Medhold i, at man ikke kan forlange det umulige af ham. Naar han nu engang ikke har nogen Myndighed til at afsætte Pastor Otto Larsen, kan man heller ikke med Rimelighed kræve af ham, at han skal paatage sig at gennemføre sligt.

Den rette Skyldige er uden Tvivl Staten. Thi — som Franz von Jessen aldeles rigtigt siger — den saakaldte lutherske Folkekirke er en Statskirke. Det er Staten, som har grundlagt denne Kirke; det er Staten, som gennem tre Hundrede Aar forbød Statsborgerne at tilhøre en anden Kirke og derved har holdt den i Live indtil nu; det er Staten, der Aar efter Aar — væsentligt ved at anvende Udbytte fra tidligere katholsk Kirkeeje — understøtter denne Statskirke i et Omfang, der svarer til, om den danske Stat hvert Aar udbetalte 240,000 Kroner til de danske Katholikers Organisation, det Apostoliske Vikariat for Danmark; det er Staten, som har faaet Kristendommen i Danmark ledet ind i de umulige og i Længden uholdbare Tilstande, der betegnes ved Ordet »Statskirke«.

De eneste, der har Grund til at beklage sig i Danmark, er netop Lægmand. Den mærkelige Behandling, som de har faaet siden Protestantismens Indførelse, gyldne Løfter og jernhaard Virkelighed, gør det forstaaeligt, at de knurrer og omsider forlanger klar Besked. Den faar de ikke, saa længe Statskirken bestaar.

En Statskirke i det kejserslige Rusland kan man til Nød forstaa, hvor forargelig den end er. Men en Statskirke i et demokratisk eller socialistisk Land — hvilken latterlig Selvmodsigtelse!

Vi giver da Lægmand i Danmark Ret i, at de ikke bør finde sig i de bestaaende meningsløse Tilstande. Men de bør rette Anklagen mod den virkelige Skyldige, den danske Stat.

Hvilken Ret har den danske Stat til at afgøre, om en Trosbekendelse er bedre end en anden, og hvilken Ret har den til at ansætte Præster og Biskopper? Bør man ikke betegne en saadan Anmasselse som noget, der nærmer sig »Helligbrøde«?

Danske Lægmand bør ikke finde sig i Statens Overgreb paa det religiøse Omraade, men danske Lægmand maa ikke glemme, at nu for Tiden er de danske Lægmand selv Staten.

* * *

Hermed er vi omsider naaet til Spørgsmaalets Løsning. Den nuværende danske Stat, en Lægmands Stat, en demokratisk Stat, bør afvise den Arv, den har faaet efter det 16. Aarhundredes Stat, Kongemagtens og Adelsvældets Stat. — Til enhver Tid var der noget at reformere i Kirken, og i det 16. Aarhundrede var der maaske noget mere end ellers; men det er og bliver en skamløs Maade at reformere paa, naar Staten benytter Anledningen til at tilrive sig hele Magten i Guds Kirke. — Ved Enevældens Indførelse blev Adelen saa temmelig udelukket fra videre Indblanding i Kirkens Sager; fra nu af var Kongen enevældig ogsaa i sin Styrelse af Kirken. Man havde her i Landet ikke villet have en gejstlig Pave, saa fik man i Stedet en verdslig Pave; hvad det kunde føre til, viste Forholdene paa Struensee-Tiden, hvor det officielt var en sindssyg Konge, faktisk en Fritænker, der var enevældig Pave i den danske Statskirke. — Saa kom Grundloven; Enevælden blev afskaffet, ogsaa den kirkelige Enevælde. Statskirken fik et pænere Navn; som alt paa denne Tid skulde den hedde noget med »Folk«, og saa kom den til at hedde Folkekirken. Men iøvrigt skete der ikke større Forandringer; Flertallet af de lutherske Præster var snarest imod Religionsfrihedens Indførelse, og Følgen blev, at Folkekirkens Ledere søgte at holde det gamle Statskirke-Princip i Live saa længe som muligt; de mente, at Fordelene for dem derved var større end Tabene, og Resultatet er, at Grundlovens saakaldte Løfte, der i Virkeligheden er et Paabud, ikke er blevet til noget endnu, nemlig at Folkekirkens Forhold skal ordnes ved Lov.

Der har været mange Regeringer og mange Slags Regeringer i Danmark, siden vi fik Grundloven. Mærkeligt er det, at ikke een af dem har følt det som sin Opgave at fremsætte Forslag til den Lov, der mere end nogen anden har Fodfæste i selve Grundloven, Loven vedrørende Folkekirkens Forhold. En af Grundene har nok været den, at der alligevel er noget fristende for Lægfolk i at kommandere over Præster; naar Kongemagten i saa mange Aar havde faaet Lov til at herske over Kirken, behøvede Demokratiet da ikke ligefrem at skynde sig med at give denne Magt fra sig!

For sin egen Skyld bør Demokratiet gøre det. Ellers bringer det sig selv i en Situation som den, den nuværende socialistiske Kirkeminister befinder sig i, at man fra Lægmandsside kræver, at han skal sætte en kættersk Præst ud af Kirken, et meget ubehageligt Forlangende, som enhver let kan forstaa.

Det giver altid tilsidst uhyggelige Bagslag, naar man forgriber sig paa det Hellige.

Den danske demokratiske Stat bør være ærlig og stolt nok til at sige: Med Ledelsen af den kristne Kirke har jeg ikke noget at gøre og vil jeg ikke have noget at gøre. Den Lov vedrørende Folkekirkens Forhold, som Grundloven paabyder, bør derfor blive en Lov, der frigør Kirken for Umyndiggørelse fra Statens Side, den bør blive en Lov om Adskillelse af Stat og Kirke.

Og det forekommer os, at ogsaa de lutherske Gejstlige i deres egen velforstaaede Interesse burde stille sig bag et saadant Krav. Dersoni den demokratiske Stat bør være for stolt til at holde fast ved en religiøs Magtbeføjelse, der ikke tilkommer den, bør den lutherske Præstestand ogsaa være for stolt til længere at bære et saadant Aag.

Saalænge Loven om Adskillelse af Stat og Kirke ikke er vedtaget, vil Forholdene vedblivende blive værre og værre. De kejtede Forsøg, som visse godlidende Kirkeministre har gjort paa at holde Liv i den danske Statskirke ved paa visse Punkter at indføre demokratisk Styresæt, har jo kun gjort ondt værre.

Det vil ikke blive let at fremsætte Udkast til Loven om Adskillelse af Stat og Kirke. Men denne Vanskelighed bør overvindes, og for Landets og Folkets og Kristendommens Skyld bør den overvindes snarest muligt.

Vi Katholiker er ikke interesserede i, at Vantroen og Fritænkeriet breder sig indenfor den lutherske Kristendom. Tværtimod, en troende Lutheraner staar os hundrede Tusinde Gange nærmere end en Fritænker og Gudsfor nægter. Enhver Alliance mellem dansk Katholicisme og de nedbrydende Kræfter indenfor den lutherske Folkekirke er paa Forhaand utænkkelig. Vi ønsker selvfølgelig helst vore lutherske Landsmænd, at de maatte naa til den fulde Tro paa alt, hvad vi tror paa, men subsidiært ønsker vi dem, at de maa tro paa saa meget som muligt af det, som vi tror paa. Derfor ønsker vi bl. a., at de maa komme til at indse og tro paa, at Staten absolut intet har at bestemme angaaende Kristentroens Indhold.

Men ogsaa for os venter vi gavnlige Virkninger af en Lov om Adskillelse af Stat og Kirke. Denne Lov vil antagelig medføre, at en lille Smule af den ubeskrivelige Uret, som fra den danske Stats Side er bleven begaaet imod vor Tro og vor Kirke, bliver gjort god igen. Blandt andet haaber vi, at den latterlige Betragtning af danske Katholiker som anden Rangs Borgere maa forsvinde, og dernæst, at der maa blive vist os og vor Kirke Retfærdighed, naar Staten ved Lov skal træffe Dispositioner vedrørende Anvendelsen af de Midler, der i væsentlig Grad hidrører fra Skænk og Gave fra danske Katholiker. De fleste Katholiker i Danmark for Tiden er Smaakaarsfolk, men vi er saa mange i Tal, at hvis Staten vil vise ligelig Behandling af alle sine Borgere, bør den understøtte vor Organisation med et aarligt Tilskud paa 240,000 Kroner.

Om det paa det nuværende Tidspunkt vilde have nogen praktisk Betydning for os at faa delvis Brugsret over nogle af Folkekirkens Kirker, maa vi anse for ret tvivlsomt; Redaktør Franz von Jessen afviser jo ogsaa i Virkeligheden Tanken som ret absurd.

H. G.

Messeofferet.

III.

Frembærelse og Slagtning.

Siden Kirkemødet i Trento er det blevet mere og mere almindeligt ikke at mene, at Messen er et Offer paa Grund af Brødets og Vinens Helligelse.

Man siger: I Messen slagtes Christus paa mystisk Vis, og i denne mystiske Slagtning bestaar Offerhandlingen i Messen. Messen er med andre Ord et sandt og virkeligt Offer paa Grund af denne mystiske Slagtning.

Vi maa bekende, at vi selv indtil for nylig har levet i den Tro, at denne Opfattelse var den eneste rigtige og nærmest en Selvfølgelighed. Nu bagefter har vi vanskeligt ved at forstaa det. Det forekommer os nemlig nu at være klart som Dagen, at der til Grund for denne Opfattelse ligger en Forestilling om Offerets Væsen, der er ganske uforenelig med baade Skriftens og Overleveringens.

Hvis Messen er et Offer, fordi Christus paa mystisk Vis slagtes, kan det jo ikke være det væsentlige ved et Offer, at noget skænkes og helliges Gud som Gave. I saa Fald maa Offerets Væsen bestaa i at tilintetgøre det, vi bringer som Offergave.

Det hævdes da ogsaa udtrykkeligt — og begrundes iøvrigt paa en Maade, der ikke er til at misforstaa. Offergaven, siger man, er et Symbol paa os selv. Dens Tilintetgørelse er derfor et Symbol paa vor egen Tilintetgørelse, d. v. s. et Tegn paa, at vi selv egentlig burde dræbes, fordi vi har syndet. Ved at slagte et Offerdyr vil vi med andre Ord indrømme, at vi er Oprørere og som Oprørere fortjente at straffes med Døden.

Derfor har Christus ved at lide Døden i vort Sted givet Gud fuldkommen Oprejsning for vor Brøde. Og derfor giver vi i Messen Gud samme Oprejsning atter og atter ved at fornye hans Død paa ublodig Vis.

Allerede af det, vi tidligere har sagt, fremgaar det noksom, at denne Opfattelse af Offerets Væsen er uforenelig baade med Skriftens og Overleveringens. At ofre vil jo, som vi har set, efter Skriften og Overleveringen sige at skænke og hellige Gud en Gave.

Vi kan derfor henvise til det, vi allerede har sagt, og skal her nøjes med at vise, at man med Urette paabe-
raaber sig Skriften og Overleveringen til Støtte for en saadan Opfattelse.

Man siger, at i Vulgata saavel som i hele den kirkelige Literatur bruges Udtrykket *immolare* altid om Offer-

handlingen i de blodige Ofre og i Messen. Men immolare betyder: at slagte. Altsaa bestaar Offerhandlingen i Følge Skriften og Overleveringen ikke i at skænke og hellige Gud noget, men i at slagte noget ham til Ære. Immolare og sacrificare er derfor i de Tilfælde ensbetydende.

Hertil er imidlertid at svare, at det slet ikke drejer sig om, hvad Udtrykket immolare betyder — det er alle nemlig enige om. Spørgsmaalet er udelukkende, hvad Betydning havde selve Slagtningen? Dræbte man blot for at berøve Dyrene Livet og saaledes anerkende Guds Ret til vort Liv? eller dræbte man for at tilberede Gud en velbehagelig Offergave?

Hvis man blot har villet berøve Dyrene Livet, vil vi indrømme, at immolare og sacrificare, d. v. s. at slagte og at ofre, her er ganske det samme.

Men hvis man har slagtet Dyrene for at tilberede dem som Offergave, vil vi hævde paa det bestemteste, at der er en væsentlig Forskel paa at slagte og at ofre.

Spørgsmaalet er altsaa: hvad var Meningen med at slagte Offerdyrene?

Lad os se, hvad Moseloven siger: »Om nogen vil bringe Herren et Offer (hostiam), skal han bringe det af Kvæget, det vil sige af Øksne og af Faar. Hvis hans Gave (oblatio) skal være et Brændoffer og af stort Kvæg, skal han for at tækkes Herren bringe en Han uden Lyde til Indgangen af Sammenkomstens Telt. Og han skal lægge sin Haand paa Offerdyrets Hoved, og det skal blive velbehageligt (for Herren) og baade ham til Forligelse. Saa skal han slagte (immolabitque) den unge Okse for Herrens Aasyn, og Aarons Sønner, Præsterne, skal frembære (offerent) dens Blod trindt om Alteret, der er ved Indgangen til Sammenkomstens Telt« (3. Moseb. 1, 2-5).

Vi ser her, at det paalægges Giveren at sørge for, at Offerdyret bliver slagtet, for at det kan frembæres af Præsterne som Offergave. Der skelnes altsaa nøje imellem at slagte og at frembære et Offer. At slagte er ikke at frembære et Offer, og at frembære et Offer er ikke at slagte.

Fra den kirkelige Literatur kunde der bringes utallige lignende Eksempler. Vi skal her nøjes med nogle faa:

Biskop Cyprian af Karthago skriver: »Dengang Isaac blev ofret (Herren) af sin Fader for at slagtes (quando a patre immolandus offertur), fandtes han at være taalmodig ligesom Herren, vort Offerlam, paa hvem han jo ogsaa var et Forbillede« (De bono patientiae, 10 C. S. E. L. 3, 404).

Cassiodor: »Abraham ofrede sin Søn til at slagtes« (obtulit immolandum) (in Ps. 118, 152 P. L. 70, 890).

Den store Ambrosius: »Hans eenbaarne blev ofret Herren til at slagtes« (oblatus est ad immolandum) (De Isaac vel anima C. S. E. L. 32, 1641).

Den hellige Augustin: »Abraham blev fristet med Hensyn til Slagtingen af sin inderligt elskede Søn Isaac«, »men Isaac skulde ikke dræbes (occidi non oportebat), og derfor viste der sig en Vædder . . . som blev slagtet (quo immolato), saa at Offeret blev fuldbyrdet i sindbilledligt Blod« (Civ. Dei C. S. E. L. 40, 181-183).

Isidor af Spanien lykønsker Abraham til, at »han hverken mistede sin eneste Søn eller gik tabt af en Offergave. Thi han bragte sin Søn som Offer (filium in sacrificium obtulit) og slagtede (immolavit) Vædderen for Sønnen« (De ortu et obitu Patrum P. L. 83, 133).

Primasius: »Han ofrede sig selv een Gang for at slagtes for os« (semel semetipsum obtulit immolandum pro nobis) (in Hebr. 5, 6 P. L. 68, 716-717).

Det samme siges i Messens Præfation Onsdag efter Paaske i Henhold til sacramentarium Gelasianum (ed. Wilson, 93).

Beda den Ærværdige: »Hvad der paa Latin hedder occide, hedder paa dette Sted paa Græsk θύσων, hvad der ikke betyder at »dræbe« i al Almindelighed, idet det kun bruges om Slagtingen af Offerdyr Gud til Ære (quo hostiæ Deo immolantur) (Liber retractationis in Actus Apostolorum (P. L. 92, 1018).

Den salige Albert den Stores Udtalelser er i saa Henseende af særlig Interesse. Han skriver: »Vor immolatio (i Messen) er ikke blot en Fremstilling (repræsentatio), men en virkelig immolatio (immolatio vera), nemlig en (virkelig) Frembærelse af et slagtet Offer (rei immolatae oblatio). . . . Hvorfor immolatio siger to Ting: at noget er slagtet, og at det frembæres (rem occisam et oblationem). Egentlig (proprie) betyder immolatio nemlig: Frembærelse af noget slagtet Gud til Ære« (oblatio occisi ad cultum Dei) (in D. 4. 13, 23).

Denne Udtalelse er meget interessant. Den forklarer nemlig, hvorfor de fleste kirkelige Forfattere saa tit kun bruger det ene Udtryk immolare om Offerhandlingen i Messen, skønt de skelner nøje mellem det at slagte og det at ofre. Egentlig, siger Albert den Store, betyder immolatio: Frembærelse af noget slagtet — i og for sig betyder det altsaa ikke at slagte. Og det er sprogligt set rigtigt. For oprindeligt betyder det: mola h. e. farre tosto, molito et sale mixto, victimam aspergo, siger en af de største Kendere af det latinske Sprog, Forcellini, d. v. s. jeg besprænger Offeret med en Masse bestaaende af Offer-

gryn d. v. s. tørret, malet og med Salt blandet Spelt. (Jfr. Levison og Goldschmidt, Lat.-dansk Ordbog, Ordet: mola.)

Immolare betegner altsaa oprindelig den højtidelige Handling, hvormed Offerdyret viedes til Slagtning. Og denne Betydning er aldrig gaaet helt tabt, skønt Udtrykket efterhaanden mere og mere blev brugt om selve Slagtingen. Vi møder saaledes Ordet i denne Betydning her hos Albert, naar han siger: *immolatio est oblatio occisi*, ligesom vi ogsaa møder det i den anden (og senere) Betydning, naar han siger: *est rei immolatae (d. v. s. occisae) oblatio*.

Maldonat, som vi har nævnt tidligere, sammenfatter alt i de Ord: »At ofre noget til Gud er det samme som at vie og skænke det til Gud, og at hellig-gøre det er det samme som at skænke Gud det. For noget kaldes helligt, fordi det er viet Gud d. v. s. helliget ham. Hvad vi nu udtrykker ved Hjælp af de to enkelte Ord: (*rem*) *sacram facere*, det udtrykker vi ogsaa ved Hjælp af det ene sammensatte: *sacrificare*. . . . Altsaa bestaar Offerhandlingen (*sacrificium*) i Frembærelsen (*in oblatione*), ikke i Slagtingen (*in mactatione*). . . . At ofre (*sacrificare*) betyder ikke at slagte (*mactare*), og at slagte betyder ikke at ofre. Derfor er Offer ikke Slagtning, og Slagtning er ikke Offer — hvis man da ser paa selve Sagen, paa det virkelige Forhold (*veritatem*) og paa Ordenes egentlige Betydning. Ser man derimod paa Sprogbrugen, skal jeg ikke nægte, at det ene Udtryk tit bruges i Stedet for det andet paa Grund af de to Tings Samhørighed« (*Ep. ad Gentianum Hervetum altera, Parisiis 1677, p. 12-13*).

Kirkemødet i Trento betegner i saa Henseende ikke noget Brud med Fortiden, saaledes som nogle synes at mene. Derom i det følgende.

(Fortsættes.)

Hubert Messerschmidt.

Fra Hovedstad og Provins

Academicum Catholicum.

Da det har vist sig i de senere Aar, at flere af vore Studerende har haft Vanskeligheder med at finde Værelser i København, saa har Administratores i Academicum Catholicum besluttet at paatage sig den Opgave — navnlig for Russer — at skaffe et billigt og godt Logi for de Studerende under deres Ophold i København. — Enhver saadan Henvendelse kan ske til Formanden: Pastor Knud Ballin, Bredgade 64, K.

Pindstrup.

Atter i Aar — det er anden Gang — samledes Djurslands Katholiker i Pindstrup til en højtidelig Christi Legems Procession. Den fandt Sted paa Søndagen i Jesu Hjerles Oktav, og en stor Skare var mødt, ikke blot selve Menigheden derude, men ogsaa Katholiker fra Aarhus o. a. Steder og en Del Protestanter, saa det smukke lille St. Michaels Kapel, der var festligt smykket med alle Aarstidens Blomster, ved denne Lejlighed var alt for lille.

Vejret var upaaklageligt: lidt graat og køligt, men tørt og med Solstrejf nu og da, og bedre og bedre blev det.

Efter Højmassen, der blev sunget af Hr. Pater Wegener, satte Processionen sig i Bevægelse, under Klokkemimen:

Ministranter med Processionskors, Lygter og Røgelseskar, smaa hvidklædte Piger, der strøede Blomster paa Vor Frelser's Vej, en Del St. Josephssøstre og derefter, under en Baldakin, det helligste Sakramente, baaret af Hr. Pater Stäubli, medens Hr. Pater Wegener ledede Sangen og Fællesbønnerne — og saa de mange andre, som vilde følge Vor Frelser paa hans Vandring gennem det sommergrønne Land.

Fra Hovedvejen drejede man ind paa en Sidevej, og her, foran et lille Friluftsalter, rejst foran en Trægruppe med 5—6 tæt sammenvoksede Stammer, der dannede den smukkeste mulige, naturlige Baggrund, gjorde man Holdt til en længere Andagt, og Hr. Pater Stäubli holdt en Prædiken, der formede sig som en Hyldest til det helligste Sakramente.

Videre skred Toget, bedende og syngende, ad Markveje og Stier — stadigt i den bedste Orden —, og da man om-

sider naaede tilbage til Kapellet, var der gaaet c. 1 $\frac{1}{2}$ Time siden Vandringens Begyndelse. Under det højtidelige afsluttende Te Deum stod Folk tæt sammenstuede i Kapellet, og mange kunde slet ikke komme ind. Det vil næppe være nogen Overdrivelse at anslaa Deltagernes Antal til godt 400.

Efter en Pause midt paa Dagen samlede Hr. Pater Wegener atter Menigheden til en Eftermiddagsandagt, der afsluttedes med en polsk Sakramentssalme.

Allt i alt en smuk og værdig Fest, der lover godt for Egnens katholske Fremtid. Og om Betydningen af, at der findes et samlende Midtpunkt for spredt boende Katholiker, vidner Djurslands katholske Centrum, Kapellet i Pindstrup, og Frugten af Arbejdet, som udgaar derfra.

A. M. O.

Den eucharistiske Kongres.

Listen over de Prælater, som har anmeldt Deltagelse i den eucharistiske Kongres i København, er følgende:

Propagandakongregationens Chef, Kardinal van Rossum, Polens Primas, Kardinal Hlond, Rektoren for det katholske Universitet i Paris, Ærkebiskop Baudrillart, Medlem af det franske Akademi, Biskoppen af Liège, Mgr. Kerckhoffs, Biskoppen af Gent, Mgr. Coppieres, ap. Vikar for Sverige, Biskop Müller, ap. Vikar for Finland, Biskop Buckx, ap. Vikar for Island, Biskop Meulenberg, ap. Administrator for Vikariatet Oslo, Pastor Irgens. Følgende Præmonstratensere: Generalabbed Mgr. Cretz, Prokurator Noots (Rom), Abbed Zavoral (Prag; berømt Prædikant), Abbed Bennebroek (Postel, Belgien), Abbed Francken (Bois Seigneur Isaac, Belgien). Desuden: Jesuiternes Provincial Pater Lauer, Köln, og Redemptoristernes Provincial, Dr. H. Kirfel, Wien. General-Vikar Mgr. Simonon, Liège. Redemptorist-Pater Theyskens (berømt Prædikant).

Børnernes Deltagelse i Kongressen. For Børn under 14 Aar er der fremstillet et særligt Festtegn, der kun koster 25 Øre. Det giver Adgang til alle Sammenkomster, undtagen til Festmøderne i Idrætshuset Fredag og Lørdag Aften, og til Deltagelse i Chokoladegildet Fredag Formiddag efter Messen i Jesu Hjerter Kirke. Disse Festtegn bestilles — for københavnske Skolebørns Vedkommende igennem Skolerne — for andres Vedkommende direkte hos

Sekretæren, Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N.

Pigerne møder i hvidt, om muligt med Slør. Kjolerne bør ikke være ærmeløse.

Der gøres opmærksom paa, at Børnenes Deltagelse i Kongressen (foruden Messer og Andagter) væsentligt vil komme til at bestaa i

1. Børnegudstjenesten Fredag Morgen,
2. Mødet i Klosterhaven Lørdag Efterm. Kl. 3 og
3. Deltagelse i Processionen omkring Klosteret Søndag Formiddag.

Sangspillet bliver kun opført ved Mødet Kl. 3 Efterm. om Lørdagen (og ikke — som tidligere meddelt — Fredag Formiddag).

*

Endnu en Forandring maa der gøres opmærksom paa. Lørdag Eftermiddag Kl. 3 holdes Mødet — ikke som tidligere meddelt i Biskoppens Have —, men i Klosterhaven.

*

De Voksnes Festtegn bestaar i en Medaille, der efter Tegning af Birgitte West udføres af Ciselør B. Jetmar, med en Sløjfe i Pavens gul-hvide Farver. Paa Bagsiden af Medaljen staar kort og godt Eucharistisk Kongres i København 1932. Forsiden, der er enkel, klar og stilren, viser Kalk og Hostie imod Baggrunden af et Kors. Derved illustreres Ordene om at forkynde Herrens Død, saa ofte Sakramentet nydes (1. Kor. 11, 26).

Børnenes Festtegn bestaar af en Gengivelse af Medaljen paa Carton og gul-hvide Baand. *Sekretariatet.*

Feriebørnene.

Jeg kom hjem fra Ferie den 18. d. M. og havde ventet at finde flere Breve fra Feriebørnsværter — men ak, der var ikke eet! Er det virkelig muligt, at det skal gaa helt galt i Aar? Endnu er der dog Tid til at glæde de smaa ved at tilbyde dem et Feriehjem for kortere eller længere Tid. Ferietogene plejer at rulle af Sted ca. 4.-5. Juli.

Tag et Barn — for vor Herres Skyld!

Assistent *Verner Stabehl.*
Amerikavej 9, St. tv.
København, V.

Søndagsgudstjeneste udenfor København i Sommermaanederne.

	Stille Messe. Kl.	Højmesse. Kl.	Andagt. Kl.
Aabenraa	9 ^o / ₄	16
Aakirkeby (Jernbanegade)	10	18
Aalborg (Kastelvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8 ¹ / ₂	10	19 ¹ / ₄
Dalum Kloster	6 ¹ / ₂	10	17
Ebeltoft: 2. Sønd. i de ulige Mdr.	10
Esbjerg (Nørregade)	7	10	19
Fredericia (Sjællandsgade)	7	9 ¹ / ₂	14
Grenaa: 2. Sønd. i de lige Mdr.	10
Haderslev	7	9 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole): 4. Sønd. i Md.	10
Helsingør (Nygade 8)	8	10
Holbæk (Kastanievej 19)	9 ^o / ₄
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.	9
Horsens (Nørregade 19)	7 ¹ / ₂	10	14
Hørsholm	9
Kolding (Alhambrevej)	7 ¹ / ₂	9 ¹ / ₂	19
Køge (Elisevej)	8	10	17
Ledreborg	9 ¹ / ₂
Maribo (Ny Østergade)	8 ¹ / ₂	10	polsk
Nakskov	9 dansk	10 ¹ / ₂	polsk 19 ¹ / ₄
Nyborg (Stella Maris, Vindingevej)	10
Nykøbing F.	8	10
Næstved	8	10
Odder (Holsteinsgade 29): 2. og 4. Sønd. i Md.	10
Odense (Torvet 7)	8	10
Pindstrup: 1. og 3. Sønd. i Md.	10	14 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade)	7	10	20
— 2. Sønd. i Md.	8	11	20
Ringsted (St. Knudsgade)	8	10
Roskilde (St. Olsgade)	8	10	17
Rudkøbing	10
Rønne (Østergade 59)	10	18
Silkeborg (Vestergade)	10	14
Slagelse (Frederiksgade)	8	10	19 ¹ / ₂
Svendborg (Havnegade 1)	8	10
Sønderborg (Kongevej 27): Alle Søndage undt. 1. Sønd. i Md.	10
Tønder (Statsskolens Aula) 1. Sønd. i Md.	10
Vejle (Blegbanken)	7	9 ¹ / ₂
Vordingborg (Hotel Valdemar, 1. Sal): Sidste Sønd. i Md.	10

St. Nicolai Kapel, Hvidovre. Søndag den 26. Juni er der Sangmesse Kl. 9. Under Messen modtager de første Børn for første Gang den hellige Kommunion. Efter Messen holdes en kort Andagt og meddeles den sakramentale Velsignelse.

Kirkelig Kalender.

Juni-Juli.

26. S. 6. Søndag e. Pintse. —
Petrus og Paulus.
 27. M. 4. Dag i Johannes Døberens Oktav.
 28. Ti. Irenæus. — Vigilie.
 29. O. PETRUS OG PAULUS.
 30. T. Pauli Ihukommelse.
 1. F. Vor Herres Jesu Christi dyrebare Blod.
 2. L. Marias Besøgelse.

Juli.

3. S. 7. Søndag e. Pintse.
 4. M. 6. Dag i Petri og Pauli Oktav.
 5. Ti. Antonius M. Zaccaria.
 6. O. Oktav af Petrus og Paulus.
 7. T. Cyrillus og Methodius.
 8. F. Elisabeth, Dronning af Portugal.
 9. L. Gudsmoders Lørdagsmesse.

Juni-Juli.

Ugens Messebønner.

26. S. **Petrus og Paulus** (971—792); 2. *Sæt Bønner*: 6. Søndag e. Pintse (673—508), 3. *Sæt Bønner* (kun i stille Messer): Johannes og Paulus (961—787); Slutningsevangelium: Søndagens (675—510).
 27. M. † 4. Dag i Johannes Døberens Oktav (957—783); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken ([123]—[107]) eller for Paven ([122]—[107]), 4. Om Fred og Enighed *).
 28. Ti. Vigilie (968—790); 2. Irenæus (964—802), 3. Johannes Døberens Oktav (957—783), 4. Om Fred og Enighed *). — *Eller*: Irenæus (964—802); 2. Johannes Døberens Oktav (957—783), 3. Vigilien (968—790), 4. Om Fred og Enighed *); Slutningsevangelium: Vigiliens (970—791).
 29. O. **PETRUS OG PAULUS** (971—792).
 30. T. Pauli Ihukommelse (976—796); 2. Petrus (789—622), 3. Johannes Døberens Oktav (957—783), 4. Om Fred og Enighed *).
 1. F. Vor Herres Jesu Christi dyrebare Blod (978—798); 2. Johannes Døberens Oktav (957—783);
 3. L. Marias Besøgelse (980—799); 2. Processus og Martinian (982—801).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) Findes i N. U. Nr. 15, Side 312.

Benediktineroblaterne afholder Møde Onsdag den 29. ds. i Rosenkranskirken Kl. 20.

St. Andreas Gilde (Ordrup). Den aarlige Sommerudflugt afholdes Søndag den 10. Juli. Start fra Femvejen Kl. 9 til Nøddebo (medbragt Frokost), derfra til Fiskebæk (Fællesspisning). Pris for Køretur, Eftermiddagskaffe og Fællesspisning excl. Drikkevarer, Medlemmer Kr. 6,00, Besøgende Kr. 8,50. Af Hensyn til Pladsen i Vognene, der er lukkede, bedes Anmeldelse om Deltagelse i Turen snarest sendt til Formanden, H. Holler, Stationsplads 1, Charlottenlund, Telf. Ordrup 986 eller til en af Bestyrelsens Medlemmer, senest den 8. Juli.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA:æ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 27.

Søndag den 3. Juli

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Kardinal van Rossum kommer. — Lidelsen i Verden. — Ved et Sygeleje. — Messeofferet. — Hvorlunde Kongen af Frankrige kom til Broder Giles. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Mosaik. — Den eucharistiske Kongres. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.
Kap. 16, 1-15.

Hvad har Synderen at vente af Gud?

1. *Gør dig ingen Illusioner om Fremtiden, for Synderen er hjemfalden til Straf.*

Glæd dig ikke over ugudelige Børn, selv om de er mange. Glæd dig ikke over dem, dersom Guds Frygt ikke er i dem. Vær ikke sikker paa deres Liv og sæt ikke din Lid til deres Hænders Arbejde. Thi et eneste Barn, der frygter Herren, er bedre end tusind ugudelige Sønner. Og det er bedre at dø barnløs end at efterlade sig ugudelige Børn. En enkelt forstandig er nok til at befolke Landet, de ugudeliges Slægt derimod udryddes. 16, 1-5.

2. *Fortidens Eksempler kan bekræfte det sagte.*

Meget af den Slags Ting saa mit eget Øje, og endnu større Ting hørte mit Øre derom. Mod Syndernes Flok flammer Ilden op, og mod et vantro Folk blusser Vreden

op. Fortidens Kæmper bad ikke om Tilgivelse for deres Synder; mens de stolede paa deres egen Kraft, blev de udryddet. Han skaanede heller ikke det Sted, hvor Loth som fremmed boede, og han forbandede dem for deres hovmodige Ords Skyld. Han havde ingen Medlidenhed med dem, men tilintetgjorde hele det Folk, der stolt knejsede med Hovedet i sine Synder. Og saaledes gjorde han det med de seks Hundredtusind Ørkenvandrere, der havde rottet sig sammen i deres Hjertes Haardhed. Og havde blot een været genstridig, det vilde være mærkeligt, om han var gaaet fri for Straf. 16, 6-11.

3. *Ja, Gud er barmhjertig, men ogsaa retfærdig.*

For hos ham er der Barmhjertighed, men ogsaa Vrede. Han er stor til at tilgive, men ogsaa til at udgyde sin Vredes Skaal. Som hans Forbarmelse, saaledes er ogsaa hans Revselse; han dømmer Mennesket efter hans Gerninger. Synderen undviger ikke med sit Rov, og den barmhjertiges Haab bliver ikke skuffet. Enhver Barmhjertighedsgerning giver hver enkelt den Plads, som hans Gerninger forløjner, og alt efter som hans Vandel har været viis. 16, 12-15.

Anmærkning: Gud hader Synden, men han straffer den ogsaa. Hans retfærdige Vrede rammer der, hvor vi føler Tugtelsen mest. Saaledes gaar det Jøderne, for hvem en stor Børneflokk var Tegn paa Guds særlige Velsignelse. — Af Fortidens Eksempler, der viser Guds Straffedomme, nævnes Abirons Oprør, 4. Mos. 16, 1, Israeliternes Knurren, 4. Mos. 11, 1, 16, 35, Kæmpernes Opsætsighed, 1. Mos. 6, 4, Sodomas himmelraabende Synd, 1. Mos. 19. Ez. 16, 49, Ugudeligheden hos Kanas syv Folkestammer, 2. Mos. 23, 23. 33, 2. 5. Mos. 7, 1. 9, 3. 12, 29. 18, 9. Visd. 12, 3, Ørkenvandrernes Genstridighed, 4. Mos. 14, 23. Hebr. 3, 17. — Som Gud er barmhjertig, saaledes er han ogsaa retfærdig, d. v. s. ligesom han skylder sin uendelige Hellighed at forbarme sig over en Synder, der angreer og gør Bod, saaledes er han af samme Grund nødt til at tildele den ubodfærdige den vel fortjente Straf.

F. K.

Kardinal van Rossum kommer.

Som man har set af en Meddelelse fra Sekretariatet for Hovedkomitéen for den eucharistiske Kongres, hvilken Meddelelse vi bragte i vort sidste Nummer, kommer Hs. Eminence Kardinal van Rossum til København i Anledning af Kongressen.

Dette Besøg vil sikkert blive af Betydning for den katolske Kirke i Danmark; thi som alle ved, er det her ikke en Gæst, der kommer, men vor øverste kirkelige Foresatte næst efter selve Paven; det er ikke en Kardinal, der kommer, men Kardinalpræfekten for den verdensomspændende Propagandakongregation.

Skønt vi danske Katholiker kun udgør en forsvindende Del af den mægtige, den universelle, den katolske Kirke, kan vi dog mærkeligt nok rose os af, at selv langt større katolske Samfund, f. Eks. de franske eller tyske Katholiker ikke kan pege paa en Kirkefyrste, der i kirkelig Rang kan staa Maal med den Kirkefyrste, som vi staar under.

Der findes overhovedet paa hele Jorden ingen Kirkefyrste, der i Rang staar paa Linie med, endsige over Kardinalpræfekten for Propagandakongregationen. Derfor kalder man i Rom Kardinalpræfekten for Propagandakongregationen for »den røde Pave«, for dermed at antyde, at han, der bærer Kardinalernes purpurrøde Dragt, i Kraft af sin Stillings Storhed er den øverste i hele Kirken næst efter selve den virkelige Pave, der bærer den »hvide« Embedsdragt.

Det er da en ubeskrivelig Ære for os, at Kardinal van Rossum vil besøge os — og endda for anden Gang. For ni Aar siden besøgte Kardinalen os, og blandt dem, der dengang fik Lejlighed til at se eller høre Kardinalen, er der bestemt ikke een eneste, der har glemt det. Hvilken Mildhed og Ydmyghed var der ikke udbredt over Kardinalens elskelige Skikkelse, og som Kardinalen var, naar der var mange til Stede, saaledes var han ogsaa paa Tomandshaand. Den, der skriver disse Linier, havde dengang den Pligt, den kærkomne Pligt, hver Dag at mini-

strere for Kardinalen, naar han læste sin private Messe i Biskoppens daværende spartanske Privatkapel i Vikariatsbygningen paa Amalievej; af de Hundreder af Gejstlige, som jeg i mit Liv har set læse den h. Messe, er der ikke een, der i den Grad ved sin personlige Andagt og Grebetheid har gjort Indtryk paa mig; det var, som om Kardinalen saa den usynlige Frelser bag Skikkelsernes Slør, og som om Synet af saa megen Ydmyghed fyldte ham selv med en hellig Undrens dybe Ydmyghed og Andagt.

At Kardinal van Rossum elsker os danske Katholiker, kan der ikke være Tvivl om. Det vilde være let at fremføre Beviser derpaa, men vi maa ikke prale. Blot det, at han nu — 78 Aar gammel — paa ny foretager den lange Rejse fra Rom hertil, turde være Tegn nok paa, at vi ikke er ham ligegyldige.

Vi gengælder denne Kærlighed af hele vort Hjerte; vi glæder os til at gense den, der er os en trofast Ven, en nidkær Overhyrde, en Stedfortræder for selve den, der er Christi Stedfortræder. Og vi hilser ham velkommen med hengivent og taknemmeligt Sind: »Velsignet være den, der kommer i Herrens Navn.« H. G.

Lidelsen i Verden.

(Sluttet.)

A. De lovede at ville besvare det Spørgsmaal: Hvilken særlig Hensigt har vor Frelser med, at han lader os følge ham paa Korsets Vej, til Trods for at han har ydet en fuldgyldig Sone for vore Synder?

B. Ja, hvorfor træder vi ind i Livet med et Skrig og under Taarer, siger jeg for endnu engang at præcisere Spørgsmaalet. Hvorfor fører Menneskets Vej gennem saa mange Trængsler og saa megen Nød, gennem daglige Besværligheder og baade legemlige og sjælelige Smerter, selv om saavel Samfundet som det private Initiativ gør alt for at afværge dem? Hvorfor forlader vi vort jordiske Opholdssted med Angst i Hjertet og Pine i Legemet? Hvorfor har hver den Sødme, Livet kan byde paa, altid en eller anden bitter Afsmag? Hvorfor kan denne Verdens Be-

hageligheder aldrig for Alvor tilfredsstillende vore Ønsker og Længsler? Hvorfor holder den Skønhed, vore Øjne mener at opdage, aldrig, hvad den lover? Hvorfor er alle sanselige Tilløkkelser saa usikre, flygtige og skuffende? Hvorfor er der saa stor Forskel mellem Paradis i Fortid og Himmel i Fremtid paa den ene Side og Blandingen af godt og ondt i den jordiske Tilværelse paa den anden Side? Ja, hvorfor er det ordnet saaledes, ikke blot for dem, der fortjener Straf, men for alle? Hvortil dette Kors? Det er Spørgsmaalet!

A. Og hvordan lyder da Svaret?

B. Korsets Træ er rejst for hele Slægten for at afgøre dens Skæbne for anden Gang. I Paradiset lod Gud som første Prøve fremvokse Træet til Kundskab om godt og ondt med det Paabud: »Af dette Træ maa du ikke spise. Den Dag, du spiser af det, skal du visselig dø.« Denne Prøve fik et sørgeligt Udfald. Saa gav Gud Mennesket Lov til at gøre Prøven om endnu en Gang. Igen bliver det et Træ, Korsets Træ, som Herren gør til Dommer over Liv og Død, over Tid og Evighed. Thi Guds Søn træder hen til enhver af os og siger: »Tag hver Dag dit Kors op, fornægt dig selv og følg mig saaledes til Himlen! Tager du det ikke, er du mig ikke værd.«

A. Saa er altsaa Lidelserne den glødende Smeltedigel, hvori Metallets Lødighed skal prøves?

B. Ja, her skal Afgørelsen falde, her som i Paradiset under Træet. Hver enkelt maa bestemme, om han vil bestaa den Prøve, som vor Fader i Himlen i sin Visdom og Barmhjertighed har fastsat, med Ære og til evig Glæde eller med Skam og til evig Straf. Hver enkelt maa vælge, om han i Tillid til Guds Hjælp vil bære sit Kors i den Aand, hvori Christus bar sit, nemlig Kærlighed og Lydighed mod Faderen i Himlen, Taalmodighed og Udholdenhed, indtil Prøven er endt, eller om han blødgigt vil unddrage sig Byrden af Korsets Træ og for anden Gang ved Ulydighed og Mangel paa Ærefrygt sætte alt over Styr.

A. Det skal altsaa vise sig, om vi kan taale noget?

B. Rigtigt, men samtidig ogsaa, om vi kan give Af-

kald paa sanselig Lyst, jordisk Rigdom, verdslig Ære og Magt, for saa vidt de er skadelige for vor Sjæl. Thi vor Frelser sagde samtidig: »Hvad nytter det Mennesket, om han vinder hele Verden, men tager Skade paa sin Sjæl?« (Mt. 16, 28.)

A. Saa bliver Pointen i Livets Opgave altsaa: »Sustine et abstine« (»Taal og undvær«) i Christi Blods Kraft af Kærlighed til Gud!

B. Det er udmærket sagt! Med denne Artikel staar vi og falder vil

A. Men nu undrer jeg mig dog over, at vi i Religions-timerne lærte, at vor Bestemmelse her paa Jorden var at lære Gud at kende, at elske og tjene ham for derved at gøre os værdige til Himlen.

B. Det er i Virkeligheden det samme, og Forskellen beror kun paa, at vor Frelser understreger det fristende Moment, det ømme Punkt i denne tredobbelte Opgave, som vi for Resten har fælles med Englene og de Salige i Himlen.

A. Hvordan forstaar De det med det fristende Moment?

B. Jo, at erkende Gud, at elske og tjene ham er for den triumferende Kirke det, der gør den saa ubeskrivelig lykkelig. Men for os paa Jorden har de tre Pligter en anden Karakter. De er saa godt som altid forbundne med Besvær; meget ofte med en bitter Kamp med os selv og vore Fjender, og engang imellem kan det koste Livet at være tro mod sin Samvittighed. Med andre Ord, vi mærker, som De sagde, Pointen: »Taal og undvær«. Vi føler en stor Svaghed i os; vi opdager, at vor Troskab bliver sat paa Prøve, og at det nu gælder om at vise, om vi elsker Gud og hans Vilje mere end os selv og vore egne Ønsker.

A. Aa, nu gaar det op for mig, hvorfor Kirken lærer os at gøre Korsets Tegn over os selv og at anbringe Krucifikset i vore Stuer. Det skal ikke blot være et Minde om, hvad Christus har lidt for os, men ogsaa en Paamindelse om, hvad vi skylder ham! Tror De for Resten ikke, at det hører til Forældres og Opdrageres vigtigste Pligter at forklare Børnene, hvad der her staar paa Spil, og at vænne

dem til at tage deres smaa Genvordigheder saaledes, som Christus har lært os at tage dem, og dernæst ikke at lade sig rive med af Øjeblikkets Indskydelser og af ubehersket Lyst eller Ulyst?

B. Aa. det er saa sandt! Ja, her er vi ved den menneskelige Lykkes og Ulykkes inderste Væsen og egentlige Aarsag! Derfor gælder ikke blot om Børn, men ogsaa om de Voksne: et Menneske, som ikke har lært sit »Sustine et abstine«, sit »Taal og undvær«, vil altid blive til en Skuffelse for sig selv og sine Omgivelser, selv om hans Person og Optræden kan være nok saa tiltalende. Dette er slet ikke underligt, siden han jo svigter Gud netop i det, der skulde være et saadant Bevis paa Troskab, at ingen kan tage fejl af det. Ja, ja, paa Barometret aflæser vi Lufttrykkets Højde, og paa vort Kors aflæser Gud, om vi er ham værdige, og i hvor høj Grad vi er det!

A. Jeg forstaar, Livet er ingen Leg, og der er alvorlige Ting at tænke paa. Men har Lidelsen eller dens Symbol, Korset, endnu en anden Betydning?

B. Den h. Paulus siger, at vor Frelser benytter det til at gøre alle sine hovmodige Fjender til Skamme. Ved dets Hjælp fanger han dem i deres egen Daarskab!

A. Hvad mener han med det?

B. Det, De kender fra Bibelhistorien om Mødet mellem Goliat og David. Jeg skal forklare det lidt nærmere. De ved, at den store Verden sætter mest Pris paa de Ting, som man kan lave Sensation paa, saasom Penge, Magt, store Arbejdsresultater o. l. Lidelsen derimod kan den ikke stille noget op med. Den er ikke blot værdiløs i dens Øjne, men netop det stik modsatte af, hvad den anser for den eneste Lykke her i Livet. Ingen søger derfor Lidelser, ingen misunder andre deres Lidelser. Nej, man føler en lignende Foragt for dem som Goliat for de fem Smaasten, som David løb imod ham med, og dog skete det, at en eneste af de smaa Sten var nok til at fælde den brovtende Kæmpe og slaa hele Filisterhæren paa Flugt. Paa samme Maade vælger Gud det i Menneskers Øjne værdiløse, det af Verden forhadte og foragtede for at vinde de mægtigste Sejre og skabe de største Værdier.

A. Ja, det er rigtigt! Ogsaa Jesus selv sagde Paaske-dag til de to, der vandrede til Emmaus: »Maatte Christus ikke lide dette og saaledes gaa ind til sin Herlighed.«

B. Ja, Lidelsens Mønt staar højt i Kurs hos Gud, højere end Arbejdets! Hvilken Trøst for de smaa, de svage og lidende, de stilfærdige i Landet, der som den hellige Familie i Nazaret dagligt gør deres Pligt og bærer deres Kors. Andre lægger knapt Mærke til dem, og hvis de gør det, saa regner de dem for »Mennesker af ringe Format«. Hvor vil Verden ikke blive overrasket paa Dom-medag, naar den opdager, at Gud har en helt anden Maale-stok, og at »Mænd af stort Format«, som det hedder, ikke vandt mere med deres opsigtsvækkende Bedrifter end, hvad Christi Naade, Kærlighed til Gud og egen Selvovervindelse har virket for de andre!

A. Hvor er vi dog blinde i vore Dage! Hvor mange er der mon, der tager dette under Overvejelse i deres daglige Færd?

B. Desværre findes der for Tiden altfor mange, som jeg maa kalde for daarlige Købmænd, der ikke forstaar at sikre sig den Kapital, som de skal leve af hele Evigheden igennem! Vil De ikke, naar De møder Folk, der ikke kan finde sig til Rette i Livets Prøvelser, sige til dem: »Med Frydesang høster de, som saar med Graad; under Taarer gaar de deres Gang for at udstrø Sæden, men med Jubelsang kommer de hjem, bærende deres Neg.« Ps. 125?

A. Maa jeg komme med en Indvending? De ved, naar man nuomstunder vil faa Folk til noget, skulde man helst kunne fremvise øjeblikkelige Fordele. Mange er jo saa jordbundne, at Lønningen i Himlen alene næsten ikke gør Indtryk paa dem.

B. De har Ret. Men vil De saa ikke sige til disse jordbundne, om de da aldrig har lagt Mærke til Guds velsignende Haand, der glædede f. Eks. den lidende Tobias's Sjæl med den gode Samvittigheds uvurderlige Fred og Trøst og vendte alle hans Forhold saaledes, at han og hans Efterkommere blev Genstand for alles Beundring? Og vil De ikke spørge dem, om de ikke har iagttaget, hvor stærkt Menneskets aandelige Evner skærpes under Hjemsegelser? Det er jo en almindelig Erfaring, at

den rette Inderlighed, den dybere Indsigt i Livets Mening og Maal først kommer med Prøvelserne. »Hvad ved et Menneske, der ikke har gennemgaaet noget?«, siger Skriften. Han er jo umoden som en Skoledreng. Vil De ikke gøre opmærksom paa den underfulde Forandring, der foregik med Apostlen Paulus fra den Stund af, han fulgte den Korsfæstede? Han ligefrem roste sig af sine Trængsler; saa stærk blev denne Karakter! Han indsaa, at Lidelser giver Taalmodighedens Dyd en saadan Styrke, at han kunde trodse alle Rædsler i Livet. Han mærkede, at den trænede Taalmodighed giver en Følelse af at have bestaaet Livets Prøve og derfor fyldte Sjælen med hin Tillid og Kærlighed til Gud, som er stærkere end Døden og Graven. Med andre Ord, Lidelsen bringer ikke blot det evige Liv, Adam har mistet for os alle, tilbage igen, men ogsaa hin Visdom og hin Viljeskraft, som vore Stamforældre ejede før Syndefaldet.

A. Hvor virker det ikke imponerende, naar man ser, at i Guds Haand føjer alle Ting sig sammen til et Slags mægtigt Kunstværk, der højlydt forkynder Mesterens Ære!

B. Ja, og denne Beundring vokser, jo længere man naar frem i Forstaaelse af Lidelsens Opgave i Forsynet Plan. For Syndere skal den være Tugt, en Røst, der kalder os bort Urettens Stier. For uforsigtige og letsindige en Advarsel og Hemsko. For de gode en Smeltedigel til Lutring og Lødighed og samtidig den Guldmønt, hvormed de kan købe de Goder tilbage, Slægten mistede ved Adams Synd. Lidelsens Symbol er Korsets hellige Træ. Under dette Træ afgør altsaa enhver Christen med fri Selvbestemmelse og med den Naadehjælp, Gud giver os, sin Skæbne. Her vælger Mennesket mellem evig Salighed og Fortabelse, alt efter som han samvirker med Guds Naade eller afviser den. Her bliver endelig vor Svaghed aabenbar, men ogsaa Christi Blods Kraft, som er i os ved de hellige Sakramenter.

A. Og her har vi vistnok ogsaa Forklaringen paa, at vor Frelser begynder sin første Prædiken med de Ord: »Gør Bod, Himmerige er nær«.

B. Rigtigt, og denne Bodens Vej, der skal føre tilbage til Himmeriget, omstraales af en ejendommelig Glans. Den beskinnes af en Sol, hvis Lys er sammensat af Guds Ret-

færdighed og Barmhjertighed og Visdom og Magt. I dette ejendommelige Lys opdager vi, at det, som i Menneskers Bedømmelse indtager den sidste Plads, skal rykke op paa den første, og vi føler uvilkaarligt, at denne rette Forstaaelse af Christi Lidelse og Død ikke kan vindes, før vi selv anvender vort »Taal og undvær« paa vor eget Legeme og vor egen Sjæl!

A. Nu er jeg i den Grad overvældet af Guds Tankers Storhed, at jeg fristes til at sige med ved vor Frelser: »Jeg priser dig, Fader, Himlens og Jordens Herre, at du har skjult dette for de vise og kloge, men aabenbaret det for de umyndige. Ja, Fader, saaledes var det velbehageligt for dig!« (Mt. 11, 25 f.)

B. Og jeg føler Trang til at indbyde Himmel og Jord til fælles Hyldest til den trefoldige Gud med Skriftens Ord: »Ham, som sidder paa Tronen, og Lammet være Pris og Ære og Herlighed og Magt i al Evighed«. Amen. (Joh. Aab. 5, 13.) F. K.

Ved et Sygeleje.

Har du nogensinde staaet ved et Barns Sygeleje? I saa Fald vil du vistnok aldrig kunne glemme den lille Stakkels Lidelse og Nød. Husker du ikke mere, hvordan Sveddraaberne perlede paa hans lille Pande? Stirrer hans Blik ikke hen i et Hjørne, som om det ventede, at onde Aander vil styrte frem for at kvæle den lille, der hjælpeløs ligger i sin Vugge? De smaa buttede Hænder er knuget i hinanden, men den lilles Knythaand er endnu for svag til at afværge saadant et Angreb. Og den hektiske Rødme paa Kinderne røber kun altfor tydeligt, at Feberen har faaet Tag i Barnet. De vilde Feberfantasier faar ham til at vælte sig fra den ene Side til den anden; og hvis ingen kær, offervillig Moder stod ved den lilles Sygeleje, vilde han nok snart have sparket Dynen af sig for saa at gaa den sikre Død imøde.

Og naar han stod Sygdommen igennem, og naar han rystede Dødens Favntag af sig, er det kun Moderens faste, bestemte Vilje, der aldrig gav efter for Feberens vilde Higen og Længsel.

Men ve, hvis ingen Moder havde vaaget, hvis Barnet

var bleven overladt til sig selv! Hvad vilde hans Skæbne nu være? Vilde han ikke ligge i sin Grav, bleg, kold, død? Og en Moders forgrædte Øjne vilde tale om det store, usigelige Tab, hun ved sin Yndlings Død havde maattet lide.

Hvor ofte har dette ikke gentaget sig i Menneskehedens ældgamle Historie? Det er optegnet i Livets Bog med Typer, der er uudslettelige.

Naar vi tænker paa det, kommer vi maaske til at huske et andet Sygeleje. Ogsaa der ligger der et Barn, og det syge Barn er selve Menneskeheden. Ja, den ligger i Feberfantasier. Febergysen synes at ryste Menneskeheden. Og det stakkels, syge Barn skælver, det rusker i de Dyner, der holder det varmt, der værner det imod Kulden.

Menneskene var syge, da Christus kom for at bringe dem Helse. Og da Vesterland havde antaget Kristendommen, da var det, som en ny Vaar begyndte, og Menneskehedens Frugttræ, der var plantet i Christi Have, skød Blomster og satte de dejligste Frugter.

Men saa kom Sygdommen igen, den samme, der allerede i Paradishaven havde ødelagt et Menneskepars dejlige Lykke, hint: *Non serviam!* Jeg vil ikke tjene! Og den Sygdom ryster endnu den Dag i Dag, kanske mere end før, den hele Menneskehed.

Non serviam! saaledes lød det fra Frankrigs Kronjurister, der ikke vilde anerkende Kirkens Autoritet over Bisper og Præster i et verdsligt Rige.

Non serviam! det gav Genlyd i Renaissancens Overmenneske.

Non serviam! det førte til Kirkespaltningen, da Paverne havde taget Bo i det franske Avignon ved Rhône-floden.

Non serviam! var det *Ceterum censeo*, der gik igen, da Reformationen foldede sit Banner ud.

Non serviam! var Oplysningstidens Særkende.

Non serviam! var den store Revolutions Krigsraab.

Non serviam! var og er Kulturkampens, Kommunismens store Ide.

En Stat uden Gud, en Skole uden Religion, et Ægteskab uden Forpligtelser! *Non serviam!*

Barnet ryster i Febevildelse!

Frihed, Frihed og atter Frihed!

De moralske Principer, der hidtil stod ved Magt, bliver annulleret det ene efter det andet.

Lægerne, der skulde staa ved Sygelejet, er tilsyneladende greben af den samme Sygdom og ude af Stand til at hjælpe. De enkelte Staters Ægteskabslove taler et kun altfor tydeligt Sprog. Folkets Repræsentanter sætter sig ud

over Guds helligste Rettigheder, og af intetsigende Grunde tillader, ja fremskynder man Skilsmisse. Man taler om Kammeratægteskaber, der sluttet og opløses efter Behag. Man lukker Øjnene for Følgerne, man vender Guds ufravigelige Lov Ryggen.

Lægerne er slagen med Blindhed. Hvordan skulde de være i Stand til at føre de blinde?

Hvad saa med de kristne Religionssamfund, der i Frihedens Navn under Reformationen har givet hint fordærvelige Non serviam Indpas!

Det er et trist Skue, som frembyder sig for den, der har Mod til at se Forholdene lige i Øjnene.

Lambeth Konferencen, den anglikanske Kirkes officielle Bispemøde, er et sørgeligt Tidens Tegn.

Den bøjer sig for det moderne Hedenskabs tøjlesløse Forlangende, giver Afkald paa at være Banebryder for Guds Sag hos Menneskene: I enkelte Tilfælde skulde det være tilladt at sige afgjort »Nej« til Guds uforanderlige, evige Krav.

Barnet, der ligger i Feberfantasier, rusker i Dynen, der holder det varmt. Barnet, som Febergløden har faaet fat i, griber efter alt, der kunde være en Lettelse. Hvis Mor ikke stod ved Lejet og passede det stakkels lille Barn, vilde det snart være et Bytte for Døden.

Menneskeheden har slynget alt bort, og nu i det sidste Øjeblik griber det efter alt, hvad der kunde hjælpe det. Gud har de sendt ud i Ørkenen; Tomheden i deres eget Hjerte maa udfyldes; der dukker et Spøgelse op for det syge Barn: Nydelsessygen. Den har faaet fat i desværre altfor mange Mennesker. Barnet er sygt.

Saa staar Kirken ved Sygelejet; den indbyder alle til at indskrænke sig en Smule med Henblik paa de mange, der fryser og sulter. Den indbyder til at give Afkald paa noget, for at der kunde ydes Hjælp ved frivillige Gaver. Den indbyder, for den ved, at den ufornuftige Nyden gør Mennesket svagt og sløvt.

Kirken, Moderen, vil bringe det personlige i Menneskene i Lave igen.

Den ser med Bekymring paa Barnets forkerede Holdning overfor Arbejdet. Den ved, at de fleste Mennesker kun ser en Forbandelse i Arbejdet, et Middel til at skaffe sig de fornødne Midler til at nyde Livet i fulde Drag. Den staar og trygler Barnet om at ville se Velsignelsen, der ligger gemt i Arbejdet.

Den maa desværre se, at Arbejdet ikke mere betragtes som en Gudstjeneste, som da det satte vore Forfædre i Stand til at bygge de store Domkirker til Guds Ære.

Den maa se, at de, som kalder sig for dens Børn, lader

alt gaar sin Gang, uden at der sker nogelsomhelst, og den udsteder den dejlige Rundskrivelse om den katholske Aktion, et Arbejde, der skal fremme Guds Rige her paa denne Jord.

Den maa se, at det skorter paa den Undervisning, der skulde være en Modvægt mod Tidens materialistiske, bolsjevistiske, gudløse Tendenser og Bestræbelser; og derfor skriver Paven sin Rundskrivelse om den kristne Opdragelse.

Det er Kirkens, Moderens Interesse for Menneskehedens sociale Indstilling.

Mor er saa god. Hun kender Sygdommen. Hun leder efter Barnets Haand. Hun vil rive det ud af Sottens kvælende Tag.

Mor er saa god. Hun vil gribe Barnets Haand, lede det bort fra Døden. Hun vil stryge dets Kind, hun vil fjerne Sveddraaberne, der perler paa dets Pande.

Mor lider, græder, beder, slider sig op — Barnet vil ikke. Barnet snærrer og vrisser ad hende.

Ufortrødent fortsætter Mor. Hun hører ikke op, selvom Barnet i sit Raseri skulde vende sig imod hende og gøre hende Fortrød. Mor staar ved Sygelejet og passer det syge Barn. Mor ved, at det i saa Fald »ikke ved, hvad det gør«.

Ufortrødent holder Mor ud, selvom Barnet ikke bryder sig om hende. Det gør ondt. Men en Mors Kærlighed overvinder alt.

Hun glemmer alt, hun tilgiver alt, blot hendes Barn bliver rask igen.

K. Pauli, S. J.

Messeofferet.

IV.

Den mystiske Slagtning.

Naar vi afviser den Tanke, at Offerhandlingen i Messen bestaar i, at Christus slagtes paa mystisk Vis, er det ikke blot, fordi der til Grund for denne Opfattelse ligger en Forestilling om Offerets Væsen, der synes os uforenelig med baade Skriftens og Overleveringens.

Det er ogsaa, fordi vi mener, at Messen i saa Fald ikke vilde være et sandt og virkeligt Offer.

Til et sandt og virkeligt Offer hører, at der virkelig sker noget med Offergaven. Men det vilde ikke være Tilfældet i Messen, saafremt Offerhandlingen bestod i den mystiske Slagtning.

Ved den »mystiske Slagtning« forstaar vi den symbolske Fremstilling af Jesu Død. Derved at Brø-

dets og Vinens Skikkelser hver for sig i Kraft af Ordene: »Dette er mit Legeme« og »Dette er mit Blod« er Symboler henholdsvis paa Herrens Legeme og Blod, bliver de tilsammen et Symbol paa hans Død.

Det siger sig af sig selv, at denne symbolske Fremstilling ikke paa nogen Maade berører Christus selv. Den er kun symbolsk. Derom er samtlige Fædre og Theologer enige — først i den allernyeste Tid har nogen villet se mere deri.

Den salige Albert den Store skriver: »Immolare siger to Ting: at noget er slagtet, og at det bliver frembaaret. Egentlig betyder immolatio nemlig: Frembærelse af noget slagtet Gud til Ære. Nu med Hensyn til Frembærelsen, da er den ikke blot symbolsk (non est repræsentatio tantum), men en virkelig Offerhandling (verus actus offerendi). Det gælder derimod ikke om Slagtningen og Korsfæstelsen« (sic autem non est de occisione et crucifixe) (in 4. D, 13, art. 23).

Kardinal Bellarmin skriver: »Naar (Petrus) Longobarden spørger, om det, Præsten foretager sig (i Messen), bør kaldes sacrificium og immolatio, saa tager han Ordet sacrificium og immolatio i Betydning af Slagtning (accipit pro occisione). Som hvis han udtrykkeligt havde spurgt, om det, som Præsten foretager sig, kan kaldes Slagtning af Christus. Og dertil svarer han fuldkommen rigtigt, at Christus kun en Gang er blevet virkelig slagtet (semel tantum vere immolatum), d. v. s. dræbt, og at han nu ikke bliver virkelig slagtet (non proprie immolari), d. v. s. dræbt, men kun i Sakramentet og symbolsk (in sacramento et repræsentatione). Longobarden spørger altsaa ikke, om det, som Præsten forretter, er et Offer i egentlig Forstand, omend ublodigt — det forudsætter han bekendt fra den daglige Frembærelse af Messeofferet. Saaledes var jo heller ikke den hellige Thomas og de andre Skolastikere optaget af det, som Striden nu staar om (nemlig om Messen er et sandt og virkelig Offer), men kun af, af hvad Grund Messen kan kaldes immolatio Christi, d. v. s. en Slagtning. Og derfor svarer de næsten altid, at den kaldes immolatio, fordi den fremstiller Slagtningen« (paa Korset: quia est repræsentatio immolationis) (De missa cap. 15).

Suarez skriver: »For at forstaa Fædrene maa man holde sig for Øje, at de, naar Talen er om Slagtning, til Tider siger, at i dette Mysterium slagtes Christus ikke i Sandhed og Virkelighed (vere ac realiter), men kun mystisk, i en Fremstilling af den virkelige Slagtning, som blev foretaget paa Korset. Ordet immolatio synes nemlig i egentlig og streng Forstand at betyde: en

blodig Frembærelse eller en virkelig Slagtning med en virkelig Blodsudgydelse. Og taget i denne egentlige Betydning er det rigtigt, at der her ikke foregaar en virkelig Slagtning (non esse hic realem immolationem), men kun en Fremstilling deraf. Og paa den Maade taler ikke blot Fædrene derom, men ogsaa Skolastikerne, Magisteren med andre og den hellige Thomas. Taget i denne strenge Betydning hører Slagtingen imidlertid heller ikke med til selve Offerbegrebet, non est de ratione sacrificii ut sic, men kun til det blodige Offer« (Disp. 74, sect. 2, n. 14).

Ved den mystiske Slagtning i Messen gaar det altsaa i Virkeligheden slet ikke ud over Christus — der sker ham ikke noget.

Men sker der ham ikke noget virkeligt, saa ofres han heller ikke virkelig ved den mystiske Slagtning. Det er ingen virkelig Offerhandling, hvorved Christus i Sandhed ofres — det er kun en Fremstilling af den tidligere blodige paa Korset.

Derfor vilde Messen heller ikke være et sandt og virkeligt Offer, hvis Offerhandlingen bestod i den mystiske Slagtning. Den vilde være en Fremstilling af det blodige Offer paa Korset, en Mindehøjtid derom, men heller ikke andet.

Det er i denne Forbindelse ikke uden Interesse at huske paa, hvad der blev svaret fra kirkelig Side, da Luther og de andre Reformatorer angreb Læren om Messeofferet.

Luther havde sagt: Messen kan ikke være et sandt Offer, eftersom vi i Messen gør, hvad Herren gjorde ved den sidste Nadver. Men han frembar ikke noget Offer ved den Lejlighed, thi der staar skrevet: »Christus døde en Gang for Synder« (1. Petr. 3, 18), og: »Ved een Frembærelse har han for bestandig fuldkommet dem, der er blevet helliggjort« (Hebr. 10, 14). Altsaa har han kun een Gang ofret sig selv og det paa Korset.

Dette Argument hviler paa den Forudsætning, at Nadverofferet efter Kirkens Lære er et Offer ved Siden af Korsofferet og altsaa et Offer for sig. Det vil sige, at der efter Kirkens Lære sker det samme ved Nadverofferet som paa Korset, blot paa ublodig Vis.

Hvad svarede man nu hertil fra kirkelig Side?

Langt de fleste svarede, at Forudsætningen var falsk, idet det ikke er Kirkens Lære, at Nadverofferet er et Offer ved Siden af Korsofferet og altsaa et Offer for sig. Det er efter Kirkens Lære eet med Korsofferet, hævdede de paa det allerbestemteste og henviste til, at der hos Kirkefædrene og Middelalderens store Theologer altid

kun er Tale om een eneste Offerhandling, der er begyndt i Nadversalen og fuldbyrdet paa Korset.

Da langt de fleste af Datidens Biskopper og Theologer var af denne Opfattelse, kan man trygt sige, at for Fler-tallet af Kirkens Mænd stod det som en ganske uholdbar og urigtig Lære, at Nadverhandlingen var en i sig afsluttet Offerhandling, idet de var ganske paa det rene med, at den ikke kunde føre til andet end, at mange, ligesom Luther, forkastede Kirkens Lære om Nadveren som Offer under Henvisning til Skriftens klare Ord, at Christus kun een Gang har ofret sig selv for Verdens Synd.

Nu siger det sig af sig selv, at Handlingen i Nadversalen vilde være en i sig afsluttet Offerhandling, hvis den bestod i den mystiske Slagtning, saa at der med den blodige Handling paa Korset maatte være begyndt en ny og ligeledes i sig afsluttet Offerhandling. Denne vilde med andre Ord ikke paa nogen Maade have Offerhandlingen i Nadversalen til Forudsætning, men være en sand og virkelig Offerhandling i Ordets fuldeste Betydning ganske uden Hensyn til den. Intet vilde forbinde de to Handlinger til een eneste Offerhandling.

At gøre Nadverhandlingen til en Offerhandling paa Grund af den mystiske Slagtning er derfor at gøre Nadverofferet til et Offer for sig ved Siden af Korsofferet. Men det vil sige, at man i Strid med Skriftens Ord hævder, at Christus har ofret sig to Gange for os til Syndernes Forladelse.

Vi ser da ogsaa, at adskillige af de Biskopper og Theologer, der til at begynde med havde hævdet dette, ikke var i Stand til at forsvare Kirkens Lære overfor Reformatorerne. De blev af deres Modstandere tvungne til at opgive først det ene og saa det andet i den nedarvede Lære. Kardinal Hosius fortæller saaledes den hellige Petrus Canisius i et Brev dateret 7. December 1565, at »der paa Kirkemødet i Trento var opstaaet en voldsom Strid om, hvorvidt Christus havde frembaaret sig selv (se obtulisset) ved den sidste Nadver — ja, det manglede end ikke paa saadanne, som nægtede det samme, som Lutheranerne gør, nemlig at der ved den sidste Nadver er sket nogen som helst Frembærelse« (Canisii Epistulae et Acta. Ed. O. Braunsberger S. J., vol. 5, p. 139). Vi ved fra Akterne, at blandt dem var saa fremtrædende Mænd som Kardinal-Legaten Seripandus og Ærkebiskop Albertus Duimius de Gliriscis O. P. Andre mente at kunne unddrage sig Følgen af deres Opfattelse ved at indrømme Modstanderne, at der ved den sidste Nadver ikke er Tale om et Sonoffer, men kun om et Takoffer. Saaledes Biskop An-

tonius de Cucurno O. P. og Biskop Bartholomæus de Martyribus O. P.

Vi ser ikke bedre, end at dette beviser, hvor uholdbar den Opfattelse er, at Nadveren er et Offer paa Grund af den mystiske Slagtning — den fører til, at man ender med at nægte, at Nadveren i det hele taget er et Offer.

Vi skal til Slut minde om, at Kirkemødet i Trento ikke har villet tage Stilling til dette Spørgsmaal. Man nøjedes med at hævde som katholsk Tro, at skønt Kristus frembar et blodigt Offer paa Korset, har han dog ogsaa ofret paa ublodig Vis ved den sidste Nadver og i begge Tilfælde til Sone for Verdens Synder. Hvori Offerhandlingen bestod i det ene og det andet Tilfælde, vilde man ikke udtale sig om. Følgelig heller ikke om Forholdet imellem den ublodige Handling i Nadversalen og den blodige paa Korset.

(Fortsættes.)

Hubert Messerschmidt.

Hvorlunde Kongen af Frankrige kom til Broder Giles.

En eucharistisk Betragtning af Ethel M. Pickard
ved *Holger K.-Hafstrøm.*

I hine Dage, da Troen var stærk, og et Menneske kunde vinde Ry ved Hellighed, gjorde Kongen af Frankrige en Pilegrimsrejse til en af Verdens største Helligdomme, og det skete, at han veg bort fra sin bestemte Vej for at gæste en af Sankt Franciscos ydmyge Sønner for at fange aandelig Trøst. Vi kan saa vel forstaa, at en saadan Konge — for det var Sankt Ludvig — kunde trænge til aandelig Husvalse, og at han ikke tøvede med at søge den hos en lille ulærd, fattig Broder.

Vi læser i »Fioretti«, hvorlunde Kongen kom til Klosteret, som om han havde været en arm ukendt Pilegrim, og spurgte efter Broder Giles. Da den hellige Broder modtog Budskabet af Broder Portner, aabenbarede Gud ham, hvem hans Gæst var, og han forlod i Hast sin Celle og løb ud til Porten, hvor Kongen stod og ventede.

Straks mødtes Kongen og Broderen i en hellig Omfavnelser, som om de hele deres Liv havde været hjertelige Venner. Ingen af dem mælede et Ord. Efter at have staaet saaledes en Stund, skiltes de i Tavshed. Sankt Lud-

vig fortsatte sin Rejse, og Broder Giles vendte tilbage til sin Celle.

Men da det rygtedes i Klosteret, at det var Kongen af Frankrige, som havde været ved Porten, blev Brødrene saare bedrøvede; thi de mente ikke, de havde ydet ham den Modtagelse, som de var ham skyldige, og de hebrejdede Broder Giles, at han havde ladet sin Gæst drage bort uden at tale med ham, da han dog var kommen just derfor.

Broder Giles var ydmyg, fordi han var hellig, og derfor blev han ikke fortørnet, men forklarede blidt sin Handlemaade:

»Elskede Brødre, undres ikke over dette, thi hverken mægtede jeg at sige ham et Ord, ejheller han mig, for i samme Stund, vi laa i hinandens Arme, aabenbarede den himmelske Visdoms Lys vore Hjerter for hinanden, og saaledes virkede Gud i vore Hjerter, at vi langt bedre forstod, hvad vi havde at sige hinanden, end om vi havde udtrykt os i Ord. Guds hemmelighedsfulde Mysterier formaar Menneskets Tunge kun ufuldkomment at udtrykke, saa Ord vilde kun have været os en Hindring. Vid da, at Kongen drog trøstet bort med glad Sind«....

Hvilken skøn Lighed med selve den bellige Kommunion! Han kommer til mig »ydmyg i Ringheds Klædebon, og dog min Konge«. Han værdiges at gæste selv saa ringe og uvidende et Menneske som mig. I Sakramentshusets »Port« dvæler han ventende paa mig. Vi mødes i en Omfavnelse, som forener os saa inderligt, at Ord ikke haves behov, ja kun vilde være en Hindring. I denne hellige Stund er han og jeg eet, Hjerter mod Hjerter.

Men ved første Blik synes Sammenligningen at ende her; for det er mig, der søger Trøst og Husværelse hos Kongen, og ikke han hos mig. Jeg kommer til ham som Skabningen til sin Skaber, som Tjeneren til sin Herre, som den Syge til Livets Kilde, og han, Kongernes Konge, trøster mig, sin ringe Tjener, heler mine Vunder og forlener mig med ny Styrke og nyt Mod.

Og dog! Er Sammenligningen, naar alt kommer til alt, forkert? Er det ikke et Tegn paa den Egenkærlighed, som har saa dyb en Rod i mig, at jeg næsten altid kommer saaledes indstillet for at modtage den hellige Kommunion? Altid opfyldt af mit eget, kun krævende at blive styrket og opmuntret og benytte min Nærhed ved det hellige Hjerter til at bede om alle de Ting, som synes mig saa vigtige. Jeg glemmer, at der er et menneskeligt Hjerter under det sakramentale Slør, og at det længes efter og begærer Kærlighed ligesaa vel som jeg.

Sandt Venskab forudsætter en vis Lighed. Hvis hele Fortroligheden er paa den ene Side og al Sympathien og Hjælpen paa den anden, kan der være Tale om Kærlighed, men ikke om Venskab i Ordets rette Betydning. Min Ven fortæller mig om sine Sorger og Glæder, som jeg fortæller ham om mine. Han trænger til min kærlige Sympathi, og jeg til hans.

Det er mig umuligt at tvivle om, at vor velsignede Frelser begærer mit Venskab til Trods for min Uværdighed, naar jeg husker hans egne Ord: »Jeg har ikke kaldt jer Tjenere, men jeg har kaldt jer Venner ... Som Faderen har elsket mig, saa elsker jeg og jer.«

Lad mig da vise mig som min Konges sande Ven. Naar han kommer for at gæste mig, vil jeg ikke bruge hele Tiden til at bede ham om Gaver, men byde ham velkommen for hans egen Skyld, hvile mit Hoved ved hans Bryst og lytte til hans hellige Hjertes Slag, som taler til mig uden Ord om hans uendelige Kærlighed, om hans Faders Herlighed og hans Længsel efter Sjælenes Frelse — om hans Trang til min Kærlighed og min Medfølelse.

Fra den vide Verden

Japan.

De første Trappister, der kom til Japan, kom dertil den 28. Oktober 1896, altsaa for 35 Aar siden. De kom fra Frankrig, fra Abbediet Notre Dame de la Trappe, og de landede i Tobetsu paa Øen Yeso i den nordøstlige Del af Landet. De var blevet kaldte dertil af Biskoppen af Hako-date, der ønskede, at de ved deres Bøn og deres Kærligheds-gerninger skulde virke med til at omvende Hedningerne paa denne Egn. — De nøjedes til at begynde med et provisorisk Kloster, en beskeden Bygning af Tømmer, og gav sig saa til at anlægge Veje, kultivere Jorden og opdrætte Kvæg. Men de fik meget at udstaa; man ødelagde deres Høst, og en skønne Dag stak man Ild paa deres Kloster; Munkene lagde en Taalmodighed og en Kærlighed for Dagen, der fik Bugt med deres Fjenders Ondskab; ikke blot har de aldrig forladt deres Post trods alle Vanskeligheder, men de er nu efter 35 Aars Udholdenhed

saaledes stillede, at de har Grund til at være tilfredse. Da de havde været de første 20 Aar i Japan, var der endnu kun een eneste indfødt Præst blandt dem; nu er Forholdet følgende: De har nu to Klostre i Japan, idet de har kunnet grundlægge et nyt Kloster i Shindenbaru i den sydlige Del af Landet; i begge Klostre tilsammen er der nu 35 Præster, 45 Brødre, 4 japanske Præster, 5 japanske Studenter og 15 japanske Postulanter.

Kina.

Siden Januar forrige Aar har der hersket en frygtelig Tyfusepidemi i Siwantze i det nordlige Kina. Hidtil har man gennemsnitlig maattet regne med, at henved ti af de der værende katholske Missionærer hvert Aar blev angrebne af den frygtelige Sygdom. Nu har imidlertid en kinesisk Læge, Dr. Tchang, der har studeret ved det katholske Universitet i Løven i Belgien, forsøgt at anvende et af den polske Professor Weige opfundet Serum til Forebyggelse af Tyfus; dette Serum er blevet anvendt paa 150 Missionærer, som findes i de der værende 5 Apostolske Vikariater. Resultatet har været over al Maade gunstigt; i Løbet af mere end et Aar er ikke en eneste af Missionærerne blevet angrebet af Tyfus.

Kinesiske Banditer begraver en Præst levende.

En kinesisk Præst P. Gabriel Liu overrumpledtes midt om Natten af Røvere. Med Revolver i Haanden tvang de ham til at følge med, bandt ham for Øjnene, stoppede hans Ører til med smeltet Beg, bandt ham paa Hænder og Fødder og spærrede ham inde i en Kartoffelkule. Aabningen blev spærret med en mægtig Sten. P. Liu kunde ikke staa oprejst, men maatte ligge ned paa sine Knæ og bøje Hovedet. Der lod de ham blive i 27 Dage og slap ham saa løs. Hans Sundhed er fuldstændig undergravet, men man haaber, at det alligevel med Tiden skal lykkes at faa ham rask igen.

Fra Hovedstad og Provins

København.

Vor Medarbejder, Hr. Pater F. K pferle S. J., er i Søndags afrejst til Rom, hvor han i nogle Uger skal arbejde i det pavelige Bibelinstitut.

Svendborg.

Christi Legems Søndag i Aar fandt Processionen Sted, og var det forrige Aar en meget regnfuld Søndag, saa blev det til Gengæld denne Gang en rigtig straalende Solskinsdag, skønt det havde  sregnet lige til Natten f r Søndagen.

I Processionen, der udgik fra Kirken og fulgte Havnegade til Præstegaardens Have, deltog ca. 130 Katholiker. Pater v. Poquet fra Odense bar det Allerhelligste under den pragtfulde Baldakin. Foruden Sognepræsten, Pastor Ravelli, deltog ogsaa Pater Steidl fra Odense i Processionen.

I Haven var der opstillet et Alter, og efter en Andagt her gik hele Processionen atter tilbage ad samme Vej til Kirken. Sangen fra Deltagerne lød smukt, og en Mængde Tilskuere langs Processionens Vej fulgte denne med  rb dighed og levende Interesse. Politiet viste stor Im dekomenhed ligesom sidste Aar og standsede al Trafik i den stærkt befærdede Gade, saa længe Processionen varede. I det hele maa man sige, at Christi Legems Processionen var yderst vellykket; den forløb paa en værdig og højtidelig Maade; der var ogsaa gjort alt for at gøre det saa festligt som muligt; fra Kirketaarnet vajede Paveflagene, og Kirkerummet samt Alteret var som altid meget smukt pyntede.

T. O.

Det gamle Krucifiks i Selsø Kirke.

For godt et Aars Tid siden fremdroges tre middelalderlige Skulpturer fra Selsø Kirkelott, hvor de havde ligget — rimeligvis siden Reformationen. Nationalmuseet fik Skulpturerne, to Krucifikser og en Madonnafigur, til Opbevaring

og Restaurering, og nu er det ene Krucifiks kommet tilbage. Kunstneren Niels Termansen har repareret og fornyet det. Og Resultatet er udmærket. Krucifikset er op-hængt — muligvis paa den Plads, hvor det hængte for Aarhundreder siden. Der var i alt Fald Mærker i Muren, der kunde tyde paa det.

»Roskilde Dagblad«.

Luther og de Afdøde.

I Følge »Vejle Amts Avis« traadte Sogneraadsformand Christensen, Hornstrup Kirkeby, ved en Begravelse frem til Kisten og udtalte følgende:

»Vor Kirkefader Morten Luther har sagt, at hvis en af eders Kære dør, saa skal vi bede for hans Sjæl en, to eller tre Gange, og saa lægge det over i Guds Haand, og det synes jeg ogsaa vi maa her og bede Gud være hans Sjæl naadig.« —

Den eucharistiske Kongres.

Efter Opfordring meddeles hermed, hvilke Salmer der vil blive sunget under Kongressen. *Torsdag Aften*: 149 (Veni creator) og 156 (Højtidsdag). *Fredag*: Børnegudstjenesten: 269 (Dagens Øje er opladt). 183 (Jesus ved Nadverbord), 25 (Jeg er er ej værdig, Herre), 173 (Fast skal min Daabspagt). Kl. 2: 30 (Vi Brød og Vin frembære) og 34 (Lovsynger Gud). Kl. 7 171 (Juble hvert et Hjerte), 179 (Te Deum), 1 (Tantum ergo), 173 (Fast skal min Daabspagt). Kl. 8: 156 (Højtidsdag) og 3. Credo. —

Lørdag: Kl. 3: 172 (Lad de smaa til Jesus komme), 242 (Vær hilset, St. Ansgar).

Søndag. Kl. 11: Missa de angelis. 3. Credo. 4 (Ave verum), 156 (Højtidsdag). Under og efter Processionen: 163 (O Godhed overmaade), 165 (Syng, min Sjæl), 278 (Te Deum), 1 (Tantum ergo), 173 (Fast skal min Daabspagt). Kl. 7: 155 (Pris, o Sion), 176 (Jesu Hjerte, Værn og Virke). Kl. 8: 205 (Af fagre Roser smaa) og 3. Credo.

Sekretariatet.

Min elskede Søster

Asta Lund-Larsen

døde Søndag den 26. Juni 1932.

Inger Lund-Larsen.

Begravelsen har fundet Sted.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

Søndagsgudstjeneste udenfor København i Sommermaanederne.

	Stille Messe. Kl.	Højmesse. Kl.	Andagt. Kl.
Aabenraa	9 ^h / ₄	16
Aakirkeby (Jernbanegade)	10	18
Aalborg (Kastetvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8 ^h / ₂	10	19 ^h / ₄
Dalum Kloster	6 ^h / ₂	10	17
Ebeltoft: 2. Sønd. i de ulige Mdr.	10
Esbjerg (Nørregade)	7	10	19
Fredericia (Sjællandsgade)	7	9 ^h / ₃	14
Grenaa: 2. Sønd. i de lige Mdr.	10
Haderslev	7	9 ^h / ₃
Hadsten (Teknisk Skole): 4. Sønd. i Md.	10
Helsingør (Nygade 8)	8	10
Holbæk (Kastanievej 19)	9 ^h / ₄
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.	9
Horsens (Nørregade 19)	7 ^h / ₃	10	14
Hørsholm	9
Kolding (Alhambrevej)	7 ^h / ₃	9 ^h / ₃	19
Køge (Elisevej)	8	10	17
Ledreborg	9 ^h / ₃
Maribo (Ny Østergade)	8 ^h / ₃	10 polsk
Nakskov	9 dansk	10 ^h / ₃ polsk	19 ^h / ₄
Nyborg (Stella Maris, Vindingevej)	10
Nykøbing F.	8	10
Næstved	8	10
Odder (Holsteinsgade 29): 2. og 4. Sønd. i Md.	10
Odense (Torvet 7)	8	10
Pindstrup: 1. og 3. Sønd. i Md.	10	14 ^h / ₃
Randers (Ladegaardsgade)	7	10	20
—	8	11	20
Ringsted (St. Knudsgade)	8	10
Roskilde (St. Olsgade)	8	10	17
Rudkøbing	10
Rønne (Østergade 59)	10	18
Silkeborg (Vestergade)	10	14
Slagelse (Frederiksgade)	8	10	19 ^h / ₃
Svendborg (Havnegade 1)	8	10
Sønderborg (Kongevej 27): Alle Søndage undt. 1. Sønd. i Md.	10
Tønder (Statsskolens Aula) 1. Sønd. i Md.	10
Vejle (Blegbanken)	7	9 ^h / ₃
Vordingborg (Hotel Valdemar, 1. Sal): Sidste Sønd. i Md.	10

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag
den 3. Juli Kl. 8^h/₂ i Jesu Hjertes Kirke.

A.C. Onsdag den 6. Juli Kl. 20 Sammenkomst ved Konge-
kilden.

Kirkelig Kalender.

Juli.	Juli.
3. S. 7. Søndag e. Pintse.	10. S. 8. Søndag e. Pintse.
4. M. 6. Dag i Petri og Pauli Oktav.	11. M. Pius I.
5. Ti. Antonius M. Zaccaria.	12. Ti. Johannes Gualbertus.
6. O. Oktav af Petrus og Paulus.	13. O. Anacletus.
7. T. Cyrillus og Methodius.	14. T. Bonaventura.
8. F. Elisabeth, Dronning af Portugal.	15. F. Henrik, tysk-romersk Kejser.
9. L. Gudsmoders Lørdagsmesse.	16. L. Vor Frue af Bjerget Karmel.

Juli. Ugens Messebønner.

3. S. 7. Søndag efter Pintse (677—512); 2. Sæt Bønner: Leo II (Kirkebøn: *Deus, qui beatum Leonem...* (851—689), Stillebøn: *Annue nobis...* (851—688), Slutningsbøn: *Deus, qui animæ famuli tui Leonis...* (850—688)), 3. Sæt Bønner: Petri og Pauli Oktav (972—792), 4. Sæt Bønner: Om Fred og Enighed*); Slutningsevangelium: Oktavens: *Dixit Petrus ad Jesum...* ([54]—[55]).
4. M. † 6. Dag i Petri og Pauli Oktav (983—805); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]), 4. Om Fred og Enighed*).
5. Ti. Antonius M. Zaccaria (984—806); 2. Apostlenes Oktav (972—792), 3. Om Fred og Enighed*).
6. O. Oktav af Petrus og Paulus (988—809); 2. Om Fred og Enighed*).
7. T. Cyrillus og Methodius (990—812); 2. Om Fred og Enighed*).
8. F. † Elisabeth, Dronning af Portugal (992—813); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred og Enighed*).
9. L. Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]—[94]); 2. Om den Helligaand ([120]—[105]), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]), 4. Om Fred og Enighed*).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) Findes i N. U. Nr. 15, Side 312.

Institut Notre-Dame, Marche, Luxembourg-Belge.

Pensionat for unge Damer. Ideel Beliggenhed. Særlige Kursus i Sprog, Kunsthistorie, praktisk og theoretisk Husgerning. Tilskæring og Syning. Eneværelser. Rimelige Priser. Norske Referencer. Henvendelse til Forstanderinden, som paa Anmodning sender udførligt Prospekt.

Den katolske Syge- og Begravelseskasse af 1867, der i nærmeste Fremtid afholder sin aarlige Generalforsamling, anmoder om, at Forslag, som ønskes behandlet paa Generalforsamlingen, maa blive indsendt til Katholsk Boghandel, Stenosgade. Bestyrelsen.

FREMMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvarlalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paar 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 28.

Søndag den 10. Juli

1932

INDHOLD: Kongressen i Dublin og vor egen Kongres. — Kirken i Aakirkeby. — En uopsættelig Sag. — Messeofferet. — Asta Lund-Larsen in memoriam. — Fra den vide Verden. — Indkvartering af Kongresdeltagere i København. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Kongressen i Dublin og vor egen Kongres.

Den aarlige, internationale eucharistiske Kongres, der denne Gang fandt Sted i Irlands Hovedstad Dublin, er nu til Ende.

Kongressen har faaet et Forløb, der oversteg alle Forventninger. Alt er sagt, naar det berettes, at mere end en Million Mennesker har deltaget i dette Aars internationale Kongres. Fra alle Lande, men særlig fra Irland selv, fra England og Amerika har Tilstrømningen været overvældende.

Vi undres over, at den danske Presse slet ikke har omtalt denne Kongres. Paa Grund af manglende Deltagelse kan det ikke være; vi er ikke bange for at paa-staa, at blandt de største Kongresser, der ikke blot i Aar, men i Løbet af de sidste 20 Aar har fundet Sted, er der ikke en eneste, der tilnærmelsesvis i Deltagerantal kan sammenlignes med den nys afsluttede Kongres i Dublin;

selv naar Socialister eller Fascister eller politiske Sammenlutninger af anden Farve samles til saakaldte »Kæmpemøder«, bliver disse Møder til nærmest Barneleg i Sammenligning med de store katholske Stævner som f. Eks. det sidste i Dublin. Hvorfor omtales de da slet ikke? Er det mon, fordi det samlende ved disse Møder ikke er et egoistisk Motiv, men en Stræben, der ligger himmelhøjt over Menneskers almindelige smaa Interesser? Burde dette ikke være en Grund mere til at standse, studse og tænke sig om!

For første Gang fejrer vi danske Katholiker i Aar vor egen eucharistiske Kongres. Tanken og Indholdet bliver de samme som i Dublin; men Rammen bliver her mindre end i Dublin, hvor der f. Eks. ved et enkelt Møde, til hvilket der kun var Adgang for Mænd, og som tilmed blev holdt om Aftenen i Storbyens største Anlæg, var mødt 250,000 mandlige Deltagere.

Det bliver langt mindre Tal, som vi kommer til at operere med ved vor tilstundende Kongres. Men det gør heller intet, naar der blot møder saa mange, som der kan møde. Og derom er der ingen Tvivl; ingen dansk Katholik, som paa nogen Maade kan møde, vil det være muligt at holde tilbage fra den første danske eucharistiske Kongres; han kommer, han kommer sikkert, og han kommer med Glæde.

Følgen bliver, at vor Kongres forholdsvis vil komme til at tælle lige saa mange Deltagere som den nys afsluttede Kongres i Dublin. Vor Kongres er jo en national Kongres, medens den i Dublin var en international Kongres; vi danske Katholiker er et forsvindende Mindretal i Landet, men de irske Katholiker udgør ikke alene Befolkningens Flertal, men praktisk talt hele Landets Befolkning.

Det vældige Resultat, der er naaet i Dublin, bør derfor ikke slaa vort Mod ned; tværtimod skal det være os en Spore til at yde vort bedste og en Borgen for, at, gør vi det, vil den første danske eucharistiske Kongres faa et ærefuldt Forløb og et værdigt Udfald, saa at den bliver, hvad den er kaldet til at blive, »den mest storslaaede religiøse Begivenhed, der siden Reformationen har fundet Sted i Norden«.

H. G.

Kirken i Aakirkeby.

Søndag den 26. Juni fandt den højtidelige Indvielse af den nye Kirke i Aakirkeby Sted. Efter »Bornholms Tidende« bringer vi følgende interessante Referat fra den smukke Højtidelighed:

Lørdag den 25. Juni blev den nye katholske Kirke i Aakirkeby, Rosenkranskirken, konsekreret af de danske Katholikers Øverste, Biskop Josef Brems, i Overværelse af en snævrere Kreds. Denne egentlige Indvielse varede fra Klokkeren 9 Formiddag til henad 2 om Eftermiddagen og foregik efter et Ritual fra Oldkirken.

Den højtidelige Indvielse den følgende Dag, Søndag, hvortil var indbudt en større Kreds, varede kun en god Timestid og var nærmest at betragte som en Afslutning paa Konsekrationen.

•

Den nye Kirke er uden Sammenligning Øens største og smukkeste katholske Kirke. Den er bygget paa Byens Grund ud mod Gregersgade, og fra Kirkens Taarn er der en aldeles pragtfuld Udsigt ud over Omegnen, især mod Øst og Nord ud over Almindingen og Rytterknægten.

Det 27 m høje, slanke Taarn med tilhørende Kirkebygning, opført i gothisk Stil med takkede Gavle og spidse Buer, virker smukt ind i hele Byens Fysiognomi.

Kirkens Tilblivelse.

Oprindelig var det Meningen, at Kirken skulde være bygget anderledes, og til det Øjemed var der indforskrevet en Tegning, udført af en Arkitekt i Holland; imidlertid blev Biskoppen og Pastor Zoetmulder enige om, at Stilen næppe vilde passe i en By som Aakirkeby, hvorfor Præsten resolut selv gik i Gang med at lave en Tegning efter Billeder i Traps »Danmark«.

At Pastor Zoetmulder har haft en ikke blot heldig Haand, men ogsaa et sikkert Øje, viser Kendsgemningerne nu tilfulde.

Ved vort Besøg i Kirken før Indvielsen viste Præsten os rundt og fortalte Kirkens hele Tilblivelseshistorie.

— Byggesummen, sagde Pastor Zoetmulder, maa De

godt skrive, at den har Præsten tiggert sammen; de $\frac{4}{5}$ af Beløbet er udenlandske Penge. Helt let har det jo ikke altid været, men det gik jo. En ekstra Vanskelighed forvoldte Valutasituationen, og navnlig Kirkens Udstyr er herigennem blevet noget dyrere end oprindeligt beregnet. De maa jo huske paa, at saavel Alteret, Vinduer og Døre som det øvrige indvendige Inventar er forskrevet fra enten Holland eller Belgien. Mosaikvinduerne alene har kostet 60,000 Frcs. og Alteret (af belgisk Marmor) 45,000 Frcs.

Kirkens Udsmykning

er meget smagfuldt udført og forlener i Forbindelse med de overordentlig smukke og kunstnerisk udførte Mosaikvinduer hele Kirkens Indre med en vis Patina og giver hele Rummet en fin, afstemt, højtidsfuld Ro og talende Symbolik.

Selve Kirkerummet er 18 Meter langt og 9 Meter bredt; umiddelbart inden for den smukt udskaarne Indgangsdør er Døbefonten anbragt og symboliserer paa denne Maade Daaben som Indledningen til Kristenlivet.

Alteret

er som nævnt af belgisk Marmor og bestaar af et Fodstykke med 3 Trin, og selve Alteret er kranset med en smuk trefløjet Udskæring i Egetræ, i Midten visende Kristus paa Golgatha med Jomfru Maria og Johannes staaende under Korset. Yderfløjene dannes af Engle.

Mosaikvinduerne,

der er meget virkningsfulde saavel gennem deres Symbolik som ved det ejendommelige Farveskær, de frembringer, er tredelte. Paa højre Side af Indgangen er der tre Sæt Vinduer og paa venstre Side fire. Hovedvinduerne paa højre Side er forsynet med Billeder af Dominikus, Ansgar og Antonius. Paa venstre Side er fremstillet Billeder af Jomfru Maria, Katharina, Hedvig og Theresia, hvilken sidste levede i 90'erne og først for nylig er kanoniseret. Paa det midterste Vindue er selve Kristus fremstillet, og nedenunder findes Indskriften: »Vær Konge over vor Menighed!« Paa de mindre Fløjvinduer i hvert Sæt findes afbildet symbolske Billeder, hentede fra Hovedskikkelsernes Liv.

En udførlig Beskrivelse af det altsammen vil føre for vidt her. Vi maa nøjes med summarisk at nævne Udsmykningen.

I selve Kirkens Taarn er anbragt Klokkeren »Josef«, skænket af en Velgører i København.

Indvielsen.

Forud for Indvielsen gik en højtidelig Procession fra det gamle Kapel i Jernbanegade til den nye Kirke.

Uden for Kapellet, hvis Indgang var smykket med Blomster og Midsommerløv og flankeret af Birketræer, samlede Medlemmer af Menigheden og en Del andre, og Klokkeren godt 9¹/₂ satte Processionen sig i Bevægelse under Salmesang:

Højtidsdag i Christi Kirke
er oprunden underfuld . . .

Forrest gik 3 Messedrenge med et Krucifiks og Bannere, forsynet med symbolske Billeder. Derefter fulgte ca. 25 søde Smaapiger, klædt i hvidt og med stedsegrønne Kranse om Haaret, strøende Blomster af smaa Kurve. En Dreng bar Nøglen til Tabernaklet og en ung Pige Nøglen til Kirkedøren, anbragt paa Puder. Saa kom Katholikernes Øverste i sit biskoppelige Skrud, bedende Bønner og bærende »det Allerhelligste Sakramente«, Monstransen, under en guldindvirket Baldakin, holdt oppe af fire Baldakinbærere i Kjole og Hvidt, derimellem to ovre fra, nemlig Direktør Henning Jensen, Aarhus Theater, og Forfatteren Kiærulff, København. Foran gik to Messedrenge baglæns og svingede Røgelseskar ustandselig, mens Processionen langsomt skred frem. Bispens ledsagedes af to Medhjælpere ved Indvielseshøjtideligheden, den stedfortrædende Provincial for Dominikanerordenen i Holland, Pastor Nielen, der tidligere har været Præst herovre, og Rector magnificus ved Universitetet i Nijmwegen, Pastor Jansen, og de to katholske Præster paa Bornholm, Zoetmulder, Aakirkeby, og Bartel, Rønne. Udenom gik unge, hvidklædte Piger med grønne Kranse og Guirlander. Derefter kom St. Hedvigs-søstrene i Aakirkeby og to Søstre fra Dalum Kloster, den ene Stedfortræder for Priorinden, i lilla Slør og Søstre af det kostbare Blod fra Rønne, med sorte Slør, og til sidst fulgte Medlemmer af de katholske Menigheder og en Del andre.

Processionen gik op ad Jernbanegade, uden om Aa Kirke, og svingede saa ned ad Gregersgade, hvor den nye Kirke ligger og syner smukt langt ud i Landskabet.

(Sluttes.)

En uopsættelig Sag.

Hvor ubehageligt det end er, maa jeg her behandle en Sag, vi ellers har gode Grunde til ikke at diskutere paa det aabne Torv. Men den Offentlighed, som er blevet skabt omkring Svangerskabsafbrydelserne, vil latterliggøre os, hvis vi af Hensyn til sarte Øren nægter at ville tale om, hvad enhver daglig hører.

Sagen er i kort Begreb den, at vi stadig har en dansk Straffelov, der forbyder Kvinder at afbryde et indtraadt Svangerskab. Nu er der en Del Mennesker (og man bedes bemærke, at der blandt disse er Mænd og Kvinder af høj intellektuel Standard og betydende social Position), som ønsker denne Lovbestemmelse ophævet. Deres Grunde kan vi i denne Sammenhæng forbigaa. De overbeviser os ikke, men vi nødes til at vurdere dem efter Fortjeneste, for de overtyder behjertede og begavede Mennesker. Selv mener vi imidlertid, at Svangerskabsafbrydelse er en alvorlig Retskrænkelse og social Ulykke. Ogsaa vore Grunde kan her forbigaa. Der gives maaske siden Lejlighed til at veje Grunde mod Grunde.

Nu er det givet, at vore Modstandere i denne Sag snart vil forny en tidligere Henvendelse til Regering og Rigsdag om at faa Loven ændret. Det er efter deres gentagne Udtalelser sikkert, at de vil præsentere sig overfor Lovgiverne som Talerør for den almindelige Retsbevidsthed i Danmark. Hvis derfor vi, som mener noget andet, ikke højt udtaler vor Mening, tør man befrygte, at det virkelig vil se ud, som var den offentlige danske Mening stemt for, at Svangerskabsafbrydelse betragtes som Kvindens private og lovlige Sag. Men dette er sikkert ikke rigtigt. Tilhængerne af denne radikale Frihed for Kvinden (og Retsløshed for det ufødte Barn) vil jeg anse for kun at være en endda ret lille Minoritet af Folket. Og jeg vil anse det for nødvendigt, at vi andre tæller vore Meningsfæller op paa saa overbevisende en Maade, at Lovgivningsmagten ikke kan tage fejl af, hvad der endnu er almindelig Retsopfattelse herhjemme.

Derfor henstiller jeg til vore store Organisationer (vore

Klubber for Kvinder og for Mænd), at de søger Samarbejde optaget med andre kristne Sammenslutninger om at samle Underskrifter paa en Adresse til Regering og Rigsdag, en Adresse, som i faa og klare Ord udtaler Ønsket om, at et juridisk Forbud mod Svangerskabsafbrydelse bevares i Straffeloven. Den Motivering, som Adressen ogsaa maa rumme, kan formes saaledes, at ingen religiøse Skranker her i Landet kommer til at hindre, at hver eneste Dansk, der anser Svangerskabsafbrydelse for en Retskrænkelse og en social Ulykke, kan give Adressen sin Underskrift.

Til denne indtrængende Henstilling om at gøre et uopsætteligt Arbejde straks, vil jeg føje to Forklaringer, som vendt til to Sider skal forhindre, at denne Henstilling bliver mistydet.

For det første: Jeg anser ikke »den almindelige Retsbevidsthed« for højeste Instans i Rettens Sager. Fundamentalt i Rettens Orden er selve Tingenes Natur, der begrundet de uomstødelige Retsforhold. Heri ændrer Retsbevidstheden intet. Hvad enten denne Retsbevidsthed anerkender det ufødte Barns Ret eller ej, er den Ret et Faktum. Men man er i Praksis afskaaret fra at kunne håndhæve en Retsbestemmelse (og dette, hvad enten den svarer til Tingenes Natur eller krænker den), hvis den ikke har Folkets store Flertal for sig. Derfor appellerer vi til Folkdommen, selv om vi stadig vil hævde Svangerskabsafbrydelsen som en Krænkelse af Naturretten, skulde end Flertallet mene anderledes end vi.

For det andet: De Kvinder, der søger deres Svangerskab afbrudt, er dels de egoistiske, som vil løbe fra Byrderne, dels de ulykkeligt stillede, som kun søger Fortvivlelsens Udvej. En naturlig Modvilje mod de første maa ikke faa nogen til at overse de sidste, hvis tragiske Stilling heller ikke maa faa en til at glemme de førstes Skændsel. Men nu er det jo faktisk os, som anmoder om, at Fængselsdøre vedblivende maa lukke sig bag dem. Derfor vil jeg gerne understrege, at vi selv føler Haardheden i dette. Jeg for mit Vedkommende saa gerne, at Loven var saa bøjelig, saa der i hvert eneste Tilfælde, hvor den subjektive Skyld maa regnes for Nul, ikke idømtes Straf. Jeg er meget langt fra at ønske, at alt, hvad min Moral forkaster, bør finde

sin Paragraf i Straffeloven. Kun de sociale Ulykker, som en juridisk tilladt Svangerskabsafbrydelse ikke kan undgaa at medføre, lader os ønske, at Moralens Bud paa dette Punkt vedbliver at være ogsaa Samfundets Lov. Vi søger ikke Straffen bibeholdt for at se vore krænkede Følelser hævnnet, men for at Loven (anvendt med al den Skaansomhed, saa haardt et Redskab kan bruges med,) maa yde sin Del af den Beskyttelse, vi mener Barnet, Kvinden og Samfundet trænger til.

H. D. T. Kiærulff.

Messeofferet.

V.

Nadveroffer og Korsoffer.

Vi sagde sidst, at Luthers Angreb paa Messeofferet hviler paa en falsk Forudsætning, idet Nadverofferet ikke efter Kirkens Lære er et Offer ved Siden af Korsofferet og altsaa et Offer for sig.

Det skal vi her paavise nærmere.

Vi er vant til kun at tænke paa den blodige Handling paa Korset, saa tit vi taler om vor Forløsnings Offer. Men med Urette. Vor Herres Lidelse og Død er — taget for sig — ikke et virkeligt Offer i Ordets oprindelige og egentlige Betydning — ligesaa lidt som Martyrernes Lidelser og Død. Der mangler det, der netop gør et Offer til et Offer: den synlige rituelle Offerhandling.

Herren har jo ikke udført en saadan højtidelig Handling, efter at han var blevet taget til Fange i Oliehaven.

Og uden en synlig, rituel Offerhandling kan der ikke være Tale om et egentligt Offer.

Den maa være udført forinden. Det vil sige i Nadver-salen.

Det er da ogsaa den fælles kirkelige Lære. »Christus afventer ikke Nødvendigheden, der giver sig af Forræderiet,« skriver Gregor af Nyssa, »heller ikke Jødernes Angreb og Pilatus' uretfærdige Kendelse, for at ikke deres Slethed skulde være Oprindelsen og Aarsagen til Menneskenes Frelse; men med velberaad Hu bereder han Vejen ved en udsigelig og for Mennesker usynlig Art af Offer, idet han samtidig er Præst og det Guds Lam, der bærer Verdens Synd. Og hvornaar gør han det? Da han klart gav til Kende, at hans Legeme var Føde til Mættelse,

fordi Lammets Oftring allerede var fuldbyrdet« (Or. 1. in resurrectionem P. G. 46, 612).

»Ingen ofrede ham, ja ingen kunde ofre ham, hvis han ikke havde givet sig selv hen til at lide,« skriver en anden oldkirkelig Forfatter, Præsten Hesychnus i Jerusalem, »og derfor sagde han ikke blot: jeg har Magt til at lade mit Liv og har Magt til at tage det igen, men han foregreb Begivenhedernes Gang og frembar sig selv ved den sidste Nadver med Apostlene . . . Der ofrede han sit eget Kød, der paa Sion blev han sit eget Offers Ypperstepræst, der gav han sit Blod i den Ny Pagts Bæger« (in Lev., 4, 1. 1, col. 821 og 1, 5 P. G. 93, 993).

I sin Kommentar til Hebræerbrevet siger den hellige Augustin, at der gives forskellige Grunde, hvorfor Christus er Præst efter Melchisedechs Vis og ikke efter Aarons. En af Grundene er den: »at ligesom der i Skriften kun een Gang tales om Melchisedech og hans Præstedømme, saaledes frembar Christus sig selv een Gang til at ofres for os« — semel se obtulit ad immolandum pro nobis (Ps. Primasius, in Ep. ad Hebr. 5, 6 P. L. 68, 717).

»Ved den sidste Nadver,« siger Rupertus, »forvaltede han sit Præstedømme . . . idet han, efter at have spist det Lam, der var et Forbillede, med egne Hænder frembar sig selv, der er det sande Lam, til Gud Fader. Og det er det, som Apostlen siger: at han ikke ved Blod af Bukke og Øksne, men ved sit eget Blod gik ind i Helligdommen efter at have fundet en evig Forløsning. Thi det samme Legeme, som blev dræbt af de ugudelige, det selvsamme Blod, som blev udgydt paa Korset, frembar han selv der som evig Ypperstepræst« (De div. officiis, 1, 5, c. 15 P. L. 170, 139).

Lignende Udtalelser finder vi hos Aphraates, Ephraem, Gregor af Nazianz, Cyrillus af Alexandria, Procopius, Hilarius, Ambrosius, Cassiodor, Alcuinus, Rabanus Maurus og i den hellige Jacobs, i den hellige Marcus', den hellige Basiliius' og den hellige Chrysostomus' Liturgi.

De store Theologer i Tiden før og efter Kirkemødet i Trento lærer ganske det samme.

Saaledes bemærker Læg-Theologen, den salige Thomas Moor, om Henrik 8.'s Forsvar for Troen, at Kongen med Rette forbinder, »hvad Christus foretog sig ved den sidste Nadver og paa Korset: thi der fuldbyrdede han, hvad han havde paa begyndt ved Nadveren« (Resp. ad convitia M. Lutheri congesta in Henricum Regem, ed. Francof. et Lips., 1689, p. 177).

Tilsvarende skriver Johannes Eck: »Hvis vi vil tage Christi Messe i dens Helhed, maa vi forbinde den sidste Nadver, hvor han helligede sig (in qua consecravit), med

Korset, hvor han ofrede (sig paa blodig Vis: in qua immolavit) (Operum . . . contra Ludderum, 1. 3, c. 6, ed. Paris. 1562, fol. LIV).

Bertholdus Pürstinger skriver: »Ved den hellige Nadver . . . begyndte Herren Messen, som han fuldendte paa Korset« (Theologia Germanica, c. 62, par. 1 Augustae Vindellicorum, 1531, fol. LVI).

Franciscus Sonnius hævdede i et Udvalg paa Kirke-mødet i Trento: »Christus begyndte at ofre ved den sidste Nadver og fuldendte paa Korset . . . Det er saaledes een og den samme Frembærelse (una et eadem oblatio est), som skete ved Nadveren og paa Korset« (Theiner, Acta autentica Concilii Tridentini 1, 612).

Kølnerkirkens store Støtte i hine Dage, den senere Kardinal Johannes Gropper, udtalte noget lignende i et andet Udvalg: »Christus ofrede sig til sin Fader for os paa Korset, og derved har vi alle fundet Frelse. Men forinden havde han ved den sidste Nadver ofret sig under Brøds og Vins Skikkelser . . . og denne Frembærelse ved den sidste Nadver er den samme som den paa Korset: thi Christi Offer omfatter hele denne Handling (sacrificium enim Christi totam illam actionem comprehendit) (sstds p. 618).

Eustachius du Bellay, Ærkebiskoppen af Paris, udtalte ved et offentlig Fællesmøde: »Christus ofrede sig selv ved den sidste Nadver . . . og alligevel gives der ikke to Frembærelser (duae oblationes), da den er den samme som den paa Korset. Thi ved Frembærelsen ved den sidste Nadver begyndte han at lide, og denne Frembærelse fortsættes paa Korset« (sstds. p. 766).

Jeg kunde endnu anføre adskillige saadanne Udtalelser fra Tiden omkring og efter Kirkemødet i Trento, men skal nøjes med to.

Scheeben, hvis Betydning for tysk Theologi er almindelig anerkendt, skriver: »Betragter man Korsofferet for sig alene i dets ydre Omstændigheder, synes Christus at være mere lidende end handlende. Hans Handlen fremtræder især ikke som Udøvelse af præstelig d. v. s. helligende og mæglende Fuldmagt. Saa meget desto tydeligere fremtræder hans Handlen i denne Egenskab, naar man sammenholder Christi Korsoffer med Christi præstelige Handling Aftenen før hans Lidelse ved den eucharistiske Højtidelighed efter den sidste Nadver. Denne Højtidelighed maa nemlig ikke blot opfattes som en Forhaands-Indstiftelse af Højtideligheden til Minde om Korsofferet, men ogsaa og fremfor alt som en præstelig Indledning til selve Korsofferet. Thi her udøvede Christus formeligt og udtrykkeligt den overnaturlige, guddommelige Magt, i Kraft

af hvilken han som Mægler for den Ny Pagt kunde og skulde frembære Korsofferet. Thi ogsaa ved det kunde og skulde han handle som Præst efter Melchisedechs Vis, og ogsaa det kunde og skulde han gøre til et præsteligt Offer i Ordets fuldeste Betydning« (Handbuch der katholischen Dogmatik, 1882, t. 3, n. 1491).

Kardinal Manning skriver i sit Værk »The Glories of the Sacred Heart«: »I hin Stund og ved hin Handling (ved den sidste Nadver) ofrede Han det Lam, der blev slagtet fra Verdens Begyndelse. Hint Soneoffer, der var forudbestemt fra al Evighed, blev da frembaaret. Der var det sande Lam. Forbillederne og Skyggerne var forbi, Virkeligheden var kommet . . . Ved den sidste Paaske-Nadver, der Jesus sad ved Bordet og tog Brød, velsignede det, gav det og sagde »Dette er mit Legeme« og siden velsignede Bægeret og sagde »Dette er mit »Blod«, begyndte han den Offerhandling, der blev fuldendt paa Kalvaria, og ved hvilken Verden blev frelst . . . Frivilligt frembar han sig selv som Offer. Han havde endnu ikke udgydt sit Blod, men hele Livet igennem havde han ofret sin Vilje, og nu ofrede han sin Død, og hvad han begyndte ved den sidste Nadver, fuldbyrdede han Dagen efter paa Kalvaria, da han udgød sit Blod. Thi denne Blodsudgydelse var Offerets Fuldbyrdelse« (3a ed. Lond., 1877, p. 138-140).

Vi lægger saa megen Vægt paa at fremdrage disse Udtalelser, fordi de viser, hvor meget eller rettere hvor lidt det har paa sig, naar man paastaar, at Nadverofferet ifølge Kirkemødet i Trento er et Offer for sig og ved Siden af Korsofferet. Var det nemlig Kirkemødets Lære, kunde ikke saa mange ansete Theologer lære det stik modsatte. Mindst af alt Theologer, der selv har været med til at afatte den dogmatiske Erklæring.

Den historiske Sandhed er da ogsaa, at man paa Kirkemødet enedes om kun at tage Stilling til Reformatorenes Vranglærdomme og altsaa at lade Spørgsmaalet om Forholdet mellem Nadverofferet og Korsofferet staa aabent. Man enedes med andre Ord om at udtale som katolsk Lære, at skønt Christus har ofret sig een Gang for os paa Korset, har han alligevel ogsaa ved den sidste Nadver ofret sit Kød og Blod under Brøds og Vins Skikkelser. Om den blodige Handling paa Korset og den ublodige i Nadversalen efter katolsk Lære er een eller to, undlod man at udtale sig om.

Flertallet holdt paa, af det efter katolsk Lære var een eneste Offerhandling, der begyndte rituelt i Nadversalen og fuldbyrdes blodigt paa Korset.

(Fortsættes).

Hubert Messerschmidt.

Asta Lund-Larssen in memoriam.

Søndag Morgen den 26. Juni kaldte Herren Asta Lund-Larssen hjem. Hun var blevet prøvet gennem svære Lidelser, men hun var ogsaa efter menneskelig Forstand modnet til Guds Paradis. — For os, der kendte hende, forbliver hun uforglemmelig, for hun var den helstøbte Katholik.

Asta Lund-Larssen konverterede for 16 Aar siden og blev Kirken en trofast Tjenerinde siden. Under et ubeskrivelig smertefuldt Sygeleje, der varede syv Maaneder, forstod hun at sprede Lys og Fred omkring sig med sit straalende Smil. Hun fulgte med indtil det sidste i alt, hvad der foregik i den katholske Verden, og med den dybeste Forstaaelse mødte hun de Mennesker, der under hendes tunge Sygeleje betroede hende deres Bekymringer og Sorger. For D. K. K. F. betyder Asta Lund Larssens Død et stort Tab; kort før sin Sygdom blev hun valgt ind i Bestyrelsen og kastede sig med Iver ud i Forbundsarbejdet, desværre kun for en kort Tid. Hun besøgte trofast sine Fattige og var dem en sand Ven. Hun fulgte med et stort og deltagende Hjerter Forbundets Glæder og Sorger og vil nu, det maa vi tro, være dets faste Støtte i Himlen.

Store Sorger og lange Sygdomme i Familien havde knyttet Asta Lund-Larssen og hendes Søster saa fast sammen, at vi med menneskelig Forstand synes, at det er urimelig haardt, at de skulde skilles allerede, men som hun selv sagde en af de sidste Dage: »Jeg maa af Sted, jeg maa af Sted!« Ja, hun maatte af Sted, for hun var moden til Himlen. — Vi Mennesker har saa svært ved at lide, Asta Lund-Larssen forstod Kunsten at lide med et stort Smil — med Rosenkransen, som altid, altid var i hendes Hænder, fast trykket ind til sig. Hendes Søster og alle vi, der holdt af hende, haaber, hun vil forblive os nær med hele sit rige Hjerter.

Ære være hendes Minde — og Tak til Gud for, hvad hun gav os.

Gertrud Ballin.

Fra den vide Verden

Italien.

Paa Øen Malta har der, som før omtalt her i Bladet, i de sidste to Aar hersket en ret skarp Strid mellem Stat og Kirke. Den har faaet en ret uventet og pludselig Afslutning, idet den engelske Minister paa Øen, Lord Strickland, har sendt de katholske Biskopper en Undskyldning, som Paven har fundet fyldestgørende. Den lyder saaledes: »Lord Strickland beklager oprigtigt, at han i Parlamentsdebatter i England og paa Malta og ved andre Lejligheder, for at forsvare sig mod politiske Modstandere, er stødt sammen med Kirken og dens Myndighed og har brugt Ytringer, som burde lages tilbage, og som han herved tager tilbage, idet han ydmygt og uforbeholdent beder om Tilgivelse. Endvidere er det ham magtpaaliggende at erklære, at hele sit Liv igennem har han været fast bestemt paa at være en tro Søn af den hellige Kirke, i hvis Skød han ønsker altid at forblive.«

Rusland.

Den russiske Bolsjevik-Sekt »De Gudløse« har nylig antaget et Begravelsesritual, som skal erstatte de kirkelige Ceremonier.

En »rød Begravelse« gaar saaledes for sig: I Spidsen for Processionen, som begiver sig til Kirkegaarden, gaar Fanebærere med Bannere og Vimpler med Fagforenings- og professionelle Symboler; derefter kommer Sovjets Repræsentant, der træder i Stedet for Præsten, og saa følger Kisten, som bæres af Medlemmer af Fagforeningen. Ligvognen er rødmalet, Kisten ligesaa, og paa Midten af den er anbragt en femspidset Stjerne og en korslagt Segl og Hammer. Efter Kisten kommer Orkesteret, som spiller en Militærmarch eller letbenede Melodier, ledsagede af Trommehvirvler. Den Afdødes Slægt og Venner skal se saa muntre ud som muligt; thi Ceremonien skal symbolisere den antireligiøse og revolutionære Kamp. Liget bliver brændt, efter at man først har holdt gudsbespottelige Taler for at latterliggøre Kirken og dens Begravesskikke.

Indkvartering af Kongresdeltagere i København.

Provinsen er stærkt interesseret i Kongressen. Vi har allerede faaet Meddelelse om flere Hundrede Personers Deltagelse. Deraf ønsker 84 Personer Indkvartering, nemlig 39 Damer, 20 Herrer, 5 unge Mænd, 12 unge Piger, 8 Børn. De allerfleste anmoder om baade Logi og Kost. 21 af de 84 Personer giver Afkald derpaa.

Disse Deltagere kommer navnlig fra Aarhus, Aalborg, Vejle, Fredericia, Haderslev, Esbjerg og Bornholm.

Tilbudene staar endnu langt fra paa Højde med Efterspørgselen. Men det er sikkert heller ikke blevet de københavnske Katholiker klart, hvor stort Behøvet er.

De indtil nu tilbudte Privatkvarterer har Plads til 19 Personer, deraf 5 uden Kost (eller kun med Morgenmad). I vore forskellige Skoler kan vi nok indrette improviserede Sovesale til en Del, men Vanskeligheden bestaar i at skaffe Kosten. Vi haaber derfor paa, at der er langt flere, der tilbyder Privatlogi og gratis Kost*).

Yderligere venter vi en Del Anmodninger om Indkvartering og Kost fra svenske og norske Deltagere; Nordmændene kommer allerede Onsdag den 17. August.

Som man ser, vil der blive Brug for den gode danske Gæstfrihed. Det vil sikkert vise sig, at det ikke er for ingenting, at vi har det kønne Ordsprog: Hvor der er Hjerterum, er der ogsaa Husrum.

Tilbudene, for hvilke takkes paa Forhaand, sendes til Pastor C. Benzøn, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N.

Sekretariatet.

*) Vi gør opmærksom paa, at der saaledes vil blive megen Brug for Tilbud om Kost alene.

Vor kære Søster, Frk.

Ellen Kirstine Wahl,

døde den 4. Juli 1932.

Hendes Søkende.

Begravelsen finder Sted Lørdag den 9. Juli Kl. 10 fra St. Ansgar Kirke (Bredgade 64) til Katholsk Vestre Kirkegaard.

R. I. P.

Søndagsgudstjeneste udenfor København i Sommermaanederne.

	Stille Messe. Kl.	Højmesse. Kl.	Andagt. Kl.
Aabenraa		9 ^o / ₄	16
Aakirkeby (Jernbanegade)		10	18
Aalborg (Kastetvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8 ¹ / ₂	10	19 ¹ / ₄
Dalum Kloster	6 ¹ / ₂	10	17
Ebeltoft: 2. Sønd. i de ulige Mdr.		10
Esbjerg (Nørregade)	7	10	19
Fredericia (Sjællandsgade)	7	9 ¹ / ₂	14
Grenaa: 2. Sønd. i de lige Mdr.		10
Haderslev	7	9 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole): 4. Sønd. i Md.		10
Helsingør (Nygade 8)	8	10
Holbæk (Kastanievej 19)		9 ^o / ₄
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.		9
Horsens (Nørregade 19)	7 ¹ / ₂	10	14
Hørsholm	9
Kolding (Alhambravej)	7 ¹ / ₂	9 ¹ / ₂	19
Køge (Elisevej)	8	10	17
Ledreborg	9 ¹ / ₂
Maribo (Ny Østergade)	8 ¹ / ₂	10	polsk
Nakskov	9 dansk	10 ¹ / ₂	polsk 19 ¹ / ₄
Nyborg (Stella Maris, Vindingevej) ..		10
Nykøbing F.	8	10
Næstved	8	10
Odder (Holsteinsgade 29): 2. og 4. Sønd. i Md.		10
Odense (Torvet 7)	8	10
Pindstrup: 1. og 3. Sønd. i Md.		10	14 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade)	7	10	20
— 2. Sønd. i Md.		8	11 20
Ringsted (St. Knudsgade)	8	10
Roskilde (St. Olgade)	8	10	17
Rudkøbing	10
Rønne (Østergade 59)		10	18
Silkeborg (Vestergade)		10	14
Slagelse (Frederiksgade)	8	10	19 ¹ / ₂
Svendborg (Havnegade 1)	8	10
Sønderborg (Kongevej 27): Alle Søndage undt. 1. Sønd. i Md.		10
Tønder (Statsskolens Aula) 1. Sønd. i Md.		10
Vejle (Blegbanken)	7	9 ¹ / ₂
Vordingborg (Hotel Valdemar, 1. Sal): Sidste Sønd. i Md.		10

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferencer.

Kirkelig Kalender.

Juli.	Juli.
10. S. 8. Søndag e. Pintse.	17. S. 9. Søndag e. Pintse.
11. M. Pius I.	18. M. Camillus af Lellis.
12. Ti. Johannes Gualbertus.	19. Ti. Vincents af Paul.
13. O. Anacletus.	20. O. Hieronymus Æmiliani.
14. T. Bonaventura.	21. T. Praxedes.
15. F. Henrik, tysk-romersk Kejser.	22. F. Maria Magdalene.
16. L. Vor Frue af Bjerget Karmel.	23. L. Apollinaris. — Vigilie.

Juli. Ugens Messebønner.

10. S. **8. Søndag e. Pintse** (680—515); 2. *Sæt Bønner*: Syv hellige Brødre samt Rufina og Secunda (Kirkebøn (849—687), Stillebøn og Slutningsbøn (994—687)), 3. *Sæt Bønner*: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 4. *Sæt Bønner*: Om Fred og Enighed*).
11. M. † Pius I (994—[5]); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg, 4. *).
12. Ti. Johannes Gualbertus (994—816); 2. Nabor og Felix (995—817), 3. *).
13. O. † Anacletus (996—818); 2., 3. og 4. som Mandag.
14. T. Bonaventura (996—818; 2 *).
15. F. † Henrik, tysk-romersk Kejser (996—830; 2., 3. og 4. som Mandag
16. L. Vor Frue af Bjerget Karmel (997—819); 2. *).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) Findes i N. U. Nr. 15, Side 312.

Sakramentskirken vil være lukket

fra Mandag den 11. Juli til cirka Mandag den 25. Juli paa Grund af Reparation (Hvidtning). I den Tid (ogsaa de to Søndage inden for dette Tidsrum) læses Messe i Skolens Forsamlingsaal, 1. Sal; paa Hverdage Kl. 7 og Kl. 8, paa de to Søndage kun stille Messer Kl. 8 og Kl. 10.

Katolsk Arbejdsanviænings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig Husjomfru til stort Herskabshjem paa Sjælland.

Plads søges:

af en sprogkyndig Kontormand; en Kontordame ved Maskinskrivning; en Dame ved onfektion, Trikotage eller Damehatte (perfekt i Tysk); en Skrædermester-Tilskærer, villig til alt inden for Herre- og Dame-skræderi (i Odense).

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbh. K. Telf. Byen 8626.

FREMMEUDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (A.L.B. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartaal (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paat 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 29.

Søndag den 17. Juli

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Kirken i Aakirkeby. — Messeofferet. — Reolen. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 16, 16-23.

Ingen Synder kan unddrage sig Guds Straffedom.

1. Gud er jo ikke langt borte fra os.

Sig ikke, jeg kan skjule mig for Gud; og hvem skulde huske mig i det høje? 16, 16.

*2. Men han er allestedsnærværende
og opfylder med sin Magt hele Verdensaltet.*

(Sig heller ikke): Jeg kan ikke genkendes i den store Folkemængde; for hvad betyder jeg i den umaadelig store Verden? — (Jeg svarer): Se blot (Luftens) Himmel og (Stjernernes) Himmel; Havets Dyb og hele Jorden og alt, hvad de rummer; — de skælver ved Synet (af Gud). Ligesaa rystes Bjerge og Høje og Jordens Indre af Rædsel, blot Herren ser paa dem. 17-19.

3. *Kun en Taabe bryder sig ikke om disse Kendsgerninger.*

Men alt dette har (Synderens) Hjerte ingen Forstaaelse for. Gud derimod gennemskuer hvert Hjerte. (Ja,) hvem gransker Guds Veje? (De er som) en Stormvind, som Menneskets Øje heller ikke kan se. De fleste af (Guds) Gerninger er jo skjulte. Hvem tænker f. Eks. paa hans retfærdige Gerninger og taler derom? Hvem regner med dem og forbereder sig til (Gengældelsen)? 20-22a.

4. *Hvoraf kommer denne Blindhed?*

Nogle har vist Tanken paa Pagten (mellem Gud og Mennesker) langt bort fra sig, skønt alle paa Dommens Dag skal drages til Ansvar.

(Desuden) har et Menneske, der er blottet for Indsigt, (kun) intetsigende Ting i sit Hoved; og en Mand uden Kløgt, men fuld af Vildfarelser, kender (ikke til andet end) Taabeligheder. 22b-23.

Anmærkning: Naar Syndens Lyst faar Tag i Mennesket, er det, som om en Stemme vilde latterliggøre den Straf, der følger i Hælene paa den. »Hvad ved Gud? Han ligner jo en Dommer, der staar bag sorte Skyer. Skyerne skjuler os for ham, saa han ikke kan se os. Dertil er han saa langt borte som den Himmelrunding, han gaar paa« (slg. Job. 22, 13 f.). Eller den siger: »Herren er flyttet fra Landet og Byen, han ser intet« (Ez. 9, 9). Men til dette store Selvbedrag svarede allerede Profeten Jeremias: »Saaledes lyder det fra Herren: Tror du, at jeg kun er en Gud i det nære og ikke en Gud i det fjerne? Kan nogen krybe i Skjul, saa jeg ikke ser ham? Er det ikke mig, der fylder Himmel og Jord?« (slg. Jer. 23, 23). Det er disse Tanker, Jesu Sirach uddyber for at advare mod Synden. Lad os derfor huske een Ting og aldrig glemme den, nemlig det Raad: »Flygt for Synden som for en Slange; for nærmer du dig, saa bider den dig. Som en Løves Tænder er Syndens Tænder, de dræber Menneskets Sjæl« (Sir. 2¹, 2. 3.).

F. K.

Kirken i Aakirkeby.

(Sluttet.)

I Kirken.

Ved Ankomsten til Kirken, hvor Dannebrog og det gul-hvide Paveflag vajede, var der samlet mange foran den lukkede Kirkedør, der først blev aabnet af Kirkens Præst, da Biskoppen og hans Følge naaede frem til Indgangen.

Øverst i det smukke, lyse Kirkerum blev der anvist Plads til en Række særlig indbudte, hvoraf vi bemærkede: Amtmand Øllgaard, Dommer Lamdrup, Nexø (i Gala),

Rosenkranskirken i Aakirkeby.

Politimester Jensen, Borgmester Nissen-Petersen, Aakirkeby, Postmester Hansen, Aakirkeby, Sogneraadforeningens Formand, Amsraadsmedlem Lind, Brogaard, Pastor Rohde, Østerlars, Kirkens Bygmestre o. fl.

Kirkerummet fyldtes hurtigt, og da Kirkedøren blev lukket ved den egentlige Indvielseshøjtideligheds Begyndelse, stod der endnu en Del udenfor, som ikke var kommen ind.

*

Over Koret brænder nu den evige Lampe, ved Opgangen dertil staar to svære Malmlysestager, og i Hjørnet er af Søster Rudolfina arrangeret prægtige Blomsterdekorationer af Bregner og Højsommerens mangefarvede Flora. Paa Marmoralteret, der ligeledes er blomsterkranset, er tændt tolv Lys . . og nu tager Højtideligheden sin Begyndelse.

Biskoppen staar foran Alteret med sine Medhjælpere, klædt i hvidt, og to Messedrenge, der gaar til Haande, og iføres nu den røde Messehagel med det gyldne Kors.

Saa falder Orglet ind, Børnekoret istemmer den første Salme: »Paa Sandheds Fjeld en Bygning staar« med kraftige, lyse Stemmer ... og den hellige Messe tager sin Begyndelse.

Derefter bringes Biskoppen til Sæde,

Pastor Zoetmulder

knæler og kysser hans Haand — og træder saa frem i sin hvide og sorte Præstedragt for at tale over Dagens Evangelium, idet han først læser et Stykke af Johannes' Aabenbaring 21. Kap.: »I hine Dage saa jeg den hellige Stad, det ny Jerusalem, stige ned fra Himmelen...« og derefter Lukas' 19. Kap. om den rige Overtolder Zachæus, der krøb op i et Træ for at faa Jesus at se, da han drog gennem Jericho ... og straks blev omvendt. Præsten udtalte derefter bl. a.:

— En dejlig Majdag i 1212 strømmede Folk mod Aakirkeby. Fra nær og fjern kom de for at konsekrere den nye Kirke. Vel var der tunge Tider. Valdemar Sejer herskede over de Danske, men der var lige kommen Besked om, at Dronning Dragomir, den elskede Dronning Dagmar, laa for Døden og døde kort efter. Men der var samtidig Glæde og Fryd, fordi man skulde se Ærbiskop Anders Sunesøn, Overhyrden fra Lund — senere berømt fra Estlandsslaget — og alle Præsterne ved Indvielsen af Kirken til Ære for St. Hans.

Syv Hundrede Aar efter er vi atter kommen til Aakirkeby. Vi Katholiker har atter den store Glæde at have en Kollega af den store danske Ærkebiskop og Stedfortræder for Pave Pius XI i Rom iblandt os.

For anderledestroende Brødre og Søstre ser det maaske mærkeligt ud, at vi ofrer saa mange Penge paa vore Kirker. De kan ikke blive smukke nok. Vi Katholiker betragter Kirken som Faderhuset. Her knæler alle og synger: Sanctus, sanctus, sanctus, — hellig, hellig, hellig er du, Hærskarernes Herre!

Men hvis vi Katholiker byggede smukke Kirker, men uden Jesus i vore Hjerter, kunde vi ønske, at Lynet slog ned og ødelagde det hele. Vi skal ikke tjene i det ydre, men alle sammen være en Bolig for Jesus Christus.

Zachæus havde ikke set Jesus. Derfor var han krøbet op i Træet. Og han forstod straks, hvad Jesus mente: Han skulde begynde med at rense sit Hjerte, saa han virkelig kunde sige, at Jesus var velkommen. Han vilde give

Halvdelen af sit Gods til de Fattige og gøre godt mod dem, han havde gjort ondt.

Det er det samme, Herren siger til os: Kom og tag Bolig i mig. Uden det er alt andet intet, Udsmykningen, Blomsterne — naar der ikke staar et Hjerte bag, der brænder for Jesus. Vi maa ofre os for ham og tjene ham i alle Ting,

Jeg vil ønske Sogneboerne til Lykke med den smukke Kirke og haabe, at denne lille Kirkefest kan faa sin Betydning for hver især, saa vi giver Herren en Bolig, en Kirke, i vore Hjerter.

Tak, Deres Excellence, fordi De har villet indvie denne Kirke. De er blevet som en Ansgar, som en Anders Sune-søn. Tak paa hele Menighedens Vegne — og Guds Velsignelse følge Dem paa alle Deres Veje!

Og Tak til alle de Indbudte. Vi føler, at der er kommen en anden Aand overfor os Katholiker, og det er en stor Glæde for os.

Endelig Tak til Haandværkerne og Bygmestrene, som har arbejdet paa dette lille Kirkehus. Maatte Gud aabne Bolig for os alle i Himlen, naar vi elsker Jesus i vore Hjerter! I Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn!

Saa istemmer Koret: »Vor Gave vi frembære i Jesu Christi Navn . . .«, og Messen fortsættes ved Alteret.

Endnu et Par Salmer. Kirkeklokken lyder . . . og Biskoppen træder frem i Koret i hele sit guldindvirkede Skrud, med Mitra, Krumstav og Bispering.

Biskop Brems om den økonomiske og aandelige Krise.

»Elskede i Christo!« begynder Biskoppen . . . »Det var et glædeligt Syn, der viste sig, da jeg nærmede mig Aakirkeby — den smukke, ny Kirke med det smukke Klokke-taarn. Mon nu det Indre svarer til det Ydre? tænkte jeg. Men jeg blev glædelig overrasket i dette hyggelige Kirkerum, et Fadervor i Sten.

Vi føler alle, at vi lever i en økonomisk og aandelig Krisetid. Det er ikke længe siden, at Paven udsendte sit Verdensbrev, hvori der peges paa Samfundets Saar og Vejene til at blive lykkelige igen. Vi søger nok at glemme al den Sorg, Menneskene oplever. Men Sorgen er der. Vi lever i en meget vanskelig Tid, og det kan være, vi kun er ved Begyndelsen. Derfor, siger den hellige Fader, maa vi indskrænke og spæge os. Det lyder maaske ikke godt i mange Ører, men vi maa til det, hvis vi ikke skal komme dertil af den bydende Nødvendighed.

Og vi skal bede! Mit første Indtryk af det ny Kirkehus var, at det stemte til at knæle ned i Bøn. Det er en stor Lykke at begive sig herind og finde Hvile for sine Tanker og fæste dem paa ham, der kan give os alt, hvad vi trænger til.

For os Katholiker er Alterets Sakramente det centrale. Jesus Christus er selv til Stede paa vore Altere til Trøst for de mange, der kommer for at tale med ham, som et Barn taler til sine Forældre.

Jeg vil ønske Menigheden til Lykke med dette smukke Kirkehus. Paa dette Sted, hvor Evighedslampen nu er tændt, vil mange Mennesker kunne finde Trøst og Hjælp i tunge Stunder.

Og jeg vil lykønske Pastor Zoetmulder. Der skal Aar til at samle de Midler, en saadan Kirke koster. Men det smukkeste Minde, en Præst kan sætte over sin Præstegerning, er at bygge en Kirke.

Biskoppen takker dem, der havde bidraget til Kirkens Opførelse, og alle de tilstedeværende — og slutter med at nedbede Guds Velsignelse. »Gid den i rigeste Maal maa blive hos eder alle til evig Tid. Amen!«

Derpaa følger den sidste Salme — og der lyder Vekselsang mellem Biskoppen og Koret. Efter Slutningsbønnen kommer de hvidklædte Smaapiger op ad Midtergangen... og saa skrider Bispen, lysende Velsignelsen, ned gennem Kirken, som derefter tømmes langsomt efter Knæfald og Korsets Tegn.

Messeofferet.

VI.

Offer-Formaalet.

Naar der gives saa mange modstridende Meninger om Sammenhængen imellem Nadverofferet, Korsofferet og Messeofferet, skyldes dette især den Uklarhed, der almindeligvis raader med Hensyn til Offer-Formaalet.

Vi maa derfor her komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal.

Og vi spørger først i ren Almindelighed: »Hvad er i det hele taget Formaalet med et Offer?«

Hertil svarer vor Katekismus: det er at ære Gud som Herren over alle Ting.

Det kan kun forstaas saaledes: at vi med et Offer vil anerkende Guds uindskrænkede Ret til at byde over os og dermed ogsaa hans Ret til at tugte vore Overtrædelser.

Vi kan ikke dele denne Opfattelse — den synes os ikke at stemme overens med Offerets sande Natur, men forudsætter, at Offeret bestaar i at tilintetgøre en Offergave — en Anskuelse, vi allerede tidligere har afvist (jvf. N. U., Side 520).

Vi maa gaa ud fra som givet, at vi ved at ofre forstaar at skænke og vie Gud en synlig Gave —

altsaa give Gud tilbage, hvad han først gav os.

Enhver, der frembærer Gud et Offer, maa derfor med David bekende: »Fra dig er det altsammen, og af din Haand har vi givet dig« (1. Krøn. 29, 14).

Men nu er det klart, at Gud ikke har sine egne Gaver behov — hvad han minder Israel om, naar han siger: »Jeg behøver ikke Okser af dit Hus eller Bukke fra dine Hegn, thi alle Dyr i Skoven tilhører mig, Dyrene paa Bjergene i Tusindtal. Jeg kender alle Bjergenes Fugle, og hvad der rører sig paa Marken, staar for mig. Om jeg hungrede, vilde jeg (derfor) ikke sige det til dig — thi mig tilhører Jordens Kreds og al dens Fylde. (Og iøvrigt) mon jeg æder Oksers Kød og drikker Blodet af Bukke?« (Salme 50, 10-13.)

Hvad er da Meningen med at skænke og hellige Gud en synlig Gave?

Det er at ære ham — saaledes som vi ærer Mennesker ved at overrække dem Gaver.

Vi skænker og helliger ham hans egne Gaver for at bekende, at han er den Allerhøjeste, »af hvem, ved hvem og i hvem alt er, hvem der derfor tilkommer Ære i al Evighed« (Rom. 11, 36).

»Dig, Herre, tilhører Storheden og Magten og Æren og Herligheden og Værdigheden, ja alt i Himmel og paa Jord. Dit, Herre, er Riget, og du rager op over alt som et Hoved, og Rigdom og Ære udgaar fra dit Aasyn, og du raader over alt, og i din Haand er der Kraft og Vælde, og i din Haand ligger det at gøre alt stort og stærkt. Thi lover og priser vi dit herlige Navn, o Gud. For hvem er jeg, og hvad er mit Folk, at vi skulde have Evne til at give dig en frivillig Gave som denne? Fra dig er det altsammen, og af din Haand har vi givet dig« (1. Krøn. 29, 11-14).

Man kan nu spørge: hvorfor udtrykker vi dette ikke blot i Ord? hvorfor ogsaa i Handling — ved at skænke

og vie Gud en synlig Gave? Kunde vi ikke nøjes med at bekende i Hjertets Oprigtighed: »Stor er Herren og værdig til at prises over al Maade. Stor er hans Vælde og uden Maal hans Visdom« (Salme 145, 3 og 147, 5).

Svaret er dette:

Vi skylder Gud at bekende, at han er den Allershøjeste: af hvem, ved hvem og i hvem alt, som er, er; af hvem, ved hvem og i hvem alt, som lever, lever; af hvem, ved hvem og i hvem alt, som rører sig, rører sig; af hvem, ved hvem og i hvem alt, som er godt, er godt; af hvem, ved hvem og i hvem alt, som er skønt, er skønt; af hvem, ved hvem og i hvem alt, som er vist, er vist; af hvem, ved hvem og i hvem alt, som er elskeligt, er elskeligt (jvf. Rom. 11, 36) —

at han derfor er selve Livet og Lyset og Skønheden og Sandheden og Godheden og Visdommen og Retfærdigheden og Kærligheden — alle Fuldkommenheders bundløse Hav.

Men skal en saadan Bekendelse og Lovprisning ikke være blotte Ord, maa vi nødvendigvis erkende og elske ham i al hans uendelige og ubegribelige Fuldkommenhed. Kun hvad vi virkelig kender og elsker, kan vi prise og tilbede »i Aand og Sandhed« (Joh. 4, 24).

Nu maa vi erkende, at vi ikke elsker Gud af hele vort Hjerte, af hele vor Sjæl, af vort ganske Sind og af alle vore Kræfter. Derfor erkender vi ham heller ikke saaledes, som vi skal for at kunne prise ham saaledes, som vi skal. Derfor skal vi »lede efter ham for at komme til at føle og finde ham« (Ap. Gern. 17, 27) — det vil sige, at vi skylder Gud at stræbe efter at komme til at erkende og elske ham fuldkomment for at kunne prise ham fuldkomment.

Er dette ikke Meningen, naar vi bringer Gud en Gave, da ærer vi ham kun med Læberne, medens vort Hjerte er langt fra ham.

Naar vi skænker og helliger Gud en synlig Gave for at ære ham som den Allershøjeste, maa vi derfor lægge en dybere Betydning deri, hvis det skal finde Velbehag i Guds Øjne:

den synlige Gaves Helligelse maa være et Udtryk for, at vi skænker og helliger os selv med alt, hvad vi er og har, for at ære og prise hans hellige Navn i Aand og Sandhed, og

den synlige Gaves Tilberedelse maa være et Udtryk for, at vi vil berede vort eget Hjerte, for at vi kan komme til at erkende og elske ham saaledes, at vi kan prise ham som dem, der tilbeder det, de kender« —

»thi det er saadanne Tilbedere, Faderen vil have« (Joh. 4, 22. 23).

Det synlige Offer er derfor et Symbol og et Løfte paa et usynligt Offer, og den synlige Gave er et Pant, som vi giver Gud paa os selv. Tager Gud imod dette Pant, forpligter han derfor baade sig selv og os: han forpligter sig til at tage imod os, der har skænket os selv til ham i Pantet, — han forpligter os, fordi vi har skænket og helliget ham den synlige Gave som et Pant paa os selv.

Deri ligger det synlige Offers dybe Betydning — en Betydning, hvis dybe Mening først vil blive helt klar, naar vi kommer ind paa Formaålet med Christi Offer.

Hvad vi her har sagt om det synlige og usynlige Offer, er ikke vor Lære — det er den nedarvede. Den hellige Augustin siger: »Det, alle kalder et Offer, er et Tegn paa det sande Det synlige Offer er et hemmelighedsfuldt Symbol d. v. s. et helligt Tegn paa et usynligt« (Civ. Dei 10, 5).

Ved det usynlige forstaar han Offeret af os selv, hvorved »vi kommer til at vedhænge Gud, vort højeste Gode«. Det kalder han det »sande« Offer, fordi det er det, der giver det synlige Offer Karakteren af en sand Gudsdyrkelse. Det synlige er kun Udtryk for det usynlige, et helligt Tegn og Pant paa det.

Til et sandt og virkeligt Offer hører der saaledes nødvendigvis saavel et synligt som et usynligt Offer. Det synlige Offer — Symbolet — gør, at man kan tale om et Offer i egentlig Forstand, det usynlige gør, at man kan tale om et sandt Offer. Uden det synlige vilde vi ikke have et egentligt Offer, uden det usynlige ikke et sandt.

Paa Spørgsmaalet: »Hvad er Formaålet med et Offer?« kan vi altsaa svare: det er at ære Guds uendelige Majestæt — d. v. s. ære ham for hans uendelige Fuldkommenheds Skyld.

Paa Spørgsmaalet: »Hvordan ærer vi ved et Offer Guds uendelige Majestæt?« kan vi svare: vi ærer Guds uendelige Majestæt ved et Offer, fordi vi skænker og helliger ham den synlige Gave til Tegn og Pant paa Offeret af os selv, d. v. s. til Tegn og Pant paa, at vi vil stræbe efter at tilhøre og vedhænge ham i fuldkommen Kærlighed for at kunne erkende hans uendelige Fuldkommenhed og saaledes prise den i Evighed.

En anden Mening kan der ikke være med Offeret, fordi et Offer bestaar i at skænke og vie Gud en synlig Gave — det ligger med andre Ord i selve Offerets Natur.

Hvad nu med Takofferet, Bønofferet og Soneofferet?

Med Hensyn til Takofferet og Bønofferet kan der ikke være særlige Vanskeligheder. Det er jo klart, at Taksigelse altid bestaar i at prise Guds Godhed, Miskundhed, Magt og Visdom — en anden Form for Taksigelse kender Skriften ikke: »Lovet være Herren,« hedder det, »thi han har hørt mine inderligste Bønners Røst. Herren er min Styrke og mit Skjold, til ham har jeg slaaet min Lid, og jeg vil blive hjulpet. Derfor fryder mit Hjerte sig, og jeg vil prise ham med Sang« (Salme 28, 6. 7). Eller: »Jeg vil ophøje dig, Herre, thi du har draget mig op og ikke ladet mine Fjender glæde sig over mig. Herre, min Gud, til dig raabte jeg, og du bjergede mig . . . Lovsyng (derfor) Herren, I hans fromme, og pris hans hellige Navn« (Salme 30, 1-5). Iøvrigt hedder det udtrykkeligt: »Den, der frembærer et Taksigelsesoffer, ærer mig« (Salme 50, 23).

Takofferet er derfor ligesom ethvert andet Offer i Grunden et Lovprisningsoffer og faar kun sin Karakter af Taksigelse derved, at det frembæres med Henblik paa de modtagne Beviser for Guds Godhed og Miskundhed imod os.

For Bønofferets Vedkommende kan Sagen heller ikke volde nogen Vanskelighed. En god Bøn er jo i Grunden ogsaa altid en Lovprisning af Guds Magt og Visdom og Godhed: »Jeg slaar min Lid til Guds Miskundhed evindeligt og altid« (Salme 52, 10). »Jeg raaber til Gud, den Allerhøjeste, til Gud, der fuldfører sin Gerning for mig . . . Han sender sin Miskundhed og sin Trofasthed« (Salme 57, 3. 4). »Giv os Hjælp imod vore Fjender, thi Menneskehjælp er Tomhed« (Salme 60, 13). »Til ham raabte jeg med min Mund, og Lovsang var under min Tunge« (Salme 66, 17). Den gode Bøn er imidlertid ikke blot i sig selv en Lovprisning af Guds Miskundhed, Magt og Storhed, en Bekendelse, at »vor Hjælp er i Herrens Navn« — den fremføres ogsaa under Henviisning til, at Bønhoørelsen vil tjene Gud til Ære, og med Løfte om, at vi selv vil prise hans Navn: »Til dig, Herre, tager jeg min Tilflugt . . . thi du er min Klippe og min Borg, og for dit Navns Skyld vil du føre og lede mig« (Salme 32, 1-4). »Kast mig ikke bort fra dit Aasyn, og tag ikke din Helligaand fra mig. Giv mig din Frelses Fryd, og ophold i mig en villig Aand. Da vil jeg lære Overtrædere dine Veje at kende, og Syndere skal omvende sig til dig« (Salme 51, 13-15). »Gud være os naadig og velsigne os, han lade sit Aasyn lyse over os, for at man paa Jorden maa kende din Vej, blandt Hedningerne din Frelse, og Folkeslagene skal prise dig, o Gud« (Salme 67, 1-4). »Hør, o Gud, mit Klageraab, mærk

paa min Bøn saa vil jeg lovsynge dit Navn til evig Tid og betale mine Løfter Dag for Dag« (61, 1. 9).

Ogsaa Bønofferet er derfor i Grunden et Lovprisningsoffer, blot at det frembæres for at opnaa Guds Hjælp i et bestemt Anliggende.

Med Hensyn til Soneofferet gælder det blot om at have det rette Begreb om, hvad sand Sone er for Gud. Skriften kender ikke noget til den gængse Opfattelse, at Christus har lidt Døden for paa vore Vegne at anerkende, at vi som Oprørere imod Gud havde fortjent at straffes med Døden. »Et sandt (Sone-) Offer for Gud,« siger David, »er en sønderknust Aand, et sønderknust og ydmygt Hjerte vil Herren ikke forskyde« (Salme 51, 19). Og hvorfor ikke? Fordi en sønderknust Aand, et ydmygt og sønderknust Hjerte er for Gud som Hjortens Skrig efter en Kilde med rindende Vand, som Raabet fra Dybet: Herre, hør min Røst, agt paa min bedende Stemme: mod dig alene har jeg syndet; hvad ondt er i dine Øjne, har jeg øvet (Salme 51, 6) — jeg er ikke værdig at kaldes din Søn: men her sætter jeg Livet til af Sult . . . Fader, hos dig har selv den ringeste Daglejer fuldt op af Brød: tillad mig at komme hjem til dig og tjene hos dig som ringe Daglejer: da skal min Tunge prise din Retfærdighed, og min Aand skal fryde sig i Gud, min Frelse . . . (jfr. Luk. 15, 17-19 og Salme 51, 16).

Se, det er efter Skriftens Udsagn et sandt Offer for Gud, en Sone og Oprejsning, som han ikke kan afvise. Thi det er en Lovprisning af Faderhjemmet, et Raab til Gud, at vi er skabt for ham, og at vort Hjerte er uroligt, til det hviler i ham. Derfor iler han ogsaa ud og løber sit elskede Barn i Møde, kryster det i Favn og fører det ind og ifører det sit bedste Skrud, sætter en kostbar Ring paa dets Finger og bænker det ved sin højre og fejrer Gensynsglæden ved et festligt Bord: »thi det Barn, som jeg troede dødt, lever, og min Søn, som jeg troede tabt, er fundet« (Luk. 15, 20-24).

Derfor er ogsaa Soneofferet helt igennem et Lovprisningsoffer — frembaaret af et ydmygt og sønderknust Hjerte, der »bærer tungt paa Vidnesbyrdet om sin Synd og paa Vidnesbyrdet om, at du modstaar de hovmodige« (Aug. Bekend., 1. Kap., 1).

Sonen og Oprejsningen bestaar deri, at vi i Sandhed giver Gud tilbage — skænker og helliger ham — hvad vi ved Synden fratog ham: vort Hjerte, vor Kærlighed og den Guddoms Ære, at han alene er i Stand til at stille vort Hjertes Trang for evigt og altid.

Vi kan altsaa fastholde, at Formaålet med Offeret i

ethvert Tilfælde er at ære Gud som den Allershøjeste, den uendelige og ubegribelige Gud.

Holder man sig nu for Øje, hvad vi her har sagt om Offer-Formaalet — især om Sammenhænget imellem det synlige og det usynlige Offer —, vil man forstaa: at strengt taget er et Offer først fuldkommet i det Øjeblik, da det usynlige Offer er fuldbragt — det vil sige i det Øjeblik, de ofrende har indfriet det givne Løfte at elske Gud af ganske Hjerter og af ganske Sjæle, saa at de kan prise ham »i Aand og Sandhed«.

Staar det en Gang fast, giver Sammenhænget imellem Nadverofferet, Korsofferet og Messcofferet sig ganske af sig selv — man vil forstaa, at det i Virkeligheden kun drejer sig om eet eneste Offer, der fuldbyrdes i tre Stadier.

(Fortsættes.)

Hubert Messerschmidt.

Pax, the monthly review of the Benedictines of Prinknash. April, May and June 1932.

Aprilheftet fortæller om Benediktinernes Arbejde i Syrien.

Kodifikationen af de liturgiske Melodier, som i den syriske og kaldæiske Kirke lige til vore Dage kun blev overleveret fra Slægt til Slægt mundtligt, er nu ved Samarbejde mellem Benediktinerne og adskillige syriske Præster delvist færdigbragt med moderne Nodesystem.

I Maj- og Junihefterne faar vi en interessant Beretning om en af de mange katholske Englændere, der under Dronning Elisabeth forlader Landet for i udenlandske Klostre at bede og sone for England. Det er om John Sidgreaves, som bliver Kartheuser i Italien og dér gennem et langt Livs Bod og Bøn naar frem til Helligheds Ry.

En tredje Artikel: Relikvier. Hvorledes opnaar vi Bønhørelse, naar vi ærer en Helgens Relikvi? Udgaar der en Kraft fra den? Er det Tro paa Helgenens Magt hos Gud, der virker Bønhørelse? Eller er et Stykke Ben eller Tøj at betragte som Medium, der ved Troens Bøn giver det, vi beder om? Det er altsammen Spørgsmaal, som Theologien ikke har afgjort. Men mon vi ikke gør bedst i at være i disse Troens Mysterier som enfoldige Børn, der

modtager Guds Gaver uden altid at spørge hvorfor og hvorledes?

Endelig maa jeg omtale en fortrinlig Artikel om Jesuiterne i Paraguay. Forfatteren fortæller om den mægtige Modsætning, der er mellem denne Blomst af sand, social Kristendom og Kommuniststaten i Rusland. — Meget i det ydre er ens, som f. Eks. fælles Landbrug, ingen Privatformue og ingen Klasseforskel, Statsmonopol paa al udenlandsk Handel, lokalt Selvstyre under Kontrol af en Centralkomité. Men den Aand, der besjæler og driver Sovjetstaten og hin Fortidens lykkelige kristne Stat, er vidt forskellige. Her er det Kærlighed, dér Had. Her Gudsdyrkelse, dér Tilbedelse af Maskinen. Her overtaler man, dér tvinges Undersaatterne som Slaver.

Kommunisten, der beskylder Religionen for at være et Skærnbræt for Kapitalismens Udplyndring af Masserne, vil vi vise hen til den kristne Stat i Paraguay.

Fr. Ansarius.

Fra den vide Verden

England.

Dr. William Edward Orchard, en berømt engelsk Prædikant, er for nylig blevet optaget i den katolske Kirke. Han er nu 55 Aar gammel og baade bekendt for litterær Virksomhed, idet han har udgivet en Række Bøger, i hvilke man stadig mærkede, at han nærmede sig det katolske Standpunkt, og tillige skattet og anset som Præst. Han havde længe været overbevist om, at St. Peter var den Klippe, Christus havde lovet at bygge sin Kirke paa, og følt sig draget mod Rom i de sidste ti Aar, men haft nogle Vanskeligheder paa periferiske Omraader. Efter at være løst fra sine forskellige gejstlige Forpligtelser i London rejste han for kort Tid siden til Rom, hvorom han selv fortæller: »Da jeg naede den evige By, varede det kun nogle faa Minutter, før jeg havde fattet min Beslutning. Jeg gik lige til St. Peters Kirke, knælede ved Apostlens Grav, bad foran det allerhelligste Sakramente og fornåm, at jeg var kommen hjem.« Dr. Orchard blev optaget i det private Kapel i det pavelige Institut for orientalske Studier af Jesuitpateren Mc Garrigle, Bibliothekar. Det er Dr. Orchards Mening at ville studere Theologi og blive Præst. Udgiveren af et kirkeligt Blad i London skriver: »Det gør mig ondt, at Dr. Orchard nu har

taget det afgørende Skridt, skønt jeg længe har vidst, at det vilde komme. Hans Konversion harmer mig dog ikke nær saa meget som nogle af hans Kollegers Overgang til den anglikanske Kirke. Dr. Orchard lader sig sidst af alt lede af personlig Forfængelighed. I Ungdommen var han en fattig Fyr, som begyndte at arbejde som ung og maatte slide haardt. Paa sit Livs Løbebane har han aldrig nogen Sinde tænkt paa timelig Fordel eller stræbt efter at vinde Ære og Berømmelse.«

Peking.

Da den Apostoliske Delegerede i Kina, Hs. Excellence Mgr. Constantini, en Dag besøgte en kinesisk Maleriudstilling i Peking, lagde han særlig Mærke til nogle Malerier af den kinesiske Kunstmaler Luk Tcheng; Mgr. Constantini, der som næsten alle Italienerne har Evnen til at forstaa og værdsætte Kunst liggende i Blodet, blev slaaet af den ufejlbare Teknik og den Renhed og kunstneriske Inspiration, der prægede denne Malers Værker, og han sagde til sig selv, at en Kunstner af en saadan Rang sikkert maatte være i Stand til ogsaa at tolke kristne Motiver.

Han lod Kunstneren komme hen til Delegationen, lod ham læse Evangelierne og viste ham Gengivelser af Malerier fra de bedste kristne Malerskoler. Tcheng anvendte saa nogen Tid til at læse og fordybe sig i Evangelierne, og nogen Tid efter kom han til den Apostoliske Delegation med et Maleri paa Silke, forestillende den hellige Jomfru i Tilbedelse foran Jesusbarnet. Allerede dette første Forsøg faldt heldigt ud, og Maleriet blev meget værdsat af alle dem, der fik Lejlighed til at se det. — Den kinesiske Kunstmaler fortsatte saa sine Forsøg og har allerede skabt en Række værdifulde Malerier over kristne Emner.

Ved dette Aars Begyndelse sendte Luk Tscheng et Brev til Mgr. Constantini, hvori han udtalte Ønsket om at faa Lejlighed til bedre at lære Meningen med Livet at kende og til at studere den katholske Religions Troslære. Han fik saa Undervisning af den kinesiske Sekretær ved den Apostoliske Delegation, og paa første Pintsedag modtog han af Mgr. Constantinis Haand Daaben, Firmelsen og den første h. Kommunion.

Denne Konversion minder om den berømte Konversion af den kinesiske Kunstmaler Li You Chan (født 1631, død 1718), der blev Jesuit, og som efterlod sig ikke blot fremragende Kunstværker, der nu er stærkt efterspurgte, men ogsaa en Del betydende kinesiske Skrifter til Forsvar for Kristendommens Trossandheder.

Søndagsgudstjeneste udenfor København i Sommermaanederne.

	Stille Messe. Kl.	Højmesse. Kl.	Andagt. Kl.
Aabenraa		9 ³ / ₄	16
Aakirkeby (Jernbanegade)		10	18
Aalborg (Kastetvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8 ¹ / ₂	10	19 ¹ / ₄
Dalum Kloster	6 ¹ / ₂	10	17
Ebeltoft: 2. Sønd. i de ulige Mdr.		10
Esbjerg (Nørregade)	7	10	19
Fredericia (Sjællandsgade)	7	9 ¹ / ₂	14
Grænaa: 2. Sønd. i de lige Mdr.		10
Haderslev	7	9 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole): 4. Sønd. i Md.		10
Helsingør (Nygade 8)	8	10
Holbæk (Kastanievej 19)		9 ³ / ₄
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.		9
Horsens (Nørregade 19)	7 ¹ / ₂	10	14
Hørsholm	9
Kolding (Alhambravej)	7 ¹ / ₂	9 ¹ / ₂	19
Køge (Elisevej)	8	10	17
Ledreborg	9 ¹ / ₂
Maribo (Ny Østergade)	8 ¹ / ₂	10	polsk
Nakskov	9 dansk	10 ¹ / ₂	polsk 19 ¹ / ₄
Nyborg (Stella Maris, Vindingevej) ..		10
Nykøbing F.	8	10
Næstved	8	10
Odder (Holsteinsgade 29): 2. og 4. Sønd. i Md.		10
Odense (Torvet 7)	8	10
Pindstrup: 1. og 3. Sønd. i Md.		10	14 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade)	7	10	20
— 2. Sønd. i Md.	8	11	20
Ringsted (St. Knudsgade)	8	10
Roskilde (St. Olsgade)	8	10	17
Rudkøbing	10
Rønne (Østergade 59)		10	18
Silkeborg (Vestergade)		10	14
Slagelse (Frederiksgade)	8	10	19 ¹ / ₂
Svendborg (Havnegade 1)	8	10
Sønderborg (Kongevej 27): Alle Søndage undt. 1. Sønd. i Md.		10
Tønder (Statsskolens Aula) 1. Sønd. i Md.		10
Vejle (Blegbanken)	7	9 ¹ / ₂
Vordingborg (Hotel Valdemar, 1. Sal): Sidste Sønd. i Md.		10

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferencer.

Kirkelig Kalender.

Juli.	Juli.
17. S. 9. Søndag e. Pintse.	24. S. 10. Søndag e. Pintse.
18. M. Camillus af Lellis.	25. M. Jacob, Apostel.
19. Ti. Vincents af Paul.	26. Ti. Anna, Jomfru Marias Moder.
20. O. Hieronymus Æmiliani.	27. O. Pantaleon.
21. T. Praxedes.	28. T. Nazarius, Celsus, Victor I og Innocents I.
22. F. Maria Magdalene.	29. F. Olav, Konge af Norge.
23. L. Apollinaris. — Vigilie.	30. L. Gudsmoders Lørdagsmesse.

Juli. Ugens Messebønner.

17. S. 9. Søndag e. Pintse (684—519); 2. Sæt Bønner: Alexius ([47]—[47]), 3. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 4. Sæt Bønner: Om Regn ([124]—[109]).
18. M. Camillus af Lellis (1001—823); 2. Symphorosa og hendes syv Sønner ([28]—[28]), 3. Om Regn ([124]—[109]).
19. Ti. Vincents af Paul (1002—825); 2. Om Regn ([124]—[109]).
20. O. Hieronymus Æmiliani (1003—825); 2. Margarethe ([61]—[61]), 3. Om Regn ([124]—[109]).
21. T. † Praxedes (N. M. 1007); 2. Om de helliges Forbøn (N. M. [120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om Regn (N. M. [124]).
22. F. Maria Magdalena (1008—830); 2. Om Regn ([124]—[109]).
23. L. Vigilie til Apostlen Jacobs Fest ([1]—[1]); 2. Apollinaris (1011—835), 3. Liborius (Kirkebøn: *Exaudi* ([38]—[39]), Stillebøn: *Sancti tui* ([37]—[38]), Slutningsbøn: *Præsta* ([38]—[38])), 4. Om Regn ([124]—[109]). — *Eller*: Apollinaris (1011—835); 2. Vigilien ([2]—[2]), 3. Liborius (som ovenfor), 4. Om Regn; Slutningsevangelium: Vigiliens ([3]—[3]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Hs. Eminence Kardinal Lorenzo Lauri, Storpønitentiar i vor hellige Kirke og pavelig Legat ved den internationale eucharistiske Kongres i Dublin, har ifølge særlig Fuldmagt fra vor Hellige Fader givet alle Sjølesørgere, som deltog i Kongressen, Bemyndigelse til at meddele den pavelige Velsignelse efter deres hjemkomst til deres Menigheder. I Kraft af denne Fuldmagt og med vor Apostoliske Vikars Samtykke vil denne Velsignelse blive lyst af Sognepræsten ved St. Ansgars Kirke førstkommande Søndag den 17. Juli efter Højmessens Kl. 10. Alle Menighedens Medlemmer kan vinde en fuldkommen Aflad, naar de samme Dag efter at have skriftet har modtaget den hellige Kommunion.

København, den 11. Juli 1932. *Pastor v. Kettenburg.*

Sakramentskirken vil være lukket

fra Mandag den 11. Juli til cirka Mandag den 25. Juli paa Grund af Reparation (Hvidtning). I den Tid (ogsaa de to Søndage inden for dette Tidsrum) læses Messe i Skolens Forsamlingssal, 1. Sal; paa Hverdage Kl. 7 og Kl. 8, paa de to Søndage kun stille Messer Kl. 8 og Kl. 10.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) indtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Patz 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 30.

Søndag den 24. Juli

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Den danske Kirkes Brød. — En uopsættelig Sag. — Dansk Kirkepolitik i Juli. — Katekismus. — Fra »Reformationen«s Overdrev. — Den eucharistiske Kongres. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 16, 24-31.

Gud og hans Skabninger.

Om Skabelsen.

1. Prolog.

Hør paa mig, min Søn! Tag imod en Belæring, der giver Indsigt, og vær opmærksom paa mine Ord. Jeg vil give dig en velovervejede Undervisning og søge at fylde dig med Visdom. Lyt derfor godt til min Tale, saa forklarer jeg nøjagtig de Kræfter, som Gud fra først af har nedlagt i sit Værk, og jeg kundgør dig hans Visdom, saadan som den er. 16, 24. 25.

2. Universet.

Efter Guds Plan og Bestemmelse blev de Ting til, han i Begyndelsen har skabt. Lige fra først af adskille han de forskellige Dele i dem og udsondrede (Verdensaltets) Hovedlegemer for de kommende Tider. 16, 26.

3. *Himlen.*

For bestandig ordnede han (Himmelklodernes) Baner. De hverken sulter eller trættes og svigter ikke deres Arbejde. Ikke en eneste af dem forstyrrer nogen Sinde den anden. Saa nægt heller ikke du (Guds) Ord Lydighed. 16, 27-29.

4. *Jorden.*

Derefter tog Herren sig af Jorden og gjorde den rig ved sine Goder. Hvert levende Væsen paa dens Overflade vidner derom, og de vender tilbage til den igen. 16, 30. 31.

Anmærkning: Dette Skriftsted skal minde om alle synlige Tings sande og egentlige Oprindelse. Der er mange, som trænger til en saadan Paamindelse, paavirket som de er af Materialismens og andre Systemers uholdbare Anskuelse. Samtidig gør Jesu Sirach opmærksom paa, at den Skønhed og Orden, den Harmoni og den Samvirken, der giver Verdensaltet sit ejendommelige Præg, skyldes Guds Visdom og Magt. Det er jo ham, der har ordnet alt efter Maal, Tal og Vægt. Denne Planmæssighed skal bestaa, indtil den almægtige Herre giver Kontraordre. Saa lad da den Herlighed, Gud har udfoldet for dine Øjne, tale til dine Sanser, tale til din Fantasi, tale til din Forstand og dit Hjerte! Og lad saa Sjæl og Legeme juble i Gud, denne Kilde til alt stort og smukt og godt, og bøj i Ærbødighed og Lydighed dit Hoved for alle Tings Herre! Saa har du forstaaet og gjort, hvad Gud tilsigtede med at skabe Himmel og Jord.

F. K.

Den danske Kirkes Brød.

III.

Det skaarede Lerkar.*)

Nu da den Drøftelse, min Artikel i Dagens Nyheder for 10. Juni har givet Anledning til, er ved at ebbe ud, kan det maaske være rimeligt, at jeg endnu en Gang tager

*) I Dagens Nyheder for 14. Juli har Redaktør Franz von Jessen skrevet følgende Artikel, som vi tillader os at aftrykke i dens Helhed.

Red.

Ordet, dels for at takke for den Tilslutning, mine Udtalelser har fundet, dels for at imødegaa de Indvendinger, der er bleven rejst mod mit principielle Standpunkt.

Derimod betragter jeg det som liggende helt uden for min Opgave at blande mig i den Del af Diskussionen, som drejer sig om Statskirke-Præsternes Tro. Hertil savner jeg Kompetence — iøvrigt ogsaa Lyst. For min Betragtning er ene afgørende, at den danske Kirke er en Statsinstitution, opretholdt ved Skattemidler, ledet af en politisk Embedsmand, under hvem atter andre Statsembedsinsænd sorterer — alt i alt en Statsinstitution, der som enhver anden hviler paa Love, Forordninger, Normer og Regler, hvoraf de fleste atter har gammel Hævd. Præst for »Det fri Kirkesamfund«, Thorvald Kierkegaard mener ganske vist (*Dag. Nyh.*, 16. Juni), »at Folkekirken ikke er en Statsvirkomhed, men derimod Folkets Kirke, og Folket maa først og fremmest kræve af Præsten, at han er et redeligt og ærligt Vidne om Gud og Guds Rige«. Denne Opfattelse, udtrykt i Tidens demokratiske Stil, kan jeg ikke dele. »Folket«, der formelt eller reelt tilhører Statskirken, har ingen Adgang til at kontrollere Præstens Ærlighed og Redelighed og egner sig heller ikke i fjerneste Maade til at udøve en saadan Kontrol. »Folket« er Medlem af Statskirken under den Forudsætning, at her læres og forkyndes paa det religiøse Grundlag, som er opstillet i de Lærebøger, Stat og Kommune anvender til Religionsundervisningen i Skolerne, og hvorpaa, saa vidt vides, ogsaa Undervisningen under Konfirmations-Forberedelsen hviler i de fleste Sogne i By og paa Land.

Fra sin første Oprindelse har Protestantismen (i alle dens forskellige Former) baaret paa Sygdomskim, hvis farligste Udslag er Sektarismen: Mylderet af Trossamfund, indbyrdes hadske, ofte excentriske i deres Læresystemer og næsten altid i deres Oprindelse knyttede til enkelte Personers Inspiration og Forkyndelse. Men den danske Statskirke har netop ikke en saadan Oprindelse. Den hidrører visselig mindst af alt fra en Bevægelse, end sige en Trang i Folket. Den er bleven til ved Magtbud fra oven, og man kan som ærlig Mand ikke bestride, at vore romersk-katholske Landsmænd har Ret, naar de minder

om, at Kronen ved Kirkegodsets Konfiskation sørgede for, at Reformationen blev en god Forretning.

Altsaa: den luthersk-evangeliske Kirke i Danmark er saa at sige født Statskirke. I Modsætning til protestantiske Sekter har denne Statskirke fra første Færd været i Besiddelse af fast formulerede Love, hvoraf de fleste og vigtigste, deriblandt først og fremmest den apostoliske Trosbekendelse, var overtaget fra Katholicismen. Igennem flere Hundredaar blev de haandhævede med megen Strenghed af gejstlige Embedsmænd, hvis Magt hidrørte fra Kirkens Overhoved: Kongen. Den enevældige Monark var den danske Kirkes *summus episcopus* — og det samme er Tilfældet for den konstitutionelle Konge. Forskellen er blot, at den sidste styrer Statskirken med og ved den politiske Kirkeminister, der iøvrigt — som jeg tidligere har fremhævet — kan være Buddhist eller Muhamedaner, Katholik eller Atheist uden derved at være i Uoverensstemmelse med Forfatningens Aand eller Bogstav.

Med Strengheden er det nu forbi. Hekse- og Kætterprocessernes Tid er omme. Men det varede dog længe, inden Statskirken blev taalsom. Calvinisterne er her i Landet bleven ilde behandlede af den lutherske Gejstligheds førende Personligheder, og efter at Kronen havde taget saa meget, den kunde sluge af Kirkegodset, forbød den fuldstændig Afholdelsen af katholske Gudstjenester inden for sine Riger og Lande. Først Grundloven, for endnu ikke hundrede Aar siden, indførte fuld Religionsfrihed i Danmark. Samtidig forandrede Statskirkens Navn til »Folkekirke«, men intet ændredes, hverken i dens Styresæt eller i dens fundamentale Læresætninger. Løfteparagrafen om en særlig Forfatning for denne Statsinstitution er vedblevet at være dødt Bogstav, og ingen synes ret at turde give sig i Lag med dette Problem. Det hedder sig, at den nuværende radikal-socialistiske Regering i det kirkelige Udvalg har givet et Tilbud om »kirkeligt Selvstyre« i indre Anliggender, men dertil ganske vist knyttet den Betingelse, at dette Selvstyre skulde hvile paa samtlige Folketingsvælgere, der er Medlemmer af Statskirken. Naar det samtidig forlyder, at et Flertal i Udvalget hidtil ikke har vovet at tage imod denne farlige Indrømmelse, der i

endnu højere Grad, end Tilfældet er ved de nuværende Præste- og Bispevalg, vilde gøre »Folkekirken« til en politisk Arena, saa lyder det i høj Grad sandsynligt.

Indtil videre vedbliver Statskirken altsaa at bestaa i de hævdvundne Former under de givne Forudsætninger. Jeg kan give Hr. Pastor I. C. Willesen fuldstændig Ret, naar han (*Dag. Nyh.*, 25. Juni) ligesom iøvrigt *Kristeligt Dagblad* hævder, at »en Adskillelse af Stat og Kirke er en nødvendig Forudsætning for, at Kirken kan optræde som Kirke og ikke som Statsinstitution«. Men saa vidt er vi blot ikke, og ingen synes at foretage sig noget som helst for at hidføre et saadant Resultat.

Tværtimod. Selv om mange — hvad ikke mindst Drøftelsen her i Bladet har tilkendegivet — ængstes ved de Opløsningstegn, der viser sig stedse hyppigere og paa stedse flere Steder, saa fortsætter Statskirkens øverste Ledelse dog med de samme Metoder, som har ført til Sygdom og Fare. Den synes at stole paa Inertiens Magt og paa Skatteborgernes udtømmelige Taalmod. Langt fra at indtage en Forsvarsstilling glider den godmodigt imødekommende med Strømmen. Tilfældet Pastor Otto Larsen fra Øster Ulslev har vist os Medlemmer af Statskirken, at vi i Virkeligheden skatter til en Institution, hvori Lovløshed raader.

Thi hvorledes ligger Sagen? Den kan sammenfattes i faa Ord: en Præst — altsaa en Statsemedmand — tager selv Initiativet til offentlig at gøre Rede for, at han ikke længere staar paa Statskirkens Trogrundlag. Ikke desto mindre agter han at forblive i sit Embede i denne samme Statskirke, og den kirkelige Øvrighed har intet at indvende herimod. Paa den givne Foranledning hævder endog Statskirkens Primas, Sjællands Biskop, at Offentliggørelsen af »Skatten i Lerkar« ikke vil give Stødet til noget juridisk Opgør inden for Folkekirken, »som skal være rummelig, blot vi kan raabe hverandre op«.

Det er denne Tingenes Tilstand, jeg som skatteydende Medlem af Statskirken finder utaalelig — om man vil: forargelig. Thi dens rette Navn er Anarki. I Smørumovre lærer Statskirkepræsten, at Troen paa Christus som Guds enbaarne Søn er Vilkaaret for Salighed. I Smørumnedre ledsager den samme Statskirkes Præst Fortolkningen

af Trosbekendelse og Evangelier med et trøstende: Græder ikke, Børn, thi det turde være Løgn alt sammen. I Vestre Sengeløse udlægger Statskirkens Repræsentant paa Christi Himmelfartsdag Underet om den jomfrufødte Frelser, der nedfor til Helvede og opsteg til Tronen ved Gud Faders højre Haand. I Østre Sengeløse gengiver samme Dag Statskirkens Repræsentant som Kommentar til Dagens Tekst et Kapitel af Høffdings Ethik. I Faarelunde kan Menigheden vælge, om den vil høre Statskirkens gamle Provst Petersen, der staar fast paa den aabenbarede Tros Læresættning, eller om den foretrækker den unge Pastor Hansen, som saa kønt ved at forklare, at alt dette med Mirakler og Sakramenter, Helvede og Himmel blot er Symboler, der ikke rigtig passer for vor Tid, men alligevel endnu kan have en vis Værdi for Børn og barnlige Sjæle.

Denne statskirkelige Rummelighed er mig for rigelig. Det rører mig kun lidt, naar Hr. Akademilæge Dalmark (*Dag. Nyh.*, 17. og 24. Juni) finder den egnet til at fremme Statskirke-Præsternes intellektuelle Redelighed. Redeligt er det at skifte Overbevisning — men redeligt er det ikke at kræve Gage (og Pension) i et Statseembede, hvortil en Præst er udnævnt under Forudsætninger, der ophører med at være til Stede. I den apostoliske Trosbekendelse, som den danske Statskirke har fælles med Romerkirken — Ord til andet, efter hvad jeg nu er bleven oplyst om, idet jeg i min tidligere Artikel har gjort mig skyldig i en Erindringsfejl — i denne Trosbekendelse hedder det: »Jesus Christus . . . undfanget af den Helligaand, født af Jomfru Maria«. Akademilæge Dalmark finder heri et fysiologisk absurd Dogme, som det ikke blot er unødvendigt, men ogsaa meningsløst at antage. Alligevel kan han føle sig opbygget ved Gudstjenesten (formentlig i Sorø Statskirke), fordi han opfatter de store religiøse Værdier, den giver, uden at opholde sig for meget ved Virkelighedsskildringen, og han rejser det Spørgsmaal, hvorfor han og ligesindede ikke maa have Ret til at faa »Ordet« udlagt paa en naturlig, forstaaelig Maade, og hvorfor de stakkels Ordets Forkyndere ikke maa fritages for at øve Vold paa deres intellektuelle Redelighed? Hertil er at svare, at den Dag, en statsansat Præst ligesom Dr. Dalmark finder Trosbekendel-

sens Indhold absurd, maa han give Afkald, ikke paa sit Standpunkt, men paa sin Gage som Embedsmand i Statskirken, og han maa da søge at danne sig en Menighed med Dr. Dalmark og hans Venner, som han kan opbygge paa en for dem forstaaelig og tiltalende Maade. Dette er et privat og paa ingen Maade et Statsanliggende. Skatteborgernes Midler kan ikke anvendes til Gagering af Foredragsholdere i en Vrimmel af Trossamfund, der bygger paa individuelle Synspunkter og private Systemer.

Det urimelige i hele denne Tankegang med dens udflydende Terminologi viser sig iøjnespringende, naar man illustrerer den med nogle faa haandgribelige Eksempler:

Den danske Statskirkes Rummelighed bestaar deri, at den er lukket og stængt for en katholsk Præst, som fuldt og helt staar paa dens Trosbekendelses Grund, men er aaben for den kongelig udnævnte Præst, der offentlig erklærer, at efter hans Mening er den samme Trosbekendelses Indhold og Dogmer gammeldags Snak.

Et lille protestantisk Trossamfund som Unitarerne staar fast paa Hovedsætningerne i den evangelisk-lutherske Lære og ønsker selv at tilhøre Statskirken, der imidlertid barskt afviser dem, og da de fører deres Krav gennem alle juridiske Instanser — andre Veje stod dem ikke aabne — giver Højesteret Statskirken Medhold. Til Unitarerne har Statskirken ikke Plads, men den betaler Gage til en Præst, som ikke længere tror paa Christi Guddommelighed.

Hvis en Præst staar op og siger: Jeg tror paa alt, hvad der rummes i Bibelen og i Tros læren, men jeg mener, at den rette Fortolkning af disse aabenbarede og overleverede hellige Skrifter medfører Maria-Dyrkelse som hos Katholikerne eller Gendøbning som hos Baptisterne — hvis en Præst siger dette, maa han forlade den danske Statskirke. Siger han derimod: Jeg tror hverken paa Bibelen eller paa Læresætningerne, saa kan han vedblive at hæve Gage og faa Pension som Embedsmand i den danske Statskirke.

Rummeligheden i denne af Skattemidler opretholdte Statsinstitution er saa vid, at søger en af Statskirkens overordnede Tilsynsmænd, der i den oprindelige lutherske Kirke hed Superintendenten, og som nu med katholsk Til-

bagefald hedder Biskopper, at tvinge en Præst, som paa væsentlige Omraader er kommen i Modstrid med Forudsætningerne for sin Udnævnelse, til at nedlægge sit Embede, saa vil, hvis Sagen fra begge Sider sættes paa Spidsen, Resultatet blive, at det bliver Biskoppen, som kommer til at forlade, og Præsten, der bliver i sit Embede.

Saaledes har det sig med den danske Statskirke. Tilstanden skyldes organiske Fejl, men ogsaa de ledende kirkelige Personligheders Mangel paa Vilje og Mod. Ingen tvivler paa, at de handler i den bedste Mening, men de kunde ikke handle anderledes, hvis de var Kirkens Fjender. Som saa ofte før efter store Krige og dybt indgribende Revolutioner rejser ogsaa nu de yngre Slægtled Kravet om Autoritet. Det kommunistiske Rusland, det fascistiske Italien, det nationalsocialistiske Tyskland bygger paa trætte og svage absolutistiske eller liberalistiske Styreformers Ruiner. Liberal Rummelighed med sit Følge af smaa Forlig, halve Førræderier, holdningsløse Indrømmelser til baade den ene og den anden Side værner ingen Værdi, de ældre har kær, og mere skræmmer end drager Ungdommen.

Der ligger grumme ringe Vægt paa Pastor Otto Larsens Meninger og Anskuelse, hvad enten han vedbliver at være Embedsmand i Statskirken eller ej, men vi er mange, som tænker, at det vilde blive et skæbnesvangert Tab for vort Samfund, om holdningsløs Ledelse, Slaphed og Uorden slukkede Ungdommens Længsel mod Idealene.

Det viser sig — vel især i de katolske Lande, hvor den kirkelige Myndighed aldrig har frygtet at gøre sig gældende, med eller imod Statsmagten —, at den religiøse Tro har bevaret sin dragende Magt over Menneskenes Sind. Maaske netop fordi Tiderne er strenge og onde, vokser Menneskets Trang til Trøst og vel ogsaa til Grublen over Livsgaaderne. Bibelens skønne og dybe Ord om, at Mennesket ikke lever af Brød alene, bekræftes gennem alle Slægtleds Erfaring. Ingen Kamp for Tilværelsen, ingen Stræben for Samfundets Udvikling og Fremgang, ingen Fanatisme i Troen paa politiske eller sociale Love, ja, end ikke en begejstret Dyrkelse af Skønheden i den højeste Kunsts mangeartede Ytringsformer har formaaet at rydde den religiøse Trang ud af Menneskenes Sind. Den

kan tabes hos de enkelte Individder; den kan trænges tilbage i enkelte Samfundslag; den kan forandre Maal i enkelte Tidsafsnit. Men bevidst eller ubevidst, stigende eller faldende vil den altid være til Stede hos Folket — under alle Livsvilkaar og under alle Himmelstrøg — som et Arveej, det ikke slipper, en umistelig Værdi, der her paa Jorden er dets Pant paa Himmelen.

Franz von Jessen.

En uopsættelig Sag.

Til Artiklen med ovenstaaende Titel i Nr. 28 af »Nordisk Ugeblad« vil jeg gerne have Lov til at knytte et Par Bemærkninger:

Jeg finder det en overmaade tiltalende Tanke, at der rejses en Landsbevægelse — i Form af en Adresse til Regering og Rigsdag, — eller paa anden Maade — imod den paagaende Agitation, der fra anden Side føres for Ophævelse af Straffelovens Paragrafer angaaende Fosterdrab. Og endnu mere tiltalende finder jeg det, om vi danske Katholiker kunde vise os i Besiddelse af saa megen Idealisme og saa megen Iver for det Godes Sag, at vi kunde stille os i Spidsen for en saadan Bevægelse eller i hvert Fald være dens »primus motor«.

Men netop fordi Bevægelsen for at kunne fremtræde med tilstrækkelig Vægt maa være en Landsbevægelse, mener jeg ikke, at vi bør nøjes med at søge Samarbejde med de saakaldte kristelige Sammenslutninger udenfor Katholicismen. Rent bortset fra, at f. Eks. Jøderne i denne Sag sandsynligvis er nok saa idealistiske og principfaste som Folkekirkens Medlemmer, saa mener jeg, at det vil være af Betydning for den Tilslutning, Bevægelsen vil kunne faa i den offentlige Mening, at den i det Øjeblik, den træder frem for Offentligheden, kan møde op med saa mange betydelige Navne som muligt, uden Hensyn til religiøse eller partimæssige Standpunkter. Og det er min Overbevisning, at der saavel blandt Jurister, Læger, Nationaløkonomer og Politikere, som blandt de førende Personligheder indenfor Landbrug og Industri, findes umaadelig mange »Navne«, som inderst inde er opfyldt af Modbydelighed og Væmmelse ved hele den moderne Sexualreformbevægelse og specielt paa dette Omraade, og som meget gerne vil benytte sig af denne Opportunitet til at fremtræde med en

Protest overfor Offentligheden, uden derfor samtidig at lade sig indrullere i en bestemt Retning indenfor Folkekirken. Dette forhindrer selvfølgelig ikke, at folkekirkelige Organisationer og Personligheder kommer med, endda i meget stort Antal. Men jeg tror ærlig talt ikke, at det vilde være heldigt, om Bevægelsen fik Præget af at være en udelukkende Folkekirke-Bevægelse med et Paahæng af Katholiker.

Vi maa jo nemlig huske paa, at det frem for alt gælder om, paa Forhaand og inden vi træder frem for Offentligheden, at have sikret os en saa stor Tilslutning og Støtte fra Organisationer og Personligheder, som gør Indtryk i den offentlige Mening, at der bestaar en rimelig Udsigt til at samle et virkelig imponerende Antal Underskrifter. Ellers maa vi hellere blive hjemme. For vi maa jo være klare over, at fra det Øjeblik, vi træder frem for Offentligheden, saa ligger vore Modstandere paa Lur, og skulde det da kun lykkes os at skaffe et forholdsvis ringe Antal Underskrifter, saa vil de straks udnytte det som et Argument for, at Flertallet af den danske Nation er paa deres Side, idet det trods ihærdige Anstrengelser fra Tilhængerne af den »gammeldags« Moral ikke havde været muligt at skaffe Tilslutning fra mere end et forsvindende Mindretal. Og paa den Maade vilde vi, saa langt fra at gavne den gode Sag, kun have opnaaet at skaffe vore Modstandere en gratis og letkøbt Reklame.

Saa er der ogsaa et andet Punkt, hvor vi maa være forberedt paa Vanskeligheder, nemlig med Hensyn til en eventuel Adresses Ordlyd. Og at dømme efter forskellige Udtalelser fra enkelte lutherske Prædikanter er det maa-ske netop indenfor Folkekirken, at vi vil støde paa disse Vanskeligheder. Jeg tænker paa de mere godlidende end rationelt tænkende Personligheder, som nok ikke vil acceptere den fuldkomne Frihed paa dette Omraade, men som dog mener at maatte gøre »Tiden« den Koncession at legalisere Undtagelser i specielle Tilfælde og under behørig Kontrol. Her kan vi Katholiker selvfølgelig ikke være med, men da det af Hensyn til den Mentalitet, der for Tiden hersker herhjemme, vil være ugørligt at faa disse Mennesker til at forstaa, at vort Standpunkt er det eneste rationelle, fordi det er begrundet i Hensynet til det Absolute, saa mener jeg, at vi for at forlige alle Modsætninger maa forlange Adressen affattet saaledes, at den gaar ud paa Bevarelse af »status quo« paa dette Punkt i Lovgivningen. Og selv de, der ellers principielt vil være Tilhængere af en maadeholden Reform — og det er desværre vistnok de fleste herhjemme — vil kunne indse, at det i Øjeblikket gælder et enten—eller, og at hvis man først be-

gynder at pille ved Straffeloven, saa er Lavinen begyndt at rulle, og saa er den ikke mere til at standse. Der er jo ikke noget, vore Modstandere hellere vil end saadanne delvise Reformere, der for den naive og uforstaaende ser saa uskyldige og saa rimelige ud. Der er netop i Tchechoslovakiet i disse Dage udstedt en saadan Lov, der begynder med en Række drastiske Bestemmelser om Straf for Fosterdrab, men som saa til Slut tilføjer nogle vage og elastiske Undtagelsesbestemmelser, der gør alle Straffebestemmelserne illusoriske i Praksis.

Hvorom alting er, saa gør vi vel i paa Forhaand at gøre os klart, at vi vil kunne støde paa den Vanskelighed, men at vi ikke under nogen Omstændigheder kan indlade os blot paa en Forhandling om en »Formel«, der kan give Anledning til nogen anden Fortolkning end den klare: Bevarelse af »Status quo«.

Men derfor var jeg ærlig talt ogsaa lidt ked af Slutningen i Hr. Kiærulffs Artikel, hvori han udtalte Ønsket om en saa bøjelig Lovgivning, at den kunde hjemle Straffrihed for de Kvinder, der handler af Fortvivlelse. For det første vilde det efter min Mening være ensbetydende med at forsyne Loven med et Smulhul, hvorigennem meget snart alle Fosterdræbernes Rotter vilde strømme i tætsluttede Skarer. Navnlig saa længe disse Sager endnu er henlagt til Nævningetingene. Men dernæst beror dette Ønske paa en Misforstaaelse med Hensyn til Straffelovens Formaal, som ganske vist er meget udbredt blandt Læfolk. Man tænker kun paa Forbryderen og de Forhold, der har ført ham ind paa Forbryderbanen, og dette medfører tit en velbegrundet Medlidenhed med det paagældende Individ. Men Straffelovens Hovedformaal er slet ikke den at ramme den enkelte Forbryder, men at virke som Sanktion, som Retsbevidstheds — d. v. s. den sunde, ikke den »almindelige« Retsbevidstheds — Hævdelse af, hvad der er Ret og Æret. Man kan maaske udtrykke det saaledes, at Straffeloven i højere Grad gaar ud paa at straffe Forbrydelsen end paa at straffe Forbryderen.

De individuelle Hensyn, som begrundes med formindsket Tilregnelighed eller særlige Omstændigheder, tilkommer det derimod Benaadningsmyndighederne at tage. Men den tilhører her i Landet Kronen og hverken Lovgivningsmagten eller Domstolene.

Peregrinus.

Jeg giver min fulde Tilslutning til den Tanke, at Adressen mod Legalisering af Svangerskabsafbrydelse skal kunne samle Underskrifter fra alle Sider i Folket. Det samme udtalte jeg 10. Juli i »De unges Aktion«, Ønsket om en

Adresse, »som kan samle alle Katholiker og med os forhaabentlig alt det bedste i Folket, uden Hensyn til, hvad ellers der skiller«. Det er en given Sag.

Jeg mener ogsaa, at man meget nøje maa overveje Adressens Ordlyd, saaledes at den virkelig kan faa den ønskede Tilslutning. Men jeg mener ikke, at denne Ordlyd findes gennem offentlig Forhandling frem og tilbage, den skal udpønskes af særlig kyndige i Stilhed. Siden »Peregrinus« dog nu har foreslaaet, at Adressen skal kræve status quo bevaret, maa jeg udtrykke mine Betæneligheder. »Status quo« vil sige: 1) en usmidig Lov og 2) Nævningekendelse. Det vil i Praksis sige, at Nævningene henægter Fakta for at undgaa en Domfældelse, der synes dem for haard, og det vil atter sige Rettens Opløsning. Jeg tror paa, at en Udvej kan findes, men — som sagt — det er Udvalgsarbejde.

Jeg vil ogsaa gerne gaa med til at drøfte Lovens Formaal med »Peregrinus«, skønt Juristen helst saa, at Lægfolk tav ærbødigt i Rettens Sager. Ret og Uret, det er allerførst moralske Begreber, og megen Uret rammes ikke af Straffeloven, fordi Samfundet ikke finder det nødvendigt at føje Straffetruslen til Samvittighedsdommen, eftersom denne Uret ikke har alvorlige samfundsskadelige Følger. Loven er kun bestemt til at hindre den Uret, der skønnes samfundsskadelig. Dette maa intet Øjeblik forglemmes, ellers tror man, at blot man er paa rette Side af Loven, gør man ingen moralsk Uret heller, et Standpunkt, der tillader en at være f. Eks. en gennemført Løgnhals eller en utro Ægtefælle.

Loven beskæftiger sig altsaa kun med et Udsnit af Moralen. Dette gælder det om at værges mod Overgreb. Men gjaldt det kun om dette, gjaldt det kun om sikrest muligt at forhindre Lovovertrædelser, var det mest praktisk at hænge Cykletyvene sammen med Morderne. Det gør man ikke, man giver Loven saadan Smidighed, saa man synes, at Brøde og Straf svarer rimeligt til hinanden, selv om ogsaa Cyklerne derved udsættes for at blive stjålet ret hyppigt. Og man gaar videre endnu i Smidighed. Man betænker, at ikke enhver Lovovertrædelse skyldes forbryderiske Tilbøjeligheder, endsige uhelbredelige. Men paa

den anden Side betyder idømt Fængselsstraf meget ofte, at den straffede aldrig helt finder tilbage til den sociale Orden. Derfor kan Straf ogsaa betyde Forøgelse af Kriminaliteten, men det var jo ikke netop Hensigten. Altsaa smiddiggør man sin Jura, saaledes at selv denne lærer at se mere paa Aanden end paa Bogstaven. Atter en Fare naturligvis, atter et Fremskridt købt paa Retssikkerhedens Bekostning, men ikke mange vil finde Købet for dyrt, naar ellers Fremskridtet er klart.

Jeg tror ikke, at Juristerne ret let kan bringes til at forstaa disse Ting. De ser nu helst, at Lovens Domme er saa ens og saa skarpe i Snittet som Guillotinens Arbejder. Men for de Kristne kan det vist ikke være svært. Og jeg for mit Vedkommende vil i hvert Fald ikke være Skyld i, at der kan siges: »De Kristne, det er dem, der raaber paa Dom, mere Dom!«

H. D. T. Kiærulff.

E. S. Efter at have skrevet ovenstaaende kommer jeg til at tænke paa, at Ordet »Lægmand«, fæstnet paa mig, maaske gør al min Argumentation forgæves. Man ser jo ofte mere efter en Mands Titler end efter hans Beviser. Lad mig derfor ile ind under beskyttende Vinger. George Renard, Professor i Retsvidenskab ved Universitetet i Nancy, Forfatter til Snese af juridiske Værker, desuden en god Katholik og Thomist — det maa vel være Vingefang nok. Nuvel, G. R. giver mig Ret. Juraen er for ham en Kunststart, Kunsten at førene Ret og Sikkerhed. Han forkaster Paastanden om, at den kristne Jura deler Romerrettens Ivren for Sikkerheden, Begreberne er nok de samme, men Indholdet ikke. Og G. R. er ogsaa paa de moderne Retstankers Parti, hvad angaar Dommenes Individualisering (her paaberaaber han sig St. Thomas). — Læs f. Eks. i hans Bog »La Théorie de l'Institution« 2^{den} Forelæsning i første Bind »Le Droit naturel, la Justice et la Sécurité«.

H. D. T. K.

Dansk Kirkepolitik i Juli.

Det kunde jo for Udenforstaaende se ud, som om Bølgerne, der rejste sig høje som Huse ved Fremkomsten af Pastor Otto Larsens Bog, var ved at lægge sig og alt ved at glide ind i de vante Folder i den danske Statskirke. Dette er dog ikke Tilfældet, tværtimod er der ingen Tvivl om, at det gærer og bryder som aldrig før indenfor saavel Præsternes som Lægmandenes Kredse. Det, der foregaar nu, er Stilheden før Stormen, og spørger man, hvornaar Stormen kommer, saa vil jeg svare, at den kommer den Dag, da Otto Larsen vender hjem fra sin Sygeorlov og begynder igen at prædike i sin Kirke. I Mellemtiden udfoldes der, ikke alene fra Indre Missions og højkirkelig Side, men ogsaa og sikkert ikke mindst fra grundtvigsk Side store Bestræbelser for at faa Rationalisten til ikke oftere at bestige Prædikestolen i den danske Statskirke.

Hvorvidt disse meget velmente Bestræbelser vil krones med Held, skal man ikke spaa om, men det bliver ogsaa i det store og hele uden væsentlig Betydning for den fremtidige Udvikling indenfor Statskirken. Linien i denne Udvikling er nemlig afstukket tildels af de samme Gejstlige, som nu saa gerne vilde have Vejen til at dreje til højre; en haabløs Opgave, paa begge Sider er der Grøfter.

Særdeles betegnende for de kirkepolitiske Forhold i Danmark i Tiden er en Tale, som en i Vestjylland anset Præst, Provst Kjærgaard forleden holdt ved et Skolemøde paa Ribeeegnen. I dette Foredrag gik den grundtvigske Præst paa Hovedet i det Otto Larsenske Problem og gav for saa vidt klar Besked. Han vilde ikke tvangsudelukke Otto Larsen af »Folkekirken«, selv om han nok maatte indrømme, at denne egentlig var i Modstrid med dens Lære. Hvis O. L. selv vilde melde sig ud, var det naturligvis det bedste. I den danske Folkekirke skal der, udtalte Provst Kjærgaard, altid være Plads for Rationalister!

Det var en ganske fortrinlig Tale, logisk og i Pagt med den Udvikling, der er sket i Statskirken. Med andre Ord: en ledende indenfor denne Kirke kunde ikke sige det anderledes, som da ogsaa Biskoppen over Ribe Stift, Wester-

gaard, der var til Stede, fuldtud maatte indrømme. At Taleren bagefter i et Brev til Undertegnede begyndte at trække i Land og erklære, at hans personlige Mening var, at Otto Larsen ikke hørte hjemme i Folkekirken, hverken ved Døbefont, Nadverbord eller Prædikestol, er en Sag for sig og tjener kun til at understrege, hvor vanskeligt det er for visse Gejstlige her i Landet at finde deres egne Ben.

Saa vidt Røster fra den Side. Hvad Lægfolket angaar, da er der for mig ingen Tvivl om, at de føler sig ret utilpasse ved Situationen. Gang paa Gang faar man Medhold i, at Forvirringen i Folkekirken nærmer sig Kaos, og at man længes efter mere ordnede Forhold. Respekten for Kirken er i rivende Tilbagegang, og til Gengæld er Sektbevægelsen i Fremgang, sidst nogle, der kalder sig for »Jehovas Vidner«, og hvem det er lykkedes at faa fat i ellers ret fornuftige Mennesker.

Midt i Virvaret staar den katholske Kirke stærk og myndig, men den kan alligevel ikke udfolde sig i den Udstrækning, som det var ønskeligt. Grunden er den ganske simple, at den danske Befolkning i det store og hele mangler Oplysning om Katholicismen, ja, ikke alene det, men det, de ved, skyldes forvrængede Fremstillinger. For Tusinder og atter Tusinder af Danske er den katholske Kirke en Sekt i Lighed med Baptister, Adventister o. lign. og ikke, som den burde være for dem: Moderkirken, Christi Kirke.

Dermed være dog ikke sagt, at der mangler Oplysning om den katholske Kirke, det, der mangler, er Modtageligheden, men det er jo ogsaa en saare vigtig Side af Sagen. Den katholske Kirke maa vente — hvad den jo ikke er ukendt med — dens Time kommer nok her i Danmark, maaske før end ventet. Den rationalistiske Periode, som vi staar overfor, kan ikke vare evigt; efter Nat følger Dag, og efter Vinter følger Sommer.

Jens Sønderup.

Katekismus.

Det ansete engelske Ugeblad *The Universe* indeholdt den 17. Juni en Artikel, som det sikkert ogsaa vil interessere danske Læsere at stifte Bekendtskab med. Den skal derfor med nogle faa Forkortelser gengives her i Ugebladet.

I adskillige Aar har der fundet en ivrig Drøftelse Sted blandt katholske Theologer om Ønskeligheden af en radikal Ændring af den Methode, efter hvilken Ungdommen undervises i Kristendomskundskab. Selve Grundtanken, at lade Børnene lære Svarene udenad og gentage dem paa Papegøjemaner, er bleven voldsomt kritiseret af nogle og forsvaret af andre. Megen Opsigt vakte det for nogle faa Aar siden, at den franske Pater Joseph Tahon oplyste, at den almindelige Methode at undervise paa er en protestantisk Nydannelse, der betød Brud med gammel katholsk Praksis.

Her skal ikke tages Standpunkt i denne Strid. Selv om en Katekismus med Spørgsmaal og Svar virkelig er af protestantisk Oprindelse, er der dog mange katholske Theologer, som vil forsvare den og den Methode, som deri anvendes. Om blot saadanne vilde huske, at den overfor de ikke saa faa Børn, der har vanskeligt ved at lære udenad, kan komme til at virke ganske modsat Hensigten, nemlig gøre dem lede og kede af den Tro, som det var Meningen, de skulde lære at kende og elske, netop paa Grund af det store Besvær, det volder dem at lære de mange Svar udenad.

Der er en Masse forskellige Katekismer i Brug indenfor den katholske Kirke. Ikke alene har de enkelte Lande hver sin, men i nogle Lande har endog omtrent hvert enkelt Bispedømme sin Særudgave af Katekismen. Alle synes dog at være enige om, at dette Forhold ikke er heldigt, og Vatikanerkonciliet fremsatte allerede i 1870 det Ønske, at der skulde affattes og autoriseres en fælles Katekismus for den hele katholske Kirke.

Derfor har det sin store Interesse at høre, at der for et Aar siden udkom en Bog med Titelen *Catechismus Catholicus*. Den var trykt i Vatikanerstaten og havde til Forfatter den forrige pavelige Statssekretær, den bekendte Kardinal Pietro Gasparri. Det er ham, som var Hovedredaktør af den store fælles Lovbog for den latinske Kristenhed, der fuldendtes i 1917, og som nu giver et Forslag til en universel Katekismus.

Dette Forslag er ikke udelukkende Kardinal Gasparris Værk. Det er gennemset af en Komité fra Concilie-Kon-

gregationen og før Trykningen tilsendt en Mængde Kardinaler, theologiske Professorer og andre lærde Mænd til Erklæring. Derfor, selv om den nye Katekismus paa ingen Maade kan kaldes officiel — den er ikke anbefalet eller udsendt af nogen kirkelig Autoritet —, har den dog i sig selv stor Betydning og bliver maaske Grundlaget for den kommende Verdens-Katekismus.

Nogle af dens Træk er særlig værd at lægge Mærke til. Den er ikke een Katekismus, men i Virkeligheden tre Katekismer. Der er først en kort Katekismus paa kun 26 Spørgsmaal og Svar, beregnet paa de ganske Smaa, som endnu ikke har været til første Kommunion. Det tilføjes, at det ikke er nødvendigt, at Børnene lærer Svarene udenad, blot de forstaar Ordenes Mening. Svarene er for øvrigt formede saa simpelt, som det overhovedet er muligt.

Den anden Katekismus indeholder 240 Spørgsmaal og er beregnet for Børn, der har været til første Kommunion; den er i det hele omfattende nok til at anvendes hele Folkeskolen igennem. Den tredje Katekismus, der betegnes som bestemt »for Voksne, der ønsker at faa nøjere Kendskab til den katholske Tro«, indeholder omtrent 600 Spørgsmaal og Svar. I alle tre Katekismer anvendes samme Terminologi og ens Besvarelser, hvor det er muligt. Skønt den tredje for Voksne ogsaa benævnes Katekismus, er det dog ikke Meningen, at den skal læres udenad og gengives Ord for Ord. Det vilde ogsaa være en Hukommelsens Heltedaad at lære 600 Svar udenad! Den er snarere en lille Haandbog i katholsk Dogmatik og bør ogsaa benyttes saaledes.

Forfatteren har hele Tiden husket paa, at hans Arbejde skulde være af universel Karakter, og har derfor stadig, hvor det var nødvendigt, tilføjet Fodnoter med Angivelse af de Modifikationer, som ikke kan undværes, hvis Katekismen skulde bruges af Katholikker, der ikke er af latinsk Ritus. Det var godt, om disse Fodnoter ogsaa blev læst af dem, som ikke direkte havde Brug for dem, for at de rigtig kunde blive klare over, at man udmærket godt kan være Katholik uden at tilhøre den latinske (langt den største) Ritus; en uheldig Identificering af Katholicisme og Latinisme har i de forgangne Aarhundreder ofte været en Hindring for den Forening af den østerlandske og vesterlandske Kristenhed, vi alle maa ønske og arbejde for.

Det ny Katekismusforslag er paa adskillige Punkter heldigere affattet end den engelske Katekismus. F. Eks., naar Talen er om Kirken, fortælles i sidstnævnte korrekt om Pavens Stilling og Forrettigheder, men der siges ikke noget om de andre Biskopper, hvis Rettigheder og Stilling i Kirken er af samme guddommlige Oprindelse som Pa-

vens. Kardinal Gasparri's Katekismus indeholder derimod ogsaa korrekt Oplysning om de andre Biskoppers Eksistens og Funktioner (den danske Katekismus ogsaa).

Ligeledes synes i mange andre Tilfælde Svarene i Kardinal Gasparri's Katekismus at staa over de tilsvarende i den engelske Katekismus. For Eksempel staar der i den sidste, at »Gud altid var, er og vil være til«. En bekendt Ærkebiskop udtalte engang offentlig om dette Svar, at det indeholdt een sand Paastand og to Kætterier. Man kan ikke sige, at »Gud var«, ej heller, at »Gud vil være«, kun, at »Gud er«. Gasparri's Katekismus siger korrekt, at »Gud er evig, fordi der overfor Gud hverken kan tales om Begyndelse eller Afslutning eller Rækkefølge«.

Der er alligevel enkelte Ting, som maaske ikke er saa heldigt udtrykte i den nye Katekismus. Et fremtrædende Eksempel er Spørgsmaalet om, hvorfor Herren indstiftede Eucharistiens Sakramente. De fleste Theologer vil vel svare, at det var, for at vi i den skulde modtage Herrens hellige Legeme og Blod, saaledes som Tridentinerkonciliet fremhæver det. Herrens sande Nærværelse i Eucharistien er saaledes et Middel dertil og i en vis Forstand dette underordnet. Det bliver derfor vor første Pligt at modtage Herren i den hellige Kommunion og vor anden Pligt, den første underordnet, at besøge og tilbede Herren, som har slaaet sin Bolig op i Eucharistien for at blive modtaget af Mennesker. I den ny Katekismus hedder det, at Christus har indstiftet Eucharistiens Sakramente, for det første for altid at være til Stede midt iblandt os og for det andet for at blive forenet med os i den hellige Kommunion. Og derfor formaner de smaa til først at »besøge det helligste Sakramente« og dernæst »gaa til den hellige Kommunion«. (Men er dette ikke den naturlige Udvikling for alle Børn fra fromme Hjem: først at lære at tilbede det Allerhelligste og dernæst at blive forenet dermed?)

Dominikanerne i Oxford har paa det kendte Sheed & Wards Forlag udsendt (til 7 sh 6 d) en Oversættelse af Kardinal Gasparri's Bog, som synes at være udmærket gjort. Dog burde Citaterne fra de græske Fædre været oversat umiddelbart fra de originale Skrifter i Stedet for, som sket er, fra den latinske Oversættelse i Kardinal Gasparri's Bog. Resultatet er blevet, at det engelske ikke altid nøjagtigt gengiver den græske Teksts Mening. Trods denne lille Smule Kritik foreligger der nu for Latin- og Engelskkyndige et Værk, som kan give Anledning til megen Overvejelse og Drøftelse.

Ved Niels Hansen,
 cand. mag. & theol.

Fra „Reformationen“s Overdrev.

Saxe Jensen, Eigby, der døde 1651 som Sognepræst til Ramløse og Annisse, samlede ved Slutningen af sine theologiske Studier ved Københavns Universitet Februar—Marts 1611 de vigtigste af sine Notater fra Forelæsningerne i en Notesbog, som findes paa det kgl. Bibliothek (Thott 100. 8°). Her findes en Del praktiske Anvisninger for Præstens Gerning; paa Siderne 90-91 har han skrevet, hvorledes han skal bekæmpe de papistiske Levn i Befolkningen, under den pæne Overskrift »Antichristi regnum seu pontificum Romanorum«, Antikrists eller de romerske Pavers Rige. Hør, hvorledes en dansk Præst $\frac{3}{4}$ Aarhundrede efter Kirkeomvæltningen skulde skildre Katholicismen:

1. I Stedet for Gud Fader dyrker den de hellige.
2. » » Gud Faders Søn forherliger den hans Gerninger og Fortjenester.
3. » » den Helligaand tilbeder den Helgenkaaringer og Vielser.
4. » » Loven: Traditionerne.
5. » » Evangeliet: Forordningerne (decreta).
6. » » den sande og kristne Tro: den historiske.
7. » » Retfærdiggørelse ved Tro: Retfærdiggørelse ved Gerninger.
8. » » den kristne Kirke: den romerske Kirke.
9. » » Ordets Tjeneste: Messelæsning og Processioner.
10. » » 2 Sakramenter tror den paa 7.
11. » » Daaben forherliger den Aske, Salt og Salve.
12. » » Herrens Maaltid fejrer den et Offer for de levende og døde.
13. » » Nøglemagten: en tyrannisk og politisk Kirke.
14. » » gode Gerninger: egne Paahit.
15. » » Udvælgelsen (creatio) har den indført Rosenkransen, de kanoniske Tider og Engels Hilsen, saa at Pavedømmet med

Rette kaldes de antikristnes Legem, hin babyloniske Skøge, den purpur- og skarlagenklædte med den afskyelige Utugtens Kalk.

Herre, komme Dit Rige og Forbandelse over Paven i al Evighed! Amen.«

Beskyldning Nr. 1 lever godt endnu. Ved en Historieeksamen i en dansk, protestantisk Skole for ikke saa mange Aar siden spurgte Læreren den Elev, der fortalte om »Reformationen«, hvilken Forskel der var mellem Katholiker og Protestanter, og fik omgaaende det Svar: »Katholikerne tror paa Jomfru Marie og Protestanterne paa Gud.« Læreren bemærkede til Elevens aabenlyse Forbavselse, at Katholikerne vistnok ogsaa troede paa Gud; bagefter betroede han mig, at han kun havde sagt dette, fordi jeg var Censor.

2. Adskillelsen mellem Christi Person og hans Gerninger og Fortjenester er besynderlig. Hvorledes mon det store Flertal af de som bekendt »slet oplyste Katholiker« kan klare denne Definition?

3. Beslægtet med 1 og 2 og lige saa meget værd.

4. Hvis »i Stedet for« blev erstattet med »Baade — og«, kom man Sandheden nærmere.

5. At den katholske Kirke skal have afskaffet Evangeliet, kan man høre den Dag i Dag; Betegnelsen »de Evangeliske« for Protestanterne indeholder denne Beskyldning.

6. = 4.

7. Ja, her er en af de største Forskelligheder mellem Katholicisme og den oprindelige Lutherdom. Fornægtelsen af Gerningernes Betydning er imidlertid efterhaanden fornægtet i Praksis. I de sidste Aar har Barthianerne dog atter vakt den til Live. Hvor vanskelig denne uhyggelige Lære er at fastholde, viser 14. Hvor farlig denne Lære er, viser de moralske Tilstande efter Kirkeomvæltningen.

8. En flot Definition uden Indhold.

9. Beslægtet med 5. Ordets Tjeneste blev efter Katholikernes »Forsømmelse« vakt til Live ved tyske Prædikener og Skolernes Lukning.

10. er jo en kendt Sag, der dog ogsaa kan udtrykkes: »Protestanterne har afskaffet fem af Sakramenterne«. I Forbindelse hermed er det morsomt at se, at Udkastet til den danske Kirkeordinants, forfattet i Odense Januar 1537 af de førende Personer ved den danske Kirkeomvæltning, siger: »Tre er Sakramenterne, og med lige stor Gudelighed skal de holdes og bruges af alle: Daaben . . . Afløsningen (Skriftemaalet) . . . Herrens Nadver . . .«*) Den danske »Reformation«s Fædre har altsaa gjort sig skyldige i den samme Forbrydelse som den romerske Antikrist, blot i mildere Grad.

11. Beskyldningen for at have afskaffet Daaben er heldigvis ikke almindelig. Besynderlig er den Aske, der er kommet med ind i Daabens Surrogat. Men ikke sandt: Vi Katholiker tror jo, naar Præsten Askeonsdag korsrer vor Pande med Aske, at nu modtager vi en Del af Daaben? Har De aldrig tænkt over det? Jasaa! Men de protestantiske Theologer maa jo vide det bedre.

12. Ja, det kunde man jo nok bilde unge Studenter ind 1611, men kunde Professorerne ogsaa selv tro paa, at det er de levende og døde og ikke Gud, der er Messens Indhold?

13. Morsomt, at Protestanterne her tager Nøglemagten til sig som deres egen, medens den nu gerne er Symbol paa Catholicismen.

14. Sammenlign hermed 7.!

15, Creatio maa jeg oversætte ved Udvælgelse; man har næppe tænkt paa at benægte Skabelsen (hvad denne Glose ogsaa kan betyde). »Udvælgelsen« er den oprindelige lutherske og barthianske Lære om, at Gud bestemmer, hvem der skal frelses og hvem fortabes, uden at Mennesket ved sit Levned kan gøre hverken fra eller til.

Ja, saaledes bekæmpedes Catholicismen for 360 Aar siden. Enkelte af ovenanførte Beskyldninger har kunnet glæde sig ved en beklagelig Livskraft.

Ignatius.

*) Kirkeh. Sml. 1, 59; cfr. 11, 586-8.

Den eucharistiske Kongres.

Som tidligere meddelt kan Kongresdeltagerne opnaa Forlængelse af Returbillettens Gyldighedstid (dog skal Tilbagereisen ske senest den 22. Aug.). Men for at opnaa denne Fordel skal Deltagerne være forsynede med et Legitimationsbevis, der er underskrevet af Hovedkomitéens Sekretær, Pastor Cay Benzon.

Alle, der ønsker et saadant Bevis, anmodes om snarest at meddele For- og Efternavn til Sekretariatet. (Normalt sker dette igennem Lokalkomitéerne.)

Katholsk Rundskue. Lørdag den 20. August Kl. 12—14 foretages et katholsk Rundskue under Ledelse af Hr. Assistent Henning V. Fausbøll. Deltagerne befordres i Turistbiler. Der startes fra St. Ansgars Kirke. Følgende Institutioner bliver beset: St. Ansgars Skole, den franske Skole paa Østerbro, St. Knuds Skole, Rosenkranskirken, Biskoppens Villa (med Kapel), Jeanne d'Arc Skolen, St. Josephs Hospital og Sakramentskirken. (De Kirker, i hvilke Festgudstjenesterne holdes, er udeladt.)

Prisen er 2 Kr. pro persona. Indtægning sker hos Sekretariatet.

Festtegnet for Voksne à 1 Kr. kan fra nu af faas ved Kirkerne. — Paa Medaljens Forside findes et Par Tegn, som trænger til Forklaring. Der læses IC XC ved Siden af Kalken. Det er en gammel græsk Forkortelse af Jesus Christus (C = S; X = Ch).

Børnenes Festtegn à 25 Øre for 14-aarige og derunder bestilles i Sekretariatet.

Paa given Foranledning skal vi meddele, at Festtegnene sælges ikke blot til Katholiker, men ogsaa til andeledestroende.

Blomster til Alteret i Klosterhaven. Der vil blive Brug for et Væld af Blomster til Alteret i Klosterhaven (ikke i Vaser, men i Spande.) Blomsterne fra Søstrenes Have vil langt fra slaa til; derfor haaber man, at mange vil love at skænke Blomster, men kun gule og hvide kan anvendes. Man bedes give Søstrene Besked (Telf. Ryvang 698.)

Indkvarteringen. Tilbud om gratis Kost og Logi (eller Kost alene) til Kongresdeltagere modtages stadig med Tak.

Hvis nogen ser sig i Stand til at stille Feltsenge eller Sengeklæder til Disposition for Indkvarteringen, modtages Meddelelse herom meget gerne af Pastor C. Benzon, Nørrebrogade 27 C, Kbhvn. N. Sekretariatet.

Søndagsgudstjeneste udenfor København i Sommermaanederne.

	Stille Messe. Kl.	Højmesse. Kl.	Andagt. Kl.
Aabenraa	9 ³ / ₄	16
Aakirkeby (Jernbanegade)	10	18
Aalborg (Kastetvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8 ¹ / ₂	10	19 ¹ / ₄
Dalum Kloster	6 ¹ / ₂	10	17
Ebeltoft: ... 2. Sønd. i de ulige Mdr.	10
Esbjerg (Nørregade)	7	10	19
Fredericia (Sjællandsgade)	7	9 ¹ / ₂	14
Grenaa: ... 2. Sønd. i de lige Mdr.	10
Haderslev	7	9 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole): 4. Sønd. i Md.	10
Helsingør (Nygade 8)	8	10
Holbæk (Kastanievej 19)	9 ³ / ₄
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.	9
Horsens (Nørregade 19)	7 ¹ / ₂	10	14
Hørsholm	9
Kolding (Alhambravej)	7 ¹ / ₂	9 ¹ / ₂	19
Køge (Elisevej)	8	10	17
Ledreborg	9 ¹ / ₂
Maribo (Ny Østergade)	8 ¹ / ₂	10	polsk
Nakskov	9 dansk	10 ¹ / ₂	polsk 19 ¹ / ₄
Nyborg (Stella Maris, Vindingevej)	10
Nykøbing F.	8	10
Næstved	8	10
Odder (Holsteinsgade 29): 2. og 4. Sønd. i Md.	10
Odense (Torvet 7)	8	10
Pindstrup: ... 1. og 3. Sønd. i Md.	10	14 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade)	7	10	20
— ... 2. Sønd. i Md.	8	11	20
Ringsted (St. Knudsgade)	8	10
Roskilde (St. Olsgade)	8	10	17
Rudkøbing	10
Rønne (Østergade 59)	10	18
Silkeborg (Vestergade)	10	14
Slagelse (Frederiksgade)	8	10	19 ¹ / ₂
Svendborg (Havnegade 1)	8	10
Sønderborg (Kongevej 27): Alle Søndage undt. 1. Sønd. i Md.	10
Tønder (Statsskolens Aula) 1. Sønd. i Md.	10
Vejle (Blegbanken)	7	9 ¹ / ₂
Vordingborg (Hotel Valdemar, 1. Sal): Sidste Sønd. i Md.	10

Anm.: Gudstjenesten i **Vordingborg** afholdes undtagelsesvis ikke sidste Søndag i Juli, men **Søndagen den 7. August.**

Kirkelig Kalender.

Juli.	Juli-Aug.
24. S. 10. Søndag e. Pintse.	31. S. 11. Søndag e. Pintse.
25. M. Jacob, Apostel.	1. M. Petri Fængsel.
26. Ti. Anna, Jomfru Marias Moder.	2. Ti. Alfons M. Liguori.
27. O. Pantaleon.	3. O. Genfindelsen af Stephans Relikvier.
28. T. Nazarius, Celsus, Victor I og Innocents I.	4. T. Dominicus.
29. F. Olav, Konge af Norge.	5. F. Maria i Sne.
30. L. Gudsmoders Lørdagsmesse.	6. L. Vor Herres Jesu Christi Forklarelse.

Juli. Ugens Messebønner.

24. S. 10. Søndag e. Pintse (687—522); 2. *Sæt Bønner*: Christine ([61]—[61]), 3. *Sæt Bønner*: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 4. *Sæt Bønner*: Om Regn ([124]—[109]).
25. M. Jacob den Ældre, Apostel (1014—839); 2. Christopher ([12]—[12]).
26. Ti. Anna, Jomfru Marias Moder (1017—841).
27. O. † Pantaleon (1018—842); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om Regn.
28. T. † Nazarius, Celsus, Victor I og Innocents I (1018—842); 2., 3. og 4. som Onsdag.
29. F. Olav, Konge af Norge (1021—843); 2. Martha ([67]—[67]), 3. Felix II og Lidelsesfæller (1020—844), 4. Om Regn; Slutningsevangelium: Marthas (1046—871). — *Eller*: Martha ([66]—[67]) med Evangelium *Intravit* (1046—871); 2. Olav (1021—844), 3. Felix II og Lidelsesfæller (1020—844), 4. Om Regn.
30. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]—[94]); 2. Abdon og Sennen (1021—845); 3. Om den Helligaand ([120]—[105]), 4. Om Regn.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Sakramentskirken vil være lukket

fra Mandag den 11. Juli til cirka Mandag den 25. Juli paa Grund af Reparation (Hvidtning). I den Tid (ogsaa de to Søndage inden for dette Tidsrum) læses Messe i Skolens Forsamlingssal, 1. Sal; paa Hverdage Kl. 7 og Kl. 8, paa de to Søndage kun stille Messer Kl. 8 og Kl. 10.

Herre-Vincentforeningens Generalforsamling

afholdes den 24. Juli i St. Andreas Præstebolig Kl. 5¹/₂. Medlemmerne og alle i Menighedsplejen interesserede bedes venligst give Møde.

Husassistent søger Plads i katolsk Familie til 1. Aug. Billet mrk.: »Hus« modtager Ekspeditionen.

27 Bind af »Nordisk Ugeblad« sælges.

Aargangene fra 1892 til 1918 inkl. komplet og indbundet sælges samlet. Billet mrk. 27 modtager Ekspeditionen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvarlalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 31.

Søndag den 31. Juli

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — 200 Aars Jubilæum. — Den eucharistiske Kongres i København. — Kongressens Paramenter. — Francis Jammes. — Reolen. — Natlig Tilbedelse i Klosterkirken. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 17, 1-12.

Gud og Mennesket.

1. Menneskets Skabelse og Herskerstilling.

Gud skabte Mennesket af Jord, og i sit Billede formede han ham. Han lod ham vende tilbage til (Jorden), og i Lighed med sig selv klædte han ham med Kraft. Han fastsatte hans Dages Tal og Tid og gav ham Magt over alle Ting paa Jorden. Han opfyldte alt Kød med Frygt og Bæven for ham og satte ham til at herske over Dyr og Fugle. 17, 1-4.

2. Menneskets Udmærkelser og Pligter.

Ud af ham selv dannede han en Hjælperske, der lignede ham. Han gav dem Dømmekraft og Sprog, Øjne og Øren, et Hjerte til at tænke med og fyldte dem med Visdommens Lære. Han skænkede dem Aandens Videnskab, gjorde deres Hjerte rigt paa Følelser og viste dem, baade

hvad ondt og hvad godt er. Han lod sit Blik hvile paa deres Hjerter for at vise dem sine Værkers Herlighed. De skulde saa prise hans hellige Navn, berømme hans Undergøinger og kundgøre hans Værkers Storhed. 17, 5-9.

3. Forskrifter for Mennesket.

(Desuden) belærte han dem og gav dem Livets Lov i Arv. Han sluttede en evig Pagt med dem og kundgjorde, hvad der er Ret og Retfærdighed hos ham. Deres Øjne saa hans store Herlighed, og deres Øren hørte hans majestætiske Røst; saa paabød han dem: »Vogt jer for al Uret!« (Endelig) gav han dem Forskrifter om, hvad enhver skylder sin Næste. 17, 10-12.

Anmærkning: At vi Mennesker er skabt i Guds Billede, er en Udmærkelse, der hæver os højt over alle synlige Skabninger og giver os (i Afhængighed af Gud) Herredømme over dem. Vor Lighed med Gud bestaar i, at Herren har givet os Intelligens og fri Vilje samt Sjælens Udødelighed. Med andre Ord kan man ogsaa sige: Vi ejer en aandelig Sjæl, der kan dømme og vælge og give sine Tanker, Følelser og Beslutninger Udtryk i Sproget. Ved sine Sanser kan den indvinde nyt Tankestof, forarbejde og ordne det til videnskabelig Erkendelse. I sin Samvittighed endelig føler den sig bundet ved en hellig Lov. Disse enestaaende Fortrin medfører naturligvis Forpligtelser — Adel forpligter jo. Gud kræver, at vi benytter vore Evner og Gaver til at lære ham og hans Guddoms Rigdom mere og mere at kende, at vi elsker ham over alt, som han fortjener det, og at vi opfylder hans Vilje, der tilkendegiver sig for os i Samvittigheden og i Guds Aabenbaring til Patriarkerne og Profeterne og tilsidst til Apostlene, efter at Guds egen Søn var blevet Menneske for ved sit Ord og Eksempel at oplyse os. Dette er vor store Ære, vor umaadelige Rigdom og vor sande Lykke! Overfor disse aandelige Goder blegner alle andre Ting, som Mennesket kan sætte Pris paa, ligesom Stjernerne forsvinder, saa snart Solen viser sig paa Himlen.

F. K.

200 Aars Jubilæum.

Den 2. August fejres den *h. Alphonsus* Fest. Det er den *h. Alphonsus*, der har stiftet Redemptorist-Kongregationen (Kongregationen af den helligste Forløser — *C. ss. R.*), og det er i Aar 200 Aar, siden den er grundlagt. Da Redemptoristerne siden 1899 ogsaa virker her i Vikariatet (Odense, København S. og Næstved), vil det da ikke opfattes som Ubeskedenhed, dersom der i denne Anledning fremkommer nogle Linier her i Bladet.

Den *h. Alphonsus* er født i Neapel. Allerede som ganske ung var han en bekendt Sagfører i sin Fødeby. Men hans Livsgerning skulde ikke være at føre Processer og ordne Menneskers juridiske Sager, men at frelse deres u dødelige Sjæle. Han blev Præst, og han tog sig af de mest forladte Mennesker og stiftede en Forening (en Kongregation) af Præster — det var i Aaret 1732 —, hvis Opgave det skulde være at gaa efter de mest forladte Sjæle paa Landet og i Bjergene; for dem skulde de forklare Katekismen og holde Missioner; derfor skulde deres Klostre ogsaa frem for alt grundlægges paa Landet. Deres Tale og Prædikener skulde ikke bestaa i menneskelig Visdoms straalende Ord, men i enkelt Form, saa at enhver kunde opfatte og forstaa den. Den *h. Alphonsus* var Forfatter til en Mængde Skrifter og Værker; mange af dem er oversat ikke blot til de bekendte Sprog, men findes ogsaa paa ægyptisk, arabisk og kinesisk; derfor har ogsaa ægyptiske, arabiske og kinesiske Biskopper i sin Tid anmodet Paven om at erklære den *h. Alphonsus* for Kirkelærer. Hans vigtigste Værk er hans Moralthologi, der er grundlæggende i den katholske Kirkes Morallære, og hvorom ligesom om alle hans andre Skrifter — Pius IX i sin Bulle i Anledning af den *h. Alphonsus* Kirkelærererklæring har fastslaaet, at enhver kunde følge den *h. Alphonsus*' Lære »inoffenso pede« — uden at man paa nogen Maade saarede sin Fod. Hvad den *h. Alphonsus* har indskærpet sine Præster, det udførte han selv i Ord og Skrift. Det var ikke højtsvævende spekulative Tanker, han udviklede, men det, der kunde frelse Sjælene. Derfor fik han ogsaa af Kirken (Pius IX) sit Prædikat

som Kirkelærer: Doctor zelantissimus — den mest sjælevrige Kirkelærer.

Nu er der gaaet 200 Aar, siden S. Alphonsus grund-

Den h. Alphons af Liguori.

lagde sin Kongregation. Han selv kom ikke udenfor sit Fædrelands Grænser, skønt hans Hu gik til Hedningerne for at forkynde dem Evangeliet og lide Martyrdøden. Men hans Værk — hans Orden — er blevet udbredt over hele

Verden. Det var frem for alt den h. Clemens Hofbauer, den første tyske Redemptorist, der førte Kongregationen over Alperne — først til Warschau, og, da denne Plante blev nedtraadt af Napoleon, til Wien. Fra dette Sted blev S. Alphonsus Værk udplantet over hele Europa, 1832 til Amerika, og nu findes der ikke en Verdensdel, hvor Redemptorist-Kongregationen ikke har sine Sønner. Fra samme Sted kom de første Redemptorister (P. Schmiderer og P. Steidl) til Danmark — Juleaften 1898; dog havde Redemptoristerne allerede fra 1858 af udøvet Sjælesorgen paa de dansk-vestindiske Øer, hvor der f. T. findes 6 Huse med 46 Medlemmer. S. Alphonsus Grundregel: »de mest forladte Sjæle« — holdes stadig hellig. Men da de mest forladte og mest trængende i vore Dage findes i større Byer, ejer Ordenen selvsagt ogsaa Huse der.

Ordenen er inddelt i 21 Ordensprovinser og 17 Viceprovinser med ialt godt og vel 6000 Medlemmer.

I Europa	findes	3668	Redemptorister
» Amerika	»	2078	»
» Australien	»	170	»
» Afrika	»	86	»
» Asien	»	65	»

Iblandt Hedningerne findes følgende Missioner: Kongo, Indo-Kina, Kina, Surinam (hos de spedalske), de engelske og franske Antiller og New Zealand.

I Aaret 1930 blev der prædiket i 5385 Missioner (med c. 4 400 000 Skriftemaal); afholdt 5077 Kursus Exerцитier (med c. 418090 Skriftemaal); i vore egne Kirker uddelt c. 15 663 919 Kommunioner; optaget i den katolske Kirke c. 13 000 Konvertiter og Hedninger. —

Maatte Vor Forløser (Ss. Redemptor) ogsaa i Fremtiden give sin Velsignelse til ydre Vækst og indre Virksomhed!

Josef Resch.

Den eucharistiske Kongres i København.

Prælaternes Ankomst. Torsdag d. 18. August Kl. 18,34 ankommer de fleste Prælater fra Udlandet med Kardinalerne van Rossum og Hlond i Spidsen. Det er Biskoppens Ønske, at Københavns Præsteskab skal tage imod dem paa Hoved-

banegaarden, medens alle andre opfordres til at begive sig til Bispeboligen i Valby (Bjerregaards Sidevej 1) samme Aften Kl. 18,45 for at give de høje Gæster en smuk og hjertelig Modtagelse udenfor Bispeboligen.

Kongressens Aabning i St. Ansgars Kirke bliver Kl. 21 *Torsdag Aften*. (Tidligere Meddelelser tilbagekaldes). Andagten varer kun en halv Time.

Billetterne til Opførelse af Kiærulff: »Lægedom for alle Saar« paa Det ny Teater Søndag d. 21. August Kl. 16 kan fra nu af bestilles i Sekretariatet.

Priserne er følgende:

Gulvet og Balkon: Kr. 3,00, 2,75, 2,50, 1,85.

1. *Etage*: Kr. 2,25, 1,45, 1,00.

2. *Etage*: Kr. 1,45, 1,00, 0,60.

Bidrag til Kongressens Afholdelse. Fra forskellige Sider har Komitéen modtaget Bidrag dels til Kongressens Afholdelse, dels til Hjælp for Indkvarteringen (fra Personer, der ikke selv har været i Stand til at paatage sig nogen Indkvartering). Komitéen bringer herved en hjertelig Tak for de modtagne Gaver.

Da Kongressens Afholdelse er forbundet med meget store Udgifter, er det Komitéens Haab, at større eller mindre Bidrag fremdeles vil blive skænket til dette Formaal. Beløbene kan indbetales paa *Post Giro Konto Nr. 1471, Det apostoliske Vikariat for Danmark, Kbhvn. Valby*. Komitéens Regnskabsfører er *Kasserer K. V. Olsen, Sdr. Fasanvej 98, Valby*.

De katholske Foreninger i København. De af vore Foreninger, som maatte ønske at deltage — som Forening — i *Sakraments-Processionen* Søndag d. 21. August (meget gerne med et eller flere Bannere) bedes sende Meddelelse herom til Sekretariatet. Man anmodes om at opgive omtrent, hvor mange Deltagere der kan ventes. Der vil senere fremkomme en Liste over de Foreninger, der deltager, og i hvilken Rækkefølge de placeres i Processionen.

Alle Foreninger Landet over opfordres til at medbringe Bannere.

Præster, Søstre og Brødre har Adgang til Kongressens Sammenkomster uden Festeegn.

Sekretariatets Adresse er: Pastor Benzon, Nørrebrog. 27, Kbhvn. N., Tlf. Nora 239 x (bedst Kl. 10—12, 17—19, Tirsd. undtagen).

Der er Brug for saavel mandlig som kvindelig Hjælp ved Kongressens Arrangementer: Indretning af improviserede Sovesale, Ordensmarskaller, Salg af Programmer o. s. v. Tilbud om Assistance sendes til Sekretariatet.

Kongressens Paramenter.

Det var med en vis Spænding, jeg for nogle Dage siden aflagde et Besøg i selve Brændpunktet for vor Nadver-kongres i Tilbedelsesklostret paa Jagtvej. Der arbejdes her med stor Iver; men Tidspunktet for Kongressen nærmer sig jo ogsaa mere og mere, og skal den bringe den Vel-signelse over vort Land, som vi ønsker, saa maa der ogsaa ofres alt, ja mere end vi egentlig mener at kunne ofre, da det bør være virkelig Forherligelse af Christus i Allereus Sakramente. Det er da ogsaa netop det, som mere end noget andet optager de gode Søstre i disse Dage. De har allerede ofte aflagt Vidnesbyrd om deres Dygtighed i Udfærdigelsen af kirkelige Paramenter. Nu ser vi dem i Gang med et helt nyt pragtfuldt pontifikalt Parament. Gode Mennesker har givet Søstrene Stoffet, men Søstrene har saa ofret hele deres Arbejdstid i de sidste Maaneder paa at udfærdige disse Messeklæder, og man glæder sig over den Finhed og Enkelthed i Smagen, som her er kommet for Dagen. Hele Sættet bestaar af en gothisk Messehagel samt dertil svarende Diakon- og Subdiakonklædninger, tre Korkaar, to Velum, en Baldakin, et Antependium og en fuldstændig Beklædning af Alteret, en Bispetrone med Baldakin, og hvad der ellers er nødvendigt til Alteret. Det hele er lavet i hvidt Silkestof applikeret med rødt Silkestof og Broderier og fine enkle Guldkanter paa alle Klædninger. — Søstrene har selv tegnet og udført alt. Paa Messehagelen ser man Christushovedet med Hostien som Baggrund. Diakon- og Subdiakonklædningerne har dels de tre Kroner, dels de tre Ringe som Treenighedens Symbol. Af de tre Korkaar ses paa den ene Fuglene, der drikker af Livets Kilde, paa den anden Livets Brød, som af Duen bringes til Skibet, og paa den tredje Korset. Det ene Velum, som skal bæres af den Kardinal eller Biskop, der præsiderer ved Pontifikalmesse og Procession, er smykket med Pagtens Ark, som tilbedes af Keruberne, og det andet, som benyttes under selve Messen, har et »Pax« broderet paa rød Grund.

Det er et ualmindelig smukt Arbejde, Søstrene her har

lavet, og det vil sikkert i høj Grad fremme Kongressens smukke Forløb. — Vilde blot mange andre lære af Søstrene, hvorledes vi alle maa være rede til at ofre meget baade af Tid og Kræfter og navnlig personlig Indsats for Kongressen, saa vil den ogsaa faa et værdigt Forløb og blive til en Begivenhed for vor Kirke i Danmark og en Velsignelse for hele vort Land. *Knud Ballin.*

Francis Jammes.

En Digter, der har Bud til vor Tid.

Det lyder maaske lidt sært at kalde Franskmænd med det engelsk klingende Navn, Francis Jammes, en Digter, der har Bud til vor Tid, thi han er ikke nogen særlig moderne Digter, men det er nu Folk af hans Slags, Tiden trænger til; en saadan Digter længes vi efter.

Han lever fjern fra al Døgnets Tummel i en lille stille og fredelig, helt afsondret Bjergby, Hasparren, nede i Pyrenæerne; her skaber han sine fine digteriske Skikkelser, der i vor mørke, uglade Tid er særlig egnede til at være til Opmuntring og lysende Eksempler i denne fortumlede og ufredelige Verden.

Jammes yder egentlig ikke i nogen af sine Bøger noget Bidrag til Døgnets brændende Spørgsmaal eller Tidens Problemer. Og dog er hans Værker og ikke mindst hans Digt-samling »den guddommelige Smerte« langt betydningsfuldere og mere paakrævede end Løsningen af mangt et brændende Problem. Thi Jammes peger paa det, der mest tiltrænges, det, hvis Savn føles overalt og inderst inde er Kilden til al Tidens Elendighed, nemlig det positive og den positive Tros magtfulde Kraft. Lever man sig ind i hans Værkers inderste Sjæl, skal man nok opdage, at denne ensomme Mand fra den lille Bjergby ejer større Visdom end mangen lærd Forsker.

Hvis man vil anvise Francis Jammes en bestemt Plads i Litteraturhistorien, kommer man nemt i Forlegenhed, thi han tilhører en Epoke, der endnu ikke kan overses, ja som maaske først er i sin Vorden. Den officielle Litteraturhistorie har indrullet ham blandt Symbolisterne. Romantiken var død, og Naturalismen laa paa sit yderste. Man havde maattet resignere, havde opgivet at finde Frelsen hos Naturvidenskaben, Troen paa Materialismen glippede, og det dæmrede atter, at Aand og Sjæl staar over

det materielle, over Maskinernes sejrige Fremmarch, over Institutioner. Man flygtede nu — ret forstaaeligt — fra een Overvurdering gennem Resignationen ind i en ny Overvurdering: Symbolismen. Symbolisterne søgte atter Skønhed og Eventyr, saa i alt haandgribeligt kun en Lignelse, et Billede, et Symbol, og fandt i alt Poesien. Til syvende og sidst var dette intet andet end en ny Form for Romantikken, som dog ikke kunde trives i den moderne Tekniks nøgterne Tidsalder og i Tidens forfladede Aandløshed. Symbolismen blev derfor en Epoke, der løb ud i Sandet. Dog ikke ganske. Thi nogle faa ledtes gennem denne romantiske Indstilling til en positiv Tro. Det var jo f. Eks. Tilfældet med Johannes Jørgensen; hans Vej gik gennem Symbolismen til Troen. Det var ogsaa Tilfældet med adskillige franske Forfattere, og dette er Symbolismens blivende Værdi i den franske Litteratur, at den gav Impulsen til en rig religiøs Digtning, at den genvakte den religiøse Poesi til et kraftigt Liv. Francis Jammes blev en af Bannerbærerne for denne nye Digtning.

1905 — Aaret, hvor han atter vender hjem til Katholicismen — er den vigtigste Dato i hans Livsførelse. Forud laa — 1868 var han født i Sydfrankrig — efter hans Faders Død et roligt Liv sammen med Moderen, Gymnasie-studier i Bordeaux, tidlige Digtninger og Tidens Vildfarelser og Vildførelser, der forvirrede hans unge Sind, og som han en Tid lang lod sig rive med af. Men saa kom det til Gennembrud, der alt i hans tidligste Digtning havde ligget skjult flere Steder. Paris kunde han ikke føle sig knyttet til, dertil droges han altfor meget mod et Liv i stille Ubemærkethed. Evropæisk Intellektualisme forblev ham fremmed. Dekadent Livslede laa ikke for ham. Naar han trak sig tilbage til sit Enebo i den verdensfjerne Bjergby i Pyrenæerne, var det ikke, fordi han havde resigneret, fordi han her i Ensomheden vilde give sig sine Stemninger og Rørelser i Vold og kæle for et egoistisk Tungsind; nej — og det er dette, det for os kommer an paa — det var, fordi han her i Praksis og fuldt ud vilde leve for det positive, saaledes som en indre Tvang drev ham til at leve. Hans Liv er en fortsat Indlevelse i alle Tilværelsens og Livets Foreteelser. Hans forstaaende Kærlighed og Hjertensgodhed, hans uryddelige Lyssyn er som et uudtømmeligt Væld, hvoraf han øser med fulde Hænder. Og paa Grund af denne sin Hjertensgodhed og sit kærlige Sind vil han ikke indrømme det onde nogen Plads i sit Livssyn, det er simpelthen ikke til for ham, han kan kun faa Øje paa, hvad der er godt og smukt i Livet. Han tror ikke, at der er den Sjæl til, som ikke ejer baade Skønhed og Lysglans. Hans positive Kraft giver

ham Tilknytning til alt og gennemtrænger alt. Mest føler han sig draget mod dem, der har mindst med Skønheden at gøre, eller mod dem, der er helt uberørte og endnu bevarer Renheden i deres Hjerter: Bonden eller Smeden, hvis Liv er et eneste haardt Slid, eller Pigen, der sidder ene tilbage i Fortvivelse med sin svegne Kærlighed, eller Barnet, der gaar den vante Gang til Skolen: dette er hans Digtningens Yndlingsskikkelser. Ogsaa Naturen indgaar en inderlig Forbindelse med hans indre Oplevelser: alt levende inddrager han i sit Væsen. Hans Digtning omfatter saaledes alt og tager sit Udspring alle Vegne fra. Alle hans Værker er som de smaa farvede Sten, hvoraf Mosaik-kunstneren former sit Billede; de danner sammenlagt Billedet af hans eget Væsen.

Hele hans franciskanske Liv i Kærlighed og Hjertensgodhed hviler paa Klippegrund, paa hans positive Tro; den er det, som holder ham oppe og fornyer Kraften i hans Liv og Værker. Saa stille og ubemærkede hans Dage end rinder hen i den fjerne Bjergby, rager hans Liv og Gerning dog som en Bjergtop op over Tidens Strøm — en Styrkelse for os alle og en stille Prædiken om Troen paa Godhedens og Kærlighedens Magt. Trods Dagens Larm og hastende Travlhed er det nok værd at give sig Stunder til at lytte til denne Tale.

Nye franske Bøger.

François Mauriac: Le naufrage de vipères. Grasset 1932. 311 p.
15 frs.

Ængsteligt har det katolske litterære Publikum i Frankrig fulgt Mauriacs Udvikling. Man var ikke glad for den indtrængende Sikkerhed, hvormed han skildrede Synd og Sjælssygdom, ikke udefra som Lægen, men indefra som Patienten. I Virkeligheden var der vist intet at frygte, og selv i den Krise (»Souffrances du Chrétien«), hvor han nærmede sig det herhjemme velkendte Standpunkt — Kristendommen, ja det er den højeste Idealitet, men den kan kun praktiseres, naar Kravene gaar paa Kompromis med Verdsligheden — forblev han i sit Hjerter Katholik, og han kæmpede sig hurtigt fri for Tvivlene gennem en helt ka-

tholsk Fortrøstning til, at det er Gud, der skal virke det umulige i os.

Hans nyeste Roman bærer Vidnesbyrd om den gennemlevede Krise. Den rummer en gammel Mands Bekendelser om det tavse Had, der opstod mellem ham og hans Hustru over en Ubetydelighed, det Had, der siden skille mellem ham og hans Børn, idet begge Parter var Slaver af Pengebegæret, og endelig Hadet mellem hans Vantro og den øvrige Slægts Tro, en beskeden Kristentro, der faldt dem saa let at praktisere som Dannelsens Omgangsformer, fordi den da heller ikke var andet for dem. Da Gud tilsidst ad anden Vej end gennem de Kristnes Eksempel faar talt til den haarde gamle Mand, staar da ogsaa den kristne Midelmaadighed uforstaaende overfor det skele, som er udenfor de nummererede Regler.

En stærkt virkende Bog af sjælden Sanddruhed.

H. D. T. Kiærulff.

M. J. Lagrange O. P.: M. Loisy et le modernisme. Éditions du Cerf 1932. 246 p. 15 frs.

Den berømte Modernist Loisy har udgivet sine Memoirer i tre svære Bind. Den Katholik, der gennemlevede hele Modernistkampen tættest inde ved Kampcentret, selv alvorligt mistænkt for Kætteri, Dominikaner-Bibelforskeren Pater Lagrange, svarer nu paa Memoirerne med en fortræffelig lille Bog.

Bogens første Halvdel genoplever Moderniststriden, som netop gennem Loisys Memoirer er kommet i klart Dagslys, fordi det viser sig, at Loisy Decennier før sin Udelukkelse fra Kirken, mens han søgte indefra at »reformere«, allerede stod Kristendom saa fjernt som Pastor Otto Larsen nu og i Virkeligheden erkendte sig som Pantheist.

Den anden Halvdel er ogsaa af Interesse for dem, der ikke husker Modernismen. Her gennemgaar P. Lagrange paa mesterlig Maade den liberale Kritiks forskellige Forsøg paa at forklare, hvorfor Kristus (i deres Øjne kun et Menneske og et, hvis Ideer modsagdes af Virkeligheden) blev til Gud i Kirkens Forkyndelse.

H. D. T. Kiærulff.

Natlig Tilbedelse i Klosterkirken.

Som for nogen Tid siden meddelt holdes som Forberedelse til Kongressen Tilbedelse i Klosterkirken paa Jagtvejen. Deltagere bedes melde sig til undertegnede og helst meddele, hvilken Tid der passer bedst. Ingen bør

forpligte sig til mere end en Time eller to. Tiden er fra Kl. 18¹/₂ Lørdag Aften til Kl. 8 Søndag Morgen. Vi havde i Rosenkranskirken Skærtorsdag Nat megen Glæde af vor Nattevagt. Det var ikke blot den lille Skare, der havde forpligtet sig til at være der, som mødte op, men der var til ved 1—2 Tiden mange andre til Stede og hele Natten flere end de faste Vagter. Mon ikke vi ved denne Lejlighed vil se en halv- eller helfyldt Kirke den hele Nat?

Der er jo nok at sone for og bede om: vi maa sone for vore egne og andres Synder, sone for al Efterladenhed og naturligvis bede for Kongressens heldige Udfald. Men lad os ikke nøjes med at bede om dette. Den hellige Fader opfordrede til Sone og Bøn for alle i Jesu Hjerte-Festens Oktav. Lad os benytte den Nat i samme Øjemed: at bede ikke alene for os selv, for vore egne Anliggender og alle katholske Anliggender, men for alle lidende Mennesker. Ofte maa man spørge sig selv, med hvilken Ret man lever det selvtilfredsstillende Liv, som de fleste af os lever. Hvor kan vi nyde Livets Goder i fulde Drag, selv om vi ved vort daglige Slid fortjener dem, naar Tusinder lider ondt og ikke blot sukker under Byrden, men bukker under for den. Lad os benytte een Nat, der skænkes os, til Bøn for de ulykkelige. Lad det være saaledes, at der stadig er Mennesker, der anraaber Frelseren om Hjælp. Gud elsker de uegennyttige, som glemmer deres egne Lidelser og Bekymringer for Næstens.

Altsaa: kom og vær med! Kom tidligt eller sent, som De kan det. Mød helst ikke før den lovede Tid, for at De ikke skal risikere at mangle, naar den kommer — vi er jo svage Mennesker — men bliv gerne efter, saa længe som Tid og Helbred tillader det.

Verner Stabehl.

Amerikavej 9 St., Kbh. V.

Fra den vide Verden

Rom.

Til Minde om Pinsemorgenens Under, hvor Apostlene talte i forskellige Tungemaal, udsendte Vatikanstatens Radio i Aar paa Pinsemorgen Beretningen herom fra Apostlenes Gerninger. Denne Udsendelse skete paa 31 Sprog, nemlig paa Latin, Italiensk, Fransk, Tysk, Spansk, Irlandsk, Dansk, Hollandsk, Norsk, Græsk, Serbisk-Kroatisk, Ru-

mænsk, Slavisk, Arabisk, Kinesisk, Japansk, Siamesisk, Syrisk, Kaldæisk, Singalesisk, Tamilsk, Rokansk, Malabarrisk, Polsk, Ætiopisk, Annamitisk, Portugisisk, Russisk, Slovakisk, Baskisk og Svensk.

Paa sin Fødselsdag modtog den h. Fader Lærerne og Studenterne fra de gregorianske pavelige Institutioner, nemlig det gregorianske Universitet, Østerlandsinstituttet og Bibelinstitutet, ialt 2000 Mennesker, repræsenterende alle Nationer og alle Kollegier, alle kirkelige Institutioner og Ordener. Efter Rektorens korte Tale svarede Pius XI, idet han takkede baade Lærere og Elever og forklarede, hvor betydningsfuldt det var for den h. Stol at være omgivet af disse videnskabelige Institutioner, »og blandt disse hører de gregorianske til de vigtigste og mest ansete«. »Denne store Betydning,« fortsatte Hans Hellighed, »paalægger disse Institutioner et stort Ansvar.« Paven gav Udtryk for sin store Glæde over, at de ogsaa var sig dette Ansvar bevidst, hvad han var blevet overbevist om ved at se de 220 Bøger, der var Lærernes videnskabelige Indsats i de sidst forløbne 3 Aar. »Denne Forfattervirksomhed,« sagde Paven, »har en mægtig apologetisk Betydning, og den viser, at den hellige Stol er omgivet af Folk, der dyrker og elsker Videnskab.«

Paven har bevidnet sin særlige Interesse overfor »National Catholic Welfare Conference«, da han modtog dennes Præsident, Ærkebiskoppen af San Francisco, S. E. Mgs. Edward J. Hanna, i Audiens. Paven glædede sig over Konferencens Virksomhed, der var saa betydningsfuld og gavnlig for Kirken. Dertil knyttede den h. Fader nogle opmuntrende og trøsterige Ord, der nok kan tiltrænges i vore trange Tider; det, som det først og fremmest gælder om, er, sagde han, at holde det gode kristne Haab oppe og at være besjælet af aandeligt Mod. »Dette sidste,« sagde han, »er hele Hemmeligheden, det besejrer alle Vanskeligheder.«

Generalvikaren i Rom, Kardinal Marchetti Selvagiani, har udstedt nogle Forbud, som vil vække Opsigt mange Steder; Kardinalen skriver: »Den Skik, som finder Sted i mange Kirker, at man anbringer til Brug for de be-

søgende Voksllys (Votivkærter) til at tænde foran Statuer og hellige Billeder, mod at der nedlægges en Pengegave i en dertil opstillet Bøsse, er i flere Henseender saare angribelig. Det kunde let have Skin af noget overtroisk, ligesom man ogsaa faar det Indtryk, at det finder Sted for de Penges Skyld, som det indbringer. Denne Skik berøver endvidere de hellige Bygninger deres sømmelige og renlige Udseende, tilsmudser Gulvet, gennemtrænger Tapeter og Draperier med Røg og ødelægger Luften, og den maa derfor nu høre op. Lysestativerne maa fjernes, selv om de er af virkelig kunstnerisk Værdi. Ingen Lys maa sælges hverken i Kirker, Oratorier, Sakristier, Vaabenhuse eller tilstødende Bygninger, Grundene hertil vil de gejstlige give Menighederne og ligeledes lægge dem paa Hjerte, at en eneste Messe, overværet med Andagt, og en eneste Kommunion, modtaget med Fromhed, vil nedkalde over dem himmelske Velsignelser og Naadegaver mere end Tusinder af Lys, som brændte Aar ud og Aar ind. De, som gerne vil ofre Lys, kan købe saadanne (af ægte Voks) i en Forretning og bringe dem til Sakristiet, at de kan blive brændt paa Altrene i Overensstemmelse med Liturgiens Rubriker.« — Kardinalen forbyder ogsaa Brugen af kunstige Blomster i Kirkerne.

Japan.

Ærkebiskop Mgr. de Guébriant, der er Generalfors­tander for »det parisiske Selskab til Troens Udbredelse«, har for nylig draget en interessant Sammenligning mellem Konversionerne i England og Japan. Ærkebisp­en, der ledede 1,300 franske Missionærer i det yderste Østen, hvor han arbejdede fra 1885 til 1921, har et indgaaende Kendskab til Forholdene der. Han siger: »Til Trods for det ringe Antal Katholiker i Landet spaar Japan dog Katholicismen en rig Høst. Japan, der har prøvet paa at skabe en ny Nation uden Tro, har set denne Plan strand­e. Studier og Forskninger har altid nærmet Folkets Førere mere og mere til Kristendommen. Selv om Konversionerne tal­mæssigt set ikke er overvældende, er de dog meget betyd­ningsfulde, og jeg tager ikke i Betænkning at sammen­ligne dem med de Konversioner i England, der har ført saa mange tilbage til Moderkirken.«

Søndagsgudstjeneste udenfor København i Sommermaanederne.

	Stille Messe. Kl.	Højmesse. Kl.	Andagt. Kl.
Aabenraa	9 ^h / ₄	16
Aakirkeby (Jernbanegade)	10	18
Aalborg (Kastetvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryegade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8 ¹ / ₂	10	19 ¹ / ₄
Dalum Kloster	6 ¹ / ₂	10	17
Ebeltoft: ... 2. Sønd. i de ulige Mdr.	10
Esbjerg (Nørregade)	7	10	19
Fredericia (Sjællandsgade)	7	9 ¹ / ₂	14
Grenaa: ... 2. Sønd. i de lige Mdr.	10
Haderslev	7	9 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole): 4. Sønd. i Md.	10
Helsingør (Nygade 8)	8	10
Holbæk (Kastanievej 19)	9 ^h / ₄
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.	9
Horsens (Nørregade 19)	7 ¹ / ₂	10	14
Hørsholm	9
Kolding (Alhambravej)	7 ¹ / ₂	9 ¹ / ₂	19
Køge (Elisevej)	8	10	17
Ledreborg	9 ¹ / ₂
Maribo (Ny Østergade)	8 ¹ / ₂	10	polsk
Nakskov	9 dansk	10 ¹ / ₂	polsk 19 ¹ / ₄
Nyborg (Stella Maris, Vindingevej)	10
Nykøbing F.	8	10
Næstved	8	10
Odder (Holsteinsgade 29): 2. og 4. Sønd. i Md.	10
Odense (Torvet 7)	8	10
Pindstrup: ... 1. og 3. Sønd. i Md.	10	14 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade)	7	10	20
— ... 2. Sønd. i Md.	8	11	20
Ringsted (St. Knudsgade)	8	10
Roskilde (St. Olsgade)	8	10	17
Rudkøbing	10
Rønne (Østergade 59)	10	18
Silkeborg (Vestergade)	10	14
Slagelse (Frederiksgade)	8	10	19 ¹ / ₂
Svendborg (Havnegade 1)	8	10
Sønderborg (Kongevej 27): Alle Søndage undt. 1. Sønd. i Md.	10
Tønder (Statsskolens Aula) 1. Sønd. i Md.	10
Vejle (Blegbanken)	7	9 ¹ / ₂
Vordingborg (Hotel Valdemar, 1. Sal): Sidste Sønd. i Md.	10

Anm.: Gudstjenesten i **Vordingborg** afholdes undtagelsesvis ikke sidste Søndag i Juli, men **Søndagen den 7. August.**

Kirkelig Kalender.

Juli-Aug.

31. S. 11. **Søndag e. Pintse.**
 1. M. Petri Fængsel.
 2. Ti. Alfons M. Liguori.
 3. O. Genfindelsen af Stephans Relikvier.
 4. T. Dominicus.
 5. F. Maria i Sne.
 6. L. Vor Herres Jesu Christi Forklarelse,

Aug.

7. S. 12. **Søndag e. Pintse.**
 8. M. Cyriacus, Largus og Smaragdus.
 9. Ti. Johannes M. Vianney. — Vigilie.
 10. O. Laurentius.
 11. T. Tiburtius og Susanna.
 12. F. Clara.
 13. L. Vigilie.

Juli.

Ugens Messebønner.

31. S. 11. **Søndag e. Pintse** (691—526); 2. *Sæt Bønner*: Ignatius af Loyola (1023—846).
 1. M. Petri Fængsel (1024—847); 2. Paulus (976—622), 3. De machabæiske Brødre (1024—847).
 2. Ti. Alfons M. Liguori (1026—849); 2. Stephan I ([9]—[9]).
 3. O. † Genfindelsen af Stefans Relikvier (1029—852); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
 4. T. Dominicus (1029—852).
 5. F. Maria i Sne (1030—853).
 6. L. Vor Herres Jesu Christi Forklarelse (1030—854); 2. Xystus, Felicissimus og Agapitus ([28]—[28]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Ann. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

I Anledning af den eucharistiske Kongres i København anbefales til Deltagerne **Kors og Alter**, Eftertanker over Messeofferet og Messeliturgien af A. J. Lutz, Præst i Dominikanerordenen i Norge. **Pris 1 Kr.** Faas i Den katholske Boghandel, Stenogade, København.

Basar til Fordel for syge og fattige i Helsingør afholdes af St. Vincents Søstre i Helsingør, Nygade 8, Søndag ^{31/7} og Mandag d. ^{1/8}.

Gaver modtages med Tak af Søstre.

MEDDELELSE FRA REDAKTIONEN.

Da Redaktøren af »Nordisk Ugeblad« er blevet syg, har Bladets tidligere Redaktør, Pastor Bernh. Jensen foreløbig overtaget Redaktionen; Adresse Boyesgade 8, 3 Sal, København V., Telefon Vester 7515; Træffetid Kl. 10—11.

27 Bind af »Nordisk Ugeblad« sælges.

Aargangene fra 1892 til 1918 inkl. komplet og indbundet sælges samlet. Billet mrk. 27 modtager Ekspeditionen.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferencer.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paræ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 32.

Søndag den 7. August

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Kongresen. — Dogmerne. — Børn, en Velsignelse. — Den eucharistiske Kongres. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 17, 13-31.

Gud og Mennesket.

1. Gud er Vidne til al vor Gøren og Laden.

(Menneskenes) Vandel staar altid (klart) for (Gud), den ligger ikke skjult for hans Øjne. Over ethvert Folk satte han en styrende (Engel), men Israel er øjensynlig Guds (egen udvalgte) Del. Klare som Solen staar alle deres Gerninger for Guds Øjne, og hans Blikke er uafbrudt rettet paa deres Veje. Pagten blev ikke hævet ved deres Misgerninger, dog staar alle deres Synder for Guds Aasyn. En Almisse, man giver, er som en Seglring for (Gud), og et Menneskes Godgørenhed sætter (Herren) Pris paa som paa sin Øjesten. 17, 13-18.

2. Gud gengælder og tilgiver.

Men engang vil han rejse sig og lade Gengældelse komme over (Misdæderne), ja over hver enkelts Hoved, og han vil

styrte demned i Jordens Dyb. Men for dem, der gør Bod, aabner han Vejen tilbage til Retfærdighed, de svage styrker han til Udholdenhed og giver dem den Arvelod, der tilfalder Sandheden. Omvend dig til Herren og hold op med dine Synder! Bed for Herrens Aasyn, og se at faa Forargelserne(s Tal) ned! Kom tilbage til Herren, bortvend dig fra din Uretfærdighed, og had for Alvor, hvad der fortjener Afsky! 17, 19-23.

3. *Grib Guds Naade, saa længe du har den.*

Forstaa Guds Retfærdighed og Domme, hold fast ved de Vilkaar, han byder dig, og ved Bønnen til den højeste Gud! Gør fælles Sag med de fromme i Verden, med dem, der lever og giver Gud Æren! Fremtur ikke i de ugudeliges Vildfarelser, men lovpris Gud, før du dør! Den døde er jo som ingenting og kan ikke længere prise ham. Bekend ham, mens du endnu er i Live, pris ham, saa længe du aander og er ved Kræfter, og lov Gud og ophøj ham for hans Forbarmelser! Hvor stor er ikke Herrens Barmhertighed og hans Mildhed mod dem, der omvender sig til ham! Ganske vist formaar Menneskene ikke alting, for et Menneskebarn er ikke udødeligt, og det finder Behag i Ondskabens Tomhed. Hvad skinner klarere end Solen? Og dog formørkes den. Eller findes der noget slettere end det, Kød og Blod finder paa? Men ogsaa dette skal faa sin Straf. — Og dog er Solen ligesom Herre over den høje Himmels Hærskare, medens alle Mennesker kun er Støv og Aske. 17, 24-31.

A n m æ r k n i n g. Hensigten med ovenstaaende Skriftsted er at minde om Guds Styrelse, der med fremskuende Kærlighed og Omsorg tager sig af alle Nationer, men ganske særlig af det udvalgte Folk. Det guddommelige Forsyn følger en bestemt Plan ved Behandlingen af de gode og de onde.

Det første og sidste og alt afgørende i Guds Øjne er, om Mennesket overholder hans Lov og Bud, eller om han egenraadig og egenkærlig giver efter for sine egne Indskydelser, for sin Lyst eller sin Ulyst. Medens f. Eks. Menneskekærlighed er Gud kær som en kostbar Seglring eller

selve Øjstenen og efter Fortjeneste belønnes af ham, rammes Synden uvægerligt af hans straffende Arm, selv om den Allerhøjeste ikke sjældent venter længe, før han gengælder godt og ondt.

Een stor Trøst — trods alt — har ogsaa Synderen. Den, som ved sin Brøde vender Gud Ryggen, kan i det jordiske Liv endnu faa Lov til at komme tilbage til sin Skaber og Herre, men kun paa Betingelse af, at det nu er forbi med Synden. Han skal bede om Tilgivelse og Naade og anmode om Hjælp til i Fremtiden at kunne undgaa Synden. Han bør deltage i Kirkens Fromhedsliv og er nødt til at skynde sig med sin Omvendelse. For snart kommer en Nat, i hvilken ingen mere kan virke.

Stykket slutter med at forklare, hvorfor Gud overhovedet er rede til at glemme og udslette vore Synder igen: det er vor egen Skrøbelighed og Forgængelighed, denne Følge af Syndefaldet i Paradiset, som kalder paa Guds Medlidenhed. Som den straalende Sol hver Aften mister sin Glans i vore Øjne, saaledes er der ogsaa paa os Pletter, der ganske vist i sig selv er meget beskæmmende, men vækker Guds Medynk. Saa ser vi altsaa det vidunderlige, at noget saa tarveligt som Menneskets Forkrænkelighed, Svaghed, Ubestandighed og Hang til det sanselige o. s. v. bliver Anledning til noget godt! Ja, Jesus Sirach har Ret, naar han udraaber: »Hvor stor er ikke Herrens Barmhjertighed!«

F. K.

Kongressen.

Naar disse Linier læses, er vi allerede inde i August Maaned, og om 14 Dage finder vor første eucharistiske Kongres Sted. I et halvt Aar har vi ofte talt om den, og i et halvt Aar er der blevet arbejdet og bedt for den. Nu er denne Begivenhed nær forestaaende. Arrangørerne er i travleste Virksomhed, og hos alle andre er Forventningerne store. Maatte den nu ogsaa lykkes! Lykkes baade saaledes, at den forløber programmæssigt og virkelig bliver en stor og skøn Oplevelse, men endnu meget mere lykkes saaledes,

at den bliver Dage fyldt af Bøn og inderlig Gudsdyrkelse og derigennem bringer Resultater for Fremtiden. Den ydre Sukces er det Arrangørernes Sag at sørge for, og vi tvivler ikke om, at de gør deres Bedste. Men den virkelige Sukces, som bestaar i, at Kongressen helt og holdent bliver Gud til Ære og til Gavn for os allesammen og dermed for Kirken herhjemme, denne Sukces, som er den egentlige, og som ikke kan ses eller maales, den er det hver eneste Deltagers Sag at virke hen til. Den afhænger ganske af, med hvilket Sindelag vi kommer og tager Del i disse store Dage. Derfor skal vi berede vort Sind til det.

Allerførst maa vi da være klare over, hvad Meningen med en eucharistisk Kongres er. Hvorfor skal vi holde eucharistisk Kongres? Er det for at have Lejlighed til at komme sammen eller til at holde Fest? Er det, fordi det nu er Skik og Brug i andre Lande? Intet af disse Spørgsmaal kan besvares med et absolut Nej. Men hvis vi bliver staaende ved det, saa er vi langt fra det egentlige. De eucharistiske Kongresser er noget ganske nyt i Kirkens Historie. Den første blev holdt i Douai i Nordfrankrig i 1875, og den skyldte sin Tilblivelse nogle faa fromme Katholiker, der levede hele deres Liv i Forbindelse med Herren i Alterens Sakramente, og som ønskede at føre andre til det samme. Deres Ønske var at berede Herren en ny Hyldest og at samle Mennesker om Alteret, gøre Eucharistien til det centrale i alle Katholikers Liv. Ud fra disse Tanker er Bevægelsen blevet fortsat, de har været de bærende ved de mægtige, straalende internationale Kongresser og ved de utallige nationale og lokale Kongresser, der siden er blevet holdt. Ud fra disse Tanker har ogsaa vor Biskop besluttet sig til at afholde eucharistisk Kongres, og det er med disse Tanker, vi skal gaa til den.

Man tør vistnok sige, at blandt danske Katholiker er Dyrkelsen af Alterens Sakramente en selvfølgelig Ting. Man har sagt, at Kirken for Tiden lever i en eucharistisk Tidsalder, og man kan roligt hævde, at vi ogsaa herhjemme er med i den. Den hyppige Kommunion er meget udbredt, og Andagter til Ære for Alterens Sakramente og for Jesu hellige Hjerte er os en Selvfølgelighed. Christi Legemsfest fejres med stor Højtidelighed og med festlige Processioner,

saa godt som det under vore Forhold er muligt. Paa Kongressen vil der ogsaa blive givet os et Billede af, hvorledes Alterens Sakramente dyrkes i Danmark. Det synes da ganske naturligt for os ogsaa engang under større Former at samles til en fælles Hyldest af det hellige Sakramente. Kongressen skulde saaledes kunne give et Udtryk for vort religiøse Liv. Den er ikke kunstig, men en naturlig Følge af det religiøse Liv, der leves blandt os. Derfor er den ikke blot en Efterligning, men tillige et Udtryk for vort eget Liv omkring Alteret.

Enhver, der selv lever sit Liv ved Alterets Fod, vil derfor med Glæde gribe denne Lejlighed til at deltage i en storstilet Hyldest til den eucharistiske Herre. Han vil ikke holde sig tilbage i egen stille Tilbedelse, men forene sin Bøn med de manges, og om muligt ogsaa paa de Steder, hvor man samles til de fælles Gudstjenester i disse Dage. Enhver Katholik vil ogsaa forstaa, at han i Kongressens Dage kan høste Opbyggelse, Fornyelse og Oplysning. Derfor kan kun uovervindelige ydre Vanskeligheder holde Katholiker hjemme.

Der skal foregaa meget i Kongresdagene: Møder med Foredrag, Skuespil, Gudstjenester og Fælleskommunion. Lad os saa ikke glemme, at Gudstjenesterne og Fælleskommunionen er det vigtigste. Lad det være saadan, at der ved hver eneste Gudstjeneste, som afholdes, lige meget i hvilken Kirke og under hvilken Form, er fyldt til Trængsel, og lad Fælleskommunionen Søndag Morgen for alle uden Undtagelse blive en inderlig Forening med den Herre, til hvis Ære hele Kongressen afholdes.

Vi skal ved Kongressen have den Glæde at se en Række af Kirkens Hyrder fra forskellige Lande iblandt os. De kommer for ved deres Nærværelse at vise os, at vi er en Del af den hellige katholske Kirke, og for ved deres Bøn og Velsignelse at gøre Kongressen endnu mere frugtbringende for os. Vi vil da baade se og fornemme, at vi er en Del — omend kun en ganske lille Del — af Herrens Kirke, den, som han grundede paa Apostlene med Petrus som Overhoved, og som endnu den Dag i Dag lever paa Apostlenes Efterfølgere med Petrus's Efterfølger som Overhoved.

Ud fra disse Tanker vil vi gaa til den eucharistiske Kongres. I disse Dage vil vi haabe og bede om, at den maa faa et værdigt Forløb og bringe gode Frugter. Ja, den, der elsker Alterens Sakramente, tager ogsaa Del i Bønnen nu før Kongressen. Han lader ikke nogen Dag gaa uden at bede om, at den eucharistiske Kongres maa blive til Velsignelse for os alle.

Dogmerne.

En »ny Reformation« — grundigere end Luthers — forkynder en dogmefri Kristendom, der skal befri vor Tid for Troens Byrde. At man er blevet ked af Dogmerne, er paa en Maade let at forstaa. Det er paa den ene Side de kristne Retningers konfessionelle Virvar, paa den anden Side den vantro Videnskabs Angreb, der har givet Stødet til at vrage Dogmerne. Den gamle Trosenhed, der lod hele den civiliserede Verden tale det samme dogmatiske Sprog, er forlængst afløst af et dogmatisk Babel, der har gjort Dogmetroen til Karikatur. »Videnskaben« har fra de franske Encyklopædisters Dage bekæmpet Dogmerne og ikke blot ført til Dogmernes, men til selve Guds Benægtelse.

I den nyere Tid er Vantroen undergaaet en mærkelig Forandring. Den er — naar vi ser bort fra Sovjets Gudløshed — blevet religiøs. Nu maa man gerne tro paa Dogmer igen, blot ikke Kristendommens; man maa endog kalde sig for Kristen, blot det er en Kristendom uden Treenhed, uden Jomfrufødsel, Opstandelse, Forløsning — uden Kristus. Dogmetrætte Kristne og religiøse Vantro har fundet hinanden i den dogmefri Kristendom.

Der er dem, der søger at forene baade dogmefjendtlig Videnskab og gammel Dogmetro. De tager deres Tilflugt til en dualistisk Sandhedsopfattelse, der tillader dem paa Videnskabens Vegne at erklære f. Eks. Jesu underfulde Fødsel for Humbug og straks derpaa at holde en opbyggelig Juleprædiken.

Overfor Videnskaben kan Dogmetroen kun fastholdes i Kraft af Sandhedens Harmoni. Den naturlige Erkendelse

og Aabenbaringen er to Sandhedsprovinser, der udgør eet Sandhedsrige. Baade Videns og Troens Sandhedsindhold kommer fra samme Sandhedskilde, Gud, og kan derfor ikke modsige hinanden. Konflikt mellem Tro og Viden er kun tilsyneladende. I Reglen er det, der forstyrrer Harmonien, ikke Videnskab, men kun forhastede videnskabelige Paastande; men det kan ogsaa hænde, at ægte Videnskab tørner sammen med noget, der ikke er Aabenbarings-sandhed, men et eller andet Menneskedogme, som f. Eks. i Galilæi-Striden en fejlagtig Fortolkning af Skriften.

Hvad enten man resignerer overfor det konfessionelle Kaos eller lader sig imponere af »Videnskabens«, faar disse Aarsager til dogmefri Kristendom dog først deres »Virulens« ved at forbinde sig med et vidtgaaende Ukendskab til Dogmernes Indhold. Om Dogmefjenderne gælder Judasbrevets Ord: »Hvad de ikke kender, bespøtter de.« Man skal ikke søge dogmatiske Kundskaber hos Materialister, Darwinister — end ikke hos Religionshistorikerne. Hos de sidste hersker tit et mærkeligt Misforhold mellem deres minutøse Fortrolighed med alle mulige hedenske Fabler og deres Kendskab til de kristne Dogmer, som de bekæmper. I enhver anden Videnskab betragter man det som en Selvfølge, at man ogsaa gør sig bekendt med Nabofagene. Hvad er en Fysiker uden Kemi? en Geolog uden Zoologi? Men religionshistorisk Forskning inener man at kunne drive uden at sætte sig ind i Dogmatik, end sige katholsk Dogmatik. Saa taler man ved Treenigheden raskvæk om tre Guder — hvad den kristne Treenighed netop ikke er — eller forveksler Jomfrufødslen med Marias ubesmittede Undfangelse, noget ligesaa kompromitterende, som om man i Zoologien vilde henregne Flagermusene til Fuglene.

Kendte man Dogmerne, vilde man ikke saa let ofre dem for en flygtig Hypothese, der dog maaske allerede i Morgen havner paa Videnskabens Losseplads. Kendte man Dogmerne, vilde man for Mythologiens Vedkommende være mere varsom med at tale om Ligheder og Slægtskab, hvor der paa væsentlige Punkter er den dybeste Modsætning.

Afgørende for Dogmernes Værdi er imidlertid ikke saa meget deres indre Skønhed og Ophøjethed som deres Herkomst. Det er ikke menneskelig Kløgt, der har formuleret

dem. Hvis Jesus havde overladt sin Lære til Menneskenes svigtende Evne til at fastholde Sandheden, havde den lidt samme Skæbne som mangen en Filosof's Visdom. Den gaar i Arv til Disciplene, og snart er det deres Meninger, der pyntes med Mesterens Navn. Jesus har sørget bedre for sin Lære. Han har givet os den højeste Sandhedsgaranti — Sandhedsbeskyttelsen ovenfra. Han selv vil være med sine Disciple — i Evangeliets Forkyndelse — alle Dage indtil Verdens Ende (Matth. 28, 20). Han forjætter dem Sandhedens Aand, som skal lære dem al Sandhed og blive hos dem evindeligt (Joh. 16, 13; 14, 16). Lad det være gaaet nok saa menneskeligt til paa adskillige almindelige Kirkemøder, tilsidst, naar Afgørelsen falder, gælder altid Apostelmødets Ord: »Det har behaget den Helligaand og os« (Ap. Gern. 15, 28). Den endelige dogmatiske Definition er den rene Sandhed, ophøjet over al menneskelig Skrøbelighed, ja den er fastere og sikrere, mere uigenkaldelig og urokkelig end hvilken som helst anden Sandhed.

Dogmets Sandhed er ligesom af et andet og ædlere Stof. Der findes i Verdensrummet en Stjerne, hvis Vægtfylde er 20,000 Gange det tungeste Stofs her paa Jorden. En lille Kugle deraf paa Størrelse med et Kirsebær vilde ikke være til at løfte. Saaledes er Dogmet i Sammenligning med jordiske Sandheder. Dogmer er Sandheder fra en anden Verden, hvor alt er sandhedsmættet; de kommer umiddelbart fra Gud, som er den absolute Sandhed.

Ikke enhver Sandhed kan ophøjes til Dogme. Det ligger i Dogmets Begreb, at kun en Aabenbaringssandhed kan være dets Indhold. Dogmet siger ikke noget nyt: det formulerer kun den oprindelige Tro i klare, utvetydige Ord, afgrænser den mod Vildfarelser og giver en autoritativ Fortolkning af den.

Uden Dogmatisation vilde Aabenbaringen være som et Kunstværk, betragtet gennem et udannet Menneskes Øjne. Saadant et Menneske vilde muligvis ogsaa føle sig grebet; men hvor ganske anderledes dyb er ikke den Forstaaelse og Nydelse, som Kunstkenderen har af Kunstværket. Og dog lægger han ikke noget til. Han fremdrager kun de Skønhedsværdier, der er i Kunstværket. Saaledes bliver

ogsaa den Sandhedens Skat, som er betroet til Kirken, først ved Dogmatisationen dens klart bevidste, levende Eje.

Alt det, vore Dogmer forkynder, var allerede indeholdt i de første Kristnes Tro som Planten i det lille Frø. Hvis en af Aposteltidens Kristne stod op af sin Grav, kom ind i en af vore Kirker og hørte de senere Tiders Trosbenedelser — altsaa vore Dogmer — vilde han ikke forarget forlade Kirken og ryste Støvet af sine Fødder, men glæde sig over, at, hvad han følte, men ikke kunde udsige, nu er klart udtalt; at, hvad han ejede som i et Gemme, nu er blevet draget frem. Og han vilde med Tak mod Gud stemme i med i de Salmer og Bønner, der er Udtryk for vor Dogmetro.

Der er Forskel paa Theologi og Dogme. Theologi er den menneskelige Granskning over Aabenbaringen. Selv om den til Tider kan have været tør og kold eller spidsfindig, er den dog ikke blot berettiget, men nødvendig. Den arbejder med Aabenbaringsindholdet ved at vise dets Begrundelse i Troskilderne, dets indre Sandsynlighed og Skønhed, dets Sammenhæng med andre Erkendelser, og forsvaret det mod afvigende og modstaaende Opfattelser — Kætterier — og mod Vantroens fundamentale Benægtelse. Theologien skaber ingen Dogmer, men den modner Troen til Dogmatisation, og dens overensstemmende Vidnesbyrd er et Sandhedskriterium, der kan danne Grundlaget for en autoritativ kirkelig Afgørelse.

Blandt Dogmerne findes ogsaa saakaldte *Mysterier* (Hemmeligheder) i streng Forstand. Uden at stride mod vor Forstandserkendelse ligger de dog — hvad den positive Indsigt angaar — fuldstændig over vor Fornufts Fattsevne. Uden Aabenbaring kunde vi ikke vide noget om saadanne Mysteriers Eksistens; og end ikke efter at de er blevet aabenbaret, er vi i Stand til at paavise, at saadan maa det være og ikke anderledes. Theologien kan ved Analogier anskueliggøre Mysteriernes Indhold, vise deres Begrundelse i Aabenbaringen og bestemme deres Plads i hele Troslæren, men ingen Theologi vil f. Eks. kunne bevise, at det følger af Guds Natur, at han er treenig.

Mysterierne, som vor Forstand ikke kan magte, viser ud over denne jordiske Tilværelse, hen til et evigt Liv,

hvor de vil blive den største Selvfølgelighed for os og Kilden til evig Lykke. Indtil da er de Tegn paa, at vi over for Gud ikke længer er Trælle, men hans Venner og Børn. Thi overfor fremmede taler man ikke om Familiens Hemmeligheder; men Jesus har kundgjort os alt, hvad han har hørt af sin Fader, og kalder os derfor Venner (Joh. 15, 15).

A. Menzinger.

Børn, en Velsignelse.

Mit kære Barn!

Du har spurgt mig, hvad jeg mener om de moderne Anskuelser, som man hører, angaaende de mange Børnefødsler, Velsignelsen ved mange Børn, Fosterdrab etc. Du har allerede selv skænket fire Børn Livet, og skønt det ganske vist ikke er saa mange, som du har Søkende, tror jeg dog, at du kan høre paa en gammel Kones Mening, uden straks at tænke, at det er paa Grund af Alderen, jeg ikke kan følge med i de moderne Anskuelser.

Nu er det svært for et gammelt Menneske at sige noget imod den moderne Videnskabs lærde og skarpe Fremstilling, og man kan i det højeste i Erindringen fremkalde de levende Erfaringer, det livsvarme Eksempel, ens egne Bekymringer, og de Timer af Nød, som man selv har gennemgaaet, for at beskytte sig mod Ting, der dog alligevel ikke kan holde Stand hverken mod Forstanden eller Hjertet og allermindst mod Gud.

Af de ni Børn, som Gud skænkede mig, er to gaaet foran mig i Døden, og al den Kærlighed og hele det friske Liv, som jeg mærkede ogsaa hos de syv, der blev tilbage, var nødvendigt for at hjælpe mig over Sorgen og lindre den. Hvis jeg blot skulde have undværet den Trøst, som en af dem gav mig, vilde jeg have været utrøstelig. Ja, havde Gud givet mig to Børn til, tror jeg, at Smerten over de bortgangne var blevet mindre bitter.

Da du var 10 Aar, kom Karl til Verden. — Jeg tror, at jeg allerede tidligere engang har fortalt dig, hvorledes din Fødsel, — ligesom den, hvorved du selv skænkede dit første Barn Livet, kostede mig flere Kræfter og mere Blod, end mit unge, svage Legeme egentlig kunde taale. Og da nu Karl slumrede under mit Hjerte, skælvede jeg ofte for den svære Stund, hvor jeg maaske skulde miste mit unge Liv, som jeg elskede saa højt, imidlertid stod jeg det ved Guds Hjælp igennem, og Karl er blevet et

prægtigt Menneske, der jo indtager sin afdøde Faders Plads, til Gavn og Trøst for os alle.

Dengang fik jeg ikke den Tanke at dræbe mit Barn, før det var født; dengang var saadanne Tanker heller ikke saa udbredte; men tænk dig nu, om jeg den Gang havde ladet foretage et Indgreb! — Enhver Læge kunde med god Samvittighed bevidne, at Fødslen betød en meget alvorlig Fare for Moderens Liv! — Tænk dig, at jeg saa hverken havde faaet Karl eller dine andre Søskende! Saa kom du i Dag til Festen, ikke som du er vant til, til lykkelige Timer sammen med din Mor, dine Søskende og de kære, smaa Børnebørn, men til Fest i et stille Hus, hvorfra ingen Glæde, ingen Mennesker, fulde af Kraft, var draget ud, men hvorfra man kun har baaret to Kister: din Faders og din Broders!

Da den Ulykke, der for Livstid gjorde Far uarbejdsdygtig, ramte ham, var Marie, vort fjerde Barn, jo netop kommet til Verden. Hun har altid været et alvorligt Barn, som om hun følte sig medskyldig i Fars Ulykke og i den store Sorg, der kom over os samtidig med hendes Fødsel. — — Jeg kan godt sige det til dig som en Kone, der kender Ægteskabet, at vi, din Far og Mor, dengang kæmpede med os selv, om vi skulde fortsætte vor Vej sammen gennem Livet uden at give hinanden det Bevis paa Kærlighed, som vi maatte give. — Men vi holdt for meget af hinanden, vi kunde ikke give Slip paa Lykken, men var ogsaa rede til ikke at vige tilbage for Ansvar.

Og vi har baaret det. Endnu fem Børn blev givet os, men ikke et eneste af dem, der lever, kan komme og sige, at det har savnet Kærlighed fra Fader og Moder eller har manglet Glæde eller den Støtte og Hjælp, der kunde gøre det til et dygtigt og lykkeligt Menneske. Du og dine Søskende maatte give Afkald paa meget af det, andre Børn ejede. Men spørg et eneste af disse rige Børn nu efter deres Ungdoms Glæder. De kan ikke fortælle jer om et eneste Solblink, der ikke i rigeste Fylde har overstraalet hver eneste Time af jeres Søskendekærlighed; selvom det kun var en Sang, der løftede jeres Bryst og fik jeres Hjerte til at slaa i fælles Rytme og tændte den stille Glans, som vi elskede saa højt, i jeres Faders Øjne; — eller selv om det kun var en Panteleg, som fik jeres Latter til at klinge som et sprudlende Kildevæld. —

Lisbeth, den yngste, havde endnu ikke gjort den første Bevægelse, der, som du jo ved, giver Moderen den lykkelige Vished om, at der er Liv, — saa døde Far. I Børn græd dengang med jeres Mor, og dog var jeres Smerte ikke saa stor som min. — Jeg havde det sidste Pant paa

hans Kærlighed under mit Hjerte, og alle stod I og forlangte, at jeg skulde være baade Far og Mor for jer. Jeg vidste ikke, hvorfra jeg skulde faa tilstrækkelige Kræfter, og jeg kunde ikke tale med nogen om min største Sorg: Bekymringen og Ængstelsen for det sidste Barns Fødsel. Det var ikke det, at der vilde blive en sulten Mund mere ved Bordet; vi havde jo lært at indrette os, at sørge for hinanden og at dele med hinanden. Og Angst for en Moders svære Stund var det heller ikke. Nej, den Angst, der næsten standsede mit Hjertes Slag, var Angsten for, at Barnet ikke skulde blive sundt, fordi Fader allerede havde været syg, da det blev til. Og min Angst var ikke ubegrundet. Men ingen af mine Børn har jeg haft saa kært som dette usle, svage Legeme, dette Hjerte, som kun havde saa faa Kræfter, men som rummede en saa stor Kærlighed. Kun 18 Aar gammel tog hun Afsked med os, det lykkeligste af mine Børn, et Menneske, der kunde lukke Legemets Smerter ind i et Hav af Kærlighed og Lykke. Jeg har i mit Liv næppe haft lykkeligere Timer end dem, hvor jeg saa, at mine Børn af Kærlighed gjorde alt mod denne ene, end dem, hvor jeg følte, at hendes rene Sjæl var mine Børn en bedre Fører og Leder, end en Moder kunde være det, end dem, hvor jeg havde hendes Hænder i mine og i hendes Øjne saa den Glædes Lys, den Lykke, som hun fik hos jer og mig.

Du spørger mig, kære Barn, om det moderne Syn paa Ægteskab og Kærlighed! Jeg er en gammel Kone, og hvad skal jeg svare dig? Tænk alvorligt over din Faders og Moders Liv! Se paa enhver af dine Brødrer og Søstres Skæbne. Jeg tror ikke, at nogen af dem havde været lykkeligere eller bedre eller Gud mere velbehagelig, hvis din Far og Mor havde bekendt sig til dette Syn!

Men jeg vil takke Gud Herren, at han lod mig blive gammel paa en Tid, hvor Menneskene endnu har Tiltro til hans Godhed og Kærlighed og kan anbefale ham hele deres Sind. Og jeg vil bede ham om, at han vil lade mine beholde, hvad deres Far, som nu ser ned paa dem fra Himlen, og hvad deres Mor, der snart vil følge ham, gav dem af et oprigtigt Hjerte.

I Kærlighed

Din Mor.

(Frit oversat efter »Frauenland«.)

Den eucharistiske Kongres.

Festtegnene. Man opfordres indtrængende til saa snart som muligt at købe Festtegnene til Kongressen (Voksne 1 Kr., Børn 25 Øre). Det er nemlig af den største Vigtighed for hele Arrangementet, at man i Forvejen kan danne sig et Skøn om, hvor mange Deltagere der bliver. Festtegnene faas ved alle Kirker samt i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3.

Billetterne til Festspillets Opførelse paa Det ny Teater. Vil man sikre sig Plads til Skuespillet »Lægedom for alle Saar«, gør man klogest i at bestille Billet en af de allerførste Dage i Sekretariatet. Vi gentager Prislisten:

Gulvet og Balkon: Kr. 3,00, 2,75, 2,50, 1,85.

1. *Etage:* Kr. 2,25, 1,45, 1,00.

2. *Etage:* Kr. 1,45, 1,00, 0,60.

Hertil kommer Skat 20 % og 25 Øre pr. Billet i Garderobeafgift.

Sekretariatets Adresse er: Pastor Benzon, Nørrebrog. 27, Kbhvn. N., Tlf. Nora 239 x.

Foruden de tidligere omtalte Prælater faar vor Kongres ogsaa Besøg af Hans Excellence Alexander Chulaparambil, Biskop af Kolloyam i Malabar, Indien. Han ledsages af Rektoren for det biskoppelige Seminarium i Kolloyam.

Fra den vide Verden

Japan.

Søster Onésime af Ordenen »St. Pouls Søstre fra Chartres« er i Aar blevet dekoreret af den japanske Regering. Hun var en af de første Søstre, der fra Chartres kom til Hakodate i Japan for at oprette det første Kloster i Japan. Det er 58 Aar siden. Søsteren er nu 87 Aar gammel. I Forvejen var hun dekoreret af den franske Regering.

Fra Hovedstad og Provins

København.

Søndag d. 14. August synger den nyviiede Pastor Kjeld Geertz Hansen i St. Ansgars Kirke Kl. 10 pr. sin første højtidelige Højmesse.

Pater Hugo Meyer, af Jesu Hjerter Fædrenes Kongregation, Søn af Fotograf Meyer i København, blev præsteviet den 10. Juli i Lille af Kardinal Liénart.

Han synger sin første højtidelige Højmesse i Sakramentskirken Søndag d. 7. August Kl. 10.

Ringsted.

I »Ringsted Folketidende« for 30.-7. læses følgende Notits:

Den snukke lille katholske Kirke i St. Knudsgade fyldte i Marts 25 Aar. Det var paa Grund af Husbukkeudryddelsen ikke muligt dengang at faa Kirken sat i Stand; men i disse Dage er der lagt sidste Haand paa en gennemgribende Oppudsning (ved Malermester Rindal), og Pastor Boerrigter var i Dag saa elskværdig at vise os Kirken i den nye Skikkelse. Pastor Boerrigter gjorde det ikke blot med Glæde og Stolthed, men ogsaa med Taknemmelighed mod Menighedens Medlemmer, der spredt over et meget stort Omraade tæller ca. 500 Medlemmer, og som ved Gaver har bekostet Istandsættelsen.

Hele Kirkerummet er nymalet, og bag Alteret luer en prægtig rød Farve, der staar smukt til Kirkens øvrige Farver. Ogsaa Kirkestolene er nymalede. Og nyt er det elektriske Lys i Kronen midt i Kirken. Ogsaa denne omfattende elektriske Installation skyldes en Gave.

Pastor Boerrigter tænder Lysene i Korbuen. Men enten det saa er ved Dagens eller det kunstige Lys — vi giver Præsten Ret, det er en smuk Kirke, takket være de mange Ofre, der bringes for dens Skyld. —ge.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

af ung Pige i Hjemmet (14—18 Aar).

Plads søges:

af tysktalende Dame paa et Hospital; en Kontordame; en Dame ved Konfektion eller lign; en Skræder i Odense; en Mand ved Bageri; flere dygtige Folk ved hvad som helst.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbh. K. Telf. Byen 8626.

Søndagsgudstjeneste udenfor København i Sommermaanederne.

	Stille Messe. Kl.	Højmesse. Kl.	Andagt. Kl.
Aabenraa	9 ^h / ₄	16
Aakirkeby (Jernbanegade)	10	18
Aalborg (Kastetvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8 ^h / ₂	10	19 ^h / ₄
Dalum Kloster	6 ^h / ₂	10	17
Ebeltoft: 2. Sønd. i de ulige Mdr.	10
Esbjerg (Nørregade)	7	10	19
Fredericia (Sjællandsgade)	7	9 ^h / ₂	14
Grenaa: 2. Sønd. i de lige Mdr.	10
Haderslev	7	9 ^h / ₂
Hadsten (Teknisk Skole): 4. Sønd. i Md.	10
Helsingør (Nygade 8)	8	10
Holbæk (Kastanievej 19)	9 ^h / ₄
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.	9
Horsens (Nørregade 19)	7 ^h / ₂	10	14
Hørsholm	9
Kolding (Alhambrevej)	7 ^h / ₂	9 ^h / ₂	19
Køge (Elisevej)	8	10	17
Ledreborg	9 ^h / ₂
Maribo (Ny Østergade)	8 ^h / ₂	10 polsk
Nakskov	9 dansk	10 ^h / ₂ polsk	19 ^h / ₄
Nyborg (Stella Maris, Vindingevej)	10
Nykøbing F.	8	10
Næstved	8	10
Odder (Holsteinsgade 29): 2. og 4. Sønd. i Md.	10
Odense (Torvet 7)	8	10
Pindstrup: 1. og 3. Sønd. i Md.	10	14 ^h / ₂
Randers (Ladegaardsgade)	7	10	20
— 2. Sønd. i Md.	8	11	20
Ringsted (St. Knudsgade)	8	10
Roskilde (St. Olgsgade)	8	10	17
Rudkøbing	10
Rønne (Østergade 59)	10	18
Silkeborg (Vestergade)	10	14
Slagelse (Frederiksgade)	8	10	19 ^h / ₂
Svendborg (Havnegade 1)	8	10
Sønderborg (Kongevej 27): Alle Søndage undt. 1. Sønd. i Md.	10
Tønder (Statsskolens Aula) 1. Sønd. i Md.	10
Vejle (Blegbanken)	7	9 ^h / ₂
Vordingborg (Hotel Valdemar, 1. Sal): Sidste Sønd. i Md.	10

Anm.: Gudstjenesten i **Vordingborg** afholdes undtagelsesvis ikke sidste Søndag i Juli, men **Søndagen den 7. August.**

Kirkelig Kalender.

Aug. 7. S. 12. Søndag e. Pintse.	Aug. 14. S. 13. Søndag e. Pintse.
8. M. Cyriacus, Largus og Smaragdus.	15. M. MARIAS OPTAGELSE I HIMLEN.
9. Ti. Johannes M. Vianney. — Vigilie.	16. Ti. Joachim, Jomfru Marias Fader.
10. O. Laurentius.	17. O. Hyacinthus.
11. T. Tiburtius og Susanna.	18. T. 4. Dag i Marias Optagelses Oktav.
12. F. Clara.	19. F. Johannes Eudes.
13. L. Vigilie.	20. L. Bernhard. Vigiliefastedag.

Ugens Messebønner.

- Aug.
7. S. 12. **Søndag e. Pintse** (694—530); 2. *Sæt Bønner*: Cajetan (1033—857). 3. *Sæt Bønner*: Donat (1033—857).
8. M. † Cyriacus, Largus og Smaragdus (1034—858); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr ([125]—[109]).
9. Ti. Vigilie til Laurentius's Fest (1037—859); 2. Johannes M. Vianney ([47]—[47]), 3. Romanus (Kirkebøn *Præsta, quæsumus* ([15]—[16]), Stillebøn *Muneribus* ([15]—[15]), Slutningsbøn *Quæsumus* (... din salige Martyr Romanus's Forbøn...)) ([52]—[53]), 4. Om tørt Vejr. — *Eller*: Johannes M. Vianney ([46]—[47]); 2. Vigilien (1037—859), 3. Romanus (som ovenfor), 4. Om tørt Vejr; Slutningsevangelium: Vigiliens ([10]—[10]).
10. O. Laurentius (1038—860).
11. T. † Tiburtius og Susanna (N. M. 1041); 2., 3. og 4. som Mandag.
12. F. Clara (1042—864); 2. Om tørt Vejr.
13. L. Vigilie til Marias Optagelse (1043—868); 2. Hippolyt og Cassian (1042—865), 3. Om den Helligaand ([120]—[105]), 4. Om tørt Vejr.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 7. August Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke.

Sakramentskirkens Restauration er nu fuldendt, og Gudstjenesten holdes atter i den straalende hvide Kirke.

Meddelelse til Medlemmerne af de københavnske Kirkekor.

Herved erindres Sangerne om de afsluttende Prøver til Kongressen, som finder Sted følgende Dage:

Tirsdag den 9. August Kl. 20 i den lille Sal i Stenosgade.

Fredag den 12. August Kl. 20 i den lille Sal i Stenosgade.

Søndag den 14. August Kl. 12 Prøve med Orkester i den store Sal i Stenosgade.

B. Husson,
Kantor.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnemen 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglede og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA:æ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 33.

Søndag den 14. August

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Eucharistisk Kongres 1932. — Monsignore Seipel †. — René Bazin. — Organist Josef Hammermüller 75 Aar. — Pater M. Fonlupt S. J. — Professor Ude paa Kongres. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 18, 1-14.

Hvorfor er Gud saa uendelig barmhjertig mod Synderen?

1. Fordi han er uendelig stor og mægtig.

Han, den evig levende, har skabt alt uden Undtagelse; Herren alene staar som den lydeløse og forbliver i Evighed den uovervindelige Konge. Hvem formaar at forkynde hans Værker, hvem kan udgrunde hans mægtige Gerninger? Hvem kan maale hans Storheds Kraft, og hvem tør opregne (Beviserne for) hans Barmhjertighed? Der er intet at tage fra, intet at føje til, det er umuligt at naa til Bunds i Guds Undere. Naar Mennesket er til Ende (med at udgrunde dem), er han først ved Begyndelsen, og holder han op, staar han maalløs (18, 1-6).

2. *Fordi Mennesket er saa ringe.*

Hvad er Mennesket? Hvad duer han til? Hvad godt eller ondt findes der i ham? Tallet paa Menneskets Levedage bliver, hvis de er mange, hundrede Aar. Som en Vanddraabe i Havet er de at regne, og som et Sandskorn er disse faa Aar mod Evighedens Dag. Derfor er Herren langmodig mod dem og udgyder (rigelig) Barmhjertighed over dem. Han ser, hvor ond deres Hjerters Higen er, og han ved, hvor slem deres Fortabelse bliver. Derfor er han saa rundhaandet mod dem med sin Tilgivelse og viser dem Retfærdighedens Vej (18, 7-11).

3. *Fordi guddommelig Barmhjertighed er af en anden Art end menneskelig.*

Menneskets Barmhjertighed gælder hans nærmeste, men Guds Barmhjertighed strækker sig over alle Mennesker. Den barmhjertige (Herre) belærer og formaner som en Hyrde, (der leder) sin Hjord. Han har Medynk med den, som tager mod Barmhjertighedens Belæring, og med den, som er ivrig for hans Bud. 18, 12-14.

Anmærkning. Den kirkelige Liturgi bruger et Sted det dybsindige Ord, at Gud kundgør sin Almagt hovedsagelig ved at skaane og øve Barmhjertighed. De to Fuldkommenheder, Almagt og guddommelig Barmhjertighed, hører altsaa uadskilleligt sammen, men er for os lige store Hemmeligheder. — At den menneskelige Ubetydelighed vækker Herrens Medynk, forstaar vi lettere, fordi Synet af Hjælpeløshed og andre Mangler fremkalder ogsaa hos os Medlidenhed. Men den Allerhøjestes Barmhjertighed er aldrig Svaghed, thi den revser Synderen ved Samvittighedsnag og bruger andre opdragende Midler, den formaner og belærer og kræver altid, at Synderen for Alvor bryder med Synden, vender sig bort fra dens Vej og søger tilbage til Gud og hans Lov. (Slg. Ps. 102, 13-18).

F. K.

EUCHARISTISK KONGRES

18.—21. AUGUST 1932.

Lørdag den 13. August:

Kl. 18: Med en Andagt aabnes Tilbedelsen i Klosterkirken, som fortsættes Natten igennem indtil Søndag Morgens 8-Messe.

(Deltagere bedes melde sig hos Assistent Verner Stabelh, Amerikavej 9, Kbhvn. V. og opgiv de ønskede Vagttime.)

Et forberedende Triduum.

Paa forskellige Tider for de forskellige Sogne holdes en forberedende tre-Dages Andagt.

Torsdag den 18. August:

Kl. 18,34: Prælaternes Ankomst paa Hovedbanegaarden (Kardinalerne van Rossum, Hlond o. a.). Københavns Gejstlighed tager imod.

Kl. 18,55: Ærkebiskop Baudrillarts Ankomst til Kastrup Lufthavn.

Henved Kl. 18,50: Prælaternes Modtagelse ved Bispeboligen i Valby (Bjerregaards Sidevej 1).

Kl. 21: *Kongressen aabnes ved en Festandagt i St. Ansgars Kirke:*

J. Kreitmaier: Ecce sacerdos (Korsang). — Salme 149, Veni creator (intoneres af Biskoppen). — Aabningstale af Biskoppen. — Croce: O sacrum convivium (Kor). — Tantum ergo. — Christus vincit. — Salme 156, Højtidsdag i Christi Kirke.

Fredag den 19. August:

Kl. 9: Jesu Hjerte Kirke (Stenøsgade): Børnegudstjeneste; Prælatmesse, som sandsynligvis læses af Kardinal van Rossum.

Salme 269, Dagens Øje. — Prædiken af Pastor C. Jaworski. — Salme 183, Jesus ved Nadverbordet. — Salme 25, Jeg er ej værdig, Herre (et Vers. — Efter Messen: Salme 173, Fast skal min Daabspagt.

Kl. 14: Møde i Jeanne d'Arc Skoles Festsal (Frederiksberg Allé 74):

Salme 30, Vi Brød og Vin frembære. — Foredrag af Pater A. Menzinger: Messeofret. — Pater J. Koch, Aarhus, aflægger Rapport om den eucharistiske Kultus i Danmark. Beretningen støttes af et »illumineret« Danmarkskort. — Salme 34, Lovsinger Gud.

Kl. 18,30: Tilbedelseskirken (Jagtvej): Festandagt.

Salme 156, Højtidsdag i Christi Kirke. — Prædiken af Pater Olav J. Ballin. — Salme 171, Juble hvert et Hjerte. — Tantum ergo. — Christus vincit.

Kl. 20: *Idrætshuset* (Idræts Allé). *Festmøde* (som rundkastes gennem Radioen).

Joh. Svendsen: Festpolonaise (Orkester).

Fællessang: O Jesus i dit Sakrament (ny Sang, forfattet af Sognepræst Joh. Frederiksen, Melodi: B. Husson).

Biskoppen taler: for Paven (Haller: Tu es Petrus, Kor); for Kongen (Fællessang: Kong Kristian) og Velkomsttale.

Aiblinger: Jubilate Deo (Kor).

Taler af Kardinal van Rossum, Rom, Kardinal Hlond, Polen, Ærkebiskop Baudrillart, Frankrig, Biskop Kerckhoffs, Belgien, Biskop Chulaparambil, Indien, Biskop Müller, Sverige, Biskop Buckx, Finland, Biskop Meulenberg, Island, Administrator Irgens, Norge, Abbed Zavoral, Czekoslovakiet, Pater Klein (Provincial for Jesu Selskabs vesttyske Ordensprovins), Tyskland, Pater Kirfel (Provincial for Redemptoristernes østrigske Ordensprovins), Østrig.

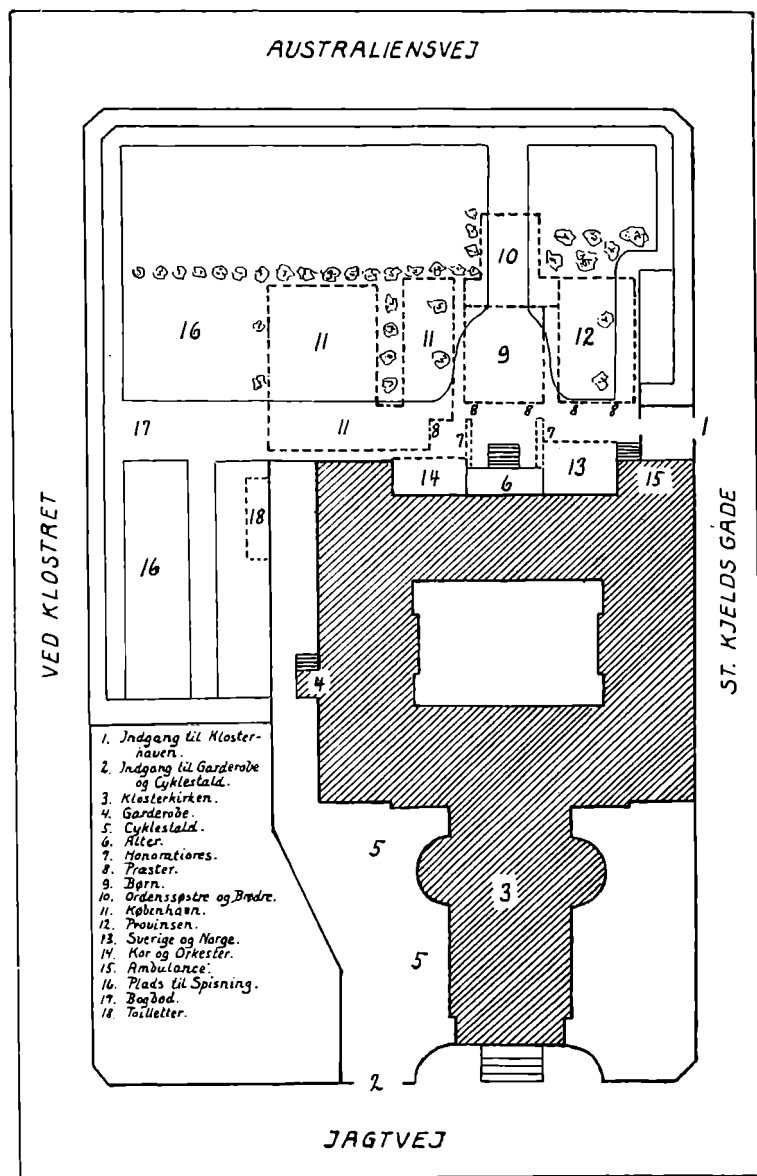
Salme 256, Fast skal min Daabspagt. — Credo (III).

Lørdag den 20. August:

Kl. 8: Pontifikalmesser: St. Angars Kirke, Mgr. Baudrillart. Sakramentskirken, Mgr. Müller. Rosenkranskirken, Mgr. Noots. St. Annæ Kirke, Mgr. Buckx. Jesu Hjerte Kirke, Mgr. Kerckhoffs.

Kl. 11: St. Knuds Sal (Stenosgade): Præstemøde.

Taler af Mgr. Baudrillart, Pater Theyskens og Pater van Maelen.

Kl. 12-14: Katholsk Rundskue (i Turistbiler) under Ledelse af Assistent Henning V. Fausbøll. Der startes fra St. Ansgars Kirke. Følgende Institutioner bliver beset: St. Ansgars Skole, den franske Skole paa Østerbro, St. Knuds Skole, Rosenkranskirken, Biskoppens Villa (med Kapel), Jeanne d'Arc Skolen, St. Josephs Hospital og Sakramentskirken. — Prisen er 2 Kr. pro persona. Billetter faas i Sekretariatet, Nørrebrogade 27 C, 1. Sal.

Kl. 15: *Møde i Klosterhaven (Jagtvej):*

Salme 170, Vor Frelser lader Bud udgaa.

Pater Koch: Christi Legems Korstog.

H. D. T. Kiærulff: Barneleg omkring Børnevennen. Sangspil, udført af Børn fra Aarhus.

Assistent Enoch Hiorth: Eucharistien og det danske Folk.

Salme 242, Vær hilset Sankt Ansgar.

Søndag den 21. August:

I alle Kirker hele Landet over: Fælleskommunion.

I København holdes Prælatmesser Kl. 8 i følgende Kirker: St. Ansgars Kirke, Kardinal van Rossum. Sakramentskirken, Mgr. Kerckhoffs. Rosenkranskirken, Mgr. Buckx. St. Annæ Kirke, Abbed Bennebroek. St. Andreas Kirke, Mgr. Guerra. Jesu Hjerte Kirke, Mgr. Müller. Tilbedelseskirken, Mgr. Baudrillart. St. Josephs Kirke, Abbed Zavoral. Immaculata Kirke, Mgr. Noots. St. Knuds Kapel, Mgr. Chulaparambil. Jeanne d'Arc, Mgr. Meulenberg. St. Josephs Institut, Østerbro, Mgr. Simenon.

Kl. 11: Klosterhaven (Jagtvej): *Pontifikalmesse*, som celebreres af Kardinal Hlond.

J. Kreitmaier: Ecce sacerdos. — Missa de angelis (Fællessang). — Før Prædikenen Salme 151, Udsend din Aand. — Biskoppen prædiker. — Credo III. — Mitterer: Assumpta est. — Salme 4, Ave verum (Fællessang). — Efter Messen Salme 156, Højtidsdag i Christi Kirke. —

Under Processionen synges Salmerne: 163, O Gudhed overmaade, 165, Syng min Sjæl, og 278, Store Gud. —

Efter Processionen: Salme 1, Tantum ergo. — Sakramental Velsignelse. — Salme 173, Fast skal min Daabspagt.

Kl. 16-17,30: *Det ny Teater*: »Lægedom for Eders Saar«. Festsplil i 4 Billeder med et For- og Efterspil af H. D. T. Kiærulff. Iscenesat af Robert Schmidt. Scenebillederne af Madsen-Wissneck og Kaj Schmidt.

Forspil: I Vatikanet. — 1. Billede: Hotel i Genève. — 2. Billede: Lazaret i kinesisk Hungerdistrikt. — 3. Billede: Nygiftes Hjem. — 4. Billede: Bolsjevikisk Domsammer. — Efterspil: I Vatikanet.

Musikledsagelse af et Kammerensemble bestaaende af Koncertmester Polycarp Andersen, Violinisten Otto Jensen, Braschisten Niels Borre, Violoncellisten Otto Lützhøft og Pianisten Carl Vorm.

Korsangen i Efterspillet udføres af et blandet Kor paa 50 Stemmer under Direktion af Kantor B. Husson.

Kl. 19: Festandagt i Tilbedelseskirken (Jagtvej).

Kl. 20: *Festmøde i Idrætshuset*:

O Jesus i dit Sakrament (Fællessang).

Helene Berg: Eucharistien og Mennesket.

B. Husson: Pavekantatens 3. Del (Kor).

Forfatteren H. D. T. Kiærulff: Alterets Sakramente - Verdens Lægedom.

Salme 205, Af fagre Roser smaa.

Biskoppens Afslutningstale.

Prælaternes Velsignelse.

Credo III.

Forskellige praktiske Oplysninger.

Festtegnet (1 Kr. for Voksne og 25 Øre for Børn), som giver Adgang til alle Sammenkomster (undtagen til Festsplillet i Det ny Theater), faas ved alle Kirker, i de to Kongres-Bureauer samt i Katholsk Boghandel.

De bør sikre Dem Festtegnet i Tide!

Kongres-Bureauerne er fra den 15. August aabne:

Stenosgade 4 B (ved Hjørnet af Gl. Kongevej), Tlf. V. 2628.
Nørrebrogade 27 Opg. C. 1. Tlf. Nora 239 x.

Festsplillet: Vi gentager Billetpriiserne. Der anføres i Klammer det endelige Beløb, naar 20 % Skat og 25 Øre i Garde-robeafgift er tilføjet. (Vi beklager, at vi ikke tidligere har kunnet give denne Meddelelse).

Gulvet og Balkon: 3.00 (3.85), 2.75 (3.60), 2.50 (3.25), 1.85 (2.50).

1. *Etage*: 2.25 (3.00), 1.45 (2.00), 1.00 (1.45),

2. *Etage*: 1.45 (2.00), 1.00 (1.45), 0.60 (1.00).

Vil De være sikker paa at komme med, bør de købe Billetterne (i Sekretariatet) en af de første Dage. — Der gøres opmærksom paa, at det paa ingen Maade er sikkert, at Skuespillet gentages. — Provinsen har forsynet sig med Billetter. Københavnerne kan derfor roligt bestille Billetter.

Kort før Kongressen udkommer *det officielle Program* med alle nødvendige Tekster og Sange. Det vil blive solgt for ca. 35 Øre. (Det indeholder bl. a. en Fortegnelse over alle Kongressens Hædersgæster.)

Garderobe for Deltagerne i Pontifikalmessen d. 21. Aug. forefindes i Klosterbygningen, Indgang fra Jagtvej.

Til de forskellige Gudstjenester og Møder i Klosterhaven bliver *Indgangen fra St. Kjeldsgade*.

Søndag den 21. August vil der efter Processionens Afslutning (antagelig ved 14-Tiden) blive Lejlighed for dem, der ønsker det, til at holde Frokost i Klosterhaven. Der vil blive sørget for, at Kaffe og Øl kan faas.

Under Gudstjenester og Møder i Klosterhaven er der etableret *Ambulance* med Lægevagt og Sygeplejerske i selve Klosteret (Indgang til venstre for Terrassen).

Der kan *ikke kommunikerer* under Pontifikalmessen Søndag Formiddag.

Rækkefølgen i Processionen er: Korsbærer og Ministranter — Børnene — Provinsianerne (hver Menigheds Repræsentanter, event. med Sognepræst, for sig) — Skandinaver i nationale Grupper — Københavns Foreninger (Rækkefølgen vil blive angivet snarest) — Orkester og Sangkor Ordensfolk — Præster — Prælater — Æresvagt — Sakramentet — de øvrige Deltagere.

Deltagerne i Processionen danner Rækker med 8 Personer i hver. Man bedes paaagte, at Rækkerne holdes lige.

Monsignore Seipel †.

Det blev efter den store Krigs Afslutning en større og vanskeligere Opgave at bringe Ro og ordnede Tilstande tilveje igen, end det var at styrte den ganske Verden ud i Ragnarok. Siden Fredsslutningen er der nu gaaet mere end det tredobbelte af de fire Aar, Krigen varede, og hvilke Aar har det ikke været, prægede af Uro, Omvæltning og Opløsning. Fuldt jævnyrdige med Krigens Generaler og øvrige store Mænd staar fra Efterkrigstiden en Række

Helteskikkelser, der ofrede Liv og Virke paa at forme den nye Tid, efter at den gamle Tid var gaaet til Grunde, Mænd, der søgte at redde deres Lande og Folk fra Undergang og hermed gjorde en Indsats ikke blot inden for egne Grænser, men dermed for hele den gamle Verdens Kultur. En af disse Mænd var Dr. Ignaz Seipel, der paa et Tidspunkt, hvor Østrig i Fortvivlelse og Haabløshed var ved at give op og gaa fuldstændig til Grunde, blev Rigets

Monsignore Seipel.

Forbundskansler og ved overmenneskelige Anstrengelser reddede Landet fra den truende Undergang.

Dr. Seipel fødtes i Wien, hvor Faderen var Droskekusk. Drengen viste sig i Besiddelse af fremragende Evner, blev Student, Præst og Gymnasielærer i sin Fødeby. Herfra førte den videre Udvikling ham til Salzburg som Universitetsprofessor, og dette blev den store Afgørelse i hans Tilværelse. I Salzburg kom Ignaz Seipel i Forbindelse med den berømte Jurist og Retslærde Dr. Lammarsch, som vakte Seipels Interesse for de sociale Spørgsmaal. Dr. Lammarsch blev den sidste Ministerpræsident i det gamle Østrig, under Kejser Karl, han optog Dr. Seipel i sit Ministerium som Socialminister, og dermed begyndte

Seipels storslaaede politiske Løbebane. Præsten forlod sit stille Studerekammer for at stille sine Idéer og Tanker i det offentlige Livs Tjeneste. Efter Revolutionen valgtes Seipel ind i den nye Rigsdag som Repræsentant for Wiens indre Bydel, der hidtil aldrig havde haft nogen gejstlig Repræsentant i Rigsdagen, og Forventningerne til ham var saa store, at han straks valgtes til Fører for det kristelig-socialt Parti. Paa det Tidspunkt gik Østrig sin Op-løsning og Undergang i Møde. Bolschevisme hærgede Folket, forskellige Provinser ønskede Tilslutning til de større Naboriger, Pengenes Værdi sank Dag for Dag mod det bundløse Dyb. Da rettedes Nationens Øjne mod Seipel som den eneste, man havde Tillid til, den eneste, der kunde gøre et sidste fortvivlet Forsøg paa at redde Østrig. Selv Kirkens bitre Fjender kaldte paa Præsten og Profesoren i Theologi Ignaz Seipel. Og han kom, blev Forbunds-kansler, rejste rundt i Europa, der hidtil havde været blindt og døvt for Østrigs Elendighed og Nødraab, gjorde de store Magter begribeligt, at det østrigske Spørgsmaal ikke blot gjaldt Folket inden for de stærkt indsnævrede Grænser, men var et europæisk Problem af Betydning for hele Europa. Og dermed sejrede han. Den stille, fromme Prælat viste sig at være en Statsmand af Verdensformat, i Østrigs bitre Skæbnetime, hvor alle andre havde givet op, blev han Folkets Redningsmand.

Men Dr. Seipel var ikke blot Statsmand og Politiker, han var ogsaa saa helt sin Kirkes nidkære Præst. Al hans Tale og Virke er gennemtrængt af Kirkens Aand, og det kan ikke skildres bedre end ved at gengive nogle af hans egne Ord: »Alt vort Relormarbejde vil intet nytte os, hvis vi ikke ogsaa uafslædig stræber efter og virker for Sjælens Reform. Vort Folk behøver en tillidsfuld Tro paa Fremtiden, en Tro, der finder sine dybeste Rødder alene i Gudstroen, det behøver et Offersind, som kun en dyb og inderlig Kærlighed til Gud formaar at indgive.«

Den bærende Tanke i Seipels offentlige Liv var at bane Vej for Verdensfreden, Freden indenfor de enkelte Folk og mellem alle Folkeslag. Han havde selv den Tro, det Offersind og den Kærlighed, der fører frem ad den saa brydsomme Fredens Vej.

René Bazin.

1856—1932.

Forleden døde en af det katholske Frankrigs mest ansete og elskede Skribenter, René Bazin. Herhjemme var han ikke synderlig kendt. Kun een af hans Romaner er oversat til Dansk, *Donatienne*. Den kom for en 20 Aar siden i samme Serie europæiske Romaner som Robert

Hugh Bensons »Verdens Herre« og Bourgets »Emigranten« (begge oversat af Johannes Jørgensen). Den kan endnu findes i Bogskabet hos Familier med en bestemt præget, gennemborgerlig Smag, der uden at hæve sig til speciel Forfinelse holder sig fri af Reklame-Kritikens Udraaben af, hvad man maa læse for at »kende sin Tid« o. lign. Og »Donatienne« havde bl. a. den Mission at vise den danske Læseverden en fransk Roman, saa fransk som nogen, ikke uden en Gestus i Retning af, hvad man kalder »Dristighed«, men uden en Plet af de Kulører, hvormed Begrebet »fransk Roman« var opsminket efter den Smag i Danmark, som for 20 Aar siden kaldte sig litterært danned og herskende.

At indtage denne Holdning: at skrive udpræget franske Romaner, i traditionel Stil, i et fint Sprog, følsomme, kloge, baarne af en pathetisk, men aldrig overdreven Forkyndelse af Fædrelandskærlighed og katholsk Moral, provinsiel borgerlig Livsførelse, saaledes som den nedarves i »det skjulte Frankrig«, og saaledes som den egentlig kun ytrer sig som Emne for skønlitterære Forfattere, naar den kolliderer med Storstads-Milieu eller rejser sig til Modstand imod national eller religiøs Undertrykkelse, — at være en Skribent, der øvede denne Tjeneste for Frankrig og Katholicismen, det var for Bazin hans Livs Opgave. Han stræbte ikke efter at leve et Digterliv, søgte sig ingen Udvikling med Tilslutning snart til et Standpunkt og Omvendelse eller Gennembrud, siden til et andet. Han var væsentlig den samme, fra da han var ung ukendt Universitetsmand, til han døde som 77-aarig Medlem af Akademiet. Et Udtryk for dette hans akademiske Tjenersind er, at efter sine første store Sukcesser som Skribent, da han rig og berømt kunde forlade sin beskedne Lærestol i Retsvidenskab ved et lille katholsk Privat-Universitet og flytte til Paris — vendte han dog i en lang Aarrække hver Sommer tilbage og stillede sin Veltalenhed til Disposition i 2 Maaneders juridiske Forelæsninger. Paa samme Maade udfoldede han en stor Virksomhed som katholsk Foredragsholder. Og han undsaa sig ikke for at redigere en fransk Læsebog for Skolebørnene.

Alligevel kan der spores hos ham, hvad man (stadigvæk, besynderligt nok!) i det litterærkritiske Sprog kalder Udvikling. Fra lokalpatriotisk at skildre Livet og Følelserne i den franske Provins udviklede han sig til, i nogle Romaner fra Elsass, at mestre det gammeldags Frankrigs stærkt spændte Patriotisme fra Truselsaarene inden 1914, — mestre dens Voldsomhed med sin blide Kunst. Fra at fortælle familiære Episoder udviklede han sig til at forme større samfundsanalyserende, kritiske og politiske Romaner. Fra moralske Ungpige-Emner gik han til — ikke mindre moralsk behandlede — Themaer fra Præventions-Erotik og andre fornedrende Former for sexuel Liv. Sidst, men ikke midst, udviklede han sig fra Romanforfatter til ren religiøs Levnedsskildrer: hans sidste større Arbejde er en Bio-

graaf af Charles de Foucauld, Adelsmanden, der blev Missionær mellem Saharas Mohammedanere. Endelig kan man ogsaa nævne en Side af hans Forfatterskab, som han udviklede sig til at beherske med et særegent Mesterskab: Foredraget og Talen. Han var en af det franske Akademis ypperste Talere; han tog her Arven op efter den katholske Politiker Albert de Mun. Og som Taler i Akademiet havde han engang i 1913 Mod til — han den mest uforargelige af alle i den berømte Forsamling — at forarge Katholik-Haderne med en Tale imod den religionsfjendske Skole og den kirkefølgende Lovgivning, som dengang stod ved sin fulde Magt.

Udover saa indtrængende som muligt at anbefale Biografien af Charles de Foucauld, er der ikke Grund til at vække Interesse for Bazins Forfatterskab nu ved hans Død. Han var og vilde være en gammeldags Skribent og har nu kun Betydning for den aandshistoriske Forsker. I Katholicismens litterære Historie i Frankrig, som ved sine mange sociale, moralske og politiske Romaners Skildringer af Skæbner under Fritænkningens Kirkekamp udgør en betydningsfuld Kommentar til moderne fransk Historie, har han en ærefuld Plads.

Han var en af de Litteraturens Adelsmænd, som fortrinsvis formes af Katholicismen, en ypperlig Mand paa sin Plads i sin Tid — og som i Frankrig med kortere Mellemrum end andetsteds efterfølges af andre.

Organist Josef Hammermüller 75 Aar.

Onsdag den 10. August fyldte Hr. Josef Hammermüller 75 Aar. Undertegnede skriver sikkert i manges Navn, naar han her ønsker Hr. Hammermüller hjertelig til Lykke. Vi ser i Hr. Hammermüller et Stykke dansk katholsk Historie og er ham taknemmelig for hans Indsats i katholsk Kirkemusik, hvor det trods de smaa Forholds vanskelige Kaar er lykkedes ham at sikre katholsk Kirkemusik en anset Plads i Offentligheden. For godt 10 Aar siden stiftede Hr. Hammermüller Katholsk Kantor- og Organistforening, hvis ihærdige Leder han vedblivende er. Desuden kender vi ham som en begejstret og uforfærdet Katholik, der forstaar at hævde og forsvare det katholske

Standpunkt ogsaa udadtil. Hans ungdommelige Friskhed lader os haabe, at Gud maa skænke ham endnu mange Aar. Vi ønsker ham en Livsaften i den Harmoni og Skønhed, som hans elskede Musik er Forbillede paa.

A. Menzinger S. J.

Pater M. Fonlupt s. J.

Først nu erfarer vi, at Pater M. Fonlupt den 8. ds. fejrede sit 50-Aars Jubilæum som Medlem af Jesuiterordenen.

Hvis Pater Fonlupt endnu havde været her i Landet, var Dagen ikke gaaet stille hen, men hans mange gamle Elever vilde være mødt op for at ønske ham til Lykke og takke ham for al hans Godhed i gamle Dage. Pater Fonlupt var jo i en lang Aarrække Lærer ved St. Knuds Skole, og saare sjældent har en Lærer været saa elsket af sine Elever som han. Vi ved, at vi taler paa manges Vegne, naar vi — omend post festum — bringer Jubilaren en hjertelig Lykønskning og Hilsen fra hans gamle Venner i Danmark. Paa Grund af den svigtende Hørelse maatte den elskelige Lærer for over en halv Snes Aar siden opgive Skolegerningen, og han lever nu i Jesuiterkollegiet i Feldkirch, hvor han passer den botaniske Have og de naturhistoriske Samlinger. Men lige saa lidt som han har glemt os, vil han blive glemt her, hvor der er sikret ham et kærligt Minde i manges Hjerter.

Professor Ude paa Kongres.

Ekstrabladet bragte forleden en Artikel om en Vegetarkongres i Berlin, hvoraf det syntes at fremgaa, at Prof. Ude, Graz, som adskillige vil huske fra hans sidste Foredrag her i Byen, var en tilhænger af Nøgenkulturen. En af Professorens Venner har nu sendt en Berigtigelse til Bladet, som vi her gengiver:

»— Jeg har rettet en direkte Forespørgsel til Professoren, og denne har svaret, at han paa Kongressen som sædvanlig optraadte i sin lange, sorte Soutane. Professoren har yderligere over for Kongresledelsen udtrykkelig paa-talt, at han ikke oftere ønskede at indfinde sig til en saadan Vegetarkongres, saafremt det ikke garanteredes, at den lette Paaklædning, som adskillige mødte i, fremtidig blev forbudt som værende en Kongres uværdig.«

Fra den vide Verden.

Norge.

Efter to Aars Ventetid har Norge atter faaet en Biskop. Sognepræsten i Stavanger Dr. theol. Jacob Mangers er udnævnt til Apostolisk Vikar for Oslo Apostoliske Vikariat. Den nye Biskop er født i Luxemburg i 1889 og tilhører Mariepræsternes Kongregation. Efter Studier i Paris og Rom tog han i 1920 Doktorgraden og blev samme Aar præsteviet i Rom. Han virkede derefter nogle Aar som Professor i Dogmatik ved et Præsteseminarium i Holland og kom i 1925 til Norge. Om hans Virke skriver »St. Olav«: »Biskop Mangers har i denne Tid erhvervet et udmærket Kendskab til Forholdene i det Arbejdsfelt, som nu er blevet ham overdraget. Den nye Overhyrde er kendt med Vikariatets Præster, har besøgt de fleste Menigheder og er kommet i Forbindelse med de fleste Søsterkongregationer, idet han som skattet og fængslende Prædikant hyppigt har faaet Anmodning om at prædike ved de aarlige Retræter«. — I Danmark er den nye Biskop vistnok ganske ukendt. Men ogsaa vi bringer ham vore ærbødigste Lykønskninger.

Fra Hovedstad og Provins.

København.

Paa Grund af nervøse Lidelser har Johannes Jørgensen af sin Læge faaet Paabud om foreløbig at afholde sig fra enhver Anstrengelse. Den gamle Skribent hviler sig for Tiden hos Venner i Udlandet og kan ikke ventes til Danmark i Aar.

Roskilde.

Den 4. August afgik Frk. Marie Muus ved Døden i sit 86. Aar. Den afdøde var i sin Tid velkendt i den københavnske Menighed, hvor hun gjorde et stort og meget beundret Arbejde i Elisabeth-Vincentsforeningen og en Tid lang var Formand for den tredje Orden. Hun var Datter af den berømte Konvertit Høffding-Muus og var født i Würzburg, hvor Faderen havde fundet en Stilling som Bibliothekar, da han efter at være blevet Katholik maatte gaa i Landflygtighed. Den afdøde efterlader sig et smukt Minde blandt mange danske Katholiker. R. I. P.

Meddelelse fra Vikariatet.

Det Apostoliske Vikariat meddeler, at Faste- og Abstinens bortfalder Lørdag den 20. ds.

Kirkelig Kalender.

Aug. 14. S. 13. Søndag e. Pintse.	Aug. 21. S. 14. Søndag e. Pintse. — Marias Optagelse i Himlen.
15. M. MARIAS OPTAGELSE I HIMLEN.	22. M. Oktav af Marias Op- tagelse.
16. Ti. Joachim, Jomfru Ma- rias Fader.	23. Ti. Philip Benitius. — Vigilie.
17. O. Hyacinthus.	24. O. Bartholomæus.
18. T. 4. Dag i Marias Optagel- ses Oktav.	25. T. Ludvig, Konge af Frank- rig.
19. F. Johannes Eudes.	26. F. Zephyrinus.
20. L.* Bernhard. * Faste- og Abstinenspligten paa denne Dag bortfalder.	27. L. Joseph af Calasanz.

Aug. Ugens Messebønner.

14. S. 13. Søndag e. Pintse (699—534); 2. Sæt Bønner: Eusebius ([47]—[47]), 3. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 4. Sæt Bønner: Om tørt Vejr ([125]—[109]).
15. M. Marias Optagelse i Himlen (1044—868).
16. Ti. Joachim, Jomfru Marias Fader (1047—872).
17. O. Hyacinthus (1049—874); 2. Marias Optagelses Oktav (1044—869), 3. Oktav af Laurentius (1049—875). 4. Om tørt Vejr.
18. T. † 4. Dag i Marias Optagelses Oktav (1044—868); 2. Agapitus (1050—876), 3. Om den Helligaand ([120]—[105]), 4. Om tørt Vejr.
19. F. Johannes Eudes ([46]—[47]); 2. Oktaven (1044—869), 3. Om tørt Vejr.
20. L. Bernhard (1050—878); 2. Oktaven (1044—869), 3. Om tørt Vejr.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Rosenkranskirken. Triduum som Indledning til Kongressen holdes den 16., 17. og 18. ds. efter Messen Kl. 8.

Assumptionsklosteret. Mandag den 15. August holdes Procession efter Andagten Kl. 16,30.

Sakramentskirken. Triduum som forberedende Indledning til Kongressen holdes efter Ottemessen paa Dagene: den 16. 17. og 18. ds.

St. Josefs Skole (ved Sakramentskirken) begynder Tirs-
dag den 16. for de tidligere Elever; for de ganske smaa ny Elever
Torsdag den 18. ds.

Paramentudstilling

i Klostret for den evige Tilbedelse, Jagtvejen 183.

Aaben Fredag, Lørdag, Søndag, Mandag, 19.—22. August fra
Kl. 10—13 og fra Kl. 16—17^{1/2}.

Søndag dog kun om Eftermiddagen.

Complette Messehagler fra 45 Kr.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA12 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 34.

Søndag den 21. August

1932

INDHOLD: Sakramentssalme. — Velkomst. — Tre Punkter. — Eucharistien og det Gamle Testamente. — Eucharistien i Kirkens Liv. — Kongressens Gæster. — Eucharistien og det daglige Liv. — Kongressens Program. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Sakramentsalme.

Af JOHS. FREDERIKSEN.

*O Jesus, i Dit Sakrament
Du bor blandt os i Løn,
af Troens Øje grandt erkendt
som Guds enbaarne Søn.
Til vore Hytter lød Dit Kald,
vi fulgte det i Flokketal,
vi lytted til Din blide Røst,
som loved os saa rig en Høst
af Kærlighed, af Frelserkærlighed.*

*Du hyldest hist af Englekor
med Evighedens Klang;
tag mod vor Hyldest her fra Jord,
en flammebaaren Sang,*

ved Troen paa Dit Sakrament
 til mægtigt Jubelbaal optændt
 i Hjerter, sat af Dig i Brand,
 der priser Dig, saa godt de kan,
 som Du os gav, som naadig Du os gav.

Det var Din Kærlighed, der bød,
 og Du steg til os ned;
 i Kvæld forvandlede Du Brød
 og Vin af Kærlighed.
 Din Kærlighed en Udvej fandt
 og skænkede os et Underpant,
 et Vidnesbyrd i Kød og Blod
 paa, at Du aldrig os forlod
 til sidste Dag, til Verdens sidste Dag.

Vi ser som i en salig Drøm
 Dit Hjertes Lansestød,
 hvorfra den rige Naadestrøm
 udrinder blodigrød.
 I Tro og Haab og Kærlighed
 vi knæler for Din Trone ned
 og hilser Dig med ydmyg Sang,
 Du, som skal dømme os engang
 med hævet Haand, med hævet, stungen Haand.

Vi beder Dig, vor Frelser kær,
 at vi Dig ligne maa
 og komme mer og mer Dig nær
 og i Dit Fodspor gaa.
 Dit Sakrament paakalder vi
 og Kraften, som er gemt deri,
 Dit Sakrament til Helsebod
 i Live Liv, i Døden Mod.
 O Jesus, kom, o Herre Jesus, kom!

Hs. Eminence Kardinal *Hlond*.

Foruden Kardinal van Rossum vil endnu et Medlem af Kardinalskollegiet, Hs. Eminence Kardinal Hlond, tage Del i Kongressen. Kardinal Hlond er en af de yngste Kardinaler, idet han kun er 51 Aar gammel. Han tilhører Don Boscoss Orden, Salesianerne, og blev i 1925 Biskop af Kattowitz i sin Hjemstavn, Øvreschlesien. Allerede Aaret efter udnævntes han til Ærkebiskop af Gnesen og Posen, hvormed følger Titlen som Polens Primas og Kardinalsværdigheden.

Under sit Ophold her i Byen vil Kardinalen bl. a. holde en Gudstjeneste for herboende Polakker.

Maximo repleti gaudio huius regni homines catholici plurimum salvere jubent Eminentissimum Cardinalem *van Rossum*, quem iterum inter se praesentem conspiciunt. Iterum dicimus; nunquam enim memoria primi eius anno 1923 adventus ex animis nostris discedet, neque unquam satis magnam gratiam habere poterimus ei, quem multarum ecclesiarum cura et sollicitudo impedire nequeunt, quominus paterna benevolentia et caritate semper prosequatur illos Ecclesiae catholicae filios, qui Daniam regionesque septentrionales incolunt. Vere inopinata affecti sumus laetitia, quod Eminentissimus Ecclesiae Princeps ne hoc quidem anno longum declinaverit iter, ut Dominum nostrum sacramentaliter occultum inter Conventum Eucharisticum una nobiscum coleret. Roma ad nos profectus, nostratum exiguum gregem oblivioni datum non esse monstravit et monstrat neque quidquam carius supremis nostris pastoribus accidere, quam ut multitudo credentium ad Servatorem suum in Eucharistia absconditum accedens intimo vinculo cum eo se coniungeret. Id proinde certum est Eminentissimi Cardinalis praesentiam nostro congressui splendorem addere maximum et illius gloriae et maiestatis nonnihil afferre, quae est propria Ecclesiae Romanae nostrumque gaudium.

Item Eminentissimum Cardinalem *Hlond* reliquosque salutamus Praelatos et fausta quaeque in patria nostra eis optamus et ominamur.

Certe omnium nostrum est spes proximos dies hospitibus nostris prospere et feliciter eventuros esse. Novimus quidem eos vitam degere in iis regionibus, in quibus religio catholica primum in hominum moribus locum teneat, neque magnum esse vel apparere, quidquid vel nitoris in cultu divino obeundo vel activitatis in vita christiana publice ducenda ab harum regionum hominibus catholicis externorum oculis obicietur. Etsi enim omnia fecerimus, ad quae vires valeant, tamen festivi Conventus externa species minime comparari poterit cum iis, quae amici nostri in Cathedralibus Ecclesiis vel Romae ad S. Petrum conspiciere solebant. Sed licet parva sint exteriora, speramus nihilominus, omnes, qui longis itineribus ad nos accesserint, brevi sensuros esse non minori animorum bene-

Mgr. Brems,
titulær Biskop af Roskilde og Apostolisk Vikar for Danmark.
Kongressens Leder.

volentia et caritate se suscipi in Dania, quam ullo alio loco in vastis Ecclesiae catholicae finibus.

Imprimis vero tot Ecclesiae sanctae Praesulibus gratias agere liceat, quod nobis Eucharisticum Conventum celebrantibus praesto esse voluerint. Quid enim hoc aliud est, nisi ut ipsi sacerdotes Dei aris Salvatoris nostri adstantes preces una nobisbum fundant, nostris orationibus vim et meritum sui ministerii sancti addant, benedictionem divinam super nos implorent? Unde Episcoporum et Praelatorum assistentiam nobis persuasum est tantam nostris conatibus allaturam esse spiritualium fructuum abundantiam, ut, quoties in posterum proelia Domini proeliabimur et ex parvis initiis incrementum capere contendemus, robur efficax et gratia coelestis ex hoc Conventu Eucharistico nobis obveniant.

His ergo rationibus commoti Ecclesiae Principes, Episcopus, Praelatos Hafniam congregatos gratis et laetis animis salutamus et consalutamus.

Med stor Glæde hilser Danmarks Katholiker engang igen Hs. Eminence Kardinal van Rossum velkommen iblandt os. Vi bevarer for stedse Mindet om Kardinalens Besøg her i Landet i 1923, og vi føler os dybt taknemmelige over, at Kardinalen i sin store Virksomhed altid har bevaret en levende Interesse for den lille Skare Katholiker, der lever heroppe i Norden. Det bereder os Overraskelse og Glæde, at Kardinalen ikke er veget tilbage for ogsaa nu at gøre den lange Rejse fra Rom for sammen med os at hylde Herren i Alterens Sakramente ved en eukaristisk Kongres. Fra Rom kommer han til os for at være med og for derved at vise os, at Rom glemmer ingen af sine Børn, og at intet er Rom mere magtpaaliggende end at samle os omkring Herrens Alter. Ved Kardinalens Deltagelse faar vor Kongres et særlig højtideligt Præg, og den faar tillige et romersk Præg, som fylder os med Glæde.

Vi byder tillige Hans Eminence Kardinal Hlond og de øvrige høje Prælater velkommen til Danmark.

Det er vort Haab, at disse Dage i Danmark for alle vore Æresgæster maa blive en Glæde. Men vi ved jo, at de er vant til at færdes i Lande, hvor den katholske Kirke indtager en Hovedplads i Folkets Liv. Hvad vi kan vise dem af katholsk Liv i Danmark, er i Forhold dertil saare smaat. Omend Kongresdagene bliver nok saa straalende efter danske Forhold, vil de ydre Højtideligheder ikke kunne gøre noget større Indtryk paa vore Gæster, der er vant til at færdes i de store Kathedraaler og i Peterskirken selv. Men er det ydre kun smaat, saa er det vort Haab, at de maa føle, at den Hjertevarme, hvormed de modtages, ikke er mindre her end noget andet Sted i Kirken.

Vi er taknemmelige, fordi saa mange Prælater kommer for med os at holde en eukaristisk Kongres. Det vil jo sige, at de først og fremmest kommer for at bede med os. Vi skal samles med dem ved Alteret, og vor Bøn vil blive inderligere og mere brændende, naar Kirkens Hyrder bærer den frem. Styrkede vil vi blive ved den Velsignelse som de nedbeder over os. Det er vor Tro, at deres Deltagelse i Kongressen i særlig Grad vil bidrage til, at den sætter Frugt iblandt os. Vi er en lille kæmpende, men ogsaa voksende Kirke, og Kongressen skal give os Styrke og give ny Vækst, og de vil virksomt hjælpe til, at dette bliver Kongressens Resultat.

Derfor takker vi alle de høje Gejstlige, der kommer til os, og byder dem af ganske Hjerte velkommen.

Tre Punkter

som jeg vilde have behandlet paa
den Eucharistiske Kongres i København.

I.

Sammenligning mellem den sjælelige Tilstand en Dag med Kommunion og en Dag uden. Den Følelse af Letthed, Frihed, indre Velvære, som er Frugten af den hellige Kommunion, og som man maa savne paa de Dage, man ikke har været til Alters, og hvor man derfor er overladt

til sig selv, til sin egen, mere eller mindre værdifulde, Natur. Et Experimentalbevis for den guddommelige Nærværelse i Eucharistien.

II.

Hvorledes kan den hele Christus rummes i den lille Hostie?

Svar: Hvorledes kan en hel stor Eg rummes i et Agern? Thi Træet er jo, helt og holdent, fra Top til Rode, til Stede i Frøet, i Frugten.

III.

Hostien brydes — og dog brydes Christi Legem ikke? Hvorledes er dette muligt?

Svar: Bryd en Magnet midt over. Magneten har sin Nordpol og sin Sydpol. Bryd den over midt imellem begge Poler. Og du holder i Haanden, ikke to halve Magneter, hvoraf den ene har en Nordpol, den anden en Sydpol — men to hele, der, ligesom den større Magnet, hvoraf de er Halvdele, hver har sin Nordpol og sin Sydpol.

Det samme gentager sig, hvis du paany bryder disse to mindre Magneter over, og hvis du kunde bryde Magneten utallige Gange. Hver mindste Partikel vilde være en hel Magnet — som hver mindste Partikel af Hostien rummer den hele Christus.

Ne vacilles, sed memento, tantum esse sub fragmento, quantum toto tegitur.

Assisi, Juni 1932.

Johannes Jørgensen.

Eucharistien og det Gamle Testamente.

Nu i Kongressens Dage, da Guds Folk herhjemme bringer sin Herre og Hyrde i Altrets Sakramente en Hyldest, som den i Norden aldrig før er blevet set, og i Glæden over at kunne synge en ny Sang til Ære for Christus Kongen har indbudt Trosfæller i Nord og Syd, i Vest og Øst til fælles Lovprisning, vilde det være urigtigt at glemme

nogle af dem, som ganske vist for længst har søgt Hvile i deres stille Grav, men i deres Levedage har tiljubleet Guds Søn i hans Helligdom og forkyndt hans vældige Gerninger og den evige Kærlighed, hvormed han har elsket og hengivet sig selv for os. Jeg tænker her paa Guds hellige Mænd i det gamle Testamente, paa de Profeter i Israel,

Chr. Skikkild: Melkisedeks Offer.
Relief paa Tilbedelseskirkens Alter.

som, mange hundrede Aar før det skete, fik Lov til at skue og med Jubel i Hjertet at forudsige, hvad den Almægtige og Algode vilde skænke os i det største af alle Sakramenter.

Selv om disse Mænds Ord, sammenlignet med, hvad Christus har lært os om sin Kærligheds Mindesmærke, kun er som Morgenrødens første, svage Skær i Forhold til den straalende Sol ved Middagstid, saa kaster de dog Lys over Guds Storhed, der længe forud ved og i sin Magt bestemmer, hvad der skal ske i Fremtiden. Vi faar der-

igennem en levende Fornemmelse af de dybe Længsler efter Frelserens Komme, der særpræger den gamle Tid, og vi tilskyndes til at sige inderligere Tak for den Rigdom og Fylde, som ved Christi Naade er blevet vor Lod.

1. Enhver Katholik ved, at Guds Almagt og Godhed har gjort Eukaristien paa een Gang til et Offer og et Sakramente. I begge Henseender har denne Hemmelighed en meget væsentlig Forudsætning, uden hvilken det vigtigste og trøstefuldeste vilde mangle, nemlig Vor Herres Jesu Christi personlige Nærværelse under Brødets og Vinens Skikkelser. Alt dette fik Profeterne Lov til at skimte og udtale sig om.

Hos tre af dem finder vi Spaadomme om Guds nye, hemmelighedsfulde Tilstedeværelse i Christi Kirke. Som bekendt var der i Jødernes hellige Telt og senere i Templet et Sted ved Navn det »Allerhelligste«, hvor Gud paa særlig Maade var nærværende og fra Tid til anden aabenbarede sin Herlighed for sit Folk. Moses følte sig ubeskrivelig lykkelig over at kunne sige til Israeliterne i Ørkenen: »Ikke noget andet Folk er saa stort, at det har Guder hos sig, som Herren, vor Gud, er os nær under vore Bønner« (5. Mos. 4, 7). Men da Isaias ca. 800 Aar senere saa Forskellen mellem Guds Nærværelse dengang, og hvad Christus vilde bringe i de sidste Tider, udbrod han: »Da skaber Herren over hvert et Sted paa Sions Bjerg, hvor han paakaldes*), en Sky om Dagen og Røg med luende Ildskær om Natten. Og over al hans Herlighed skal der være et beskyttende Dække og Ly til Skygge mod Heden om Dagen og til Skærm og Skjul mod Uvejr og Regn« (Is. 4, 5). Profeten saa altsaa paa den ene Side hin Sky-støtte, hvori Gud eller Guds Engel boede for at føre Israeliterne ud af Ægyptens Trældom og vise dem Vejen gennem en Ørken til det forjættede Land. Han saa ogsaa »Herrens Herlighed«, der som en hemmelighedsfuld Sky opfyldte det Allerhelligste i Teltet og Templet. Paa den anden Side aabenbares det for ham, hvad Christi Rige skal eje. Der vil Herrens Herlighed ikke længere være ind-

*) d. v. s. i Christi Kirke, hvortil »Nationerne skal strømme og talrige Folkefærd vandre, idet de siger: Kom, lad os drage til Herrens Bjerg og til Jakobs Hus« Is. 2, 2-3.

skrænket til et eneste Sted. Nej, paa hele det Omraade, som indtages af det nye Sion, er Herren nærværende, ikke blot i Kraft af sin Allestedsnærværelse, heller ikke kun ved en særlig Beskyttelse, men paa en helt ny Maade, som den Almægtige først maa frembringe ved »Skabelse«. Der kommer et synligt Tegn paa Guds Nærværelse iblandt det udvalgte Folk i Lighed med den hemmelighedsfulde Sky, der ogsaa var et synligt Tegn med den Bestemmelse at skjule den usynlige Gud og hans herlighedsfulde Nærværelse. Enhver Katholik ved, hvad der nu er Dække over Guds Herlighed: Brød og Vin er Sløret, der skjuler Christi Legeme og Blod, ham, »i hvem Guddommens hele Fylde bor«.

Saaledes er altsaa Herren efter Profeten Isaias med sit Folk i de sidste Tider; han drager foran det, bevogter det undervejs og fører det til det Sted, som er beredt os fra Verdens Begyndelse. Hans Nærværelse i den kristne Kirke overgaar i den Grad alt, hvad Israeliterne i saa Henseende kunde glæde sig ved, at den ikke blot gør Pagts Ark overflødig, men ligefrem faar Menneskene til at glemme den. Det er denne Side af Sagen, som særlig fremhæves af Profeten Jeremias. »I hine Dage, — saaledes lyder det fra Herren, — skal man ikke mere tale om Herrens Pagts Ark, og Tanken om den skal ikke mere opkomme i noget Hjerte; man skal ikke mere komme den ihu eller savne den, og en ny skal ikke laves. Paa hin Tid skal man kalde Jerusalem for Herrens Trone« (Jer. 3, 16 f.). Ganske paa samme Maade tegner Profeten Ezeiel den ny Pagts Billede. Gud bor midt iblandt sit Folk i en uforgængelig Helligdom, og Fortidens Skyggebilleder maa vige for den herlighedsfulde Virkelighed, som den forjættede Messias hidfører. »Jeg sætter min Helligdom i deres Midte evindeligt. Min Bolig skal være hos dem; jeg vil være deres Gud, og de skal være mit Folk. Og Nationerne skal kende, at jeg er Herren, som helliger Israel, naar min Helligdom bliver i deres Midte« (Ez. 37, 26 f.).

Saa meget maatte Fortiden altsaa erfare om Herrens Nærværelse i Eucharistien, om det Sakramente, hvori Kristus har opfyldt sit Løfte om ikke at ville lade os blive tilbage som forældreløse Børn midt i en fjendtlig Verden.

»Jeg kommer,« sagde han jo Aftenen før Lidelsen, »og jeg lever, og ogsaa I skal leve.« Profeterne tog imod det Lys om Fremtiden, de fik fra oven, i ydmyg og urokkelig Tro. Som Guds ivrige Sendebud forkyndte de den store Nyhed for andre og vakte en usigelig stor Forventning og Længsel i Hjerterne. Derved forberedte de det Øjeblik, da vor Gud og Frelser i Nadversalen udtalte disse Alvorsord: Dette er mit Legeme; dette er mit Blod. Gør dette til min Ikukommelse, til jeg kommer igen.

2. Om den h. Messe, eller om Eucharistien som Offer, er Profeternes ellers saa dunkle Sprog forholdsvis tydeligt. Allerede 1000 Aar før Christus øjner David langt ude i den messianske Fremtid et evigt Præstedømme, som ikke er knyttet til Aarons Slægt, og som forretter sin Offer-tjeneste indtil Verdens Ende. »Du er Præst evindeligt paa Melkisedeks Vis« (Ps. 109, 4), tilsværger Gud Fader sin Søn, der skal sætte sig ved hans højre Haand, til Fjenderne er lagt som Skammel for hans Fødder. Den menneskevordne Guds Søn ligner Melkisedek ikke blot, fordi han forener kongelig og præstelig Værdighed i en og samme Person, men ogsaa fordi han ikke tilhører Levi Stamme og staar udenfor jødisk Offertjeneste. Mest iøjnefaldende er dog Ligheden i Offergaverne. Det ejendommelige ved Melkisedek var jo, at han ved sit Møde med Abraham ofrede Brød og Vin. Christus skal i Eucharistien engang under Brøds og Vins Skikkelser frembære sig selv som Offer. Derfor har Profeten Malakias's Ord en saa højtidelig og mægtig Klang, da han ca. 600 Aar efter David paa Guds Vegne kundgør, at det gamle Præstedømmes Ofringer forkastes af den Allerhøjeste og erstattes ved et rent Spiseoffer, der i hele Verden skal frembæres til Guds Navns Ære. Vi kender den berømte Spaadom, som lyder saaledes: »Jeg har intet Velbehag mere i eder, siger Hærskarnes Herre, og tager ikke mere imod noget Offer af eders Hænder; thi fra Solens Opgang indtil dens Nedgang vil mit Navn blive stort blandt Folkene, og paa alle Steder vil der blive ofret til mit Navn og frembaaret et rent Spiseoffer« (Mal. 1, 10 f.).

Hellig Ærefrygt maatte gribe de fromme Israeliters Hjerter, naar den Alvidende ved Profeternes Mund, Aarhundre-

der før det indtraadte, belærte dem om det underfulde Offer, som den lovede Frelser vilde give sin Kirke, for at den skulde kunne tilbede og lovprise den Evige, takke, sone og paakalde hans Hjælp, ikke blot ved Hjertets lønlige Tanker og Følelser, heller ikke kun med Læbernes Ord og Salmer, men saaledes som den menneskelige Natur selv ønsker det, med en Offergave, der bereder den Allerhøjeste al den Ære, som tilkommer hans hellige Navn.

3. At vi Kristne spiser et Brød, der giver evigt Liv til dem, som nyder det paa værdig Maade, er den tredje store Skat, som Eucharistien rummer i sig. I Kraft af denne Spise forbliver vi i Samfund med Christus, ligesom Ranken maa blive i Vinstokken, hvis den skal bære Frugt. Hvor meget meddelte Gud sine Børn i gammel Tid om denne trøstefulde Hemmelighed? Den 21. Davidssalme, som den døende Frelser paa Korset benyttede som sit Livs Aftenbøn, giver Oplysning derom. Først klager den Korsfæstede med Davids Ord over at være forladt af Gud og haanet af Menneskene. Saa raaber han om Frelse fra de rovgridske Fjender. Derefter bliver hans Tale pludselig til et sejrssikkert Løfte om, at han efter sin Herliggørelse i de forløste Menneskers store Forsamling vil bringe Gud sin Tak og holde et Offermaaltid med dem. Heri skal Gud lovprises, ydmyge Mennesker derimod spise og mættes og deres Hjertes gøres levende for evigt (Ps. 21, 27 f.). Hvor ufattelig stor og hemmelighedsfuld maatte Christi Kirke ikke staa for dem, som hørte eller læste denne Spaadom i gamle Dage! Lige fra Davids Tid af fik de fromme i det hellige Land et Glimt af den Sol, der skulde gaa op og blive til Verdens Lys. De kunde skimte noget af det, som er os det dyrebareste i vor hellige Religion; noget af det, som vi kalder vor Tros store Mysterium og vor Frelsers kosteligste og guddommeligste Gave til os; noget af den h. Eucharisti, i hvilken Christus selv er til Stede, paa ublodig Vis gentager sit Offer paa Korset og tilvender os Forløsningens rige Frugt.

* * *

Saa lad da disse Profeter komme med, naar vi nu skal hylde Herren i hans Helligdom! Lad dem komme

med paa den Maade, at vi selv fylder vore Hjerter med deres levende Tro paa Sandheden om Altrets helligste Sakramente, med deres stærke Længsler efter den frelsende Gud, med deres brændende Kærlighed og dybe Ærbødighed for vort højeste og skønneste Gode! Vi kan være forvissede om, at den Evige med Glæde ser paa os, naar vi forsøger at efterligne hans trofaste Vogtere over det udvalgte Folk, dets gode Lærere og Trøstere, hver Gang Mod og Haab i Livets Kamp begyndte at svigte, disse Guds Mænd, som i det offentlige og private Liv uforfærdet forsvarede den Allershøjstes Rettigheder og ved deres rene Livsførelse, deres Ubestikkelighed og Uselviskhed gennemtrængte deres Omgivelser med Guds Aand og forherligede hans hellige Navn.

F. K.

Eucharistien i Kirkens Liv.

R. H. Benson skildrer i »The light invisible« en Nonne, der knæler i Betragtning og Tilbedelse foran Tabernaklet. Ensom Stilhed hersker i det lille Kapel, som Aftendæmringen sænker sig ned over. Men den synske Betragtede, der kommer ind, synes alligevel, at Atmosfæren er ladet med en uhyre Energi, han tror sig i Nærheden af en vældig Maskine, som sender sine Lys-, Lyd- og Kraftbølger ud til alle Sider i Universet. Han opdager en overnaturlig Kraftcentral, hvorfra der gaar Drivremme, først til det bedende Hjerte, som slaar i Takt med et stort, arbejdende Hjerte i Tabernaklet, og siden fører længere ud til Mennesker og Værker.

Dette er utvivlsomt et Billede paa Eucharistiens Stilling i Kirke og Verden. Ganske vist er det ikke saa let altid at fastslaa, hvorhen disse aandelige Drivremme fører. Først paa den yderste Dag, naar Kirken kan se tilbage paa alle Aarhundreder, og Evighedens klare Lys falder paa Historien, vil man kunne skrive sikkert, omfattende og grundigt om Eucharistiens Betydning for Kristenlivet og Kirken. Da vil det konstateres, hvad den betød for Martyren i den blodige Arena, hvad Andel Messeofret havde i en Ansgars eller Bonifatius's Omvendelses-

arbejde, hvor mange store religiøse, sociale og kunstneriske Idéer der blev undfanget foran Tabernaklet. Men selv om vi ikke kender hele den Verdens-Virksomhed, som den eucharistiske Frelser har udfoldet i sin Kirke; et blot overfladisk Svar paa Spørgsmaalet: Hvad er Eucharistien for Kirken? kan give os en Fylde af Erkendelse.

Den sakramentale Nærværelse har skabt et Midtpunkt for Kirken, som hver anden Religion savner, og samtidig har den opfyldt Menneskehedens gamle Længsel efter Guds synlige og følelige Nærhed, saaledes at hver enkelt Sjæl knyttes paa det inderligste til Gud og til sine Brødre paa Jorden. Naar Jøderne var lykkelige over den Skyggetilværelse, som Gud havde tilstaaet det salomoniske Tempel, naar de udbød: »Hvor elskelige er din Boliger, Hærskarernes Herre; min Sjæl begærer og længes efter Herrens Forgaarde,« hvad maatte da Christi Nærværelse i Eucharistien, hans Guddom og Menneskenatur, hans Legeme og Sjæl under Brødets Slør ikke betyde for Kirken? Udenforstaaende erkender det ofte klarere end Kirkens Børn, og den unge Præstedatter Cord. Wöhlers Erfaring er et kostbart Vidnesbyrd om Menneskesjælens Savn og Længsel efter Eucharistien; »Da jeg knapt 16 Aar gammel for første Gang betraadte en katholsk Kirke, for første Gang nærmede mig den evige Lampes Skær og følte det hemmelighedsfulde Pust fra Alteret, da stod det mig pludselig klart, hvad min Sjæl egentlig med brændende Hu hungrede og tørstede efter, som Hjorten efter frisk Vand, hvad den til Trods for den rigeste jordiske Lykke saa smerteligt havde savnet: den personlige Nærhed, den legemlige Nærværelse af en levende Gud, som de stakkels Protestanter ikke ved noget om eller ikke vil vide af.«

Den katholske Kirke har udfoldet et saa rigt og smukt Bønnens Liv, at den fremfor alle andre og ubestridt er den bedende Kirke med mange Bønnens Mestre og klassiske Andagtsværker. Men disse Andagts Blomster spirede næsten alle op omkring Tabernaklet og fandt dér den frugtbare Jordbund. Der, hvor Himlen sænker sig ned til Jorden, og Tid og Evighed mødes, har det altid været lettest at samle sig til Andagt og hengive sig til Gud. Det er ingen Tilfældighed, at den Andagtsbog, der næst efter

Bibelen er mest oversat og udgivet, Christi Efterfølgelse, slutter med sin fjerde Bog om det Allereheligste, en Bog, som Anderledestroende ikke rigtig kan bruge, skønt den dog er Kronen paa hele Værket. Er Christus al Helighedens Begyndelse og Maal, da finder Sjælen ved Tabernaklet baade sit Bethlehem, Nazareth og Golgatha, og derfor maatte hans Nærværelse i Kirken afføde den endeløse fromme Valfart, der gennem Tiderne har aflagt sine »Besøg ved det Allereheligste«.

Man har ofte klaget over Kulden i protestantiske Kirker, at de for det meste er lukkede Dagen over etc., og mange af vore i Troen adskilte Brødre vil raade Bod derpaa ved at lade Kirkerne staa aabne for Andagtsøgende eller ved at ty til Kunsten; ja, de gaar heller ikke af Vejen for nye Ceremonier for at finde en værdig Form for deres Gudstjeneste. Men alle disse Bestræbelser rammer egentlig ved Siden af. Det er Alterets Sakramente, som gør vore Kirker til det, de er. Hvor der er rejst et rigtigt Tabernakel, der vil den andægtige Stemmning snart indfinde sig og før eller senere præge Stedet, mens det mest pragtfulde Sted uden Eucharistiens Indvielse aldrig kan frembringe noget jævnyrdigt med en katholsk Kirke eller blot et katholsk Kapel. »Hvad Katholicismen har forud,« siger Protestanten C. Hilty, »og hvad der delvis udgør dens Styrke, det er de smukkere og stedse aabne Kirker, til hvilke en Sjæl, der tynges ned af sin daglige huslige Elendighed alt efter sin Trang og uden at synes paafaldende kan flygte for en Stund, at man til hver Stund af Døgnet, i værdig Stilhed og i følelig Nærhed af Evigheden, kan genopbygge, hvad der er ødelagt af det bedre Liv . . . mens Protestanten i saadanne Tilfælde kun har Valget mellem enten at gaa ud i Mark og Skov eller til Mennesker, der ofte kun har ringe Trøst at byde.«

Eucharistien giver vor Kirke et Offer! »Vi har et Offeralter, hvoraf de ikke har Ret til at spise, som tjener Teltet,« jubler allerede den h. Paulus. Hvad der er en nødvendig Bestanddel for Gudsdyrkelsen, hvad hver Religion kender, det har Kirken ved Eucharistien, og den alene har Magt til at fuldbyrde en værdig Offertjeneste for Gud i den nye Pagt, at frembære »et rent Offer, et

helligt Offer, et ubesmittet Offer, det evige Livs hellige Brød og den evige Frelses Kalk«. Fordi den h. Messe er Korsofret, fremstillet og fornyet i vor Tid, oplever Sjælen hver Dag Forløsningen og Forløseren og fastholder det største Øjeblik i Historien, at det ikke flygter bort i Aarhundredernes Storm.

Dette Messeoffer har skabt hele Liturgien med sin Rigdom af Former og Fester, Hymner og Salmer, Skriftstykker og Bønner, som vilde blive berøvet deres helligste Indhold og deres Sjæl, dersom Messeofret blev taget fra Kirken. Vel gives der endnu andre Sakramenter, og Kirken har ogsaa fundet en værdig Form for disse sine kostbare Skatte, men hvorledes den eucharistiske Gud er Midtpunktet for al Naademeddelelse, og hvorledes hele Frelsens Værk koncentrerer sig omkring Ofret paa Alteret, ses af Kirkens oprindelige Vilje, at Sakramenterne helst meddeles under Messen: Den ordinerer sine Præster under Messen, Skriftefaderen faar sin Myndighed under det h. Offer, Ægteskabet skulde helst indgaas ved et Messebryllup, og Kirken vil helst uddele Kommunionen til de Troende efter Præstens Kommunion.

Hvad vilde Kirkeaaaret være uden den h. Messe? Først ved Offerhandlingen, hvor Christus kommer til Stede, hvor Korsofret fornyes, bliver Festernes Cyklus mere end blot Erindring. Den Troende behøver ved Juletiden ikke at søge en Krybbe langt tilbage i Tiden, han finder den nærværende paa Alteret, der oplever han Herrens bitre, frelsende Lidelse i Fastetiden, der ser han den Opstandne i Paasken og synger sit Alleluja for ham. Omkring Alteret forsamler derfor alle Folk og Nationer sig fra Solens Opgang til dens Nedgang, alt, hvad der beder, sukker, græder, jubler og sejrer, ligger der paa Knæ. Og naar Protestanter kan beklage sig over, at deres Gudstjeneste ikke er mere end en Søndagsskole, ikke kender til Tilbedelse og helt afhænger af Prædikantens Tro, da savner de i Grunden igen Messen, Alterets Sakramente.

Hvad det Allerhelligste har været for Kirken, spejler sig farverigt og levende i den kristne Kunst, som har stillet sine bedste Evner i den katholske Helligdoms Tjeneste. Af Troen paa Christi Nærværelse under Brødets

Skikkelse, ikke blot i, men ogsaa før og efter Kommunionen, som den hentedes fra Skrift og Tradition, fremgik der straks til at begynde med den praktiske Nødvendighed at søge et Sted, hvor Menneskesønnen i Eucharistien kunde lægge sit Hovede. Først opbevarede man Hostierne kun derhjemme, siden baade hjemme og i Kirkerne og tilsidst kun i Kirken. Der gemte man denne kostbare Skat sammen med andre i de saakaldte Pastoforier, Sacrarier eller paa Alteret, eller i en Pyksis, en Sølvdue svævede over Alteret, indeholdende de h. Skikkelser, eller et særligt Sakramentshus rejstes. Overalt fik Kunsten den Op-gave at opføre værdige Boliger for Herren. Den rejste omkring de forskellige Tabernakler Kirker, hvis Syn fryder Slægt efter Slægt. Man kan, uden at træde Sandheden for nær, hævde, at den Kirke, som har bevaret det Allerhelligste gennem to Aartusinder, ogsaa har bygget de herligste Domkirker rundt omkring i Landene.

Tanken paa Christi Nærværelse og Ofret paa Alteret har givet Malerne de skønneste Motiver. Skønt den i de første kristne Aarhundreder raadende Disciplin holdt Eucharistien hemmelig for ikke at udsætte den for den øvrige Verdens eventuelle Spot eller Misforstaaelse, fandt man allerede dengang Muligheder for at tale billedligt om den. Man maalede de bibelske Maaltider, saasom Bespisningen i Ørkenen eller Brylluppet i Kana, og fortolkede dem eucharistisk, eller man benyttede Brødets, Vinens, Fiskens Symboler dertil. Og da Kirken havde forladt Katakomberne, begyndte der et Hyldesttog til det Allerhelligste, i hvis Rækker vi finder de allerstørste Kunstnere: Leonardo med Nadveren, Fra Angelico med Apostelkommunionen, og især Rafael med den vidunderlige »Disputa«, hvor Eucharistien skildres som Fører til Gud, som Guds Afglans og Indbegrebet ogsaa af al menneskelig Visdom. En stor Afdeling af Kunsten er blevet rent eucharistisk og beskæftiger sig snart med de egentlig eucharistiske Scener som Nadver, Kommunion eller Emmausdisciplene; eller med Typerne fra det Gamle Testamente, som Melkisedeks Offer, Manna-høsten, Paaskemaaltidet og Elias i Ørkenen, eller den symbolske Kunst benyttes, hvis mærkeligste Repræsentanter nok er Middelalderens Hostiemøller, som Kirkefædrene

drejer, eller Vinpersen, hvor Christus er den kostbare, guddommelige Druer, som giver den blodige Frelsens Vin.

Eucharistien har givet den theologiske Spekulation de mest taknemmelige og frugtbare Problemer. Hvorledes kan den levende Christus være til Stede under den lille Hostie, helt og udelt, i hver enkelt Krumme som i hele Kalken, at det ser ud som Brød og dog er Kød? Saadanne Spørgsmaal har ført til mange dybsindige Undersøgelser, som bl. a. har fundet deres skønneste Udtryk i den store middelalderlige Aandsfyrstes Ord, i den h. Thomas af Aquins Hymner.

Her maa vi heller ikke glemme Tonekunstens Mestre og deres Tribut til Eucharistien. Korallen, Kirkens Sang, har skænket sine bedste Melodier til Messens enkelte Dele og vil i Grunden ikke være andet end Messens bedste musikalske Fortolker. Hvor mange Komponister i alle Lande fandt ikke deres bedste og helligste Motiver i det sukkende og bedende Kyrie, i det jublende Gloria og i Credos dramatiske Satser? De største musikalske Genier, Beethoven, Haydn, Palestrina, Schubert har skabt uforgængelige Værker over Messens Tekster; selv protestantiske Komponister kunde ikke unddrage sig disse Emners Vægt, saaledes at Seb. Bach har komponeret et af sine dybeste Værker over det Allerhelligste i den katolske Liturgi. »Højdemaalene for Kunstnerne« kalder et dansk musikalsk Leksikon Messekompositionerne. Og saa har vi slet ikke omtalt, hvordan Folkesangen paa alle Tungemaal altid og gerne har indfundet sig foran Tabernaklet og der har sunget nogle af sine bedste Sange.

Sammenfattende kan man sige: Hvor som helst Naadens Vidundere viste sig i Kirkens Liv, der stod de i allerinderste Sammenhæng med Eucharistien. I Oldkirken, hvor den hedenske Kulturs Laster og dybe Forfald næsten var en værre Fare for den unge Kristenhed end de romerske Imperators grusomme Rasen imod Kirken, hvor hentede man da Kraft om ikke fra Kommunion og Messe? De vilde dengang ikke gaa hjem uden at faa Eucharistien med sig som bedste Medicin, som stærkeste Vaaben. Vi har et gribende Vidnesbyrd om hine fjerne Tiders Kærlighed til Eucharistien i Aberkiosindskriften, hvor Aberkios

præsenterer sig som den hellige Hyrdes Discipel, Hyrden med de store altseende Øjne, og fortæller, at Livet har ført ham mange og lange Veje. »Overalt fandt jeg Trosfæller, alle Vegne var Troen min Fører og rakte mig overalt Fisken fra Kilden til Spise, den rene, som den hellige Jomfru undfangede.«

Ogsaa senere har hver Storhedstid og hver Reformtid samtidig været en eucharistisk Periode. Da Nydelsessyge og Verdslighed trængte ind i Christi Faaresti henimod Middelalderens Slutning, og Frafaldet rejste sit Oprørsbanner, da indledede et af de allervigtigste Kirkemøder i Historien Reformen paa Hovede og Lemmer. Kirkeforsamlingen i Trient holdt, hvad den h. Karl Borromæus forlangte af den, den forsvarede Troen mesterligt, rensede Sæderne og tilbød hellige Bedringsmidler. Da ønskede Koncilfædrene igen, »at de ved hver Messe tilstedeværende Troende ikke blot kommunicerede aandeligt, men ogsaa ved sakramental Modtagelse, for at delte hellige Offers Frugter i rigere Maal maatte blive dem til Del«. Da begyndte igen Kampen for den daglige Kommunion, der fortsattes under saa kompetente Førere som Petavius, St. Vincents af Paul, St. Alphonsus o. a.

Et interessant Fingerpeg om, hvorledes Eucharistien altid har været Hellighedens Kilde i Kirken, og hvorledes den har præget ikke mindst de største Skikkelser i vor Historie, er de eucharistiske Attributer, saasom Kalk, Hostie eller Monstrans, hvormed Kunstnerne ofte fremstiller vore Helgener i Farve eller Sten, og som disse Helgener kendes paa. Den h. Johannes Capistranus holder en Fane i Haanden med Jesu Navn, Hostien og Solen. Johanna Falconiera har en straalende Hostie paa sit Bryst til Minde om hendes vidunderlige Kommunion paa Dødslejet. St. Bonaventura modtager Englenes Brød fra en Engels Haand. St. Martin af Tours er ogsaa gerne fremstillet som Biskop med en Hostie som en Ildkugle over sit Hovede. Johannes af Facundo holder en Bog med højre Haand, mens den venstre presser en Kalk til Brystet. Pave Pius I males med Kalk og Sværd, mens den salige Hermann Joseph har Kalk og Roser ved sin Side. Og saaledes kunde man nævne endnu mange eucharistiske Kendetegn, som karakteriserer

Helgener som St. Barbara, Hieronymus, Stanislaus Kostka, Antonius af Padua, Alphonsus, Klara o. a., og i deres Helhed viser Eucharistiens Indflydelse paa Menneskeskæbner og Kirkens Liv.

I vor Tid breder Vantroen sig slemt, og Materialisme i Theori og Praksis truer med at kvæle det overnaturlige Liv. Hvorfra skal denne Tid tage Kraft til at staa imod tidlig og silde og endog vinde Terræn i moderne Hedningesjæle? Svaret ligger i den glædelige og forhaabningsfulde Kendsgerning, at vor Tid maa kaldes en eucharistisk Periode efter de bedste Forbilleder i Fortiden. Hvem tænker da ikke paa den vældige eucharistiske Bevægelse, som Pave Pius X's Kommuniondekreter har udløst hos store og smaa? Hvem kan være blind for den dybe Kærlighed til Messeofret, der gaar gennem vor Tid og med Messebogen i Haanden lærer Folk at tænke, føle og bede med Kirken? Og de eucharistiske Kongresser er jo ikke blot store katholske Demonstrationer, der fører Folk og Fører sammen, de vil især ved religiøs Belæring og Virksomhed, ved Foredrag og Gudstjenester, ved Kommunion og Procession tænde den hellige Ild i saa mange Hjerter som muligt. Der gives eucharistiske Forbund, som Børnenes Korstog og det eucharistiske Korstog, som vil samle store og smaa omkring Alter og Kommunionbænk og saaledes opdrage dem til Ofservilje og praktisk Tro. Kan man tvivle om, at denne vor Tids Kærlighed til Eucharistien forbereder en større Høst i Christi Rige? Det er intet Tilfælde, at vor Tid samtidig hejser Missionsbanneret og har tændt Missionsbegejstringen i flere Sjæle end nogen Sinde før. Christus, som har »udgydt sit Blod for mange«, er sikkert den bedste Fører for Missionærerne, og det Offer, hvis Almindelighed allerede det Gamle Testamente forkyndte, naar Profeten Malachias siger: »Fra Solens Opgang til dens Nedgang skal der beredes mit Navn et sandt Spiseoffer . . .«, dette universelle Offer er Missionens bedste Hjælp. Maatte det da i Hostiens Tegn gaa i Opfyldelse, hvad allerede Didache's, »Apostellærens«, Forfatter siger: »Som dette bagte Brød plukkes og sammenbæres fra Bjergene, maatte saaledes ogsaa din Kirke blive samlet i dit Rige fra alle Jordens Kanter!«

KONGRESSENS GÆSTER

Mgr. Baudrillart,

titulær Ærkebiskop af Melitene, er en Mand, der er kendt i hele den katholske Verden som Forfatter og Taler. Han tilhører den franske Oratorianerkongregation og er Rektor for Institut Catholique i Paris og Medlem af det franske Akademi.

Mgr. Baudrillart har et Par Gange gæstet København paa Gennemrejse.

Mgr. Guerra,

titulær Ærkebiskop af Verissa, tilhører ligesom Kardinal Blond Salesianerordenen. Han er Italiener og bor nu i Rom, men har i en Aarrække været Ærkebiskop af Santiago paa Cuba.

Mgr. Guerra var forrige Sommer i København og deltog bl. a. i Valfarten til Haraldsted.

Mgr. *Crels* er Abbed af Averbode og Generalabbed for Præmonstratenserordenen. Han har flere Gange besøgt Danmark, første Gang i 1903, da han førte de første Præster fra sit Abbedi her til Landet, blandt dem vor nuværende Biskop.

Mgr. *Kerckhoffs*, Biskop af Liège siden 1927.

Mgr. *Müller*, titulær Biskop af Lorea og Apostolisk Vikar for Sverige siden 1922. Han er velkendt i Danmark, hvor han bl. a. sammen med de øvrige skandinaviske Biskopper deltog i Ansgarsfesten i Herthadalen i 1926.

Mgr. *Buckx*, titulær Biskop af Doliche og Apostolisk Vikar for Finland. Mgr. Buckx er Hollænder af Fødsel og tilhører Jesu-Hjerte-Præsterne Kongregation. Han blev bispeviet af Kardinal van Rossum i Helsingfors i 1923.

Mgr. *Meulenberg*, titulær Biskop af Holar og Apostolisk Vikar for Island. Mgr. *Meulenberg*, der tilhører Mariepræsternes Kongregation og er Tysker af Fødsel, virkede en Del Aar som Præst her i Landet, i Roskilde. Senere blev han Sognepræst i Reykjavik, og da Island i kirkelig Henseende udskiltes fra Danmark, blev han i 1923 Apostolisk Præfekt og seks Aar senere Biskop og Apostolisk Vikar.

Mgr. *Mangers* er for ganske nylig blevet udnævnt til Biskop og Apostolisk Vikar for Sydnorge. Han var hidtil Sognepræst i Stavanger og er endnu ikke bispeviet. Bispevielsen skal foregaa i Luxemburg den 24. August.

Mgr. *Noots* er titulær Abbed og Generalprokurør for Præmonstratenserordenen, d. v. s. at han er Ordenens Repræsentant ved den hellige Stol. Som saadan har han sin Bolig i Rom, hvor han tillige er Forstander for Ordenens Kollegium, hvor ogsaa adskillige danske Præster har nydt Gæstfrihed.

Mgr. *Zavoral* er Bøhmer og Abbed for det store Præmonstratenserkloster Strahov i Prag. Siden 1906 har han været Abbed og nyder en meget stor Anseelse, særlig som Prædikant, i alle slaviske Lande.

Eucharistien og det daglige Liv.

Tit, naar Folk kommer ud af Kirken, ser man ligesom en overjordisk Glans over deres Ansigt. Man ser det straks, de har været hos Gud; de ser ud, som om de havde været i Himlen.

Hvor maa det være let for de Mennesker at varetage deres daglige Gerning til alles Tilfredshed, at være gode, rare, venlige, uselviske!

Det er Virkningen af Eucharistien i vore Kirker, hvis den dyrkes og modtages paa rette Maade.

*

Mennesket har et dobbelt Liv: det naturlige, der bestaar i de naturlige Kræfters og Evners Udfoldelse. baade de legemlige og aandelige. Det overnaturlige, som er helt usynligt og dog den stærkeste Magt i os, Guds almægtige Naades Kraft.

Vi faar det overnaturlige Liv ved Daaben, hvor vi bliver Guds Børn. Alt som vi vokser til, skal ogsaa dette Guds Børns Liv udfolde sig. Det er Guds Vilje, at det bliver det fremherskende Liv i os, at alle vore Handlinger bærer Præg af dette Liv. Saa først lever vi, som det sømmer sig for Guds Børn.

Men intet Liv kan bevares eller vokse uden Næring. Det overnaturlige Livs Næring er Eucharistien. Dets ydre sakramentale Tegn er jo Brøds og Vins Skikkelser; Tegnet siger os Sakramentets Virksomhed; i Eucharistien er det Næring, Guds Børns mest passende Næring.

»Det er det Brød, som er kommen fra Himlen. Hver den, som spiser af dette Brød, har et evigt Liv.« Det overnaturlige Liv i vore Sjæle her paa Jorden er Spiren til det evige Liv i Himlen. Jo mere vi øger det første, des rigere og herligere vil vort Liv udfolde sig i Evigheden.

Naar det nu er vor Opgave at leve et saa rigt og fuldkomment overnaturligt Liv hernede som muligt, saa er det ogsaa vor Pligt at give vor Sjæl Eucharistiens himmelske Næring i saa rigeligt Maal som muligt, m. a. O. vi bør føre et eucharistisk Liv.

*

I Kommunionen forenes vor Sjæl paa det inderligste med alt Livs Ophav. Den dykker ned i Guddommens uendelige Hav, omsluttes og gennemtrænges af guddommeligt Liv. Aah, hvis den blot hver Gang havde beredt sig til med alle Fibre at indsuge Strømme af den gud-

dommelige Naades Liv, suge og suge for at opfyldes af dette Liv, der beredes os ved Jesu Legemes og Blods Sakramente. Det er ikke nødvendigt, at vi føler os løftet og baaret af Guds Naade; blot vi har bragt syndefri Hjerter med og aabne, længselsfulde Sjæle, da modtager vi Livet i rigelig Fylde.

Det sker i Stilhed. Intet Liv ses ved Hostien. Der rører sig intet. Men saaledes er Guds Værker altid. Hans Almagt virker i Stilhed i Naturen; ogsaa i den overnaturlige Verden sker alt i det skjulte.

Han vil lære os selv at leve et skjult Liv, et Liv alene for hans Øjne. Den hyppige Kommunion lærer os det og giver os Kraft dertil. Jo mere vi opfyldes af den guddommelige Naades Livskraft, des mere vil vi leve for Gud. Da vil der efterhaanden ske en Forandring med os. Vi vil med større Lethed forsage de verdslige Glæder, med større Glæde bringe Ofre for andre, blive frommere, renere, kærligere, lettere faa Bugt med vore Fejl og lettere øve Dyd. Men det vil ske langsomt. Vore Sjæle vokser, men Væksten vil ske umærkeligt som i Naturen. Vi er bleven indpodet i det sande Vintræ, er bleven til levende Grene deri. Men »hvo som bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen Frugt«.

*

Vi Mennesker er Korsbærere allesammen, om vi vil eller ej. Særlig naar vi vil følge Christus efter, skal vi tage Korset op og bære det efter ham.

Men Korset er tungt. En Gang imellem er vi ved at segne under det. Økonomiske Sorger kan tynde, saa Livet synes uudholdeligt. Arbejdsløsheden rider os som en Mare. Ufred og Had forbitrer Livet. Børnene lever deres eget, maaske letsindige Liv. Sygdom i Hjemmet, et uventet Dødsfald . . . hvem kan tælle alle de Kors, der tynger paa Menneskeskuldre?

Se nu de Mennesker, der knæler i Kirken under den hellige Messe! Forvandlingens Øjeblik er kommet: Korset er atter rejst; det er, som om Frelseren atter hang derpaa, og Blodet strømmede ud af alle hans Saar. Dybt bøjes alles Hoveder ved dette Syn. »Der er en Korsbærer, der har lidt uendelig mere, og han har lidt det for vor Skyld, af Kærlighed til os, for at frelse os! Vort Kors skal ogsaa være vor Frelse, vor ringe Andel i Lidelsens og Korsets store Mysterium.«

En Strøm af Lys og Kraft gaar ud fra den Korsfæstede, der sandelig og virkelig er til Stede paa Altret. Korsene tynger ikke mere. Oprejste, ranke, ja glade gaar Korsbærerne fra Messen. De har hentet Guddomskraft til det daglige Liv og det daglige Kors.

Vi er her paa Jorden for at komme i Himlen. Men Himlen er saa langt borte, synes tit saa uendelig fjern. Det daglige Livs Travlhed levner os ikke eet Minut til at tænke paa vort evige Maal. Forjagede og forhastede iler vi fra Gerning til Gerning, fra Adspredelse til Adspredelse, fra Passiar til Passiar . . .

Da kommer vi forbi en Kirke. Den er aaben. Vi træder ind. Det evige Lys brænder foran Tabernaklet. Her er det, han bor, vore Sjæles Ven, vor Frelser, vor Gud, vort evige Maal, i hvem vor Sjæl finder Hvile, thi den er skabt til at elske ham og hvile i ham i al Evighed!

Vi knæler ned, og en vidunderlig Fred sænker sig ned over os! Hvor er den langt borte, Verden derude! Hvor bliver de smaa, de jordiske Bekymringer og Sorger? Sjælen udvider sig; den spiller Vingerne ud og bæres mod de evige Riger.

Vi har fundet vort Maal, Midtpunktet for al vor Higen og Stræben. Vi sidder længe stille og tavse . . . Det gør saa godt at dvæle foran Tabernaklet . . . Det er som at sole sig i Naadens Sol . . . Til sidst former der sig en Bøn paa vore Læber, og styrkede og glade gaar vi tilbage til vor Gerning. Det var som et Lysbad for Sjælen.

*

Katholiker! Aner I, hvilken Rigdom I ejer i Altrets højhellige Sakramente? Kan I lade disse Naadens Skatte ligge ubenyttede hen? Hvis nogen, da bør I føre et intetst overnaturligt Liv. Gud kræver det af jer, mere end af de andre. Gaa saa hen og øs Livet ved Kilden!

J. K.

Sakramentskirken. Søndag d. 21. ds. Kl. 8 Prælatsmesse med Menighedens Fælleskommunion. (Ingen Messe Kl. 10). Stille Messer læses Kl. 5¹/₂, 6 og 6¹/₂ (maaske flere baade før og efter). Ingen Aftenandagt.

MEDDELELSE FRA REDAKTIONEN.

Da Redaktøren af »Nordisk Ugeblad« er blevet syg, har Bladets tidligere Redaktør, Pastor Bernh. Jensen foreløbig overtaget Redaktionen; Adresse Boyesgade 8, 3 Sal, København V., Telefon Vester 7515; Træffetid Kl. 10—11.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:
af ung Pige i Hjemmet (14—18 Aar).

Plads søges:
af tysktalende Dame paa et Hospital; en Kontordame; en Dame ved Konfektion eller lign; en Skræder i Odense; en Mand ved Bageri; flere dygtige Folk ved hvad som helst.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Pøttegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kongressens Program. *)

Torsdag den 18. August:

- Kl. 18,34: Prælaternes Ankomst paa Hovedbanegaarden.
 Kl. 18,50: Prælaternes Modtagelse ved Bispeboligen i Valby.
 Kl. 21: *Kongressen aabnes ved en Festandagt i St. Ansgars Kirke.*

Fredag den 19. August:

- Kl. 9: Børnegudstjeneste i Jesu Hjerter Kirke.
 Kl. 14: Møde i Jeanne d'Arc Skoles Festsal.
 Kl. 18,30: Festandagt i Tilbedelseskirken.
 Kl. 20: Festmøde i Idrætshuset.

Lørdag den 20. August:

- Kl. 8: Pontifikalmesse i forskellige Kirker.
 Kl. 11: Præstemøde i St. Knuds Sal.
 Kl. 12—14: Katholsk Rundskue.
 Kl. 15: Møde i Klosterhaven paa Jagtvejen.
 Kl. 19: Festgudstjeneste i Jesu Hjerter Kirke.

Pastor Osterhammel prædiker.

Søndag den 21. August:

- Kl. 8: Prælatmesse med Fælleskommunion i de forskellige Kirker.
 Kl. 11: Pontifikalmesse i Klosterhaven paa Jagtvejen og Procession.

Rækkefølgen i Processionen er:

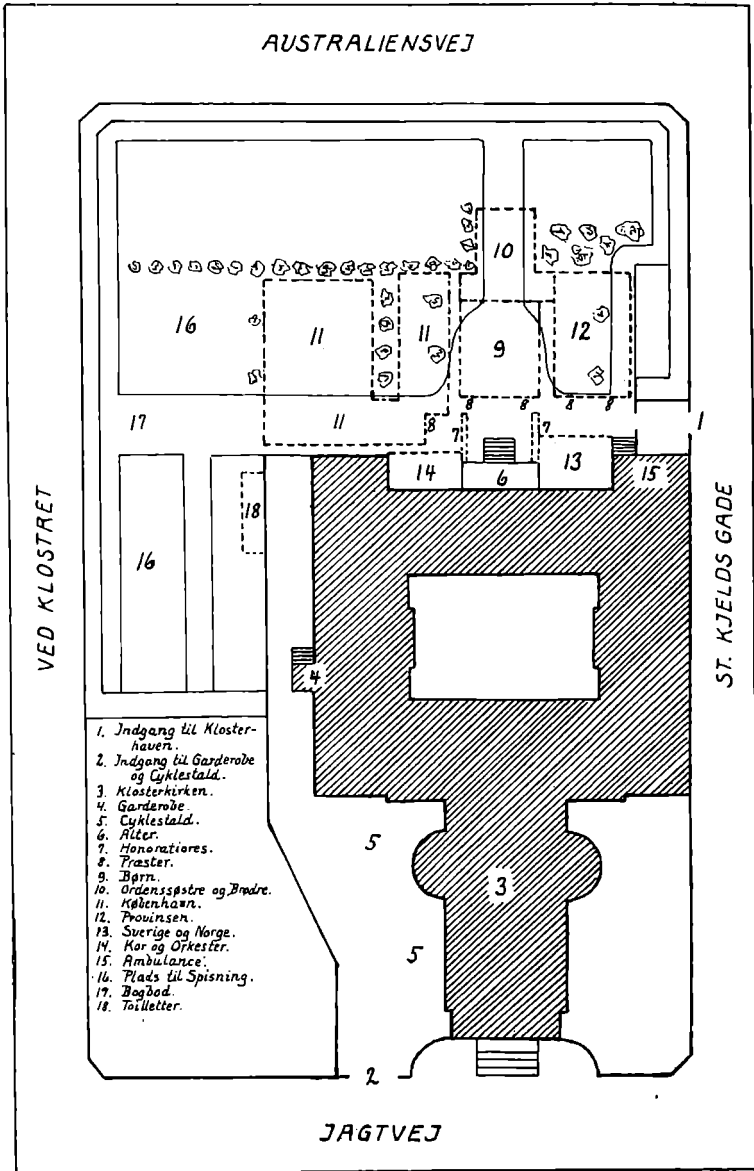
Korsbærer og Ministranter — Børnene — Provisionsierne (hver Menigheds Repræsentanter, ev. med Sognepræst, for sig) — Skandinaver i nationale Grupper — Københavns Foreninger: Kongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerter Kirke) — Kongregationen for Mænd (Jesu Hjerter Kirke) — Kongregationen for Mænd (St. Annæ Kirke) — Academicum Catholicum — Kongregationen »Stella Maris« for Mænd (Rosenkranskirken) — Danske Kvinders katolske Forbund: Kongregationen »Vor Glædes Aarsag« (Østerbro), »Fidelitas« (Østerbro), Kongregationen »Apostlenes Dronning« (St. Ansgars Kirke), Immaculata-Kongregationen for unge Piger (St. Annæ Kirke), Husmødrenes Kongregation (St. Annæ Kirke), Immaculata-Kongregationen for Damer (Jesu Hjerter Kirke) — Kongregationen »Rosenkransens Dronning« (Rosenkranskirken) — Kongregationen »Fredens Dronning« (St. Andreas Kirke) — Birgittaforeningen (Sakramentskirken) — Deutscher katholischer Frauenbund (St. Annæ Kirke).

Orkester og Sangkor — Søstre og Ordensbrødre — Præster — Prælater — Æresvagt — Sakramentet — de øvrige Deltagere.

Deltagerne i Processionen danner Rækker med 8 Personer i hver.

- Kl. 16: Polsk Gudstjeneste i Tilbedelseskirken.
 Kl. 16—17,30: Festsillet i Det ny Teater.
 Kl. 19: Festandagt i Tilbedelseskirken.
 Kl. 20: Festmøde i Idrætshuset.

*) Vi henviser til det mere udførlige Program i forrige Nummer.

Opstilling i Klosterhaven ved Pontifikalmessen.

Kirkelig Kalender.

Aug. 21. S. 14. Søndag e. Pintse. — Marias Optagelse i Himlen.	Aug.-Sept. 28. S. 15. Søndag e. Pintse.
22. M. Oktav af Marias Op- tagelse.	29. M. Johannes Døberens Hals- huggelse.
23. Ti. Philip Benitius. — Vigilie.	30. Ti. Rosa af Lima.
24. O. Bartholomæus.	31. O. Raymund Nonnatus.
25. T. Ludvig, Konge af Frank- rig.	1. T. Ægidius.
26. F. Zephyrinus.	2. F. Stephan, Konge af Un- garn.
27. L. Joseph af Calasanz.	3. L. Gudsmoders Lørdags- messe.

Aug. Ugens Messebønner.

21. S. **Marias Optagelse i Himlen** (1044—868); 2. *Sæt Bønner*: 14. Søndag e. Pintse (703—538), 3. *Sæt Bønner* (kun i stille Messer): Johanne Francisca Fremiot af Chantal (1051—879); Slutningsevangelium: Søndagens (704—540).
22. M. Oktav af Marias Optagelse (1044—869); 2. Timotheus, Hippolyt og Symphorian (1052—880), 3. Om tørt Vejr ([125]—[109]).
23. Ti. Vigilie til Bartholomæus ([1]—[1]); 2. Philip Benitius (1053—883). — *Eller*: Philip Benitius (1053—883), 2. Vigilien ([2]—[2]), Slutningsevangelium: Vigiliens ([3]—[3]).
24. O. Bartholomæus (1053—884).
25. T. † Ludvig (1056—887); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
26. F. † Zephyrinus (1059—888); 2. og 3. som Torsdag.
27. L. Joseph af Calasanz (1059—888).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

A.C. Onsdag d. 24. August Kl. 20 Møde i St. Andreas Præstegaards Have. Modtagelsesfest for de to nyviede Præster, Pastor Kjeld Geertz Hansen og Pater Hugo Meyer.

† Min elskede Mand, vor lille Drengs altofrende Fader
Typograf Anton Lomborg
 døde fra os den 3. August vel forberedt ved Kirkens
 h. Naademidler.

Begravelsen har fundet Sted.

Den Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

*Helga Lomborg
 og lille Frants.*

† Min kære Moder

Fru Marie Høst
 f. Puistienne

sov i Aftes stille hen.

København d. 10. Aug.

Louise Blicher.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paar 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 35

Søndag den 28. August

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Den eucharistiske Kongres. — 25 Aars Præstjubilæum. — Fra Hovedstad og Provins. — Academicum Catholicum (Efteraarsemester). — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 18, 15-29.

Nogle Levereregler.

1. Giv ingen Gave til en trængende uden et venligt Ord.

Søn, gør du vel, saa kom ikke med Bebrejdelser, og ved all, hvad du giver, tal ikke saarende Ord. Mon ikke Duggen svaler Varmen? Saaledes er ogsaa (dit) Ord bedre end (din) Gave. Eller er det ikke sandt, at et Ord virker mere end en Velgerning? Men (naturligvis) bør begge Dele findes hos det gode Menneske. (Kun) Daaren bruger haarde Skældsord; og giver en ubehersket en Gave, kalder han Taarer frem. 18, 15-18.

2. Vær klog og maalbevidst i al din Gøren og Laden.

Før du møder i Retten, bør du have dine Sager i Orden; og før du taler, skal du have Kundskaber. Sørg for

dit Helbred, før du bliver syg. Ransag dig selv, inden du stævnes for Guds Domstol; saa finder du Naade for hans Øjne. Før du straffes med Sygdom, bed ydmygt (til Herren), og i Sygdommens Dage bevar Taalmodigheden. 18, 19-21.

Hold ikke op med altid at bede, og undse dig ikke ved stadig at blive bedre lige til Døden; Guds Løn varer jo til evig Tid. Før du begynder din Bøn, skal du stemme dit Sind (til Andagt), og vær ikke som en, der vil friste Gud. 18, 22-23.

Husk (Guds) Vrede paa Livets sidste Dag og Gengældelsens Time, naar han bortvender sig (fra dig). Tænk paa Fattigdommen i Overflodens Tid, og paa Armodens Trængsler, naar Rigdommens Dage er inde. Fra Morgen til Aften skifter jo Tiden, og i et Nu sker der Forandringer for Guds Øje. 18, 24-26.

Under alle disse Forhold vil den vise (= det religiøse Menneske) være varsom og vogte sig for Ligeglædighed i Tider med Fare for Synd. Alle forstandige vil (i mine Formaninger) se Visdom og prise dem lykkelige, der finder den. De, som sætter sig ind i (mine) Ord, bliver selv vise i Handel og Vandel, fordi de véd, hvad sandt er og Ret, og kan saa ogsaa selv udtale Ordsprog og Fyndord. 18, 27-29.

Anmærkning: Versene 22-23 lyder i den græske Tekst saaledes: »Intet skal hindre dig i at indfri dine Løfter i rette Tid, og vent ikke indtil din Død med at gøre din Skyldighed. Førend du giver et Løfte, se dig for (om du kan holde det), og vær ikke som en, der sætter Gud paa Prøve.« — De gyldne Regler i dette Stykke er tænkt som praktiske Følgeslutninger af, hvad der før er sagt om Guds Barmhertighed og Visdom. Ganske kort kan denne Tanke udtrykkes paa følgende Maade: Da Gud er saa kærlig mod os alle, skal ogsaa vi være venlige mod hinanden, og da Herren i al sin Virksomhed aabenbarer en usigelig stor Visdom, skal ogsaa vort Liv ledes af maaltbevidst Klogskab.

F. K.

Den eucharistiske Kongres.

Indledningen.

Allerede Onsdag Aften var Mgr. Baudrillart ankommet med Flyvemaskine fra Paris, og paa forskellige Tidspunkter var de skandinaviske Biskopper ankommet til København. Torsdag Aften, da Klokken var 6¹/₂, samledes de med den danske Biskop og en stor Skare Præster fra Ind- og Udland paa Hovedbanegaardens Perron I. Med Gedserekspressen ankom deres Eminencer Kardinalerne van Rossum og Hlond, desuden Biskoppen af Liège, Generalabbeden og Generalprokuratoren for Præmonstratenserordenen samt Abbederne fra Prag og fra Postel i Holland. Efter at de tilstedeværende Biskopperne havde hilst paa de høje Gæster, blev samtlige Præster præsenteret for Kardinal van Rossum. For at modtage Kardinal Hlond var tillige mødt den polske Minister og en polsk Deputation med Faner. I Automobilerne kørte Prælaterne derefter ud til Biskoppens Bolig i Valby.

Allerede en Time før man kunde vente de høje Herrers Ankomst begyndte Folk at tage Opstilling ved Bispeboligen i Valby, og eftersom Tiden gik, voksede de ventende Skarer. Tilsidst var der ca. 300 Mennesker samlet. Pressen var mødt talrigt frem, og Pressefotograferne havde taget Opstilling paa Trappen og gjort deres Apparater »skudklar«. Hvert Øjeblik gik der et Gys gennem Mængden: Nu kommer de! Men naar saa i Stedet for den ventede Luksusvogn en gammel Ford eller en Motorcykel susede forbi, kvaltes Hurraraabene ganske stille, og man smilede forlegent til hinanden i Stedet.

Men endelig skete det: En elegant Buick med det diplomatiske Korps' Kendingsmærke rundede Hjørnet, en galloneret Tjener springer ud og aabner Døren, og ud træder en usædvanlig imponerende og smuk Prælatskikkelse: Det er Polens Primas, Kardinal Hlond. Og nu følger det Slag i Slag. Vogn efter Vogn ruller frem, og Prælat efter Prælat gaar ind i Bispens Villa under Tilskuernes ærbødige Hilsen.

Pludselig bliver det stille — en Stilhed før Stormen. Men saa bryder det løs; Hurraraabene runger over den

ellers saa stille Villavej. Det er Kardinal van Rossum, der, ledsaget af Biskop Brems, nu stiger ud af Vognen. Alle knæler og modtager den elskelige Oldings Velsignelse. Pressefotograferne arbejder under Højtryk. Hans Eminence maa staa stille, og Plade efter Plade bliver taget. Endelig bliver Vejen dog fri, og den forneimte Gæst kan betræde Bispens Hjem.

Men dermed er det ikke forbi. Vognene bliver ved at rulle frem, snart ser vi Præster, vi ikke kender, snart velkendte Ansigter.

Nu er alle Gæsterne kommet, og vi gaar ind i Haven for endnu en Gang at faa et Glimt af Prælaterne. Det varer lidt, for ikke engang i Bispens Hus kan de faa Fred: Reporterne er paa Færde og plager de rejsetrætte Gejstlige med Interviews. Men nu kommer de: Trappen fyldes efterhaanden af Kongressens høje Gæster med Kardinalerne i Spidsen, og Forventningerne opfyldes, da kort efter Kardinal van Rossum tager Ordet og i en kort Tale ønsker Guds rige Velsignelse over Kongressen og det Arbejde, som dermed er indledet. Kardinalens Tale hilstes med stærkt Bifald, og Hurraraabene lyder igen i det stille Kvarter. Pressefotograferne arbejder atter, og Jubel vækker det, da en af dem, der er kommet lidt bagefter, sender et advarende Raab til Prælaterne: »Einmal mehr!« Gejstligheden er jo heldigvis sprogkyndig: Fotografen fik sit Billede.

Endelig langt om længe kan Prælaterne trække sig tilbage til et Øjeblikks Hvile. Vi andre haster ind mod Bredgade. Kl. 9 begynder jo den Festandagt, hvormed Kongressen officielt aabnes.

Allerede Kl. 7¹/₂ — 1¹/₂ Time før Gudstjenestens Begyndelse — stod en tæt Sværm Mennesker udenfor Ansgarkirkens endnu lukkede Porte, og den vokser og vokser. Politiet maa hjælpe for at skaffe Trafiken Plads. Og da Porten endelig aabnes, fyldes Kirken paa et Øjeblik. Dog stadigvæk bliver Folk ved at komme, men til sidst maa Marskallerne dog sige Stop; Ansgarkirken er fyldt som vist aldrig før. I den lune Sommeraften bliver Heden efterhaanden trykkende, og Programmerne maa gøre Tjeneste som Vifter.

Foran Bispeboligen i Valby efter Ankomsten.

I 1. R.: Kardinalerne *van Rossum* og *Hlond*. Derefter *Mgr. Brems*.
 3. R.: *Mgr. Baudrillart*, *Mgr. Guerra*, *Mgr. Müller*. 4. R. *Mgr. Mangers*,
Mgr. Kerkhofs, *Mgr. Meulenberg*. 5. R.: *Mgr. Simonon*, *Mgr. Noots*,
P. Riesterer.

Men i samme Øjeblik Orglet intonerer, og Prælaternes Procession betræder Kirken, er alle Genvordigheder glemt. Hvor mange Aarhundreder det er siden, at Danmark sidst oplevede noget lignende, ved jeg ikke, men det faar os, der katholsk set lever saa isoleret, til at snappe efter Vejret. Elleve Bisper og Abbeder i fuldt Ornat og mange højtstaaende Gejstlige indleder den straalende Procession, der sluttet af Kardinalerne i deres røde Purpurdragter og Mgr. Meulenberg, Islands Biskop, som skal holde Andagten. Koret under Ledelse af Kantor B. Husson synger smukt »Ecce sacerdos«, derefter intonerer Biskop Meulenberg »Veni Creator«, som synges af alle.

Biskop Brems bestiger nu Prædikestolen og holder Aabningstalen. Sjældent har vist vor Biskop talt saa inspireret som her. I korte, manende Sætninger opfordrer Bispem os til at drage al den Nytte, vi kan, af den eucharistiske Kongres, samt at høste saa stort Udbytte af den, at den ikke blot bliver til en storslaet Oplevelse i Øjeblikket, men ogsaa i Fremtiden bliver et Minde, som vi altid kan støtte os til.

Efter denne ildnende Tale synger Koret »O sacrum convivium« og derefter »Tantum ergo«. Andagten slutter med, at Mgr. Meulenberg uddeler den sakramentale Velsignelse, og Menigheden synger »Højtidsdag i Christi Kirke«.

Denne Gudstjeneste var for os alle en Oplevelse, en værdig Indledning til de kommende Dage, et lykkeligt Varsel for Kongressen.

Langsamt tømmes Kirken, de mange Hundrede Mennesker strømmer ud, efter at Prælaterne har forladt Kirken, og blokerer næsten helt Færdslen; men efterhaanden tynder det ud, og snart ligger Kirken mørk og stille. Vi andre skynder os hjem; i Morgen er der atter en Dag.

Den første Dag.

Fredagen indledes med en Børnegudstjeneste i Jesu Hjerte Kirke i Stenosgade. Allerede fra den tidlige Morgen er der et usædvanligt Røre i Gaden. Overalt ser man festklædte Børn, hvis straalende Øjne fortæller om den Oplevelse, de gaar i Møde. Kl. 9, da Gudstjenesten skal be-

gynde, er Kirken fyldt til Trængsel af en feststemt Børneskare og deres Paarørende.

Lidt over Kl. 9 ankom Kardinal van Rossum med sit Følge og hilstes med stor Ærbødighed af de tilstedeværende. Under Messen prædikede Pastor C. Jaworski, der smukt og følt talte om Vor Herres Ord: »Lader de smaa Børn komme til mig«, og bad Børnene huske paa, hvor meget bedre stillet de er end de Børn, der dengang førtes til ham, idet de jo altid har Vor Herre hos sig i Tabernaklet. Han sluttede med at bede Børnene om hyppigt at aflægge Vor Herre et Besøg i Kirken. Messens mest gribende Øjeblik var vel, da Kardinalen assisteret af flere Præster uddelte den hellige Kommunion til alle de mange Børn. Det var en stor og opløftende Oplevelse.

Efter Messen samledes de mange Hundrede Børn til et fælles Chokoladebord i St. Knuds Skole, hvor Stemningen var høj. Kardinal van Rossum kom ogsaa til Stede og har sikkert glædet sig over de mange friske og glade Barneansigter.

Om Eftermiddagen Kl. 14 var Salen i Institut Jeanne d'Arc fyldt til Trængsel; stadig satte man flere Stole og Bænke ind, og saa maatte alligevel en Del Mennesker blive staaende. En Del af Prælaterne med Biskop Brems og Kardinal Hlond i Spidsen saas paa første Række. Efter at der var sunget en Salme, steg Pater Menzinger op paa Talerstolen og holdt et Foredrag om Messeofret. Taleren gennemgik Offerbegrebet i de forskellige Religioner, Messeofret i det gamle Testamente og Kirkens Lære om Ofret i den nye Pagt. Han sluttede med nyttige praktiske Vink om Maaden at høre Messe paa. Derefter aflagde Pater Koch, Aarhus »Rapport om den eucharistiske Kultus i Danmark«. Det blev en meget interessant Fremstilling af Kirkens Historie i Danmark fra de to første Tabernakler i St. Ansgar og Fredericia til de 68, der nu findes her i Landet. Foredragsholderen har stillet sit Manuskript til vor Raadighed, og det bliver gengivet i næste Nummer af Bladet. Med Salmen »Lovsynger Gud« sluttede Mødet.

Om Aftenen Kl. 18½ holdtes en Andagt i Tilbedelseskirken paa Jagtvejen. Mgr. Müller holdt Andagten, og Pater Olav Ballin, Vejle, prædikede. Ud fra Herrens Ord til

Pilatus: »Du siger det, jeg er en Konge«, talte Prædikanten gribende om, hvorledes Christus skulde være vor Konge; i Modsætning til Jøderne dengang siger vi, at vi vil, at han skal herske over os. Som Apostlene paa Palmesøndag søger ogsaa vi at berede Herren et kongeligt Triumftog.

Kl. 20 var Idrætsbygningen fyldt til sidste Plads til den store Festsamling, den første katolske Møde, der skulde transmitteres af den danske Statsradiofon. Det kan siges straks, at det blev et straalende Møde, for danske Katholiker en stor Oplevelse.

Til Tonerne af Joh. Svendsens Festpolonaise holdt Prælaterne med de to Kardinaler og Biskop Brems i Spidsen deres Indtog og tog Plads paa en Forhøjning midt for Salens ene Langside. Saa sang de ca. 3000 Mennesker Pastor Frederikssens nye Salme »O Jesus, i dit Sakrament« og derefter besteg Biskop Brems Talerstolen og holdt følgende Tale:

LOVET VÆRE JESUS CHRISTUS!

Højtærede Forsamling!

Idet vi aabner denne første Kongressamling, gaar vor Tanke straks hen til ham, som i disse vanskelige Tider styrer Kirken.

Vi har endnu i frisk Erindring den hjertelige Modtagelse, den hellige Fader har givet os, da vi 400 Skandinaver i 1925 blev modtagne i Vatikanet. Vi mindes hans faderlige Godhed overfor os, og vi ved, at Han ogsaa i dette Øjeblik følger vore Bestræbelser for et højere religiøst Liv med den største Interesse. Og jeg vender mig nu direkte til den hellige Fader:

(Derefter udtalte Biskoppen paa Fransk følgende:)

Hellige Fader!

Deres Eminencer Kardinalerne van Rossum og Hlond er sammen med talrige Ærkebiskopper, Biskopper og Prælater og en stor Skare Troende forsamlet til et højtideligt Møde paa den første skandinaviske eucharistiske Kongress, og de vender alle deres Blik mod Rom, mod St. Peters Stol og Jesu Christi Stedfortræder paa Jorden. I alles Navn bringer den Apostoliske Vikar for Danmark Deres Hellighed vor ærbødigste Hilsen og beder Deres Hellighed være forsikret

om vor barnlige Hengivenhed, vor dybe Beundring for Deres vise Styre, vor Troskab uden Forbehold, vor Lydighed mod alle Formaninger. Til Gud i Eucharistien frembærer vi brændende Bønner for Deres Hellighed og for vor hellige Moder Kirken, som Deres Hellighed styrer med Visdom og Fasthed. Vi beder i Ydmyghed om den apostoliske Velsignelse, et Pant paa de himmelske Goder, ikke blot for os selv, men for de skandinaviske Lande, som vi ved, staar Deres Faderhjerte nær. Styrkede ved Deres Helligheds Velsignelse vil de troende i disse Lande føle sig opmuntrede til at føre et stadig mere kristeligt Liv, et Liv i Overensstemmelse med de Ord, der er talt til os i Deres Helligheds store Encyklikaer.

Jeg beder Dem alle om sammen med mig at raabe et nifoldigt Hurra for vor elskede Overhyrde.

Hans Hellighed Pave Pius d. XI, Han leve!

Efter at de ni Hurraraab havde lydt, sang det store Kor, de forenede københavnske Kirkekor under Hr. Hussons Ledelse, Hallers pompøse »Tu es Petrus«, som paa-hørtes staaende og gjorde et stærkt Indtryk. Derefter fortsatte Biskoppen:

Som trofaste og loyale Undersaatter i det danske Rige, bringer vi Hans Majestæt Kongen vor ærbødige Hyldest. I denne vanskelige Krisetid vil vi se op til vor Konge som til det Symbol paa Enighed, der kan gøre det danske Folk stærkt. Vi hylder vor Konge som den lykkelige Fyrste, der saa lykkeligt regerer et lykkeligt Folk.

Hans Majestæt Kong Kristian den X, Han leve!

Atter lød ni kraftige Hurraer, og staaende sang Forsamlingen første Vers af »Kong Christian«. Derpaa vendte Biskoppen sig til Kardinalerne og de fremmede Prælater og udtalte paa Fransk følgende:

Deres Eminencer! Fulde af Glæde, Stolthed og Taknemmelighed hilser de skandinaviske Katholiker Deres Nærværelse iblandt os. Vor Taknemmelighed gælder først Hans Eminence, vor Kardinal-Præfekt. Vi ved alle, at Deres Eminence altid særlig har interesseret sig for det aandelige Livs Udvikling blandt Skandinaviens Katholiker,

vi ved alle, at Deres Eminence ikke er vejet tilbage for tre lange Rejsers store Anstrengelser, til Helsingfors for der at vie en ny Biskop, til Reykjavik for ogsaa der at vie en Biskop og konsekreere en Domkirke. Her hos os har Deres Eminence med egne Øjne villet se alt, idet De er rejst igennem hele det danske Vikariat og i Dag er kommet for at tage Del i vore eucharistiske Dage og saaledes opmuntre os i vort Arbejde. Tak, Eminence!

Vi bringer vor ærbødige Hyldest og takker af ganske Hjerte Hans Eminence Polens Primas. Hos denne Repræsentant for det store og ædle polske Folk beundrer vi den Energi og lysende Klogskab, hvormed Deres Eminence forsværer de aandelige Interesser hos et Folk, der altid har været trofast mod sin Tro og mod sin Religion. Deres talrige Landsmænd her i Landet længes efter at høre de opmuntrende Ord, som Deres Eminence vil rette til dem.

Vi hilser Hans Excellence Mgr. Baudrillart, den fremragende Rektor for Institut Catholique i Paris, og vi hilser ham ikke blot som den store Lærde, den store Historiker, den store Taler, men ogsaa som Danmarks Apostel, som har opdraget flere af vore Præster, der nu med Iver arbejder i Vikariatet og stadig bevarer deres Ærbødhed og Hengivenhed for deres gamle Rektor.

Vi kender allerede allerede alle Hans Excellence Mgr. Guerra. Ved sit første Besøg her har han vundet alles Hjerter, og han hører nu med til vor Familje. Tak, fordi De er kommet, Monseigneur.

Man tillade mig at bringe en særlig hjertelig Hilsen til Stiftet Lièges Overhvyrde, Hans Excellence Mgr. Kerkhofs, fordi han er min Biskop, thi jeg tilhører Stiftet Liège, og fordi han er Biskop i den By, hvor den hellige Julienne de Cornillon, den store Ivrrer for den eucharistiske Kultus, levede.

Jeg vil ikke skille ham fra hans Generalvikar, Mgr. Simonon, min gamle Skolekammerat, som ogsaa hører til vor Familje, idet han før har gæstet Danmark.

Vi hilser hjerteligt Hans Excellence Mgr. Chulaparambil, som uden at ænse de lange Afstande har villet give os et Bevis paa sin Interesse for det apostoliske Arbejde i Norden.

Paa Dansk fortsatte Biskoppen:

En særlig hjertelig Hilsen til alle vore Trosfæller fra det høje Nord med deres Biskopper i Spidsen, deres Excellencer Msgr. Müller, Msgr. Buckx, Msgr. Meulenberg, vor Benjamin Msgr. Mangers, ad multos annos Msgr. Vi hører jo sammen, og sammen hører vi til den store Hær af Arbejdere, om hvilke der staar skrevet: euntes ibant et flebant! Vi har endnu i frisk Erindring de store Festligheder i Stockholm ved St. Ansgars Jubilæum og i Trondheim ved St. Olavs Jubilæum. Tak, fordi De vilde komme og saaledes styrke det Baand, som knytter os sammen.

Atter talte Biskoppen Fransk, idet han henvendte sig til de tilstedeværende Præmostratenserabbeder:

En hjertelig Hilsen til mine Ordensbrødre og først og fremmest til den store Præmonstratenserordens General, Mgr. Crets, min aandelige Fader, som for 43 Aar siden gav mig St. Norberts Dragt. Hans Børn forbereder sig nu til at fejre hans 50-Aars Jubilæum som Abbed. Saa hilser jeg Prælat Zavoral, Abbeden for det store og skønne Kloster Strahov i Prag; vi glæder os over at have Czekoslovakiets Chrysologus iblandt os. Jeg hilser den højærværdige Prælat Noots, Præmonstratenserordenens ivrige Generalprokurator. Mange Danskere har fra deres Ophold i Rom glade Minder om Prælat Noots store Venlighed. Jeg hilser den højærværdige Prælat Bennebroek, Abbeden for det gamle ærværdige Abbedi Postel, der under hans Ledelse har faaet en ny og skøn Udvikling.

Vær hjerteligt velkomne, højærværdige Superiorer for forskellige Ordener, som virker i Danmark. Jeg hilser Provincialforstanderne for Jesniter, Redemptorister, Montfortanere og Franciskanere. Deres Nærværelse er baade for os og for Deres Ordensmedlemmer en stor Glæde.

Derefter udtalte Biskoppen paa Tysk:

En hjertelig Velkomsthilsen gælder vore tyske Trosfæller. Gerne havde vi i Dag set Medlemmer af det tyske Episkopat i vor Midte, men desværre falder Tidspunktet for vor Kongres sammen med det aarlige Bispemøde i Fulda, saa at de tyske Biskopper til vor største Beklagelse er forhindret i at komme til Stede. Vi vil aldrig

glemme, at det siden forrige Aarhundredes Begyndelse var Overhyrderne i Stifterne Münster, Paderborn, Hildesheim og Osnabrück, der sendte ivrige Præster til os, som sammen med de østerrigske Gesandtskabspræster i mange Aar uegennyttigt og offervilligt har virket her til Guds Ære og Sjælenes Frelse. Hjertelig velkommen, kære tyske Trosfæller.

Paa Flamsk rettede Biskoppen følgende Hilsen til sine Landsmænd:

Tilslidst, men ikke mindst, en hjertelig Hilsen til vore hollandske og belgiske Trosfæller, som her er saa talrigt til Stede. Tak, fordi De trods den lange Rejse har villet give os dette Bevis paa den inderlige Kærlighed, som forener os. Deres Nærværelse er os en stor Glæde.

Og Biskoppen sluttede derefter paa Dansk med følgende Ord:

Efter at have udtalt en Velkomsthilsen til vore Gæster, henvender jeg mig til vore danske Trosfæller og siger dem Tak for den Interesse, de har vist, og den Tilslutning, de har givet vor første eucharistiske Kongres. Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis: se nu er det den belejlige Tid, nu oplever vi de herlige Dage, som skal give os en Rigdom af aandelige Skatte. Gid denne første eucharistiske Kongres maa blive Udgangspunktet for et højere Liv!

Efter Biskoppens Tale, der stadig afbrødes af Bifald, sang Koret »Jubilate Deo«. Saa fulgte et af Mødets store Øjeblikke, da Kardinal van Rossum besteg Talerstolen. Alle rejste sig og hyldede ham.

Kardinalen holdt følgende Tale:

Hans Hellighed Paven interesserer sig altid for sine Børn. Som Christi Stedfortræder og St. Peters Efterfølger har han alle Folkeslag i sit Hjerte. Han elsker Danmark, Norge, Sverige, Finland og Island og deres ædle Folk. Paven glæder sig overordentlig over denne Kongres som et Udtryk for Tro og Andagt, for Religion og Hengivenhed for den hellige Kirke og Guds Sag. Saaledes hilser han denne Kongres og sender sin Velsignelse. Før min Afrejse fra Rom har Hans Hellighed modtaget mig i Audiens, og han gav mig Fuldmagt til i hans Navn at med-

dele alle Kongressens Deltagere hans særlige apostoliske Velsignelse. Jeg beder Gud velsigne denne Kongres.

Talen, der blev holdt paa Fransk gjorde et dybt Indtryk, thi det var selve Pavens Hilsen.

Derefter bragte Kardinal Hlond paa Polsk en Hilsen fra sit Land.

Saa stod Ærkebiskop Baudrillart paa Talerstolen og viste sig som den store Taler:

Vi er alle dybt grebet over det Syn, vi ser, og vi er dybt taknemmelige mod Mgr. Brems og hans Medarbejdere, fordi vi har maattet komme her. I de franske Biskoppers og den franske Kirkes Navn hilser jeg eder. Det er ikke den første Hilsen fra Frankrigs Kirke til Danmark. Den første bragte St. Ansgar, der kom fra Frankrig til Norden for at udbrede Christi Rige. Senere kom Absalon til Paris og studerede i sin Ungdom i vore høje Skoler. Frankrigs Kærlighed til Danmark er ikke død. Store Prøvelser er kommet over Kirken, ogsaa i Frankrig. Men Timen er kommet for os og for eder. I den nye Tid kom Søstrene fra Chambéry og bragte Hilsenen fra Frankrigs Kirke. Vel leder jeg ikke den Skole, Absalon studerede ved, og dog er vort katholske Universitet i Paris Nutidens Fortsættelse af den, og det har været mig en stor Glæde at føre unge Danskere frem til Præstedømmet. Danske og franske Katholikker er forenede i Haabet. Vi har oplevet frygtelige Timer, men vi haaber dog. Vi haaber for den danske Kirke og for den franske Kirke, som er forenede i den hellige romersk-katholske Kirke. I den vil vi leve, og i den vil vi dø.

De forskellige Prælater traadte derefter frem og brtage deres Hilsen. Mgr. Guerra talte paa Italiensk, Mgr. Kerkhofs paa Fransk. Særlig Interesse vakte den indiske Biskop, Mgr. Chulaparambil, der talte Engelsk. Han spurgte sig selv, hvordan det kunde være, at han var kommet her i denne Forsamling, og Svaret var: Fordi jeg er Biskop i den hellige katholske Kirke. Vi er alle forenede i Christi Kærlighed og i Lydighed mod St. Peters Efterfølger. Mit eneste Budskab er en Bøn om, at Herren atter maa gøre Landet katholsk, som det har været

før, at der maa være Fred og Enhed i hele Verden: Pax Christi in regno Christi.

Sveriges Biskop, Mgr. Müller, tolkede de svenske Katholikkers Kærlighed til deres danske Trosfæller. Vi er Brødre i St. Ansgar. Denne Kongres er en patriotisk Gerning for hele Norden. Det er en tydelig Bekendelse til Christi Guddom, og det er netop vor vigtigste Opgave i Nutiden. Leve det trofaste Samarbejde i det katholske Norden. Derefter talte den finske, den islandske og den nye norske Biskop, der særlig rettede en Tak for de store Tjenester, som danske Præster havde gjort for Kirken i Norge baade ved at holde Retrætter og ved deres Skrifter.

Abbed Zavoral fra Prag talte paa Czekisk. Jesuiternes Provincialforstander Pater Klein bragte Hilsen fra Tyskland, idet han udtalte, at Kirken kender ikke de Grænser, der skiller Folkeslagene, den er hele Verdens Kirke, og alle dens Børn er Brødre og Søstre, Gud Faders og Pavens Børn. Endelig talte Redemptoristernes Provincialforstander Pater Kirfel fra Østrig, der mindedes, at Kardinal van Rossum havde været pavelig Legat ved den store eucharistiske Kongres i Wien for 20 Aar siden. I Wien var Kongressen mere glimrende, men en Sjælehyrdes Hjerte vil her hos de katholske Forposter finde nok saa megen Trøst og Glæde.

Da Talernes Række var forbi, sang man Salmen »Fast skal min Daabspagt evigt staa«, og saa fulgte Credo. Det kunde alle, hvad Sprog de ellers talte. Med Kardinaler og Biskopper sang vi af ganske Hjerte den gamle Trosbekendelse. Derefter knælede alle ned, og Kardinal van Rossum meddelte den pavelige Velsignelse.

Den anden Dag.

Lørdag var den mest stille af Kongresdagene. Om Morgen Kl. 8 holdtes der i de københavnske Sognekirker og i Jesu Hjerte Kirke Pontifikalmesser af forskellige Prælater, og skønt det var en Lørdag Morgen, overværedes alle disse Gudstjenester af mange Mennesker.

Kl. 11 holdtes i den lille Sal i Stenosgade et Præstemøde, som overværedes af begge Kardinaler, alle de fremmede Prælater og vistnok alle i København tilstedeværende

Præster. Mgr. Baudrillart og Redemptoristen Pater Theyskens (Belgien) holdt begge paa Fransk en Meditation over Eucharistien og Præsternes Stilling til Eucharistien, hvorefter Præmonstralenseren Pater van Maelen (Belgien) paa Latin talte om det eucharistiske Korstog.

I det katholske Rundskue, der var arrangeret for tilrejsende Katholiker, deltog over 200 Personer. I store Turistbiler besøgte en Række af de katholske Kirker og Institutioner i Byen.

Om Eftermiddagen Kl. 6 samledes vi igen i Klosterhaven paa Jagtvejen. Klosterhaven er stor; men dog var den næsten fyldt, da Tiden for Mødets Begyndelse nærmede sig. Der var vel ialt samlet ca. 3000 Mennesker.

Efter en kort Velkomsttale af Pastor Benzon sang man »Vor Frelser lader Bud udgaa«, og derefter besteg P. Koch S. J. Talerstolen — in casu Klosterets Trappe — og talte til den store Forsamling om: Christi Legems Korstog. Et udmærket Højtaleranlæg sørgede for, at alle kunde høre, og ikke eet Ord gik tabt. P. Koch omtalte de tunge Tider, hvori vi levede, og paaviste, at netop derfor maatte vi saa meget des hyppigere benytte de Naademidler, som Vorherre har givet os. Taleren omtalte Pave Pius X's Encyklika af $\frac{8}{3}$ -10 om den hyppige Kommunion og viste, at det netop var dette, Korstoget tog sig af. Idealet var den hyppige, om muligt daglige Kommunion. Korstoget talte nu 3 Millioner Medlemmer fra 50 Lande. Her i Landet var der 800 Medlemmer. Efter at have nævnt de velkendte Betingelser for Optagelse i Christi Legems Korstog fortalte P. Koch nogle smukke Eksempler paa den h. Kommunionens underfulde Magt over Barnesjælen. Det udmærkede og instruktive Foredrag lønnes med stærkt Bifald.

I »Frikvarteret« opførte Børn fra Aarhus en »Leg« betitlet »Barneleg omkring Børnevennen«, forfattet af Hr. Kiærulff og P. Koch. De flinke Børn, hvis tydelige Tale hørtes til den fjerneste Krog af Haven, spillede naturligt og smukt, og Bifaldet var næsten stormende, da et Optog af hvidklædte Piger sluttede Legen.

Efter Spillet talte Hr. Enoch Hjorth smukt om »Eucharistien og det danske Folk«. Hr. Hjorths Tale skal vi dog ikke komme ind paa, da den senere in extenso vil være at finde her i Bladet.

Som Slutning paa Mødet sang man »Vær hilset, St. Ansgar«.

Kl. 19 var der Festandagt i Jesu Hjerter Kirke. Andagten holdtes af Ærkebiskop Guerra, assisteret af Patrene Lucas og Hausmann. Koret sang først »Ecce sacer-

dos«, og derefter talte Sognepræst M. Osterhammel fra Randers. Pastor O. talte om Alterets Sakramentes store Betydning og ønskede, at vi, efter at have hentet nye Kræfter ved den eucharistiske Kongres, skulde vende tilbage som nye Mennesker, der kunde indvirke paa andre. Han paaviste, at Messeofret var en Fornylse og Fortsættelse af Ofret paa Golgatha, og at vi derfor burde have en uendelig Ærbødighed for Messen — en Ting, som mange Mennesker helt manglede Forstaaelsen af. P. Osterhammel sluttede med at give nogle Eksempler paa Messeofrets Kraft. Efter en kort Bøn og efter det skønne lauretanske Litani uddelte Ærkebispden den sakramentale Velsignelse, og Gudstjenesten sluttede med Salmen »Højtidsdag i Christi Kirke«.

Den tredje Dag.

Søndag blev Kongressens store Dag. Først skete det, som Aviserne intet har berettet om, og som dog var det betydningsfuldste ved hele Kongressen. Allerede Lørdag Aften og tillige Søndag Morgen var Skriftestolene i København belejrede af Tusinder af Mennesker, og saaledes blev Kongressen ikke blot ydre Pomp og Masseopbud, men ogsaa den enkeltes allerpersnligste Henvendelse og Omvendelse til Herren. Til Prælatmesserne var alle Kirker og Kapeller fyldt til Trængsel, og alle modtog den hellige Kommunion. Det var en skøn Oplevelse, ikke mindst for Københavns Præster.

Det var med bange Anelser, man Søndag Morgen vaagnede og saa Himlen dækket af tunge, graa Skyer. Men eftersom Formiddagen skred frem, klarede det op, og da Klokken blev 11, Tidspunktet for Kongressens Hovedfest i Tilbedelsesklosterets Have, straaede Solen fra en blaa Himmel. For at sige det straks, Pontifikalmessen og Processionen blev en storslaaet og pragtfuld Højtid. Paa Terrassen op mod den røde Klostermur var Alteret rejst omgivet af Draperier i hvidt og gult, ligesom ogsaa Terrassen var indrammet af mægtige hvid-gule Blomsterklynger. Midt for Alteret var Børnene anbragt, Hundreder af Dreng og hvidklædte Piger, og omkring Børnene skaredes Medlemmer af vel nok samtlige Menigheder i Danmark sammen med ikke saa faa tilrejste Svenskere og Nordmænd. Forrest stod en Bræmme af Præster i Rochetter, der savnedes kun de fjernest boende, som umuligt kunde forlade

Kardinal *Hlond* og Pastor *von Kettenburg* ved Alteret i Klosterhaven.

deres Menigheder. Hvor mange der var, er vanskeligt at sige, men kan vistnok anslaaes til omkring 7000. I hvert Tilfælde er det den største katolske Forsamling, Norden har oplevet siden Reformationen. Paa Terrassen, omkring Alteret, samlede alle de fremmede Prælater. Pontifikalmessen blev sunget af Polens Primas, Kardinal *Hlond*,

assisteret af Sognepræsterne Ph. v. Kettenburg, Bernh. Jensen og M. Spaus. Vor egen Biskop, Jos. Brems, prædikede over Ordene: Gud er Kærlighed.

Efter Pontifikalmessen begav alle de Gejstlige sig ind i Klosterkirken for at afhente det Allerseligste til Processionen. Prælaterne ikklædtes Pluviale, Mitra og Stav, medens Processionen fra Klosterhaven satte sig i Bevægelse ad Gaderne omkring Klosterbygningerne. Da de sidste endelig naaede ud af Haven, sluttede Gejstligheden sig til inde fra Kirken afsluttet af Kardinal van Rossum, der bar Monstransen omgivet af en Æresvagt af Herrer fra Katholsk Klub og københavnske Forvaltningsraad. Tusinder af Mennesker hegnede Processionens Vej gennem Gaderne, men alt forløb roligt og værdigt i bedste Orden. Kløkken blev henad 2¹/₂ inden Processionen var til Ende, og den gamle Kardinal v. Rossum meddelte den sakramentale Velsignelse fra Alteret i Klosterhaven.

Alt dette var Gudstjeneste, Kongressens egentlige Højtid, det katholske Danmarks samlede Hyldest til Alterets Sakramente. Men denne straalende Kirkefest blev ogsaa et pragtfuldt Skue, Prælaternes karakteristiske Skikkelser med Mitra og gyldne Slave, den lange Række af Præster i hvide Rochetter, de mange Ordenssøstre, de hvidklædte Skarer af Smaapiger, Menighedernes Tusinder under Kirkebannere og Foreningsfaner, alt dette formede sig til en uforglemmelig Oplevelse. Det blev et Credo, jeg tror, som gjorde det dybeste Indtryk ikke blot for Tanken, men ogsaa for Øje og Sind.

I svundne Aarhundreder, saa langt tilbage som i Ærkebiskop Eskils og Absalons Dage, fejredes ofte saadanne Kirkefester her i Danmark. St. Bendt i Ringsted, Klosterkirken i Sorø, Roskilde Domkirke og mange andre af vore herlige middelalderlige Kirker har været Midtpunktet for Forsamlinger af Kirkefyrster som nu her i den stille Klosterhave. Og her var i Søndags samlet Prælater og Præster fra en halv Snes forskellige Lande i Europa, foruden den indiske Biskop. Fjerne Tider, vidt forskellige Lande, Sprog og Kulturer, men ét er forblevet det samme gennem Tiderne, ét er umisteligt fælles Jordkredsen over,

Paa Tribunen under Pontifikalmessen.

i ét forstaar alle Folkeslag hinanden, den katholske Kirkes Gudstjeneste. I Klosterhaven samledes vi til en dansk eucharistisk Kongres, men følte os maaske mere end nogen Sinde fælles med hele vor Kirke.

Ogsaa til Kardinal Hlonds polske Gudstjeneste var der mødt mange, med den polske Gesandt Sokolnicki og Frue i Spidsen.

Fra hele Landet var vore polske Trosfæller strømmet

Nedenfor Tribunen.

sammen for at hylde den eucharistiske Frelser og for at se et Glimt af deres berømte Landsmand, den polske Primas. Endogsaa fra Sverige havde forskellige indfundet sig. Derfor var Kirken fyldt til sidste Plads.

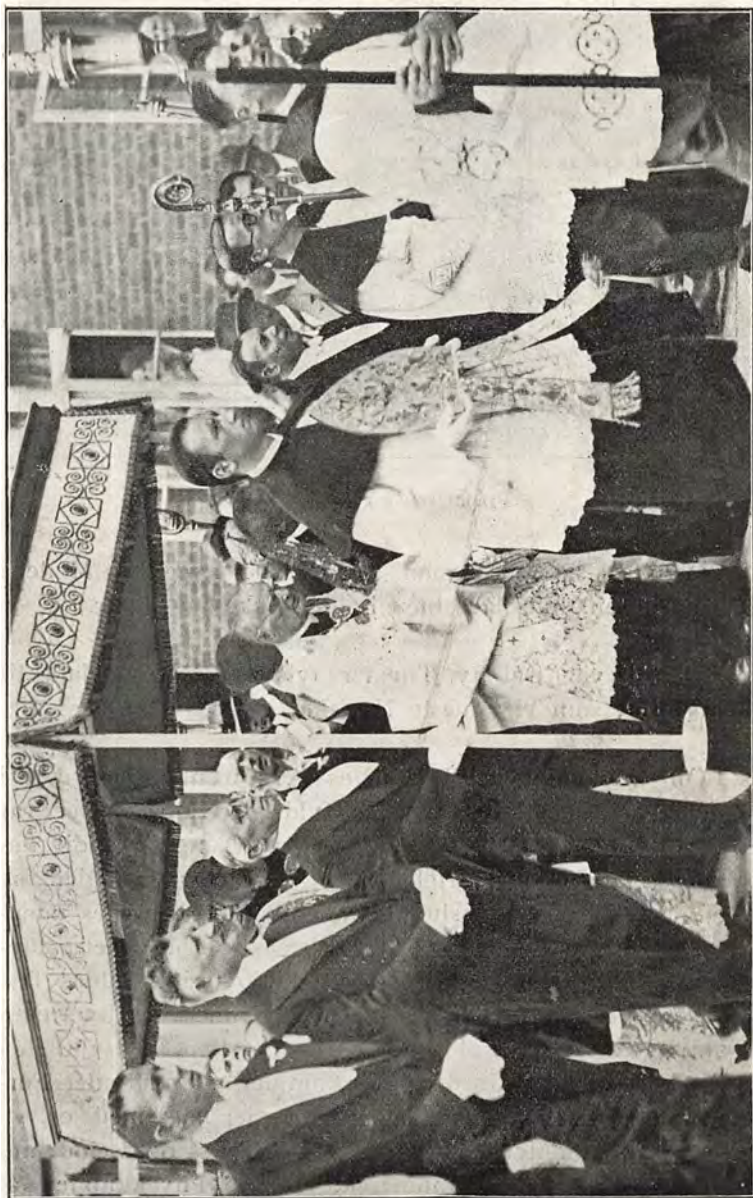
Præcis Kl. 4 mødte Kardinalen og knælede i Presbyte-

Processionens Spids.

riet, hvor Delegationer fra forskellige polske Foreninger med deres brogede Faner havde taget Opstilling.

Efter at man havde sunget en Salme til Jesu helligste Hjerte holdt Kardinalen fra Prædikestolen en Tale og opfordrede sine Tilhørere til ikke at glemme deres Fædreland, men fremfor alt at være gode, trofaste, praktiserende Katholiker. Gudstjenesten sluttede med den polske Nationalsang.

Kardinal *van Rossum* bærer Sakramentet i Processionen.

Prælaterne i Processionen.

Derefter samledes man til et lille hyggeligt Møde i Klosterhaven, hvor der blev holdt forskellige Taler.

Kl. 16 var Det ny Theater fyldt til sidste Plads til Festspillet, som vi i næste Nr. skal bringe et Referat af.

Om Aftenen Kl. 20 holdtes Afslutningsmødet i Idrætshuset, der atter var tæt fyldt. Arrangementet var ligesom Fredag Aften. Efter Salmen »O Jesus, i dit Sakrament« talte Frk. Helene Berg om »Eucharistien og Mennesket«. Foredragsholderen skildrede, hvorledes udenfor den katholske Kirke Rationalisme og Fornægtelse breder sig, mens i Kirken Troen paa Mysteriet holdes fast trods al Verdens saakaldte Visdom. Hun viste, hvorledes Tørsten efter Gud skal stilles i Eucharistien, saa vidt den kan stilles her paa Jorden, der kommer vi ind under Forvandlingens Lov, idet Christus forener sig med os. — Koret sang derefter den, baade hvad Tekst og Melodi angaar, overordentlig skønne tredje Del af Pavekantaten af P. Schindler og B. Husson, og den er vel aldrig før blevet sunget og hørt med en Stemning som der: »Pius! Vi flokkes og fylkes om Dig som vor Fader.«

Saa holdt Lærer Kiærulff, der i Mindet om Eftermid-
dagens Teaterforestilling hilstes med langvarigt Bifald, et
sprudlende livligt Foredrag om »Alterets Sakramente —
Verdens Lægedom«. Det var en Kærlighedserklæring til
Dogmet. Smukt skildrede Taleren Tidens to store Lidel-
ser: den religiøse Splid og Ægteskabets Opløsning. Han
sluttede med en fornøjelig og dog meget indholdsrig Sam-
tale mellem en lille Dreng og Vorherre, og da han forlod
Talerstolen, vilde Bifaldet næsten ingen Ende tage.

Efter Sangen »Af fagre Roser smaa« stod Biskop Brems
paa Talerstolen og holdt den afsluttende Tale. Hele For-
samlingen rejste sig og klappede. Biskoppen rettede først
paa Fransk en Tak til Kardinalerne og de tilstedeværende
Biskopper og Prælater. Derefter takkede han Komitéens
Medlemmer, ganske særlig Pastor Benzon, der havde truk-
ket det store Læs ved hele Arrangementet af Kongressen,
og en Tak til alle Trosfæller, der havde fulgt Indbydelsen.
Biskoppen oplæste derefter et Telegram fra Pavens Stats-
sekretær Kardinal Pacelli, hvori han meddelte, at Paven
takkede for Radiotransmissionen og meddelte den aposto-
liske Velsignelse. Det vakte begejstret Tilslutning, da Bi-
skoppen foreslog at sende følgende Telegrammer:

Til Hans Hellighed Paven. Vatikanet. Rom.

Deres Eminencer Kardinal van Rossum og Kardinal
Hlond, den Apostoliske Vikar i København og alle Skan-
dinaviens Biskopper tillige med flere andre Biskopper og
Prælater og Tusinder af Danmarks Troende, der er for-
samlede i København til den første eucharistiske Kongres
i Skandinavien, tillader sig at udtrykke deres dybeste Ær-
bødighed og sønlige Hengivenhed for Deres Hellighed og
takker for den meddelte Velsignelse. Brems.

Til Hans Majestæt Kongen.

Marselisborg. Aarhus.

Danmarks Katholikker og deres Biskop, der sammen
med deres Eminencer Kardinal van Rossum og Kardinal
Hlond, alle Skandinaviens katolske Biskopper og flere
andre Biskopper og Prælater er forsamlede i København
til den første eucharistiske Kongres i Skandinavien, beder
Deres Majestæt modtage deres underdanigste Hilsen.

Brems.

Mens alle knælede, meddelte nu Kardinaler, Biskopper og Prælater i Fællesskab Velsignelsen, og til Afslutning lød atter Credos Sang fra den store Forsamling.

Før de høje Gæster forlod Salen, udbragtes fra Forsamlingen et Leve for Biskop Brems. Dermed sluttede vor første eucharistiske Kongres, og det kan vel siges, at den lykkedes over al Forventning. Det har været Dage, som Danmarks Katholikker vil mindes længe, og af Minderne vil de sikkert ofte i svære Timer hente Trøst og Styrke.

25 Aars Præstejubilæum.

Torsdag den 18. August var det 25 Aar, siden Pastor Cyrillus Klessens, Maribo, blev præsteviet i Jesuiterkollegiet i Louvain.

Pastor Klessens er født i Rotterdam i Holland og gik som ung ind i Franciskanerordenen, efter at Pastoren havde gennemgaaet Skoleuddannelsen i Nijmegen. De theologiske Studier fuldførte Pastor Klessens i Louvain og studerede derefter Arkæologi i Rom. Præstevielsen i Louvain foretoges af Biskop Brandt-Reeth.

Efter et Aars Ophold i Polen kom Pastor Klessens 1910 til Maribo. Her overtog han et stort og brydsomt Arbejde blandt Polakkerne. Det var ikke alene Sjæleplejen, det gjaldt, men Kontraktspørgsmaal, Tvistigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere og meget andet af den Slags paa kaldte Præstens Bistand i Mæglerens Rolle. Hertil kom det store Arbejde med Hjælp til Syge, med Messer rundt om paa fjerne Gaarde og Opsøgelsen af dem, der begyndte at svigte deres Kirke. I Maribo krævede Gerningen i de Menigheden tilknyttede Foreninger ligeledes en ikke ringe Indsats. Da saa omsider Sognepræstegerningen i den katolske Menighed ogsaa skulde tages op, blev Arbejdet end yderligere øget. Hertil kom nye Vanskeligheder, da den danske Del af Menigheden øgedes, med at skaffe Ret og Skel til begge Sider, hvilket udkrævede baade Forsigtighed og Beslutsomhed. Efterhaanden trak ogsaa det Spørgsmaal sig i Lave, saa Forholdet mellem Dansk og Polsk kom ind under den Synsvinkel, at det helt og holdent gjaldt om, hvorledes Sjæleplejen bedst kunde varetages, og Redningen laa da i Appellen til begge Parter om ikke at tænke for meget paa det, der skiller, men meget mere paa

det, der forener: den hellige katholske Kirke. Herved opnaaedes da en Ende paa store Vanskeligheder i den Retning.

Dette viser, at det ingenlunde har været en Dans paa Roser at være Sognepræst for den katholske Menighed i Maribo. Men Pastor Klessens har arbejdet med godt Mod og har ikke sparet sig selv, naar der blev kaldt paa Hjælp eller Bistand fra den udstrakte Menighed. I sin store Ordensstifters Aand har han aldrig spurgt om sin egen Behagelighed, naar det gjaldt at varetage sin Gerning. I Sorg og i Glæde har han fulgt sin Menigheds Enkelte. Han bragte Trøstens Ord til de Sørgende, indgød de Forsagte Mod og hentede de Lunkne tilbage til Kirken. Det er maaske ikke det, der udad til falder mest i Øjnene, men er alligevel det, der vejer tungest til i en Menighed. Derfor lød ogsaa Gratulationerne i rig Mangfoldighed paa Jubilæumsdagen med de bedste Ønsker for Fremtiden.

Et Menighedsmedlem.

Fra Hovedstad og Provins

Blandt Deltagerne i den Internationale Psykologkongres er ogsaa fire katholske Gejstlige, nemlig Dominikaneren P. Barbados, Collegio Angelico, Rom; Franciskaneren P. Gemelli, Rektor for Università del Sacro Cuore, Milano; samt to Jesuiter P. Fröbes, Ignatiuskolleg Valkenburg, Holland, og P. King, Liverpool, England.

Navnet Melchiors er velkendt i forskellige af vore Menigheder. Slægtens ældste, Enkefru Christine Melchiors, hvis Mand i mange Aar var Medlem af Forvaltningsraadet i Randers, kan den 30. ds. fejre sin 75 Aars Fødselsdag. Hun har været Moder til 13 Børn, hvoraf 10 endnu lever. I Kongresdagene havde hun en stor Flok af Familien samlet om sig i København, hvor hun nu lever.

Mariakongregationen for Mænd genoptager sine ugentlige Møder Torsdag den 1. September Kl. 8 i Jesu Hjerte Kirke.

A.C. Katholske Studenter eller Studerende kan faa anvist Værelser fortrinsvis i katholske Hjem ved Henvendelse til Academicum Catholicum's Formand, Pastor Knud Ballin, Bredgade 64, K. Palæ 59 (bedst 4—6).

MEDDELELSE FRA REDAKTIONEN.

Da Redaktøren af »Nordisk Ugeblad« er blevet syg, har Bladets tidligere Redaktør, Pastor Bernh. Jensen foreløbig overtaget Redaktionen; Adresse Boyesgade 8, 3 Sal, København V., Telefon Vester 7515; Træffetid Kl. 10—11.

Søndagsgudstjeneste udenfor København i Sommermaanederne.

	Stille Messe. Kl.	Højmesse. Kl.	Andagt. Kl.
Aabenraa	9 ¹ / ₄	16
Aakirkeby (Jernbanegade)	10	18
Aalborg (Kastetvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8 ¹ / ₂	10	19 ¹ / ₄
Dalum Kloster	6 ¹ / ₂	10	17
Ebeltoft:..... 2. Sønd. i de ulige Mdr.	10
Esbjerg (Nørregade).....	7	10	19
Fredericia (Sjællandsgade)	7	9 ¹ / ₂	14
Grenaa:..... 2. Sønd. i de lige Mdr.	10
Haderslev	7	9 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole): 4. Sønd. i Md.	10
Helsingør (Nygade 8)	8	10
Holbæk (Kastanievej 19)	9 ¹ / ₄
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.	9
Horsens (Nørregade 19)	7 ¹ / ₂	10	14
Hørsholm	9
Kolding (Alhambrevej)	7 ¹ / ₂	9 ¹ / ₂	19
Køge (Elisevej)	8	10	17
Ledreborg	9 ¹ / ₂
Maribo (Ny Østergade).....	8 ¹ / ₂	10	polsk
Nakskov	9 dansk	10 ¹ / ₂	polsk 19 ¹ / ₄
Nyborg (Stella Maris, Vindingevej)..	10
Nykøbing F.	8	10
Næstved	8	10
Odder (Holsteinsgade 29): 2. og 4. Sønd. i Md.	10
Odense (Torvet 7)	8	10
Pindstrup:..... 1. og 3. Sønd. i Md.	10	14 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	7	10	20
—	8	11	20
—	8	10
Ringsted (St. Knudsgade)	8	10
Roskilde (St. Olgsgade).....	8	10	17
Rudkøbing	10
Rønne (Østergade 59)	10	18
Silkeborg (Vestergade)	10	14
Slagelse (Frederiksgade).....	8	10	19 ¹ / ₂
Svendborg (Havnegade 1)	8	10
Sønderborg (Kongevej 27): Alle Søndage undt. 1. Sønd. i Md.	10
Tønder (Statsskolens Aula) 1. Sønd. i Md.	10
Vejle (Blegbanken)	7	9 ¹ / ₂
Vordingborg (Hotel Valdemar, 1. Sal): Sidste Sønd. i Md.	10

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferencer.

Academicum Catholicum.

Efteraarshalvaaret 1932.

Tid	Emne	Taler
Torsdag d. 8. Sept.	Modtagelse af franske Studenter.	l'Abbé Picard de la Vacquerie.
Onsdag d. 21. Sept.	Medlemsaften. Arv og Gæld.	Stud. jur. Peder Olav Hansen.
Onsdag d. 5. Okt.	Rusgilde.	Lærer cand. phil. H. Krusenstjerna-Hafström.
Onsdag d. 19. Okt.	Thomas Mann.	Højskolelærer cand. mag. Morten Bredsdorff.
Mand. 31. Okt.	Menschliche Erblehre u. Eugenik.	Professor Dr. Hermann Muckermann.
Tirsd. 1. Nov.	Um das Leben der Ungeborenen.	
Onsd. 2. Nov.	Geschlechtliche Erziehung im Sinn der Eugenik	
Onsdag d. 16. Nov.	Medlemsaften. Moderne Psykoanalyse og Helgenpsykologi.	Kommunelærerinde cand. mag. R. Blicher-Simonsen.
Onsdag d. 30. Nov.	Kirkens Historie i danske Skolebøger.	Pastor Bernh. Jensen.
Tirsdag d. 13. Dec.	Juleakademi i Nikolaj Kirkesal.	

Møderne holdes i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115^a, og begynder Kl. 20.

Gæstekort à 1 Kr. kan udstedes af Administratores efter Henvendelse fra et Medlem. Til »Medlemsaften« udstedes ingen Gæstekort. — De tre Foredrag af Professor Hermann Muckermann arrangeres af A. C. i Forbindelse med Danske Kvinders katolske Forbund. — Til Mødet i Nikolaj Kirke har alle Adgang.

Administratores:

Formand: Pastor Knud Ballin, Bredgade 64, K. Palæ 59 (træffes bedst 4—6, ikke Torsdag).

Sekretær: Frk. Ragnhild Hoff, Toldbodvej 48, K. Palæ 2351 y.

Kasserer: Christen Lauritzen, Vestmannagade 1, S. Am. 2005 (træffes bedst Kl. 6). *Postgiro Nr. 20996.*

Enhver katolsk Akademiker bør være Medlem af A. C.

Kirkelig Kalender.

Aug.-Sept.

28. S. 15. **Søndag e. Pintse.**
 29. M. Johannes Døberens Hals-
 huggelse.
 30. Ti. Rosa af Lima.
 31. O. Raymund Nonnatus.
 1. T. Ægidius.
 2. F. Stephan, Konge af Un-
 garn.
 3. L. Gudsmoders Lørdags-
 messe.

Sept.

4. S. 16. **Søndag e. Pintse.**
 5. M. Laurentius Justiniani.
 6. Ti. Ferialdag.
 7. O. Ferialdag.
 8. T. Marias Fødsel.
 9. F. Gorgonius.
 10. L. Nicolaus af Tolentino.

Aug.-Sept.

Ugens Messebønner.

28. S. 15. **Søndag e. Pintse** (706—542); 2. *Sæt Bønner*: Augustin (1061—890), 3. *Sæt Bønner*: Hermes (1061—891).
 29. M. Johannes Døberens Halshuggelse (1062—891); 2. Sabina (1063—892).
 30. Ti. Rosa af Lima (1066—895); 2. Felix og Adauctus (1066—896).
 31. O. Raymund Nonnatus (1067—896).
 1. T. † Ægidius ([53]—[53]); 2. Tolv h. Brødre (1024—847), 3. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
 2. F. † Stephan, Konge af Ungarn (1068—902); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
 3. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]—[94]); 2. Om den Hellig-
 aand ([120]—[105]), 3. For Kirken eller for Paven ([123,122]
 —[107]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udgave af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfør man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katholsk Student

tilbyder Undervisning i alle Fag (ogsaa Græsk og Latin). — Hen-
 vendelse kan ske til Pastor Knud Ballin, Formand for Aca-
 demicum Catholicum, Bredgade 64, K. Palæ 59. Træffes bedst 4—
 6 (ikke Torsdag).

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

ung Pige i Hjemmet 14—18 Aar,
 København.

Plads søges:

af en Dame v. Hospital; en
 Mand v. Bageri; en Mand tilb.
 sig med Kakkelovnsrensning for
 1 Kr. i Timen; Støvsugning m.
 egen Maskine 1,50 i Tim.; en
 Dame v. Husgerning, hvad som
 helst 50 Øre i Tim.; ung Mand
 søger Læreplads i Kbhvn. som
 Mekaniker eller i Kolonialhand-
 del.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Pæ-
 tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhvn. K.
 Telf. Bven 8626.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE» (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PAÆ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Fornt. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 36

Søndag den 4. September

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Kardinal Wilhelm van Rossum †. — Den eucharistiske Kultus i Danmark. — Musiken ved den eucharistiske Kongres. — Efter Kongressen. — »Lægedom for eders Saar«. — Broder P. Thissen, 70 Aar. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.
Kap. 18, 30-19, 3.

Leveregler.

1. *Et Hovedprincip for et menneskeværdigt og lykkeligt Liv*

Gaa ikke efter dine Lyster og bryd med dine Drifter. Tilstaar du din Sjæl at følge sit Begær, gør den dig til Spot for dine Fjender. 18, 30-31.

2. *Principets Anvendelse paa særlige Tilfælde.*

Søg ikke din Glæde i Gilder, hverken store eller smaa, for jævnlig sker der Synder ved dem.

Gør dig ikke fattig ved at laane dyre Penge (til en stor Middag), saa du ikke har noget i Pungen; du bliver jo ked af Livet (derved).

En drikfældig Arbejder bliver aldrig velhavende, og den, der ikke regner med det lidet, kommer lidt efter lidt i Elendighed.

Vin og Kvinder gør kloge til Taaber og retsindige til strafskyldige. Den, der omgaas slette Kvinder, bliver selv

slet; Raaddenskab og Orme bliver hans Arvinger; han skal staa som en Advarsel og slettes ud af de levendes Tal. 18, 32-19, 3.

Anmærkning. »Elskede, jeg formaner jer: afhold jer som Pilegrimme og Udlændinge fra de kødelige Lyster, som sætter sig op imod Sjælen,« siger Apostelfyrsten Petrus i sit første Brev (2, 11). Det Gamle og det Ny Testamente fører altsaa det samme Sprog, naar de taler om visse Følelser i det menneskelige Hjerte, og vi ved ogsaa meget godt hvorfor. En af de Straffe, som fulgte i Hælene paa Syndefaldet, var det Oprør mod Fornuft og Samvittighed, som det lave Begær og den taabelige Frygt, den ubeherskede Lyst og Ulyst, til Stadighed gør i vort Indre. I Stedet for at eje og nyde hin Fred og Ro, som Overholdelsen af den rette Orden bringer, ligner den menneskelige Sjæl nu ofte et Hav, hvis Vande oppiskes af Lidenskabernes rasende Storm og ødelægger baade vor Værdighed og vor Lykke. At forhindre den Slags Katastrofer er en af Livets store og ærefulde Opgaver og den Bod, som Gud kræver som Sone for Syndefaldet. Ved Hjælp af Christi Naade skal vi arbejde og kæmpe for Genoprettelsen af den oprindelige Orden og Harmoni i vort Indre. Ikke vore Drifter, men barnlig Tillid og Kærlighed til Gud, Retfærdighed og Brodersind mod vore Medmennesker skal være de Kræfter, der bestemmer vor Gøren og Laden. Saa kommer Guds Rige med sin Lykke og Ære igen. Men allerede nu, medens vi endnu kæmper os frem mod dette Maal, føler vi med underlig Tilfredsstillelse, hvor faderlig god og mild Gud og den Lov er, som efter hans Vilje skal være vor Arbejds- og Kampregel, og hvor vi vokser i aandelig Kraft, naar vi følger hans Bud. Hele Tiden har vi den Fornemmelse, at vel er Jordelivet for Mennesket en Krigstjeneste, men vor Fader i Himlen er Vidne og Tilskuer, saa længe Kampen staa paa; han yder Hjælp mod den overmægtige Fjende, rejser op igen, hvis nogen bliver træt og falder, og har Sejrskronen parat til dem, der vinder en Triumf paa Livets Slagmark. — Ja, hvor lykkelig kunde den kriserammede Verden ikke være, hvis den bare vilde rette sig efter den Regel: »Gaa ikke efter dine Lyster og bryd med dine Drifter!«

Kardinal Wilhelm van Rossum †.

Endnu er vore Tanker og vort Sind fyldt af festlige Minder om den eucharistiske Kongres, endnu ser vi levende for os den gamle Kardinal, der bærer Monstransen i den store Procession. Saa kommer det sørgelige Budskab:

Kardinal van Rossum er død.

Rundt om paa Jorden vil Mennesker standse ved dette Budskab og mindes og bede en Bøn. Men intet Sted vil dette Dødsbudskab gøre saa stærkt et Indtryk som i Danmark. For faa Dage siden stod Kardinalen iblandt os og bragte os Hilsen og Velsignelse fra den bellige Fader. I flere Dage samledes vi med ham, og vi maatte beundre, hvad den svage, gamle Mand bød sig selv for vor Skyld. Det var ikke tom Tale, naar vi takkede ham, fordi han havde paataget sig den lange Rejses Besvær, og fordi han ikke skyede nogen Anstrengelse i Kongressens skønne, men trættende Dage. Allerede Mandag Morgen den 22. afrejste Kardinalen for om Onsdagen i Luxemburg at foretage Konsekrationen af den nye norske Biskop. Men saa slog Kræfterne heller ikke til mere. Midt i sit kærlighedsfulde og opofrende Arbejde for Danmark og for Norden gik Kardinal van Rossum bort.

Den afdøde Kardinal var født i Zwolle i Holland den 3. September 1854. Tidligt traadte han ind i Redemptoristordenen og blev præsteviet 1879. I Aaret 1911 udnævnte Pave Pius X ham til Kardinal, og i 1918 overtog han Stillingen som Præfekt for Propagandakongregationen. Paa denne meget krævende Post har han udført et mægtigt Organisationsarbejde, der har sat sine Spor i de forskellige Egne af Kloden.

Vel aldrig har Kirken i Danmark mødt en saa levende Interesse og en saa stor Kærlighed hos nogen Kardinalpræfekt som hos Kardinal van Rossum. Det er blevet sagt mange Gange, og vi har alle med vore Øjne set og erfaret, at vi stod hans Hjerte nær. Derfor skylder vi ham nu ved hans Død endnu engang en inderlig Tak for alt, en Tak, fordi han tænkte paa os, fordi han kom til os, fordi han delte vore Glæder og Sorger. I Danmark vil hans Minde blive holdt i Ære i al Fremtid. Og nu ved hans Død vil alle danske Katholiker mindes ham med Tak og med en inderlig Bøn: Han hvile i Fred.

R. I. P.

Den eucharistiske Kultus i Danmark.

(Refrat ved Pater *J. Koch*, S. J.)

Eucharistien er det Livsens Træ, som Christus har plantet i sin Kirkes Paradis. Hver den, som spiser af dette Træ, har det evige Liv, og Herren vil oprejse ham paa den yderste Dag.

Ogsaa i Danmarks Kirke har dette Træ engang strakt sine bugnende Grene ud over det ganske Land. Foran mere end 2500 Tabernakler*) har paa den Tid, da Danmark var størst, og katholsk, det evige Lys været tændt i danske katholske Kirker som Symbol paa den Kærlighed, der havde til Huse her, og paa den taknemmelige Genkærlighed, der kommer til Huse.

Men onde Tider kom. Livets Træ blev hugget om. Tabernaklerne stod tomme. Sjælene længtes forgæves efter Frugten fra Livets Træ. — —

Aarhundreder gik, og alt Haab syntes ude. Men saa kom der uventet nogle Lysglimt. Hist og her rejstes der et Tabernakel, for fremmede Soldater eller for franske, spanske og østrigske Gesandtskabers katholske Personale (f. Eks. 1623, 1630 i København). To Tabernakler blev ved at bestaa, et i Bredgade i København fra 1765 (i en ny Kirke 1840) og et i Fredericia fra 1767. Men det var

*) Knyttingsesaga skrevet omkring 1270 opgiver Tallet paa de daværende Kirker i Danmarks 8 Bispedømmer. Nemlig: Slesvig 350, Ribe 324, Aarhus 210, Viborg 250, Børglum 160, Odense 300, Roskilde 411, **Lund** 353. Tilsammen altsaa 2358 Kirker. Disse Tal er ikke fuldt nøjagtige, men i Hovedsagen er Knyttingsesagas Opgivelse rigtig. Der er virkelig i det 12. Aarhundrede og ind i Begyndelsen af det næste rejst et Par Tusind Stenkirker over hele Danmark. Aldrig nogensinde ellers er der i Danmark bygget saa meget og saa betydningsfuldt som i den ældre Middelalder. Landet blev i et godt Aarhundrede oversaaet med Stenkirker. (Fra Francis Beckett: Danmarks Kunst. 1. D. 1924. S. 34.)

Ved Middelalderens Slutning c. 1520 var Tallet ikke meget forandret, med Bestemthed kan Fremgang og Tilbagegang i Antallet ikke konstateres, men man har opstillet følgende Tal: Slesvig + 15, Ribe ÷ 33, Viborg ÷ 14, Aarhus + 15, Børglum + 29, Odense + c. 15, Roskilde + c. 20, **Lund** + c. 176, altsaa ialt en Fremgang paa c. 223, saaledes at der ved Reformationen i det daværende Danmark (Skaane medregnet med c. 500) har været c. 2500 Kirker. (Fra Historisk Tidsskrift. 6. R.2. Bd. 2 Artikler.)

stadig forment Landets egne Børn at nyde Frugten fra Livets Træ.

Først med Grundloven (1849) kom Trosfriheden, og nu viste det sig, at der endnu var Jordbund for Livets Træ i det danske Land. Det skød nye Skud, først langsomt; men Grokraften tog til, og nu (i 1932) er der 69 Tabernakler i Danmark, hvorfra Mannaregnen daler ned over troende Sjæle.

* * *

Ganske vist er det kun faa i Sammenligning med de 2500 fra Tiden før Reformationen; men vi er glade for dem, for de er ligesaa mange Centre, hvorfra Velsignelsen udgaar, og hvor den eucharistiske Kultus fejrer sine Triumfer. Med hvert nyt Tabernakel rejses jo en Trone for Kongernes Konge, hejses Christi Kongedømmes Flag, og føres hans Rige et Skridt videre. Vi bringer alle disse Tabernakler i kronologisk Orden*).

I. Først de to ældste fra før Grundloven: 1. Bredgade (St. Ansgar) i København 1765. 2. Fredericia 1767.

II. Tiden før Biskop von Euch (5 nye i København, 7 i Provinsen). 3. København, St. Josef Søstrenes Kapel paa Toldbodvej 1860 (Østerbro fra 1915). 4. København, St. Knuds Kapel 1867. 5. Randers, Kapel 1867 (Kirken 1879). 6. Odense 1867 (1908). 7. Horsens 1872 (1897). 8. Ordrup, St. Andreas 1873. 9. Aarhus 1873 (1881). 10. København, St. Josefs Hospital 1875 (1901). 11. København, Jesuiternes første Kapel (Nørrebro) 1875 (Stenosgade 1895). 12. København, St. Josef Søstrene paa Frederiksberg 1878 (Jeanne d'Arc 1924). 13. Kolding 1882 (1885). 14. Svendborg 1883 (1887).

III. Biskop von Euchs Tid (1884—1922) (8 nye i København, 22 i Provinsen). 15. København, Rosenkranskirken 1892. 16. København, St. Josef Søstrenes Noviciat 1895 (1905). 17. Maribo 1897. 18. København, Redemptoristerne 1897 (1903). 19. Silkeborg 1898 (1912). 20. Aalborg 1899 (1926). 21. Næstved 1899 (1926). 22. Randers,

*) Flere af dem blev siden flyttet, særlig i København; men de blev dog ved at bestaa, hvorfor de opføres her med Aarstallet for deres første Grundlæggelse; Aarstallet i Parenthesen gælder saa den nuværende Kirkes Indvielse.

St. Josefs Hospital 1900 (1903). 23. Roskilde 1901 (1914). 24. Odense, St. Josefs Hospital 1901 (1917). 25. Aalborg, St. Josefs Hospital 1902 (1928). 26. København, St. Elisabeth Søstrene paa Kastanievej 1903. 27. Vejle 1904 (1924). 28. Esbjerg 1904 (1924). 29. Esbjerg, St. Josef Søstrene 1904. 30. Helsingør 1904 (1930). 31. Horsens, St. Josefs Hospital 1904. 32. Roskilde, St. Mariæ Hospital 1905. 33. København, St. Elisabeths Hospital 1906 (1932). 34. Køge 1906. 35. Odense, St. Hedvigs Børnehjem 1906 (1913). 36. Slagelse 1907 (1930). 37. Nyborg 1907 (1928). 38. Dalum Kloster 1907. 39. Ringsted 1907. 40. Aarhus, St. Josefs Hospitals Kapel 1907. 41. København, Assumptionssøstrene 1908 (Rygaard 1930). 42. Haderslev 1908. 43. Ledreborg 1910. 44. Nakskov 1913 (1921). 45. Ringsted, St. Josef Søstrene 1914. 46. Rønne 1915 (1924). 47. København, Tilbedelses Kirke 1915. 48. Holbæk 1916. 49. Nykøbing F. 1916. 50. Aakirkeby 1917 (1932). 51. København, Sakramentskirke 1917. 52. Allerslev 1921. 53. Kolding, Klinik, senere Børnehjem 1921. 54. Haderslev, St. Hedvigs Børnehjem 1921.

IV. Biskop Brems' Tid, fra 1922 (3 nye i København, 12 i Provinsen). 55. Roskilde, St. Josefs Hjem 1922. 56. Slagelse, St. Hedvigs Børnehjem 1922. 57. Næstved, St. Elisabeths Hospital 1922. 58. Sønderborg 1924. 59. Assens 1925. 60. Rudkøbing 1925. 61. Aabenraa, St. Ansgars Klinik 1926. 62. Fredericia, Kapel paa St. Josefs Hospital 1926 (1932). 63. København-Valby, Biskoppens Huskapel 1927. 64. København-Husum, St. Antoni Kapel 1927. 65. Kolding, St. Hedvigs Klinik 1929. 66. Hørsholm, Tabernakel 1930. 67. København-Sundby, St. Hedvigs Børnehjem 1931. 68. Holbæk, Elisabeths Hospital 1931. 69. Trørødhus, Tabernakel (i nogle Maaneder).

Mange af disse Kirker og Kapeller rejstes paa Steder, hvor nidkære Præster allerede Aar i Forvejen havde læst den hellige Messe i lejede Lokaler eller i Hjemmene; det viste sig tit, at Stederne var heldigt valgte, idet de efterhaanden blev Centrer for en hel Menigheds eucharistiske Kultus. Ogsaa nu læses den hellige Messe regelmæssigt paa 28 saadanne Steder rundt om paa Landet, desuden paa mange Gaarde fra Tid til anden. Regelmæssig Guds-

tjeneste holdes saaledes 12 Steder paa Sjælland, nemlig Kalundborg, Refsnæs, Skibby, Slangerup, Christiansminde, Hvidovre, Holmegaard, Vordingborg, Haslev, Præstø, Stenbygaard pr. Kallehave, Tybjerglille pr. Herlufmagle. Paa Fyen: Faaborg, Brenderup, Barløse. I Jylland: Tønder, Ribe, Glejbjerg, Odder, Hadsten, Grenaa, Pindstrup, Ebeltoft, Rostved, Ulstrup, Frederikshavn, Brovst, Struer, Skive. Desuden læser Præsterne paa Landet fra Tid til anden den hellige Messe paa forskellige Gaarde og i Hjemmene for at bringe Eucharistiens Gave til alle Katholiker, som paa nogen Maade kan naas, selvom det kun kan blive een eller to Gange om Aaret. Der udfolder sig her en eucharistisk Kultus af en ganske særlig Art, og det var nok Umagen værd at dvæle længere derved. Jeg tror, at mange Gange hviler Guds Øjne med større Velbehag paa saadan en Gudstjeneste, der fejres i et tarveligt Hjem foran et Rejsealter, end paa en Højmesse i en Domkirke. Til eucharistisk Kultus tør jeg vel ogsaa henregne de store og dyre Rejser, som Katholikker langt ude paa Landet foretager for at komme til Paaskemesse og Paaskekommunion. Saaledes den Mand, der hver Paaske kommer kørende i lejet Bil med Hustru og alle Børnene en Vej paa 60 km, en Rejse, der koster ham lige saa meget, som han selv og hans Hustru tjente i en hel Uge: en ejendommelig Kontrast til desværre saa mange Katholikker, der bor Side om Side med Frelseren og forsømmer baade Paaskekommunion og Søndagsmesse. Dog, som sagt, det vilde føre os for langt. Vi vil derfor nøjes med at se paa den Kultus, som den eucharistiske Frelser modtager i de nævnte Kirker og Kapeller i Danmark, idet vi stadig husker paa, at vi kun ser det ydre, og at det bedste, det dybeste, det egentlige er skjult for vore Blikke; Hjerternes Kærlighed og Andagt ser kun den alvidende Gud.

Den eucharistiske Kultus udfolder sig særlig ved: Messe, Kommunion, sakramental Velsignelse, privat Tilbedelse og Procession.

(Fortsættes.)

Musiken ved den eucharistiske Kongres.

»Lover Herren med Psalter og Harpe — lover ham med klingende Cymbler,« staar der i den 150. Salme. Og gennem Aarhundreder har Menneskene fulgt Salmistens Ord. Bestandig har Musiken hjulpet dem til at bringe Gud deres Tak og Lovprisning.

Ogsaa ved den eucharistiske Kongres havde Musikens Indsats sin store Betydning. Dag for Dag blev den ved Kantor HUSSONs musikalske Ledelse ført igennem med maalbevidst Ro og Sikkerhed, samtidig med en Begejstring, der viste hans og de udøvedes Kærlighed til det Arbejde, der var dem betroet. At den forudgaaende Sommerferie har været en Hindring for Dirigenten og de forenede Kirkekor, siger sig selv. Saa meget mere maa det store Arbejde paaskønnes, der var lagt i Indstuderingen af forskellige »a cappella«-Korværker, hvoraf Hallers »Tu es Petrus«, som fulgte efter Biskoppens Tale for Paven, fik en meget fin Udførelse.

Den bedste musikalske Sejr vandtes dog ved Kirkens hellige Sang, den gregorianske Koral. Beundringsværdigt holdt Hr. Husson de Tusinder af Stemmer forenede i »Missa de angelis« ved Pontifikalmessen i Klosters solbeskinnede Have. Et helt gribende Indtryk gjorde den lille 116. »Laudate-Salme« med »Christus vincit, Christus regnat, Christus inperat« i St. Ansgars Kirke. Der var en ganske egen mandig, intens Styrke over Herrekorets gentagne Hyldest til vor Herre og Frelser.

Men freinfor alt »Trosbekendelsen«. — Det blev nogle af Kongressens største Øjeblikke, da alle som med een Mund bekendte deres Tro gennem det skønne tredje Koral-Credo.

Der er dem, der maaske vilde finde Johan Svendsens Festpolonaise en for verdslig Musik i Tilslutning til en eucharistisk Kongres. Imidlertid udførtes den ved det første Møde i Idrætshuset af Blæsere fra den kgl. Livgarde og det kgl. Kapel med en saadan Festivitas under Hr. Hussons Ledelse, saa den ikke alene modtoges med spontane Ovationer, men ogsaa forlangtes gentaget ved det afsluttende Møde.

A. E.

Efter Kongressen.

Kongressen er endt. Vort Kirkeliv, der i nogle Dage saa ganske sprængte de vanlige Rammer, gaar atter sin daglige Gang, og de fremmede Gæster er dragne hjem hver til sit. Hs. Majestæt Kongen havde ønsket at hilse paa de i Kongressen deltagende Prælater, og Mandag Eftermiddag mødte alle Prælaterne til Audiens paa Amalienborg. Dog var Kardinal van Rossum allerede afrejst, idet han skulde til Luxemburg for at foretage en Bispevielse; det var den nylig udnævnte Biskop Mangers af Norge, der skulde vies. Kongen hilste hjerteligt paa hver især af de høje Gejstlige, og disse havde efter Audiensen mange Lovord for Danmarks Konge. Dagen efter rejste de fleste af Prælaterne i Stilhed hjem. Festedagene var til Ende. Hverdagen begyndte igen.

Naar vi nu ser tilbage over disse Højtidsdage, er der rimeligt nok en og anden, der spørger sig selv, hvad mon disse Kardinaler, Biskopper og Abbeder, der kommer fra Kirkens Højsæder, fra Forhold, mod hvilke vore ingen som helst Sammenligning taaler, hvad mon disse Kirkefyrster nu tænker om alt dette! Vi har deres Ord for, at de er rejst hjem med Beundring, Kongressens Festlighed, Tilslutning og hele Forløb oversteg, hvad de havde ventet sig heroppe saa højt mod Nord. Og som Danske kan vi yderligere glæde os over, at de fandt Danmark at være et Land med høj Kultur.

Medens Indtrykkene endnu er friske, er der en Tanke, som ikke maa glemmes. Naar vi danske Katholiker er naaet saa vidt, at vi har kunnet sammenkalde til og fejre en saa storstilet Højtid, er det værd at standse et Øjeblik og sende en stille og taknemmelig Tanke til de Tider og de Mænd, der har beredet Jordbunden. Der sidder rundt omkring i vore Præstegaarde adskillige gamle Præster, der er begyndt paa fuldstændig bar Bund og har maattet stride under vanskelige og smaa Kaar. Og der ligger rundt om paa vore Kirkegaarde flere, baade Præster og Lægfolk, man

kunde have undet at opleve disse Dage, Mænd, der møjsommeligt arbejdede for den Fremtid, vi nu oplever. At al deres Møje og Anstrengelse ikke har været forgæves, kan vi nu se. Det er Frugten af deres Virke, vi nu nyder, og derfor skal ogsaa de, baade oven og under Mulde, have deres Tak.

H. D. T. Kiærulff:

»Lægedom for eders Saar«.

Det ny Theater.

Det var med spændt Forventning, det fyldte Theater imødesaa H. D. T. Kiærulffs Skuespil. Ét er at fremføre et Stykke paa en lille Skolescene, noget ganske andet er at opfylde de Fordringer, som et stort Theater stiller — og oven i Købet med Dilettanter. Lad det være sagt med det samme: Baade Forfatteren og Skuespillerne ikke alene opfyldte, men overgik vore Forventninger.

Stykket bestod af et For- og Efterspil med fire Afdelinger løst kædet sammen af den ene bærende Idé: at Alterets Sakramente er Lægedom for alle Saar. Forfatterens Virkemidler var Folkekomediens. Det gode sat op i skarpt Lys mod det ondes ubarmhertigt sorte Slagskygger. Det spillede i høj Grad paa de primitive Følelser. Det var Revolveren, Samtalen ved Dødslejet, Moderens Adskillelse fra sine Børn. Stærke Virkemidler, der tvang Taarerne frem i Tilskuernes Øjne. Men denne voldsomme Ramme var kun en Ramme om et smukt, ægte katholsk Indhold. I bedste Forstand enfoldigt og isprængt en Række ramrende og kloge Repliker. Men midt i denne dystre Alvor kom et Billede af to nygifte, der lige træder ind i deres nye, beskedne Hjem. Dette Billede vil være uforglemmeligt for os alle. Disse to smukke Menneskebørn (spillede af Forfatteren og Frk. Viola Andersen), der startede deres Ægteskab med fire Stykker Bohave, to rene Barnesjæle og to Sakramenter — Ægteskabets og Alterets — greb alle Hjerter ved deres yndefulde, barnligt fromme (og slet ikke

barnagtige) Samtale. Jeg mindes ikke at have set en Scene, der saaledes lyste af Friskhed, Humør og yndefuld Skønhed som denne. Deres glade Forelskelse, deres sunde, naturlige Tro paa Sakramentets Magt — Brødens lille Dans for sin unge, smukke Husbond, hans straalende Smil — man lo og græd paa én Gang, for det var som et Glimt ind i Paradiset før Syndefaldet. Alle Forlovede skulde tvinges til at se denne Scene før deres Bryllup. — Ogsaa Billedet fra det russiske Forhørskammer bør fremhæves. Det blev ypperligt spillet — saa realistisk, at vi led med dem deroppe paa Scenen — og det havde hele den uhyggelige Virkelighed som Baggrund.

Isenesætteren, Robert Schmidt, havde klogeligt fortaget at lave »Theater« af Stykket. Netop derved bevarede alle de optrædende deres menneskelige Naturlighed og bar derved Stykket oppe i det høje Plan, som det fortjente. Kun ét Sted gik Robert Schmidt for stærkt gennem Stykket. Hvorfor lod han den pavelige Kammerherre gaa og tale ganske som en Søvnngænger? Og endelig en lille Indvending mod Forfatteren. Kristne Lægmissionærer staar ikke som Helhed saa haabløst hjælpeløse overfor en døende. Mange Tusind har ogsaa de hjulpet til at dø i Fred og Glæde i Troen paa Jesus Christus, selv om de har savnet det største Gode: Alterets hellige Sakramente. Dér synes jeg nok, Forfatteren skød over Maalet — men det er kun Smaating. Stykket var brillant skrevet og fuldtud den højtidelige Anledning værdigt, og Fremførelsen deraf kan Skuespillerne kun være glade ved og med Rette stolte over. Mellemaktsmusikken var saare skønt udført og Dekoratio-
nerne udmærkede. *Holger Krusenstjerna Hafstrøm.*

Broder P. Thissen S. J. 70 Aar.

Disse faa Ord kommer desværre post festum. Den 26. August fyldte Broder Thissen 70 Aar. Der er allerede tidligere her i Bladet skrevet om hans Fortjenester, da han fejrede sit 50 Aars Ordensjubilæum. Men denne hans 70 Aars Fødselsdag skal dog ikke forbigaa i Stilhed. — Br. Thissens Fortjenester skal atter frem for Dagens Lys, da han nu har naaet Støvet's Aar, thi oppe paa St. Andreas Kollegium i Ordrup har han udført et Arbejde for

Ungdommens Opdragelse, som sent vil glemmes. For Kollegiet blev Br. Thissen en af de mest værdifulde Lærere. I det stille har han hos Hundreder af Drengene lagt Spiren til Guds frygt, Godhed og Kærlighed. Han lærte os, at vi skulde være gode mod hinanden, han lærte os Trofasthed, og han lagde Spiren til Kærlighed mod vor gamle Skole. Br. Thissen var desuden en meget kundskabsrig Lærer, som igennem mange Aar har hjulpet P. Breitung paa det naturvidenskabelige Omraade. For alt dette skal Br. Thissen have Tak fra os alle. — Vi, hans gamle Elever, sender ham en dybtfølt Tak, nu da han har naaet de 70 Aar.

Alfr. Silcowitz.

Fra den vide Verden

Rom.

En Nevø af Paven, en ung italiensk Militærflyver, har nylig været i Audiens hos sin ærværdige Onkel. Samtalen drejede sig naturligvis for en Del om Flyvning, et Emne, der ikke kan ligge Pius XI fjernt, der i sine yngre Dage var en af de modigste Tindebestigere i Italien. — Paven, der fra sin Bibliothekartid i Milano med Iver har studeret de to berømte Milaneres Liv, nemlig St. Karl Borromeus og Leonardo da Vincis, fortalte om denne sidste, at foruden at være en stor Maler var han ogsaa en eminent Mekaniker. Leonardo da Vinci var saaledes den første, der havde opfundet og konstrueret en Maskine, der var i Stand til at flyve ved sin egen Kraft. Han har efterladt sig to Værker med Tegninger og Beskrivelser af Flyvemaskiner, som ganske minder om Indretningen af vore Dages moderne Maskiner. De Maskiner, Leonardo opfandt, var saa fuldkomment konstruerede, at de kunde have naaet til en betydelig Højde, hvis han havde haft en Motor af den nødvendige Styrke og Lethed at anbringe i dem. Før man fik saadanne, var det umuligt at bruge dem; men saa snart de fremkom, opgav man alle famlende Forsøg med Anvendelse af Vingekraft og gik ad de Veje, som Leonardo for saa mange Aar siden havde anvist. — Den

unge Flyver, som jo ikke alene havde Kristenhedens Fader for sig, men ogsaa sin kære Onkel, spurgte saa nok saa ligefremt, hvorfor den Hellige Fader dog ikke selv tog sig en Flyvetur. Pavens Svar var ganske karakteristisk. »Det er ikke gamle Mænds Sag at tage Del i Ungdommens Erobringer. De maa nøjes med at beundre og give deres Velsignelse.«

Kardinal Lauri er vendt tilbage til Rom fra Irland, hvor han jo som pavelig Legat har deltaget i den store eucharistiske Kongres. Han er ogsaa blevet modtaget i Audiens af Paven, som glædede sig ved Beretningen om den begejstrede og hengivne Modtagelse, hans Repræsentant overalt havde faaet af det irske Folk.

Nord-Amerika.

Den katholske Befolkning i De Forenede Stater (U. S. A.) angives i det ny katholske Direktorium til godt 20 Millioner. I 1912 fandtes 15 Millioner, i 1922 18 Millioner, saa det er jo en jævn og god Fremgang. I det sidste Aar er Fremgangen godt 21,000.

Fra Hovedstad og Provins

København.

Under røde og gule Lygters Skær, en Sensommer Aften sidst i August, fejrede A. C. ved en Havefest i St. Andreas Kollegium de to nyviede Præster, Pastor Gertz Hansen og Pater Meyer.

Tilstrømningen var stor, Haven lun og Pater Spaus en elskværdig Vært. — Politifuldmægtig Højris var Festtaler og bød i smukke Ord de to unge Præster velkommen til deres Gerning i Danmark.

Midt under Festen indfandt Pater A. Breitung sig og blev som A. C.'s Æresmedlem og Nestor modtaget med Jubel. Pateren talte om den katholske Aand, og hans indtrængende og alvorlige Ord blev paahørt under stor Opmærksomhed.

Og medens Isklumpen langsomt smeltede bort i den ravgule Punch, og Klokkeren nærmede sig Midnat, afløste Tale og Sang hinanden.

Aftenen sluttede med en Tak fra A. C.'s Formand, Pastor Knud Ballin, til de mange, der havde indfundet sig til Festen.

Skagen.

Bønnens Magt har Gud igen vist os, og denne Gang var det overfor nogle faa katolske Kristne, som for en Del af Sommeren havde taget Ophold paa Skagen og forinden deres Afrejse dertil havde bedt ikke alene flere Kløstre, men ogsaa nogle »Menige« om at hjælpe dem med Bøn, for at deres saa store Ønske om, at det hellige Messeoffer maatte blive frembaaret paa Danmarks nordligste Punkt, kunde blive opfyldt. Den 30. Juli bønhoerte Gud dem ved at sende den ærværdige Kamillianerpater J. Bender derop, og den hellige Messe, som var til Guds Moders Ære, blev da læst i Overværelse af syv katolske Kristne for første Gang efter femten Aars Forløb, da Skagen i saa lang Tid ikke har været beboet af Katholiker. Pastor Bender holdt en kort, men smuk Tale, i hvilken han især udtrykte Ønsket om, at vor hellige Kirke snart maatte brede sig til hver Krog af Landet.

Marlakongregationen for unge Mænd genoptager sine ugentlige Møder Mandag den 5. September Kl. 20 i Jesu Hjerter Kirke.

St. Annæ Kirke. Gennemgang af den katolske Tros- lære holdes fra Tirsdag den 6. Sept. hver Tirsdag Aften Kl. 8 i Forsamlingssalen ved St. Annæ Kirke, Hans Bogbindersallé 2, 2 S.

Til min Datter, 21 Aar, søges Stilling ved Husgerning i større katolsk Hjem. Har Realeksamen fra Institut Jeanne d'Arc samt et Aars Uddannelse i Syge- og Barnepleje; er sprogkyndig og har Interesse for Børn. Anbefalinger have. Familiær Stilling og Honorar ønskes.

Direktør *Th. Hansen,*
Torvet, Horsens.

A.C. Torsdag den 8. September Kl. 20 Modtagelse af franske Studenter. 2 Foredrag: 1. Aanden i Frankrigs studerende Ungdom. 2. Kristendomsforkyndelse i Paris' Arbejder-Forstæder.

Lørdag den 10. September Kl. 7½ Helligaandsmesse i St. Knuds Kapel. Derefter Morgenkaffe i A. C.s Lokaler.

MEDDELELSE FRA REDAKTIONEN.

Da Redaktøren af »Nordisk Ugeblad« er blevet syg, har Bladets tidligere Redaktør, Pastor Bernh. Jensen foreløbig overtaget Redaktionen; Adresse Boyesgade 8, 3 Sal, København V., Telefon Vester 7515; Træffetid Kl. 10—11.

Kirkelig Kalender.

<p>Sept.</p> <p>4. S. 16. Søndag e. Pintse.</p> <p>5. M. Laurentius Justiniani.</p> <p>6. Ti. Ferialdag.</p> <p>7. O. Ferialdag.</p> <p>8. T. Marias Fødsel.</p> <p>9. F. Gorgonius.</p> <p>10. L. Nicolaus af Tolentino.</p>	<p>Sept.</p> <p>11. S. 17. Søndag e. Pintse.</p> <p>12. M. Marias Navn.</p> <p>13. Ti. Ferialdag.</p> <p>14. O. Korsets Ophøjelse.</p> <p>15. T. Marias syv Smerter.</p> <p>16. F. Cornelius og Cyprian.</p> <p>17. L. Frans af Assisis Saarmærker.</p>
--	--

Sept. Ugens Messebønner.

4. S. **16. Søndag e. Pintse** (710—545); 2. *Sæt Bønner*: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
5. M. † Laurentius Justiniani (1069—903); 2. og 3. som Søndag.
6. Ti. † Ferialdag; foregaaende Søndags Messe (710—545); 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde Troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg; der læses hverken *Gloria* eller *Credo*, og Præfationen er den almindelige (525—42).
7. O. † Ferialdag; Messe som i Gaar, 2. og 3. som Søndag.
8. T. Marias Fødsel (1069—903); 2. Adrian ([12]—[12]).
9. F. Gorgonius (N. M. 1072); 2. og 3. som Søndag.
10. L. Nicolaus af Tolentino (1073—911).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udgave af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Rosenkranssognet. Kongregationen »*Maria Rosenkransdronning*« har Møde Mandag den 5. September Kl. 20 i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. — Søndag den 11. September Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 4. September Kl. 8½ i Jesu Hjerte Kirke.

Immaculatakongregationen har Møde Tirsdag den 6. September Kl. 16½ i Jesu Hjerte Kirke.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

ung Pige i Hjemmet 14—18 Aar, København; en privat Lærer til Herskabsbørn.

Plads søges:

af en Dame v. Hospital; en Mand v. Bageri; en Mand tilb. sig med Kakkelovnsrensning for 1 Kr. i Timen; Støvsugning m. egen Maskine 1,50 i Tim.; en Dame v. Husgerning, hvad som helst 50 Øre i Tim.; ung Mand søger Læreplads i Kbhvn. som Mekaniker eller i Kolonialhandel.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Pøtegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbh. K. Telf. Byen 8626.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ausgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvarlalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PAÆ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 37.

Søndag den 11. September

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Den eucharistiske Kultus i Danmark. — Kardinalens Død og Begravelse. — Kgl. Hofforgylder F. E. Weber in memoriam. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 19, 4-17.

Om Bagtalelse og Beskyldning.

1. Vogt dig for Bagvaskere.

Den lettroende er et tankeløst Menneske og kommer til at bøde for det; og den, som (saaledes) synder mod sig selv, gaar ogsaa for at være en Synder. Den, der glæder sig over (andres) Ondskab, mister sit gode Ry, og den, der ikke kan lide en Irettesættelse, faar sit Liv forkortet. Den derimod, som hader ond Snak, slukker Ondskaben(s Ild). (Altsaa): synder nogen mod sin egen Person, kommer han til at fortryde det; og finder han Behag i Ondskab, bliver han til Skamme. 19, 4-6.

2. Vogt dig for selv at tale ondt.

Gentag ikke et ondt og haardt Ord, saa lider du ikke Skade. Fortæl hverken til Ven eller Fjende, hvad du ved, og afslør ikke, hvad der er Synd i dine Øjne. Han hører

jo nok paa dig, men vogter sig for dig; Synden vil han undskylde, men dig vil han føle Afsky for og altid være paa Nakken af dig. Har du hørt noget mod din Næste, saa lad det dø i dig; du kan stole paa, at du ikke vil revne af det. En Taabe (naturligvis) føler Véer for et Ords Skyld som en (Kvinde), der stønner ved et Barns Fødsel. Og ligesom en Pil, der sidder i Laarets Kød, saaledes virker et Ord i Daarens Hjerter. 19, 7-12.

3. *Vogt dig for overilet Kritik og vær mild.*

Tag din Ven i Forhør (angaende det, han er blevet beskyldt for), for at han ikke skal gaa i Uvidenhed, men (enten) kan erklære: jeg har ikke gjort det, eller, hvis han har gjort det, ikke gentager det!

Tag din Næste i Forhør: maaske har han slet ikke sagt (et eller andet); har han sagt det, skal han ikke sige det mere!

Tag din Ven i Forhør! For der sladres jo saa meget; tro ikke paa al Snak; mangen en forløber sig i sin Tale, men gør det ikke forsættigt; og hvor er det Menneske, der ikke har fejlet i Ord?

Tag (altsaa) din Næste i Forhør, før du truer ham, og lad Frygten for den Allerhøjeste faa Raaderum (i din Sjæl)! 19, 13-17.

Anmærkning: »Lad Frygten for den Allerhøjeste faa Raaderum i din Sjæl«, d. v. s. respekter endelig Guds Lov om, hvad den menneskelige Tale skal bruges til. Efter Skriften skænkede Gud Mennesket den vidunderlige Gave, som vi kalder Sproget, i et ganske bestemt Øjemed. Det skulde sætte os i Stand til at slaa Bro fra Sjæl til Sjæl for saaledes at lade hinanden faa Del i de aandelige Rigdomme, vi ejer i vort Indre. Baade Visdommens Guld og Kærlighedens Balsam skulde ad denne Vej kunne udveksles. Ogsaa ham selv, vor Fader og Herre, bør Sproget bringe sin Hyldest. Det var og er Sprogets ærefulde Bestemmelse.

Men hvor sørgeligt er det ikke at se, hvordan vi kan misbruge de herligste Ting, vi har faaet! I Stedet for at aabenbare Visdom udspyr Munden ofte Tankeløshed og Taabelighed! I Stedet for at lade Godhed og Venlighed

komme for Dagen, og derved lette Tilværelsens tunge Byrde for andre, røber Talen til Hjertets modbydelige Ondskab! Tungen, der var givet til at være en Velsignelse, er her blevet til en Forbandelse!

Hvor nødvendigt er det derfor ikke godt at overveje og huske, hvad der er sagt i dette Afsnit af Skriften! Ja, sig aldrig om andre, hvad du selv ikke vil, at andre skal sige om dig! og omtal altid din Næste paa den Maade, som du selv ønsker at blive omtalt af ham! Jordan vilde blive et Slags Paradis, hvis denne Leveregel blev overholdt, og vi behøvede ikke at være saa bange for det Regnskab, vi skal aflægge for Guds Domstol over hvert et Ord, vi har sagt.

F. K.

Den eucharistiske Kultus i Danmark.

(Referat ved Pater J. Koch, S. J.)

(Fortsat.)

Messeofret.

Den eucharistiske Kultus naar sit Højdepunkt i Søndagens Højmesse; den er Menighedens officielle Hyldest til Frelseren, idet den dér helt forener sig med hans mest ophøjede Gerning: Tilbedelses- og Forsoningsofferet og gaar ind paa hans Hjertes inderligste Ønske Foreningen med Sjælene i den hellige Kommunion. Derfor udfolder Kirken sin Liturgis hele Pragt i Højmassen, og det er klart, at Eucharistiens Kultus staar højest dér, hvor den er mest liturgisk. I de større Menigheder synges derfor overalt den latinske Messe enten af et Sangkor eller af Menigheden. Det sidste burde være Idealet og er Kirkens klart udtalte Ønske. Det opnaas let, naar Børnene i Skolen lærer at synges Koralmessen. Hvor den latinske Messe ikke kan synges, er de danske *Sangmesser* den bedste Erstatning, idet de tolker Messeofrets dybeste Mening paa en let fattelig Maade.

Hvor højt man sætter Altrets højhellige Sakramente, ses ogsaa i Besøget af den daglige Messe. Der er rigelig Lejlighed til den i det danske Vikariat, og den besøges — foruden af de mange Ordenssøstre og Børnene — ogsaa af en Del trofaste Sjæle, der hver Dag, eller dog ret

tit, ved Korsets Fod henter Naade og Velsignelse til deres Hjem og Dagens Gerning.

At Andagten til Allrets højhellige Sakramente er en Hjertesag for de danske Katholiker, ses bl. a. af den andægtige Holdning som gennemgaaende præger Menigheden under Gudstjenesten. Det er paafaldende for Protestanter og bekræftes ogsaa af udenlandske Katholiker. En stor Del følger med i *Messebogen*, som foreligger i en udmærket dansk-latinsk Udgave og faas i pragtfulde Indbindinger til meget rimelige Priser. Ved Brugen af *Messebogen* er det dog vigtigt, at man forbereder Messen hver Gang, ikke blot for at undgaa den evindelige Bladen i Bogen, men særlig for at gennemtænke de smukke Bønner, hvis dybe Indhold først gaar op for en ved nærmere Eftertanke. Her var jo Stof til en daglig Betragtning, som godt kunde holdes Aftenen forud, hvis der ikke var Tid om Morgen. Andre foretrækker at bede *Messebønner* efter *Bønnebogen*, atter andre beder *Rosenkransen* eller andre Bønner. Her skal enhver vælge, hvad der fremmer hans Andagt bedst, og hvad han netop den Dag føler Trang til. Hovedsagen er at man forener sig med Jesu Christi Offersind og frembærer paa ny sig selv og al sin Gerning, særlig sit Kors, som en Offergave til Faderen i Himlen i Forening med den Korsfæstedes Offer.

Naar jeg saaledes kan fremhæve den store Andagt ved de eucharistiske Gudstjenester, vil jeg dog ikke nægte, at der desværre ogsaa findes Undtagelser... som man dog paa saadanne Højtidsdage helst undgaar at tænke paa. Saaledes var det jo rart, hvis alle vilde søge sig en Plads i Stolene, saalænge der er Plads; at staa under Orglet med Hatten i Haanden i Stedet for *Bønnebogen*, viser jo ikke megen Forstaaelse af, hvad Eucharistien er. En bedre eucharistisk Opdragelse vilde sikkert kunne frembringe en stor Forandring hos disse Katholiker. Vor h. Kirke vil gerne bringe den.

Af allerstørste Betydning er Skolemessen og den Form, i hvilken den overværes. Den er indført ved alle katholske Skoler, de fleste Steder hver Skoledag; den burde være en Del af den faste Timeplan, ligesom der jo ogsaa hver Dag holdes Morgenandagt i de ikke-katholske Skoler.

Sang og Bøn under Messen bør være af den Art, at den indfører Børnene mere og mere i Messeofrets Gang og Aand. Som jeg erfarer, er der ikke saa faa Steder, hvor Børnene beder Ministrantens Svar paa Latin i Fællesskab, en meget god Skik, der ogsaa vænner Børnene til at synge med i Højmissen. Mange Steder bedes de danske Messeandagter i Fællesskab, eller man lærer Messen paa Dansk efter Messebogen. Det gælder jo at byde Børnene Afveksling, og derfor er det godt at skifte f. Eks. med latinske Bønner, Messeandagt efter Bønnebogen og dansk Sangmesse.

En af Præsterne skriver i Anledning af dette Referat: »Vi sørger for, at den hellige Messe byder Børnene noget nyt hver Dag; det opnaar vi derved, at vi lader Dagens Messe læse højt af et Barn — hvert Barn har sin Tur — Børnene læser samtidig med Præsten, idet Lærerinden hjælper dem at finde sig til rette. De latinske Svar gives ikke af Kordrengene, men af hele Børneskaren (altsaa en Slags Talekor), hvad Børnene finder uhyre spændende. Ved de Dele af Messen, som ifølge Riternes Kongregations Bestemmelser ikke skal læses højt, lader vi Børnene synge Salmer«.

Et mærkeligt Fænomen bør omtales her, fordi det viser sig alle Vegne: Mens Skolemessen fremviser et fuldtalligt Besøg i Løbet af Skoleaaret, er Børnenes Pladser næsten tomme i Ferierne. Skønt det delvis forklares ved mange Børns Ferieophold ude paa Landet, saa er der dog en Brist her, der tvinger til Eftertanke; der mangler aabenbart noget i den eucharistiske Opdragelse, baade hos Børnene og deres Forældre. De har endnu ikke den fulde Forstaelse af, hvad Messen er, og hvilken Betydning den har for det religiøse Liv, ja for Livet i det hele taget. Det er givet, at her bør der gøres en Indsats fra vore Skolers Side, men ogsaa paa Prædikestolen og i Foreningerne. Lad mig blot nævne, at Christi Legems Kors-tog byder her en uhyre vigtig Hjælp og Vejledning. Da der møder ikke saa faa Protestanter til vore Højmesser, er det af stor Betydning, at en »Vejledning til at overvære Højmissen« gives dem i Haanden; og det var ønskeligt — ogsaa for disse søgende Sjæle — at der i Prædikerne tidt taltes om Messeofret.

Kommunionen.

Vil man overvære den hellige Messe paa fuldkommen Maade, bør man deltage i Offermaaltidet: man bør kommunicere. Det kræver Messeofrets Væsen, og det lærer os de første Kristnes Sædvane, som gik til Alters, hver Gang de overværede Messen.

Siden Pave Pius X har opfordret Kristenheden til hyppig Kommunion, er der ogsaa stor Fremgang at spore i Danmark. Det ældste Tal, jeg kunde naa, er fra 1909; da var der 185,483 Kommunioner om Aaret. Siden da har Tallet været jævnt stigende. I 1916 — 7 Aar senere — var Antallet fordoblet, nemlig 365,352. I 1925 var det naaet til 435,002; i 1931: 488,989.

Omtrent Halvdelen falder paa Hovedstaden (Stor-København), dog med den Forskel, at der før 1920 var nogle Tusinder flere Kommunioner i København end i Provinserne, men siden har det øvrige Land Flertallet, i 1920 f. Eks. med 2000, i 1925 med 15000, i 1931 med 23,000.

Hvor glædelig denne Fremgang baade i Byen og paa Landet end er, bør vi ikke glemme, at henvend Halvdelen af disse Kommunioner modtages af Ordensbrødre og -søstre, som gennemgaaende gaar til Alters hver Dag. Det aarlige Gennemsnitstal for de øvrige Katholiker bliver saa kun 8. Men dertil er der at bemærke, at omtrent en Tredjedel af Danmarks Katholiker bor ude paa Landet, saa langt fra en Kirke, at det er meget vanskeligt for dem at øve den hyppige Kommunion.

For overhovedet at fremme Modtagelsen af Alterets Sakramente har de maanedlige Fælleskommunioner stor Betydning. I større Menigheder er det Foreningerne, særlig Maria-Kongregationerne, der afholder dem; i mindre Menigheder er det hele Menigheden, der deltager i dem, og det er unægteligt et opmuntrende og dragende Syn, naar hele Kirken er fyldt af Altergæster, der flokkes om vor Herres Bord.

En stor Andel i Kommunionernes Forøgelse maa tilskrives Udbredelsen af Jesu Hjerte Andagten, som jo blev indført af Frelseren selv for at yde ham Sone for al den Kulde og Utak, han møder i Kærlighedens Sakramente. Dens mest nidkære Apostel her i Landet var Pater Igna-

tius Schmid, S. J.; ved sin »Budbringeren«, og sin Bønnebog: »Jesu Hjerte Andagten« samt ved at udbrede Søster Margrethes »Adgang til Jesu Hjerte« har han tilskyndet til den maanedlige og ugentlige Sonekommunion og i det hele taget øget den Kærlighed til Frelserens Hjerte, der ganske naturligt fører Sjælene til Nadverbordet. Jesu Hjerte Andagten er euchar. Kultus, uden Tvivl den mest inderlige Form, ønsket, anbefalet og knæsat af Kirken i Liturgien.

Ogsaa Dekretet om Børnenes tidlige Kommunion er i Danmark faldet i god Jord. Saa godt som alle Børn modtager deres Frelser for første Gang i 7-8 Aars Alderen, og det hænder nu yderst sjældent, at Forældre vil være klogere end baade Biskop og Pave og mener, at Børnene først maatte være 12 og 14 Aar, førend de kunde »forstaa« den hellige Kommunion.

Vanskeligere er det at vænne Børnene til af egen Drift *hyppigt* at nærme sig Herrens Bord. Børn er jo ustadige og mister hurtigt Interessén for en Sag, naar den ikke mere er ny for dem. Paa den anden Side er de lette at paavirke, og en Indbydelse til en Kommunion, særlig til Fælleskommunion, efterkommes med Glæde af de fleste. Denne Paavirkning er nødvendig, men den maa være varsom, saa Barnet aldrig handler under moralsk Tvang, men oplæres til mere og mere at komme af egen Drift. Netop her er det, at det omtalte Christi Legems Kors-tog med dets eucharistiske Opdragelse bør sætte ind; men det vil der i Morgen være Lejlighed til at omtale udførligt.

Et særligt Problem er i denne Forbindelse: Børnene paa Landet. De samles i Regelen i saak. Kommunikantanstalter eller Børnehjem, hvor de i et halvt eller et helt Aar forberedes til deres første Skriftemaal og Kommunion; enkelte kan ogsaa bo flere Aar i saadan et Hjem og nyde godt af den katholske Luft i den hellige Eucharistis Nærhed. Men hvorledes skal alle de andre Børn paa Landet komme *tit* til Herrens Bord, den Kilde til Naade og Kraft, som de da ogsaa trænger til, ja, mere end dem i Byerne, da de er henviste til hele Livet igennem at leve ene mellem Protestanter? Nogle Steder lader man dem i Ferien bo i Præstegaarden eller i Skolerne; andre Steder søger

man at læse den hellige Messe saa tit som muligt rundt om i Hjemmene for saaledes at give Børnene Lejlighed til at modtage deres store Ven i den h. Kommunion. Det drejer sig om et meget stort Antal Børn, to Tusinde forslaar ikke; dertil kommer saa de unge over 14 Aar, der har Pladser paa de forskellige Gaarde, tit langt borte fra deres Hjem og deres Kirke. Eucharistien er for dem alle det providentielle Middel til at frelse deres Sjæle i vor Tid; for det var da Forsynet, der indgav Paven Tanken om at genindføre den hyppige Kommunion som Modgift mod Tidens Hedenskab, saaledes som den havde været det for de første Kristne. Men saa er det ogsaa nødvendigt, at disse Børn og disse unge faar Del i denne Forsynets Gave; ellers er de tabte for Kirken og Christus.

De syges Kommunion.

Der er et meget kendt Billede, som man ogsaa træffer paa i ikke-katholske Hjem: Det er Nat; en kold Vinternat; Landskabet er dækket af Sne. En gammel Præst i Rochet og Stola og med Ciboriet i Haanden arbejder sig frem mod Stormen, mens hans gamle Sakristan bærer Lygten foran ham. De er paa Vej til en syg. — Saadan en Scene vil man ikke finde hos os. Naar Frelseren er paa Vej til en syg, saa er han »inkognito«. Præsten bærer det Allerheligste paa sit Bryst, men han gaar i »Civil«. Men hvor der findes eucharistisk Kultus, modtages Frelseren allerede ved Entrédøren, hvor Familiens Medlemmer ligger paa Knæ for at tilbede den i Hostien skjulte Gud. I den syges Værelse er der et Bord, med hvid Dug, dækket med Blomster, og i hele Stuen er der smykket saaledes, at man ser, at Tro og Kærlighed mod Altrets Sakramente har ført Haanden. Naar den syge har skriftet, kommer hele Familien ind og knæler ned . . . indtil Præsten giver Slutnings-Velsignelsen: eucharistisk Kultus! Kære Trosfæller! Maatte man dog alle Steder ogsaa ved de syges Kommunion møde saadanne Beviser paa levende Tro og brændende Kærlighed.

(Fortsættes.)

Kardinalens Død og Begravelse.

Om Kardinal van Rossums Død og Begravelse bringer de hollandske Blade udførlige Meddelelser. Vi skal gengive det vigtigste deraf.

Da Kardinalen efter den eucharistiske Kongres i Danmark ankom til Holland, var han allerede meget træt. Hans Rejseprogram var i Forvejen nøje fastlagt, og Meningen var, at han kun vilde opholde sig kort Tid i Holland og saa vende tilbage til Rom. Under sit Ophold i Holland vilde Kardinalen besøge nogle Søstre i Tilburg, som han var Protektor for, og i Missionshuset Sparrendaal foretage en Bispevielse. Trods sin Træthed vilde Kardinalen ikke vige fra det fastlagte Program. Bispevielsen fandt Sted Søndag den 28., og kun med største Besvær kunde Kardinalen fuldende den anstrengende Ceremoni. Straks efter maatte han gaa til Sengs. Om Eftermiddagen forlangte han at blive kørt til Redemptoristklosteret Wittem, hvor han for mange Aar siden havde været Rektor. Han ankom dertil i Automobil Kl. 8 om Aftenen. Endnu Mandag Morgen vilde Kardinalen trods alle Modforestillinger læse Messe, men tre Gange under Messen maatte han hvile sig, og han havde ikke engang Kræfter til at løfte Kalken. Henimod Aften ankom en Læge fra Maastricht, som straks anordnede, at Kardinalen skulde overføres til Hospitalet »Calvarienberg« i Maastricht. Kl. 8 om Aftenen kom Kardinalen i Sygeautomobil til Hospitalet, og faa Timer senere meddelte hans Sekretær ham Døds-sakramenterne. Han var ved fuld Bevidsthed og bad selv Bønnerne med paa Latin. Kl. 2 Tirsdag Morgen døde han ganske stille.

Kardinal van Rossums Begravelse fandt Sted Lørdag den 3. September fra St. Servatius Kirke i Maastricht, og han blev bisat i Krypten i Redemptoristklosteret i Wittem. Den højtidelige Sjælemesse holdtes af Ærkebiskoppen af Utrecht, Mgr. Jansen. Til Stede var bl. a. Ærkebiskoppen af Malines, Kardinal van Roey, de fleste hollandske Biskopper, Biskopperne fra Danmark, Sverige,

Finland og Island samt Biskoppen fra Aachen. Ved Kisten sad den afdøde Slægtninge og den hollandske Dronnings Repræsentant Grev de Marchant et d'Ansembourg sammen med Statsminister Ruys de Beerenbrouck og Justitsminister Donner. Ligtalen, som vi skal bringe i næste Nummer, holdtes af Professor Féron fra Roermond. Alle Gader, som Ligtoget passerede, var smykket med Flag paa halv Stang, og Butikerne var lukkede. I Krypten i Klosteret foretoges Libera af Biskoppen af Roermond, Mgr. Lemmens.

Kgl. Hofforgylder F. E. Weber
in memoriam.

Atter har en af vore gamle, trofaste Veteraner faaet Hjemlov; men selv om Blomsterne, som blev lagt paa hans Grav — den 5. August — allerede for længst er visnede, og Maaneden, paa hvis første Dag han blev bortkaldt, nu er udrunden, skal der dog endnu flettes en lille beskeden Krans af Immorteller her i Ugebladet for at bevare hans Minde i Taknemmelighed for Eftertiden. Naar det ikke er sket før, skyldes det navnlig de sidstforløbne Ugers Travlhed foraarsaget ved Forberedelsen til den eucharistiske Kongres og dens Afholdelse, som jo lagde Beslag paa næsten alle Ugebladets Sider.

»Gamle Weber«, som han i Almindelighed kaldtes af sine nærmeste Venner og Bekendte, hørte i en lang Aarrække til St. Ansgars Menigheds navnkundige og højtagtede Sognebørn, indtil han for en halv Snes Aar siden flyttede til Gentofte og derved kom ind under St. Andreas Sogn i Ordrup.

Eduard Frederik Jakobsen Weber var født i København den 13. Juni 1850 og blev saaledes over 82 Aar gammel. Efter at have endt sin Skolegang og Læretid i Forgylderfaget uddannede han sig videre ved Rejser i Udlandet, særlig i Sydtyskland. Fra Schramberg i Würtemberg hjemførte han sin Brud, Maria Broghamer, og blev ægteviet til hende i St. Ansgars Kirke den 17. Februar 1877. Han var dengang endnu ikke Katholik, men blev senere undervist af P. v. Geyr og optaget i Kirken den 24. April 1887. Ægteskabet blev velsignet med 7 Børn:

Frederik, f. i Schramberg d. $^{10}/_{13}$ 1877, † $^{6}/_{12}$ 1906 i København som Maskinmester; Alfred Josef, f. $^{17}/_{2}$ 1880, † $^{9}/_{7}$ 1922 ved Ulykkestilfælde; Emil Alexander, f. $^{22}/_{8}$ 1882; Augusta Maria, f. $^{12}/_{6}$ 1884, † $^{21}/_{8}$ 1889; Hedvig Maria Rosa, f. $^{6}/_{12}$ 1888, † $^{30}/_{8}$ 1889, begge Børn døde i Løbet af 8 Dage ifølge Difteritis; Hedvig Augusta Marie, f. $^{3}/_{8}$ 1890; Franz Rudolf, f. $^{23}/_{10}$ 1891, † $^{9}/_{5}$ 1928. Af disse er altsaa nu kun to mere i Live, nemlig Sønnen Emil Alexander, som fortsætter Faderens kendte Forretning i St. Kongensgade, og Datteren Hedvig, gift med Købmand Josef Nielsen i Holbæk (Søn af Vejinspektør L. A. Nielsen paa Nørrebro).

I 1927 kunde Hr. Weber med sin Hustru fejre Guldbryllup, begge i bedste Velgaaende og i misundelsesværdig Besiddelse af baade Legemskræfter og Aandsevner. Men allerede Aaret efter, den 21. Maj, havde han den store Sorg at miste sin dygtige og eksemplariske Hustru, kun et Par Uger efter, at den yngste Søn Rudolf, som var Amtsfuld-mægtig i Tønder, var afaaet ved Døden.

Dette haarde Slag forvandt han aldrig, og da han i den følgende Vinter selv blev angrebet af en heftig Lungebetændelse, svævede han lang Tid i alvorlig Livsfare. Men trods hans høje Alder stod hans kraftige Natur Sygdommen igennem, og efterhaanden genvandt han i forbavsende Grad sit Helbred. Han kunde atter færdes ude, besøge Kirken og undertiden endog tage en Tur til Byen for at se ind i Forretningen.

Denne havde han oprindelig i 1880 grundlagt i Gothersgade og oparbejdet med stor Dygtighed, hvorom jo ogsaa Titlen »kgl. Hofforgylder« bærer Vidnesbyrd. Han pralede dog aldrig med denne Udmærkelse, men var i det hele taget bramfri og ligetil i sin Omgang og sit Væsen. For sig selv levede han ualmindelig fordringsløs og beskeden; saa meget des mere tænkte han paa og sørgede for andre, thi han ejede et varmtfølede, uegennyttigt, overordentlig kærligt Hjerte. Hans Omhu gjaldt dog ikke blot Familiens Medlemmer og deres Vel, nej, han havde ogsaa en aaben Haand, naar det gjaldt at komme andre til Hjælp.

Som Katholik var han mere end pligtopfyldende, d. v. s. han lod sig ikke nøje med det strengt foreskrevne; det var for ham ikke en ydre Formalitet, men en af indre Overbevisning dikteret Selvfølgelighed at give et godt Eksempel ved at møde punktligt og regelmæssigt til Søndagsgudstjenesten og ved hyppigt at modtage de hellige Sakramenter. Som Medlem af Mariakongregationen mødte han trofast og flittigt til Møderne, saa længe han havde Bopæl her i Byen. Fra 1913—1927 var han Repræsentant i St. Ansgars Kirkes Forstanderskab; med Nidkærhed og

Fagkundskab tog han sig af Kirkens Inventar samt ydede ved gode Raad og personligt Arbejde værdifuld Bistand ved Kirkens Restaurering, især ved Vægmaleriernes Rensning og Optrækningsarbejde i Apsiden, som ifølge hans Forslag udførtes med stor Dygtighed og Pietet af Konservator Rønne. I 1923 var han en af de faa, der trods sin høje Alder ikke skyede en Vinterrejses Besværligheder for at overvære vor nuværende Biskops Konsekration i Averbode, en Hyldest, Biskoppen paaskønnede i høj Grad, da den jo bar Vidnesbyrd om, at Hr. Weber overførte den sønlige Ærbødighed og Hengivenhed, han i mange Aar havde bevaret for Biskop von Euch, paa dennes Efterfølger i Embedet.

Saa længe den oprindelige selskabelige Forening »Unio« bestod, tog Hr. Weber ogsaa ivrig Del i dens Sammenkomster og Festligheder; men ellers traadte han ikke gerne offentligt frem, ej heller færdedes han ude for at nyde Adspredelser og Fornøjelser; hans Arbejde og Optagethed i Forretningen levned ham heller ikke Tid dertil. Derimod søgte og fandt han Hygge og Lykke indenfor Hjemmets Vægge og i Familiens Kreds. Gerne var han Vært for sine Venner og Bekendte, med hvem han kunde underholde sig gemytligt og fornøjeligt. En særlig Glæde var det ham i de senere Aar at modtage Besøgende i sin fredelige lille Villa i Gentofte og at føre dem rundt i sin Have, hvor han tilbragte det meste af sin Fritid, naar Vejret tillod det, beskæftiget med lettere Arbejde af forskellig Art, thi hans Virketrang taalte ikke nogen Lediggang eller Ørkesløshed.

Her opholdt han sig ogsaa endnu den sidste Eftermiddag, han oplevede, Mandag den 1. August. Bortset fra en mindre Upasselighed, som dog hverken han eller hans nærmeste tillagde større Betydning, befandt han sig forholdsvis vel. Et pludseligt Ildebefindende foranledigede ham dog til at gaa ind i Huset for at hvile sig. Lægen blev øjeblikkelig tilkaldt og gav ham en Indsprøjtning, men denne havde ikke mere den ønskede Virkning. Samtidig var der ogsaa sendt Bud efter Sognepræsten ved St. Andreas Kirke i Ordrup, P. Spaus, dog kunde denne ved sin Ankomst kun betingelsesvis meddele Absolutionen og den sidste Salvelse, da Hjertefunktionen allerede syntes at være standset. Døden indtraf ganske rolig og stille, næsten umærkeligt.

Imidlertid hørte gamle Weber jo til dem, som havde lagt sig Vor Herres Ord paa Sinde: »Værer rede, thi Menneskets Søn skal komme i den Stund, som I ikke mene« (Luk. 12, 40). Han var klar over, at han, i de Aar, han var naaet op til, ikke kunde have langt igen; han var der-

for godt forberedt. Endnu en Uge forinden havde han oppe i St. Andreas Kirke forenet sig med sin Frelser i den h. Kommunion.

Derfor har vi Lov at haabe, at Frelserens Ord finder Anvendelse paa ham: »Salig er den Tjener, hvem Herren, naar han kommer, finder at gøre saaledes. Sandelig siger jeg eder: han vil sætte ham over alt sit Gods.«

Jordfæstelsen fandt Sted i Stilhed paa Assistents Kirkegaard Fredag den 5. August i Familiegravstedet.

St. Ansgars Kirke og Menighed skylder den heden-gangne megen Tak og skal for stedse bevare ham i pietetsfuld Erindring.

R. I. P.

Pastor v. d. Kettenburg,
Sognepræst ved St. Ansgar.

Fra den vide Verden

Rusland.

I den tyske Republik ved Volga (en af Sovjetruslands to Føderativstater med en Befolkning paa 740,000 Indbyggere) møder Kampen mod Gud og Religion en sejt Modstand. I lange Tider klagede den bolsjevistiske Presse i Moskva over den ringe Fremgang, den gudløse Propaganda gjorde. De brave Bønder, der for største Delen er Katholiker, der siden deres Indflytning i Rusland i det 20. Aarhundrede har maattet kæmpe for at bevare deres Tro, lod sig ikke betvinge af Sovjets Forfølgelse. Republikken ved Volga er 25,000 Kvadratmeter stor, inddelt i 7 Kantoner, men der er officielt ingen Præster i dette store Distrikt. De faa, som trodser de frygteligste Farer og vedblivende røgter deres Kald, maa gøre det i al Hemmelighed. Det sørgelige er, at der ikke er ny Tilgang af friske Kræfter, af en ny Generation af Præster. Da alle Forfølgelser ikke førte til det ønskede Resultat, greb Bolsjevikkerne til en ny Fremgangsmaade. Der vedtoges en Særlov, hvorefter Arbejdet blev paahudt om Søndagen, saaledes at det var umuligt at samles til Bøn i Fællesskab. Der oprettedes en »særlig Komité for de gudløse ved Volga«, der satte sig i Besiddelse af Kirkerne og Forsamlingshusene,

som uddelte gudløse Skrifter og lod fremføre gudløse Films. Til Kanton Simonfeld, hvor man ikke havde mærket nogen Modstand, sendte man endog en Teatertrup for at opføre antireligiøse Skuespil. »Men,« som et af Sovjets Blade skrev, »stor blev vor Forbavselse, da vi to Dage efter modtog en Skrivelse fra Simonfeld, hvor man protesterede mod den Slags Propaganda og skældte os ud for dette Angreb paa Tro og Præster. Andre Blade pegede vrede paa den ringe Respekt, som denne Egn lagde for Dagen over for Bolsjevikernes Vilje ved at sætte sig op mod Agitationen og det cooperative Samfund og derved bidrage til Udsæd af Guds Ord.«

Asien (Indien).

Her har før i Bladet været fortalt om den store Bevægelse, som har fundet Sted blandt de skismatiske Jakobiter i Indien. Denne Bevægelses menneskelige Ophavsmand, Ærkebiskop Mar Ivanios, har nylig været i England og talt der ved flere Lejligheder. Evangeliet blev først forkyndt i Landskabet Malabar i Forindien, men de fleste af de grundlagte Menigheder faldt senere i Skisma. Mar Ivanios havde tidlig stor Ærbødighed for Lov og Orden og længtes efter Enhed i Kirken. Skønt de jakobitiske Præster i Regelen er gifte, havde han tidlig stor Forkærlighed for den ugifte Stand, hvilken han ogsaa selv for sit Vedkommende valgte. Da han var blevet Biskop, grundlagde han to Ordenssamfund, et for ugifte Præster og et for Kvinder. De to Klostre laa fjernt fra hinanden i hans Bispedømme, men alligevel valgte de begge, da Mar Ivanios adlød Guds Naades Kald og forlod Skismaet, at følge ham og ligeledes give sig ind under den katholske Kirke. Hvad der havde gjort saa stort Indtryk paa dem var, at Mar Ivanios ved sit Skridt havde styrtet sig fra gode, økonomisk betryggede Forhold ud i den yderste Fattigdom. En anden Biskop, Mar Theophilos, har fulgt Mar Ivanios, og siden en Mængde af jakobitiske Lægfolk og Præster, blandt hvilke sidste to, der var valgt til Biskopper og saaledes ogsaa opgav en glimrende Fremtid for at lyde Sandheden. 700-800 Hinduer, deriblandt adskillige Braminer, har ogsaa meldt sig og er blevet døbt. De konver-

terede Jakobiter er i stor Nød for Kirker, thi det skismatiske Samfund har jo beholdt alle disse. Mar Ivanios arbejder dog ufortrødent og har ogsaa i England faaet nogen Hjælp i Penge, som kan række nogenlunde vidt, da han kan opføre Kirke og Præstebolig for noget mindre end 4000 Kroner.

Til alle vore kære Venner og Velgørere, som har hjulpet os saa kærligt med Gaver, Blomster og Arbejde under Kongressen, siger vi vor hjerteligste Tak og beder for dem.

Den Eviige Tilbedelses Søstre.

Conventus missionariorum Hauniensium erit die 13. hujus hora 4¹/₂ apud st. Ansgarium.

Katholsk Student

tilbyder Undervisning i alle Fag (ogsaa Græsk og Latin). — Henvendelse kan ske til Pastor Knud Ballin, Formand for Academicum Catholicum, Bredgade 64, K. Palæ 59. Træffes bedst 4—6 (ikke Torsdag).

Cours de Français, d'Anglais, de Litterature fr^{se}, d'Histoire de l'Église.

Les personnes qui désireraient suivre un ou plusieurs de ces Cours sont priées de faire savoir le plus tôt possible au *Convent de l'Assomption, Hellerup*, les jours qui leur conviendraient, l'heure qu'elles préfèrent entre les suivantes: 3¹/₂—4¹/₂ — 5—6 — ou 7—8; enfin le ou les Cours qu'elles voudraient suivre.

Le Cours d'Hist^{re} de l'Église est *gratis*.

Pour les autres, 5 ou 4 Kr. par mois (1 leçon par semaine) selon le nombre de personnes.

Stort møbleret Værelse

søges af distingueret Dame (Fransk). Centralvarme. Telf., Bad. 1ste eller 2den Etage. Central Beliggenhed omkring Kongens Nytorv. Bill. mrk. 632 modt. Bøckmanns Annoncebureau, N. Farimagsgade 55.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en privat Lærer til Herskabsbørn.

Plads søges:

af en Dame v. Hospital; en Mand v. Bageri; en Mand tilb. sig med Kakkelovnsrensning for 1 Kr. i Timen; Støvsugning m. egen Maskine 1,50 i Tim.; en Dame v. Husgerning, hvad som helst 50 Øre i Tim.; ung Mand søger Læreplads i Kbhvn. som Mekaniker eller i Kolonialhandel.

Ansøgning med ev. anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbh. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Sept. 11. S. 17. Søndag e. Pintse. 12. M. Marias Navn. 13. Ti. Ferialdag. 14. O. Korsets Ophøjelse. 15. T. Marias syv Smertes. 16. F. Cornelius og Cyprian. 17. L. Frans af Assisis Saarmærker.	Sept. 18. S. 18. Søndag e. Pintse. 19. M. Januarius og Lidelsesfæller. 20. Ti. Eustachius og Lidelsesfæller. — Vigilie. 21. O.*) Matthæus, Apostel og Evangelist. — <i>Tamperdag.</i> 22. T. Thomas af Villanova. 23. F.*) Linus — <i>Tamperdag.</i> 24. L.*) Maria, de fangnes Befrielse. — <i>Tamperdag.</i> *) <i>Faste- og Abstinensdag.</i>
---	---

Sept. Ugens Messebønner.

11. S. 17. **Søndag e. Pintse** (714—549); 2. *Sæt Bønner*: Protus og Hyacinthus (1073—912), 3. *Sæt Bønner*: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
12. M. Marias Navns Fest (1074—907).
13. Ti. † Ferialdag (714—549); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter Valg.
14. O. Korsets Ophøjelse (1074—912).
15. T. Marias syv Smertes (1077—916); 2. Nicomedes (1077—915).
16. F. † Cornelius og Cyprian (1078—916); 2. Euphemia, Lucia og Geminianus (1078—917), 3. Om de helliges Forbøn.
17. L. Frans af Assisis Saarmærker (1079—917).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Rosenkransognet. Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Fælleskommunion (Søndag den 11. September i Messen Kl. 8.

St. Franciskus's III Orden holder Møde Fredag d. 16. September Kl. 20 i St. Knuds Kapel. (Generalabsolution).

Benediktineroblaterne afholder deres maanedlige Møde Torsdag d. 15. September Kl. 8 i Rosenkranskirken. Løfteaflæggelser og Iklædning.

Mariakongregationen »Stella maris« (for yngre og ældre Mænd i Rosenkransognet) begynder sine Møder igen Mandag d. 12. Sept. Kl. 8 i Rosenkranskirken. Samme Aften finder den højtidelige Indvielse af Kongregationens nye Banner Sted. En Pater fra S. J. vil holde Indvielsestalen. Alle er velkomne. Men især opfordres Sognets Mænd — unge og gamle — til at møde og melde sig ind i vor Kongregation, som nu i Efteraaret har bestaaet i 2 Aar og saaledes har bevist sin Levekraft.

Præses.

S.M.D.M. 10-Aars-Fødselsdagen fejres ved en **Fest** i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A, Mandag den 19. September Kl. 8 pr. — Alle Medlemmer bedes møde, og alle forhenværende Elever er hjertelig velkomne.

Styrelsen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Reduktionen Tirsdag Aften fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA:æ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked p. Telefon Nora 6266.

Nr. 38.

Søndag den 18. September

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Ligtalen over Kardinal van Rossum. — Den eucharistiske Kultus i Danmark. — Messeofferet. — G. K. Chesterton om Jesuiterne. — St. Josephs Børnehavn. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 19, 18-27.

Forskellen mellem Visdom og Snuhed.

1. Den ægte Visdom.

Al (ægte) Visdom er (tillige) Ærbødighed for Herren og rummer Guds frygt i sig. Enhver (ægte) Visdom er (ogsaa) Lovlydighed. Kendskab til Slethed derimod er aldrig Visdom, og hvad de onde pønser paa, er paa ingen Maade Kløgt. 18-19.

2. Et Ord om Snuhed.

Der findes snildt beregnende Ondskab, og den er en Gru; men der er ogsaa (taabelige) Syndere, der mangler denne Snildhed. Bedre er en Mand uden Lærdom og Skarp-sindighed, men som frygter Gud, end et kundskabsrigt Menneske, der overtræder den Højestes Lov. 20-21.

3. Vær paa din Post og forstaa at skelne!

Der gives en skarpsindig Dygtighed, som alligevel er brødefuld; men ogsaa mangan en, der har Ordet i sin Magt, siger (virkelig) Sandheden.

Der er dem, som ydmyger sig paa Skrømt, medens deres Indre er fuldt af Svig. De dukker sig i overdreven Beskedenhed, sænker Blikket og lader, som om de ikke saa, hvad der skulde være en Hemmelighed. Kan de af Mangel paa Kraft ikke synde straks, skal de nok gøre Fortræd, saa snart de har fundet det Øjeblik, da de kan gøre ondt. 22-25.

4. Nogle Kendetegn.

Manden kendes paa Øjnene; og paa Minespillet ser man, om han er klog. Klædningen paa Kroppen, Latteren omkring (Mund og) Tænder og Menneskets Gang røber, hvordan han (egentlig) er. 26 27.

Anmærkning: Uafladelig anbefaler den h. Skrift Visdommen. Men herved tænkes der ikke saa meget paa theoretiske Kundskaber som paa praktisk Viden, der kender og finder Vejen til moralsk værdifulde Goder og Glæder og dermed til Menneskets evige Bestemmelse, d. v. s. til Himlen. Visdom er ikke noget medfødt, men først og fremmest en Gave fra Gud, som man skal bede om. Dog ikke blot Bøn, men ogsaa andre Anstrengelser er nødvendige for at komme i Besiddelse af den. Opdragelse i Ungdomstiden og Undervisning har stor Betydning i saa Henseende. Desuden skal man træne sig selv, d. v. s. forme sin egen Karakter og Vilje saaledes, at deres Udvikling gaar i den Retning, hvor Sandhed, Godhed og Skønhed hersker og bestemmer. Ogsaa Livserfaringer giver meget Lys. Men altid maa Gudsfrygt og Kærlighed til Herren være Sjælen i Visdommen. Efter Skriften eksisterer der nemlig ikke nogen sand Visdom uden Religion. —

At Visdommen har Gengangere i denne Verden, kan ikke undre nogen. Det gælder blot om ikke at lade sig narre. Som Aber ikke maa forveksles med Mennesker, saaledes maa Snuhed ikke regnes for Visdom. F. K.

Ligtalen over Kardinal van Rossum.

Som allerede meddelt foregik Kardinal van Rossums Begravelse Lørdag den 3. ds. fra St. Servatius Kirke i Maastricht. Ligtalen holdtes af Prof. Dr. Fr. Féron, og vi gengiver den her i sin Helhed.

Tillad mig at begynde denne Tale med et personligt Indtryk.

Da jeg sidste Søndag saa Hs. Eminence Kardinal van Rossum i fuldt Ornat træde ind i Kapellet i Missionshuset i Sparrendaal, stod mit Hjerte et Øjeblik stille. Var det — denne bøjede, blege, vaklende Mand — var det vor store, ædle, energiske Kardinal!

Da jeg to Timer senere under Te Deum efter Bispevielsens store Anstrengelse saa ham ikke mere staa foran Alteret, men virkelig hvile paa Alteret, med dybt bøjet Hoved, som et Offer, der hvilede paa Christi Alter, stod mit Hjerte atter stille. Var den trætte Ypperstepræst ikke i Sandhed blevet en af dem, der kan sige: Consummatum est, det er fuldbragt!

Da jeg allerede Dagen efter hørte, at den syge Kardinal var blevet bragt til Sygehuset »Calvarienberg« her i Staden, blev der atter et Øjebliks Stilhed i mit Hjerte. Skulde Døden da allerede komme saa hurtigt!

Da jeg Dagen derpaa sammen med vor Biskop, som jeg tilfældigt ledsagede, som en af de første knælede ned ved hans Dødsleje og saa den store afdøde ligge der stille og bleg i Dødens dybe Stilhed og ængstende Ringhed, hvori alle Mennesker er lige, følte jeg denne uventede Døds gribende Sorg i hele min Sjæl. Han var nu ikke mere i Christi siridende, synlige Kirke, han, den store Fører for de største Stridsmænd i Christi Rige. Han havde altsaa forladt den evige Stad for at dø i sit Fædreland. Hans Deltagelse i det eucharistiske Sejrstog i de nordiske Lande havde været som en Afskedtagen fra hans Missionsverden.

Han var kommet til Sparrendaal »mere død end levende« for som en udstridt Paulus at vie og sende endnu en sidste Biskop. Da han der til Afsked med rystende Stemme

sagde til den nye Biskop: »Gud velsigne Dem og Deres Gerning, Deres Mission og Deres Missionærer«, da talte han ikke blot som Præfekt for Propagandaen, men ligesom et Himmelens Sendebud, der stod paa Evighedens Tærskel. Han vilde vende tilbage til Wiltem, hans Kongregations ærværdige Hus, for der for sidste Gang at frembære det hellige Offer og derefter tage Afsked med sine Medbrødre. Han var kommet til Maastricht for at dø her, fjernt fra Rom, fra sin Værdigheds Trone og sit Arbejde, men i sit eget Land, i de hellige Biskoppers By, i de store Forkynderes Borg.

Jeg er overbevist om, at alt dette, jeg nu har nævnet, som standsede mit Hjertes Slag, har bragt den samme knugende Stilhed i Folkets og i Verdens Hjerte, da det blev bekendt. I saadanne Øjeblikke er alle Katholikers Hjerter i Landet, ja i hele Verden eet, eet i Angst og Bekymring, eet i bange Forventning.

Nu er nogle Dage gaaet. Og Troens Tanker har atter varmet vort Hjerte. Vi er atter styrkede, rolige og tilfredse. Guds Vilje, som ske »som i Himmelen saa og paa Jorden«, har ramt os med kongelig Magt. Vi er atter i Stand til med vore Fædres Enfold at sige: »Dominus dedit, Dominus abstulit, sit nomen Domini benedictum.« Herren havde givet ham til Kirken, Herren har taget ham, Herrens Navn være lovet. Vi er atter rede til at synge Salmen: »Benedictus Dominus in æternum, fiat, fiat. Lovet være Herren i Evighed, det ske, det ske.«

Forundrer eder ikke over, at jeg taler saaledes, I, som maaske er kommet herhen for at sørge, og som maaske staar her med Taarer i Øjnene.

Vi er endog rede til og i Stand til her ved Baaren, endnu før Graven har lukket sig, at takke Gud. I Kirkens Aand, der kalder Dødsdagen Fødselsdag, i de Helliges Aand, der med den store Basilius's Ord formaner os til ikke at sørge for meget over en stor afdød, som vi har mistet, men snarere at takke Gud for de store Gaver og den Evangeliets Kraft, som han har givet os i et saadant Menneske, kan og skal vi takke Herren, fordi vi og Kirken har haft ham blandt os. I denne Aand opfordrer jeg Holland og hele Kirken til at takke Evighedens Konge, fordi han

havde givet os Kardinal van Rossum, en Kirkefyrste saa stor, saa stærk, ædel og vis, lærd og from, en stor Præst, Ordensmand og Apostel; at han har bevaret en saadan Kirkefyrste for os i saa lang en Levetid.

Min Gud, du, som alene bestemmer over Salighed og Evighed, vi vil ikke anmasse os Dommen, som tilkommer dig alene, men dog lever vi i det faste og stille Haab, at han allerede hviler i Fred, og vi takker dig ogsaa og lover dig for alt, hvad du i Kardinal van Rossum har skænket en af Kirkens berømmeligste Kongregationer, hele Kirken og især vort Land. Det »Te Deum laudamus«, den sidste Sang, som han i sit Liv, endnu for faa Dage siden, istemte, da han stod med bøjet Hoved og døende Hjerter, det vil vi fortsætte og synge til Ende, hvor det i den afdødes Navn lyder: »In te, Domine, speravi, non confundar in æternum. Paa dig, Herre, har jeg haabet, og jeg skal i Evighed ikke blive til Skamme.«

Sandelig, vor store afdødes Liv og Gerning er en Takke- og Lovsang værd. Den, der følger hans lange og ophøjede Liv, ser Guds Naade overalt: at den lille Dreng fra Vajsenhuset blev Kirkens Kardinal, at den unge Novice voksede op til en Pryd for Kongregationen, at den simple Præst blev Leder af den mægtige Præstehær, som vil erobre den hedenske Verden for Christus.

Hvad Kardinal van Rossums Liv som Ordensmand angaar, har ingen mindre end vor Hellige Fader Paven selv aflagt det skønneste og mest talende Vidnesbyrd derom. I hans Brev til vor Kardinal i 1924 i Anledning af denne store Redemptorists 50 Aars Profesjubilæum findes Ord, der ikke kan tænkes skønnere eller stærkere. Vidner Paven der ikke om, at Kristenhedens Fader i Kardinal van Rossum saa en Ordensmand, i hvem alle Klosterkaldets Idealer var blevet til Virkelighed? Vidner Paven ikke om, at denne St. Alphonsus's Discipel i Kardinals purpur i sit Liv og sin Lære fulgte i den store Stifters Fodspor uden blot at vige en Haarsbredde derfra?

Og de, der har kendt Hs. Eminence, ved, at ethvert af disse Ord er sandt. De ved, at den ægte Redemptorists strengt asketiske og inderlige Liv ikke forsvandt under den røde Kardinalsdragt. De ved, at denne store Prælats Ydre,

som i sine Træk forenede Enfold og Visdom, Venlighed og Alvor, Mildhed og Strenghed, var det af Gud givne Klædebon, der forunderligt passede til denne usynlige Sjæl, der ligeledes var nøgtern og enfoldig som en Due, men tillige større og stærkere end en Helts, der ligeledes var venlig og imødekommende overfor enhver som en Fader, men samtidig streng mod sig selv, og hvor som helst han maatte fremme og forsvare Kirkens Vel, der ligeledes var mild som det sande Præstehjerte, men dog stærk og energisk med Mod og Viljeskraft som en Paulus.

Hvad den store hedengangne har været for Kirken som Apostel, det ved kun Gud, og de kommende Tidens Historikere vil med Beundring finde det frem, maaske uden nogen Sinde helt at kunne vurdere denne Propagandapræfekts rent personlige Gerning. Og det er igen Christi Stedfortræder selv, som flere Gange har aflagt det herligste Vidnesbyrd om denne sin store Søns Apostelgerning. Derfor er vi ogsaa forvisset om, at vi i dette Øjeblik, da vi staar ved Propagandapræfektens Lig, som vi om lidt skal stede til Hvile, ikke kan handle bedre i den Hellige Faders Aand end ved at hylde den store afdøde for hans Gerning som Apostel, som Missionærernes Leder og Høvding.

I mere end fjorten Aar var vor Kardinal Præfekt for den hellige Kongregation De Propaganda Fide og derved, som Paven udtrykker sig, bebyrdet »med Omsorgen for alle hellige Missioner«. Som saadan var han i Følge sit Embede, efter Christi Stedfortræder, Verdens første Missionær, Kirkens første Apostel. Som saadan bar han med Paven »sollicitudo omnium ecclesiarum — Omsorgon for alle Kirker i Missionens verdensomspændende Omraader«. Og det i en Tid, da det guddommelige Forsyn havde planlagt og villet ikke blot en Fremgang eller en Opblomstring, men en verdenshistorisk Forandring i Kirkens Missionsgerning.

Hvem skal i Evigheden, saaledes haaber vi, have Æren af at have været Værktøjet dertil i Guds Haand?

Næst efter Benedikt XV og Pius XI bliver det Kardinal van Rossum.

Af Gud og hans Stedfortræder blev han valgt til at være disse Tidens Paulus; medens Benedikt og Pius selv

som Overhyrder udstedte deres Befalinger og deres Vejledning om Missionen og Missionsgerningen, skulde han føre de nye Grundsætninger ud i Livet og tilpasse dem overalt i Verden. Og vel førte Paverne Pennen, vel skrev Overhyrderne ud af deres egen Aand, men dog var Pennen sikkert ogsaa vejledet af hans Aand og Hjerte, der stod som Geualissimus for Kirkens Hær.

Af Gud og hans Stedfortræder blev han valgt til som en Paulus at gaa ud og søge de nye Titus'er ogsaa blandt de indfødte Kristne selv for at føre dem til Rom, hvor Paven ikke blot vilde give dem Præstedømmet, men ogsaa med egen Haand vilde vie dem til Biskopper, til Apostolens sande Efterfølgere. Og var det end Den hellige Faders eget store Ønske og dybe Visdom, der skabte den nye Organisation af Missionernes Kirkedistrikter, saa var det tillige en lykkelig Virkeliggørelse af den store Propagandapræfekts Hjertensønsker.

Af Gud og hans Stedfortræder blev han valgt til som en ny Paulus at dele Verden i nye Vikariater og Præfekturer og derved lede Verdens Udvikling ind i nye Baner. Og for tredje Gang, vel skal Tid og Evighed prise Missionspaverne Benedikts og Pius's Visdom og Fremsyn ogsaa i denne Henseende, men deres Raadgiver og højre Haand i alt dette var den afdøde Kardinal.

Af Gud og hans Stedfortræder paa Jorden valgtes han til som Kirkens store Forvalter at samle de mange spredte Ofre og Almisser i en ny Organisation for ved Hjælp af de tre pavelige Kærlighedsværker lettere og mere virkningsfuldt at kunne imødekomme al Missionernes Trang. Og for fjerde Gang, vel maa den ærlige Historieskrivning i Sandhed bevidne, at vore store Paver har gjort disse Organisationer til pavelige Verdensorganisationer, hvis Indflydelse ikke kan maales, men paa samme Side i Historien maa efter Paverne nævnes den Kardinal, som gjorde Pavernes Vilje til herlig Virkelighed uden Hensyn til Strid og Storm, til Modstand og Beklagelser, Navnet paa ham, der kæmpede for disse pavelige Missionsværker, selv om det kostede ham en Smule af den Sympathi, Verden ellers plejede at vise ham. Her gjorde han som Paulus, »instare opportune et importune«.

Og hele denne Gerning var ikke forgæves. Ogsaa i denne Henseende passer det Ord paa ham, at »gratia in eo vacua non fuit — Naadens Kraft var ikke forgæves i ham«. Missionen voksede og blomstrede som aldrig før. Selv de Lænker, som en Verdenskrig lagde Missionsarbejdet i, kunde ikke hindre eller mindske den Kraft, hvormed under hans Haand Christ-Konges Triumfvogn blev ført igennem Verden.

Den skønneste Bog, der kan skrives om ham, bliver en historisk Sammenligning mellem den Dag, da han for første Gang satte sin Fod i Propagandapalæet for at overtage Ledelsen, og den Dag, da han træt blev lagt til Hvile i Graven, Menneskets sidste Hvilested. Fjorten Aar ligger derimellem, men i Missionshistorikerens Øjne vil sikkert disse fjorten Aar overtræffe Aartier i Betydning.

Og nu kommer jeg til min sidste Betragtning, som skal være et Udtryk for Taknemmelighed over, at den store afdøde var en af vore. Denne Propagandakongregationens Præfekt var Hollænder.

Holland er ikke noget egoistisk Land og vil heller ikke være det. Men Holland vil dog være et Land med Pietet. Og nu vi staar ved Liget af en Mand, der, hvad Indflydelse i hele Verden angaar, næppe har haft sin Lige blandt sine Landsmænd i de sidste Slægtled og maaske heller ikke vil faa sin Lige i de første kommende Slægtled, saa lad os, hans Landsmænd, ogsaa takke Gud som Hollændere.

En Søn af Holland og Hollænder var denne Kirkens store Søn helt og holdent. Ogsaa som Borger i Rom og i Vatikanstaten blev han ved med at være det og skrev udtrykkeligt »Til mine Landsmænd«. Han bar sin Stammes ædle Kendetegn i hele sit Væsen og i alle sine Handlinger. Ogsaa Paven selv har jeg hørt tale til os Hollændere om »vor store Kardinal«.

Nuvel, vi katolske Hollændere har vel enkelte Mennesker, som ved deres Person og deres Gerninger er med til at skrive Verdenshistorien, men kun faa, som fylder hele Blade i Guds Kirkes Historie.

Derfor er det ikke Chauvinisme eller Forfængelighed, naar Holland i disse Dage særlig har sørget, naar det ka-

tholske Folk i Holland i Dag retter et stille, men inderligt Te Deum til Gud for alt det, som Herren har givet Verden og Kirken ved denne Hollænder.

Vi har lovet Guds Navn for den Herlighed, som han har ladet udstraale fra dette skønne Menneskeliv, og for den Kraft, som han havde lagt i denne ædle Aand og dette trofaste Hjerte. Og vi haaber, at den store afdøde har jublet Te Deum med i Himmelens Sale, hvor Te Deum aldrig skal faa Ende.

Men alligevell Ogsaa for denne Sjæl er Miserere skrevet. Ogsaa til dette Menneske lader Kirken Præsten i den sidste Time træde hen for at salve hans Sanser med den rensende Olje. Ogsaa ham er den, da han nærmede sig Evigheden, traadt i Møde med den bange Bøn: »Si iniquitates observaveris, Domine, Domine quis sustinebit. — Hvis du vilde ihukomme vore Misgerninger, Herre, Herre, hvem kan da bestaa for dig.« Ogsaa fra hans døende Mund har Syndsbekendelsen maattet lyde, ogsaa han har bedt Præsten om Syndsforladelse. Ogsaa for ham staa der skrevet, at det er gavnligt »pro defunctis exorare ut a peccatis solvantur — at bede for de afdøde, at de maa forløses fra deres Synder«.

Sikkert vil hans Dyd og hans Gerning komme ham til Gode hos Gud, men sandt er dog det Ord, en Missionsbiskop engang sagde til mig: Svær er den Dag, da Tegnene paa min Værdighed skal blive tilbage paa Jorden, og jeg skal staa foran Gud kun med Byrden af Ansvar for min Værdighed. Derfor stoler ogsaa Kardinal van Rossums Sjæl paa den Kærlighed, som vi i de helliges Samfund kan skænke de afdøde, Kærlighed ved det hellige Offer og ved den hjælpende og forløsende Bøn.

Biskopper og Præster, der her er til Stede, naar I staa for Herrens Alter, tænk da paa ham, »qui nos præcessit cum signo fidei«, der som en Apostel er gaaet forud for os med Troens Tegn. Alle I Troende, som hører mig, hjælp ved eders Bøn den afdøde at bære sit tunge Ansvar for Gud. Bed og sig med Kirken: »Requiem æternam dona ei, Domine — Herre, giv ham den evige Hvile.« Han, der ved sin Gerning og sin Bøn har villet bringe Troen og ved

Troen det evige Liv til Millioner, han beder eder nu ved Kirkens Mund: Glem mig ikke og bed for mig!

Kardinal van Rossum, det vil vi gøre! Men vi vil ogsaa give dig en anden Trøst og et andet Løfte.

Du var Missionens store Apostel. Din apostoliske Kærlighed var den Ild, som satte de hollandske Katholikers Hjerter i Brand for Missionerne. Under din Ledelse blev mange Hollændere Biskopper i de hedenske Lande, Hundreder af hollandske Præster drog til de hedenske Lande, de store Missionsorganisationer fik en Blomstring som maaske aldrig før i Verden. Vi vil bevare denne Arv! Det skønneste »In Memoriam«, det bedste Mindesmærke, som kan rejses for dig i Holland, er et offervilligt, stadig voksende Missionsarbejde. Naar du fra Himmelen ser alle vore smaa drage med i Jesu Barndomsforenings Korstog, naar du deroppe fra ser al vor Iver for Troens Udbredelse, naar du ikke mere kan tælle alle de Præster, som vi understøtter i »St. Peters Kærlighedsarbejde«, da vil din Glæde være fuldkommen, da vil din Arv blive bevaret i dit Fædreland, da vil din Aand være udødelig blandt dit Folk.

Nu maa jeg slutte. Maatte vor store afløde have fundet sin Plads eller snarlig finde den ved de andre Apostles Troner, der engang som Apostle og Biskopper har levet og virket her, hos den hellige Servatius, i hvis skønne Tempel hans Lig nu tilsidst hviler.

Requiescat in pace. — Han hvile i Fred. Amen.

Den eucharistiske Kultus i Danmark.

(Referat ved Pater J. Koch, S. J.)

(Sluttet.)

Sakramental Velsignelse og Tilbedelse.

I Altrets Sakramente er Christus ikke blot vort Offer og vor Sjælespise; han er ogsaa vor Gæst. Gud selv har opslaaet sit Telt iblandt os; Tabernaklet er hans Trone. Derfor bringer vi ham dér vor Hyldest, særlig ved de Sakramentsandagter, der holdes hver Søn- og Helligdag og i Forbindelse med Christi Legems Oktav, ved Majandagten og Fasteandagterne. De har vundet stor Yndest;

særlig synes Søstrene at kappes om at bringe Frelseren denne Hyldest, saa tit det paa nogen Maade kan lade sig gøre.

Desuden aflægger alle vore Søstre flere Gange daglig et Besøg foran Tabernaklet for at tale fortroligt med Frelserens Hjerter, for at hente nyt Mod og friske Kræfter til deres Gerning og for at nedbede Guds Velsignelse over Danmarks Kirke og Folk.

Ogsaa Lægfolk ser man hyppigt ty ind i Kirken til et Besøg hos Frelseren. Der er Kirker, særlig i København, som saa at sige aldrig er helt tomme. Disse Besøg burde maaske organiseres, saa at der til Stadighed var besøgende i Kirken, som holdt Vagt i Guds Hus; thi vel er det godt, at vore Kirker er aabne, men der indfinder sig en Gang imellem ubudne Gæster, som kommer for at vanære Guds Hus. Nogle Steder har derfor en Skare Mænd sluttet sig sammen for at holde Vagt i de sene Aftentimer, hver en halv Time om Ugen.

Hvor meget disse Besøg hos Frelseren i Tabernaklet har vundet Folkets Hjerter, ses ogsaa af det store Salg, den lille Andagtsbog: Foran Tabernaklet har haft og stadig har. Den er en Bearbejdelse af den italienske Bog: *Scintille eucharistiche* og indeholder vidunderlige Bønner og Betragtninger til Brug ved Besøg foran Tabernaklet samt nogle Messe- og Kommunionandagter.

Hver Kirke og hvert Kapel har bestemte Dage, hvor der er Tilbedelse foran det udstillede Allerhelligste, særlig paa Kirkevielsesfesten, Jesu Hjertes Fest, andre Steder, som i Sakramentskirken, den første Fredag eller Søndag. I Tilbedelseskirken paa Jagtvejen og i Assumptionskapellet paa Rygaard (Hellerup) er der Tilbedelse hele Dagen.

Nogle Steder er der i den senere Tid indført natlig Tilbedelse. Sidst hørte vi om den i Rosenkranskirken og i Tilbedelseskirken i Anledning af Kongressen. I Aarhus har man allerede i en Aarrække holdt den Natten før Langfredag og Natten før Jesu Hjertes Fest; den ene Gang varer den hele Natten, idet hver Time er tildelt bestemte Personer; den anden Gang samles alle mellem Kl. 11 og 12, først til en halv Times stille Tilbedelse, der-

efter er der Oplæsning af Jesu Taler til Apostlene og til sidst sakramental Velsignelse. En gribende og opløftende Time, denne natlige Tilbedelsestid hos Kongernes Konge, der selv vaager og beder for os Dag og Nat.

Christi Legems Procession.

Højtidsdagen for den eucharistiske Kultus er Christi Legems Fest — og dens Procession. Den holdes alle de Steder, hvor den kan holdes, de fleste Steder indenfor Kirkens Mure. Men det er jo unægtelig Hensigten med denne Procession at yde Kongernes Konge en offentlig Hyldest og aflægge en offentlig Trosbekendelse, til den eucharistiske Frelasers Ære. En hel Del Menigheder holder derfor Processionen ude i det fri, saaledes Ordrup, Amager, Roskilde, Horsens, Vejle, Dalum og Søstrene paa Strandvejen og paa Rygaard i Haven; i Haderslev og Kolding drager man gennem Byens Gader; i Pindstrup gaar Processionen over Mark og Eng. At man ikke alle Vegne vover sig ud paa Gaden, kan have følgende Grunde: 1. Det ringe Antal Deltagere. En Procession kræver jo en vis Størrelse for ikke at virke latterlig. Men denne Vanskelighed kunde afhjælpes, hvis Nabomenigheder vilde slutte sig sammen og hjælpe hinanden skiftevis paa de forskellige Søndage før og efter Christi Legems Fest. Saaledes gør man det i de katolske Lande. 2. En anden Hindring er en vis Skyhed for at stille sine Følelser offentlig til Skue; jeg vil ikke kalde det Menneskefrygt eller Mangel paa Trosmod; men hvad det end er, det er paa Tide, at vi Katholiker ryster denne Skyhed af os. I en Tid, hvor man demonstrerer for alt, særlig for det, der virker nedbrydende eller er i mod Religionen, har vi ikke Lov til at holde os indenfor Murene. Vi forsømmer simpelthen en hellig Pligt, hvis vi ikke bringer Menneskehedens dyrebareste Skatte, som er betroet os, ud til vort Folk og paa den Maade indbyder dem til at øse af de Kilder, som indeholder Lægedom for alle Saar og Kraft til et ægte kristent Liv. Det vilde derfor være et stort Fremskridt, hvis Kongressens Procession kunde blive en aarlig tilbagevendende Begivenhed. Københavns Katholiker er talrige nok til en værdig Procession, og der vilde

altid komme mange fra Provinsen. Men een Forudsætning for Processionerne bør absolut være til Stede, nemlig at vi lærer den rette Processionskultur, som kendetegnes ved: levende Tro, dyb Ærefrygt, glødende Kærlighed og handlekraftig Begejstring.

Eucharistiske Foreninger.

Ønsket om at ære Frelseren i Altrets Sakramente paa en mere effektiv Maade har ført til Stiftelsen af forskellige Foreninger, ogsaa deraf findes en Del i Danmark.

1. Den eucharistiske Forening, stiftet 1896. Den varetager Tilbedelsen den 1. Fredag i hver Maaned fra Kl. 8—8 i St. Ansgars og Rosenkranskirken i København. Den er tilknyttet Sacré-Coeur Kirkens eucharistiske Forening paa Montmartre i Paris. Formand er Hofdame Aug. Utke Ramsing.

2. Jesu Hjertes Broderskab, hvis Medlemmer ærer Frelserens Hjerte i Altrets Sakramente og derfor særlig fejrer Jesu Hjertes Fest og den første Fredag. Formand er Hs. Excellence Biskoppen.

3. Her kan nævnes de eucharistiske Sektioner i flere Maria-Kongregationer, hvis Formaal er Fremme af den hyppige Kommunion og Sonekommunionen paa Jesu Hjertes Fredag.

4. Endelig hører hertil: Christi Legems Korstog. Det er en verdensomspændende eucharistisk Bevægelse, som er stiftet efter Pavens Ønske og med de kirkelige Myndigheders Billigelse for i alle Lande og i alle Stænder at vække et intensivt eucharistisk og apostolisk Liv. Korstoget vil ikke være en Forening ved Siden af de andre, men det vil i Foreningerne, i Skolerne, i Hjemmene udbrede og bevare Bønnens og Ofrets Aand ved Hjælp af den hyppige hellige Kommunion, med eet Ord: Christi Aand og Christi Kærlighed, Christi Kongerige i Sjælene. Det er Elite-Grupper, Korstoget vil uddanne; hvorledes det sker, skal der gøres Rede for i et særligt Foredrag. I Danmark findes for Tiden ca. 600 Medlemmer af Korstoget. Lederen er Redaktøren af »Jesu Hjertes Budbringer« i Aarhus.

5. I nær Tilknytning til Eucharistien staar »Bønnens

Apostolat«, der blev stiftet i 1844 og nu tæller 30 Millioner Medlemmer. Formaalet er at fremme den apostoliske Bøn og det apostoliske Offerliv i Forening med Jesu Hjertes Bøn, som han opsender til Gud ikke blot i de Tusinder af Messer, der læses over hele Jordkloden, men ogsaa fra de talløse Tabernakler i alle Kirker og Kapeller, hvor Jesu Hjerte banker for os under Brødets Skikkelse. Derfor opofrer Medlemmerne af »Bønnens Apostolat« hver Morgen hele deres Dag for alle de Anliggender, »som Jesu Hjerte ofrer sig for paa Alverdens Altre«. Der findes ikke saa faa Medlemmer af »Bønnens Apostolat« herhjemme, men der burde være mange flere.

Fremtiden.

Eucharistisk Kultus i Danmark! Vi har nu faaet et Overblik over, hvad der ydes i 1932; man vil maaske synes, at det er altfor lidt. Men sammenligner vi Tilstanden nu med Tilstanden for kun 60 Aar siden, vil vi se en storslaaet Forandring. Dengang fandtes kun 6 Tabernakler i Landet, hvoraf to i virkelige Kirker; nu er der 69, og mange af dem staar i anseelige, ja, pragtfulde Kirkebygninger, er indbygget i Altre, der er sande Kunstværker. Det kunde ogsaa være fristende, at se, hvor meget der er blevet ydet fra Kunstens Side i Eucharistiens Tjeneste, at nævne de smukke Kirker og Kapeller, Altrene, Ciborierne, Kalkene, Monstranserne, Paramenterne, som er blevet anskaffet til Forherligelse af den i Tabernaklet skjulte Gud. Det vilde ogsaa være en taknemmelig Opgave at nævne alt, hvad der er skrevet i Bøger og Tidsskrifter til Ære for Alterets Sakramente, men det ligger udenfor dette Foredrags Ramme. Lad mig blot sige, at Sankt Thomas's Ord: *Quantum potes, tantum aude*, har givet Genlyd i Danmarks katolske Kirke:

»Hvad du mægter, tør du vove;
aldrig kan du nok ham love,
mod hans Vælde alt er smaal.«

Aldrig nok! Maatte det være Løsenet for Fremtidens eucharistiske Kultus i Danmark! Aldrig nok, baade i liturgisk, asketisk og mystisk Henseende!

Liturgisk bør vor Kultus være. Den bør nøje følge de kirkelige Forskrifter, som med en ganske vidunderlig Kærlighed og Omsorg søger at holde alt verdsligt borte fra Gudstjeneste, Altre og Kirke og foreskriver det Ceremoniel, som sømmer sig i Guds Hus. Vi kan godt sige, at den liturgiske Form for den eucharistiske Kultus er den, Frelseren selv har valgt.

Men vor Kultus bør ogsaa være asketisk, d. v. s. den bør gøre os til bedre Mennesker og frembringe i os en energisk Stræben efter Hellighed. Den bør formaa os til at bevare vore Hjerter rene for enhver Synd og til at træde frem til vor Frelser med aandelige Gaver, med Ofre, vi har bragt, og Dyder, vi har øvet, saa vore Sjæle er smykkede med de Skatte, der fryder hans Øje.

Endelig bør vor Kultus være mystisk. Jeg mener ikke den højere Mystik, men dette inderlige Venskab til Frelseren i Tabernaklet, der faar os til at tale med ham fra Hjerte til Hjerte, denne stille, dybe Fortrolighed, der opstaar ved trofast Kærlighed. Saa vil vort Hjerte efterhaanden miste Smagen for de jordiske Glæder og kun søge Ham, der er alle Sjæles og alle Engles Glæde og Salighed.

Hvis denne Kultus øves saaledes af en stedse større Kreds af troende Sjæle, vil Eucharistien blive Midtpunktet i en Bevægelse, der vil drage mange søgende Kristne. Der vil ved denne Kultus nedbedes en Strøm af Naade over mange, og uvilkaarligt vil de Sjæle, der kredser om Sandhedens Sol, føle sig draget af den Sandheds og Kærligheds Kraft, der skjuler sig i den hvide Hostie i vore Tabernakler. Give Gud, at vi alle gør vor Pligt, og at ingen svigter!

Messeofferet. *)

VII.

Formaalet med Christi Offer.

Alt, hvad vi har sagt om Offer-Formaalet i Almindelighed, gælder ogsaa om Christi Offer-Formaal i Særdeleshed.

*) Fortsat fra Nr. 29.

Det fremgaar af den Offerbøn, som Herren bad i umiddelbar Tilslutning til den hellige Handling i Nadver-salen.

Herren begynder med at sige:

»Fader . . . jeg har herliggjort dig paa Jorden ved at fuldbyrde den Gerning, som du gav mig at gøre . . . Jeg har aabenbaret dit Navn for de Mennesker, som du gav mig ud af Verden« (Joh. 17, 4. 6).

»Nu ved de, at alt, hvad du har givet mig, er fra dig« (Joh. 17, 7).

Thi:

»de har i Sandhed erkendt, at jeg er udgangen fra dig« (Joh. 17, 8),

»og de har troet, at det er dig, der har sendt mig« (Joh. 17, 8),

og at »alt mit er dit, og dit er mit« (Joh. 17, 10) —

at du altsaa fremfor nogen fortjener at kaldes Fader.

Min Fader og alles Fader.

»Hellige Fader, bevar dem i (dette) dit Navn, som du har givet mig, for at de alle maa være Eet ligesom vi« (Joh. 17, 11).

Denne Bøn forklarer Herren nu nærmere.

Først siger han, hvorledes Faderen skal bevare de troende i sit Navn:

»Fader . . . jeg vil, at ogsaa de, som du har givet mig, skal være hos mig, hvor jeg er (i dit Faderskød), for at de maa skue min Herlighed, som du har givet mig før Verdens Grundlæggelse« (Joh. 17, 24).

I Kraft af denne Herlighed er han jo Faderens Eenbaarne, »Gud af Gud, Lys af Lys, sand Gud af den sande Gud, født — ikke skabt —, af samme Væsenhed som Faderen« (Credo) og derfor »hans Herligheds Glans og hans Væsens udtrykte Billede« (Hebr. 1, 3), saa at den, der ser ham, ser Faderen, der er i ham (Joh. 14, 9. 10).

Og det er netop, hvad Herren vil: at vi i Sandhed skal kende Faderen, som vi tilbeder, for at vi maa tilbede ham i Aand og Sandhed: »thi det er saadanne, som netop Faderen søger som sine Tilbedere« (Joh. 4, 9. 10).

Indtil nu — siger han til Apostlene — »har jeg talt til eder i Billeder, men den Time kommer, da jeg ikke mere skal tale til eder i Billeder, men frit ud forkynde eder om Faderen« (Joh. 16, 25). Og til sin Fader siger han: »Retfærdige Fader: Verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og disse har erkendt, at det er dig, der har sendt mig: jeg har kundgjort dem dit Navn (ved at forklare dem, at du er mit

Ophav og deres Ophav — jfr. Joh. 1, 18), og jeg vil (iremtidig) kundgøre det« (ved at lade dem skue den Guddoms Herlighed, som jeg har af dig — Joh. 17, 25. 26).

»For at herliggøre dig« (Joh. 17, 1) — det vil sige: for at de i Aand og Sandhed maa prise dig som »alles Fader, der er over alle og igennem alle og i alle« (Ef. 4, 6).

Hvorledes vil Herren nu bringe os saa vidt, at vi kan skue hans Guddoms Herlighed?

Den hellige Johannes siger et Steds i sit første Brev: »Hvo, som ikke elsker, kender ikke Gud: thi Gud er Kærlighed« (1. Joh. 4, 8. 9).

Det vil sige: at vort Kendskab til Gud er betinget af vor Kærlighed til ham. Vi kan kun lære ham fuldkomment at kende ved at elske ham fuldkomment.

Men fuldkomment vil sige: at elske ham med en Kærlighed som den, hvormed han elsker sin eenbaarne Søn og i sin Søn sig selv.

For at lære ham fuldkomment at kende — det vil sige: skue ham, som han er (1. Joh. 3, 2) — maa vi derfor opfyldes af hans egen Kærlighed til Sønnen.

Det er da ogsaa netop det, Herren vil: »at den Kærlighed, hvormed du har elsket mig, maa være i dem« (Joh. 17, 26).

Og det vil han selv bevirke ved at give os Del i den Kærligheds-Natur, som han har af sin Fader — derfor tilføjer han: »og jeg i dem«.

Hans Tanke er da denne:

ligesom hans Fader i evig Kærlighed har meddelt sig selv til ham, den Eenbaarne (Jo. 5, 26), saa at han som evig Søn af evig Fader i Kraft af sin Væsens-Enhed med Faderen erkender og elsker Faderen saaledes, som Faderen erkender og elsker ham (Luk. 10, 22),

saaledes vil han — for at aabenbare os Faderens Herlighed — meddele sig selv til os, for at vi i Kraft af denne underfulde Delagtiggørelse i hans Guddom maa kunne erkende og elske ham og i ham Faderen paa samme Maade, som vi er kendt og elsket af dem.

Altsaa: Faderen i ham og han i os, for at vi skal leve ved ham saaledes, som han selv lever ved Faderen.

Dette maa nu ses paa Baggrund af Synden i Verden — det vil sige paa Baggrund af den Kendsgerning, at det første Menneske — Adam — ved sin Synd i Edens Have skilte sig og hele vor Slægt ud af det Kærligheds-Samfund med Gud, hvori han levede.

Paa Baggrund af dette faar vor Delagtiggørelse i Guds Natur jo Karakter af en Tilbagevenden til en tidligere

Tilstand og en Genoprettelse af et Forhold, der tidligere er gaaet i Stykker.

Og dermed Karakter af en Udsoning.

Nu er det for Forstaaelsen af Christi Offer af allerstørste Betydning, at man holder sig for Øje, at denne Udsoning ikke er kommet i Stand, fordi vi har villet det, men fordi Faderen i sin evige og uforanderlige Faderkærlighed alt til Trods har villet drage os ind i det Kærligheds-Samfund, hvori han og Sønnen lever med hinanden.

»Deri« — siger den hellige Johannes — »findes Kærligheden, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket os og udsendt sin Søn til Forsoning for vore Synder« (1. Joh. 4, 10).

Dette er af allerstørste Betydning for Forstaaelsen af Christi Offer — ja, det er simpelthen Forklaringen paa, at Herren har frembaaret et Offer.

Thi Formaalet dermed var ene og alene: at opnaa, at vi maatte faa Del i den guddommelige Natur og dermed inddrages i hans og Faderens Kærligheds-Samfund, skønt vi ikke elskede Faderen.

Det siger Herren selv med klare Ord:

»Fader,« siger han, »jeg helliger mig for dem« — det vil sige: skænker og overgiver mig til dig — »for at de ogsaa maa helliges i Sandhed« — det vil sige — »for at de maa være i os, ligesom du, Fader, er i mig og jeg i dig . . . for at de alle maa være Eet, ligesom vi er Eet: jeg i dem og du i mig, saa at de maa være fuldkomnede til Eet« (Joh. 17, 19. 21-23).

Vi skal i det følgende se, hvorledes dette Offer-Formaal forklarer alt: den hellige Handling i Nadversalen, Lidelsen paa Korset og den stadig gentagne Frembærelse i Messen.

(Fortsættes).

Hubert Messerschmidt.

G. K. Chesterton om Jesuiterne.

»Til Tider er det, som levede vi ikke i een Verden men i to Verdener, i to forskellige Aarhundreder samtidig. Denne underlige Følelse konstaterede jeg nærmest ved Læsning af Dagbladene, der forekom mig aarhundredgamle, mens jeg kun i lærde og ikke videre kendte Bøger kunde

finde virkelig nye Idéer. Tit er de Bevivenheder, der omtales i Bladene, kun Blad-Begivenheder. Tit er de imidlertid virkelig hændt, det er blot, som var de hændt for lange Tider siden, som holdt de Liv i en imaginær Verden, som ikke er til mere. Astronomerne plejer at sige, at, hvis Lyset fra fjerne Stjerner kunde fortælle os, hvad der gik for sig paa disse Stjerner, vilde det være Tildragelser, der laa Evigheder tilbage, og som forlængst var forbi. Det er meget vanskeligt at forklare denne Følelse af at leve ligesom paa to forskellige Planer. Jeg vil derfor tage et Eksempel, der er typisk: nemlig Jesuiterne. For nogle Aar siden udkom der en Bog om Jesuiterne, som var temmelig betydningsfuld: den kendetegner et Vendepunkt i hele den europæiske Filosofi og Historiekrivning. Den var skrevet af en Mand, der ikke havde mere med Katholicisme at gøre end med Kannibalisme. Det var en ganske almindelig Lærd, jeg tror af jødisk Afstamning, men sikkert helt og holdent rodfæstet i præjsisk Materialisme og Skepticisme (Fürlöp-Miller). Han vidste Besked om saare meget og besad en uhyre Intuitionsevne angaaende Ting, som han ikke vidste Besked om. Han tog hele den internationale antiklerikale Legende om Jesuiterne og vendte op og ned paa den. Han vidste, at Jesuiterne ganske som de Liberale kæmpede for Frihed; at Jesuiterne som den verdslige Renæssance stræbte efter en Genfødelse af Verden; at Jesuiterne som Nietzsche og Overmennesker værdsatte Viljens straalende Skønhed. Kort sagt, han drejede Halsen om paa en Fordom. Den lærde jødiske Fritænkergjorde det af med den jansenistiske Legende, der har afstedkommet saa megen Forvirring i hele den moderne Historie. Det kalder jeg en moderne Begivenhed, og det en Begivenhed, der ikke blot sker i moderne Tid, men en Begivenhed, der sker i moderne Aand, gør denne mere moderne end hele Modernismen Og saa vender jeg Blikket mod det, som udasede gamle Politikere har bedrevet imod Jesuiterne i Spanien, og som udasede gamle Journalister har sagt dem paa; og jeg konstaterer, at dette ikke var nogen moderne Begivenhed. Det er noget, som i Virkeligheden slet ikke hører Tiden til. Det hører hjemme i Sind og Mindelser hos Mennesker, der stadig lever i et svundet Aarhundrede. Det hører ikke hjemme i den Verden, hvor vi nu lever — naar vi taler om Nutiden, saa tænker vi for Eksempel paa en Mand som Aldous Huxley, en Mand som T. S. Elliot, eller en hvilken som helst anden Mand, der er ung og forstandig nok til at vide, hvad moderne Historie er. Deres Moralbegreber er sandsynligvis anderledes end mine. Men ganske sikkert tror de ikke, at Jagten paa »de sorte, slimede Jesuiter, der kryber sammen

bag Gardinerne i ødelagte Huse«, er nogen moderne Historie. De anser den for en gammel, fortærsket og forbandet idiotisk Historie. Denne Historie er dog hændet i Spanien. Denne Historie spøger dog stadig i Hovedet paa udasede gamle Politikere og udasede gamle Journalister. I den intellektuelle moderne Verden er den ingen virkelig Historie. Den er i Ordets egentlige Forstand en Historie om Genfærd.«

St. Josephs Børnehavn.

I. Uddr. af Regnskab o. Virksomheden i St. Josephs Børnehavn i Tiden 1. April 1931—1. April 1932.

	Indtægt:	Udgift:
Aarsbidrag 1931.....	524 00	
Gaver.....	168 97	
Børnene fra Børnehaven indbetalt.....	1245 76	
Statens Tilskud.....	1400 00	
Kommunens Tilskud.....	950 00	
» » (ekstrordinært, kun for 1931).....	800 00*)	
Renter i Banken.....	28 05	
Leder og Medhjælper.....		2670 00
Rengøring og Materialer hertil.....		397 37
Husleje.....		912 00
Telefon.....		69 00
Assurance.....		3 00
Brændsel.....		93 75
Kogegas og Belysning.....		39 66
Mælk til Børnene.....		344 92
Materialer til Børnenes Arbejder.....		121 37
Vask.....		30 66
	5116 78	4681 73
Tilovers paa Driftsaaret 1931-32....		435 05
	5116 78	5116 78

Tilovers paa Driftsaaret 1931-32.... Kr. 435 05

Tilovers pr. 1/4 1931..... » 1300 65

Kassebeholdning 1/4 1932.... Kr. 1735 70

II. Børnehavnens Virksomhed.

Børnehaven har i Driftsaaret gennemsnitlig været besøgt af 19 Børn (Halvdelen Katholiker). Sundhedstilstanden har været god.

*) Kun herved opnaaet Overskud paa Driftsaaret.

Betalingen for katolske Børn:

2,00 Kr. pr. Uge pr. 1 Elev + 0,20 i Brændselspenge,
3,00 » » » » 2 Søskende,
4,00 » » » » 3 Søskende.

Desuden gives halve og hele Fripladser, naar det er meget nødvendigt, men dette maa i hvert enkelt Tilfælde sanktioneres af Overinspektionen for Børnehaverne.

Betaling for ikke-katolske Børn:

2,50 Kr. pr. Uge pr. 1 Elev + 0,20 i Brændselspenge,
4,40 » » » » 2 Søskende,
6,60 » » » » 3 »

og der gives i intet Tilfælde Friplads til Protestanter.

2 Gange om Dagen faar Børnene varin Mælk.

Det søges at opnaa Sommerophold for Børnene, men dette maa betales særskilt.

I Sygdomstilfælde betales kun $\frac{1}{4}$ af den akkorderede Pris, og i Tilfælde af Udmeldelse i Anledning af Sygdom betales samtidig 14 Dage frem i Tiden.

I Tilfælde af Epidemier følges samme Freingangsmaade.
St. Josefs Børnehaves Adresse er: Nivaagade 1, St.

Da Børnehaven er det Sted, hvor Børnene er hele Dagen, maa den saa vidt muligt søge at erstatte Hjemmet, og vi, som har Børnene hele Dagen, maa prøve paa at være dem i Moders Sted ved at tage Del i deres smaa Sorger og Glæder samt i det hele taget søge at hjælpe, vejlede og opdrage dem.

Børn elsker at efterligne de voksne og vil helst gøre det samme som disse. Denne Trang søger vi at efterkomme ved at lade alle, baade store og smaa, Dreng og Piger, hjælpe med i det daglige Arbejde, som f. Eks. at dække Bord, vaske op, sørge for, at Legetøjet efter Brug bliver lagt pænt og ordentligt paa Plads. Faar en af de store en enkelt Gang Lov til at vaske og rede de smaa, da føler han eller hun sig meget »stor«, og Ansigtet straalere af Glæde over den Tillid, der er blevet dem vist. Ved blot en lille Smule Vejledning lærer Børnene hurtigt selv at se, om alt er hyggeligt og ordentligt i Børnehaven.

Men det er ikke alene det huslige, Børnene holder meget af, de vil ogsaa gerne lave smaa Ting, som de kan tage med hjem til Far og Mor, og den Trang søger vi at imødekomme ved at lade dem klippe, tegne, kolorere osv.

Da der i vor Tid lægges megen Vægt paa Gymnastik for at udvikle Barnets Legeme sundt og harmonisk, gør vi ogsaa daglig Gymnastik til Musikledsagelse. Samtidig med at Legemet faar Motion, udvikles Børnenes Øre for Musik og deres Sans for Rhythme. Musik og Sang har stor

Betydning, den kan hjælpe et trodsigt og vanskeligt Sind. Børnene vælger altid selv Sangene.

Om Sommeren søger vi ud i Naturen, saa godt det lader sig gøre i en stor By, og derude prøver aabne Børnenes Øjne og Ører for Naturens Storhed.

Jeg har hermed prøvet at vise, hvordan Børnehaven søger at erstatte Hjemmet i den Tid, hvor Mødrene er paa Arbejde og ikke selv kan tage sig af Børnene.

Karen Elisabeth Bonne.

Børnehavens Venner bedes tegne sig for et aarligt Bidrag, 5 à 10 Kr. f. Eks., og Bidraget opkræves paa de af Bidragyderne ønskede Tider.

Børnehavens Kasserer er Hr. Muremester *A. V. Günther*, Bangertsgade 11, København. N. Postgiro-Konto Nr. 24,045. Telefon Central 4110.

Sign./ *Cay Benzon*,

Præst,

Formand f. Bestyrelsen.

Fra den vide Verden

Rom.

I Acta Apostolicæ Sedis fandtes for nylig en interessant Udtalelse fra Sakramentkongregationen angaaende Spørgsmaalet om den tidlige Firmelse. Der indskræpes heri, at dette Sakramente bør — i Overensstemmelse med Codex Juris Canonici § 788 — meddeles Børnene i 7-Aars Alderen, med mindre gode og alvorlige Grunde taler derimod. I nogle Lande, f. Eks. Spanien og Dele af det latinske Amerika og Sicilien, har der hidtil hersket den Skik at meddele Firmelsen til de spæde Børn umiddelbart efter Daaben, hvilken Skik, bestemmer Kongregationen, kan bevares, hvor gode og alvorlige Grunde taler derfor, omend Regelen fra den kaoniske Lov saa vidt som muligt bør indføres. Endvidere erklærer Kongregationen, at det er mere i Overensstemmelse med Sakramentets Natur og Virkninger, at det meddeles før den første hellige Kommunion, da det jo som et Tillæg til Daabens Sakramente skænker Helligaandens Naadegaver i deres Fylde. Dog bør ingen, som har opnaaet den Alder, hvor de med

Velsignelse kan modtage den hellige Kommunion, opsætte dette sidste, fordi de endnu ikke har faaet Firmelsens Sakramente. — Sammesteds i den kaanoniske Lovbog, hvor ovenomtalte indskærpes, bliver der ogsaa gjort opmærksom paa, at en enkelt kun bør staa Fadder til een eller to Personer, hvis ikke en god Grund foreligger for, at han faar flere overdraget at staa Fadder til.

MEDDELELSE FRA REDAKTIONEN.

Da Redaktøren af »Nordisk Ugeblad« er blevet syg, har Bladets tidligere Redaktør, Pastor Bernh. Jensen foreløbig overtaget Redaktionen; Adresse Boyesgade 8, 3 Sal, København V., Telefon Vester 7515; Træffetid Kl. 10—11.

I Tiden fra Mandag den 17. Oktober Kl. 5 til Fredag den 21 Oktober efter Messen holdes en

Iukket Kloster-Retræte for Damer

i Assumptionsklostret paa Rygaard.

Opholdet koster 10 Kr., alt iberegnet. Salmebog medbringes. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til: P. Herm. Lucas S. J., Stenosgade 4, Kbhvn. V., eller; Forstanderinden, Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup.

S.M.D.M. 10-Aars-Fødselsdagen fejres ved en **Fest** i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A, Mandag den 19. September Kl. 8 pr. — Alle Medlemmer bedes møde, og alle forhenværende Elever er hjertelig velkomne.

Styrelsen.

AC. Onsdag den 21. Sept. stud. jur. Peder Olav Hansen: For Arv — for Gæld. Medlemsaften.

Credo's Septemhernumner indeholder flg.: Den nye Overhyrde for Oslo Apostoliske Vikariat, av K. Kjeldstrup, S. 225. — Dogmatisk-psykologiske Undersøgelser over den lutherske og den tridentiske Rettærdiggørelseslære, av Alfons Hilmer S. J., S. 227. — Julius Langbehn: En tysk konvertit, av F. J. Linders, S. 234. — En fara för kristenheten och världsfreden, av Gustav Armfelt, S. 240. — Tilbageblik paa den eukaristiske Kongres, av A. Menzinger S. J. (2 ill.), S. 243. — Den hl. Kommunionens väsentliga frukter, av J. van Gijssel, S. 246. — Från Credos torn, av E. Sandquist (en ill.). S. 251.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en privat Lærer til Herskabsbørn; en Salgsagent.

Plads søges:

af en Dame ved Husgerning, 50 Øre i Timen; en Sygeplejerske; en Barnepige; en Bypige til Forretning; ung Pige (16 Aar) ved let Husgerning; en Maskinpasser; en Sygepasser og m. andre.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbh. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Sept. 18. S.	18. Søndag e. Pintse,	Sept. 25. S.	19. Søndag e. Pintse. — <i>I konsekrede Kirker:</i> Kirkevielsesfest.
19. M.	Januarius og Lidelsesfæller.	26. M.	Cyprian og Justina. — <i>I konsekr. Kirker:</i> KIRKEVIELSESFEST.
20. Ti.	Eustachius og Lidelsesfæller. — Vigilie.	27. Ti.	Cosmas og Damian.
21. O. *)	Matthæus, Apostel og Evangelist. — <i>Tamperdag.</i>	28. O.	Wenceslaus, Hertug af Böhmen.
22. T.	Thomas af Villanova.	29. T.	MICHAEL, Ærkeengel.
23. F. *)	Linus — <i>Tamperdag.</i>	30. F.	Hieronimus.
24. L. *)	Maria, de fangnes Befrielse. — <i>Tamperdag.</i>	1. L.	Gudsmoders Lørdagsmesse. — <i>I konsekr. Kirker:</i>
	*) <i>Faste- og Abstinensdag.</i>	6. Dag	i Oktaven.

Sept. Ugens Messebønner.

18. S. 18. Søndag e. Pintse (734—563); 2. Sæt Bønner: Joseph af Cupertin (1080—918).
19. M. Januarius og Lidelsesfæller (1081—919).
20. Ti. Vigilie ((1)—[1] med særligt Evangelium (1082—920); 2. Eustachius og Lidelsesfæller ((28)—[28]). — *Eller:* Eustachius og L. ((27)—[28]); 2. Vigilien ((2)—[2]), Slutningsevangelium: Vigiliens (1082—920).
21. O. Matthæus, Apostel og Evangelist (1083—920); 2. Tamperdagen (717—553), Slutningsevangelium: Tamperdagens (720—555).
22. T. Thomas af Villanova (1085—928); 2. Mauritius og Lidelsesfæller.
23. F. Tamperdag (722—556); 2. Linus ((9)—[9]), 3. Thecla (1086—929). — *Eller:* Linus (1086—929); 2. Tamperdag (723—556), 3. Thecla (1086—929), Slutningsevangelium: Tamperdagens (307—832).
24. L. Tamperdag (725—558); 2. Maria, de fangnes Befrielse (1087—930), Slutningsevangelium: Festens ((91)—[95]). *Eller:* Maria, de fangnes Befrielse (1087—930); 2. Tamperdagen (725—558), Slutningsevangelium: Tamperdagens (732—561).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Min kære altopfrende Moder

Nathalie Francisca de la Fontaine

er den 14. September indgaaet til den evige Hvile.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Overpostbud

A. de la Fontaine.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA 12 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form. Der kan ogsaa gives Besked pr. Telefon Nora 6266.

Nr. 39.

Søndag den 25. September

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Eucharistien og det danske Folk. — Messeofferet. VIII. — Det russiske St. Georgs Kollegium i Namur. — »St. Mariæ Drengeskoles Minde«. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 19, 28-20, 19.

Forskel mellem den vises og den taabeliges Adfærd.

1. Naar det gælder om at irettesætte.

Udskælder nogen i Vrede, kommer hans Irettesættelse i Strid med Sandheden; der findes ogsaa en Dømmesyge, som paa ingen Maade kan godkendes. Andre derimod forstaar at tie, og det er de kloge.

Hvor langt bedre er det ikke at paatale (en Fejl) og give (Synderen) Lov til at tilstaa og undskylde (sin Brøde) frem for at gaa med (skjult) Harme i Hjertet!

Som en Gildings Begær vanærer en ung Pige, saaledes er det med den, som bruger Vold og er uretfærdig i sin Dom.

Hvor er det ikke godt at vise Anger, naar du bliver irettesat; for saaledes slipper du (igen) fri fra din forsættelige Synd! 19, 28-20, 4.

2. Naar det gælder om at tale eller tie i rette Tid.

Der er mange, som tier og anses for vise; og mange er forhadte for deres rappe Munds Skyld.

Mange tier, fordi de ikke ved, hvad de skal sige; andre tier, fordi de kender det rette Øjeblik (for deres Ord).

Den vise tier, til Tiden er inde; Praleren og Taaben derimod agter ikke paa nogen Tid.

Den meget talende skader sig selv, og den, der anmasser sig (Lærer)myndighed over andre, bliver forhadt. 20, 5-8.

3. Naar det gælder om at bedømme Ting og Forhold rigtigt.

Et slet Menneske kan have Held med sig i sin onde Gerning, men Heldet vender sig til hans egen Ulykke.

Der findes Gaver, som ikke bringer Gavn, og der er dem, som giver dobbelt Udbytte.

Der er en Fornedrelse, som skyldes stor Anseelse; men mangan en løfter ogsaa sit Hoved op af ringe Kaar.

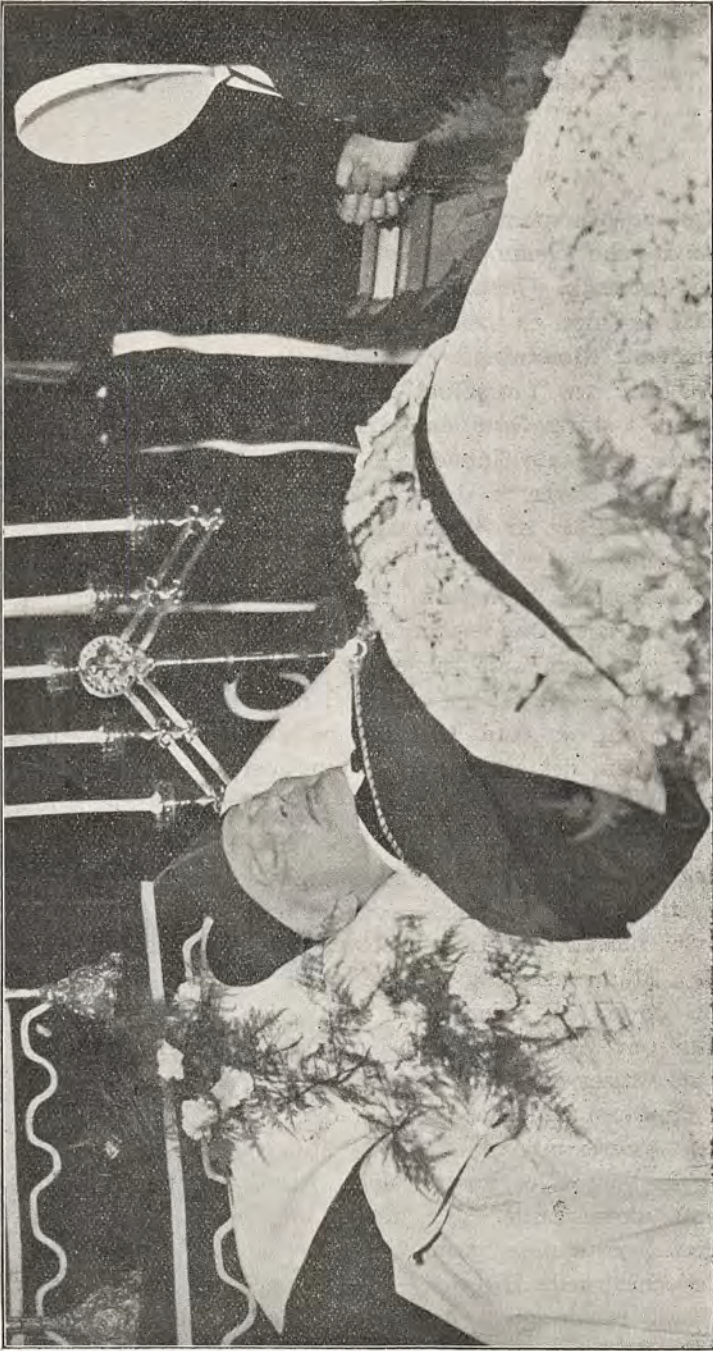
Mange køber meget for en billig Penge, men maa siden sætte syvfold til.

Naar den vise taler, gør han sig afholdt; Taabens Venligheder derimod er spildt Umage.

Taabens Gaver gør dig ingen Gavn, for hans Øjne lurer paa syvfold Erstatning. Han giver lidet og beskæmmer meget; lukker han Munden op, udspyr han Ild.

Der er dem, der laaner i Dag og kræver tilbage i Morgen; en saadan er forhadt.

En Taabe har ingen Ven og faar ingen Tak for sine Gaver. Thi de, der spiser hans Brød, er falske Tunger. Hvor ofte og af hvor mange bliver han ikke holdt til Grin! Thi, hvad han skulde beholde, giver han bort uden Eftertanke, og hvad han ikke skulde beholde, behandler han paa samme Maade. 20, 9-19.

Kardinal van Rossum paa lit de parade.

Eucharistien og det danske Folk.

Tale ved den eucharistiske Kongres i København.

Af *Enoch Hjorth*.

Det er ofte hændt mig som ganske ung, at jeg har siddet i dybe Tanker og tabt mig bort i Drømme om det gamle Jødefolks Historie.

Det er med en sælsom Betagelse, man lytter til disse enestaaende Beretninger om et Folk, som i saa mange Henseender var forskelligt fra andre. Og ser vi hen til det, som i større Grad end andet satte Skel mellem dette Folkeslag og dets Naboer, — Forholdet mellem Israel og Gud, — da bliver vi slaaet af den Kendsgerning, at: her staar vi overfor en Menneskeslægt, for hvem Gud ikke fremtraadte som et Begreb eller en Idé af større eller mindre Klarhed, — men som levende Virkelighed, der var med i Jødernes Dag — Søgn som Hellig.

Der er nogen, som mener, at i de ganske unge Aar er vor Sjæl mere vaagen og søgende, hungrende og tørstende efter Visdom om Gud end paa nogen anden Tid; — jeg ved ikke, om det er rigtigt; — men det er rigtigt, at den finder de særeste Veje at gaa, — og vælger sig undertiden de sælsomste Udtryk for det Liv, der rører sig i os.

Jeg mindes, at jeg en Tid lang var saare misundelig paa dette gamle Jødefolk, — og ønskede mangen Gang, at det var blevet min Lod at leve i hin Tid, da Abraham boede i Mamrelund og fik Besøg af de højhellige trende, — da Jacob gik hjemmefra ud i den vide Verden og drømte om Himmelstigen, saa vi husker det endnu, — eller da Moses og Aron drog op med alt Folket fra Ægyptens Trældom og begav sig paa den lange Vandring.

Jeg drømte mig som en ung Mand, der laa i Teltet i Sinai Ørk og ikke kunde sove. Rundt om mig i Lejren var alt blevet stille. Jeg havde mig en Flænge i Teltvæggen, hvorudaf jeg kunde kige, og laa og spejdede op i den stjernestrøede Himmel — og grundede paa Løftet, som Gud havde givet de troendes Fader. Jeg vidste, at højt over Stjernemarken bag Himlenes Hvælvinger stod

Guds evige Trone, og dog var der noget, som drog mit Øje en anden Vej — mod Jorderigs lavere Egne.

Hvad var det for en Lysning udenfor Løjren? Hvad var det for et Skær, som lyste os ind i Sjælen, saa vi bævede i Undren? Hvad var det for en Ild, som brændte for os i Natten?

Det var Verdens Skaber og Opholder; ham, for hvem alle Kloder svinger sig i Krans; ham, som bød os drage op fra Ægypti Land og var med os paa Vandringen; — han var foran os: ved Dag i en Skystøttes Skikkelse, — ved Nat i en Ildsøjle; det var ham, som brændte i Tornebusken, der ikke fortæredes; — det var ham, som er, — som var, — og som kommer; som ikke ved af Omskiftelse: Gud selv! Af den haarde Klippe lod han Vandene springe, som læskede vore støvede Ganer, — og ved Morgen havde han dækket os et Bord med Himlens Manna; vi behøvede blot at bøje os for at faa det. Ja sandelig: Guds Telt var blandt Menneskenes Børn.

Det var saa let at tro paa Gud og agte hans Bud, — tænkte jeg, — naar Gud var os stadigt for Øje — og selv gav os at spise og drikke; — det var saa let at finde Vejen, naar han ledte vort Spor. Det var saa godt alt sammen. Og trygt lagde vi os til Ro ved Aftenstid, — thi: Israels Gud var foran os, og han sluttede vort Tog.

Men jeg levede jo i en anden Tid — og var ikke med paa hin lykkelige Færd, hvor meget jeg end var fortrydelig derover. Det forekom mig, at jeg levede i en Slægt, hvilken det var overladt at vinde Styrke alene i Mindet om tidligere Tidens Glans, — selvom vore Kampe og Farer var de samme som for alle Slægter.

Der var en Verden af Smuds og Ugudelighed, som vi var brudt op fra. Ogsaa vi havde givet os ud paa Vandring i farefulde Egne. Følte ikke ogsaa vi et Løfte over os om Rejsens Endemaal? Drømte vi ikke om et lovet Land?

Men hvorledes finde Vejen? Hvem skulde klarne os Drømmen — og hvem gøre den til Virkelighed? — i det 20de Aarhundrede — i Teknikens, Arbejdsløshedens — og Usikkerhedens Tidsalder.

Prøv at skildre for en Verden i Uro og Opbrud —
hine Stammers Kaar under Guds direkte Førerskab og
Beskyttelse, — og vilde vi ikke alle samstemme i et: Giv
os saadanne Kaar at vandre under, da vil vi paany fatte
Lyst og Mod!

(Fortsættes.)

Messeofferet.

VIII.

Offerhandlingen i Nadversalen og Lidelsen paa Korset.

Vi har i en tidligere Artikel sagt, at Herren ved den sidste Nadver paa begyndte, hvad han fuldendte paa Korset. For at man nu ikke uden videre skulde beskyldes os for at fremsætte vore egne selvkloge Paastande, bragte vi i en følgende Artikel en Række Udtalelser af Mænd, hvis Rettroenhed og Autoritet i Trossager de fleste vel nok vil vogte sig for at bestride.

Vi skal nu forklare, hvad vi egentlig mener med, at Herren paa begyndte i Nadversalen, hvad han fuldbragte paa Korset.

Vi har tidligere sagt, at man baade før og under den Gamle Pagt slagtede og stegte Offerdyrene, fordi man vilde berede Gud et Maaltid.

At Maaltidet var beredt Gud og altsaa var en Offergave til ham, gav man til Kende paa forskellig Vis. Man lagde for Eksempel Offerdyret paa et Offeralter, og i saa Tilfælde skulde Præsterne vedligeholde Ilden. Eller Præsterne udgød Blodet af Offerdyret foran Alteret. Eller de indviede Offerdyret til Gud, førend det blev slagtet, ved at besprænge det med Spelt iblandet Salt — hvoraf Ordet im-molare kommer, saaledes som vi tidligere har forklaret.

Nu er det i denne Forbindelse af største Betydning at holde sig for Øje, at naar Offerdyret ved en rituel Handling indviedes til Gud, førend det blev slagtet, saa blev det ved denne rituelle Handling tillige indviet til at

slagtes. Indvielsen betød, at det skulde overrækkes Gud slagtet og tilberedt som Spise.

Det var derfor kun en Følge af den rituelle Indvielse, naar Offerdyret bagefter blev slagtet — det skete i Hensigt til den.

Offeret blev med andre Ord bragt ved den rituelle Offerhandling og fuld-bragt ved Slagtingen.

Paa ganske samme Maade forholder det sig med Christi Offerhandling i Nadversalen og hans Lidelse paa Korset Dagen efter: ved Offerhandlingen i Nadversalen blev det Guds Lam skænket og viet Gud og dermed tillige viet til at slagtes, og det skete næste Dag paa Korset.

Derfor siger vi, at Offeret blev bragt Gud ved den hellige Handling i Nadversalen og blev fuldbragt næste Dag paa Korset — eller — hvad der kommer ud paa eet — paaabegyndt i Nadversalen og fuldbyrdet paa Korset.

Det forekommer os, at denne Forklaring af Forholdet mellem Nadverofferet og Korsofferet ikke er andet end, hvad Forfatteren til Hebræerbrevet lærer os som aabnbare Sandhed, naar han siger, at Christus kun har forrettet een eneste Offerhandling — »det gjorde han een Gang for alle, da han frembar sig selv« (7, 27) — og at han gjorde det paa Melchisedechs Vis — da »Herren har svoret og ikke skal angre det: du er Præst i Evighed paa Melchisedechs Vis« (7, 17. 22).

Hermed er jo sagt, at Christus ikke har forrettet nogen præstelig Handling, da han led paa Korset, men kun i Nadversalen, da han frembar sig selv som et »rent Madoffer« — og altsaa ofrede »paa Melchisedechs Vis«.

Men naar Herren ikke har forrettet nogen præstelig Offerhandling, da han led paa Korset, saa har hans Lidelse intet med et Offer at gøre, hvis det ikke bringes i Forbindelse med Offerhandlingen i Nadversalen, saaledes som vi ovenfor har gjort det.

Det forekommer os derfor, at den givne Forklaring ikke saa meget er vor, som Skriftens.

Dens Rigtighed bestrides imidlertid fra meget forskelligt Hold. Idet ikke-katholske Theologer glat nægter, at Herren har forrettet en Offerhandling i Nadversalen. Og mange katholske Theologer paa det bestemtteste hævder, at Herren har forrettet en præstelig Offerhandling paa Korset.

Vi skal derfor fremføre, hvad vi har at svare den ene og den anden Part.

Overfor den ikke-katholske Paastand, at Herren ikke har forrettet nogen Offerhandling i Nadversalen, vil vi for det første henvise til Hebræerbrevets Ord om, at Christus er indsat af Gud til at være Præst efter Melchisedechs Vis. Meningen med disse Ord er tydelig nok, at Gud har sat ham til som Præst for det nye Guds Folk at frembære »et rent Madoffer« (Mal. 1, 11) saaledes som i sin Tid Melchisedech (1. Moseb. 14, 18).

Man kommer derfor ikke uden om enten at maatte paastaa, at Hebræerbrevet ikke er Guds Ord og altsaa ufejlbart i sin Belæring, eller at maatte indrømme, at Christus har frembaaret et rent Madoffer bestaaende af Brød og Vin, og at alt tyder paa, at han gjorde det ved den sidste Nadver.

Eet vil vi imidlertid gerne indrømme, og det er, at man ikke af Evangeliernes Beretning om den sidste Nadver kan bevise, at Herren der frembar et Offer paa Melchisedechs Vis — det kan vi trygt indrømme, naar Kirkemødet i Trento ikke har turdet paastaa det modsatte.

Paa den anden Side mener vi, at man kan udlede det af Herrens Ord i Synagogen i Kapernaum. Han sagde jo blandt andet dette: »Min Fader vil give eder et sandt Brød fra Himlen. Thi det er et Guds Brød, der kommer ned fra Himlen ... Jeg er dette Livsens Brød og dette Brød, som jeg vil give, er mit Kød for Verdens Liv« (Joh. 6, 32. 52).

Disse to Udtalelser: »Min Fader vil give eder et sandt Brød fra Himlen« og »dette Brød, som jeg vil give« kan man efter vor Mening kun rime sammen ved at sige, at Herren her forjætter, at han senere vil skænke sig selv til sin Fader som et Livsens Brød til Liv for Verden, og at Faderen paa sin Side vil give Verden denne himmelske

Føde. Men hvis det er Meningen med Herrens Ord, da har Herren forudsagt, at han senere vilde frembære et Offer paa Melchisedechs Vis — at ofre vil jo netop sige at skænke og vie Gud en Gave. Og saa kan der vel heller ikke være nogen som helst Tvivl om, at han gjorde det ved den sidste Nadver, da han indstiftede og forordnede Alterets helligste Sakramente.

Vi skal til Slut ogsaa minde om en anden Udtalelse i Hebræerbrevet. Det hedder der engang, at Christus »ved en evig Aand frembar sig selv lydeløs til Gud« (9, 14). »Ved en evig Aand« kan kun betyde: ved Helligaandens Medvirken — cooperante Spiritu Sancto, som det hedder i den anden Bøn efter Agnus Dei. Og hvorfor ved Helligaandens Medvirken? Fordi Herren i Følge Forfatteren til Hebræerbrevet frembar sig selv til Gud paa Melchisedechs Vis, det vil sige: som et Livsens Brød og en Frelsens Drik. Men det gjorde Herren ved at forvandle Brødet og Vinen til sit sande Legeme og sande Blod, og det gjorde han — og kunde han kun gøre — cooperante Spiritu Sancto: ved Helligaandens Medvirken.

Overfor mange katholske Theologers Paastand, at Herren har forrettet en præstelig Offerhandling paa Korset, vil vi gøre følgende gældende:

1) Under hele sin Lidelse forholdt Herren sig rent passiv — han led blot. Men at lide er ikke det samme som at ofre. Ellers ofrede samtlige troende, saa tit de lider med Taalmod. Og det vilde være ganske med Urette, at man talte om at ofre i egentlig og i uegentlig Forstand. Alle ofrede i saa Tilfælde i samme Forstand: Præsten, Martyren, den syge, den, der tager Livets Skuffelser med et kristeligt Sind, saavel som den, der lider »for Retfærdigheds Skyld«.

Nu er det en Trossætning, at Christus har ofret i egentlig Forstand. Altsaa maa der være en Forskel imellem at ofre i egentlig Forstand og at ofre i uegentlig Forstand.

Men naar der er en Forskel, kan den kun bestaa deri, at Offer - Begrebet i det ene Tilfælde er opfyldt til Fuldkommenhed, efter Aand og Bogstav, derimod ikke i det andet. Da vi nu ved at ofre forstaar: at

skænke og vie Gud en synlig Gave, kræves der, for at man kan tale om et Offer i egentlig Forstand, at man har en synlig Gave, og at denne skænkes og vies Gud. At dette maa ske paa en synlig Maade, ved en synlig Handling, siger sig selv. En synlig Gave kan jo da kun paa synlig Maade gaa over i en andens Eje.

Hvis Christi Offer paa Korset, betragtet i sig selv og for sig selv, var et Offer i egentlig Forstand, maatte Herren altsaa under selve Lidelsen have foretaget en Handling, hvoraf det fremgik, at han skænkede og viede sig selv til Gud, og det har han ikke.

2) Hvis Christi Lidelse og Død er et Offer i egentlig Forstand ganske uafhængigt af Offerhandlingen i Nadversalen, saa har Herren ikke kun ofret sig een Gang og det paa Melchisedechs Vis saaledes, som Forfatteren til Hebræerbrevet lærer os.

Vi henviser i øvrigt til, hvad vi har sagt i Artiklen om »den mystiske Slagtning« (N. U., S. 543 ff.).

Vi maa derfor paa det allerbestemtteste hævde, at Offerhandlingen i Nadversalen og Lidelsen paa Korset udgør en uløselig Enhed, eet eneste Offer, idet det er Offerhandlingen i Nadversalen, der berettiger os til at tale om et Offer i egentlig Forstand, og Lidelsen paa Korset, som gør, at vi maa tale om et blodigt Offer.

I øvrigt finder det ogsaa sit Udtryk i Offerhandlingen i Nadversalen, at Herren ved denne Handling indvier sig selv til Døden.

Og det paa forskellig Vis.

For det første indstifter Herren Sakramentet under tvende Skikkelser. I Kraft af hans Ord: »Dette er mit Legeme« og »Dette er mit Blod« kommer jo Brødets og Vinens Skikkelser hver for sig til at staa som Symboler henholdsvis paa hans Legeme og hans Blod og derved tilsammen paa hans Død.

Men nu havde han allerede tidligere forklaret Apostlene, at ingen kan berøve ham Livet, men at han tværtimod selv salte det til (Joh. 10, 18). Naar han derfor her giver dem et Symbol til evig Ihukommelse af hans Død, saa kan det kun opfattes som et Udtryk for, at han

nu har taget Beslutningen at ville sætte sit Liv til »for dem og mange andre«. De skal tage imod Mindet som Udtryk for det.

Dette fremgaar endnu klarere af det Udtryk, som han benytter sig af, da han rækker dem Bægeret med sit Blod. »Tager alle og drikker heraf,« siger han, »thi dette er den nye Pagts Bæger i mit Blod, som udgydes for eder og mange til Syndernes Forladelse«.

Dette Udtryk maatte faa Apostlene til at tænke paa den Ceremoni, der i Templet brugtes ved Frembærelsen af Slagtofre. Naar Offerdyret var slagtet, gik Ypperstepræsten jo indenfor Forhænget med et Bæger med Offerdyrets Blod og udgød det rundt om Alteret (3. Moseb. 1, 5). Saaledes skulde det ske til evig Tid til Minde om den Pagt, Gud Herren havde sluttet med sit Folk ved Moses (jvf. 2. Moseb. 24, 1-8). Naar Herren derfor rakte Apostlene Bægeret med sit Blod og sagde: »Dette er den Nye Pagts Bæger i mit Blod, som udgydes for eder og mange til Syndernes Forladelse, kunde det kun betyde, at der nu var oprettet en Ny Pagt, og at denne i Lighed med den Gamle skulde besegles med et blodigt Offer — altsaa, at han vilde udgyde sit Blod for at besegle den.

Sagen kan ogsaa ses fra en anden Side. Naar Herren nemlig opretter en ny Pagt mellem Gud og Menneskene, tilsikrer han jo hver af Parterne noget. For saa vidt kan man sige, at han opretter et Testamente, hvorved han efterlader os sine Rigdomme. Ud fra denne Tankegang siger nu den hellige Paulus: »En Arvepagt er først urokkelig efter døde, eftersom den aldrig træder i Kraft, saalænge Arveladeren lever« (Hebr. 9, 16. 17). Det vil altsaa sige, at Arveladerens Død er en Forudsætning for Arvepagts Ikrafttræden. Naar Herren derfor her uddeler til Apostlene af de Goder, som han har testamenteret, da maa hans Død allerede være vitterlig — altsaa er den allerede nu uigenkaldelig besluttet, og det betyder i Faderens Øjne, at den ogsaa vil indtræde, saa at der ikke er noget forgjort ved allerede at lade nogle faa Del i de Rigdomme, der er dem testamenteret.

Hubert Messerschmidt.

(Fortsættes.)

Det russiske St. Georgs Kollegium i Namur.

Kun lidet kendt er det russiske Kollegium i Namur i Belgien. Det har nu bestaaet i 10 Aar, og i den Anledning kan det være passende at sige et Par Ord om det, især da man fra Kirkens Side tillægger det stor Betydning, thi den Almægtiges Haand vil utvivlsomt her lade modne kostelige kirkelige Genforeningsfrugter.

Kollegiets Tilblivelse skyldes en fransk Jesuit, Pater Bailles, utrættelige Arbejde for Ungdommen. Han opholdt sig kort Tid efter Krigen i Georgien og ventede paa Lejlighed til at slippe ind i Rusland. Men Sovjets Tropper skyllede ogsaa hen over Georgien, saa Pateren maatte trække sig tilbage til Konstantinopel. Her ventede der ham en ganske speciel Opgave. Omtrent hundrede russiske Drengene opholdt sig her som Flygtninge og var helt overladt til sig selv. Fuld af Kærlighed samlede Præsten Børnene om sig, sørgede for Mad til dem og tog sig helt af dem. I Løbet af nogle Maaneder fandt han ogsaa et Hus og aabnede her en Skole indviet til den h. Georg, Ruslands Skytspatron.

Men hurtigt brød allerede den første Storm løs. I Aaret 1923 sluttedes en Overenskomst mellem den tyrkiske Regering og Sovjet om Udlevering af alle russiske Undersaatter paa tyrkisk Omraade. Pater Baille vilde for enhver Pris frelse de Drengene, der stod under hans Varetægt. Under store Vanskeligheder lykkedes det ham at faa dem indskibet paa en fransk Damper og reddet. Men Børnene maatte, mens dette stod paa, udstaa de smerteligste Savn.

I Frankrig, som Pater Baille først søgte til, fandt han grundet paa de daarlige Tider ikke den fornødne Hjælp; han begav sig derfor til Belgien.

Her interesserede Pater Villaert, der dengang var Provincial for Jesuiterne, og som nu er Rektor ved det gregorianske Universitet i Rom, sig for den skønne Opgave, og det lykkedes ham at finde et Opholdssted til de smaa Russere i en nedlagt Papirfabrik i Namur. Saa beskedent dette Opholdssted end var, saa fandt de smaa Gæster, at det var som en Kongeborg. De befandt sig i den yderste

Fattigdom. I Børnenes Flok var der ogsaa to smaa Prins-
ser, der ikke havde andet paa Kroppen end en Sæk med
et Hampereb som Bælte.

Belgierne tog sig af de smaa Skind og forsynede dem
med Klæder og Sko og Mad. Børnene fik snart, stadig
under Pater Bailles Ledelse, Adgang til Skolerne i Jesuiter-
kollegiets Nærhed og udviste saa stor Flid og Dygtighed,
at de blev de bedste i Klasserne og belønnedes med Ud-
mærkelser.

Den 11. Februar 1925 blev Pater Baille taget bort fra
sin Virksomhed for i Himmelen at høste Lønnen for al
sin Møje. Det var et stort Tab for det paabegyndte Arbejde,
men Gud sørgede for, at andre fortsatte, hvor han slap,
saaledes at Værket ikke gik i Stykker, men tværtimod
udvidede sine Rammer. Saaledes kunde der endnu samme
Aar indvies et Kapel for orientalsk Ritus, hvor Børnene
hver Morgen kunde deltage i Messen, der sagdes af en
russisk Præst, Don Richter, en tidligere russisk Søofficer.
En Hr. Sipiaguine og Pater Cuyper af Jesuiterordenen
tager sig nu af Anstalten, der snart er ved at blive for
lille, da der indløber mange Anmodninger om Optagelse
væsentlig fra Kredse, der tilhører den gamle russiske Adel.

Anstalten fortjener Støtte fra hele Verden. Det er dens
Opgave at uddanne dygtige Mennesker, der engang, naar
det maatte behage Gud, kan blive til Gavn for deres Land
og bidrage til aandelig Rejsning i det haardt hjemsogte
Rusland. Vel er dette lille Hus i Namur sammenlignet
med de uhyre Ødelæggelser, Bolsjevismen har anrettet,
kun et lidet Sennepskorn, men Gud har før ladet store
Ting gro og blomstre af en ringe Usæd.

„St. Mariæ Drengeskoles Minde“.

For 10 Aar siden begyndte nogle gamle Elever fra
Kirkeskolen i Boyesgade, St. Mariæ Skole, at samle Kam-
merater af alle Aargange i en Forening, »St. Mariæ Dreng-
skoles Minde«. Mange af vore Foreninger har jo kun faaet
en kort Levetid, men i denne har der været Liv og Gro-
kraft, saa at den ved sin 10 Aars Fødselsdagsfest kunde
samle 100 Deltagere.

For alle, der har med vore Kirkeskoler at gøre, er det en Glæde at se, at en saadan Forening kan bestaa. Naar den har kunnet det og sikkert vil bevare Livet i mange Gange ti Aar, skyldes det i høj Grad dette, at alle dens Sammenkomster holdes paa den gamle Skole, hvor de gamle Lærere, Maristbrødrene, er Værter. Det giver en egen Stemning, der gør, at der altid ved S. M. D. M.s Møder hersker det fornøjeligste Kammeratskab blandt alle de gamle Drengene, der aldrig kan holde op med at opfriske gamle Minder. Det skyldes ogsaa, at den Iver for Foreningen, der besjælede Stifterne, aldrig er kølnet, men netop fra deres Side er der i Aarenes Løb gjort et stort og dygtigt Arbejde. Og de gamle Drengene glemmer ikke dem, der nu søger St. Mariæ Skole. Hvert Aar sender de nogle af dem paa Landet i Sommerferien, og de har samlet en ikke ubetydelig Sum for selv engang at kunne aabne en Feriekoloni for Skolens Drengene.

Vi ønsker Foreningen til Lykke med 10 Aar. Det Arbejde, der er gjort, har ikke været forgæves, og vi haaber, at Foreningen maa kunne samle stadig flere af de gamle Drengene til Bevarelse og Styrkelse af den Aand, der var og er deres gamle Skoles Aand.

MEDDELELSE FRA REDAKTIONEN.

Fra Onsdag den 21. ds. har Pastor Gamél atter overtaget Redaktionen.

Christus og det sociale Spørgsmaal.

(Foredrag i Jesu Hjerter Kirke om Søndagen Kl. 18).

- 2. Okt. Jesu principielle Syn paa økonomiske og sociale Problemer.
- 9. Okt. Syndens Andel i den sociale Uorden.
- 30. Okt. Jesu Stilling til Privatejendom.
- 6. Nov. Jesus om Rigdommens Farer.
- 13. Nov. Jesus i Samkvem med rige Folk.

(Foredragene agtes fortsat.)

St. Ansgars Kirke.

Under den højtidelige Messe Kl. 8 paa Kirkevielsesfesten den 25. Septbr. udstilles det allerhelligste Sakramente, som forbliver udstillet hele Dagen indtil Kl. 9 Aften Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 3 og 5 reciterer de gejstlige Breviarbønnerne. Kl. 8 Aften Festandagt med Prædiken og Te Deum.

Fælles Bedetimer: Kl. 2—3 den eukaristiske Forening; Kl. 3—4 Rosenkransbroderskabet og Mariakongregationen af Apostlenes Dronning; Kl. 4—5 Fidelitas; Kl. 5—6 St. Josef's Gilde; Kl. 7—8 Mariakongregationen for Mænd.

Et møbleret Værelse er til Leje til 1. November.

Saxogade 5^a, E. Jørgensen.

Vor kære lille Moder

Christine Hansen,

Enke efter Bagermester Carl Hansen,

sov stille ind paa St. Josefs Hospital i København Torsdag Aften.

Aarhus, den 10/10 32.

Børnene.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

I Tiden fra Mandag den 17. Oktober Kl. 5 til Fredag den 21. Oktober efter Messen holdes en

lukket Kloster-Retræte for Damer

i Assumptionsklostret paa Rygaard.

Opholdet koster 10 Kr., alt iberegnet. Salmebog medbringes. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til: P. Herm. Lucas S.J., Stenosgade 4, Kbhvn. V., eller: Forstanderinden, Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 25. September Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

Mændenes Kongregation (Ordrup): Torsdag d. 29. Sept. Kl. 20: Møde i Kirken. Derefter Sammenkomst i Taleværrelset.

Torsdag d. 13. Okt. Kl. 20: Møde.

Torsdag d. 27. Okt. Kl. 20: Møde i Kirken.

Derefter Sammenkomst i Taleværrelset.

St. Franciskus 3. Orden.

I Anledning af Franciskus-Festen er der paa Tirsdag den 4. Oktober Kl. 8 i St. Knuds Kapel h. Messe med Fælleskommunion for Tertiärer (Generalabsolution). Samme Dags Aften Kl. 20 er der Møde med Iklædning af nye Medlemmer. Hans Højærværdighed Biskoppen har lovet at foretage Ceremonien. Tertiærerne bedes indtrængende møde fuldtalligt baade til Fælleskommunion og til Mødet.

Sakramentskirken.

Efter Højmessens paa Kirkevielsesfesten udstilles det Allerselligste og forbliver udstillet indtil Aftenandagten Kl. 6.

Højmessens samme Dag frembæres særlig for Sognets levende og afdøde Velgørere.

Fælles Bedetimer: Straks efter Højmessens: Vincentsforeningen. Kl. 4 Birgittaforeningen. Kl. 5 Breviarbøn. Kl. 6 Festandagt med Complet (liturgisk Aftenbøn) og Te Deum.

(Tilbedelsen Dagen over bortfalder 1. Søndag i Oktober).

St. Michaels Klub.

Klubaftener i Vesterhus hver *første* og *trede Mandag* i Maanednen.

Mandag den 3. Oktober begynder Pater Nösen sin Foredragsrække over *Kirkehistorien*, som fortsættes hver *første Mandag* i Maanednen. Til disse private Foredragsaftener i St. Michaels Klub, som bliver Medlemmernes »Familieaften«, indbydes ogsaa Herreerne. Samling Kl. 8.

St. Andreas Gilde (Ordrup) afholder ordinær Generalforsamling Onsdag d. 5. Oktober Kl. 9 i Charlottenlund Palmehave: Beretning, Regnskab og Bestyrelsesvalg. Forslag, som ønskes behandlede, maa indsendes til Formanden inden 30. September.

Kirkelig Kalender.

Sept.-Okt.	Okt.
25. S. 19. Søndag e. Pintse. — <i>I konsekrede Kirker:</i> Kirkevielsesfest.	2. S. 20. Søndag e. Pintse. — Rosenkransfest.
26. M. Cyprian og Justina. — <i>I konsekr. Kirker:</i> KIRKEVIELSESFEST.	3. M. TERESA AF JESUSBAR- NET.
27. Ti. Cosmas og Damian.	4. Ti. Frans af Assisi.
28. O. Wenceslaus, Hertug af Bøhmen.	5. O. Dag i Teresa af Jesus- barnets Oktav.
29. T. MICHAEL, Ærkeengel.	6. T. Bruno.
30. F. Hieronymus.	7. F. Rosenkransfest.
1. L. Gudsmoders Lørdags- messe. — <i>I konsekr. Kirker:</i> 6. Dag i Oktaven.	8. L. Birgitta.

Sept.-Okt. **Ugens Messebønner.**

25. S. **19. Søndag e. Pintse** (737—566); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
I konsekrede Kirker:
Kirkevielsesfest ([77]—922); 2. Søndagen (737—566), Slutningsevangelium: Søndagens (739—567).
26. M. † Cyprian og Justina (1087—930); 2. og 3. som Søndag.
I konsekrede Kirker:
Kirkevielsesfest ([77]—922).
27. Ti. † Cosmas og Damian (1088—930); 2. og 3. som Søndag.
I konsekrede Kirker:
† Cosmas og Damian (1088—930); 2. Oktav af Kirkevielsesfest ([77]—923), 3. Gudsmoder ([90]—[94]).
28. O. † Wenceslaus (1089—931); 2. og 3. som Søndag.
I konsekrede Kirker:
† Wenceslaus (1089—931); 2. Oktaven ([77]—923), 3. Gudsmoder ([90]—[94]).
29. T. Michael, Ærkeengel (1089—931).
30. F. Hieronymus (1091—934).
I konsekrede Kirker:
Hieronymus (1091—934); 2. Oktaven ([77]—923).
1. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]—[94]); 2. Remigius ([34]—[35]), 3. Om den Helligeand ([120]—[105]).
I konsekrede Kirker:
† 6. Dag i Oktaven af Kirkevielsest ([77]—923); 2. Remigius ([34]—[35]), 3. Gudsmoder ([90]—[94]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Mariakongregationen for Mænd (Jesu Hjerter Kirke). Tilbedelsestid Kl. 19—20 i St. Ansgars Kirke Søndag d. 25. September (Kirkevielsesfest).

Mariakongregationen for Mænd (St. Ansgars Kirke). Medlemmerne opfordres til at slutte sig til Tilbedelsestiden Søndag d. 25. September (Kirkevielsesfest) Kl. 19—20 i St. Ansgars Kirke. — Torsdag d. 29. September Møde i Kirken Kl. 20¹/₂.

FREMMEOSPROGTRYKKERIE »ATHENE« (ALB. HANSEN). Svanemosegaardsvvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paræ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Hareskovvej 12, Bagsværd. Telefon Bagsværd 298. Træffes som Regel bedst Kl. 9-10 Form.

Nr. 40.

Søndag den 2. Oktober

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Eucharistien og det danske Folk. — Fosterdrab. — »I Begyndelsen var Ordet«. — Har den katolske Kirke velsignet Vaabnene i Verdenskrigen? — Fire Munke bygger et Kloster... — Pave-Anekdoter. — Kongressen og Pressen. — Kardinal van Rossums Testamente. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.
Kap. 20, 20-33.

Forskellen mellem de taabelige og de vise.

1' Se, hvor Taaben skader sig selv ved sin Tale.

Naar den løgnagtige Tunge snubler, ligner den en, der falder paa Gulvet. Uforvarende indtræffer de ondes Fald! En modbydelig Mand og et utidigt Ord ligner hinanden; det findes stedse i den uopdragnes Mund. Et Tankesprog i Taabens Mund modtages ikke, for han siger det ikke i rette Tid. 20-22.

2. Se, hvor Taaben skader sig ved sine ubeherskede Følelser.

Mangen en hindres i at synde ved sin Fattigdom. Men i Mellemtiden pines han (af sit syndige Begær). Andre ødelægger sig selv ved (falsk) Undseelse, og ved Skam for en Taabe gaar de til Grunde: de kommer (altsaa) i Ulykke ved deres Hensyntagen til en Person. For Skams Skyld lover mangen en sin Ven (for meget) og gør ham saaledes til Fjende for ingenting. 23-25.

3. *Se, hvor Taaben skader sig selv ved sin Løgnagtighed.*

En sørgelig Skamplet paa Mennesket er Løgneren; i de uopdragnes Mund er den en Vane. Hellere en Tyv end en Løgnhals; men begge to gaar Ulykken i Møde. En Løgners Liv og Vandel er vanærende, og Skændsel er hans uadskillelige Ledsager. 26-28.

4. *Se, hvor den vise har Fremgang, hvis han er forsigtig.*

Den, som er vis i sin Tale, har Fremgang, og den kloge staar i Yndest hos de mægtige. Den, der dyrker sin Jord, høster en høj Bunke Korn, og hvo, der dyrker Retsindighed, bliver en anset Mand: hvo, der vil behage Stormænd, gaar af Vejen for Uret.

Gaver og Foræringer gør (ogsaa) en (forstandig) Dommers Øjne blinde, og som Mundkurv for Munden hindrer de en (tiltrængt) Irettesættelse. Bliver Visdommen (saaledes) skjult og Skatten usynlig, hvad Gavn er der saa i dem begge? Saa hellere en, der skjuler sin Daarskab, end en Mand, der gemmer sin Visdom. 29-33.

Anmærkning: Taaben, eller med et andet Ord, den ugudelige, der ikke bryder sig om Herrens hellige Bud, er sin egen Ulykkes Smed. Han hvæsser saa ofte mod andre sit Sværd, spænder sin Bue og sigter. Men mod sig selv retter han i Virkeligheden de dræbende Vaaben. Han graver en Grube og huler den ud, men falder selv i den Grav, han gjorde. Ulykken falder ned paa hans eget Hoved, hans Uret rammer hans egen Isse. Slg. Ps. 7. Ja, den ugudelige ængstes hele sit Liv, Rædselslyde fylder hans Øren midt under Fred. Han veed til Stadighed, at han staar for Fald. Tanken paa Dødens mørke Dag skræmmer ham, Trængsel og Angst overvælder ham. Han taler om Lykke, men han er ikke lykkelig. F. K.

Eucharistien og det danske Folk.

Tale ved den eucharistiske Kongres i København.

Af Enoch Hjorth.

(Fortsat.)

Og saa staar jeg en Aften for faa Aar siden ved en lille, lav Dør. I en fjern Egn, ude paa Landet, oppe paa en Bakke. Og jeg gaar ind ad Døren og er i vel nok

Danmarks mindste Kirkerum — i ethvert Fald i Sjællands ældste. Paa Alteret, som helt fylder den lille Apsis, brænder to Lys; i Midten staar et stort Krucifiks, — og hvor Korsarmene mødes, gløder en lille, rund Rude i Væggen som en Glorie om Korset. Og i Kirkens Midtgang staar en af St. Bendts Sønner lyslevende og beder for Danmark: I Sjællands ældste Kirke, Tveje Merløse.

I dette Billede, som jeg har søgt at tegne, rummes for mig saa meget af Værdi, at jeg aldrig har kunnet glemme det.

Thi straks følte min Tanke sig fri af alt det dagligdags — og gik viden om i Tid og Rum. Og jeg saa St. Ansgar gaa over Ejderen, — jeg hørte ham synge Messe paa den lille Ø i Mälaren; jeg saa Olav Tryggvasson plante det skinnende Kors paa den norske Strand, — jeg hørte Bulderet af Slaget ved Stiklestad, hvor Hellig Olav ofrede sit Liv. — Jeg saa »de Nætter, som ruged saa lange og og sorte«, vige for Kristendommens Solopgang.

Og jeg saa dem, som fulgte efter. Jeg saa, at det, der dengang var begyndt, var ikke »den store Gestus« — en Tidsalders festlige Højdepunkt; — jeg saa dette som den spæde Indledning til et Arbejde udført af flittige Hænder, ledet af kærlige Hjerter og forstandige Tanker hos ydmyge — og derfor stærke Mennesker: Efterkommere efter hine, som trodsede et Verdensriges betændte Kultur, som holdt Stand og ogsaa overvandt de vilde Horder, der vilde danse paa Kulturens Grav. — Som vandrede videre frem gennem Gudsforladthedens Ørken — opslaaende det ene Telt for Gud efter det andet — indtil ogsaa denne Kirke stod der med sine fattige Mure i Ellevehundredetallet.

Jeg saa Lensmanden og Ridderen, Bonden og den Vornede komme til Guds Hus paa den danske Mark for at tilbede og mættes. Og den Dag kom, da denne Kirke ikke var et fremmedartet Valfartssted, men et Hjem for et Folk, der søgte hid i Glæde og Sorg, i Arbejdets Dage og i Højtiden.

Thi med hele sin Arkitektur raabte dette Tempel i mine Øren, at dette var ikke fornemligst en Høresal, men et Gudshus. Endnu bar det Vidnesbyrd om, at her boede Gud. Der paa Altret havde han ofret sig med sit Hellige

Legeme og Blod, og der foran den lille, runde Rude havde han ladet sig til Syne for den Vejfarende, naar hans Blik søgte hid, og han med blottet Hoved drog forbi.

Og jeg opfyldtes som af Erindringen om en lykkelig Tid, hvor det danske Folk drog sin Vej med Glæde, med Gud for Øje og Gud i Sjæl og Legeme.

Men det slog mig med Undren, at der var kommet en Dag, da den Vejfarendes Blik forgæves søgte det runde Vindue, — fordi Gud var gaet; og han var ikke vendt tilbage:

Og straks groede det frem i mig, at det danske Folk aldrig vil finde sig selv, før det igen finder Gud paa Altret i sin Kirke.

Rundt om i vort Land staar vore gamle Kirker, — og Gud bor ikke i dem mere, fordi vi ikke agtede hans hellige Nærværelse; — og snart søges de maaske heller ikke af Mennesker. Indskrifter vidner om, at: her var Guds Hus og Himlens Port. Skal den Time aldrig oprinde, da han paany skal fylde Huset med sin Herlighed?

Thi her gik det op for mig med en hidtil ukendt Klarhed, hvad der udgør Kristendommens dyreste Skat, da jeg fra denne Plads, som hans Nærhed engang havde helliget, saa ud over vort Land, som frivilligt giver Afkald paa Tilværelsens kostelige Klenodie.

Han, som engang som lille Barn sprællede i Krybben i Bethlehem, han, som vandrede ad Palæstinas solstegle Veje og lagde sin Haand velsignende paa Børnenes Hoveder, hvor han kom frem, han, som ofrede sig i Nadver-salen i Eucharistiens livsoprettende Mysterium, han, som led en forsmædelig Død, som opstod Paaskemorgen i Haven udenfor Jerusalem, som troner ved Faderens Højre, — han sendte sine Tjenere til at berede Vejen for ham i Danmark. Og selv kom han med dem i den ringe Skikkelse, som det behager ham at iklæde sig.

Her var hans Hjem.

I disse gamle Kirker dvælede han og modtog sine Gæster.

Ad Vejene fra Slagelse og Næstved, Sorø og Roskilde, Aarhus og Ribe og Viborg, Odense og Ringsted og København er han færdedes til syge og lidende.

Se ud over det danske Landskab!

Og se, fra Kirken kommer et Tog med Kors og Faner, med Røgelse og Salmer: Christus, vor Frelser, bæres over vore Marker og velsigner Jordens Afgrøde og Hænders møjsomme Slid.

Og se: til Husene gaar Mennesker, styrkede og mættede af ham selv — Livets Brød.

I Sandhed: Vore Veje er hellige!

(Fortsættes.)

Fosterdrab.

Disse faa Linier skal kun tjene som en *Huskeseddel* i den daglige Diskussion om et Emne, der er af største Betydning for alle. Der gives Kredse, som med yderste Voldsomhed agiterer for Fosterdrabet og udbreder deres skæbnesvangre Idéer i Tale og Skrift, i Skuespil og Biografi og ved det mest moderne og universelle Propagandamiddel: Radioudsendelser. Det er til Dels yderliggaaende radikale Synspunkter, der gøres gældende, og selv om ikke alle er lige slemme, saa savnes i Almindelighed faste Grundsætninger, og der er Fare for, at de moralske Begreber fuldstændig forvirres. Vi vil derfor bringe nogle *ufravigelige Grundsætninger* i Erindring, som altid er blevet hævdede og til alle Tider vil hævdes af vor hellige Kirke.

1. Fosterdrab maa fremfor alt bedømmes ud fra Moralens Love. Det er aldeles ikke et Spørgsmaal, som Læger, Jurister, Nationaløkonomer skal være ene om at bedømme og afgøre. Budet: Du skal ikke slaa ihjel, gælder for alle. Ingen kan fritage for det, og ingen har Lov til at tage en andens Liv uden i berettiget Nødværge, hvor det jo netop drejer sig om at forsvare Livet! Ingen medicinsk eller social Indikation maa sætte sig ud over Moralens Krav. Den kristne Moral har i gamle Tider bekæmpet og udryddet Fosterdrabets Praksis, og naar et moderne Hedenskab, endda ved Lovgivning, atter vil indføre det, saa rejser Kristendommen sig igen som energisk Modstander, der ogsaa nu vil sejre med Feltraabet: »*Jesus Christus er den samme i Gaar og i Dag og i al Evighed*«.

2. Alt Liv er helligt, ogsaa det i Moders Liv undfangne og endnu ikke fødte. Der kan næppe være nogen Tvivl om, at Fosteret fra Undfangelsens første Øjeblik er levende og har en Sjæl. At Livet endnu er afhængigt af Moderen og ikke kan forsvare sig selv, gør det ingenlunde til Liv af mindre Art, men kun til Liv, der

har Krav paa større Beskyttelse. Man kan ikke sige, at Moderens Liv er værdifuldere, fordi Livets Værdi afhænger af, at det er en Guds Gave. Gud har skabt det, og han alene er Herre derover. Livet er, efter Guds Vilje, et Redskab og et Middel til en salig Evighed. Og det gælder for alle Sjæle, der bor i Menneskelegemer. Rent naturligt kan man ikke engang sige, hvilket Liv der er det værdifuldeste for Familie og Samfund, Moderens eller Barnets. Mangt et Barn har haft en langt større Betydning for Menneskeslægten end dets Moder.

3. Fosterdrab er en af de værste Forbrydelser. Kirken fordømmer det saa strengt, at enhver, der gør sig skyldig i denne Synd, enten paa sit eget Legeme eller paa andres, henfalder til Ekskommunikation. Det gælder altsaa baade Moderen — og Lægen, som raader til eller udfører denne Handling, saafremt den lykkes. I dette sit Syn staar Kirken ikke alene; Statslovgivningen har lagt svære Straffe paa Fosterdrab og derved tilstrækkelig stemplet det som Forbrydelse. I det bolsjevikiske Rusland blev der ganske vist til at begynde med indført Straffefrihed for dette Barnemord, men ogsaa dér saa man sig snart nødt til at indskrænke Friheden, fordi Tøjlesløshedens Følger var altfor skrækkelige!

4. Den bevidste Adskillelse mellem Lyst og Pligt i Kønslivet er umoralsk. Ret og Pligt eller Lyst og Pligt hører ubrydeligt sammen, i Kønslivet ikke mindre end paa andre Omraader, fordi Værdierne, der her staar paa Spil, er saa umaadelig store. Adskillelsen mellem Lyst og Pligt er bevidst Synd mod Naturen, der har forenet de to til Menneskenes Bedste; den er unaturlig og fordømmes med Rette af det sjette Bud. Ethvert fornuftigt Levevæsen og navnlig den blufærdige Kvindenatur maa af Instinkt føle det skammelige derved. Og naar den praktiseres af Ægtefolk, saa mister Ægteskabet sin høje Adel, og mange Nutidsægteskabers Glædesløshed og Ulykker har deres Rod netop i den frivillig søgte Adskillelse mellem Lyst og Pligt.

5. Kønslig Afholdenhed er hverken umulig eller skadelig. Det er en Slags Overtro at paastaa det modsatte. Historien fremviser Mænd og Kvinder, som deres Afholdenhed tiltrods ikke blot har bevaret et godt Helbred og naaet en høj Alder, men ogsaa udfoldet den største Energi og gjort en mægtig Indsats i vor Slægts Kultur. Samvittighedsfulde, omend ikke kristne Lægers Udtalelser falder fuldstændig i Traad med den kristne Moral. En af dem siger: »I min snart 30-aarige Praksis har jeg haft Lejlighed til at beklage uendelig mange Ofre for moralsk Udsvævelse, men ikke et eneste for Afholdenhed.« Og en

anden: »Jeg anser den stadig tilbagevendende Paastand, om at man ved kønslig Abstinens kan blive syg, navnlig nervesyg, for tom og intetsigende Snak.« Forøvrigt taler ogsaa vor personlige Bevidsthed et saa tydeligt Sprog om Muligheden af at leve kysk, at den ikke kan overhøres. Hvad enten det drejer sig om Sejr eller Nederlag, saa véd hvert normalt Menneske, at det ikke handlede under Tvang. Vel begærer Kødets imod Aanden, men Aanden behøver ikke at bøje sig. St. Augustins Kamp og Sejr, som han beskriver i sine Bekendelser, beviser klart, at Mennesket kan blive Herre i denne Strid. Moralske Helte og Heltinder som han vil altid fordømme moralsk Slaphed og Fejghed.

6. Væsentlige Goder maa ikke ofres for at opnaa mindre væsentlige. M. a. O. Livets Hellighed maa ikke ofres for større Velvære, Sundhed, højere social Stilling m. m. Ikke den største sociale Elendighed kan være en Undskyldning for Fosterdrab, den maa kureres med sociale Midler. Heller ikke Lægekunsten maa benytte sig af umoralske Midler. Pius XI siger i sin Rundskrivelse »Om det kristne Ægteskab«: »Det, som man anfører som social og racehygiejnisk Indikation, kan og skal der tages Hensyn til, dog med tilladelige, moralske Midler og inden for de tilbørlige Grænser. Men at ville afhjælpe de Nødstilstande, som Indikationen bygger paa, ved Drab paa uskylde Børn, er taabeligt og imod Guds Bud, som ogsaa har fundet Udtryk i Apostlens Ord: „Man maa ikke gøre ondt, for at der kan komme noget godt af det.“

7. Af Autoriteter maa allerførst de høres, der forsvarer Guds, Sjælens og Naturens Rettigheder — og ikke disses Fjender. Naar man i Spørgsmaalet om Fosterdrab med Rette paaberaaber sig Lægernes Fagkundskab, saa gælder dog ikke blot *de* Lægernes Mening, for hvem Menneskets Sjæl har en underordnet Betydning, eller for hvem den overhovedet ikke eksisterer. Der er ogsaa andre, hos hvem Videnskab og Dygtighed ikke har fortrængt Troen, og hvis samvittighedsfulde Gerning til Bedste for hele Mennesket maa aftvinge den højeste Agtelse. Direktøren for Provincialfødselsanstalten i Köln, Universitetsprofessor Dr. med. Fritz Frank, under hvis Ledelse der fra 1885—1921 blev behandlet 69,451 Kvinder, siger i sit Skrift om Fosterdrab, at han i sin store Praksis aldrig har fundet en forsvarlig Grund til Svangerskabsafbrydelse, end ikke i de Tilfælde, hvor andre deri saa den eneste Udvej. Hans korte, fyndige Ord er værd at lægge Mærke til i den nu standende Strid: »*Den bedste Methode for at frelse Moderen er Barnets Redning.*« En endnu højere Autoritet, og for katholske Kristne den afgørende, er imid-

lertid Christi Statholder, Moralens Vogter paa Petri Stol i Rom. Han har talt, og Sagen er endt. Han henvender sig ikke blot til Katholiker, men til Alverdens Mennesker, og navnlig til dem, der er kaldet til at lede Folkene. Den højeste Førers Ord til alle andre Førere er meget indtrængende og alvorlige: »Nationernes førende Mænd og Lovgivere maa ikke glemme, at det er Regeringens Pligt ved passende Love og Straffe at beskytte de uskyldiges Liv, og det saa meget desto mere, jo mindre de, hvis Liv trues og angribes, kan forsvare sig selv. Blandt dem indtager selvfølgelig endnu ikke fødte Børn den første Plads. Skulde derimod Statsmyndighederne, i Stedet for at værne om uskyldige Børn, ved deres Love og Anordninger overlade eller ligefrem overgive dem i Lægers eller andres Hænder til Drab, skal de vide, at Gud er Dommer og Hævner af det uskyldige Blod, som raaber fra Jorden til Himlen.«

Kaj Munks Nutidslegende: „I Begyndelsen var Ordet“

paa Betty Nansens Theater.

Skuespiller Robert Schmidt erklærede nylig om Kongressspillet »Lægedom for eders Saar«: »Det var da engang noget nyt, en virkelig Opgave, noget andet end det evigt materialistiske.« Og vi oplevede, at dette Skuespil sagde os mere end mange Taler og Prædikener. Betty Nansen maa have følt det samme som vor Instruktør, og hendes Publikum ude paa Frederiksberg Allé noget lignende som Det Ny Theaters Kongrespublikum.

Lad det være sagt med det samme: Det var en gripende Oplevelse. Man kom med meget store Forventninger. Havde Henning Kehler ikke erklæret, at dette var det betydeligste danske Skuespil, siden Holberg skrev »Jeppe paa Bjerget« og »Erasmus Montanus«. Men vi blev ikke skuffet, nej, »Ordet« overgik langt alle Forventninger.

Kaj Munk satte meget paa Plads, revsede, vækkede, satte Tanker i Gang. Der er Grund til paa det varmeste at anbefale Trosfæller at gaa hen og se »Ordet«.

Stykket er vist snart ret kendt fra Theateranmeldelserne og Henning Kehlerts begejstrede Radioforedrag. Lad mig dog kort gengive dets Handling: Borgen Gaard har været Grundtvigianernes Højborg i lang Tid. Men nu ser Gaard-

manden Mikkell Borg med Angst paa Fremtiden. Hans ældste Søn, Mikkell, er Fritænker. Den næste Søn, Johannes, er sindssyg; og den yngste, Anders, elsker den indremissionske Skrædders Datter. Mikkell er gift, men har kun to Døtre. Nu venter hans Kone atter Barn. Gamle Mikkell Borg haaber, at det vil blive en Dreng, der engang kan overtage Borg og føre det grundtvigske Menighedsliv videre. — Johannes, der er bleven sindssyg ved sin Kærestes ulykkelige Død, mener, at han er Jesus. Foruden nogen sindssyg Tale fører han paa vidunderlig Maade Jesu Ord fra Skriften i sin Mund. Det er den sindssyge, der siger de store Sandheder.

Da Anders har bedt om Skrædderens Datter og faaet Nej paa Grund af Borgernes grundtvigske, for Missionsmanden altsaa verdslige Aand, vender gamle Mikkell helt i saaret Stolthed og vil nu Forbindelsen. Det kommer til et vældigt Opgør mellem Missionsmanden og Grundtvigianeren. Dog under dette kommer der Bud om, at Inger, unge Mikkells Kone, er dødssyg ved den svære Fødsel. Skrædderen vover at ønske hendes Død, hvis den kan »omvende« de grundtvigske.

Trods hede Bønner dør Inger. Det Barn, hun skulde føde, dræbes for at redde hende. Alt er Fortvivelse. Men ved hendes Lig har Johannes faaet sin — eller vor almindelige — Menneskeforstand tilbage.

Hans Tro paa Undere er usvækket; og ved den aabne Kiste, hvor de andre alle er svage og uden Haab, byder han den døde i Jesu Navn at staa op. Og hun genopstaar.

Det er et Drama om Tro paa Underet, om Tro, der skal være saa stærk, at den antager og tør haabe paa et Mirakel fra Gud.

Utroligt, at Fritænkeren Otto Larsen i et Interview med Politiken faar ud af dette, at Kaj Munk kun skulde hævde Vidunderets symbolske Betydning. Nej, det store ved »Ordet« er den ægte kristne, ægte katholske Tro paa Miraklets Mulighed.

Gamle Mikkell siger i Stykket: »Jeg har altid gerne villet rejse til Lourdes, hvor Katholikerne siger, at der sker Undere.« Ja, vi føler os i en kendt Atmosfære her. For os forekommer Underne endnu i Helgenliv, ved visse Valfartssteder, ja, naar Gud vil.

Det er med Rette sagt, at dette Stykke er et Skuespil om »Religionen i Danmark«. Selv om baade Grundtvigs Discipel og Missionens Hellige, den platfodet rationalistiske Præst og den oppustet radikale Læge er vel rendyrkede Eksemplarer af Slagserne, er det et sandt Billede af en Dom over vort Danmark.

Mange af Stykkets Sandheder er ren Katholicisme, men hvem af os trænger ikke til at gøre dem til mere personlig Virkelighed? Derfor virker de som en Retræte, en Morgenbetragtning, en Prædiken paa det vaagne Sind. Vi sidder derfor ikke bare i en selvglad Følelse: »Ja, saadan er det hos jer, men ikke iblandt Katholiker.«

I en af Stykkets skønneste Scener taler den sindssyge Johannes med Ingers lille Pige om det at have en Mor i Himlen. Det er saa ægte katholsk en Opfattelse om den dødes Liv med de levende.

Vi trænger til at kende og orientere os i vort Lands store religiøse Strømninger. Det sker her kort og fyndigt ved en Mesters Haand.

Vi synes vel nok, at Præsten Kaj Munk er for slem ved Stykkets Præst. Men hvor denne dog uden Døds-sakramenter er fattig og overflødig nær dette Dødsleje.

For en Fuldstændigheds Skyld skal det ogsaa siges, at Operationen, at dræbe Barnet for at frelse Moderen, efter Kirkens Lære er umoralsk, er Mord. Thi ingen god Hensigt (Moderens Liv) kan hellige det daarlige Middel (et Mord). Det gælder paa alle Tidspunkter af Svangerskabet. Dette sidste er jo sørgelig højaktuelt. I Skuespillet er heller ikke Tale om først at døbe Barnet i Moderen, som det bør gøres af Fødselshjælperne før en livsfarlig Fødsel.

Det maa ikke forbigaaes med Tavshed, at Kaj Munks Stykke ogsaa er vidunderlig morsomt. Vedersø-Præsten er jo sjældent aandrig og vittig. I sit Stykke gaar han ikke for vidt i den Retning som af og til i sine Artikler.

Paa sin Vis er »Ordet« ikke mindre katholsk, end »Lægedom« var det. Og naar vore Præstekjoler ikke var daarligt anbragte i »Det ny Theater« hin Kongressøndag, kunde de ogsaa ses uden Forargelse ude hos Betty Nansen disse Aftner!

Maatte saa mange som muligt af vore Trosfæller unde sig den store aandelige Oplevelse at se Kaj Munks Skuespill

fr. *Olaf Ballin*,
O. Præm.

Har den katholske Kirke velsignet Vaabnene i Verdenskrigen?

En af de hæsligste Krigsløgne, som ofte blev gentaget, og som har forarget mange naive, godtroende Sjæle, er nok den Paastand, at Præsterne skulde have velsignet Vaabnene i Verdenskrigen. For at undersøge denne Sag

har Professor Dr. L. Kopler, Linz i Østrig, henvendt sig til ledende Militærgejstlige i alle de Lande, der deltog i Verdenskrigen, med Forespørgsel om der virkelig har været Tilfælde, hvor katholske Præster har velsignet Krigsvaabnene. Resultatet af denne Undersøgelse blev følgende:

1) *Velsignelse af Krigsvaaben er i Verdenskrigen hverken blevet anordnet eller ønsket eller tilladt af den katolske Kirke.*

2) *Man kender ikke noget Tilfælde, hvor en Feltpræst har foretaget en saadan Velsignelse.*

For Østrigs Vedkommende skriver Feltkurat Binder: »Skønt der mange Gange blev stillet store Krav til Feltpræsterne, er der, efter mit Vidende, aldrig blevet udtalt noget Ønske om, at de skulde velsigne Vaabnene. Men selv om noget saadant var blevet ønsket, kunde Præsterne ikke have efterkommet dette Ønske, da Kirkens Rituale (Vielsesbog) slet ikke indeholder nogen Bøn til dette Formaal.« — Ikke engang Udsættelsen af store Præmier har i Østrig kunnet tilvejebringe et eneste Bevis paa Sandheden af den kirkefjendtlige Paastand.

Den ungarske Feltbiskop erklærer, at han ikke har kunnet finde et eneste Spor af en Anordning om Vaabenvelsignelse, fordi det jo heller aldrig har kunnet falde det biskoppelige Ordinariat ind at udstede en saadan Befaling.

For Tysklands Vedkommende erklærede bl. a. Biskop Buchberger, der havde været Referent for Sjælesorgen i de bayerske Arméer, og som saadan fik forelagt Beretninger, ligesom han ogsaa personlig rejste omkring ved Fronterne: »Jeg kender ikke et eneste Tilfælde, hvor nogen af Militærkuraterne har foretaget en Vaabenvelsignelse... Jeg kender en rig Litteratur om Militær-sjælesorgen, men aldrig har jeg stødt paa en Formular for en Vaabenvelsignelse.«

Fra Frankrig skriver de tidligere Militærgejstlige Ærkebiskoppen af Avignon, Biskoppen af Strassburg og Jesuiterpateren Pippey-Girard, at de ikke kender noget Tilfælde af Vaabenvelsignelse. Der gøres endvidere opmærksom paa, at de franske Myndigheder paa Grund af Adskillelsen mellem Kirke og Stat slet ikke kunde have fordret en saadan Embedshandling af en katolsk Præst.

Den engelske Armébiskop erklærer pure ikke at kende noget til denne Sag, og en kendt engelsk Feltpræst, Dr. M. Comey, siger: »Jeg har været Kapellan i den britiske Armé ved Vestfronten i Belgien og Frankrig i 3 Aar. Aldrig har jeg velsignet Vaabnene, og aldrig er jeg blevet anmodet derom.«

Lederen af Militær-sjælesorgen i den belgiske Hær, Mgr. Marinis, skriver, at han aldrig saa meget som havde

tænkt sig Muligheden af, at en Vaabenvelsignelse kunde foretages. Havde en af hans Feltpræster foretaget den, vilde han være blevet irettesat.

Den italienske Feltbiskop stempler Paastanden simpelthen som Bagvaskelse.

Den amerikanske Generalvikar skriver: »Deres Brev er for mig den første Antydning af, at saadan noget skulde have fundet Sted.«

Nej! Ikke Vaabnene, men Mandskabet har Præsterne velsignet, idet de efter en fælles Andagt anbefalede dem til Guds Beskyttelse, ligesom Kirken jo ogsaa i saa mange andre Tilfælde og i Farer velsigner sine Børn.

Her har vi altsaa atter et Eksempel paa, hvor letsindigt visse Mennesker omgaas med Sandheden, naar det gælder om at kæmpe imod Kristendommen.

Fr. Kl.

I Fire Munke bygger et Kloster ...

En Drøm i Sten, inspireret af Troen og virkeliggjort i Løbet af en Menneskealder, dette er Buckfast-Abbediets Fruekirke, som ligger i Nærheden af det berømte Dartmoor i Devonshire. Romantik ombølger disse Mure, der var 25 Aar om at rejse sig, fordi de skylder kun 4 irske Benediktinermunkes enestaaende Udholdenhed deres Til-

blivelse. Da Munkene begyndte i 1907, smilede hele Omegnen ad den sindssvage Idé, Der manglede Penge, Kræfter, alt til at realisere den store Plan. Men Abbeden, P. Ansgar Vonier, fandt, at der var Begyndelseskapital nok: En Lægbroder, der kendte Arkitekturens Grundtræk, 1 £ fra nogle Landsbybørn i Devon, 5 £ fra én Velgører, Hest og Vogn fra en anden og Sand fra en tredje Velgørers Sandgrube i Nærheden. I 7 Aar byggede 4 Lægbrødre under Ledelse af en Pater de sjældent stærke Mure op. Saa kom Krigen og sinkede Arbejdet; i det 15. Byggeaar døde ogsaa en af Bygmestrene, og en anden Munk maatte træde i hans Sted. De begyndte alle i deres kraftige Manddom og kunde nu som Oldinge overvære Indvielsen. I Dag ser hele England paa dette Livsværk, som from Begejstring for Herren og sejt Udholdenhed har fuldført.

Pave-Anekdoter.

Senator Grev Crispolti har udgivet en Bog med mange Smaafortællinger om de sidste Pavers Liv, hvorfra vi bringer følgende Smaatræk om Leo XIII og Benedikt XV.

Som bekendt var Pave Leo XIII en stor Ven af de italienske og latinske Klassikere, som saa mange Grever af Pecci. Som ung Præst, som Biskop og Pave fandt Leo XIII en særlig Fornøjelse i at fordybe sig i Vergils Sange og Dantes uddødelige Vers. Han kunde en stor Del deraf udenad og fremsagde dem til sin egen Opbyggelse.

En Dag var Kardinal Pecci som Ærkebiskop af Perugia paa en Visitationsrejse. Overrasket af et Uvejr maatte han overnatte i en lille Landsby-Præstegaard. Men Huset var saa lille, at han maatte dele Værelse med en anden Præst. Efter Sædvane begyndte Kardinalen, siddende paa sin tarvelige Seng, at fremsige nogle Vers af den guddommelige Komædie udenad. Opfyldt af Begejstring vandrede han gennem Himmelen, Skærsilden og Helvede. Han gjorde sin Sovekammerat opmærksom paa alle Skønhederne, Vanskelighederne og de svært forstaaelige Steder i den store Florentiners Vers. Han opløftede sin Stemme sammen med Vinden, som susede udenfor. Men — kun en dyb Brummen og Snorken svarede ham. Den brave Landsbypræst, som sikkert i sit stille Sind undrede sig over Biskoppens poetiske Enthusiasme, var for længe siden faldet i Søvn. Tit fortalte Paven leende om, hvor komisk det var

forekommet ham, da han opdagede Dialogens ensidige Karakter.

Pave Benedikt XV's Navn er knyttet sammen med Erindringen om de grufulde Aar, da Verdenskrigen stod paa. Paven led i sit Faderhjerter dybt under de Rædsler, som han ikke kunde forhindre. Fra alle Stater paakaldte man hans Hjælp og Autoritet uden bagefter at bryde sig om hans Mæglingsforslag og Kendelser. En Dag modtog Paven tre Mænd fra et Land, som ikke bliver nævnt nærmere. En af disse Herrer trængte meget haardt ind paa Paven, hvorfor han altid kun fordømmede Krigens Rædsler i Almindelighed og aldrig vendte sig mod enkelte med Navn og Dato bestemte Tilfælde. Benedikt XV svarede meget tilbageholdende, at det var meget svært at bevise den absolute Paalidelighed af saadanne Hændelser. Som Bevis for det tog han et Brev ud af et Skrin. Brevet, som var undertegnet af flere højtstaaende Mænd, gik ud paa, at Paven offentlig skulde protestere mod den uretfærdige Henrettelse af en belgisk Generalvikar, som havde fundet Sted i Overensstemmelse med en tysk Kommandos Befaling. »Paa Grund af Sagens moralske Alvor og Vidnernes Stilling«, sagde Paven, »var jeg nær ved at opløfte min Stemme til offentlig Protest«. »Men hvorfor gjorde Deres Hellighed det dog ikke?« raabte de tre Herrer som med en Mund. Smilende hentede Paven et andet Brev ud af Skrinet. Afsenderen var den formentlig henrettede Generalvikar, som i bedste Velgaaende skrev til Paven fra en Rejse i Holland. »Kan De tænke Dem«, sagde Paven smilende, »i hvilket latterligt Lys den pavelige Stol vilde have staaet, hvis jeg havde protesteret«.

Kongressen og Pressen.

Hvilket Indtryk har Kongressen gjort paa det danske Folk? Den offentlige Menings Puls lader sig næppe føle bedre end ved at undersøge Pressens Stilling i Kongresdagene. Da maa vi Katholiker med Glæde bekende, at en Atmosfære af Venlighed, Velvilje og Interesse slog os i Møde, naar vi med spændt Kongresnysgerrighed aabnede vore Aviser. Der fandtes næsten mere Optimisme i Pressens Spalter, end der havde været i vore egne Rækker, i alt Fald før Kongressen. I det følgende skal vi prøve paa

at fastholde de vigtigste Stemnings- og Meningstilkendegivelser, som vi fandt i de store Dagblade.

Hvad Pressen som Nyhedsorgan og Referent fra det daglige Liv angaar, stod saa godt som alle Blade paa Højde med vore Ønsker og Forventninger. Mange Referater, Meddelelser, Programmer i Aviserne bragte fyldestgørende Oplysninger baade om det, der var sket, og det, som skulde foregaa. Kraftige og maleriske Titler vakte Opmærksomheden, saasom: Den eueh. Kongres arbejder, Den store Procession, Sydlandsk Kolorit over København, Malerisk Procession, . . . der mindede om Absalons Dage etc. etc. Flere af de mest berømte af vore Gæster fik Lejlighed til at tale i Interviews, saasom Ærkebiskop Baudouillart, Kard. Hlond, Biskop Chulaparambil. Heller ikke undlod Pressen at forsyne sig og Læserne med mange, gode Billeder, ofte paa fremtrædende Plads.

Mest interessant og vigtigt er det dog, hvilken principiel Stilling Bladene indtog til Kongressen og den katolske Kirke i det hele taget. Lad os give nogle Prøver. »**Berlingske Tidende**« har, saavidt vi kan se, ikke taget Stilling hverken for eller imod, hvis man da ikke skal se en Tilkendegivelse af Bladets Mening i de yderst udførlige Referater, det rige Billedstof og den venlige Aand, hvori Udtalelserne blev fremsatte.

Middagsbladet »**B. T.**« indeholdt først et alt andet end venligt Indlæg fra Pastor Rothes Haand. Men efter Festlighederne sammenfattes Indtrykkene fra Søndagens store religiøse Demonstration i en lille Artikel, hvori Bladet nævner Kirkens milde og dog urokkelige Autoritet som vigtigste Grund til de fleste Konversioner, forsvare enhver Ret til den ham mest behagelige Himmelstige og slutter med:

»Det maa indrømmes, at naar den katolske Kirke tillader sig at tænke frit . . . nemlig i Samfundssager . . . er den meget moderne. Den er ikke folkevenlig i den Forstand, at den har socialistiske Præster, men den er social i en Grad, som en Statskirke aldrig kan tillade sig. I det store Verdensopgør staar Romerkirken med strenge Krav til en Revision af Kapitalismen. Den ser med Verdensklogskab, at Tiden er moden til en ny Aand, men ikke til utopiske Fantasier. Den Dristighed, som den katolske Intelligens viser ved at gaa i Spidsen for nye so-

ciale Tanker, har skabt stor Respekt for Kirken, og det er ikke noget Tilfælde, at den netop nu holder Mandtal i København. Det var ingen Skade til, om vore egne Præster lærte, hvad der kan læres af Katholikerne . . . at tænke frit, men optræde autoritativt.«

I »Politiken« lagde vi Mærke til den stærkt anerkennende Omtale, som baade vor Biskop og Kard. van Rossum fik. Om Biskoppens Udnævnelse hedder det,

at den først vakte Undren, men »det viste sig hurtigt, at Valget var rigtigt . . . da han vendte tilbage som Biskop, forstod man, at den beskedne Præst fra Vejle var en fint dannet og højt kultiveret Mand, korrekt og vindende i sin ydre Optræden, menneskelig og menneskelig forstaaende af Sind. Han ejede ikke sin Forgængers imponerende Skikkelse og sacerdotale Myndighed, der, naar han i sit fulde Bispekrud stod foran Altret, gav en Indtrykket af, at det var selve Biskop Absalon, der var vendt tilbage, men Biskop Brems har en stilfærdig og selvfølgelig Værdighed, der indgyder Respekt.«

Om Kard. van Rossum læser vi:

»Det var et Højdepunkt, da denne sølvhaarede Prælat viste sig. Med uendelig Grandezza hilste han paa de mange Gejstlige, som blev præsenteret. Saa kom Pressefotografernes Bombardement. Kardinalen stod ganske stille, spinkel og fornem og smilte med sit skarpe Ansigt et uendelig afklaret og fint Smil. Saa lyste han en Velsignelse.«

Ligesaa godt som Personerne slipper ogsaa Sagen fra Bedømmelsen.

Da Kongressen er endt, ledsager »Politiken« Prælaternes Hjemrejse med et kort Résumé over de forløbne Dage:

»De fremmede Prælater rejser tilbage, hver til sit Land, efter at have givet København et stærkt Indtryk af den katholske Kirkes Disciplin og Dygtighed til at gennemføre en systematisk Propaganda.«

Og Dagen derefter fremkommer under Rubriken »Timeglas« en Betragtning og et Forslag, der vel nok tør betegnes som en af de bedste Frugter, Kongressen har bragt. Revider Begreberne, siger Bladet i en spaltelang Artikel:

»Lærte vi ikke i Skolen, at Reformationen ganske havde gjort det af med Katholicismen? Vi læste om Munkenes Velleved, de ryggesløse Pavers Orgier, hele denne Augiasstald, som Luther muede ud og for bestandig udryddede Troen paa Aflad og Helgener. Hans Tavsens var en Helt,

Billedstormerne havde Ret, og Christian den Tredje var den sande Tros Forsvarer. Efterhaanden har Historien pillet ved disse vor Børnelærdoms Dogmer. Vi forstod, at Kong Christian ligesaa lidt som de tyske Fyrster kun handlede ud fra ideelle Bevæggrunde. Der var ogsaa Beregning med i Spillet, naar han konfiskerede Kirkegodset. Vi lærte at se med mildere Øjne paa Munkene og Klerkene, der gennem Middelalderen havde bevaret Vesterlandenes Kultur. Billedstormerne fik Uret selv blandt den lutherske Kirkes Præster, der nu er saa ivrige efter at bøde paa, hvad deres Forgængere forbrød, og efter Evne søger at redde, hvad der er levnet fra Kirkens store Tid af Kalkmalerier og Billedskærerarbejder. Renæssancetidens bagtalte Paver viste sig at være fine og kundskabsrige Kendere af Oldtidens Kultur, Kunsts og Videnskabs Beskyttere. Selv den for sin Skamløshed udskregne Pavedatter Lucrezia Borgia fremstaar efter de allersidste Oplysninger næsten engleren, som en fin og blid og højt-dannet Kvinde, skammelig bagtalt.

Naar nu den katholske Kirke for vore Øjne i den danske Sommer udfolder hele sin straalende Pragt og sender nogle af sine stateligste og højest begavede Mænd herop, forstaar vi rent umiddelbart, at Katholicismen ikke blot er en Turistoplevelse paa Rejse, men en levende Realitet, maaske den største aandelige Magt i Tiden. Der tales saa meget om en Revision af vore Skolebøger. Falske Forestillinger om vore Naboer, urigtige Sejrsberetninger, ensidig Bedømmelse af de Forhold, der førte til Nederlag, alt, hvad der kun er egnet til at fremme Chauvinisme og hilde os i Vildfarelser, skal ud af dem. Det er vist paa Tide, vi ogsaa sletter den Vildfarelse, at Protestantismen for bestandig skulde have gjort det af med den katholske Kirke. Gennem Tvivl om vor Børnelærdom er vi, enten vi synes om det eller ej, naaet til den Tro, at Paven stadig repræsenterer en aandelig Magt, som Millioner af Mennesker bøjer sig for. Man kan blive Student her i Landet og ikke vide bedre, end at Luther besejrede Paven og nedstyrtede Katholicismen i Grus. Naar vi skal til at skrive de nye Historiebøger for Skoleungdommen, saa maa vi huske ogsaa at revidere Kapitlet om Reformationen.«

»Dagens Nyheder« advarede først sine Læsere mod af Nysgerrighed at tage Del i eller at se paa Festligheder for ikke at give det Udseendet af, at den katholske Kirke var stærkere her til Lands, end den virkelig er.

Referaterne fortjener al Anerkendelse. Mens Kard. Hlonds Karakteristik vel nok tør betegnes som mislykket — han

sammenlignedes med en Bryder og Svømmer etc. — hører Kard. Rossums Billede til det fineste, som blev sagt:

»En smuk Mand, Kard. van Rossum, en ren og fornem romersk Prælattype. Forfinet Intelligens, kloge, skarpe Øjne, karakterfulde Træk omkring Mund og Hage røbede et Liv i intensivt aandeligt Arbejde. Han saa ud, som om han kun hørte hjemme bag Klostermure, i Kirkernes Skriftestole eller i de højeste Raads lukkede Kamre.«

»**Aftenbladet**« afholder sig fra enhver Bedømmelse af Kirke eller Kongres. Dog saa vi med Glæde de sidste Linier af et Referat:

»Den, der skriver disse Linier, har en Gang besøgt Kardinal van Rossum i hans Embedsbolig, i »Palazzo di Propaganda Fide« paa »Piazza di Spagna« i Rom,

Der var to Ting, jeg lagde Mærke til som typiske: medens Kardinalens Modtagelsesrum var et Pragtrum fyldt med skønne Gobeliner og fremragende Mestres Værker i baade Skulptur og Billedkunst, saa var hans egen Beboelse kun en — Celle.

Og det andet var, at der bag de ærværdige Paneler i det gamle Palads lød en ganske svag Knitren af — Skrivemaskiner — den moderne Arbejds metode anvendes naturligvis overalt, men der staar gamle Paneler for!«

»**Ekstrabladet**« benytter Lejligheden til at angribe baade Kongressen og Kirken paa en meget ufin Maade. Det regner ligefrem ned med Bebrejdelser, Skældsord og spottende Gloser.

»Den mørkeste Middelalder rykker ind i København — Maskeradeoptog — frygteligt Bedrageri — de høje Herrer, samlede om festlige Borde, med Glasset i Haanden, de priser Gud og Jesus og Jomfru Maria — etc. etc.«

Vel afnøder Kirkens ydre Organisation ogsaa Bladet nogle anerkendende Ord om dens Konsekvens i Troen i Modsætning til Protestantismens Vaklen:

»Hvor fremmedartet og fjendtlig end den romerske Kirke forekommer os, saa maa vi dog respektere dens Konsekvens. Vi kan hade den Kirke, vi kan afsky den Klerikalisme — vi kan blot ikke foragte den.«

Men man faar den Mistanke, at Kirken kun roses for desto føleligere at ramme Protestantismen. Endnu Dagen efter Afslutningen faar vi os en Omgang:

»Den ene Kongres afløser den anden. Heldigvis er de ikke alle af en saa bedrøvelig Art som den eucharistiske Kongres, der nu er afsluttet med store Gadeoptog, Processioner under fri Himmel og Skuespil-Opløjer paa et af Byens Teatre: den romerske Katholicisme i Renkultur arbejdende paa 'Mission' i det lille Hedningeland Danmark, Jomfu Maria-Tilbedelse og Helgendyrkelse, al Slags Overtro og Trolddom i fræk Anmasselse med en Propaganda, hvis Dristighed vilde forfærde os, hvis vi ikke vidste, at den i Hovedsagen vil prelle af paa vor kendte danske Nøgternhed og lune Skepsis.«

Med »Ekstrabladet« kappes »**Social-Demokraten**« i at udgyde Vredens Skaaler over Kongres og Kirke. Man finder i Bladets Søndagsudgave et Billede, som forestiller nogle idiotiske Prælater, der vil slynge en Bandbulle mod Piccard, og neden under Billedet læser man: »Søndagens Tekst«, betitlet »Kerter og Kaaber«. Da undrøs Artikelskriveren først over, at de katholske Prælater, der ellers er saa stærkt imod Socialdemokratiet, nu holder Kongres i »et af Socialdemokratiets allerstærkeste og mest oplyste Arnesteder«. Vi læser, at der aabner sig et Svælg mellem Kirken og Socialdemokratiet:

»Og man maa indrømme os, mellem Pavekirke og Socialdemokrati er der — kulturelt set — den dybeste Grøft, som tænkes kan. De er — som Kulturmagter betragtet — saa uforlignelige som Efteraar og Foraar.«

Man skulde egentlig ikke tro det, mener Artiklen:

»Socialt set skulde de — i og for sig — kunne finde fælles Opgaver. De er begge internationale, begge folkelige, begge Venner af Fred og Orden.«

Men i klædelig Beskedenhed røbes Grunden til, at denne Kløft alligevel bestaar: Socialdemokratiet tænker og læser, mens Kirken ikke læser og tænker! Saaledes tænker man altsaa paa de »mest oplyste Arnesteder«.

Men mest forbavset blev vi unægtelig ved at gennemlæse to Artikler, som stod i »**Kristeligt Dagblad**«. Lad gaa, at Bladet er harmfuld over den gunstige Stemning, Kongressen mødte i den danske Presse, eller at det er vred paa Statsradiofonien, fordi den tillod Festmødets Udsendelse. Vi vil heller ikke dvæle ved en saa besynderlig Udtalelse som denne:

»Vi nægter ikke, at alt dette tyder paa en gunstig Stemning for den katholske Kirke. Men Kardinalen skal alligevel ikke tro paa den. Thi hos den brede danske Befolkning raader der absolut ingen gunstig Stemning for Romerkirken.«

Vi tvivler jo ikke paa, at »Kristeligt Dagblad«, saavidt det staar til Bladet, vil bekæmpe denne gunstige Stemning. Men det staar ikke helt godt til, naar Kampen sker med saa gammelt Jern som Vaaben, som det bruges i den anden Artikel: »De røde Kardinaler«. Med den største Frejdighed erklæres Urolighederne saavel i Irland som paa Malta for et Udslag af den katholske Magtpolitik.

»Indenfor det britiske Rige har vi Maltas og Irlands desperate Politik som et Vidnesbyrd om den katholske Kirkes Daadstrang. Bag Uroen paa Malta stod den katholske Kirke. Den staar sikkert ogsaa bag Irland. Den irske Regerings Strid med England vilde ophøre den Dag, Vatikanet ønskede, at den skulde ophøre.«

Politiken paa Malta var ikke mere desperat — skønt katholske, religiøse Interesser var meget truet — end at Maltas Biskopper har indskærpet deres Troende at respektere den verdslige Øvrighed. »Vi bestemmer, at man skal bringe de Troende deres Samvitighedspligt i Erindring: at adlyde den af Gud indsatte Øvrighed og at respektere den offentlige Ro; at bevise Troskabens Følelser ved enhver Lejlighed ogsaa ved Forsvaret af de egne Rettigheder overfor den britiske Krone, som Guds Forsyn har ført os ind under.« Lord Strickland har da ogsaa selv givet en Undskyldning overfor Rom, hvori han oprigtigt beklager at være optraadt mod Kirken, og beder om Forladelse samt erklærer, at han altid vil være Kirkens trofaste Søn og forblive i dens Skød.

Men rent utrolig er den Kommentar, Bladet følger Kirkens Kamp mod Børnebegrænsning med. Ikke nok med at Protestantismen Gang paa Gang svigter paa dette væsentlige Punkt, at den katholske Kirke næsten alene maa stride imod det nye Hedenskab, mens de andre staar splittede og afsmægtige, tillader Bladet sig at betegne denne Kamp for den kristne Moral som katholsk Fare og Magtpolitik og siger:

»Vi forstaa, at den dybere Mening er, at dette Krav — sammen med Kravet om katholsk Opdragelse — i Slægternes Liv atter skal bringe Paven Sejren.«

Denne Forstaaelse er for meget af det gode! Nej, lær at forstaa, at det her drejer sig om et Samvittighedsspørgsmaal af Rang! Læs Pavens Encyklika om Ægteskabet, der vil I finde Grundene til Kirkens Holdning! Driv selv denne »Magtpolitik«, hvis I kan, vi vil kun være glade for alle ærlige Forbundsfæller!

— z.

Kardinal van Rossums Testamente.

For ca. 14 Dage siden blev den afdøde Propagandakardinals Testamente aabnet i Nærværelse af Repræsentanter for det pavelige Statssekretariat og for Kongregationen til Troens Udbredelse. Kardinalens Privatsekretær, som var vendt tilbage f. a. Holland, opgav som Gemmeded for Testamentet et lille Skrin i den Afdødes Værelse. Kansleren ved den vatikanske Domstol løsnede saa de Segl, der efter Kardinalens Død var bleven anbragt paa hans Værelser. Testamentet blev derefter fra Kardinalens Bolig bragt til Statssekretariatet. Propagandapræfektens sidste Vilje er kort og indeholder som Hovedpunkt den Bestemmelse, at Testatoren efterlader alt, hvorover han kan disponere, som Kongregationens Eje. Paa et særskilt Blad bestemte Kardinalen nogle smaa Mindegenstande til sine Slægtninge, sin Titularkirke og de religiøse Ordener og Huse, hvis Protektor han var.

— K. V. —

Fra Hovedstad og Provins

Jubilæum.

Onsdag den 21. September var det 50 Aar siden, Br. Peter Münch S. J. kom til Danmark for at hellige sit Liv den katholske Kirkes Vækst og Fremgang herhjemme.

Til Lykke og Tak for det gode Eksempel og trofaste Arbejde i Herrens danske Vingaard. Gid Han maatte unde ham endnu mange Aar i sin Tjeneste. i.

Et varigt Minde for vore Mænd om Kongressen.

Talrig var den Skare af vore Mænd, der med hellig Begejstring deltog i Kongressens forskellige Festsigheder, særlig den store eucharistiske Procession, og saa mangan

en vaagnede ved denne Lejlighed til et nyt, et ivrigere Liv. For at denne nyvaagnede Kærlighed og Begejstring ikke maa kølnes, holdes der i *St. Annæ Kirke den første Torsdag i hver Maaned Kl. 8—9 en eucharistisk Tilbedelse for Mænd* med Prædiken og sakramental Velsignelse. At se hele Kirken fyldt med Mænd, der ydmygt tilbeder og begejstret tiljubler deres eucharistiske Frelser, at lytte til Sakramentets Pris, der lyder fra Prædikestolen, at modtage Frelserens Velsignelse: alt dette vil genopvække og og nære Kongressens Begejstring, saa vore Mænd kan bevare den og engang dø i den. — Den første eucharistiske Tilbedelsestid holdes nu paa Torsdag, og Hs. Excellence Biskoppen vil selv holde den første Prædiken. Alle de Mænd, der deltog i Kongressen, de, som ikke kunde deltage i den, og alle andre, der gerne vil faa en stærk Kærlighed til deres eucharistiske Frelser, og fremfor alt alle Mænd fra *St. Annæ Menighed* indbydes venligt.

Aandelige Øvelser.

Fra den 16. Oktober til den 23. Oktober afholdes der i *Jesu Hjerter Kirke* aandelige Øvelser (Eksercitier)

for unge Piger og ugifte Kvinder i København.

Fra Lørdag den 16. Oktober holdes hver Aften et Foredrag Kl. 20. Lørdag den 22. Oktober er der ingen Foredrag. Søndag Morgen den 23. Oktober Kl. 8: Foredrag, hellig Messe, Fælleskommunion, Søndag Aften Kl. 20 Prædiken og Slutningshøjtidelighed.

Rosenkranssognet. Kongregationen »*Maria Rosenkransdronning*« har Møde med højtidelig Optagelse Mandag den 3. Oktober Kl. 20 i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74.

Søndag den 9. Oktober Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Danske Kvinders katolske Forbund

afholder Møde i Borgernes Hus Onsdag d. 12. Oktober Kl. 8. Foredrag af cand. polyt. Berrit Fiehn; Dr. Carl Sonnenschein: »Berlins Apostel«.

Efter Foredraget er der fælles Kaffebord à 1,10 Kr. for dem som ønsker det.

Alle saavel Mænd som Kvinder er velkomne.

Katolsk Klub afholder Møde paa Hotel Phønix Onsdag d. 5. Oktober 1932. Dagsorden: Kl. 20: Vedtagelse af Budget for Saisonen 1932/33; Kl. 21: Hr. Pater J. Bender holder et Foredrag: Vore Præsters Uddannelse. Bestyrelsen.

A.C. Onsdag d. 5. Oktober Rusgilde i Vesterhus Kl. 8. Rustaler: Lærer cand. phil. Hr. H. Krusenstjerna-Hafstrøm. Smørrebød — Øl — Punch — Frugt — Taler og Sange. Pris 3 Kr. 50 Øre.

Aarets katolske Russere har gratis Adgang.

Indtegning hos Administratores: Talepædagog Frk. R. Hoff, Toldbodvej 48, K. Telf. Palæ 2351 y (bedst fra 6—7^{1/2}). Stud. jur. Hr. K. Wesch, Aaboulevard 46, N. Telf. Nora 1843 y (bedst fra 6^{1/2}—7^{1/2}).

Paaklædning: Smoking. — Medlemmer kan medtage Gæster.

Rosenkranskirken.

Søndag den 2. Oktober, Rosenkransfesten: Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Derefter er det h. Sakramente udstillet hele Dagen. Kl. 19 er der Rosenkransbøn, og Kl. 19 $\frac{1}{2}$ synges Completorium.

St. Ansgars Kirke. Søndag den 2. Oktober Rosenkransfest. — Kl. 17 er der ved Aftenandagten Prædiken og derefter Procession, hvori Rosenkransbroderskabet og de unge Pigers Forening deltager. —

Kosenkransbroderskabets Medlemmer kan paa denne Dag vinde en fuldkommen Aflad paa de sædvanlige Betingelser.

Tirsdag den 4. Oktober Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses den h. Messe for Mødreforeningen.

St. Annæ Kirke.

Tirsdag Aften Kl. 20. Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker. *Torsdag Aften Kl. 20—21 eucharistisk Vagttime for Mænd* (Adgang kun for Mænd). *Biskoppen holder Prædiken.* Se inde i Bladet!

St. Franciskus 3. Orden.

I Anledning af Franciskus-Festen er der paa Tirsdag den 4. Oktober Kl. 8 i St. Knuds Kapel h. Messe med Fælleskommunion for Tertiærer (Generalabsolution). Samme Dags Aften Kl. 20 er der Møde med Iklædning af nye Medlemmer. Hans Højærværdighed Biskoppen har lovet at foretage Ceremonien. Tertiærerne bedes indtrængende møde fuldtalligt baade til Fælleskommunion og til Mødet.

Rosenkranskirken. Fredag den 7. Oktober holder den eucharistiske Forening Tilbedelse,

St. Michaels Klub.

Klubaftener i Vesterhu shver *første og tredie Mandag* i Maanedén. *Mandag den 3. Oktober* begynder Pater Nösen sin Foredragsrække over *Kirkehistorien*, som fortsættes hver *første Mandag* i Maanedén. Til disse private Foredragsaftener i St. Michaels Klub, som bliver Medlemmernes »Familieaften«, indbydes ogsaa Herrenerne. Samling Kl. 20.

St. Andreas Gilde (Ordrup) afholder ordinær Generalforsamling Onsdag den 5. Oktober Kl. 20 i Charlottenlund Palmehave: Beretning, Regnskab og Bestyrelsesvalg. Forslag, som ønskes behandlede, maa indsendes til Formanden inden 30. September.

Christus og det sociale Spørgsmaal.

(Foredrag i Jesu Hjerter Kirke om Søndagen Kl. 18).

2. Okt. Jesu principielle Syn paa økonomiske og sociale Problemer.
9. Okt. Sydens Andel i den sociale Uorden.
30. Okt. Jesu Stilling til Privatejendom.
6. Nov. Jesus om Rigdommens Farer.
13. Nov. Jesus i Samkvem med rige Folk.

(Foredragene agtes fortsat.)

Deutsche Katholiken

werden freundlichst zum Fest, Sonntag den 9. Okt. 19 Uhr eingeladen, das im St. Annæ Saal, Hans Bogbinders Allé 2 stattfindet. Auslandsdeutscher Vortrag, Theater, Gesang, Unterhaltung. Eintritt 1 Kr. (mit Kaffee).

Kirkelig Kalender.

Okt.		Okt.	
2. S.	20. Søndag e. Pintse. — Rosenkransfest.	9. S.	21. Søndag e. Pintse.
3. M.	TERESA AF JESUSBAR- NET.	10. M.	Oktav af Teresa af Je- susbarnet.
4. Ti.	Frans af Assisi.	11. Ti.	Ferialdag.
5. O.	Dag i Teresa af Jesus- barnets Oktav.	12. O.	Ferialdag.
6. T.	Bruno.	13. T.	Edvard, Konge af Eng- land.
7. F.	Rosenkransfest.	14. F.	Callistus I.
8. L.	Birgitta.	15. L.	Teresa.

Okt. Ugens Messebønner.

2. S. **Rosenkransfest** (1099—935); 2. *Sæt Bønner*: 20. Søndag e. Pintse (741—570). 3. *Sæt Bønner*: De h. Værneengle (1093—898); Slutningsevangelium: Søndagens (742—571).
3. M. **Teresa af Jesusbarnet** (N. M. [194]). — *I konsekrede Kirker*: 2. *Sæt Bønner*: Oktav af Kirkevielsesfest (N. M. [77]).
4. Ti. **Frans af Assisi** (1096—937); 2. Oktaven af Teresa af Jesusbarnet (N. M. [195]).
5. O. † **Dag i Teresa af Jesusbarnets Oktav** (N. M. [194]); 2. **Placidus og Lidelsesfæller** (N. M. [28]), 3. **Gudsmoder** (N. M. [90]).
6. T. **Bruno** (1098—939); 2. **Terasas Oktav** (N. M. [195]).
7. F. **Rosenkransfest** (1099—935); 2. **Marcus** (1099—940), 3. **Sergius, Bacchus, Marcellus og Apulejus** (1099—940).
8. L. **Birgitta** (1102—941); 2. **Terasas Oktav** (N. M. [195]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

I Tiden fra Mandag den 17. Oktober Kl. 5 til Fredag den 21° Oktober efter Messen holdes en

lukket Kloster-Retræte for Damer

i Assumptionsklostret paa Rygaard.

Opholdet koster 10 Kr., alt iberegnet. Salmebog medbringes. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til: P. Herm. Lucas S. J., Stenosgade 4, Kbhvn. V., eller: Forstanderinden, Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 2. Oktober Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke.

MEDDELELSE FRA REDAKTIONEN.

Fra og med nærværende Nummer har Hr. Pastor H. Gamél paany overtaget Redaktionen af »Nordisk Ugeblad«. — Samtidig har Hr. Pater A. Scherz, C. SS. Red., med det Apostoliske Vikariats Billigelse overtaget Stillingen som Redaktionssekretær ved »Nordisk Ugeblad«. Redaktionssekretærens Adresse: Hans Boybinders Allé 2, København S.; Telefon: Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 1¹/₂—2¹/₂.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paar 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Villa „Sølundehus“, pr. Tikøb; Telefon Tikøb Nr. 25; bedste Træffetid Kl. 12¹/₂—13¹/₂. — Redaktionssekretær: Pater A. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 41.

Søndag den 9. Oktober

1932

INDHOLD: Eucharistien og det danske Folk. — Pastor Otto Larsens Sag afsluttet. — Bemyndiget eller ikke bemyndiget. — Venskabelig og ærbødig Modsigelse af højærværdige Pater Koch, S. J. — Bannerindvielse i Rosenkranskirken. — Professor Foltin †. — P. Dominicus Johner, O. S. B. — Til de katholske Læger. — En Minister bliver Ærkebiskop. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Eucharistien og det danske Folk.

Tale ved den eucharistiske Kongres i København.

Af *Enoch Hjorth*.

(Fortsat.)

Siden hin lykkelige Tid har vor Slægt levet som i en kristelig Skumring.

Christus i Altrets højhellige Sakrament havde ikke tilhuse hos os.

Dog: Det er ikke Guds Vilje, at vi skal være ham foruden; — og selvom vi tabte ham selv af Syne, har vi dog haft og vil altid have en Plads i Guds Hjerte; han har ikke ladet os i Stikken:

Som vi i den mørke Time ser Solens Genskin i Himlens Stjerner, — ser vi i vort Folks Historie siden da store Personligheder, der lyser for os med et Genskær af Guds Glans. Men Gud selv: bød vi rømme Kongens Riger og Lande; han maatte ikke lade sig finde inden vore Grænser. Det kristelige Liv i Danmark blev et Liv i Mindet om Christi Besøg paa Jorden; — og til Mættelse af sultne Sjæle gav vi hinanden Ord for Brød.

Der skal ikke falde noget bebrejdende Ord til vore Landsmænd, som vilde det saaledes; thi hvad de end maatte have ment dermed, ser vi, at Gud, hvis Veje er uransagelige, har vidst at vende ogsaa dette til det gode: Længslen efter Gud og Kærligheden til Gud er ikke uddød i Danmark.

Men er det underligt, at vi, som voksede op i Danmarks gamle, katholske Kirker, under Bønnen og Salmesangen blev besjælet af en Længsel, som gik udover, hvad Ordet kunde bringe os.

Vi vidste os raadløse, — vi erkendte vor egen Vanmagt, — og led under Savnet af en Fører, som evnede at lede vore Veje midt igennem Nød og Farer til det lovede Land, — hvorum Drømmen levede i os.

Var det ikke naturligt, at vi i vor Vandring mod det Maal, som dæmrer for os, følte os som et Israel, der drager ud fra en hedensk Kultur; — og er det for meget at sige, at den hele Slægt er som et Folkeslag, der har slaaet Lejr i en Ørken — og nu ikke ved, hvorhen vi skal vende os? Vi vil gerne bøje os, — men ikke for hvem som helst. Thi for ingen vil vi bøje os uden for den største. Og vi ser ham ikke. Men den største er: Christus.

Derfor skal der lyde et:

Ære være hine, som bragte os Christus, vor Konge og Fører, tilbage!

Ære være Missionærer og Præster og Bisper, der som St. Ansgars værdige Efterfølgere begyndte at gaa Gangen forfra; som igen har tændt det evige Blus bag Kirkeruderne, der leder os frem til Guds Tabernakel.

Og tusindfold Hil! være Guds Kirke, som i Dag kan sige til det danske Folk: Se, midt iblandt eder staaer han, hvem I ikke kender.

Vi er ikke ladt tilbage i Ensomheden i Ørkenen. I vor Lejr bor han, som viser os Vejen, — og som nærer vor Sjæl med Himlens Manna. Vi skal ikke hverken hungre eller tørste, men tværtimod mættes og styrkes.

I det Billede, jeg søgte at tegne før, saa vi et gammelt, dansk Kirkerum; — og som det kunde have været i for-

rige Tider (eller kommende), stod i Kirkens Midtgang en lyslevende Munk og bad for Danmark.

Og hvad har vel denne Bøn givet Udtryk for, -- andet end det, som er et brændende Ønske i alles Hjerter: At Christus selv maa bo iblandt os: kendt af alle, elsket af alle og æret af alle! Til Hans større Forherligelse og vore Sjæle til Baade.

Lad os derfor samles i Erkendelsen af, at det, som det danske Folk dybest set længes efter og af Hjertet attraar, — er: netop det, som er Guds store Kærligheds Gave til Danmark.

Det hedder om Arnljot Gelline: Stundet havde han mod det største, — straks han saa det: gav han sig helt.

Vor Slægt er standset paa Vejen og kan ikke bekvemme sig til det endelige Opbrud for den videre Vandring. Den venter paa sin Fører. Danmark skal møde Christus i Altrets Sakrament. Han er Skatten i Ageren — den kosteligste af Perler; og har den vildfarne Sjæl først mødt ham, giver den sig helt.

Det er en Kendsgerning, at man i Danmark ikke lige nemt fatter, hvorledes et kristeligt Liv monne te sig. Men hvorledes skulde dette ogsaa kunne ske, saalænge vort Folk ikke næres af dette samme Livs Udspring.

Lad os tilstaa det aabent for alle, at bag al vor Stræben ligger et brændende Ønske om at bringe Danmark til Christus — men bør vi ogsaa først og fremmest bringe Christus selv til det danske Folk. Thi: Altrets højbellige Sakrament er paa en Gang: Gaaden og Gaadens Løsning.

(Sluttet.)

Pastor Otto Larsens Sag afsluttet.

Vi har her i »Nordisk Ugeblad« gentagne Gange beskæftiget os med Pastor Otto Larsens Sag, der i saa høj Grad havde vakt Opmærksomhed indenfor alle religiøse Kredse i Danmark.

Pastor Otto Larsens Sag bestod i Udgivelsen af Bogen »Skatten i Lerkar«, i hvilken Bog der aabenlyst blev taget Afstand fra Troen paa de mirakuløse Tildragelser fra Jesu

Liv, der ikke alene omtales paa saa mangfoldige Steder i det nye Testamentes Skrifter, men som endog omtales i den i sig selv ret kortfattede apostoliske Trosbekendelse. Pastor Otto Larsen benægtede bl. a. Jesu Fødsel af Jomfru Maria, Jesu Opstandelse fra de døde og Jesu Himmelfart.

Alle vidste, at der vilde falde en Afgørelse i Sagen inden den første Oktober, til hvilken Dato Pastor Otto Larsen havde faaet Orlov. Hvad denne Afgørelse vilde gaa ud paa, ventede utallige Mennesker i Danmark i Spænding paa.

Forud for Afgørelsen udsendte Pastor Otto Larsen et mindre Skrift med Titlen: Til Forsvar for »Skatten i Lerkar«. — Man kan ikke sige, at Pastor Otto Larsen paa noget Punkt tilbagekalder, hvad han i sit første Skrift havde hævdet; man faar alligevel det Indtryk, at han ligesom glatter lidt ud paa det, som om han selv er blevet forfærdet over det umaadelige Røre, som hans Hovedskrift havde vakt.

Om dette Pastor Otto Larsens sidste Skrift har haft nogen Indflydelse paa den Afgørelse, som Myndighederne har truffet i hans Sag, kan udenforstaaende gætte om og finde ikke usandsynligt, men ikke have nogen bestemt Formening om.

Inden Kirkeministeren traf sin Afgørelse, anmodede han Biskoppen, i hvis Stift Pastor Otto Larsens Sogn ligger, om en Fremstilling og en Henstilling; det viser sig, at den Afgørelse, som Kirkeministeren har truffet, kun er en Udførelse af det Forslag, som den nævnte Biskop stillede.

Afgørelsen er af en saadan Natur, at den ikke kan andet end forundre. Selve det Embede, som Pastor Otto Larsen beklædte, bliver nedlagt; som Følge heraf faar Pastor Otto Larsen sin Afsked, men »i Naade« og med fem Aars Ventepenge og derefter Pension, saa længe han lever.

Hvad skal man sige til en saadan Afgørelse?

Der er det tilfredsstillende ved den, at Pastor Otto Larsen har faaet sin Afsked og ikke mere har Ret til at staa paa en Prædikestol for at forkynde Guds Ord. — Som vi allerede tidligere har sagt, kan og bør der ikke bestaa nogen falsk Alliance mellem dansk Katholicisme og de nedbrydende Retninger indenfor den danske Folkekirke. Og selv om vi maa mene, at Pastor Otto Larsen

konsekvent har gennemført Luthers Trosprincip, at enhver selv maa skabe sig sin religiøse Livsanskuelse uden at anerkende eller følge et andet Menneskes eller andre Menneskers Autoritet i Trossager, saa bør dette paa ingen Maade ud fra en Slags Skadefryd faa os til at glemme, at derved har han kun endnu mere fjernet sig fra os og vor hellige Kirke og vor og Kirkens Tro.

Det bør her ikke dølges, at Pastor Otto Larsens Standpunkt er en Forhaanelse af Jesus Christus selv; thi Jesus Christus har forudsagt og hævdet om sig selv, at han vilde opstaa fra de Døde, og at han vilde komme igen paa Himlens Skyer for at dømme de levende og de døde.

En Forkyndelse som Pastor Otto Larsens bør ikke taales i en kristen Kirke; thi selv om Pastor Otto Larsen med smukke Ord udtaler sin Beundring for Jesus som Menneske, saa forhaaner han i Virkeligheden Jesus, fordi Jesus tydelig har lært, at vel var han sandt Menneske, men han var samtidig Gud, Gudmennesket.

Fra danske Katholikers Side kan der kun udtales Glæde over, at Pastor Otto Larsen blev afskediget. Hvis den Mand ikke fortjener at kaldes en Kætter, er der ingen, der fortjener det.

Man forbavses derimod over, at Pastor Otto Larsen blev afskediget »i Naade«, og at selve Embedet for hans Skyld skulde nedlægges. — Vi er her ude i en Begrebsforvirring, der tilsyneladende paa saa mange Punkter har ligefrem Hjemstedsret indenfor dansk Protestantisme, men som vi danske Katholiker end ikke kan beskæftige os med uden at faa en dundrende Hovedpine. Hvad vil det sige, at en Mand afskediges »i Naade«, naar selve Afskedigelsen er en Straf og en Misbilligelse af hans Adfærd.

At Pastor Otto Larsen ikke er blevet ramt økonomisk for sine kætterske Meningers Skyld, skal vi derimod ikke indvende noget imod. Vi véd, at man fra katholsk Side vilde have baaret sig ad paa en lignende Maade.

Heller ikke maa det glemmes, at en Præst som Pastor Otto Larsen, der ender med at miste Troen paa Jesus Christus som Verdens Frelser, er det ulykkeligste Menneske, som lever paa Jorden, og derfor fortjener den dybeste Medlidenhed.

H. G.

Bemyndiget eller ikke bemyndiget?

Mange unge Ægtefolk blev vist opskræmte ved en Artikel i »Politiken« af 4. ds., der havde den sensationelle Overskrift: Ægteskaber i Massevis, der er ulovlige! Katholske Præster skal have foretaget en Række Vielser uden at have den fornødne ministerielle Anerkendelse. Denne Paastand trænger til at blive belyst nærmere.

I Henhold til Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse af 6. Juli 1911, af 9. November 1911 og 20. November 1912 har den anerkendte katholske Præst været berettiget til i bestemte Tilfælde at bemyndige en anden ved Kirken ansat Præst til paa sine Vegne og paa sit Ansvar at foretage Ægtevielser med fuld borgerlig Gyldighed. De anerkendte Præster benyttede sig af denne Ret særlig overfor Brudefolk, hvis Sprog de ikke kunde tale.

Saa kom den nye Ægteskabslov i 1922, som ikke syntes at medføre nogen Forandring paa dette Punkt, dels fordi en saadan vilde have været urimelig og uretfærdig — Folkekirkens Præster havde nemlig vedblivende Lov til at bemyndige andre, skønt de paa Grund af deres større Antal og mindre Distrikter havde det lettere — dels fordi Ministeriet overfor de anerkendte Præster ikke tilbagekaldte den gamle Bemyndigelse.

Ved Skrivelse af 29. November 1928 forespurgte Kirkeministeriet dog hos de anerkendte Præster, om de i enkelte Tilfælde ogsaa bemyndigede andre Præster til paa deres Vegne at foretage en Ægtevielse, og der blev svaret bekræftende under Henvisning til ovennævnte Skrivelser fra Kirkeministeriet. Der gik tre Aar, uden at der kom nogen Indsigelse fra Kirkeministeriet.

Imidlertid vilde nogle Katholiker alligevel have fuld Klarhed over denne Bemyndigelsesret efter den nye Ægteskabslovs Ikrafttræden, og de forespurgte i Ministeriet, om et bestemt Ægteskab, hvorved Præsten havde gjort Brug af denne Bemyndigelsesret, var gyldigt. Nu var de forskellige Myndigheder et helt Aar om at finde ud, at det maatte anses for ugyldigt. Selvfølgelig maatte Ministeriet nu være konsekvent og erklære ogsaa de andre Ægteskaber,

der var indgaaet under Benyttelse af samme Bemyndigelsesret for ugyldige. Men i Erkendelse af, at der her forelaa en meget uklar Situation, har Justitsministeriet selv foreslaaet den Udvej at erklære alle disse Ægteskaber for gyldige uden nogensomhelst Formaliteter for vedkommende Ægtefolk.

Vi maa dog hævde, at denne Naadesbevisning ikke tilfredsstillende os helt. Enhver vil forstaa, hvor uholdbar Situationen kan blive, naar kun een eneste Præst maa foretage Ægtevielser uden at være i Stand til at bemyndige en anden, f. Eks. sin Kapellan. Den ulykkelige statsanerkendte Præst har ikke engang Lov til at blive syg, mindst af alt pludselig og før Vielsen. Han maa heller ikke gaa paa Ferie, hvis da ikke Nabopræsten erklærer sig villig til i Mellemtiden at passe to Sogne, hvad han aldeles ikke er forpligtet til!

Og naar vi ser det fra Menighedens Standpunkt, hvor betænkeligt maa det ikke forekomme os, at paatvinge Brudeparrene en Præst, som de slet ikke kender, maaske ikke bryder sig om, i dette saa personlige Anliggende. Hvorfor skulde en Katholik have det sværere i denne Henseende end Folkekirkens Medlemmer, efter at Grundloven har skabt lige Ret uden Hensyn til Kirke og Konfession? Hvad Interesse har Staten i at nægte den ene Borger, hvad den gerne tilstaaer den anden? Nej, man maa rigtignok haabe, at Myndighederne endnu ikke har sagt deres sidste Ord i denne Sag!

Den danske Regerings Stilling bliver saa meget mærkeligere, som de katholske, anerkendte Præster gør deres Arbejde — at føre Statens Ægteskabsprotokoller — ganske gratis; ja de skal endog selv købe disse Protokoller og har ingen Ret til at faa Beløbet refunderet. Statskirkens Præster er derimod lønnede for deres Arbejde, og det synes derfor underligt, at man forlanger mindre af dem end af de andre, anerkendte Trossamfund her i Landet.

Venskabelig og ærbødig Modsigelse af højærværdige Pater Koch, S. J.

Jeg mener, det maa have været under sit Foredrag ude i St. Josefsøstrenes Skole paa Frederiksberg, at den flittige Sognepræst fra Aarhus udtalte en noget bedrøvelig og let nedslaaende Anskuelse om Udsigterne for, at vi her i Danmark kunde komme til at opleve en Helgen, rundet af selve det danske Folks Rod. Pater Kochs Ord faldt med en vis sørgmodig Klang af den Vemod, som gyldne Forhaabningers Bristen stemmer Sindet til, og derfor blev Indtrykket klæbende fast hos mig. Jeg mukkede noget indvendig, men saa blev min Opmærksomhed afledt af de Tusinder af andre Ting, som i de Dage ligesom raslede ned over en.

Imidlertid holdt Kriminalbetjent Kallan forleden et Foredrag om den saa lykkeligt overslaaede Kongres i vor Skoles Sal, og dér viste det sig, at han ogsaa var blevet staaende ved Pater Kochs mistrøstige Nedskæring af vore Muligheder for i vort eget Land at se Naaden brænde med hel hvid Flamme. Jeg maatte som Taler af Fag anstille en Betragtning over, i hvilken Grad det, der siges med Betagelse, hænger ved; for Hr. Kallan anførte det hele saa temmelig ordret og tog det, som man tager det, der er sørgeligt, men sandt.

Hvad har da Pater Koch sagt? Ja, desværre er det ikke kommet med i Optrykningen af hans Tale her i Bladet, saa jeg bliver nødt til at genfremstille Meningen efter Hukommelsen; jeg beder derfor tilgive en mulig Unøjagtighed. Naa, den kan jo rettes. Altsaa, P. Koch gjorde opmærksom paa, at der desværre ikke var Helgener her i Landet fra den nyere Tid, og forklarede, at Grunden maatte søges deri, at der ikke her som i de gamle katolske Lande var Slægter, der gennem mange Led havde været Katholiker, og derfor kunde vi heller ikke vente saadanne eucharistiske Barnehelgener som f. Eks. den lille Guy.

Lad os se lidt paa det! Hvorledes er det, naar vi i

katholsk Henseende sammenligner Danmark med de saakaldte katholske Lande? Kan vi saa med Rimelighed drage denne Sammenligning paa den Maade, at vi siger: Saa og saa mange Helgener i Frankrig, Tyskland eller Polen og slet ingen i Danmark? Eller maa vi ikke snarere sige: Saa og saa mange Helgener paa tyve, tredive eller fyrretyve Millioner i de katholske Lande i hundrede Aar og ingen paa nogle ganske faa Tusinde danske Katholiker i ikke engang hundrede Aar? Eller man kunde tage Tallet lige fra Reformationens Indførelse, f. Eks. 1536, i alle Lande. Vilde dette nu ikke være fornuftigere? Og hvor mange Helgener mon der saa kommer paa, lad os sige ti Tusinde Katholiker i de katholske Lande? Det bliver vist ikke ret mange.

Jeg tror, at det allerede nu ser noget mindre sort ud for Danmarks Vedkommende; Vægtskaalen staar ikke mere saa skævt.

Men Sammenligningens Udfald vil ved Hjælp af fuld Retfærdighed endda stille sig ganske anderledes gunstigt for Danmarks Vedkommende. Det undrer mig egentlig, at en Mand, der som Pater Koch har saa nær Tilknytning til Stenosgade, kan glemme dette. Sandheden er nemlig, at Tiden efter Reformationen kan opvise en Mand af dansk Æt, en Københavner med K., der, om han end ikke er kanoniseret, saa dog efter tyske fremragende Gejstliges Mening maatte kunne blive det og i hvert Fald har været en usædvanlig hellig Mand. Jeg tænker paa Niels Steno. Den hellige Villehad, der var en af Martyrerne fra Gorkum, vil jeg ikke regne med, da han i sit Væsen maa betragtes som fremskudt af Middelalderens katholske Danmark, selv om hans Død falder efter 1536. Niels Steno derimod maa være skilt fra den katholske Kirke ved mindst tre eller fire Slægtled.

Ser vi saa Udsigterne for særligt eucharistiske Barnehelgener, mon de saa egentlig er saa daarlige her i Danmark, hvor man virkelig adlyder og igennem lang Tid har adlydt Pius X's Dekret om Børnenes tidlige Kommunion i Modsætning til de ikke faa katholske Bispedømmer, hvor Undskyldningerne og Fortolkningerne for ikke rent ud at sige Ulydigheden længst har holdt 25 Aars Jubilæum.

Man undres undertiden over, hvad man faar at se i de saakaldte katholske Lande, og man siger til sig selv: Paa adskillige Punkter er vi i Danmark i Virkeligheden mere katholske. Jeg tror, at Pater Koch vil give mig Ret i, at Lydigheden mod den af Gud indsatte kirkelige Myndighed er det sikreste Tegn paa den ægte Katholicisme.

Dengang Bestemmelsen om Kommunionpatenen var kommet, tillod jeg mig straks at foreslaa Biskoppen, at Guldsmed Christiansen i Kolding fik Ordren paa disse Patener. Jeg glemmer ikke saa let det lille Tryk, der var paa Biskoppens Ord, da han sagde: »Ja, de skal være færdige inden tre Maaneder, det staar der i Acta Apostolicæ Sedis « Det var Lydighedens Aand, der talte, den gauske ligefremme og i god Forstand bogstavelige Lydigheds Aand. Kommer den til at præge ikke blot Biskoppen, men ogsaa alle Præsterne og Lægfolkene, saa skal vi snart komme til at opleve Guds Naade i Renkultur.

Naar man arbejder med saa stor Ihærdighed som Præsterne i Aarhus, kan man let i sin Iver blive lidt utaalmodig og maaske lidt nedslaaet over, at Resultaterne ikke er større. Det forekommer imidlertid mig, at vi her i Danmark har et storartet Materiale at arbejde med; tænk engang paa de mange Ordens- og Præstekald og tænk paa vor herlige Kongres. Men det kan jo nok være, at vi efterhaanden kan finde paa Midler til en givtigere Udvinning af Guldet. Og saa: Længe leve Vanskelighederne, uden dem var der jo slet ikke noget ved det hele!

Kolding, den 24. September 1932.

J. Olrik.

Bannerindvielse i Rosenkranskirken.

Det var en Festaften for Mariakongregationen »Stella Maris« i Rosenkranskirken den 12. September i Aar. Kongregationen fik nemlig paa den Dag sit Banner indviet. Saa godt som alle Medlemmer havde givet Møde, ligesom en Del af Menigheden overværede Festligheden.

Indvielsen foretoges af Pater Sialm, som ogsaa holdt Festtalen, der naturligvis drejede sig om Havets Stjerne,

Guds Moder, der lyser for os paa Vejen over det oprørte Livshav.

Banneret er meget smukt udført Kunstbroderi. Modellen til Forsiden er malet af Fru Konsulinde Gisela Trapp, Helsingborg.

Billedet forestiller, som man ser af hosstaaende fotografiske Gengivelse, Guds Moder med Barnet staaende paa stiliserede Bølger, der symboliserer det oprørte Hav. Foruden til venstre ses en gængende Baad med to Mænd, hvis Ansigter udtrykker dyb Angst og Rædsel, men samtidig retter de Blikket mod Gudsmoder, den Stjerne, der kan lyse for dem til den frelsende Havn. Foroven til venstre ses en straalende Stjerne, Stella maris.

Modellen til Bagsiden, der er malet af Fru Kirsten Wivel, viser de tre Ting, som Kongregationens anden Værnehelgen, den hellige Johannes Berchmans, holdt for de mest dyrebare her paa Jorden, nemlig Krucifikset, Regel-

bogen og Rosenkransen. Desuden findes en Inskription paa Latin, omhandlende Kongregationens Data.

Hele Broderiarbejdet er udført af Fru Kannik. — Korset, der er meget fint Træskærerarbejde, er udført af Hr. Knud Barfred.

Alt Arbejde med Fremstilling af Tegninger, Broderi, Kors og Stang er ydet fuldstændig vederlagsfrit af de paa-gældende Kunstnere; Kongregationen bringer dem herved alle sin bedste Tak for det smukke Samlingsmærke, de har skænket den. Maatte nu Sognets Mænd — ældre og yngre — i stadig større Skare fylkes om det.

Chr. Ludvigsen, Præfekt.

Professor Foltin †.

Professor Foltin er død! Mange danske Venner og mange flere Venner i Udlandet vil med Sorg modtage dette Budskab om, at et af de ædlestes Mennesker, de kendte, har forladt Jorden.

Som hver Sommer i de sidste 10 Aar var den Afdøde ogsaa i Aar kommet til København, og stor var Gensynets Glæde hos alle, der saa ham læse den h. Messe i St. Ansgar eller trykkede hans Vennehaand ved et af de kærekomne Besøg, han aflagde rundt omkring. Sidst deltog han endnu med stor Begejstring i vor Kongres, ligesom han interesserede sig levende for alt, hvad der rørte sig i den danske Katholicisme.

Og dog syntes vi i Aar, at han var os lidt fjernere end ellers. Sygdom havde jo nær forhindret ham i at komme herop. En vis Svagelighed tvang ham til at være forsigtig og at give Afkald paa sine kære Cykleture. Den 23. August blev han indlagt paa St. Elisabeths Hospital og underkastede sig en Operation, som Overlæge Rydgaard udførte saa godt, at Saaret nu var ved at læges.

Men Professoren havde selv en Anelse om, at han ikke skulde staa det igennem. En vis urolig Længsel efter at komme hjem greb ham sommetider med Følelsens hele Magt, saa rolig, beskeden og taknemmelig han end ellers var.

I et Brev, han efterlod sig, og som blev skrevet den 29. Aug., »Før min Operation«, siger han: »Min hele Livsbane har været saa overordentlig bestraalet af Guds rigeste Velsignelse, at jeg vilde tage imod det i al Ydmyghed, dersom den i Dag skulde lakke mod Enden. Jeg tænker i denne alvorlige Time paa alle dem, som jeg skylder Tak

for deres Kærlighed, Venskab og Godhed imod mig ... jeg tænker paa alle mine kære danske Venner ...»

Den 28. September stødte en voldsom Lungebetændelse til, hvis alvorlige Karakter snart blev aabenbar for alle. Gerne lod Prof. Foltin sig berette; han bar sin Skæbne fattet og med Ro, som en Mand og en from Præst, saa tungt det end faldt ham at maatte dø fjernt fra sit Hjem. De sidste Dage laa han for det meste tungt aandende hen. Kun naar den h. Kommunion bragtes, eller en kær Ven viste sig, oplivedes hans Træk, og han viste ved Ord eller Tegn, at han var med. Endnu en Time før Døden bad han og saa hyppigere end ellers op til Krucifikset paa Væggen lige overfor. Søndag den 2. Oktober Kl. 15¹⁶ standsede Hjertet brat under et dybt Suk, og Døden kom over al Forventning hurtigt.

Et stort og ædelt Præstehjerte holdt dermed op at slaa! Vi heroppe har jo ikke kendt Professoren længere end i de sidste Aar. Den danske Katholicisme var hans Livsaftens store Kærlighed. I sit Hjemland Østrig havde han i et langt og frugtbart Liv røgtet Lærerens og Gymnasialrektorens Gerning. Hundreder af gamle og unge Elever hang ved ham. Han tog ogsaa Del i det offentlige Liv, var et aktivt Medlem af det kristeligssociale Parti, havde været Viceborgmester af Horn og havde mange højt ansete Venner i alle Lejre og Lande. Ogsaa den østrigske Republiks nuværende Præsident Miklas var hans nære Ven. Mange Mennesker rundt omkring i Europa satte denne vidthæjste, sprogkyndige og erfarne Mand højt og regnede det for en Ære at høre til hans Bekendtskabskreds.

Men man behøvede ikke at kende hans Karrière for at blive umiddelbart indtaget i denne fine, menneskelige og præstelig-værdige Personlighed. Man behøvede blot at tale med Professoren eller at se ind i hans milde, kløge, venlige Ansigt, for at forstaa, at det lyste af Menneskekærlighed og gav Udtryk for hele hans ydmyge, beskedne, kærlige Sind. En Personlighed, en Mand, en Præst, som gjorde sit Hjemland og sin Kirke Ære, og som vil leve længe i vor Erindring! R. i. p. —z.

P. Dominicus Johner, O. S. B.

P. Johner er ikke helt ukendt for den danske Musikverden. I Fjor udkom paa Schultz's Forlag P. Johners »Gregoriansk Koral« i autoriseret Oversættelse ved Pastor Johs. Brunn, Vignæs, som har vakt ikke ringe Opmærksomhed i kirkemusikalske og liturgisk interesserede Kredse, ikke mindst blandt protestantiske Theologer. Endog P. Joh-

ners Stemme er kendt fra Beuronerskolens Grammofonplader, paa hvilke han optræder som Solist.

Det er nu lykkedes »Katholsk Kantor- og Organistforening«s initialivrige Formand, Hr. J. Hammermüller, at formaa P. Johner til i denne Maaned at komme herop og holde Foredrag om gregoriansk Sang med efterfølgende praktiske Øvelser. Foredragene vil under Protektorat af Hs. Excellence Biskop Joseph Brems finde Sted den 19., 20., 21. og 22. Oktober Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade. Den 22. Okt. vil P. Johner lede Sangen ved en Højmesse i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8 Morgen, under hvilken Missa IX og Proprium e Missa S. Mariæ in Sabbato vil blive udført af Københavns katholske Kirkekor.

Der ventes stor Tilslutning fra Universitetet, Musik-konservatoriet og Byens Kirkemusikere, og enhver Katholik, der ønsker at faa nøjere Kendskab til gregoriansk Sang, bør høre P. Johners Foredrag. Der vil vi faa den bedste Vejledning, vi kan ønske os, til at forstaa og udføre Koralen.

I sit Hjemland er P. Johner kendt baade ved sine litterære Frembringelser — især »Neue Schule des Choralgesanges« og »Sonn- und Festtagslieder der Kirche« (anmeldt i Ugebladet 1929, Side 830) — og ved sin praktiske Virksomhed: han leder Koralsangen i Beuron og er tillige Professor ved Konservatoriet i Köln. Han er altsaa fremragende baade som Koraltheoriker og Koralpraktiker, og vi kan derfor vente os meget af Johner-Foredragene.

A. Menzinger, S. J.

Til de katholske Læger.

Den almindelige danske Lægeforening har bebudet Udsendelse af Spørgeskemaer til Lægeforeningens Medlemmer angaaende deres Stilling til Svangerskabsafbrydelse.

Jeg skal herved opfordre mine Trosfæller blandt Lægerne til i Besvarelsen udtrykkelig at angive sig som katholske Læger. I et Spørgsmaal, der som næsten intet andet sætter Sindene i Bevægelse — og som ogsaa med Tidens uhyre Arbejdsløshed er frygteligt nok —, bør man *fundamentalt* begrunde sit Standpunkt som et katholsk Standpunkt.

Det katholske Standpunkt er som bekendt dette, at *et fuldkomment skyldfrit Menneskeliv* (som det er repræsenteret ved Fostret eller Barnet i Moders Liv) *er et Gode, som Mennesker ved direkte Indgrib ikke tør antaste.*

P. H. Perch,
Læge.

En Minister bliver Ærkebiskop.

Siden Kardinals Piffels Død har Wiens Ærkestift været uden Overhyrde, og denne Vakans har den hellige Fader, der siden Omvæltningen 1918 alene besætter Bispestolen, gjort Ende paa ved at udnævne Univ.-Professor Fr. Innitzer til Ærkebiskop af Wien. Ligesom Dr. Seipel, der efter den h. Faders Ønske skulde have beklædt denne Værdighed, hvis Døden ikke var kommen Rom i Forvejen, begyndte ogsaa den nye Ærkebiskop sin offentlige Virksomhed som Socialminister. Utvivlsomt vil Erfaringerne fra det politiske og sociale Liv gavne hans Bispegerning. Som Professor i nytestamentlig Eksegese har han ogsaa haft Føling med det videnskabelige Arbejde og i 1928/29 som Rektor for Universitetet i Wien udvist en Takt og Fasthed, der paaskønnedes af alle. Dr. Innitzer er samtidig ligesom Dr. Seipel en helt igennem præstelig Karakter, der bl. a. lever spartansk for at kunne hjælpe andre. Ærkebiskoppens første Embedshandling var Indbydelse til en stor tysk »Katholikentag«, der 1933 ikke skal finde Sted i Tyskland, men i Fællesskab for Østrig og Tyskland i Wien. Store Opgaver venter paa en Løsning: et nyt Konkordat skal slutes, Storstadssjælesorgen skal ordnes, bl. a. ved Deling af Kæmpesognene, den katholske Skole-, Karitas- og Pressebevægelse maa støttes etc.

Mariakongregationen for unge Mænd holder Fælleskommunion Søndag den 9. Oktober Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

St. Josephs Gilde

st. 21. - 10. - 1885.

Aarlig Generalforsamling afholdes Mandag den 24. Oktober Aften Kl. 8 i Bredgade 67². Forslag som ønskes behandlet bedes indsendt til Formanden G. Læsøe-Riise, Bangsbovej 13, Vanløse. Bestyrelsen.

Katholsk Landmand,

gift, som uden egen Skyld er ledig, søger Plads straks eller senere ved større eller mindre Landbrug. Sidst 14 Aar i ledende Stilling ved større Landbrug. Hustruen fransk- og tysktalende.

Billet mrkt. »Landbrug« modtager Bladets Ekspedition.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

af en Kakkellovnsmand; en afsk. Militærmusiker; en Korrespondent i tysk og engl., kendt m. Regnskab og Told; en Ungkok; en ung Arbejdsmand; en Sygeplejerske; en Formiddagskone o. m. a.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

<p>Okt. 9. S. 21. Søndag e. Pintse. 10. M. Oktav af Teresa af Jesusbarnet. 11. Ti. Marias Moderværdighed. 12. O. Ferialdag. 13. T. Edvard, Konge af England. 14. F. Callistus I. 15. L. Teresa.</p>	<p>Okt. 16. S. 22. Søndag e. Pintse. 17. M. Margarethe M. Alacoque. 18. Ti. Lucas, Evangelist. 19. O. Petrus af Alcantara. 20. T. Johannes af Kenty. 21. F. Hilarion. 22. L. Gudsmoders Lørdagsmesse.</p>
---	---

Okt. Ugens Messebønner.

9. S. **21. Søndag e. Pintse** (744—573); 2. Dionysius, Rusticus og Eleutherius (1103—941), 3. Teresa af Jesusbarnets Oktav N. M. [195]).
10. M. Oktav af Teresa af Jesusbarnet (N. M. [194]); 2. Frans Borgias (N. M. 1106).
11. Ti. Marias Moderværdighed ((N. M. [197])).
12. O. † Ferialdag (744—573); 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg.
13. T. † Edvard, Konge af England (1106—943); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
14. F. Callistus (1106—944).
8. L. Teresa (1107—945).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfør man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katholsk Kantor- og Organistforening.

Koralkursus

under Protektion af Hs. Excellence Biskoppen
ved Professor, Pater Dominicus Johner

19.—22. Oktober Kl. 20 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4.

Adgangskort til 2 og 1 Krone faas hos Sognepræsterne, Katholsk Bognade, Stenosgade 3. Musikforlaget Bredgade 31, Østerbrogade 44, Frederiksborggade 44, Gl. Kongevej 98.

St. Bendts Trop.

Følgende Numre blev udtrykket:

4512 — 3801 — 1008 — 4298 — 3000 — 4899 — 2247 — 3821 —
3240 — 4150 — 4946 — 1547 — 3131.

Convventus missionariorum hauniensium erit die 11. hujus,
hora 4¹/₂ apud SS. Cor.

MEDDELELSE FRA REDAKTIONEN.

Redaktøren af »Nordisk Ugeblad« Pastor H. Gamél flytter den 12. ds. til Villa »Sølundehus« pr. Tikøb; Telefon Tikøb Nr. 25; bedste Træffetid Kl. 12¹/₂—13¹/₂

FREMMEDESPROGTRYKKERIE I »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ausgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paar 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Villa „Sølundehus“, pr. Tikøb; Telefon Tikøb Nr. 25; bedste Træffetid Kl. 12¹/₂—13¹/₂. — Redaktionssekretær: Pater A. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 42.

Søndag den 16. Oktober

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — »Af Hjertets bitre Nød«... — Prof. Dr. Hermann Muckermanns Foredrag. — Ludvig Necchi. — Et vigtigt Emne. — Portræt af P. Dominicus Johnner. — »Jesu Brødre«. — St. Lukas Gilder. — Fra Hovedstaden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter *Vulgata*.
Kap. 21, 1-11.

Gør Slut med Synden.

1. Den bringer kun Tab og Ulykke.

Har du syndet, min Søn, saa gør det ikke mere! Dog bed ogsaa om Forladelse for dine begaaede Synder, saa de maa blive dig tilgivet!

Flygt for Synden som for en Slange! For, hvis du nærmer dig den, farer den frem mod dig. Dens Tænder er som Løvens Tænder; de gør det af med Menneskenes Liv. Som et tveægget Sværd er enhver Synd, de Saar, den slaar, er der ingen Lægedom for! 21, 1-4.

2. Fly navnlig Hovmod og Uforbederlighed.

Skænd og haard Behandling (af de undergivne) gør det af med Rigdommen; Hovmod omstyrter Rigmandshus. Saaledes lægges den stoltes Velstand øde. Bønnen fra den (undertryktes) fattiges Mund naar op til (Guds) Øre, og i en Fart kommer der Dom over den hovmodige.

At hade Irettesættelse er Tegn paa en Synder; den gudfrygtige derimod gaar i sig selv, (naar han bliver irettesat). Manden med den rappe Tunge kender man videnom; dog, den kloge véd, at den kan faa een til at snuble. 21, 5-8.

3. *Fly Uretfærdighed mod andre.*

Den, der bygger sit Hus for andres Penge, er som en, der samler Sten til Vinteren (til sit Gravmæle). Som opdyngtet Blaar er Syndernes Hob, deres Ende er Ildens Luer. Syndernes Vej er brolagt med Sten, men ved deres Endeligt (finder de) Helvede, Mørke og Straf. 21, 9-11.

Anmærkning: Paa alle Maader søger den hellige Skrift at afskrække Mennesket fra Synden. Det er jo ogsaa meget bedre at miste alle jordiske Goder og at lide al Slags timelig Modgang, ja, selve Døden end at besmitte sin Sjæl med en svær Synd. For den er den eneste, virkelige og umaadelig store Ulykke, som kan ramme et Menneske. Den er, som vi ved, en ubegribelig stor Krænkelse af Guds uendelige Majestæt, den er en Utaknemmelighed mod ham af ganske uhyrlige Dimensioner, den er en uhørt Dristighed og Letfærdighed fra vor Side, og endelig er den et aandeligt Selvmord, som af Gerningsmanden selv ikke mere kan gøres godt igen.

Her i dette Stykke fremhæves navnlig dette, at Synden kun er Tab, aldrig Vinding, selv om Synderens Vej gennem Livet synes at være jævnet for Sten. Hvad betyder det, hvis der efter denne korte Levetid følger en evig Fortabelse?

F. K.

„Af Hjertets bitre Nød...“

Fra Rom kommer et Nødraab. Efter 8 Aars Forløb har den h. Fader atter udsendt en Encyklika (Acerba animi anxitudo) om den uudholdelige Situation i Meksiko. Fra denne urolige Stat, der i de sidste Aar saa ofte har opskræmt os, hører vi nu, at Præsident Rodriguez truer med at inddrage samtlige Kirker. Der fordres, at Kirkerne skal omdannes til Magasiner og Skoler til Fordel for Pro-

letariatet. Den pavelige Legat Ruiz y Flores forsvarede Pavens Encyklika, hvorefter Kamret vedtog at opfordre Præsidenten til at udvise Legaten, hvad der allerede er givet Ordre til. Det ser ud til, at den sørgelige Kirkestrid, der i mange Aartier saa at sige aldrig har hvilet, skal blusse op med fornyet Kraft.

Meksiko har ca. 16 Millioner Indbyggere og deraf 5 Mill. Indianere. Kirkehaderne stammer hovedsagelig fra de Kreolere, som har besøgt de offentlige Skoler. Ved Folketællingen i 1910 bekendte langt den overvejende Del af Befolkningen sig til den katholske Kirke; men for mange betyder Katholicisme kun, at de i sin Tid er bleven døbt og firmet i Kirken, og at de muligvis engang skal modtage de sidste Sakramenter af en Præsts Haand. Især hersker der stor religiøs Uvidenhed blandt Masserne i Industricentrene. Man maa jo ikke glemme, at der er altfor faa Præster til de ofte spredt levende Katholiker, og at de idelige Revolutioner i det sidste Aarhundrede ikke har gavnet Kirkelivet.

Saa kom Kirkeforfølgelsen. Men i 1929 saa det ud til, at Forholdene vilde gaa ind i en roligere Fase. Fra begge Sider ønskede man en *modus vivendi* og enedes om, at Kirken, dens Eksistens og dens Frihed, skulde anerkendes. Kun de af Biskopperne ansatte Præster skulde opføres paa Regeringens Lister. De kirkefjendtlige Love blev ikke ophævet, men der blev givet Løfte om, at de skulde anvendes med Lempe og i Fordragelighedens Aand. Dog ikke engang dette Lavmaal af Fordringer vilde de fjendtlige Magthavere tilstaa Kirken i det lange Løb.

Den h. Faders Rundskrivelse minder nu om hans Velvilje for det mexikanske Folk; hans Arbejde gaar ud paa at bringe og bevare Freden i det af bestandige Omvæltninger rystede Land. Men overfor denne Venlighed staar den mexikanske Regerings fjendtlige Handlinger mod den h. Stol. Efter at Pius XI har givet et kort Tilbageblik over de sidste Aars Hændelser, oplyser han om Grundene til den *modus vivendi*, der søgtes tilvejebragt i 1929. Med Sorg og Smerte overvejede den Gang den h. Fader, hvorledes det religiøse Liv vilde lide Skade ved en altfor lang

Lukning af Kirkerne og Mangel paa de h. Sakramenter. Næppe havde Statsoverhovedet derfor erklæret, at de bestaaende Love ikke tilsigtede at tilintetgøre Kirken og Hierarkiet, før Rom fandt Tiden moden til Forhandlinger uden derfor at hengive sig til store Illusioner. Men man haabede, at Regeringen i Overensstemmelse med sine Erklæringer i det mindste vilde gaa hensynsfuldt til Værks. Disse Forhaabninger maatte desværre mer og mer opgives. Langt fra alle Kirker blev givet tilbage; langt fra alle Biskopper fik Lov at vende tilbage til deres Stifter. Regeringens Mænd fremmede en hadefuld Pressekampagne mod Kirken. Saavel i offentlige som i private Skoler søgte man at indføre en religionsfjendtlig og umoralsk Undervisning, og især søgte man at ramme Troen ved at reducere Præsternes Antal til et latterlig ringe Antal. I Staten Michoacan blev een eneste Præst tilstaaet for 33,000 troende. I Staten Chihuahua een for 45,000; i Chiapas een for 50,000, medens hele Vera Cruz skulde nøjes med een Præst for 100,000 Mennesker. Dertil kommer, at de troende er spredt over langstrakte Distrikter. Det hele minder den h. Fader i en uhyggelig Grad om russiske Metoder og Hensigter, og hvem kan overse det nære Slægtskab mellem den mexikanske og den russiske Bolsjevisme?

Til Slut behandler Encyklikaen de disciplinære Spørgsmaal, Christi Vikar paa Jorden giver sine Befalinger og Raad. De troende maa ikke lade sig forvirre af Biskoppernes ofte tilsyneladende forskellige Anordninger. Afgørelserne maa træffes forskelligt efter de forskellige Forbundsstaters særlige Omstændigheder og Holdning. Med Eftertryk dvæles der især ved eet Punkt: Underkastelsen under de chikanøse Love. Naar man i Ansøgninger andrager om Tilladelse til Udøvelse af kirkelige Funktioner, betyder det ikke Anerkendelse af disse skandaløse Love, og det betyder heller ikke en utilladelig Handling, fordi man jo kun føjer sig i disse Chikaner for at undgaa et større Onde, nemlig Gudstjenestens fuldstændige Ophør. Man synder heller ikke, naar man beder en Røver om i det mindste at faa Lov til at beholde noget.

Encyklikaen slutter med en indtrængende Opfordring til de troende om at være enige og lydige mod Biskop-

perne. Apostolisk Virksomhed forlanges ogsaa og især til Fordel for Kirkefjenderne, der ofte bekæmper Kirken, fordi de ikke kender den. Der forlanges utrætteligt Medarbejde i den katholske Aktion og et ægte katolsk Trosliv. Dermed rører Paven sikkert ved nogle af de dybeste Grunde til Kirkeforfølgelsen. Thi uden at undskylde Forfølgerne eller deres brutale Methoder, og ofte ret lave Motiver, maa man dog spørge: Vilde denne og saa mange andre Kirkeforfølgelser være mulige, hvis de Kristne var paa deres Post og opfyldte deres Pligter? —z.

Prof. Dr. Hermann Muckermanns Foredrag i København den 26., 27. og 28. Oktober.

Det er navnlig af to Grunde, at Academicum Catholicum og Danske Kvinders Katholske Forbund har indbudt Professor Muckermann til at holde tre Foredrag her i København. Først og fremmest har de vigtige Spørgsmaal om Barnets Liv, om Ægteskabet og Børnetallet spillet en saa stor Rolle i de sidste Maaneders Diskussioner i Pressen, saa det kunde være meget gavnligt endelig en Gang at høre en Videnskabsmand tale om disse Spørgsmaal set ud fra baade et religiøst og et videnskabeligt Synspunkt. Dernæst er Professor Muckermann vel en af de interessanteste Skikkelser, som overhovedet i disse Aar træder frem i det offentlige Liv. Han er fremragende ikke blot ved sine medicinske, biologiske og sociologiske Forskninger, men maaske navnlig som en ganske ypperlig Taler. Forsamlinger paa flere Tusinde Mennesker baade i Tyskland og udenfor Tysklands Grænser flokkes om hans Talerstol og lytter med den største Opmærksomhed til hans Ord, som er gennemtænkte og underbyggede ved de bedste Undersøgelser og let fattelige ved sit rige, anskuelige Materiale af Eksempler og Sammenligninger.

Professor Muckermann er i Holland uddannet ved grundige philosophisk-theologiske Studier under Jesuiternes Ledelse. Han har derefter studeret ved Universitetet i Louvain, hvor han havde Lejlighed til at trænge meget dybt ind i Livets og Forplantningens Love. Senere virkede han flere Aar som Chefredaktør ved det kendte Kulturskrift »Stimmen der Zeit«. Men her indsaa han, at hans Opgave skulde være at vie sig helt til de biologiske Stu-

dier for paa denne Maade at gavne sit Land ved Foredrag, Skrifter og Undervisning om Slægtens sunde Vækst.

Professor Muckermanns Broder, Pater Friedrich Muckermann, kender vi fra hans Foredrag i København i For-aaret. Den Modtagelse, Pater Muckermann fik, og den Interesse og Sympathi, han mødtes med, vil utvivlsomt ogsaa blive hans Broder til Del, naar han kommer til Køben-

Professor Dr. Hermann Muckermann.

havn. Hvad hans oratoriske Evner angaar, saa kan han vistnok siges endog at overgaa Broderen.

De Emner, Professor Muckermann vil tale om i København, nemlig: 1. »Arvelæren og Fødselsproblemet«, 2. »De Ufødtes Liv« og 3. »Kønslig Opdragelse i den kommende Slægts Interesse«, kunde i første Øjeblik synes at være Titler paa vanskelige og svært forstaaelige Forelæsninger. Men i Virkeligheden er Professor Muckermann altid indstillet paa at tale til de store Skarer af Mennesker og sætter ikke mange specielle Begreber forud.

Desuden er han ogsaa vant til at tale i Lande med fremmed Tungemaal.

Da de Spørgsmaal, som Professor Muckermann vil behandle i sine Foredrag, hører til de allervigtigste i vor Tid, saa burde enhver, som nogenlunde er i Stand dertil, komme til Stede de tre Aftener i Borgernes Hus. Skulde man have Vanskelighed med at forstaa Tysk, eller skulde man ønske at bevare de Tanker, som Professor Muckermann fremsætter, saa vil der før og efter Foredragene blive solgt 5 smaa Hefter, som rummer det væsentligste af det, som Foredragene vil bringe, i en sammentrængt Form paa Dansk. — Navnlig gifte Folk, Mænd saavel som Kvinder, bør benytte denne Lejlighed til at faa en god videnskabelig og kristen Oplysning paa disse Punkter. Og det er sikkert, at Foredragene ogsaa vil bringe os saa

mange smukke Tanker, saa vi vil faa et betydelig mere ophøjet Begreb af de Problemer, som nu gør sig gældende. I saa mange Tilfælde forfladiges disse Spørgsmaal paa en saa sørgelig Maade og tilsmudses ved en materialistisk Behandling, som kun har Lidenskabernes frie Spil for Øje. Kun et virkelig ophøjet Syn i Overnaturens Lys kan løse Livets alvorligste Vanskeligheder for os, og dette Syn paa Naturens Skønhed og Rigdom forstaar Professor Muckermann saa udmærket at forlige med Naturlovenes ubøjelige Strengthed.

Professor Muckermann har et rigt Forfatterskab bag sig. Her skal blot nævnes ganske faa af hans Værker. I 1927 udsendte Muckermann en Bog med Titlen: »Kind und Volk«. Bogen handler dels om Arvelighedsproblemet og dels om Forudbetingelserne i Familiens Livsforhold for en sund Slægt. Bogen er baade værdifuld ved dens Indtrængen i Naturens dybe og skønne Hemmeligheder, men samtidig ogsaa formanende for dem, som tumler blindt gennem Tilværelsen og ikke ser andet end Dagen og Timen. I »Um das Leben der Ungeborenen«, som om kort Tid vil fremkomme paa Dansk i omarbejdet Udgave, kæmper Forfatteren imod det navnlig i Tyskland saa udbredte Fosterdrab. Uden at overdrive giver Muckermann her en Klarlæggelse af Tingene, som de nu engang er, saaledes at de virker meget overbevisende. Hans Theorier styrkes ved dyb, religiøs Alvor. En Læge skriver i Zeitwende (München) om denne Bog: »Hvor stort et Stykke er det dog, vi Læger kan gaa sammen med de katholske Ethikere, og hvor sundt kan det dog være at lytte til en saadan Røst, som maner til alvorlig Eftertanke.«

Syv smaa Skrifter danner en Serie, som Muckermann betegner »Die Familie«. Denne er bestemt for det bredere Publikum. Fem af disse Hefter vil ved Professor Muckermanns Foredrag foreligge paa Dansk. Muckermanns ædle Kunst bestaar i at kunne gøre biologiske Kendsgerninger tilgængelige for sine Landsmænd. Disse Smaaskrifter maa vinde enhver ægte Kvindesjæl og burde lægges paa alle vendende Mødres Gavebord. De smaa Hefter vil give de unge Ægtefolk og Familierne Oplysning i Hænde, saaledes som kun den erfarne Videnskabsmand kan gøre det, naar han vel at mærke er gennemtrængt af virkelig Kærlighed til de Mennesker, han henvender sig til. Endnu skal der nævnes en Række Smaaskrifter af ethisk-religiøs Værdi. Titterne paa disse fire Smaahefter er: 1) »Der Urgrund unserer Lebensanschauung« (her tages Standpunkt til Skabelsesberetningen, Darwinismen osv.), 2) »Die Botschaft vom Gottesreich« (en Behandling af Frelserens Program stillet overfor det daglige Livs Fordringer og dernæst en

indgaaende Behandling af Korsets og Lidelsens Betydning som Drivkraft i den kristne Ethik). 3) »Ehe und Familie im Gottesreich« (dels om det ethiske Standpunkt, som fører til Enheden og Uopløseligheden i Ægteskabet og dels om Harmonien i det ideale kristne Ægteskab og endelig om Ægteskabet som Sakramente) og 4) »Sinn und Wert der Eucharistie« (her omtales Forudsigelserne om Eucharistien, Indstiftelsen, Messeofferet og Modtagelsen af den hellige Kommunion. I disse Værker viser Forfatteren sig som en udmærket Theolog).

Knud Ballin,
Formand for A. C.

Ludvig Necchi.

For nogle Uger siden gæst de P. Gemelli fra Milanos katholske Universitet den psykologiske Kongres i Kbhvn. Her fortælles om en af hans bedste Venner, en eksemplarisk, moderne Katholik.

I November Maaned i Aaret 1876 fødtes Ludovico Necchi i St. Ambrosius' Sogn i Milano. Hans Fader døde kort Tid efter, og da hans Mor atter giftede sig, faldt hun fra Kirken. Han blev saaledes opdraget i et Hjem, som forkastede Kirken, og det paa en Tid, hvor den italienske Børneopdragelse fuldstændig blev behersket af anti-kirkelige Kræfter, der anvendte alle Midler for at underminere Respekten for Religionen. Men til Trods for den fjendtlige Atmosfære, som omgav den unge Necchi, blev han dog tidlig religiøst paavirket. Han fandt en ganske fortrinlig Skriftefader i den fremragende Jesuitpater, Fr. Mattiussi, der senere efterfulgte Kardinal Billot som Professor i Theologi ved det Gregorianske Universitet i Rom.

Ludvig var bleven en from og nidkær Katholik, før han kom ind paa Universitetet i Pavia for at studere Medicin. Allerede som Skoledreng udviste han Eksempler paa Mod og Evner til at lede andre, hvilket inden længe skulde faa stor Betydning. En frafalden Munk, som var hans Klasselærer, forsøgte at tvinge ham til Tavshed, da han fik at vide, at Drengen var praktiserende Katholik; men unge Necchi stod fast og gjorde snart ivrig Propaganda for sin Tro. I Skolen, og senere paa Universitetet, havde han en jævnaldrende Kamerat, hvis Evner ikke stod tilbage for hans egne. Men medens unge Necchi havde stillet sig som Forkæmper for den katholske Tro, blev unge Gemelli Fører for de dannede Socialister. Til Trods for de store Modsætninger mellem dem blev deres Liv uadskillelig for-

enet. Gemelli udviklede sig til de unge Milano-Socialisters Haab, udgav et socialistisk Blad, »Folket«, og organiserede socialistiske Møder overalt. Necchi plejede at overvære disse Møder og undlod aldrig der at tage Ordet ud fra sit katholske Synspunkt. Sand Hengivenhed bandt dem sammen, og da de samtidig blev indkaldt for at aftjene deres Værnepligt som Medicinere, var det Gemelli, som bevirkede, at Necchi kunde knæle ned i Soldaternes Soverum for at sige sine Bønner.

Efter at Necchi var færdig med sine militære Pligter, trak han sig tilbage til Eksercitier for at blive klar over sit Livskald, og han kom ud derfra med den Overbevisning, at han skulde leve som Lægmand i Steden for at blive Præst. Han giftede sig og fik en stor Familie samt erhvervede sig en stadig voksende Berømmelse som en dygtig Læge; men al sin Fritid brugte han til at organisere katholske Virksomheder af enhver Slags. Inspireret af Leo XIIIs's Encyklikaer var det unge kristne Demokrati netop ved at samle Opmærksomheden om sig, og Necchi kastede sig med Iver, Interesse og af sit ganske Hjerte ind i Propaganda og organiserende Arbejder.

Det var ogsaa Necchi, som i 1899 i Milano oprettede en kristen, demokratisk Klub, hvis Opgave var »at øve Indflydelse paa de sociale Problemer, af hvis Løsning Samfundets og i Særdeleshed de arbejdende Klassers Velvære afhang; at øve Indflydelse paa alle Spørgsmaal angaaende Staten og Fædrelandet; og at sideordne Medlemmernes Studier og Arbejde med Religionens ophøjede Interesser«. Klubbens Program lød paa at øve »aktiv Propaganda ved Hjælp af Diskussioner, Forelæsninger, Udflugter, Uddeling af Tryksager og Grundlæggelse af økonomiske Institutioner til Fordel for de arbejdende Klasser«. Necchi var utrættelig til at arbejde paa Gennemførelsen af dette Program. Fire Aar senere indtraf der en Begivenhed, som efterhaanden skulde føre til store Resultater. Da han og Gemelli havde været sammen under Militærtjenesten, havde Necchis Udholdenhed til daglig at overvære en tidlig Messe faaet Gemelli til af Nysgerrighed at følge med ham. Deres videnskabelige Drøftelser ang. Kirken varede flere Aar, indtil Necchi paa Langfredag i Aaret 1903 til sin store Forbavselse blev indbudt af den unge Socialist til at gaa med ham i Kirke. De bad sammen, hvorefter Gemelli rejste sig og meddelte, at han ønskede at blive Præst, hvis man vilde tage mod ham. Den socialistiske Bevægelse blev højlig bestyrtet, da det rygtedes, at Gemelli havde bestemt sig til ikke alene at blive Katholik, men endog at indtræde i et franciskansk Noviciat. Necchis store personlige Indflydelse blev nu klar for alle.

Aar gik hen, og glemt blev efterhaanden den Foragt, som Gemelli havde været udsat for, fordi han var »bukket under for Aandssvaghed«. Hans videnskabelige Kundskaber gjorde ham til en af de mest fremtrædende akademiske Skikkelser i Milano. Necchi blev ogsaa en af de førende indenfor sit Kald og vandt vidt og bredt Berømmelse ved sine originale Forskninger i Psyko-Therapi. Men da de to Venner var kommen paa det rene med deres Livskald, blev de begge ivrige efter at virke for den katholske Fornyelse i deres Land. Det var navnlig det pædagogiske Arbejde, de viiede sig til, og ganske særligt »det Allerseligste Hjerte«s katholske Universitet. Det voksede stadig, baade hvad Anseelse og Elevantal angik, og nye Bygninger blev nødvendige. Da viste der sig en ganske uventet Lejlighed til at købe det tidligere Cistercienser-Kloster, som var bleven omdannet til St. Augustins Militærhospital. Det var dér, at Gemelli og Necchi havde arbejdet sammen, og hvor Gemelli var bleven omvendt til Troen. Begge blev nu enige om, at denne Bygning skulde erhverves for Universitetet, og et Opraab til Italiens Katholiker blev straks sat i Gang. Der behøvedes elleve Millioner, men Beløbet blev samlet, og i Dag staar Milanos store katholske Universitet paa det Sted, hvor de to fromme Mænd aflagde deres Løfter og bragte dem til Udførelse. Dr. Gemelli blev Præsident og Necchi en af Universitetets Professorer. De nye Bygninger blev højtideligt aabnede af vor nuværende hellige Fader, da han nogle faa Maaneder var Kardinal-Ærkebiskop i Milano, den By, hvor han i saa lang Tid havde arbejdet ved det Ambrosianske Bibliothek.

Stadig virksom, som Necchi var, i enhver katholsk Virksomhed, krævedes hans Nærværelse ved ethvert katholsk Møde. Baade før og efter Krigen, under hvilken baade han og Dr. Gemelli var i aktiv Tjeneste og udøvede den samme Indflydelse blandt Tropperne, blev han valgt ind i Byraadet og til andre Poster. Hans ihærdige Arbejde blandt de fattige satte ham i Stand til, skønt Katholik, at komme ind i industrielle Virksomheder, paa Pladser, som tidligere altid var forbeholdt Socialister. Men det var blandt Universitetets unge Mænd og Kvinder, at han udøvede sin største Indflydelse og var højt elsket:

Da han var i Begyndelsen af 50'erne, opdagede han, at han var angrebet af en uhelbredelig Kræftsygdom, Han skjulte det for sin Familie og fortsatte sit sædvanlige Arbejde til Trods for en nagende Smerte, som daglig blev mer og mer uudholdelig. Ganske kort før sin Død fortalte han Dr. Gemelli, hvorledes det forholdt sig, og nogle faa Uger senere var han død. Over det katholske Uni-

versitets Bygninger var nogle Dage forinden rejst en stor Statue af CHRISTUS, Kongen, og da Necchis Ligtog passerede dér forbi, lignede det langt snarere en Triumfmarch end en Begravelse.

Faa Menneskeliv har i vore Dage været mere frugtbare eller mere ophøjede i Skønhed og Adel. Ludvig Necchis Navn vil lyse længe efter hans Død som et Eksempel ikke alene for Italien og Europa, men for hele Verden.

— Univ. —

Et vigtigt Emne.

Den berømte Direktør for Leipzigeruniversitetets Kvindeklinik, Geheimrat Prof. Dr. Hugo Sellheim, holdt fornylig et Foredrag om »Forholdet mellem Mand og Kvinde«. Sellheim er en af Tysklands første Gynækologer. Her følger nogle af hans Tanker.

I Spidsen for sit Foredrag stillede Prof. Sellheim Grund-sætningen om, at Ægteskabets egentlige Maal er Familiens Grundlæggelse og Menneskeslægtens Forplantning. Bestræbelser, som vil gennemføre en Forandring i Forbindelsen mellem Mand og Kvinde, mellem Forældre og Børn, er ikke eksistensberettigede, saafremt de ikke sætter Barnet og Familien i Højsædet.

»Prøveægteskaber«, »Kammeratægteskaber«, etc. maa betegnes som Mandens Forsøg paa at unddrage sig sine naturlige Forpligtelser overfor Kvindens naturlige Rettigheder. Det sande Ægteskabs Maal er Omsorgen for Barnet. Det er Mandens Pligt at sørge for Familiens Livophold; Kvindens Opgave er at udøve sin Virksomhed i Familien under den mindst mulige Tvang. En med Legeme og Sjæl sluttet Forening maa ikke være en Kostprøve.

Som Mediciner konstaterede Sellheim, at Præventionen er en Grusomhed mod Kvinden, fordi Medicinen hidtil ikke kender et eneste sikkert og uskadeligt Middel til at opnaa den.

Sovjet-Ruslands Ægteskaber betegnes som et Tilbagefald i den graa Fortid, og de maa allerede forkastes af den Grund, at de berøver Barnet Familielivet. — Statens Forsorg for Børn i Kaserne og Familiens Erstatning ved Samfundsopdragelse har heller ikke staaet sin Prøve i Rusland.

Med al Bestemthed talte Professoren mod Ophævelsen af den Paragraf i Loven, der stiller Fosterdrab under Straf.

Lægen maa alene ud fra et Sundhedsstandpunkt optræde mod Svangerskabsafbrydelse, fordi han af Erfaring kender de farlige Følger, som enhver Indgriben kan medføre.

Alle de Vanskeligheder, som findes i de moderne Ægteskaber, kan forhindres, naar Ungdommens Opdragelse bliver lagt an paa det fremtidige Samliv. *Ikke Ægteskabets Reform, men Opdragelsens Reform maa være Maalet! Ungdommen bør opdrages til Samfundsordningens vigtigste Opgave!*

P. Dominicus Johner,
den ypperlige Korælens Mester, som skal tale i København.

„Jesu Brødre“.

Om dette Spørgsmaal har Prof.
N. Schlögl paa given Foranledning
udtalt følgende:

Jeg har studeret i Bibelen siden September 1884, og jeg har nøjagtig gennemstuderet begge Testamenter, oversat dem paa Tysk og Latin og kommenteret dem; men jeg kan ikke finde et eneste Sted i det Nye Testamente,

som selv i ringeste Grad retfærdiggør den Anskuelse, at Maria ikke fuldstændig skulde have forstaaet Jesu Sendelse. Det er rigtignok kun en Biting, men maaske interesserer det nogle Læsere, at den klare Tekst af den hellige Skrift lader Meningen om, at de saakaldte »Jesu Brødre« skulde være Marias Sønner, vise sig urigtig. For det første maa vi huske, at Ordet »Broder« i alle Sprog ikke alene betyder den kødelige Broder, men ogsaa »Ven«, »Kammerat« o. l. Det hebraiske »ach« betegner overhovedet »Slægtning« i enhver Sidelinie. Saaledes kalder Abraham — Gen. 13, 8 — sig selv og sin Nevø Lot for Brødre. Hvad nu angaar de saakaldte »Jesu Brødre«, som i al Almindelighed nævnes Mt. 12, 46 ss, Mt. 3, 31 ss. og Luk. 8, 19 ss. (ligeledes Joh. 2, 12), saa behøver man kun at sammenligne de faa Steder, i hvilke der er Tale om dem, for at finde, at det drejer sig om enkelte, ganske bestemte Personer, hvis Forældre ligeledes er klart og tydeligt betegnede ved deres Navne. Saaledes staar der Mt. 13, 55: »Er han ikke Tømreren?« (ordret: Tømrerens Søn). »Er hans Moder ikke Maria, og er hans Brødre (rigtigt Fætre) ikke Jakobus og Jose og Simon og Judas?« (Mt. 16, 3 og Mt. 27, 56). »Iblandt dem (Kvinderne ved Korset) var Maria fra Magdala og Maria, Jakobus' og Jose's Moder og Zebedæernes Moder (Salome)«, = Mk. 15, 40. I Fortegnelsen over Apostlene hedder det Mt. 10, 3: »Jakobus, Alphæus' Søn, og Lebbæus ogsaa kaldt Thaddæus, Simon Ivrreren« = Mk. 3, 18, ligeledes Luk. 6, 10: »Jakobus, Alphæus' Søn, Simon med Tilnavnet »Ivrreren«, Judas, Jakobus' Broder.« Af disse Steder følger klart, at de saakaldte »Jesu Brødre«, som er i hans eget eller i hans Moders Følgeskab, er de tre sidste af Apostlene (undtagen Judas, Forræderen), Sønnerne af den anden Maria (Mt. 27, 61; 28, 1) og af Alphæus. Joh. 7, 2 er der Tale om de saakaldte »Jesu Brødre«, som ikke troede paa ham (V. 5); det er de samme, om hvilke der er Tale Mt. 13, 54 ss.: »Og da han kom til sin Fædrenestad, lærte han dem i deres Synagoger, saa at de forundrede sig og sagde: »Hvorfra har han denne Visdom og de kraftige Gerninger? Er han ikke Tømmermandens Søn? Hedder hans Moder ikke Maria? og hans Brødre Jacob, Joseph, Simon og Judas? Og er ikke alle hans Søstre hos os? Hvorfra har han da alt dette?« Og de forargedes paa ham. Men Jesus sagde til dem: »En Profet er ikke ringeagtet uden i sit Fædreland og i sit Hjem.« Og han gjorde ikke mange kraftige Gerninger dér for deres Vantros Skyld.« Der er altsaa Tale om de andre Slægtninge og Nazareths Beboere. Der er intet Steds Tale om Jesu kødelige Brødre.

St. Lukas Gilder.

Hvad er St. Lukas Gilder? I Aaret 1884 blev der paa Montmartre indviet et Kapel til Ære for alle hellige Læger, og samtidig stiftede Chefkirurgen paa Hospitalet i Mans det franske St. Lukas Gilde, en Forening af katholske Læger. Man begyndte yderst beskedent, kun tre eller fire Medlemmer blev optaget. Men det, som Prædikanten, Dom Couturier, formanede Stifterne til: — aldrig at lade sig paavirke af Frygt for, om Foretagendet vilde lykkes eller ej, saa længe de blot holdt Idealets Fane højt, — gik i Opfyldelse. Selv i den franske Kulturkampes tunge Tid ved Aarhundredskiftet voksede Gildet stadig, og det tæller nu i 28 Grupper — alene i Frankrig — ca. 2000 Medlemmer, hvoriblandt mange betydelige Læger og Lærde.

Den smukke Tanke fængede ogsaa i andre Lande. England fik et Gilde i 1910, Amerika Aaret efter, og senere mange europæiske og oversøiske Lande.

I Tyskland vil man i Aar paa den h. Lukas' Dag, den 18. Oktober, gaa i Gang med at stifte et St. Lukas Gilde.

Hvad vil disse Gilder? Programmerne forlanger af Lægerne, at de helt igennem viser sig som katholske Læger. I deres private Liv saavel som i deres Virksomhed skal de handle i Evangeliets og Kirkens Aand. Det kristne, katholske, Ideal af en Læge, der villigt tjener Gud og øver praktisk Kærlighed overfor sine Medmennesker, skal tilstræbes.

Hvorledes gaar man frem, og hvilken Methode anvender man for at nærme sig dette Ideal? Foredrag, Afhandlinger, Diskussioner, Tidsskrifter sætter Medlemmerne ind i de mange Berøringspunkter mellem Medicin og Moral eller Religion. Rent medicinske Spørgsmaal drøftes i mindre Grad; men afklarede religiøse Tanker skal sætte rig Frugt i Medlemmernes Virksomhed. Gilderne er aarvaagne, holder Øje med Pressen, — især den ikke-katholske, — søger at faa Lovgiverne i Tale og optræder med kraftige Tilkendegivelser, hvor som helst det er paakrævet. De skal være Tjenere for den kristelige Karitas, for den sociale Forsorg og overhovedet for alle Livets Stedbørn.

Men Gildet fordrer ogsaa personlig Fromhed og fremmer den ved fælles religiøse Højtideligheder — særlig paa Patronatsfesterne — og Forberedelser dertil. Medlemmernes faglige Uddannelse og kristelige Livsførelse skal være en saadan, at den kan skaffe dem Respekt hos andre.

Kunde det ikke ogsaa blive til et dansk St. Lukas Gilde? Har vi ikke her i Landet en Del katholske Læger? Var der ikke mange Problemer at drøfte mellem de danske katholske Præster og Læger?

Fra Hovedstaden.

Klaverkoncert.

Lørdag den 15. Oktober vil en ung Trosfælle Einar Johansen afholde en Klaveraften i Musikkonservatoriets Sal. Hr. Johansen, som er Aarhusianer, er dels uddannet her i København og dels ved udenlandske, navnlig tyske Konservatorier. Hans Koncerter i Berlin og for nylig i Aarhus har faaet en særdeles god Kritik og dette vil han sikkert ogsaa naa ved Koncerten i København. Musikinteresserede Trosfæller opfordres til at give Møde i saa stort et Antal som muligt. (Billetter faas i B. T. Centralen, i Magasin du Nord, Zimmermanns Billetbureau og ved Indgangen). — Programmet byder paa Bach, Brahms og Chopin.

Professor Dr. Hermann Muckermann:

Onsdag den 26. Okt. Kl. 20: Menschliche Erblehre und Eugenik
(Arvelæren og Fødselsproblemet).
Torsdag den 27. Okt. Kl. 20: Um das Leben der Ungeborenen
(For de Ufødtes Liv).
Fredag den 28. Okt. Kl. 20: Geschlechtliche Erziehung im Sinn
der Eugenik
(Kønslig Opdragelse i den kommende Slægts Interesse).
Foredragene holdes paa Tysk i Borgernes Hus (Rosenborggade 1).
Adgangskort à 1 Kr. pr. Aften (2,50 Kr. for de tre Foredrag)
faas hos Wilhelm Hansen, Gothersgade 9—11, Sindahl-Pedersen,
Gl. Kongevej 113, Katholsk Boghandel, Stenosgade 3 og ved Ind-
gangen.

Katholsk Kantor- og Organistforening.

Koralkursus

under Protektion af Hs. Excellence Biskoppen
ved Professor, Pater Dominicus Johner

19.—22. Oktober Kl. 20 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4.

Adgangskort à 2 Kr. (1 Kr. for et enkelt Foredrag) faas hos
Sognepræsterne, Katholsk Boglade, Stenosgade 3. Musikforlaget
Bredgade 31, Østerbrogade 44, Frederiksborggade 44, Gl. Konge-
vej 98.

Aandelige Øvelser.

Fra den 16. Oktober til den 23. Oktober afholdes der i *Jesu Hjerter Kirke* aandelige Øvelser (Eksercitier)

for unge Piger og ugifte Kvinder i København.

Fra Lørdag den 16. Oktober holdes hver Aften et Foredrag
Kl. 20. Lørdag den 22. Oktober er der ingen Foredrag. Søndag
Morgen den 23. Oktober Kl. 8: Foredrag, hellig Messe, Fælles-
kommunion, Søndag Aften Kl. 20 Prædiken og Slutningshøjtidelighed.

St. Andreas Gilde, Ordrup, afholder ekstraordinær Ge-
neralforsamling Onsdag d. 29/10 Kl. 8 i Charlottenlund Palmehave.
Dagsorden: Valg af Formand, 2 Bestyrelsesmedlemmer og 1
Revisor. Eventuelt: Opløsning af Foreningen.

Kirkelig Kalender.

Okt.		Okt.	
16. S.	22. Søndag e. Pintse.	23. S.	23. Søndag e. Pintse.
17. M.	Margarethe M. Alacoque.	24. M.	Raphael, Ærkeengel.
18. Ti.	Lucas, Evangelist.	25. Ti.	Chrysanthus og Daria.
19. O.	Petrus af Alcantara.	26. O.	Evaristus.
20. T.	Johannes af Kenty.	27. T.	Vigilie.
21. F.	Hilarion.	28. F.	Simon og Judas, Apostle.
22. L.	Gudsmoders Lørdags- messe.	29. L.	Gudsmoders Lørdags- messe.

Okt. Ugens Messebønner.

16. S. 22. Søndag e. Pintse (748—577); 2. Sæt Bønner: Hedvig (1108—945), 3. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
17. M. Margarethe M. Alacoque (*Ny Messebog* 1108).
18. Ti. Lucas, Evangelist (1112—945).
19. O. Petrus af Alcantara (1114—948).
20. T. Johannes af Kenty (1115—948).
21. F. † Hilarion ([53]—[53]); 2. Ursula og Lidelsesfæller ([65]—[66]), 3. Om de helliges Forbøn.
22. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]—[94]); 2. Om den Helligaand ([120]—[105]), 3. For Kirken ([123]—[107]) eller for Paven ([122]—[107]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

St. Michaels Klub.

I Stedet for Oktobers 3. Mandags Klubaften, — som bortfalder paa Grund af Retraiten i Assumptionsklosteret — indbydes Medlemmerne til hyggeligt Samvær Ugedagen derefter, *Mandag d. 24. Oktober Kl. 8* i Formandens Hjem, Frk. Anker, Stenosgade 2°.

Pater Nøsens Foredragsrække over Kirkehistorien fortsættes i St. Michaels Klub, Vesterhus, Mandag d. 7. November.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

En regnskabsførende Skovløber.

Plads søges:

af en Kakkellovnsmand; en afsk. Militærmusiker; en Korrespondent i tysk og engl., kendt m. Regnskab og Told; en Ungkok; en ung Arbejdsmand; en Sygeplejerske; en Formiddagskone o. m. a.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhvn. K. Telf. Byen 8626.

MEDDELELSE FRA REDAKTIONEN.

Redaktøren af »Nordisk Ugeblad« Pastor H. Gamel flytter den 12. ds. til Villa »Sølundehus« pr. Tikøb; Telefon Tikøb Nr. 25; bedste Træffetid Kl. 12¹/₂—13¹/₂

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Villa „Sølundehus“, pr. Tikøb; Telefon Tikøb Nr. 25; bedste Træffetid Kl. 12¹/₂—13¹/₂. — Redaktionssekretær: Pater A. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 43.

Søndag den 23. Oktober

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Maria i Liturgien. — St. Hubertus. — Et Brev til Mødre. — Messeofferet. — Den katholske Kirke i Skotland. — Professor Hermann Muckermann som Foredragsholder. — Smaa Pjecer, store Sandheder! — Fra Hovedstad og Provins. — De nygiftes Løfte. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.
Kap. 21, 12-31.

Forskel mellem den vise og den taabelige.

*1. Naar det gælder om
at komme i Besiddelse af den sande Visdom.*

Den, der følger Retfærdighedens Lov, bliver Herre over sit eget Sind; (og) den fuldkomne Gudsfrygt er Visdom og Indsigt. Men man naar ikke frem til (Visdom og) Tugt, hvis man ikke er dygtig i, hvad der er godt. Der gives nemlig en Dygtighed, som er fuld af Ondskab; men hvor Ondskabens Bitterhed raader, kan Indsigt ikke spire.

Den vises Erkendelse stiger som en Stormflod, og de Raad, han giver, er som en varig Kilde til Liv. Taabens Hjerter derimod er som et broddent Kar, det kan ikke holde paa nogen Visdom. Hører den forstandige et Visionsord, saa roser han det og giver noget af sit eget i Tilgift; men hører det sanselige Menneske det, mishager det ham, og han kaster det bag sin Ryg. 12, 12-18.

2. *Naar det gælder om at tale med andre.*

En Taabes Tale trykker som en Byrde paa Vejen; men paa den vises Læber hviler der Ynde. (Et Raad fra) den vises Mund søges i Folkeforsamlingen, og hans Ord overvejer man i sit stille Sind. Som et forfaldent Hus er Visdommen i Daarens Øjne; derfor er hans Ord (heller ikke andet end) dunkel Tale. Som Lænker paa Fødderne er Visdom for Taaben og som Haandjern paa hans højre Haand. Han slaar (derfor) en Skoggerlatter op, hvor den vise knapt smiler i Stilhed. Belæring er for den vise som et Guldsmykke og som et Armbaand paa hans højre Arm. 21, 19-24.

3. *Naar det gælder om at vise Høflighed i sin Adfærd.*

Taaben sætter let sine Ben i Naboens Hus, mens den kyndige undser sig for den mægtiges Person. Den uforstandige kigger gennem Vinduet ind i Huset, medens den velopdragne bliver staaende udenfor. Det er Mangel paa Opdragelse hos et Menneske at lytte ved Døren; den kloge afskyr en saadan Skam.

De uforstandiges Læber fører meningsløs Tale, medens de kloges Ord er afvejet paa Vægten. Daarerne har deres Hjerte paa Tungen; de vise deres Mund i Hjertet. Naar den ugudelige forbander Djævlen, forbander han sin egen Sjæl. Øretuderen besmitter sin Sjæl og gør sig forhadet af alle; den, der er sammen med ham, lægges for Had, men den tavse og forstandige hædres. 21, 25-31.

Anmærkning: Forskellen mellem den oprigtig religiøse Natur og et Menneske, som har glemt sin Skaber og ikke tjener sin højeste Herre, kan iagttages i de aandelige Evner, i Talen og i Latteren. Men dertil kommer endnu noget andet, der sætter Præg paa hele den ydre Adfærd. Medens nemlig den virkelig fromme er beskeden, høflig og hensynsfuld, er den ugudelige uopdragen, uforskammet og meget nysgerrig. — Naar der staar, at den, som forbander Djævlen, forbander sig selv, saa er den Tanke let forståelig. Hvis man nemlig ikke selv vilde og ikke gav sit Samtykke til, hvad Forføreren vil have en til, kunde vor Fjende jo ikke opnaa noget som helst. Medens man altsaa anklager ham, fordømmer man samtidig det, man selv har syntes godt om og med Overlæg og fri Vilje har ladet sig lokke til.

Maria i Liturgien.

»Men ved Jesu Kors stod hans Moder« (Joh. 19, 25). Det er Evangelisten Johannes's enkle, men indholdsrige Ord. Maria var til Stede, da hendes Søn frembar det første Messeoffer.

Naar saa Apostlene og deres Efterfølgere fejrede Messeofret til hans Ihukommelse, skulde ogsaa Jomfru Maria finde en Plads ved selve Offerhandlingen. Saaledes findes der fra gammel Tid som ydre Tegn paa, at Jomfru Maria og Liturgien hører sammen, i Katakomberne over et Alter et Billede af Jomfru Maria.

Men mest betegnende for den Aand, der herskede i Kirken straks fra Begyndelsen, er de ældste Liturgier, som, saa forskellige de end var og er i de forskellige Byer og Landsdele, indeholder Marias Ihukommelse og Lovprisning.

Den h. Jakobus's Liturgi, som blev indført især i Jerusalem og Omegn, bugner ligefrem af Lovprisninger til Ære for Jomfru Maria. Efter at have bedt til alle Helgener henvender Præsten sig til Maria: »Vor Herre Jesu Christi Moder, bønfeld din enbaarne Søn for mig, for at han maa tilgive mig mine Synder og tage imod dette Offer fra mine syndige Hænder.«

I en Dialog lige før Forvandlingen mellem Præst og Folk lyder det: »Men især vil vi ihukomme den hellige, glørværdige, stedse jomfruelige Gudsmoder Maria,« og Diakonen svarer: »Ihukom dem! ved hendes rene og hellige Bønner skaan os, forbarm dig over os, bønhør os!«

For at frembæve Jomfru Marias inderlige Forening med Kristus, for at minde de troende om, at de modtager det Legeme, der er dannet i det reneste Skød, beder Præsten igen: »Jeg er Livets Brød, siger Herren; . . . velsignet være du Maria, og velsignet være Frugten, som fremgik af dig; thi vi modtager hans Legeme og drikker hans Blod til vore Synders Forladelse.«

Ogsaa den byzantinske Liturgi, som benyttes i Konstantinopel, og den h. Markus's Liturgi i Ægypten vrimler af Mariapaakaldelser. — — —

Da den jakobitiske Patriark Mar Ivanios's Tilbagevenden

til Romerkirken vakte en Del Opsigt, vil det vistnok interessere at høre den skismatiske jakobitiske Liturgis Lovprisning af den saligste Jomfru: »Jesus gik frem af dig som en Straale fra Lyset, der spejler sig i det rene Øje. Han har paataget sig en Tjeners Skikkelse i dit velsignede Skød . . . idet han selv blev Menneske for at gøre os Gud lig; idet han blev født af dit kødelige Skød for at genføde os af et aandeligt Skød; idet han gjorde sig til vor Broder for at gøre os til dine Børn!«

Op de skismatiske Æthiopere hilser Maria: »Hil dig, Maria, Guds Moder; du er det gyldne Røgelsekar, som har baaret det glødende Kul (= den indviende Hostie), Oidel, som i dig har paataget sig Kød, der har ofret sig for Faderen som udvalgt Røgelse og kostbart Offer.« — — —

Vor egen romerske Liturgi i den vesterlandske Kirkeafdeling behøver vi ikke at spille mange Ord paa. I den almindelige Syndsbekendelse, Præsten beder under Trinbønnen og efter Offertoriet paakalder vi Maria, »for at hun maa gaa i Forbøn for os.« Ved Knæbøjningen i Credo jubler vi: »Født af Jomfru Maria.« Før og efter Forvandlingen staar vi i Fællesskab med og ærer den glørværdige, stedse rene Jomfru Maria, vor Herre og Gud Jesu Christi Moder: »Paa hendes Forbøn forund os Fred i vore Dage, for at vi . . . altid maa være fri for Synd og al Uro.«

Den romerske Liturgi, som ellers er eneraadende i den vesterlandske, latinske Kirkeafdeling, har levnet ganske faa Rester af andre Liturgier, der ligesom den i deres Hovedbestanddele gaar saa langt tilbage som til Apostlenes Tid. I de tre romanske Kulturlande, Italien, Frankrig og Spanien har nogle Kirker en egen Liturgi. Kirker i Milano har den saakaldte ambrosianske Liturgi; i Spanien har den mozarabiske Ritus sit Raaderum især i Sevilla, og i Frankrig er det den gallikanske Liturgi i og omkring Lyon.

Et Særkende for disse Liturgier er deres store Forkærlighed for den allersaligste Jomfru Maria. Hun paakaldes i hver Messe oftere end i den latinske Liturgi. Især paa Festdagene til Mariæ Ære overgaar disse Liturgier alt, hvad vi kender af Messer til Ære for vor Dronning.

Det saakaldte »Missale Gothicum« fra det syvende Aarhundrede viser os, hvorledes de gamle Frankere bad til Jomfru Maria for 1300 Aar siden.

Paa Marias Optagelsesdag lovpriser Biskoppen, som er til Stede ved Gudstjenesten, hende, thi »hendes Optagelse er uden Mage. Ved sin Renhed opnaaede hun at blive Moder til Guds Søn, ved sin Død faar hun os til at forbavses, ligesom ved Christi uforlignelige Fødsel . . .« Betagende virker den vidunderlige Kirkebøn: »Gud, du som ikke vilde, at Verdensaltets store Bygning, som du ved et eneste Ord havde skabt, skulde gaa til Grunde, og som derfor har bygget dig et Hus i Jomfruens Skød; du, som ikke vilde, at den af dig skabte Slægt skulde tilintetgøres, og som derfor har aabenbaret Aarhundrederne uhørte Hemmeligheder, efter hvilke en Møs Skød skulde omslutte Ham, som den høje Himmel ikke kan rumme, vi beder og bønfaller dig, at du ved den salige Moder Marias Forbøn tillader, at hine, af hvilke og for hvem du har modtaget dødelige Lemmer, maatte opnaa Sejr, efter at de har overvundet Tidens Pragt . . . Verdens Frelser, du, som lever . . .«

Lignende Tanker rummer den lille Bøn efter Offertoriet, der ledsagedes af Biskoppens Fredskys.

Præfationen er saa at sige Lovsangens Højdepunkt: »Det er værdigt og ret, at vi siger dig Tak i denne mest festlige Tid, paa den Dag, som overgaar alle andre Festers Højtid, paa hvilken det troende israelitiske Folk holdt sit Udtog af Ægypten, paa hvilken den jomfruelige Gudsmoder fra Verden vandrede til Christus — hun, som hverken ved Smitte er blevet besmittet eller i Graven var underkastet Forraadnelseens Gru. Fri for hver en Plet, glørværdig ved sin Søn, sikret ved Optagelsen, foretrukket ved Forleningen med Paradiset, kendte hun ikke til nogen Skade ved Undfangelsen; fik hun Anledning til Tak for sin Livsfrugt; var hun ikke underkastet Smerter ved hans Fødsel, Besværligheder ved sin Død.

Hendes Liv opstod ikke ved Begærlighed, hendes Lig blev ikke opløst ved Naturens Magt. Hun er det dejlige Kammer, hvorfra en værdig Brudgom traadte frem, Hedningernes Lys, de troendes Haab . . . Livets Kar, Herlighedens Telt, det himmelske Tempel.

Denne Møs Gerninger prises bedst ved at sammenligne dem med Evas Gerninger: Eva har avlet Dødens Lov;

Maria derimod har frembragt Verdens Lys. Ved sin Synd har Eva ødelagt os; Maria har ved sin Moderværdighed frelst os. Ved Træets Æble har Eva ramt os i Roden; af Mariæ Kvist spirede Blomsten, som ved sin Vellugt genopretter os, ved sin Farve helbreder os. Evas Troløshed har samtykket med Slangen, narret Manden, fordærvet BARNET; Maria udsonede Faderen ved sin Lydighed, fortjente os Sønnen, forløste Efterslægten. Eva rækker Bitterhed i Æblet; Maria byder paa Sødme, der flyder fra Sønnens Tinding . . .

Men vi vil vende os bort fra vor gamle Elendighed og vende os til de ny Glæder . . . Naar vi lykønsker os selv ved din Fødsel og glæder os ved din Moderværdighed, saa jubler vi ved din Hedengang. Det vilde have været for lidt, hvis Christus kun havde helliget dig, da du traadte ind i denne Verden, og hvis han ikke havde prydet dig ved din Bortgang. Paa sømmelig Maade er du bleven modtaget af ham ved Optagelsen, ligesom du paa Bebudelsedagen fromt har taget imod ham. Saaledes har Graven ikke beholdt dig . . . Sandelig, din Sjæl er prydet paa mangeartet Maade: Apostlene tilbyder dig deres h. Tjeneste; Englene deres Sange; Christus sine Kærtegn; Skyerne en Vogn; Paradiset Modtagelsen; Glorien Førstepladsen blandt Jomfruernes Kor.

Ved Christus, vor Herre, som Englene og Ærkeenglene ustandseligt tilraaber, idet de siger: Hellig . . . «

Denne Præfation er en eneste Lovprisning af Jomfru Maria. Dermed nøjes Liturgien imidlertid ikke. Som Indledning til »Herrens Bøn«, der skal bedes efter Forvandlingen, tyr Præsten til Maria: »Bønhør, almægtige evige Gud, dit bedende Folk til Ære for den saligste Moder Maria, og giv naadig Agt paa vore Bønner, at vi fortjener med Tillid at bede den Bøn, som vor Herre Jesus Kristus, din Søn lærte os at bede, idet han sagde: „Fader Vor“.«

Ligeledes ihukommer de andre Bønner den helligste Jomfru, beder om Værn ved hendes Moderværdighed. —

Ogsaa paa Liturgiens Omraade gaar i Opfyldelse, hvad Jomfru Maria har sagt: »Fra nu af skal alle Slægter prise mig salig!«

K. Pauli S. J.

St. Hubertus.

Han var en frankisk Greve og førte et altfor lystigt Liv ved Burgunderhoffet i det 8. Aarhundrede: Dans vekslede med Vaabenleg og Drikkelag. Men hans største Lyst var det at jage Ulv og Bjørn, Hjort og Raa i Ardenner-

Augustin Kolb.

bjergenes dybe Skove. Og just ved en saadan Jagt, fortæller Legenden, mødte han Gud, den barmhjertige Gud.

Det var en Søndag, og fromme Kristenfolk steg ned fra Bjerge eller kom ud fra Skovene for at gaa til Messe. Da for den vilde Jægersmand af Sted paa sin Hest, fulgt af Hundenes halsende Kobbøl. Snart var Hubertus paa Hjortens Spor og jagede Dyret, der flygtede i mægtige Spring. Jagten bliver vildere og vildere, og mere og mere vinder den ind paa Hjorten. Et Øjeblik, og Kniven vil jages ind i det ædle Vildts Side. Da gør Hjorten pludselig omkring og vender sit takkekronede Hovede mod Forfølgeren. Men ikke for at støde til og saare. Mellem det pragtfulde Gevir lyser det pludseligt op, og et straalende Kors kommer til Syne. I det samme høres en Røst, som tilraaber Hubertus:

»Hvis du ikke i Sandhed omvender dig til Herren, vil du snart fare til Helvede.« Da betog Frygten den vilde Jæger. Han steg af Hesten, knælede ned, bad til Herren, og den Hubertus, der snart derefter red ud af Skoven, var en anden Mand end den stolte, verdslige Greve, der samme Morgen var forsvunden blandt Træerne.

Saaledes Legenden. Historien ved at fortælle, at den verdsligsindede Ridder blev omvendt, da hans unge Hustru maatte lade Livet, fordi hun skulde være Moder. Hubert trak sig først tilbage til et Enebo i de uvejsomme Ardennerbjerge og førte der et strengt Bodens Liv. Paa en Rejse til Rom gjorde Paven ham til Biskop af Maestricht, hvor han virkede som en ivrig Troens Apostel og udryddede Hedenskabet ved sit Ord og fromme Eksempel. Over hans Grav rejste Klosteret St. Hubert i Ardennerne sig, og de jagtelskende Folk dernede paakaldte ham som deres særlige Værnehelgen. Men et Sagn er nu alligevel mere sandt end den historiske Sandhed! Thi jager ikke saa mange Mennesker i Livets Skov? Er de ikke som vilde Jægere efter Lyst og Lykke? Og saa staar de en Dag pludseligt foran Korset, hvor de syntes at være ved deres Længsler og Lidenskabers Maal. »Korset er altid beredt og venter dig overalt. Du kan ikke undfly, hvorhen du end løber; thi hvorhen du end kommer, tager du dig selv med og finder altid dig selv. Vend dig opad, vend dig nedad; vend dig udad, vend dig indad; allevegne vil du finde Korset.« Blot det saa ogsaa maa vise dem Vejen til Fred og til Gud!

— 2.

Et Brev til Mødre.

Min kære Ellen!

Vil du virkelig have, at jeg skal tro paa, hvad du skriver i dit Brev, at du bittert angrer, at du har sat 4 Børn ind i denne triste Verden. Jeg ser paa din lille prentede Skrift, som jeg kender saa godt, ser, at du skriver: »hvis jeg blot kunde leve de sidste 12 Aar om, saa vilde der ingen Børn være i vort Hjem«, og jeg er lige ved at tvivle paa, at jeg er ved mine fulde fem. Hvor inderligt kunde jeg ikke ønske dig, at du kendte den Hjælp som katholske

Mødre og Hustruer ejer. Jeg har egentlig aldrig kunnet forstaa, hvordan en saa intelligent Pige som du kunde gaa saa længe paa en katholsk Skole uden at lære noget deraf. Hvorfor prøver du paa at gøre alt selv? *Gud alene er almægtig. Ingen Kvinde kan nogensinde vente at kunde paa-tage sig det mægtige Arbejde at være en god Hustru og Mor uden hans Hjælp, uden hans elskede Moders Hjælp*, ja man skal ikke engang prøve paa at begynde et Ægteskab uden den.

Ægteskabet er ligesaavel som alt andet tilbøjeligt til at blive en Trædemølle, hvis det ikke bliver taget med godt Humør, og hvis ikke man ofte lader uønskede Følelser dumpe udenbords.

Hver Familie har sine Bekymringer, dog indrømmer ikke alle det, men Katholiker har Gud ske Lov med regelmæssige Mellemlum Teselskab med deres eget Jeg. Det er som at begynde forfra igen. Det giver fornyet Mod, fornyet Iver og en mere ophøjet Følelse af sin egen Betydning i Guds store Planer. Alt dette er meget nødvendigt, for at det ægteskabelige Skib skal blive ved med at sejle fremad med en særlig støt Kurs.

Hver Storm, som du har gennemgaaet paa Livets Hav, kunde du have redet bedre af, hvis du havde stolet paa Gnd, han som sendte dig hertil, og som en Dag vil kalde dig tilbage til sig. Til den Tid vil han da være, hvad du vilde kalde, upassende nysgerrig angaaende dine 4 Børn, som du saa bittert fortryder, at du har født til Verden.

Katholske Forældre opdrager bedst deres Børn ved selv at være saa gode som muligt, da de ved, at deres Børn efterligner dem.

Faderen er Hjemmets Overhovede, dog véd hver katholsk Mand, at det er umuligt at leve Ægteskabet, hvis ikke baade han og hans Hustru føler, at de er lige. Samarbejdet er Løsenet for hvert katholsk Hjem. For en Ordens Skyld er Faderen Husets Overhovede. Fasthedens Styrkens Præsident, om du vil. Mødrene er Vicepræsidenter. De vilde aldrig blive gode Fagforeningsmedlemmer. Dertil indtager de for mange Stillinger og arbejder for meget over Tiden. Men har de opdraget deres Familie, kunde de let indtage straalende Stillinger i diplomatiske Poster for vort elskede Land. Der er blot det kedelige ved det, at

de ikke har den Tid, der kræves. Naar deres yngste Barn er vel fra Haanden, trænger de ældstes smaa Børn til dem.

Den katholske Moder lærer sine Børn at bede paa den mindst anstrengende Maade, nemlig ved selv at knæle ned med dem. Det er ikke lange og kedsommelige Bønner, nej, smaa, korte og forstaaelige. Samtidig lærer hun dem at tænke paa Jesus, der for vor Skyld sidder saa alene i Tabernaklet paa vore Altre.

Denne Opdragelsesmetode gør en til Mester i den vanskelige Kunst at leve.

Katholske Forældre kan allestere, at det at opdrage Børn til virkeligt dannede Mennesker sluger Tid. Det tager Moderens bedste Aar og mange af den travle Fars Timer.

Alle Katholiker sætter Opdragelsen i Hjemmet meget højt. De holder paa, at hvis de skødesløst forsømmer et Barn i Dag, kan de ikke fuldt oprette det i Morgen. Jeg kunde nævne dig talrige Eksempler paa Ægteskaber, der leves saaledes ogsaa nu i denne Arbejdsløshedstid. De stoler paa Gud, de ved, at de intet formaar ved deres egen Kraft. Jeg har set saadanne Mennesker og jeg ved, at der endnu er Helgener paa Jorden. Jeg ved, at du maa opfatte, hvad jeg har skrevet, som et Slag i Ansigtet, naar det, du ønsker af mig, er Medlidenhed. Hvad du behøver er at bede din Skaber, dine fire Børns Skaber om Visdom, om Styrke og Kraft til at begynde forfra igen. Jeg beder inderligt for dig og anbefaler dig til ham, der lovede Fred i vort jordiske Liv. Din oprigtige Veninde. Anna.

Ved *E. M. St.*

Messeofferet.

IX.

Den nye Pagts Bæger.

Vi omtalte i forrige Artikel, at Herren ved den sidste Nadver oprettede en ny Pagt imellem Gud og Menneskene.

Dermed er ment, at han sluttede en ny og evigt bindende Overenskomst imellem Faderen og os.

Hvad gaar denne Overenskomst ud paa?

Det fremgaar af det, som vi tidligere har forklaret, da vi talte om Offer-Formaalet i Almindelighed og Christi Offer-Formaal i Særdeleshed.

I Artiklen om Offer-Formaalet i Almindelighed sagde vi, at der til et sandt og virkeligt Offer ikke blot hører et synligt, men ogsaa et usynligt Offer, idet det synlige Offer i Følge selve Sagens Natur er et hemmelighedsfuldt Symbol paa et usynligt. Det vil sige, tilføje vi, at Mennesket overrækker Gud den synlige Offergave som Pant paa sig selv og altsaa i den synlige Gave skænker og vier sig selv til Gud.

Meningen med at bringe Gud en synlig Gave er da at forpligte sig ved et haandgribeligt Pant til af al sin Magt at stræbe efter selv at komme til at tilhøre Gud helt og udelt ved at elske ham af sit ganske Hjerte, af hele sit Sind og af alle sine Kræfter (jvf. N. U., Side 576/77).

Dette gælder nu ogsaa for Christi Offers Vedkommende. Det vil altsaa sige: at Christus har ofret sig for os for i sin Person at give sin himmelske Fader et sikkert Pant paa, at alle vi, saa mange som kommer til Troen paa ham (Joh. 17, 20), vil arbejde paa ogsaa at komme til at tilhøre og vedhænge ham helt og udelt ved at elske ham af hele vor Sjæl.

Men nu kan vi med vor faldne Natur ikke komme til at elske Gud helt og udelt, medmindre vi »korsfæster vort Kød med alle dets Lyster« (Gal. 5, 24). Der ligger derfor i Christi Offer en Forpligtelse til af al vor Magt at arbejde paa at afdø fra os selv og kun at »søge, hvad der er oventil« (Kol. 5, 2).

Derfor bragte Herren sit Offer hin Nat, der han vidste, at han vilde blive forraadt, og at hans Time derfor var kommen, da han skulde gaa bort fra denne Verden til Faderen. Uden Forbehold overgav han sig i sin Faders Hænder, rede til at tømme Lidelsens Bæger, der var beredt ham, for at give Faderen et Pant paa, at alle vi, der tilhører ham, vil agte enhver Vinding for Tab, hvis den koster os Kærligheden til ham.

Derfor siger Herren, idet han rækker Apostlene Bægeret med sit Blod: »Dette er den Nye Pagts Bæger i mit Blod, som udgydes for eder og mange til Syndernes Forladelse« — thi vi er blevet forligte med Faderen ved hans Blod (Kol. 1, 20), fordi han gav sit Liv til Pant paa, at ogsaa vi vil give alt for at blive i Faderens Kærlighed.

Hans Blod forpligter os derfor til at afdø fra os selv for kun at leve for Gud — forpligter os i den Grad, at Samfund med ham er ensbetydende med at være viet til Samfund med hans Lidelser (Fil. 3, 10). Derfor skriver den hellige Paulus til de troende i Rom: »Ved I ikke, at alle vi, som er døbte til Christus Jesus, blev døbte til hans Død? Vi blev begravne med ham ved

Daaben til Døden . . . vort gamle Menneske blev korsfæstet med ham, for at Syndens Legeme maatte blive til intet, og vi ikke skulde tjene Synden . . . Hvorfor I skal agte eder som døde for Synden« (Rom. 6, 3. 4. 6. 11).

Endnu et saare vigtigt Punkt maa vi holde os for Øje, hvis vi vil trænge til Bunds i Christi Offers symbolske Betydning og altsaa forstaa Meningen med hans Offer.

Vi har ovenfor sagt, at Christi Offer er et Pant paa, at vi vil elske Gud af hele vort Hjerter. Men hvorledes kan vi det? Det er dog givet, at ingen kan elske, hvad han ikke kender — og »ingen har nogen Sinde set Gud« (Joh. 1, 18).

Paa denne Vanskelighed, der overses af saa mange, svarer den hellige Johannes saaledes: »I elskede, lad os elske hverandre. Thi Kærligheden er af Gud, og hver den, der elsker, . . . kender Gud. Den, der ikke elsker, kender ikke Gud: thi Gud er Kærlighed . . . Hvis nogen (derfor) siger: jeg elsker Gud, og hader sin Broder, da er han en Løgner. Thi hvorledes kan den, der ikke elsker sin Broder, som han ser, elske Gud, som han ikke har set? Det Bud har vi derfor fra ham: at den, der elsker Gud, ogsaa skal elske sin Broder« (1. Joh. 4, 8. 9. 20. 21).

Johannes hentyder her til det Bud, som Herren gav os ved den sidste Nadver: »Et nyt Bud giver jeg eder: at I skal elske hverandre. Derpaa skal alle kende, at I er mine Disciple, at I har indbyrdes Kærlighed« (Joh. 13, 34. 35).

Dette Jesu Bud, som han gav i umiddelbar Forbindelse med Offerhandlingen i Nadversalen, begrundes og forklarer den hellige Johannes altsaa saaledes: Gud er Kærlighed. At kende og elske Gud er derfor at kende og elske Kærligheden. Men nu har ingen nogen Sinde set Gud — altsaa kan vi kun lære hans Væsen at kende og elske ved at elske hverandre. Kun i den indbyrdes Kærlighed lærer vi at forstaa, hvad Kærlighed er, og kun ved at øve Kærlighed indbyrdes kan vi derfor lære at forstaa, hvad Gud er. Vort eget Hjertes Kærlighed er Guds Billede i os. En anden Maade at lære Gud at kende paa gives der ikke. Den, der ikke elsker de Medmennesker, som han omgaas, bedrager derfor sig selv, hvis han tror, at han kender og elsker Gud — Johannes kalder ham simpelthen for en Løgner.

Naar Herren derfor ofrer sig selv til sin himmelske Fader til Tegn og Pant paa, at ogsaa vi, der tror paa ham, vil elske ham, saa ligger deri et Løfte om, at vi ogsaa vil elske hverandre.

Det er (i Parenthes bemærket) Grunden til, at Herren

umiddelbart før den hellige Handling gav Apostlene et Forbillede paa ydmyg og tjenstvillig Kærlighed (jfr. Joh. 13, 15) og i Tilslutning dertil tre Gange gentog, at det er hans Bud, at vi skal elske hverandre, saaledes som han har elsket os (Joh. 13, 34; 15, 12. 17) — han vilde dermed give dem at forstaa, at kun de, der opfylder dette hans Bud om indbyrdes Kærlighed, kan have Del i ham og hans Offer.

Vi har allerede sagt hvorfor — men det vil blive endnu klarere af det, vi endnu har at sige. (Fortsættes.)

Den katholske Kirke i Skotland.

En Samtale med Ærkebiskoppen af St. Andrews og Edinburgh, Dr. Mac Donald, offentliggjort i »Standard« belyser de skotske Forhold saa godt, at vi bringer den i Uddrag.

Stat, Kirke og Skole. »Ligeberettigelsen i Skolevæsenet gennemføres omhyggeligt af Øvrigheden. Mit Skole-spørgsmaal bestaar i at lade Præsterne holde Trit med den almindelige Dannelses stadig stigende Krav i Skotland. Fremfor alt fører Edinburgh an, og dens Forrang hævder sig stadig stærkere. Stadig flere Katholiker gaar paa Universitetet, før de søger en Stilling. Det vilde være en stor Ulempe, hvis vore Præster ikke holdt Skridt med den store Mængde af vore dannede Lægmænd. Men jeg har Brug for saa mange Præster, at jeg ikke kan tillade dem at fortsætte deres Studier. Jeg har begyndt med at lade nogle af de dygligste følge med i særlige Kursus, til at begynde med kun ved det skotske Kollegium i Rom. Dog har jeg til Hensigt i Fremtiden ogsaa at sende dem til Louvain og Nymwegen. Vi har ogsaa et skotsk Kollegium i Valladolid i Spanien, og desuden sender vi hvert Aar nogle Studenter til St. Sulpice. Her i Skotland har vi kun det lille Seminarium i Blairs, som tager Elever fra alle Stifterne. Til mit Stift hører Bispedømmerne Aberdeen, Dunkfeld, Galway og Argyll med Øerne. Ved Siden af mit er der Ærkebispedømmet Glasgow, som alene tæller flere Katholiker end hele det øvrige Skotland.«

»Hvad er Deres Planer?« »Saa mange, saa talrige, at jeg næsten ikke ved, hvor jeg skal begynde. Min For-gænger er bleven meget gammel, næsten 90 Aar, og alt raaber paa Reorganisation. Gejstligheden maa fatte den nye Tids nye Krav. Forstaa mig ret: Gejstligheden er frem-

ragende i mange Henseender. Men det er ikke mere end et halvt Aarhundrede siden, vi kom op fra Katakomberne, og i mange Retninger staar vi tilbage for den mønsterværdige, kirkelige Organisation i England. Det maa anerkendes, at vi tager til i Tal, vi noterer et stadig stigende Antal Konvertiter, ogsaa blandt Gejstligheden fra de andre Religionssamfund. Fordommen forsvinder. Alene i Edinburgh har vi 17 Klostre, som bliver respekteret af hele Befolkningen. Ved vore Universiteter har vi begyndt med Forelæsninger over Katholicismen. Men der er ogsaa et andet Omraade, som jeg snarest muligt vil rette min Opmærksomhed imod. Den katholske Gadeprædiken maa organiseres. Den katholske Gadeprædiken, godt organiseret og omhyggeligt gennemført, er en af vor Tids mest nødvendige Apostelgerninger, særlig i Storbyen. Endvidere kalder Ungdommen paa al vor Interesse. Vi maa indrette Tehuse for de arbejdende Klasser. For ikke længe siden har jeg købt et Hus, som en Franciskanerpræst skal indrette til et Hjem for vore tapre, smaa Bydreng. Og saa kommer Organisationen af alt socialt Arbejde; i denne Henseende er vi langt tilbage. Gejstligheden maa sætte sig ind i de sociale Spørgsmaal. Og for vore Lægmænd i det moderne Skotland er et »Katholsk socialt Gilde« uundværligt.«

Kirken og Labourparty. »Labour-Party maa absolut godkendes, da det ikke er socialistisk og heller ikke viser Tendenser i den Retning. Dog har vi her i Skotland den venstre Fløj, de yderliggaaende Clyde-siders, hvis Teorier det stadig synes sværere at forene med Kirkens Lære. Men lad os være forsigtige! I store Kredse hersker der trykkende Nød. Skotland lider under stor økonomisk Elenighed. Paa den anden Side er det absolut nødvendigt at tage øjeblikkelig Stilling dertil. Jeg ser, at der i Labour-Party gør sig en stadig voksende Strømning gældende, der vil ryste de yderliggaaende Elementer af sig. Hvordan det nu end udvikler sig, maa det skotske Hierarki raadføre sig med sig selv og afgive en Erklæring om Kirkens sociale Stilling. Og saa maa de yderliggaaende træffe deres Valg; jeg er lidt bekymret for deres Skyld. Mange af dem er prægtige Mennesker, mange har Livet haft saa lidt at byde og nægtet dem næsten alt. Og desuden gør vor Natur dem endnu mere indesluttede. Ja, dette Problem er svært, det kræver Handling og Virkekraft, men med stor Forstaaelse og en grænseløs Kærlighed.«

Professor Hermann Muckermann som Foredragsholder.

»Allerede efter faa Minutters Forløb var de 4000 Mennesker som smeltede sammen med Foredragsholderen, der med enestaaende Klarhed fremlagde Resultaterne af de biologiske Forsøg, som man hidtil var naaet til paa Raceforskningens Omraade.«

Saadanne Udtalelser er den tyske og udenlandske Presse fulde af, naar Professor Muckermann har talt . . . Det var i Tyskland for nogle Aar siden, at Hermann Muckermann talte paa Universitetet i Tübingen. Auditorium Maximum var fyldt til sidste Plads, mange stod op, og mange maatte gaa uden at kunne komme ind. En ung Mediciner mente, hvad kan vel han, en Theolog, vide om den Slags Ting, han er jo ikke engang gift og har slet ingen Erfaringer. Men Studenten var stille, da Muckermann talte, og han lyttede i Spænding to Timer igennem og gik stille bort derfra. Muckermann har Erfaringer, Muckermann er Videnskabsmand, Muckermann er Ethiker, Muckermann er Theolog, og netop derfor er han maaske mere end nogen anden Videnskabsmand i Stand til at finde den rigtige Synthese mellem Videnskab og Religion.

De Emner Professor Muckermann behandler i sine Foredrag er til dels de samme, som finder Udtryk i hans Skrifter. Snart henvender han sig til store akademiske Kredse og snart til Mennesker af alle Befolkningslag. En Del af hans Emner er hentet fra hans egentlige Fagomraade. Her taler han om Celleforskning og Arvelighedslære og om disse Spørgsmaals Forhold til filosofiske og etiske Problemer. Maalet med disse Foredrag er navnlig dette at bringe Slægtens Vækst og Fortsættelse i fuld Overensstemmelse med Naturlovene. — Endnu videre end de nævnte Themaer gaar de ethisk-religiøse, som i første Linie søger at tegne et Billede af Idealmennesket, saaledes som Videnskaben og Religionen sammen vil forme det. — I Forbindelse med disse Emner kommer Muckermann saa ind paa en Behandling af de dybeste Spørgsmaal i Livet, nemlig dettes Opstaaen, Tilblivelse og Forplantning. Og her henvender han sig i alvorlige Ord til Familierne om de vigtigste Spørgsmaal i Ægteskabet, om den ægteskabelige Kærlighed og endelig om selve det ægteskabelige Samliv. I smukke og fine Ord lærer han sine Tilhørere, hvorledes de — som Fædre og Mødre — skal belære deres Børn i de forskellige Aldre om Naturen og om de Love, som betinger en lykkelig Fremtid for de unge og den

kommende Slægts Sundhed. — Endelig søger Muckermann ogsaa ved sine Foredrag at give et Indblik i det Arbejde, som gøres paa Kejser Wilhelms Institutet i Berlin.

Det var i 1918, at Muckermann begyndte sin Foredragsvirksomhed. Hans Virksomhed fra det Øjeblik kan kun betragtes som en stadig stigende Linie, og Antallet af hans Tilhørere i Tyskland saavel som udenfor Tyskland kan tælles i Millioner. Det er ikke til at undre sig over. Muckermann er en eminent Taler, som baade i Form og Indhold forstaar at komme sine Tilhørere meget nær. Hans Ord gaar fra Hjerte til Hjerte, fordi enhver ved, at det for ham kun drejer sig om en virkelig Kærlighed til de Mennesker, han vil hjælpe gennem sin Virksomhed. Muckermann har et aabent Blik for Verden. Han diskuterer vidt og bredt Medicin, Statsøkonomi, Racehygiejne og Biologi. Han har stor Forstaaelse for andre Menneskers Standpunkt, men har haarde Ord for al Umoralitet, Kvaksalveri, Ægteskabsbrud, som ene hviler paa Sanselighed. Man hører næppe nogetsteds Foredrag, som i den Grad fylder Tilhørerne med dyb Agtelse for Naturen.

Det vil sikkert ogsaa blive en enestaaende Oplevelse for os danske Katholiker at lytte til Professor Muckermanns Foredrag, og da Emnerne er saa vigtige og af saa stor Betydning for vort Lands Fremtid, saa bør vi alle gøre, hvad vi kan, for at saa mange som muligt i vor egen Kreds, som ogsaa udenfor, vi vil flokkes om Muckermanns Talerstol den 26., 27. og 28. Oktober i Borgernes Hus.

Knud Ballin.

Smaa Pjecer, store Sandheder!

De Foredrag, som Prof. Muckermann skal holde sidst i Oktober, forberedes nu paa den bedst mulige Maade, idet Professorens smaa Brochurer om Familien og Folket, altsaa de Spørgsmaal, der for Tiden diskuteres allevegne og især ligger den modne Ungdom, Brudfolk, Forældre paa Hjerte, er bleven oversat paa Dansk. De trænger ikke til at blive anbefalet, Muckermanns Navn yder tilstrækkelig Garanti for, at der i disse Hefter taler den kyndige Biologs koncentrerede Viden om det naturlige Livs Love, den store Praktiker, der har set sig om i Menneskeskæbner, og Ethikeren, der kender og agter Religionens og Moralens Love.

»Eugenik« fortæller om den arvssunde, bedst muligt udrustede Familie.

»Modningens Aar« behandler de vanskelige Over-

gangsaa, Blufærdigheden og den uundværlige Viden i denne Tid, samt den Træning, den unges Viljeliv maa faa.

»Barnet i Moderskød« drøfter Fosterdrabet med en velgørende Klarhed, tager de nødvendige sociale og medicinske Hensyn uden dog at opgive den højeste Grund-sætning: »Du skal ikke slaa ihjell« Rokker man ved denne Sætnings Fundament, er intet Liv i Sikkerhed længere.

»Barnet ved Moderbryst« behandler Diegivningens Nytte og Nødvendighed.

»Kærligheden mellem to« drøfter paa den fineste Maade de vanskeligste ægteskabelige Problemer, Hengivelse og Skaansel.

Man maa haabe, at disse Brochurer finder Vej til Tusinder af Hænder — ikke just den første Ungdoms, den er de ikke beregnede for, — men ellers burde de udbredes i Massevis! Hvem, der udbreder disse Brochurer, gør sine Venner, Familien, Sognet og Samfundet den bedste Tjeneste. Og Køberen faar fem ægte Perler for 1 Kr! —z.

Katholsk Boghandel har udsendt en Katalog over katholske danske Bøger; den faas gratis ved Henvendelse til Boghandelen, Stenosgade 3.

Fra Hovedstad og Provins

Eukaristisk Vagt.

Mændenes første eukaristiske Vagt i St. Annæ Kirke den første Torsdag Aften i denne Maaned havde samlet over 80 Mænd, deriblandt en stor Del af de unge. Først blev Kongressalmen: »O Jesus, i dit Sakrament«, sunget, hvorefter Biskoppen i sin Tale udtrykte sin Glæde over, at saa mange Mænd ved denne sonende Tilbedelse vilde vedligeholde og styrke det eukaristiske Liv i dem selv og i Menigheden og derved arbejde med til Troens Fremgang. Ved den paafølgende Sakramentsandagt var der 7 Minutters stille Tilbedelse, og det var ligefrem gribende, at se denne Skare Mænd i hellig Stilhed ligge paa Knæ foran deres eukaristiske Frelser med Bøn om at han maatte bevare Kærligheden i deres Hjerter indtil deres Død. Efter Litaniet bad alle Trosbekendelsen i Fællesskab, og Andagten sluttede med et begejstret: Fast skal min Daabs-pagt evig staa. — Maatte der blive flere og flere Mænd, der slutter sig til denne Vagt, sikkert til stor Velsignelse for dem selv og deres Familie.

Kl.

St. Franciskus' III Orden.

I Anledning af Franciskusfesten den 4. Oktober læste Ordensdirektøren, P. Th. Fritz den h. Messe for Tertiærerne. Fælleskommunionen i St. Knuds Kapel fandt en over al Forventning stor Tilslutning. Ved Festandagten om Aftenen foretog Hans Højærværdighed Biskoppen — efter at have opmuntret til Kærlighed mod Gud og Næsten — den højtidelige Iklædning af 13 nye Medlemmer, som knælende modtog Skapular og Snor som ydre Tegn paa, at de fra nu af vilde vandre i den h. Frants' Fodspor.

Fire Møder i A. C.

En Gruppe franske katholske Studenter, Delegation for »Fédération française des étudiants catholiques« gæstede i Begyndelsen af September København. Delegationen arbejder for internationalt katholsk Samarbejde mellem studerende. Den 8. Sept. holdtes der et Møde med dem i A. C. En talrig Forsamling af herboende franskkyndige + de 11 Franskmænd paahørte det tankerige Foredrag. Den unge Advokat Max Legendre, Præsident for Fédération og Vice-Præsident for »Pax Romana«, talte om den franske Students Aand i vor Tid og det katholske Studenterarbejde. Foredraget var interessant, men noget tungt og svært manuskriptbundet. Cité Universitaires Præst, Abbé Picard de la Vacquerie, takkede for Modtagelsen og indbød Parisstuderende til Studenterbyens katholske Foyer. — Ved Kaffe bordet gik den franske Konversation lysteligt. — Dagen efter holdtes endnu en »Reception« hos Ingeniør Wissum, hvor en af Franskmændene talte om »Christus i Forstæderne«, Pastor Knud Ballin viste Lysbilleder fra Danmark, Miss Barbara Dudley spillede Klaver og Studenterne sang. Fra København gik Delegationens Rejse til Hollands katholske Studenterorganisationer.

Den 21. September indledede stud. jur. Peder Olav Hansen en intimere Medlemsdiskussion om vort katholske akademiske Arvegods og Forpligtelser. Det blev en god Drøftelse af A. C.'s indre og ydre Opgaver.

Rusgildet den 5. Oktober blev en meget festlig Aften. Foruden Russerne var Aftenens fornemste Gæst den pludselig opdukkede dansk-amerikanske Karmelitermunk Pater Larsen fra Helsingør. Efter de mere materielle Indtagelser vekslende Talers og Sanges Strøm ved Punchebollen. Kandidat Hafstrøm holdt Rustalen vittigt og vægtigt om sund kritisk Aand. Foruden de traditionelle Taler for Paven, Kongen og Kvinden talte Formanden for Pater Larsen, Hafstrøm ustyrlig morsomt til samme paa Dansk-Engelsk, Pater Larsen selv for sin Mor, Veksellerer Benson paa Russernes Vegne samt flere endnu om beslægtede Emner.

Den 10. Oktober holdt endelig Magister Morten Bredsdorff et ypperligt Foredrag om Dr. Brüning. Med ægte Højskoleevne opridsede Taleren den store Statsmands Liv og Personlighed. Vi hørte med Glæde Brünings Katholicisme angivet som Aarsag til hans Storhed. Derpaa fulgte en ret god Diskussion om Kirkens Forhold til sociale Spørgsmaal, Krig og Politik. I Drøftelsen deltog Pater Küpferle, Fru Ramsing, Peder Olav Hansen, Pater Ballin, Formanden og de to lutherske Theologistuderende Fenger og Borregaard.

Skønt Deltagelsen ved disse Møder har været ret god — ca. 30—40 hver Gang — burde langt flere Akademikere forstaa og benytte A. C.'s intellektuelle Hjælp for den katholske Student og andre.

fr. *Olaf Ballin*,
O. Præm.

Firmelse og Skoleindvielse i Odense.

Rosenkransfesten, 2. Oktober, saa St. Albani Kirke i Festskrud i Anledning af, at Hs. Excellence Biskoppen skulde meddele Firmelsens h. Sakramente. Kl. 9 afgik Processionen fra Præstegaarden ad Adelgade, Albanitorv til Kirken, hvor den blev modtaget af Sognepræsten P. Deutscher. I sin Tale efter den h. Messe formanede Biskoppen Firmanderne til Trofasthed mod Gud og Kirken og mindedes ogsaa vor afdøde Velgører Kardinal van Rossum. Derefter modtog 63 Børn og 2 Voksne den h. Firmelse.

Efter Gudstjenesten samledes Menigheden i de nye Skolelokaler, som Biskoppen indviede, idet han i en kort Tale samtidig fremhævede de katholske Skolers store Betydning, og hævdede, at de aldeles ikke stod tilbage for Kommuneskolerne. Forældre og Børn burde staa Vagt omkring Skolen, og Biskoppen takkede Præsterne, Søstrene og Lærerne for deres store, uselviske Arbejde. De Forsamlede udbragte et begejstret Leve for Biskoppen.

Skolen er en 3-etages Bygning, fuldt moderne indrettet med Lys, Centralvarme, W. C. og Bad. Træder man ind ad Portalen, ser man straks, at det er en katholsk Skole, idet et stort og smukt gammelt Krucifiks uvilkaarligt tiltrækker sig den Besøgendes Blik og stemmer til Alvor. Fra Forhallen, som adskilles fra Stuen med et Par store Fløjdøre med Spejlglassruder, træder man ind i Stueetagen, som optages af 2 Klasseværelser. En bred og bekvem Trappeopgang fører til de øvrige Etager. I første Etage er 3 Klasseværelser, 1 Systue og 1 Værelse for Søstrene. I 2. Etage findes 2 Klasseværelser, Bolig for Læreren samt Toiletter. Saavel Trappeopgang som Klasseværelser er afstemt i lyse og varme Farver. 3. Etage indrettes som Foredragssal med Scene og Garderobes. Da Salen endnu ikke er fuldført, vil der senere blive afholdt en Festlighed, ved

hvilken Lejlighed Biskoppen har lovet at komme til Stede, saavidt muligt. I Kælderen er installeret 3 Badeværelser, Toiletter og Centralvarmeanlægget.

Omkostningerne ved Skolens Udvidelse andrager 40,000 Kr. Menigheden har bidraget med ialt Kr. 1,884,33, som er indsamlet ved frivillige Bidrag. Med denne Udvidelse er et længe følt Savn afhjulpnet, idet Børneantallet har været stærkt stigende de sidste Aar. For Tiden har vi 120 Børn, som undervises i 7 Klasser (tidligere i 4). Skolens Forstander er Pater Steidl, Lærerpersonalet bestaar af 2 Præster, 4 Søstre og 1 Lærer.

Som man vil se af det indsamlede Beløbs Størrelse, forslaar det ikke meget til Dækning af Omkostningerne. Naar det alligevel, tillrods for den Krisetid, som ogsaa har ramt Odense, er lykkedes at indsamle dette Beløb, da er det et Bevis for, at Menigheden gerne vil være med til efter Evne at støtte Skolens Arbejde. Naar vi nu har faaet denne smukke Skole, da skyldes det jo, næst Gud, Redemptorist-Kongregationen og vore Præster, som har taget det økonomiske Ansvar. Lad os vise dem vor Taknemmelighed ved at staa Vagt omkring Skolen, støtte den økonomisk og bede for dens Trivsel. Ad multos annos.

Sophus Pedersen.

Klostret ved Søen.

Mandag den 10. Oktober begav sig flere københavnske Gejstlige med Hans Excellence Biskoppen i Spidsen til det idylliske Farum. — For et Par Maaneder siden har en ny Orden vovet sig til Danmark: paa Gl. Farumgaard har Sancta Ursulas Døtre opslaaet deres Paulun. — Nu skulde der være Indvielse af Klostret, og allerede før Kl. 6 var Beboerne paa Benene for at forberede alt til Højtideligheden. — Efter at alle Værelserne var blevet indviet, samledes man i det lille hyggelige Huskapel, hvorfra kort efter Tonerne til »Te Deum« bares ud i Naturen, der var iklædt Efteraarets skønneste Farver. Senere begav Selskabet sig — ledsaget af Forstanderinden og de øvrige Matres — ud i Parken, hvis sinukke Partier Gang paa Gang aftvang Gæsterne Beundring, især hvor den støder til Farumsø. Her var der et Sted at holde Eksercitier paa, mente flere. Det katholske Danmark ejer vist ikke noget Sted, som er smukkere. Paa denne vidunderlige Baggrund træder desuden gamle historiske Minder frem. Den gamle Farumgaard tilhørte i Middelalderen Roskilde Bispestol. 1372 nævnes Geradus Jacobi de Faarom og 1388 Karine Olufsdatter af Farrum. 100 Aar senere træffer vi Slægten Rosengaard paa Gaarden, som beholdt den til efter Reformationen. Den dygtigste af alle Biskopper i Reformationstiden,

den fromme, lærde og trofaste Biskop Lage Urne af Roskilde, forlenede to Aar før sin Død sin Nevø Jørgen Rosen-gaard 1527 med Farum og Havelse Hovedgaard. Tidens voldsomme Rørelser spejler sig i denne Nevøs Død: han blev myrdet af sin egen Bror, dog synes Moderen Fru Alhed at have beholdt Gaarden til 1544, hvor hun døde. Nu blev det mindre fornemme Lensmænd, der kom til at eje Gaarden: 1549 Kongens Dørknægt, 1564 Kongens Køkenskriver og Kongens Hofapotheker. Frederik III skænkede Gaarden til Biskop Hans Svane. I Begyndelsen af det 18. Aarh. lod Jens Rostgaard opføre den hvide, tre-fløjede Hovedbygning. I den nyeste Tid har den været ejet af Generalmajor J. H. Fensmark, død 1871, og P. Scavenius og Jægermester E. Sehested. Nu faar vi altsaa et Stykke gammel katholsk Jord tilbage. — I Farum Sø ligger de to Smaaøer Svanelholmen og den skovklædte Claus Nars Holm, hvor Gaasejagten ofte har været drevet af Kongerne i tidligere Tid. Om Holmen beretter Sagnet, at Valdemar Atterdag gav sin Nar Claus Holm denne lille Holm, da han engang i et ubesindigt Øjeblik havde lovet ham en af de danske Øer. Claus indbød da Kongen engang paa Aalesuppe, og da Kongen kom, bad han ham om selv at søge Aalene i den Suppe, der i saa rigeligt Maal omgav Øen, og svarede, da Kongen var utilfreds med dette Traktement: »Som Øen saa Kosten.«

De nygiftes Løfte.

En hollandsk Missionær fortalte ved en Kirkevielsesfest i Diöcesen Madras i Indien følgende Ungdomserindring:

»Da min Fader, som var en meget from Mand, laa paa sit Dødsleje, kaldte han sine Børn til sig for at belære og formane dem for sidste Gang. »Mine Børn,« sagde han blandt andet, »nu, da jeg staar Ansigt til Ansigt med Døden, vil jeg meddele jer en Hemmelighed. Da jeg ægtede jeres Moder, aflagde hun og jeg paa Bryllupsdagen lige efter Vielsen et Løfte. Vi lovede Gud hver Dag at bede et ekstra Led af *Rosenkransen*, for at han skulde velsigne vort Ægteskab ined i det mindste een Søn, som vilde blive Hedningemissionær. Jeg dør nu gerne, lykkelig ved Tanken om, at ikke blot een, men tre af jer forbereder sig til dette Kald. Jeres Moder og jeg har aldrig villet fortælle jer, hvad Meningens var med dette Led af *Rosenkransen*, for ikke paa utilbørlig Maade at indvirke paa jeres Valg af Stand. —«

Derpaa gik denne ægte kristelige Mand bort til det

evige Hjem. De tre Sønner blev Præster og Missionærer, den ældste i Afrika, de to andre i Indien.

»Jeg vilde kun ønske,« tilføjede Pateren, »at min Skytsengel vilde hviske alle unge kristne Ægtefolk denne Historie i Øret. Jeg er ingen Profet; men jeg tør dog sige, at saa vilde man inden 25 Aar være nødt til at fordoble Antallet af Missionshuse for at skaffe Plads til alle dem, der havde Kald til Gerningen.«

Ved A. M. O.

Fra den vide Verden

Rom og Italien. Den h. Fader har indført en ny Slags Audienser, idet han modtager de unge Ægtepar, som paa Grund af de store Prisreduktioner for Bryllupsrejsende paa de italienske Statsbaner talrigt indfinder sig i Rom. Paven ønsker dem til Lykke og lyser den apostoliske Velsignelse over dem. De unge Ægtemænd faar en Medalje, de unge Hustruer en Rosenkrans til Minde om dette festlige Øjeblik.

— — Paven har modtaget Kapellanerne for den nationale Ungdomsorganisation Balilla og ytrede sin Tilfredshed med de unge Mænds religiøse og disciplinære Opførsel. Da netop Ungdommens Opdragelse i det nye Italien i sin Tid gav Anledning til en stor Kontrovers mellem Vatikan og Kvirinal, maa denne Modtagelse betragtes som et lovende og godt Tegn.

— — Til yderligere Bekræftelse holdt Kard. Enrico Gasparri ved den IX eukaristiske Kongres i Sulmona i Abruzzerne en Tale, hvori han fejrede den genoprettede Fred mellem Stat og Kirke i Italien. Han kaldte den det stærkeste Bolværk, som Italien ejede i den øjeblikkelige Krise og nævnte i ærefulde Ord Mussolinis Andel i dette Værk.

— — Ved en Modtagelse for Lourdespilegrimme udtalte den h. Fader sig om den dybere Mening med religiøse Pilgrimsfærd: En Pilgrimsfærd er noget andet end en almindelig Rejse; den maa foretages i Bodens og Selvfornægtelsens Aand. Christus selv har givet det første Forbillede paa en Pilgrimsfærd, da han steg ned fra Himlen til Jorden; hele hans Jordeliv har været en bestandig Pilgrimsfærd, som han nu fortsætter i den h. Eukaristi som vor Ledsager.

— — Ved en Modtagelse for Medlemmer af den katolske kvindelige Ungdom, som var samlet til en Konkurrence for religiøs Kultur, fremhævede Paven Katekismusstudiets Værdi. Katekismen er en af den religiøse Kulturs Hovedkilder, fra den fik det katolske Kulturliv sin Hovednæring. Kirkens store Mænd, saavel St. Albertus Magnus og St. Thomas af Akvin, som vi for en stor Del skylder den katolske Videnskabs Grundlæggelse, har i Grunden ikke gjort andet end udvidet, uddybet og med deres oplyste Visdom oplivet Katekismusstudiet.

— — Ved Kard. van Rossums Død er Kardinalskollegiets Medlemsantal dalet til 53. Af disse er de 27 Ikke-Italienerne. Blandt 24 Kuriekardinaler er 4 Ikke-Italienerne: Kardinalerne Ehrle, Frühwirth, Lépiciér og Segura y Saens.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Sogn: Mødet Torsdag den 27. Oktober bliver flyttet til Torsdag den 3. November, grundet paa Professor Muckermanns Foredrag. De næstfølgende to Møder er saa den 3. Nov. og den 10. Nov.

Professor Dr. Hermann Muckermann:

Onsdag den 26. Okt. Kl. 20: Menschliche Erblehre und Eugenik (Arvelighed og Fødselsproblemet).
 Torsdag den 27. Okt. Kl. 20: Um das Leben der Ungeborenen. (De Ufødtes Liv).
 Fredag den 28. Okt. Kl. 20: Geschlechtliche Erziehung im Sinn der Eugenik (Kønslig Opdragelse og Slægtens Vækst).

Foredragene holdes paa Tysk i Borgernes Hus (Rosenborggade 1).

Adgangskort à 1 Kr. pr. Aften (2,50 Kr. for de tre Foredrag) faas hos Wilhelm Hansen, Gothersgade 9—11, Sindahl-Pedersen, Gl. Kongevej 113, Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, Menigheds-kontoret, Bredgade 64, i Præstehuset, Hans Bogbindersallé 2, paa St. Andreas Præstegaard, Ordrup og ved Indgangen.

Studerende kan mod Forevisning af Aarskort faa Billetter à 50 Øre pr. Foredrag.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

En regnskabsførende Skovløber; ung Pige til Husgerning (som kan ligge hjemme); privat Lærer til Herskabsbørn; en Dame, der vil paatage sig at vaske og stryge Flipper og Manchetter uden at ødelægge dem, som ofte sker paa Vaskerier.

Plads søges:

af flere dygtige Kontorfolk, mange sprogdygtige og kendte m. Regnskab, Told, Landbrug; Læreplads for en ung Mand, flink til Tegning.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Okt.		Okt.-Nov.
23. S.	23. Søndag e. Pintse.	30. S. Vor Konges og Herres Jesu Christi Fest. — 24. Søndag e. Pintse.
24. M.	Raphael, Ærkeengel.	31. M. Vigilie. *)
25. Ti.	Chrysanthus og Daria.	1. Ti. Alle Helgens Fest.
26. O.	Evaristus.	2. O. Alle Sjøales Dag.
27. T.	Vigilie.	3. T. 3. Dag i Alle Helgens Oktav.
28. F.	Simon og Judas, Apostle.	4. F. Karl Borromæus.
29. L.	Gudsmoders Lørdagsmesse.	5. L. Relikviefest. *) Faste- og Abstinensdag.

Okt. Ugens Messebønner.

23. S. 23. Søndag e. Pintse (751—581); 2. *Sæt Bønner*: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. *Sæt Bønner*: Efter frit Valg.
24. M. Raphael, Ærkeengel (1118—955).
25. Ti. † Chrysanthus og Daria (N. M. 1121); 2. og 3. som Søndag.
26. O. † Evaristus ([4]—[5]); 2. og 3. som Søndag.
27. T. Vigilie (1122—958); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—([107])).
28. F. Simon og Judas, Apostle (1124—959).
29. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]—[94]); 2. Om den Helligaand ([120]—[105]), 3. For Kirken eller for Paven.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Rosenkranssagnet.

Menighedsmøde i Institut Jeann d'Arc (Frederiksberg Allé 74) Tirsdag den 25. Okt. Kl. 20.

Hs. Højærværdighed Biskoppen vil vise Film fra den euchar. Kongres. — Fælles Kaffe bord.

Adgangskort, der er gratis, faas hos Rosenkranskirkens Præster. — »Sursum corda« bedes medbragt.

Benediktineroblaterne afholder deres maanedlige Møde i Rosenkranskirken. Søndag d. 23. ds. Kl. 20. Pater Dom. Johner taler.

Credo, Oktober 1932. Kardinal van Rossum †, s. 253. — Den hl. kommunionens væsentliga frukter, av J. van Gijzel, s. 254. — Ludovico Necchi, av Niels Hansen, s. 261. — Af Jesuiterastronomen Max Hell's Rejse til Vardø i 1768—69, s. 264. — Robert Hugh Benson i Norden, av B. D. Assarsson, s. 265. — Dogmatisk-psykologiske undersøgelser over den lutherske og den tridentinske Retfærdiggørelseslære, av Alfons Hiemer S. J., s. 268. — Julius Langbehn: en tysk konvertit, av F. J. Linders, s. 272. — Credos torn, av E. Sandqvist, s. 276.

MEDDELELSE FRA REDAKTIONEN.

Da Pastor Gaméls Tilstand har forværret sig, beder han om foreløbig at sende all vedrørende »Nordisk Ugeblad«s Redaktion til Redaktionssekretæren.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paas 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Villa „Sølundehus“, pr. Tikøb; Telefon Tikøb Nr. 25; bedste Træffetid Kl. 12¹/₂—13¹/₂. — Redaktionssekretær: Pater A. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 44.

Søndag den 30. Oktober

1932

INDHOLD: Christus, vor Konge. — De døde Ting taler. . . — Eucharistien og det danske Folk. — Fyrst Jesus' lille Sanger. — Pater Dominicus Johners Foredrag. — I korte Træk. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Christus, vor Konge.

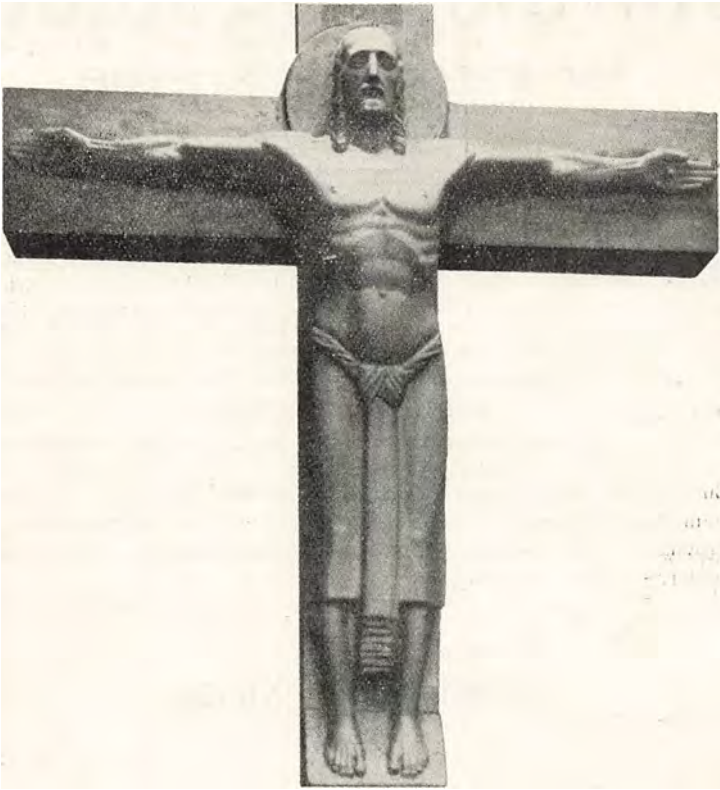
Saaledes fremstiller Nutidens Kunstnere ham paa Korset — oprejst, stærk og kongelig, og i Stedet for Tornekranzen lægger de en gylden Krone om hans Hoved.

Thi det, som paa Golgatha brød sammen i Smerter og Vunder, det var et frivilligt Offers herlige Fuldendelse.

Og om end Messias's Fjender mente at have besejret ham, han var dog Sejrherr — og stredes man end om hans Magt, han var dog vor Konge.

En Konge, i hvis Haand Solens Straaler og Mørkets Skygger hviler, en Konge, for hvem utallige Aander bøjer sig, for hvem Millioner af Hjerter staar i Glød.

Og om hans Telte bruser Sydens Palmer og Nordens dystre Graner, og Klokkernes drønende Toner jubler hans Lov fra Solens Opgang til dens Nedgang.

Georg Grasegger.

Christus, vor Konge — ham vil vi tjene.
 I vore Love skal han herske.
 I vore Skoler skal han lære.
 Og Kærligheden, som knytter Menneskene sammen,
 skal bøje sit Hoved for ham, for at hans Vilje
 maa ske, i Himlen som og paa Jorden. J. B.

De døde Ting taler...

(En Allesjælesbetragtning.)

Man sidder i sin Stue og ser sig omkring. Paa een Gang er det, som om Tingene fik Mæle. Underligt... de døde Ting er dog langt mere levedygtige end levende Mennesker og Dyr. Der staar Fars Bøger, mens han selv har hvilet mange Aar paa Kirkegaarden. Der hænger Bedste-

fars Pibe, og man sidder i hans Lænestol. Dérhenne er Oldemors Syæske og Rok. De ser ned paa dig fra Billederne. Og lukker du Skuffer op, taler de afdøde fra alle deres egne gamle Ting. — De døde Ting lever, og de engang levende Mennesker er længst døde. Alle disse Ting elsker du og takker du de afdøde for. Men viser du ogsaa din Taknemmelighed? Som Regel glemmer du vist de oprindelige Ejere, for hvem det var Dele af deres Liv. Eller naar du engang imellem med Tak mindes dem, du skylder saa meget, bliver det saa ikke ved den taknemmelige Tanke? Gør du Gengæld — ikke blot ved formelle Visitter paa Kirkegaarden eller pæne Ord om dem — men hjælper du dem?

»De mortuis nihil nisi bene«, siger Ordsproget, »kun godt om de afdøde«. Man pynter paa Mindet som visse Præster i visse Ligtaler paa visse Familiemedlemmers Bestilling. Men de var dog ogsaa almindelige Mennesker med smaa og maaske store Fejl og Synder og nogle maaske for ringe og sjældne gode Gerninger og Dyder. Tænk blot dig selv engang foran Guds Domstol — og saa i rare Medmenneskers Mindeord!! Hvem ved, de trænger maaske overvældende til din Hjælp. Og de fortjener den.

Du skylder dem Livet. Havde de handlet ligesom saa mange andre nu som før, var du aldrig blevet født. Du behøver ikke at sige som hin unge Mand: »Hvad skylder jeg mine Forældre, de ønskede mig jo ikke, og jeg kom kun til Verden ved en Fejltagelse til deres Ærgrelse?«

Du skylder dem maaske mere end Livet, nemlig dit Trosliv, Barneforholdet til Gud og Kirken!

Du skylder dem Sundhed, Opdragelse, maaske din Formue og saa meget, du elsker i dit Hjem. Det var deres. Det er altsammen købt for deres Lidelser, Arbejde, Slid!

Det er ikke blot Kirkegaarden, der taler til dig om de døde. Overalt møder du deres Spor, Frugten af deres Arbejde.

Kirken, hvor du beder, er maaske en gammel Præsts Livsværk. Knæler du der, maa du tænke paa de afdøde Præster, der her engang gav dig Livets største Gaver i de hellige Sakramenter og Forkyndelser.

De kirkelige og kulturelle Goder, du bruger og holder af, skyldes saa ofte den, der nu er borte.

Gør du Gengæld, nu du kan, og de maaske sukker derefter? Du behøver ikke at føle dig saa fattig til denne Pligt som Stuckenberg i Digtet til hans Mor:

»Det er saa trist at tænke,
 hvor lidet jeg fik lønnet dig,
 for hvad dit Moderhjerter
 glad vidste mig at skænke.«

Du føler det samme, men du kan gøre Gengæld — nu!

Da hun laa og led, eller da dit Barn krympede sig i Smerte i den sidste Strid, pinte det dig forfærdeligt, at du var saa hjælpeløs.

Nu lider de maaske ligesaa meget. Men nu kan du hjælpe. Her er endelig en Nød, enhver kan være med til at lindre trods egen Fattigdom og smaa Kræfter.

Bed for dem! Lad især den hellige Messe læse for dem! Vind Aflad for dem! Fuldkommen Aflad ved Bønnen efter den hellige Kommunion, ved Rosenkransen bedt foran Tabernaklet og paa saa mange andre Maader. Bed hyppigt de smaa, gode Afladsbønner! Bring Ofre, opoffer Lidelser, Arbejde, Besvær for dem!

Du er her den rige, der kan og skal hjælpe. — Lad de døde Ting tale til dit Hjerter om din Gæld og de dødes Nød, du taknemmelig kan lindre! *frater O. Præm.*

Eucharistien og det danske Folk.

Tale ved den eucharistiske Kongres i København.

Af *Enoch Hjorth.*

(Sluttet.)

Og bør vi ikke rettelig besinde os paa, hvorledes dette bliver muligt? Thi vi, som er hans Tjenere, skal berede hans Vej. Vi har Johannes Døberljeneste, og vor Virken skal være som hans: Et Raab i Ørkenen. Vi er Herolder for hans kongelige Komme.

Hvorledes skal vi da berede hans Vej og jævne hans Stier, saa han igen kan færdes hjemmavant i Norden?

Saasandt, som Gud ikke har sluppet det danske Folk af Syne i Tusmørkets Time, — men har levet i vort Hjerter

som en Længsel og et Haab, — bør vi besinde os paa, hvorledes han har værdigedes at gøre denne sin Gerning i vort Folk.

Bør vi ikke lytte til det Sprog, hvori han har værdigedes at tale?

Bør vi ikke søge at lytte os frem til hans Stemmes Klang, der hvor han har ladet sin Røst høre?

Bør vi ikke sige til os selv, at dansk Kultur har været ham kær og hjemlig tilforn — og den Kultur, som er os naturlig og ligetil, bør være den Vej, som vi skal jævne og berede til en straalende Kongevej for ham!

Jo, visselig! Vi bør lytte til vor Stammes Sprog, naar han har talt derigennem, — og vi bør sætte en Ære i at mestre den gode danske Tunge, saa vore Landsmænd vil kunne fatte, hvad vi bringer.

Det er ikke sjældent hændet mig, naar jeg har talt med Landsmænd, at de har sagt til mig, at hvad Guds Kirke havde at bringe, lød fremmedartet i deres Øren; de kunde ikke forstaa det. Det var, som om vi talte et fremmed Sprog, — som om det Budskab, vi bragte, var Udtryk for en fremmed Kultur. Det kan synes saa. Og fuldtud med Rette. Og dog er det hævet over enhver Tvivl, at Evangeliet om Gudsriget er det mest internationale af alt; kun finder det sit Udtryk sprogligt og kulturelt Mand og Mand imellem efter Tidens og Stedets naturlige Behov. Vore Landsmænd stirrer sig blinde paa Guds Kirke, — thi de ser ikke længere end til dens Ydre. — Det Danske Folk skal kende, hvem det er, der bor i Kirken og er Sjælen i alt og alle.

Men lad os gøre os dette klart, at skal vi nogentid give det danske Folk Eucharistien tilbage, maa ogsaa vi se længere end til vort Folks ydre Ansigt; vi maa kende det danske Folks Hjertelag, — kende, hvordan det danske Hjerte taler, nynner og beder.

Og lad os da frit glæde os over, hvad vi evnede at fatte af Guds Gerning under alle Himmelstrøg, — idet vi tillige erindrer, at de fleste af os aldrig kommer udover Hjemstavnen med de lyngroede Bakker.

Og har vi først fattet at tale den danske Tunge, saa det giver Genklang i Hjerterne, — saa lad os før alt andet

melde om, at Christus i den danske Kirke paa Bakken er ikke det nye, det fremmede, — men det gamle, det hjemlige. Det formaaede Munken fra Corvey og hans Brødre; — og vi bør følge deres Spor.

Saa vil vi ikke [længere] staa udenfor dansk Aandsliv, — men midt i det og tale paa lige Fod, naar Christus har genvundet sin Hjemstavnsret i vort Folk. Da vil vort Aandsliv næres af Gud selv; — da vil vor Kultur igen blive Guds Kultur.

Med hvilke Øjne vil vi da ikke se paa hverandre, naar vi ser hen-til, at enhver af os, som har modtaget Herren og Mesteren i vort Indre, er: Christusbærer. Lad os holde os dette for Øje og beslitte os paa, at vi til Legeme og Sjæl er skinnende som den signede Monstrans, der bærer Herren Christus til Skue.

Da vil vort Samfund blive som nyskabt, — naar Danmark atter forenes med ham, ved hvem vi er skabt. Da skal vore øde Vange blomstre som en Rosengård!

Tænk, at Christus vil værdiges at tage Bolig hos os og leve sit guddommelige Liv i os. At vi som hans Tjenere skal bære ham frem, hvor vi gaar! — Paa vore Arbejdspladser, i Værksteder og Kontorer, ved vore politiske Forsamlinger og Konferencer, i vort Hjem, i vort Samvær med andre Mennesker: — Det er Herren Christus, som lever og ærer Faderen i Himlen. Der vil ikke kunne fremlægges noget Problem af moralsk eller social Karakter, som ikke i Theori og Praksis vil finde sin Løsning i Lyset af Christi Klarhed, som den fremstraaler for os i Guds kostelige Gave. Da vil Danmark ikke raadløst vende sig hid og did, — saa Lejren ikke kommer ud af Stedet, men geraader i indre Oprør; thi han, som er Vejen, Sandheden og Livet for hele Slægten, — er med paa Færden.

Lykkelige Time, da Christus i Altrets højhellige Sakrament atter vinder Hævd og Ære i Danmark!

Da vil Slægtens Vandring blive et Folketog under Christi gode, personlige Førerskab; — da vil det danske Folks Færd gennem Hedenskabets Ørken blive en højlydt syngende Christi Legemsprocession.

Enoch Hjorth.

Fyrst Jesus' lille Sanger.

»Jeg i dem.« — Joh. XVII. 23.

I et stort og smukt Slot levede en gammel, gammel Konge — den Gamle af Dage. Skønt han havde mange Tjenere — baade udenfor Murene og indenfor — saa var der ingen, der nogen Sinde havde set ham. Thi han bor i det inderste Værelse i et utilgængeligt herligt Lys, som intet Menneske har set eller kan se . . Men de vidste, at hans Haand har skabt og bevæger alle Ting. Hans Om-sorg og Visdom spores i alt, hvad der sker. Baade Straf og Belønning stammer fra ham, der er Kærlighed, naar han straffer og belønner. Tjenerne kaldte ham derfor Faderen eller Gud, d. v. s. den Gode.

Men Midtpunkt i Paladslivet var Fyrst Jesus, Faderens enbaarne Søn. Ham saa de hver eneste Dag. Blot et Blik fra Øjne, et Smil i hans milde Aasyn, bragte Glæde og Trøst, Mod og Styrke. Mangt et Hjerter opfyldte han med ædel Kærlighed.

Fyrst Jesus havde i sin private Tjeneste en Orden af hvide Sangere, som sang hans Lov i timevis om Dagen. Ja, selv i Nattens højtidelige Tavshed sang de deres Kærligheds Lovsange paa visse Tider. Een af dem, den yngste blandt dem alle, blev aldrig træt af at synge for Fyrst Jesus, inderligt, stærkt. Thi voldsommere end hos de andre brændte i hans Hjerter et skjult Kærlighedens Saar. Overalt søgte hans Øje Fyrst Jesus. Hans Tanker var Dag og Nat hos ham. Hans sarte Skikkelse tæredes hen i Længslen efter at modtage et Blik, et Smil og et Ord fra sin elskede Herre. Og saa, en Sommeraften ved Tusmørkets Tid, da Mørke og Tavshed begyndte at fylde de store Haller, og den lille Sanger gik til Hvile, befandt han sig pludselig i Hjørnet af en ensom Korridor Ansigt til Ansigt med Jesus. En Skælven for gennem hele hans Legeme, Kinderne rødmede, Taarer fyldte Øjnene, og han rækker længselsfuldt sine Arme frem mod Fyrsten. I næste Øjeblik føler han to kærlige Hænder paa sit Hoved, og Fyrst Jesus kysser hans Pande. Den lille Sanger bliver et Øjeblik svimmel af Lykke og falder paa Knæ, og han griber i Halvmørket efter de Hænder, som lige havde holdt hans Hoved, for at kysse dem. Men da han aabner sine Øjne, er Fyrst Jesus borte.

I nogen Tid var den lille Sanges Dage ubeskriveligt lykkelige. Fyrst Jesus havde besvaret hans Kærlighed. Han blev forstaaet. Hvad turde han nu ikke haabe? Aa, han

var meget mere end Sanger! Nu var de to forenede og Venner!

Men hvor mærkeligt! Fyrst Jesus optraadte, som om intet var foregaaet. Ofte lod det, som om han var kold og ligegyldig for den Sang, der nu var en Ekstase af tilbedende Kærlighed. De andre Sangere standsede til Tider for at lytte til den skælvende Begejstring, som bar hans Sang. Men Sangeren blev bestandig ved med at tjene Fyrsten af uselvsk Kærlighed, ønskede aldrig at gaa efter sin Belønning, som de andre gjorde, men haabede blot at faa et Smil, et lille Svar fra Fyrst Jesus. Forgæves.

Tilslidst sønderbrødes hans Hjerte næsten over Skuffelsen, og han tænkte paa at gaa bort for at tjene andre Herrer. Men han vidste, at Tanken om Fyrst Jesus vilde følge med, hvor han end gik, og at han aldrig vilde blive tilfreds hos nogen anden Herre. Saa vilde han hellere optage et andet Arbejde blandt den store Konges Tjenere og saaledes søge under rastløst Slid at glemme sin Sorg. Han vilde opgive sin Tanke om at blive Ven med Prins Jesus. Det laa altfor højt og var altfor skønt for ham, den ringe Tjener.

Nu var der imidlertid i Borgen — ligesom i alle gamle Borge — en Aand. Det var ikke Rædslens, men Kærlighedens Aand. Ingen havde sel ham, men mange havde følt hans Nærværelse, der bragte Nidkærlighed og Styrke og tilskyndede til ædle Bedrifter. Man kaldte ham den Hellig Aand, Trøsteren i al Nød. Denne Aand kom nu en Dag til den lille Sanger som et indre Lygsglimt og hviskede i hans Sjæls Øren lydløse Ord: »Du drømmer om at blive Prins Jesus' Ven og at modtage Smil, kærlige Blikke og Ord. Dit Kald, lille Sanger, er langt, langt større. Prins Jesus vil leve i dig for at bede i din Bøn, for at synge i din Sang og for at elske baade sin Fader og hans Tjenere med dit Hjerte. Hvorfor søger du da Glæde og Trøst fra og hos din Ven? Det skal ikke hedde *du* og Jesus, men *du i* Jesus og Jesus *i* dig. Dit Kald er ikke at være to, men *ét* med ham.«

Fra den Dag levede den lille Sanger sit Liv i en højere Kærligheds Sfære, hinsides det Rige, hvor der findes Glæder og Sorger. Han elskede, som han altid havde gjort det, og endnu mere, men nu elskede han i Fred . . .

I Freden hersker Jesus, den Fred, som overgaar al vor Fatteevne. Min Sjæl attraaer den og iler for at besidde den. Amen.

Efter Tidsskriftet »Præ«, monthly review of the Benedictines of Prinknash, Gloucester.

fr. *Ansarius*.

Pater Dominicus Johners Foredrag.

For et fuldtalligt, stærkt interesseret Auditorium holdt Beuroner Abbediets Prior, den berømte Koralforsker, Professor ved Kölns Universitet, Pater Dominicus Johner O. S. B. sine Koralforedrag i St. Knuds Skoles Festsal. Det første af de fire Foredrag overværede af Hs. Excellence, Biskop Brems, Universitetet repræsenteredes af Prof. Erik Abrahamsen, og fra Konservatoriet var mødt dets Direktør, Rudolf Simonsen. Overhovedet saas mange kendte Navne blandt Byens Kirkemusikere, men ogsaa en stor Skare af dem, der endnu ikke har »Navn«, unge Musikstuderende og unge Theologer fra Folkekirken, der i Øjeblikket med Iver studerer Koralen og den katholske Kirkes Liturgi.

Efter at den katholske Kantor- og Organistforenings Formand, Org. Jos. Hammermüller havde budt den celebre Gæst hjerteligt Velkommen baade paa tysk og dansk, betonende Koralen som et Felt, hvor vi alle kan mødes, begyndte Pater Johner sit med Spænding ventede Foredrag. Det førte tilbage til de svundne Tider, da Koralen var Danmarks kæreste Sang, hvorefter han mindedes Thomas Laubs Fremdragelse af Folkeviserne, ved hvilken Kirkens Sang atter kaldtes til Live. — Her var der maaske en eller anden Tilhører, der tænkte paa Angul Hammerich, hvis Offentliggørelse af Knud Lavard Sangene blev af uomtvistelig Betydning. —

Pater Dominicus Johner er den fødte Foredragsholder. Hans smukke Sangstemme er almindelig bekendt; men ogsaa i Tale er denne Stemme lutter Musik. Og naar han med dette klangskønne Organ forklarer Koralens Love, betoner sine Principer i Korallæren, de Principer, som er os bekendt gennem hans fornemme, videnskabeligt underbyggede Bøger, saa maa Kirkens gamle Sang for enhver villig Tilhører staa klart i dens hele hellige Skønhed.

Foredragskunstneren traadte dog denne Aften tilbage for Koral-Pædagogogen. Den 9. Koralmesse og Proprium ved Guds Moders Lørdagsmesse »Salve sancta Parens« skulde indstudies til en højtidelig Højmesse i Jesu Hjerte Kirke, og efter en kort Behandling af Koralens Teknik tog Pater Johner fat paa Undervisningen. En saadan Pædagogik havde næppe mange af det store Auditorium været ude for! Den gik, trods al overlegen saglig Ro, som en tændende Ild ud over Salen. »Koralens Rytme, dens Frasering, Ordnes inderlige Forbindelse med Tonen, alle de vigtigste Betingelser for et ægte Koralforedrag« indprentede den geniale Pædagog Auditoriet i St. Knuds Sal paa en Maade,

saa hans Lære nok skal huskes. Hele Salen sang med Fryd under hans Ledelse og morede sig eenstemmigt, naar den geniale Lærer karikerede de ikke altid vellykkede Forsøg med et Humor, en fin Ironi, der virkede lige saa sikkert, som naar Gregorius Magnus revsede Sangerne med sin »virga«.

Blandt Principerne i Pater Johners Korallære er der eet, der ligesom et dybt Orgelpunkt toner under alle de andre. Ingen Steder i hans Skrifter er skønnere end de, som omhandler Koralens Evne til at udtrykke de dybe Følelser, det være sig Lidelse, Smerte eller jublende Glæde. Derfor blev den Aften, der indledes med Spørgsmaalet, »Ist der Choral ausdrucksvoll?« den mest uforglemmelige. Ingen af os vil glemme den sjælfule Kunst, hvormed den fromme Benediktinermunk sang Ordene i et af Responso-rierne af Langfredags Matutin »Deus meus, ut quid me dereliquisti?«, eller den gribende Slutning, da Koralen med faa Toner viser Herrens Hoved bøjet i Døden — »Et inclinatio«. — Vi lærte, hvordan Koralen føler de tre vise Mænds Glæde ved Julestjernen, hvordan dens Tonerække stiger med Højhed, da de træder ind i Huset og ydmygt sænker sig, mens de knæle ved Krybben (Antifon af Hel- ligtrekongers Oktav). Vi forstod ved P. Dominicus' For- klaring hele Jubelen i Messens »Allelujaer«, »Sangene uden Ord« — og vi overbevistes om, at ingen Sang bedre og renere udtrykker den menneskelige Sjæls Rørelser, ingen bedre løfter Hjertet mod Gud i Bøn og Taksigelse, end Kirkens ældste Sang, den Gregorianske Korale.

Lørdag Morgen ledede P. Dominicus Johner den 9. Koralmesse ved Levitmessen i den festligt oplyste Jesu Hjertes Kirke. Efter faa Afteners glimrende Instruktion havde Sangerne allerede tilegnet sig en Del af Pater Johners Intentioner, saa Udførelsen af Koralen følte som en Fornøelse. Der var over denne Morgens Gudstjeneste en egen højtidsfuld Stemning, en dyb og inderlig Andagt mellem de mange Mennesker, der fyldte Kirken, og aldrig har Messens Soli lydt saa skønt og fromt i en dansk Kirke, som da de den Morgen blev sunget af Benediktin- er-Abbediets Prior og første Forsanger, Pater Dominicus Johner.

Ved sidste Møde bragte Organist Joseph Hammermüller Pater Dominicus Johner Katholsk Kantor- og Organist- forenings og alle Tilstedeværendes Tak med Ønsket om et Gensyn. Til denne Tak og dette Ønske vil alle, der elsker den gregorianske Korale, af Hjertet slutte sig.

Og dertil vil vi føje en Tak til alle dem, der arran- gerede Møderne og gav os Lejlighed til at høre Koralen i al dens Skønhed.

Augusta Eschricht.

I KORTE TRÆK

Troen og Livet.

En tysk Læge — læser vi i »Die Seelsorge«, — der med Iver studerede Sammenhængen mellem Troen og Livet, kunde, grundet paa en tyve-aarig lagttagelse, offentliggøre følgende interessante Tal:

Af 342 Familier, der var sunket ned i Elendighed, gik 320 aldrig i Kirke; af 417 unge Mænd, som gjorde deres Forældre Skam, saa man kun 12 i Kirken; af 23 Bankmænd, som gik fallit, plejede ikke en eneste at overvære Messen; af 40 Forretninger, som drev Handel om Søndagen, var 10 ikke i Orden; af 25 Sønner, som mishandlede deres Forældre, havde 24 aldrig været i Kirken siden deres første hellige Kommunion.

Klosterkald.

Mark Twains Datter, Clara Clemens, citerer i sin Bog: »Min Fader, Mark Twain«, følgende Brev, som han skrev til sin Hustru, da hun sendte deres Datter til et Kloster:

»Jeg er meget, meget glad over, at Clara er blevet sendt til dette Kloster. Det undrer mig bare, at jeg ikke selv er kommet paa den Tanke. I mit Inderste føler jeg, at hvis de gør hende til en god, stærk, urokkelig Katholik, vil det kun glæde mig. Det er uden Tvivl den Religion, der giver den største Fred og Sjælero. Hvis jeg selv havde den samme Tro, vilde jeg ikke bytte den bort for Alverdens Skatte. Skulde jeg nogen Sinde skifte Religion, vilde jeg vælge den.«

Christ Konge-Bøn.

Christus Jesus! Jeg anerkender dig for min og alles Konge. Alt, hvad der er skabt, er skabt for dig. Udøv alle dine Konge- og Herskerrettigheder over mig.

Jeg fornyer mine Daabsløfter, idet jeg forsager Djævelen og alle hans Gerninger og al hans Pragt og Herlighed og lover at ville leve som en god Kristen. Ganske særlig vil jeg indvi mig til efter fattig Evne at udvirke, at Guds og Kirkens Ret maa sejre.

Jesu guddommelige Hjerte, jeg ofrer dig mine ringe Bestræbelser for at opnaa, at alles Hjerter maa anerkende dit hellige Kongedømme, og at dit Fredens Rige saaledes maa blive oprettet i den ganske Verden. Amen.

(Fuldk. Aflad én Gang daglig.

Sacra Penitentiaria 21. Febr., 1923.)

Havniæ 11 Oct. 1932

Imprimatur
† Joseph, Vic. Apost.

Fra Hovedstad og Provins

København. »N. U.« vil gerne være med i den Kreds af Gratulanter, der sikkert vil indfinde sig hos vor afholdte Trosfælle Fru Holler i Anledning af hendes Fødselsdag.

Fru Holler, der den 31. Oktober fylder 75 Aar, tilhører den gamle, danske Forstembedsmandsslægt Brüel, hvis mest kendte Mand vel nok har været den gamle Overførster G. V. Brüel, der havde Bolig paa Egelund, og hvor der endnu findes en Gravsten over ham. Nu ejes Overførsterboligen af Prins Gustav, der med Pietet værner om Minderne fra Overførsterne Brüels og Leths Dage. Fru Holler har den sjældne Lykke at bo sammen med alle sine Børn, der alle ser op til hende som den udmærkede og kærlige Moder, hun er, men Fru Holler indskrænker sig ikke til kun at elske sine Børn, hun har et stort og varmt Hjerter for de fattige og smaa i Samfundet, særlig de forældreløse smaa. Fru Holler har til for ganske nylig forestaaet en Menighedssystue, som hun selv havde stiftet, og hvor der er bleven forfærdiget mange gode Klædningsstykker til trængende ikke blot i St. Andreas Sogn, men i hele Landet. Hun har trøstet og hjulpet mange, der tyede til hende, men hun har altid gjort det paa ægte katolsk Vis: i det stille. Til Lykke!

Aarhus. Et af vor Menigheds populæreste og mest afholdte Medlemmer, Herr Musik- og Sproglærer C. Nyholm, havde Søndag den 10. Okt. sin Debut som Skuespil-Forfatter i Menighedens Forsamlingssal. Skuespillets Titel var: »Besejret«, og Handlingen er i korte Træk denne:

To unge Godsejerdøtre, der undervises i Sprog af en fransk Pater, har gennem Bekendtskabet og tildels ogsaa ved Rejser i Udlandet, hørt om og set en Del til den katolske Kirke. Efter en Del Tøven tager de en Dag Mod til sig og beder Pateren forklare lidt om Katholicismen.

I anden Akt oplever man en munter Scene mellem Pigen Tine og Hansen, Gaardens Gartner. I Godsejerens Fraværelse inviterer Pigen Gartneren, som er hendes Kæreste »for Tiden«, ind i Godsejerens Stue, hvor han bliver rigelig forsynet med Herrens Cigarer. I denne Akt naas Stykkets Kulmination, da Godsejeren lidt senere kommer hjem og opdager, at hans Cigarbeholdning pludselig er svundet ind. Husets Tjener, der er en pligtopfyldende ung Katholik, er den eneste som officielt kommer i Godsejerens Værelse, og han bliver derfor beskyldt for Tyveriet. Godsejeren, som er lidt af en Katholikhader, tror ikke paa

Tjenerens Forsikringer om sin Uskyldighed, saa meget mere da Tine nægter at kende noget til Sagen, og jager ham derfor bort. Da Godsejeren derefter erfarer, at hans to Døtre agter at konvertere, finder hans Ophidselse ingen Grænser, og det ender med, at han ogsaa jager disse bort.

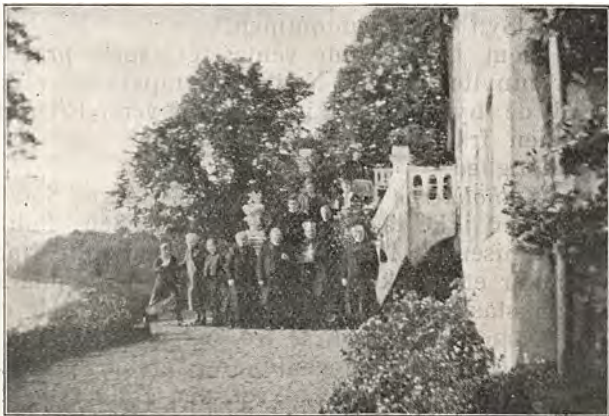
Tredje Akt begynder med en smuk Scene, hvor Pateren i sit Værelse beder foran Krucifikset. I denne Akt løses Vanskelighederne paa en jævn og naturlig Maade. Godsejeren har faaet sit Syn paa Katholikerne og Katholicismen revideret og strækker sig saa vidt, at han lover at overvære Døtrenes Optagelse i Kirken. Denne Akt slutter, som den begyndte, med at Pateren ene knæler ned paa Bedeskamlen, medens Orkestret smukt spiller Schuberts »Litani«.

Udførelsen af Stykket var lagt i de bedste Hænder. Aktørerne var overvejende gamle, prøvede Kræfter. Forfatteren havde selv iscenesat Stykket og spillede udmærket Paterens Rolle. Det viste sig her; som saa ofte før, at Menigheden har en Trop Dilettanter, som kan udføre selv krævende Roller med en ikke ringe Rutine.

Musiken udførtes smukt af det store Privatorkester og var valgt med Nænsomhed og Forstaaelse; her kom Forfatterens eget Musikkendskab ham til Hjælp.

Bifaldet var stort og velfortjent. Selv om Stykket maaske nok kunde kaldes Propaganda og derfor kan siges at have en Mission udadtil, har det dog sin Berettigelse i vore egne Kredse. Man kunde nemlig ikke undgaa at blive smittet af Forfatterens Glæde over og dybe Kærlighed til vor h. Kirke, som her fik et smukt Udtryk uden al Opskruethed. Hr. Nyholm konverterede for flere Aar siden, og »Besejret« kan betragtes som Konvertitens Kærligheds-erklæring til sin Kirke.

Jean.

Gl. Farumgaard. Fra Indvielsen.
(2 andre Billeder følger i N. U.s Nr. 45.)

Fra den vide Verden

Spanien og Portugal. Myndighedernes Chikaner og *Fjendtligheder mod Kirken* tager til baade i Omfang og hadefuld Tone. Skolebrødrene i Alcira (Valencia) maatte efter Borgmesterens Befaling lukke deres Lokaler, hvor Hundreder af Børn fik gratis Undervisning. I Burgos forbød Borgmesteren al Klokkeringning fra Kl. 8 til Kl. 18; i Barcelona gør Borgmesteren i et »Hyrdebrev« opmærksom paa det forkerte i at indgaa kirkeligt Ægteskab; den kirkelige Begravelse anses af en Del Myndigheder for Demonstration; Guvernøren i Teruel forlanger hver Prædiken forelagt 24 Timer, før den holdes, og Præster maa mange Steder vandre i Fængslet, naar de ikke kan betale de uretfærdige Pengebøder.

— Det regner med *Forbud* i »den frie Republik«. Gil Robles, Føreren for det katholske Parti Accion Popular, har over 60 Gange været udsat for, at hans Forsamlinger blev forbudt. Sanjurjos Oprør benyttede Regeringen til at forbyde 67 Aviser og 100 Ugeblade, og flere Millioner af vore Trosfæller blev derved afskaaret fra deres katholske Læsning. Forbudet opretholdtes længst for de katholske Hovedavisers Vedkommende, El Siglo Futuro og El Debate, uden at Regeringen følte sig foranlediget til at nævne nogen Grund. Fornylig udkom El Debata igen — det har nu ialt været forbudt i 126 Dage, mens Regeringen har siddet i 1½ Aar — og straks det første Nummer traadte frem med den modige Bekendelse, at man ligesom før Forbudet vilde forsvare Religionen, den kristne Familie og det kristne Syn paa Ejendommen.

— Som man kunde vente det, søger *protestantiske Sekter* at udnytte Kirkens Nød og sympathiserer ikke saa lidt med de nye bolsjevikiske Magthavere. Efterretninger om Spanien fra protestantisk Hold maa modtages med stor Forsigtighed.

— *Katholikerne* bliver stærkere i deres Selvforsvar, dog maa man ikke tænke paa en hurtig Sejr. Politisk set er de organiserede i tre Partier: de saakaldte Nationalistas, som er et ganske nyt Parti; de mere monarkistiske Traditionalistas og Accion Popular. Kommer der et Samarbejde i Stand mellem disse tre, vil den spanske Katholicisme igen rejse sig i nogenlunde overskuelig Tid.

— *Dr. José J. Nunes*, Prof. ved Universitetet i Lisabon, døde den 20. Juli, udsonet med Kirken. Som ung Præst beskæftigede han sig allerede med Sprogstudier og blev mere og mere kendt. Men han vendte sig ogsaa bort

fra Kirken og brød tilsidst helt med den, idet han samtidig indgik borgerligt Ægteskab. Nu førte Sygdommen ham tilbage til Kirken, han beklagede sine Fejltrin og blev optaget igen.

— Den 29. September døde *Ærkebiskop Manuel Viera de Matos* af Braga i Portugal, en af Landets førende Biskopper, især under Kulturkampen 1910. Tre Gange har han været fængslet og een Gang landsforvist.

Det Apostoliske Vikariat

har udnævnt: Msgr. J. Olrik til Sognepræst i Fredericia,
Pastor J. van Rijckeversel til Sognepræst i Kolding,
Pastor J. Dutschke til Sognepræst i Assens,
Pastor Kjeld Geertz-Hansen til Kapellan i Horsens.

Desuden vil Haderslev i den nærmeste Fremtid faa en Kapellan af Jesu Hjerter Præsternes Orden.

Alle Helgens Fest (=A. H.) og Alle Sjæles Dag (=A. S.)

(Tirsdag d. 1. og Onsdag d. 2. Nov.)

St. Ansgars Kirke. A. H. Stille Messe Kl. 7 og 8, Pontifikalmesse Kl. 10. Aftenandagt Kl. 20. A. S. Stille Messe fra Kl. 6 $\frac{1}{2}$. Levitmesse Kl. 9. Kl. 20 Andagt for de Afdøde.

Jesu Hjerter Kirke. A. H. Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ stille Messe; Kl. 8 Levitmesse; Kl. 10 Sangmesse med Prædiken. Kl. 19 $\frac{1}{2}$ Aftenandagt. A. S. Fra Kl. 6 stille Messer. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ højtidelig Sjælemesse.

St. Knuds Kapel. A. H. Stille Messe Kl. 7 $\frac{1}{2}$. A. S. Stille Messer fra Kl. 6 $\frac{1}{2}$.

Sakramentskirken. A. H. Stille Messe Kl. 7. Højmesse Kl. 8. Kl. 20 Festandagt. A. S. Stille Messe fra Kl. 6 $\frac{1}{2}$. Kl. 8 højtidelig Rekvievmesse. Kl. 20 Andagt for de Afdøde.

Rosenkranskirken. A. H. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. A. S. Stille Messer fra Kl. 6. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ højtidelig Sjælemesse. Kl. 19 $\frac{1}{2}$ Andagt for de Afdøde.

St. Annæ Kirke A. H. Stille Messer Kl. 6 og 7. Sangm. Kl. 9. Højmesse med Præd. Kl. 10. Kl. 20 Andagt. A. S. Stille Messer Kl. 6, 6 $\frac{1}{2}$, 7. Højtidelig Sjælemesse Kl. 8. Korsvejsandagt Kl. 20.

Institut Jeanne d'Arc. A. H. Stille Messe Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8. Højmesse Kl. 10. A. S. Stille Messe Kl. 6 $\frac{1}{2}$, 7, 7 $\frac{1}{2}$. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ højtidelig Sjælmesse.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Sogn holder Møde Torsdag den 3. Nov. Kl. 20 $\frac{1}{2}$ i St. Ansgars Kirke.

Sakramentssognet.

Systuen genoptager sin Virksomhed den første Torsdag i November og fremdeles hver Torsdag fra Kl. 1 $\frac{1}{2}$ til 16, Nørrebrogade 27¹, Opg. A. —

Den anden Torsdag i hver Maaned holder Vincentsforeningen for katolske Damer (katolsk Menighedspleje) Møde Kl. 13 samme Sted.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en Dame, der vil paatage sig at vaske og stryge Flipper og Manchetter uden at ødelægge dem, som ofte sker paa Vaskerier.

Plads søges:

af flere dygtige Kontorfolk, mange sprogdigtige og kendte m. Regnskab, Told, Landbrug; Læreplads for en ung Mand; en dygtig Pige som Stuepige.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Okt.-Nov.	Nov.
30. S. Vor Konges og Herres Jesu Christi Fest. — 24. Søndag e. Pintse.	6. S. 25. Søndag e. Pintse.
31. M. Vigilie. *)	7. M. 7. Dag i Alle Helgens Ok- tav.
1. Ti. Alle Helgens Fest.	8. Ti. Oktav af Alle Helgens Fest.
2. O. Alle Sjæles Dag.	9. O. Laterankirkens Ind- vielse.
3. T. 3. Dag i Alle Helgens Oktav.	10. T. Andreas Avellinus.
4. F. Karl Borromæus.	11. F. Martin af Tours.
5. L. Relikviefest.	12. L. Martin I.
*) Faste- og Abstinensdag.	

Okt.-Nov. Ugens Messebønner.

30. S. **23. Vor Konges og Herres Jesu Christi Fest** (*Ny Messe-
bog 1130*); 2. *Sæt Bønner*: 24. Søndag e. Pintse (4. e. Epi-
phani) (N. M. 93); Slutningsevangelium: Søndagens (N. M. 94).
31. M. Vigilie (N. M. 1127); 2. Om den Helligaand (N. M. [120]), 3. For Kirken eller for Paven [123, 122]).
1. Ti. **Alle Helgens Dag** (1135—965).
2. O. **Alle Sjæles Dag** (1139—970).
3. T. Foregaaende Søndags Messe (*Introitus, Graduale, Offertorium, Communio* 751—581, *Oratio, Lectio, Evangelium, Secreta, Postcommunio* 93—128); 2. Oktaven (1135—966), 3. Om den Helligaand ([120]—[105]). — *Eller*: Oktavens Messe (1135—965); 2. Søndagen (93—128), 3. Om den Helligaand.
4. F. **Karl Borromæus** (1150—971); 2. Oktaven (1135—966), 3. *Vitalis og Agricola* (1150—971).
5. L. **Relikviefest** (1150—952); 2. Oktaven (1135—966).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Mændenes eukaristiske Vagt

holder Tilbedelse i St. Annæ Kirke **Torsdag den 3. November** Kl. 20—21 med Præd. af *Karl Pauli S. J.* — Alle Mænd indbydes venligst.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 30. Oktober Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke. Mødet i November holdes den 8. November (ikke paa Alle Helgens Dag).

Kapellet paa Vestre Kirkegaard. Tirsdag den 1. Nov. Kl. 4 Efterm. Andagt med Prædiken og Bønprocession. — Onsdag den 2. Nov. Kl. 9½, Sjælemesse. De, som ved denne Lejlighed ønsker at kommunikere, maa meddele Præsten det før Messen.

Tilbedelseskirken.

Søndag den 30. Oktober. Christi Kongefest. Højmesse og Præd. Kl. 8.

FREMMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA:æ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gainél, Villa „Sølundehus“, pr. Tikøb; Telefon Tikøb Nr. 25; bedste Træffetid Kl. 12¹/₂—13¹/₂. — Redaktionssekretær: Pater A. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 45.

Søndag den 6. November

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Kongen paa Gravene. — Sjølevandring. — Professor Hermann Muckermanns Foredrag om Familien og Folket. — Dr. Ignaz Seipel. — To Billeder fra Gl. Farumgaard. — Limpias. — Mor gaar ikke i Seng. . . — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 22, 1-18.

Nogle Menneskeklasser.

1. *Den dovne er en Modbydelighed.*

Den dovne er som ramt af en snavset Sten, og hans Skændsel er i alles Munde. Den dovne er som besudlet med Oksers Uhumskheder, og alle, som rører ved ham, tørrer Hænderne af bagefter. (22, 1-2.)

2. *Børn uden Opdragelse bringer Ulykke og Skam.*

En Søn uden Opdragelse er sin Faders Skam, og en Datter (af samme Slags) bringer ham Ulykke. En forstandig Datter bliver en Skat for sin (tilkommende) Mand, men den, som handler skændigt, bliver til Sorg for sin Fader. En Kvinde uden Undseelse vanærer sin Fader og sin Mand; hun er ikke bedre end de ugudelige og bliver

foragtet af dem begge. Som (munter) Musik i Sorgens Stund virker en utidig Belæring; Revselse og Irettesættelse derimod er altid Visdom. (22, 3-6.)

3. *Hvad er der at gøre med en Mand uden Religion og Gudsfrygt?*

a) *Han er uforbederlig.*

Hvem der vil belære en Taabe (en ugudelig), ligner en, som limer Potteskaar sammen. Hvem der fortæller noget til nogen, der ikke hører efter, er som en, der vil vække en sovende af dyb Søvn. Den, der vil bibringe en Taabe Visdom, taler med en søvndrukken. Er Talen endt, spørger han: Hvem er der? (22, 7-9.)

b) *Man kan kun græde over ham.*

Græd over en død, for hans Lys er slukt; og græd over en Taabe, for hans Forstand(s Lys) er (ogsaa) slukt. Græd ikke saa meget over en død, for han er gaaet ind til sin Hvile. Men den ugudeliges Liv er langt værre end Daarens Død. Sorg over en død varer syv Dage, over en Taabe og en ugudelig, saalænge de lever. (22, 10-13.)

c) *Det er bedst at undgaa ham.*

Tal ikke meget med en Taabe og plej ikke Omgang med en uforstandig! Vogt dig for ham, saa du ikke faar Ubegneligheder og besudles af hans Synd. Gaa af Vejen for ham, saa har du Fred og føler ingen Bitterhed over hans Daarskab. Hvad vejer tungere til end Bly? Og hvilket (sørgeligere) Navn fortjener han end: »Taabe«? Sand og Salt(sække) og Jernklumper er lettere at bære end et ufornuftigt, taabeligt og ugudeligt Menneske. (22, 14-18.)

Anmærkning: Uvorne Børn og Taaber er ikke tilgængelige for Belæring med Fornuftgrunde, hvormed en Fader eller Moder maaske forsøger at tale dem til Rette. Hos dem hjælper kun den faste Haand og Strengthed i det hele taget. En Revselse skræmmer det ubeherskede Sind og baner saaledes Vejen til Visdom. Dette er Tanken i 22, 6.

F. K.

Kongen paa Gravene.

Georg Grasegger.

Et Gravmæle, som det findes paa ovenstaaende Billede, hvor Christus har slaaet sin Trone op over Gravhvælvingen, mens Roser og Liljer spirer op rundt omkring, er det ikke en af de herligste Mindestene, som kan sættes over døde Mennesker? Hver af de tre store Dage, som Kirkeaarets Høstid bringer os, Christi Konges Fest, Alle Helgens Dag og Alle Sjæles Dag, kan her finde sit Monument.

Han er en Konge! Ansigtets milde, majestætiske Ro, hele hans Væsens kærlige Kraft aflægger Vidnesbyrd om hans Kongemagt. Hans Rige er ikke af denne Verden! Han vil

ikke herske der, hvor Færdslen styrter afsted, hvor Tale-dueller udkæmpes i Parlamenter, hvor Kanonerne støbes; men der, hvor Sjælen er alene med sin Gud, og hvor Stilheden raader, staar hans Trone. Han indbyder Sjælen til en Kirkegaard, hvor Tiden grænser til Evigheden, til den stille Vej fra den stridende Kirkes Hytter til de salige Aanders evige Boliger.

Og hvilken *Loubog* støtter han sig til? Det er den ærværdigste og helligste Bog, Verden kender: efter det glade Budskab, Evangeliet, vil han styre sine Folk. Dets Love afskaffer ikke *Smerten* og vender sig ikke mod den gamle Jobs Visdom: »Et Menneske, født af en Kvinde, lever en stakket Tid og mættes af Uro«. Nej tværtimod, Slægtens gamle Arv af Smerte bliver stadfæstet igen: »I Verden skulle I have Trængsel«. Ej heller har denne Konge ophævet *Dødens strenge Lov*. Rundt omkring staar og ligger derfor Gravhvelvinger, Monumenter, Mindetavler, rustædte Krucifikser. Rundt omkring hviler Mødre, som maatte forlade et Hjem, Børn, som sank ned, ligesom den sidste Stjerne kan forsvinde i en sort Nat.

Og dog er det *Livets Konge*, der har slaaet sin Trone op over Gravene. Naar Kirken lader Præsten bede for de Afdøde, da skal han paakalde den »Konge, som alle lever for«, og tilbede ham. Thi hans Lovbog indeholder Livets Love.

»Alle Mennesker skal blive salige og komme til Sandhedens Erkendelse«. 1. Tim. 2, 4.

»Dette forkrænkelige bør det iføre sig Ukrænkelighed, og dette dødelige iføre sig Udødelighed«. 1. Kor. 15, 53.

»Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller skal Sorg eller Skrig eller Smerter være mere«. Apok. 21, 4.

Derfor spirer Blomster op omkring denne Konges Trone paa Graven, Roser, Liljer og Evighedsblomster! Og jeg tænker paa alle de gode, hellige fromme, rene, bodfærdige, standhaftige Kristne, hvis Legemer hviler paa Alverdens Kirkegaarde og higer efter i deres Legeme at se og høre, hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og hvad ikke er kommet op i noget Menneskes Hjerter.

Sjælevandring.

Vor Tids Mennesker kan sommetider kaste Kristendommens klare og opløftende Evighedstanker over Bord for saa at hengive sig til helt fantastiske Drømmerier om det hinsides Liv. En af disse Drømme er ogsaa Sjælevandringen, for saa vidt man derved forstaar en stor, langvarig, ja, maaske evig Lutringsproces, som Sjælen maa gennemgaa efter Døden for at naa til en højere Fuldkommenhed. Man forestiller sig, at den Sjæl, som ikke er renset for sine Synder, skal gøre Bod for dem i et andet Legeme. Synderen eller den ufuldkomne genfødes igen, maaske i en Blomst, maaske i Dyreham eller i Menneskeskikkelse. Fra lavere Livsformer skal Mennesket igen arbejde sig op til højere og saaledes tilsidst efter Aarmillioner blive forløst af det sanselige Legeme og maaske falde tilbage til det store Nirvana.

Saadanne Tanker har allerede Grækenlands Vise beskæftiget sig med — en Pytagoras, en Plato, kender dem. De talte om »Fødslernes Hjul« og forstod derved den ideelige Gentagelse af et Menneskes Eksistens under forskellige Former og Skæbner. Man gav en hel Del asketiske Forskrifter, der skulde muliggøre og fremskynde Overgangen til bedre Eksistenser.

Men ingen Steder har disse Tanker fundet en frodigere Jordbund end i Østerlandet, hvorfra der er kommet saa mange fantastisk brogede Idéer om Gud, Menneskeliv og det evige Liv. Især i Indien saa man alle Gaaders Løsning i Troen paa en saadan Genfødselse. Derved syntes man jo at kunne forklare, hvorfor daarlige Mennesker kan have det saa godt paa Jorden: selvfølgelig har de haft deres Fortjenester i en tidligere Eksistens. Og omvendt, de gode har det saa svært, fordi de er belastede af deres Fortid. Saaledes fik ogsaa Kasteværnet sin Forklaring og Berettigelse.

For at gøre disse Fantasterier lidt mere tiltrækkende for det moderne Menneske, forbinder man dem med Udviklingstanken, et af Tidens kæreste Børn. Da ser det hele nu saa naturligt, selvfølgelig ud: Ligesom Mennesket skal

have udviklet sig fra den simpleste Celle til Naturens Konge og Krone, saaledes forestiller man sig, at Udviklingen heller ikke standser ved Dødens Port, da begynder Omskiftelserne først for Alvor. Hellere vil man have Tingenes evige Veksel end Troen paa den kristne Himmel. Men iøvrigt nægter de moderne Repræsentanter for denne Mening sig intet i Retning af fantastisk Frodighed. Sjælen siges straks efter Døden at stige op til den planetariske Æter, hvor Livskraften skaber sig en ny Organisme. Det nye Legeme har dog ingen blivende Betydning, man kan ogsaa lægge dét fra sig, som man aflægger en gammel Frakke. Sjælen bosætter sig et andet Sted i Verdensrummet, maaske paa en fjern Stjerne, og saaledes fortsættes Vandrigen ufortrødent fra Sted til Sted, fra Stjerne til Stjerne, fra det ene Legeme til det andet.

Hvorledes skal man nu bedømme Sjælevandringens Problem? Den klart tænkende Katholik og Kristen vil have svært ved at tage den Slags Spekulationer alvorligt. Uden at nære Tvivl til Redeligheden hos mange af Østens Tænkere vil man dog hellere smile ad disse Drømmerier end diskutere dem. En sagkyndig i disse Spørgsmaal, H. Lotze, siger med Rette: »Sjælevandringens Drømme har indtil nu ikke været andet end Drømme, og endnu aldrig har man med Held kunnet give dem en højere og moralsk Betydning for Verdensordenen«.

Hvorfor skulde jeg ogsaa tro, at dette jordiske Liv, saasnart det er opløst og forbi, straks begynder forfra igen paa samme eller lignende Maade? For at Mennesker skal udvikle sig, lutre sig, befæste sig i det gode og saa aflægge den store Prøve? Dertil havde de dog netop Tid i de Aar, Gud forundte dem henede! Udviklingen maa alligevel holde op engang, hvorfor ikke straks klippe Traaden over og henlægge Afgørelsen til den første Død, man maa lide? Eller skal Vandrigen, Forandringen og Forvandlingen fortsættes uden Ophør? Vil man virkelig have os til at bytte det evige Livs Fred med en Rejse uden Maal, med den evige Uro?

En helt anden Sag er det, at mange Billeder, som bruges i denne Sammenhæng af Sjælevandringens Tilhængere, ejer en poetisk Skønhed og Kraft, som kan inspirere Dig-

teren. Vil man fortælle Eventyr, kan man jo benytte Træk, som de findes i Bramanens Tankeverden: at Tyven, der har stjaalet Korn, bliver til en Rotte, eller at Drukkenbolten bliver til en Orm.

Ingen ringere end Dante fører os ved Symbolernes og Billedernes Haand gennem den hinsides Verden og gør det saaledes, at Aartusinder ikke glemmer det. Han fylder Gravene med Blod og dømmer Morderne til at tage Op-hold i Blodpølen. Hans Sandsigere vandrer omkring med fordrejede Hoveder, fordi de vilde driste sig til at se ud i Fremtiden, som er skjult for Mennesket. Hyklerne og Farisæerne bærer Blykapper paa deres Legeme, den Maa-ske, de bar i Livet, skal knuse dem i Evigheden. Annas og Kaifas ligger nøgne og korsfæstede paa Jorden. Aagerkarlene og de pengebegærlige lider voldsomme Smerter:

Ud gennem Øjnene brast deres Jammer;
snart her de værged' sig med Hænder
imod den hede Jord og Regnens Flammer.

De stirrer ned i en Pung, der dog ikke indeholder andet end ækelt Kryb:

Om Halsen paa enhver, som var til Stede,
hang der en Pung, med særskilt Tegn den smyktes
og syntes Ejersmandens Blik at glæde.

Alle Skøger og Ruffere nedsænkes i et Hav af Dynd:
Fra den stejle Tue
saa jeg en Slægt dybt i en Mødding ligge,
der var som Skarn af Mennesker at skue.

Himmelhøjt rager Dantes vældige Fantasier op over alt det Tankespind, som ofte kalder sig Reinkarnation, og dog vil heller ikke hans Vers være andet end Digterens Forestillinger om den hinsides Verden.

Læren om Sjælevandringen er fremfor alt i Strid med den katholske Trossætning, at Døden berøver os hver Mulighed af Fortjeneste. Naar »status vitae«, Livets Vandring, er forbi, kan vi ikke mere kaldes for Pilegrimme, vi har naaet »status termini«, Maalet. Da skal vi ikke begynde forfra med Prøvetiden, hvor det krumbøjede kan rettes og det onde forbedres. Med klare Ord fordømmer Skriften den

Slags Anskuelse: »Det er beskikket Mennesket én Gang at dø, men derefter Dommen«. Hebr. 9, 27. »Der kommer en Nat, da ingen kan arbejde«. Joh. 9, 4. Salomos Prædiker sammenligner Mennesket med Skovens Kæmpe, som faldt eller blev fældet og bliver liggende i den Retning, som den faldt. »Naar et Træ falder imod Sonden eller imod Norden, paa hvilket Sted Træet vil falde, der bliver det«. Med Rette advarer derfor ogsaa den h. Augustin: »Ingen maa hengive sig til det Haab, at han efter Døden kan fortjene hos Gud, hvad han forsømte henede«.

Og hvor vilde en Moral, som var baseret paa Reinkarnation dog tage Alvoren fra Liv og Død! At Livet er afgørende for Evigheden, vilde i saa Fald være tom Tale. Det spiller ingen stor Rolle, om man har stridt den gode Strid eller ej, man kan begynde forfra. Tiden bliver mindre kostbar, naar man kan leve ligesaa mange Slægtled igennem, som man ønsker. Vor Vandel behøver langtfra at være saa forsigtig, naar alt kan gøres om igen.

Men ikke blot Ansvarer tages fra Mennesket, ogsaa Trøsten og Glæden! Saa streng Døden end maatte være i sig selv, den staar dog for det kristne Hjerter som Guds Sendebud, der fører til et bedre og skønnere Liv, Skæret fra det evige Lys falder paa den Refærdiges Dødsleje. Skulde man bytte sit faste Haab med Udsigten til en ørkesløs Vandring ud i det Blaa. Nej vi har ingen Grund til at tvivle paa de Trossætninger, som f. Eks. Koncilierne i Lyon og Florens lærte i det 15. Aarh., at Sjælen straks efter Døden kommer paa sit Bestemmelsessted. Vi kan ikke tænke os at opgive den Trøst, der ligger i Johannes' Ord: »Salige er de Døde, som dør i Herren. Alle rede fra nu af siger Aanden: De skal hvile efter deres Arbejder thi deres Gerninger følger efter dem. »Apok. 14, 13. Vi tror bestemt, at der efter dette Jordeliv begynder et nyt, helt forskelligt, som vi venter paa med hjertelig Længsel, hvor »Døden ikke skal være mere, ej heller skal Sorg eller Skrig eller Smerte være mere, thi det første er veget bort«. Apok. 21, 4.

Professor Hermann Muckermanns Foredrag om Familien og Folket.

Vigtigt maa det være for enhver at orientere sig i Tider som disse, hvor nye Strømninger rejser sig med ubønhørlig Kraft for at omstyrte hævdvunden kristen Skik og Brug paa Sexuallivets Omraade. Med Glæde maa danske Katholiker da ogsaa erkende, at de har haft god Adgang til at gøre sig bekendt med Problemerne, saaledes som de ses i Religionens og den naturlige Morallæres Lys.

Først og fremmest findes Pavens Rundskrivelse om det kristne Ægteskab tilgængelig for alle i dansk Oversættelse, offentliggjort ikke alene i »Nordisk Ugeblad«, men ogsaa i Bogform. Heri vil enhver kunne finde vor hellige Kirkes Lære om Sexuallivets rette Form, finde Svar paa alle Nutidens sexuelle Vanskeligheder og finde Opmuntring til et Sexualliv i Overensstemmelse med Guds Anordning. »Et herligt og livsbejænde Dokument« kalder Prof. Muckermann Encyklikaen om Ægteskabet.

For 1½ Aar siden holdt Prof. Ude fra Graz en Foredragsrække her i Byen om Kristendommen og det sexuelle Problem, hvori han paa bred Basis og i den snukkeste Form beskrev det kristne Sexualliv. Nu endelig i disse Dage har vi haft Besøg af Prof. Muckermann, der har holdt 3 Foredrag, som særlig tog Sigte paa Sexuallivets Betydning for Folkets og Efterslægtens Vel. Ogsaa Prof. Ude tillagde ved sine Foredrag i Foraaret 31 dette Spørgsmaal stor Betydning og der er ingen Tvivl om, at det særlige Hensyn til Menneskeslægtens fortsatte Blomstring løfter Sexuallivets Problemer op i et højere Plan, ligesom det kaster et Skær af Optimisme, af Livsglæde og sikker Tro paa Livets Værdi ind over alle Nutidens Drøftelser angaaende Slægtslivet.

Muckermanns Foredrag tog ikke deres Udgangspunkt i Religionen, men i Videnskaberne og i den naturlige Ethik. De var ikke specielt katholsk anlagte, men vendte sig mod alle Mennesker ud fra det for alle fælles moralske Grundlag. Selvfølgelig tangerede Foredraget undertiden det overnaturlige Omraade, saaledes at Overensstemmelsen mellem Naturvidenskab, naturlig Ethik og Religion lod sig til Kende. Hele den saglige Udredning forstod Muckermann at samle i en beaandet og poetisk Ramme, som næppe lader sig gengive. Noget saadant skal heller ikke forsøges, men i det følgende skal gengives Hovedindholdet af hvert af de 3 Foredrag.

1. Arvelighedslære og Eugenik.

Eugenik eller Racehygiejne er en praktisk Videnskab, en Kunst, som tilstræber Menneskeslægtens stadige Forbedring. De ydre Kaar spiller selvsagt en Rolle. Vigtigere i eugenisk Henseende er det dog at bevare de Familier, der giver Sundhed i Arv, og trænge de Familier tilbage, der er belastet med arvelige Mangler og Fejl. Det vil forstaas, at Eugenik ikke er nogen let Kunst. Gammel er den heller ikke. Den stammer fra sidste Halvdel af forrige Aarhundrede, da Darwin formulerede sin Lære om Udvikling paa Grundlag af Arv og Udvalg, og Galton brugte de samme Synspunkter til Anvendelse paa Mennesket. Galton vilde en Udvikling af Menneskeslægten ved Udvalg af de arvsunde Familier, ved disse Familiers særlige Børnerigdom. Han ønskede derfor en eugenisk Opdragelse af Folket, saa dette følte sit Ansvar paa Forplantningens Omraade. Herved forbandt han Eugeniken og Ethiken. Galton tænkte ikke paa nogen Udvikling af Sjælen, men paa Udviklingen af dennes Ytringer, der er afhængige af Organerne og dermed af Arv og Kaar.

Eugenikens vigtigste Grundlag er Arvelighedslæren, der fastslaar Reglerne for de forskellige Egenskabers, baade gode og daarlige Egenskabers, Overførelse fra Fader og Moder til Barn og videre gennem Generationerne. Nøje Kendskab til disse Regler er nødvendig for at stille den Arveprognose, der er nødvendig i praktisk Eugenik. Ved Arveprognose forstaar man nemlig Forudsigelsen af, hvordan to Menneskers Anlæg vil blande sig i Barnet og altsaa Forudsigelsen af, om man kan vente et godt eller daarligt udviklet Barn. Efter Augustinermunken Mendels grundlæggende Undersøgelser fra 1865 maa Barnet opfattes som en Mosaik af Egenskaber, der stammer ikke alene fra Forældrene, men fra alle Forfædrene. Mosaiklementerne kan hos de forskellige Søkende og i de forskellige Generationer sammensættes forskelligt, men intet af Elementerne gaar nogen Sinde til Grunde under normale Forhold. Der er dog Mulighed for, at Omverdenen under visse Forhold og ved visse Skadeligheders Indflydelse kan forandre Mosaiklementerne og dermed Arveanlægget. Det er det, der kaldes Mutation.

Ved Udforskningen af Menneskets Arvelighedsforhold spiller Familieundersøgelser i Forbindelse med Sandsynlighedsberegninger en stor Rolle. Meget lærerigt er det at undersøge eenæggede Tvillinger. Saadanne Tvillinger har nemlig samme Mosaik af arvede Egenskaber i Modsætning til Tvillinger, der er opstaaet, ikke ved eet, men ved to Ægs Befrugtning. Den Forskel, der i Tidens Løb maatte fremkomme mellem to eenæggede Tvillinger, maa derfor

udelukkende skyldes, at de ikke har levet under samme Kaar. Erfaringsmæssigt findes der imidlertid kun ringe Forskel paa eenæggede Tvillinger, selv om de lever under forskellige Forhold. De bevarer deres Lighed, selv hvad det sjælelige angaar. Dette maa tale for, at det, som vi ser af individuel Forskel i en Nation, skyldes Arv.

I enhver Familie nedarves baade gode og daarlige Egenskaber; men en ringe Tilblanding af mindre heldige Arveegenskaber spiller ingen Rolle for Familiens Sundhed. Derfor kan man i Eugeniken se bort herfra. Som arvesunde Familier betegner Eugeniken de Familier, der skænker Liv til en blomstrende Efterslægt, som arvebelastede, Familier, der ikke er i Stand hertil. Menneskets højeste naturlige Ydelse er Skabelsen af sunde Efterkommere. Derfor indtager Moderen ogsaa en saa ophøjet Stilling i Samfundet.

For Eugeniken er flere Sygdomme af stor Betydning. Paa Grund af Kønssygdom gaar mange arvesunde Familier til Grunde. Gonorrhéen fremkalder Sterilitet baade hos Mand og Kvinde. Syfilis angriber Foster og Fosterhinder og fremkalder for tidlig Fødsel. Alkoholismen foraarsager Beskadigelse af Arveanlægget ved Alkoholens Indvirkning paa Kønsskirtlerne, hvor Kimene findes til de endnu ufødte Børn. Man finder i Alkoholikerfamilier en ikke ringe Ophobning af unormale Personer. Den, der føler sig kaldet til den ægteskabelige Stand og ønsker at grundlægge en blomstrende Efterslægt, maa være klar over de Farer, der rummes i Kønssygdom og Alkohol. Men Vedkommende maa ogsaa være klar over, at hans egen Families sunde Arveanlæg, hans egne gode Mosaikelementer, ved i Efterslægten at blandes med daarlige Arveanlæg, ikke giver Liv til sunde Børn med smuk Arvemosaik, men til mindre vel udrustede Efterkommere. Derfor bør sunde Familier ikke gifte sig ind i Familier, der bærer arvelige Sygdomme. Af saadanne kan nævnes den arvelige Blindhed og den arvelige Døvstumbhed og en hel Gruppe Sygdomme, der angriber det højere Sjæleliv. Den vigtigste og hyppigste af disse er Ungdomssløvsindet (Schizophrenien), men hertil hører ogsaa Stemningssindssygdom (manio — depressiv Sindssygdom), genuin Epilepsi og arvelig Idioti. Som Eksempel paa de uheldige Følger for Efterslægten ved en Arvesunds Indgifte i de nævnte syge Familier kan det nævnes, at i et Ægteskab mellem en sund og en Schizophren bliver hvert andet Barn efter alle Erfaringer sjælelig abnormt, og hvert femte Barn bliver sindssygt.

Ogsaa *Forbrydelser* spiller en Rolle i Eugeniken, idet Forbrydelser undertiden skyldes Arv. Heller ikke i forbryderiske Familier bør en sund derfor søge sig en Ægtefælle.

Hvordan tegner *Fremtiden* sig nu for vor Tids Kultus-

folk i eugenisk Henseende? Sørgeligt er Svaret; Fremtiden synes mørk og trist. Det er ikke den betydelige Fødselsnedgang i og for sig, som er Skyld heri, men den Kendsgerning, at Fødselsnedgangen særlig viser sig i de arvesunde Familier, medens de belastede stadig formerer sig. Derfor maa ogsaa Eugeniken træde til, fremmende de arvesundes, men hæmmende de arveligt belastedes Formerelse. Flere Midler til dette Formaaals Opnaaelse er foreslaaet. At dræbe de mindre værdifulde arveligt belastede Børn i Moders Liv gaar ikke an. *Ingen kan med Sikkerhed afgøre, hvilket Barn, der bliver mindre værdifuldt.* Heller ikke Børnebegrænsning ved Teknikens Hjælp er noget brugeligt Middel. De tekniske Midler anvendes af de arvesunde. De andre anvender dem ikke; de har ingen Ansvarsfølelse. At appellere til de arveligt belastede er derfor ogsaa haabløst. *Sterilisering* er et i eugenisk Henseende godt Middel, men ethisk er det betænkeligt at antaste Organer af saa stor Betydning. Der er ogsaa Fare for Misbrug, idet nogle gaar saa vidt, at de forlanger $\frac{1}{3}$ af Befolkningen steriliseret. For Katholiker maa det være afgørende, at Sterilisering i Rundskrivelsen om Ægteskabet betegnes som utiladelig. Den eneste farbare Udvej er en Appel til de arvesunde om at besinde sig paa Grundlæggelsen af en sund Efterslægt. Almindelig eugenisk Folkeoplysning vil vise den enkelte Vejen og langt overgaa den tyske Form for Eheberatung.

K. Søndergaard.

(Fortsættes.)

Dr. Ignaz Seipel.

Vi gengiver her efter »Fahne Mariens« en Artikel om den store Statsmands Liv, som er saa rig paa mindeværdige Træk.

Seipel blev født den 19. Juli 1876 i Wien og var Søn af en Droskekusk. Den 23. Juli 1899 blev han viet til Præst, blev derefter Kapellan og Religionslærer, Privatdocent i Wien, Professor i Moralthnologi i Salzburg, hvorfra han i 1916 blev kaldt tilbage til Universitetet i Wien. Hans store Begavelse var paafaldende, allerede før hans Præstevieelse. Msgr. K., en af hans Klassekammerater, sagde, at naar de andre skulde tage fat paa Lektierne, kunde Seipel allerede lukke sine Bøger i. Dr. Franz Schindler, som var den unge Pastor Seipels Professor og Forgænger paa Wiens Universitet, sagde om ham til Dr. F. Funder: »De skal faa at se, at denne Mand er kaldet til at spille en stor Rolle

i Østrig.« Og hvor højt den daværende Viebiskop Dr. Marschall skattede ham, fremgaar af en Episode, som Seipel selv har fortalt for at vise, hvor generende de høje Herrer's Gunst ofte kan være. Han havde en Dag indfundet sig til Audiens hos Dr. Marschall. Forud for ham var kommet flere andre Herrer, Sognepræster, Præster og Monsignori. Men da Biskoppen opdagede den unge Dr. Seipel, kaldte han ham i alles Nærværelse hen til sig og talte med ham en hel Time.

I det østrigske Monarkis sidste Ministerium, som dannedes af Lammasch, blev Dr. Seipel, der allerede dengang var vidt berømt for en Del alvorlige, skriftlige Arbejder, udnævnt til Minister for offentlige Arbejder og den sociale Forsorg. Da det habsburgske Rige allerede kort Tid derefter gik sin Opløsning i Møde, da Tronen vaklede, og Ministrene erklærede det for deres Hensigt at træde tilbage, var det alene Dr. Seipel, der stillede sig ved Lammasch's Side og med største Bestemthed vægrede sig ved at forlade Kejseren i hans vanskelige Stilling. Det var ogsaa ham, som nogle Dage senere udtalte sig mod en af Socialdemokraten Dr. Renner foreslaaet Abdikationserklæring og opnaaede, at man valgte en mere egnet Udvej (Grev Artur Polzer-Hoditz).

Under Republikken var Dr. Seipel fem Gange Forbunds-kansler, og ogsaa den øvrige Tid deltog han aktiv i Politik for at redde sit Hjem og Folk. Vi vil gengive nogle enkelte Udtalelser om ham. Ikke saa faa Gange skrev man, at Seipel var en Statsmand af europæisk Format, og at han havde været en af Nutidens største Diplomater og Politikere, »en Statsmand, der ragede et Hoved op over alle andre« (Reichspost, 3. Aug. 1932).

Men den fremragende Statsmand og den lærde Professor var dog først og fremmest katholsk Præst, selv om ogsaa mange af hans Modstandere ikke har villet indrømme det. Han selv skrev engang i 1922: »Alt vort Reformarbejde vil naturligvis intel gavne os, hvis vi ikke ogsaa uafsladeligt stræber efter Sjælens Reform og virker for den. Vort Folk trænger sikkert endnu langt ud i Fremtiden til et usædvanligt Fond af Sjælsstyrke, til en tilforladelig Fremtidstro, der finder sine dybeste Rødder i Gudstroen, og det trænger til et Offersind, som kun den dybt oplevede Gudskærlighed formaar at indgyde.«

Prof. Dr. Innitzer, nu Ærkebiskop af Wien, udtalte ved sin Vens Baare: »Moraltheologiens ethiske Grundsætninger, som Du har lært os, har Du selv fulgt til de yderste Konsekvenser og levet efter dem: Stræng mod Dig selv og mild mod andre. Ved Din Grav kan vi sige det: En større

Kærlighed havde ingen at give end den, Du gav Dine Venner. Du kunde have levet i endnu mange, lange Aar. Men denne store, offerberedte Kærlighed har dræbt Dig.«

Og Direktør H. Seyss-Inquart skriver om ham: »Allerede som ung Professor har Seipel befattet sig med sociale Problemer; i sine Forelæsninger over de sociale Spørgsmaal er han med usædvanlig Varme traadt i Skranken for at beskytte de socialt Svage mod enhver Art Udnyttelse. Selv stammede han fra smaa Forhold og kendte den jævne Mands Vanskeligheder, og hans Hjerte tilhørte hele hans Liv de Fattige og Trængende. Politiken betragtede han som en Mission, der var ham overdraget af Gud, som en hellig Tjeneste mod Folket, og han har ikke alene tjent Folket uegennyttigt og med rene Hænder; men han har ogsaa personligt levet beskedent som en Munk, en stille Velgører, der gav alt, hvad han kunde undvære, til de Fattige. Men ganske særligt bestræbte Dr. Seipel sig for at hjælpe de moralsk truede og vildfarne Mennesker; til Trods for de store og anstrængende Krav, som hans Kaldspligter stillede til ham, vilde han ikke overlade nogen anden at holde Jule-Gudstjenesten i Fængsels-Kapellerne og rette gribende Trøstens Ord til Fangerne. Han var heltud Præst, en god Hyrde, der kom for at søge, hvad der var fortabt, og fremfor alt tog han sig af den vildfarne Ungdom.«

Som Sjælesørger opfattede han det som sin Pligt, ligesom den afdøde Kardinal Dr. Piffel, egenhændig at besvare en utrolig Mængde Breve. Da han rejste til den eukaristiske Kongres i Chicago, medførte han en stor Kuffert Breve og anvendte under Overrejsen daglig flere Timer paa at besvare dem. Selv da han i Aar, hvor han allerede var alvorligt syg, tiltraadte sin Paaskerejse til Ægypten og Palæstina, havde han med sig en Pakke paa 300 Breve, som han alle selv besvarede.

Om Dr. Seipels ægte præstelige Sind vidner de gribende Ord, som han udtalte til Dr. R. Blüml ved dennes Besøg hos ham d. 28. Juli d. A. »Se«, sagde han, »her ligger jeg og er nu tvungen til endelig at falde til Ro. Men jeg gør mig ingen Bebrejdelser, fordi jeg ikke tidligere har gjort det. Jeg havde endnu en stor Opgave at løse: jeg maatte skaffe den h. Faders sociale Ide, saaledes som den er udtrykt i »Quadragesimo anno«, Ørenlyd i Østrig. Og det er sket. Men dermed var ogsaa mine sidste Kræfter udtømt og Punktum sat for mit Livsarbejde. Det var godt beregnet.«

Med den inderligste Kærlighed og Begejstring talte Seipel om den h. Fader, om hans Profet- og Førerebende og hans Førerord.

(Fortsættes.)

To Billeder fra Gl. Farumgaard.

Gaarden set fra Søsiden.

Gaarden set fra Landsiden.

Limpias.

Spanien er Landet med de mange smukke Krucifikser! Man kunde nævne mange spanske Krucifikser, som holdes højt i Ære, og derfor følte det næsten overensstemmende med gamle Traditioner, da man hørte om det nye Syn i Limpias. Det drejer sig her om et overordentlig udtryksfuldt Krucifiks, som sædvanligvis bliver tilskrevet Pedro de Mena, og som først i det sidste Aarhundrede efter en omskiftende Skæbne kom til Limpias. Nutildags findes det paa Højalteret i den ikke ret store Kirke — hele Byen tæller ikke mere end 1300 Indbyggere.

Hvad var der nu sket i denne smukt beliggende Landsby Limpias i Provinsen Sartander? To Kapucinere fra Montehano havde i Tiden fra den 22.—30. Marts 1930 holdt en Mission, som forløb godt. Den sidste Dag ved 9-Tiden var der Fælleskommunion, og P. Agatangelo holdt en kort Prædiken. Under denne kom en ung Pige ind i Skriftestolen til P. Jalon og sagde: »Christus bevæger sine Øjne!«, uden at Pateren dog lagde større Vægt paa disse Ord. Snart efter kom to, tre Børn til ham og bad ham indtrængende om at komme med dem. Nu fulgte han med, men han opdagede intet. Da han saa spurgte de omkringstaaende Voksne, svarede de først, at de ikke havde iagttaget noget. Men ved at se nærmere efter blev de alle dybt grebne, da de nu kunde iagttage de samme Bevægelser, som Børnene havde set. Dybt bevægede udbød de: »Tilgivelse, min Gud! Barmhjertighed, min Gud!« P. Anselmo steg nu op paa en Stige, saa han kunde naa den Korsfæstedes Hoved, og han raabte til de omkringstaaende, at Krucifiksets Hals virkelig var bedækket med en hemmelighedsfuld Sved. Alle rystede, græd eller skreg. Sognepræsten E. M. Gonzalez kom ogsaa til og begyndte at bede Rosenkransen, men snart druknede hans Stemme i Graad. Og saaledes gik det ogsaa de to Missionærer.

Den 2. April underrettede saa Sognepræsten paa en meget rolig Maade Biskoppen om, hvad der var sket. Man vil bedre kunne forstaa Folkets Bevægelse, naar man ved, at to andre Hændelser i Forvejen havde gjort det dybeste Indtryk under denne Mission. En Messinglysekroner hang saa dybt ned i Kirkeskibet, at den spærrede Udsigten til Højalteret. Den anden Dag bad Missionærene Sakristanen om at hejse Lysekronen lidt højere op. Da han forsøgte det, viste det sig, at Metalkæden, som den hang i, fuldstændig var ødelagt af Rust. Den brast, og Lysekronen faldt ned. Missionærene takkede Gud for, at Ulykken ikke var sket under en Prædiken, »ellers var vistnok 20 Perso-

ner bleven dræbt«, mente de. (Efter hvad jeg kan huske, havde Lysekronen kun en Diameter af $1\frac{1}{2}$ m.)

To eller tre Dage senere skete følgende: Da der blev ringet med en Klokke, løsnedes den $5\frac{1}{2}$ Pund tunge Klokkeknebel og faldt udenfor Kirken ned foran en Drengs Fødder uden at saare ham. Missionærerne benyttede disse to Hændelser og opmuntrede Folket til at takke Gud og gøre Bod. Da saa den tredje mærkværdige Begivenhed fandt Sted ved Slutandagten, kendte Begejstringen ingen Grænser. Efterretningen derom udbredte sig med Vindens Hast. Snart begyndte Valfarterne til Limpias. I Løbet af faa Maaneder kom der ikke færre end 80.000 Mennesker, og deraf kunde de 4000 iagttage Øjnenes og Mundens Bevægelser, Brystets Hævning og Sænkning eller den blodige Sved. Henimod 500 bekræftede deres Udsagn med Ed. Især fortjener det Besøg at blive fremhævet, som den gamle Biskop fra Pinar del Rio paa Øen Kuba aflagde. Han ankom den 27. August til Limpias, og i Dagens Løb iagttog han flere Gange det samme som Pilgrimene. Efter sin Hjemkomst talte han med ungdommelig Begejstring om denne Oplevelse til sit Stifts Troende. Endnu i samme Aar bragte Kapucineren Thomas Echevarrias Bog — *Los Prodigios de Limpias* — Efterretningen derom over hele Spanien. I mange religiøse Tidsskrifter fortalte nye Iagttagere, hvad de havde set.

Da Spaniens Intelligens for største Delen er vantro, meldte sig snart kritiske Stemmer. I store katholske Tidsskrifter nægtede man ganske vist ikke selve Fænomenerne, men man fremhævede stærkt Forskellen mellem den subjektive Tro og de objektive Kendsgerninger.

Kirken tøvede naturligvis med at udtale sig officielt om Begivenhederne i Limpias. De første Aar kom der endnu mange Pilgrimme, men Fænomenerne blev sjældnere iagttaget, og Helbredelserne, som man omhyggeligt havde optegnet i Bøgerne, blev færre. I 1926 har jeg i Sognekirkens Sakristi gennembladet ét af disse Hefter, men ikke fundet noget, som gjorde dybere Indtryk paa mig. Nu er der blevet stille omkring Limpias. Glædeligt er det, at det smukke Korsbillede af Limpias paa denne Maade er blevet vidt udbredt.

Efter Dr. P. Reinelts Fremstilling i »Salzb. Kirchtztg.«

Mor gaar ikke i Seng ...

»Mor gaar ikke i Seng, før vi er hjemme alle fire,« saadan sagde en ung Pige for nylig. »Det er tit ikke saa rart; men det er alligevel godt. Ingen kommer hjem efter Klokken 11, for det er som et moralsk Tryk: Mor sidder og venter. Og De kan tro, man vogter sig for meget, naar man ved, at man om Aftenen skal staa for sin Mors gode og dog forskende Øjne. Far brummer engang imellem over, at Mor er saa ufornuftig, men jeg tror, at Mor har Ret.«

Gid alle Mødre havde saa stor Ansvarsfølelse over for deres opvoksende Børn! Men tit har man Fornemmelsen af, at Forældrene tænker: »Naar Barnet er 14—15 Aar gammelt, maa det være forbi med at have Opsyn med det; saa ved Barnet selv, hvad det gør,« og saa lader de Børnene gaa ud; maaske spørger de, hvor de gaar hen og med hvem, men bryder sig ikke om Resten. Hvordan kan man ellers forklare sig, at f. Eks. unge Piger, der før har været under fast Ledelse, gaar alene til Bal eller er ude til sent ud paa Aftenen med deres »Tilbedere?«

En Lærerinde ved en Fagskole i en Storstad spurgte Morgenen efter en Karnevalsfest sine 16aarige Elever, hvor mange af dem der havde været ude om Natten. De meldte sig saa godt som alle, og mange af dem tilstod, at de ikke var kommet hjem før hen imod Klokken fem om Morgen. Maa man da ikke spørge: Hvor er Forældrenes, og navnlig Mødrenes Ansvarsfølelse over for disse ganske unge Døtre?

Kristne Moder, glem dog ikke, at du ogsaa skylder Gud Regnskab for dine opvoksende Børns Sjæle! Vær ikke blind i din Tillid! Unge Mennesker med hedt Blod og svag Vilje er i dobbelt, ja tredobbelt Fare. Lad derfor din moderlige Kærlighed og din Aarvaagenhed, saa meget som det vel er muligt, være over dem. Ved A. M. O.

Fra Hovedstad og Provins

København. Frk. Franciska Stratbøcker: 70 Aar. (8. Novbr.) — De fleste Mennesker holder ikke af, at man taler om deres Alder, navnlig Kvinder ynder ikke at blive mindet derom. De unge vil helst være »voksne«, medens de ældre Semestre til Gengæld foretrækker at blive regnet med til den yngre Generation.

Mange anser, det endog ligefrem for uhøfligt, ufint og taktløst at nævne Kvindernes Alder. Her hører Ligeberet-
tigelsen mellem Mand og Kvinde paa en Gang op; det
viser sig tydeligst, naar man læser Fødselsdagsrubrikerne
i Dagbladene, thi medens det meddeles, at Oberst A. fylder
56 Aar, Bankdirektør B 65 o. s. v., meddeles det kun, at
Fødselsdag fejres af Generalinde U., Fru Generalkonsul V.,
Fru Tandlæge Y., uden at der antydes det allermindste
om, hvor mange Aarlier
vedkommende allerede kan
se tilbage paa.

Nu er det jo en ejen-
dommelig Erfarings-
sag, som næsten enhver vil
kunne bekræfte, at Per-
soner, man ikke har set
i en længere Aarrække,
vedblivende vil staa i ens
Erindring som dengang,
man havde kendt dem
som Børn. Unge Men-
sker, man har haft i Sko-
len og sidenefter tabt af
Syne, kan ligefrem blive
fornærmede, naar man
efter en halv Snes Aars
Forløb møder dem igen
og af gammel Vane til-
taler dem med Fornavn
ligesom i Skoletiden, og
det hænder af og til —
gid det maa ske oftere —

at man ved at høre, at denne eller hin har stiftet Familie og er
bleven lykkelig Fader eller Moder til 3—4 Børn, kommer
til at udbryde: »Nej, tænk, er det muligt, at de allerede
er saa gamle!« Imidlertid er det jo en Kendsgerning, at
Tiden gaar sin Gang, og vi maa følge med, om vi vil eller
ej, og Udviklingens ubønhørlige Lov kræver sin Tribut af
os, i det mindste ved at præge vort Ydre med sit Stempel.

Men der findes faktisk enkelte Mennesker, som — næ-
sten! — synes uberørt af Tidens Gang, som nu Frk. Fran-
ciska Stratbøcker, der d. 8. November fylder de halvfjerds!

Hvem der kender hende og læser dette vil uvilkaarlig
komme til at studse og udbryde: »Det er da ikke sandt!
Hun kan umulig være saa gammel!« Nej, det er hun hel-
ler ikke, nemlig ikke i den Forstand, i hvilken Tillægsordet
sædvanligvis bruges. Undertegnede, som har kendt Fødsels-
dagsbarnet, ganske vist ikke som just ganske lille, men

dog i henved 30 Aar, kan i Overensstemmelse med Sandheden bevidne, at hun den Dag i Dag er saa godt som uforandret som dengang ved Aarhundredets Begyndelse, og at Tiden næsten sporløst er gaaet hendes Hoved forbi. I hvert Fald er hun stadig rask og rørig og tager med Liv og Lyst Del i forskellige kvindelige Foreningers Arbejde paa det sociale og karitative Omraade, saa godt som nogen, og kan tjene mange af de yngre Generationer som Forbillede til Efterligning. Som Medlem af Bestyrelsen baade for Elisabeth- og Mariaforeningen samt for Vincentsforeningen og Kvindernes Katholske Forbund har hun i en lang Aarrække ikke blot vist megen Interesse, men ogsaa været en udmærket Støtte ved Raad og Daad samt ydet betydelig Hjælp ved personlig Offervillighed og materiel Rundhaandethed.

Da det sikkert er hende meget imod at være Genstand for offentlig Omtale og Hyldest, idet hun helst vilde ønske at udøve sin Gerning i Stilhed og Ubemærkethed, kun set og iagttaget af Ham, som ser i Løndom, skal der heller ikke siges noget yderligere her i Ugebladet.

Kun skal der ved disse Linjer bringes Frk. Franciska Stratböcker en oprigtig Tak for det uegennyttige Arbejde, hun saa trofast har udført i St. Ansgars og St. Andreas Menighed, samt sendes hende de bedste Lykønskninger i Dagens Anledning til »Sommerly« i Charlottenlund med Bøn til Gud om endnu i mange Aar at bevare hende i ungdommelig Virkelyst og usvækket Arbejdskraft ligesom hidtil. Gid hun maa blive sparet for Alderdommens følelige Tyngde, »da de onde Dage komme, og de Aar nærme sig, hvorom du skal sige: De hue mig ikke.«

Pastor v. d. Kellenburg,

Sognepræst ved St. Ansgar.

Proteltor for Elisabethforeningen.

— — Aandelige Øvelser. I Dagene fra den 16. til 23. Oktober afholdtes i Jesu Hjerte Kirke aandelige Øvelser for unge Piger og ugifte Damer under Ledelse af højærv. Pater Sialm. I varme og begejstrede Ord tolkede den nidkære Pater de evige, gamle og dog stadig nye Sandheder, som gerne anvendes til de aandelige Øvelser. Liv og Død fremlagde Pateren for sine Tilhørere, og den dybe Betydning af at vælge det rette samt af det alvorlige i Enten eller. De aandelige Øvelser afsluttedes om Søndagen med den højtidelige Fælleskommunion om Morgenen og Andagt, Te Deum, sakr. Velsignelse samt den pavelige Velsignelse om Aftenen. Cirka 80 deltog i disse aandelige Øvelser; men der burde have været langt flere. Gid det i Fremtiden maa blive saaledes, naar der skal afholdes Exercitier, at der bliver agiteret for dem ved alle Sognekirker. Med in-

derlig Tak til Gud for de velsignede Dage, men ogsaa med en hjertelig Tak til højærv. Pater Sialm vil vi nu søge at realisere vore gode Forsætter og at leve og engang dø som vor hellige Kirkes gode og trofaste Børn. *En Deltager.*

Nykøbing F. Søndag den 23. ds. holdt Birgittakredsen Møde i Nykøbing F. med Hr. Pastor Knud Ballin som Taler. Pastoren talte først om Bibelen, dens Historie og dens Anvendelse. Det var nærmest ydre Anledninger, der havde faaet Apostlene til at skrive det ny Testamente. Saaledes var f. Eks. Lucas's Evangelium skrevet til Theophilus, maaske en fornem Embedsmand, men ogsaa for alle af Paulus grundlagte Menigheder, der baade bestod af Jøder og Hedninge-Kristne, for at de bedre kunde erkende Sandheden af de Lærdomme, hvori de havde faaet mundtlig Undervisning. Kort sagt, Bibelen var ikke den eneste Troskilde, ja man kunde ikke forstaa den, hvis man ikke var undervist i Forvejen. Men selv en almindelig Undervisning var ofte utilstrækkelig til, at man kunde forstaa de vanskelige Steder i Bibelen. Derfor maatte man have yderligere Forklaringer, og kun Kirken kunde give disse Oplysninger, idet den sad inde med to tusind Aars Erfaring og stadig havde Videnskabsmænd, der udelukkende beskæftigede sig med Bibelforskning. Taleren anbefalede kraftigt at læse i det ny Testamente samt at holde Bibeltimer. Efter Foredraget oplæste Pastoren to smukke Legender af Johs. Jørgensen.

Om Aftenen var der Møde for Menigheden. Pastor K. Ballin fremviste nogle interessante Lysbilleder fra Pave Pius XI's Liv samt nogle morsomme Films for Børnene. Efter Forevisningen var der Andespil.

Det var to vellykkede Møder, der dels skyldtes den fortrinlige Foredragsholder, dels de gode Lokaleforhold. Takket være Pater Smitz's Initiativ har Menigheden nu faaet sig en smuk Forsamlingsaal ved Siden af Kirken, der er saa praktisk indrettet, at en Del af Salen efter Ønske kan bruges til Scene eller Klasseværelse.

Charles Simonsen.

Ledreborg. I mit Foredrag om »Den eucharistiske Kultus i Danmark« sagde jeg, at Tabernaklet paa Ledreborg rejstes i 1910. Dertil har jeg modtaget følgende Berigtigelse, som jeg for Nøjagtighedens Skyld gerne ser offentliggjort i Ugebladet. J. K.

»Tabernaklet paa Ledreborg rejstes ikke først i 1910, men allerede i Slutningen af 60'erne (67 eller 68?) og bestod i første Omgang lige til 1878. I disse Aar var P. P. Tenten og Geyer S. J. ansatte som Præster derude. I 1878 ophørte saa den regelmæssige Gudstjeneste for at blive

genoptaget en Gang om Ugen i 90'erne, dog uden at Tabernaklet atter blev taget i Brug. Men i 1910 blev Sakramentet atter installeret derude og har været det lige siden. Hvad der skete i 1910 var, at Tabernaklet blev flyttet over i den tidligere protestantiske Slotskirke. Det har for saa vidt Interesse, som det er den første protestantiske Sognekirke, der er bleven katholsk herhjemme. Den protestantiske Kirke var nemlig ikke, som mange vist nok tror det, et privat Slotskapel, men sammen med Allerslev Annexkirke til Osted og som saadan Sognekirke for Lejre By. Derfor var det ogsaa saa vanskeligt at faa det ophævet og overladt til katholsk Brug.«

Fra den vide Verden

Frankrig. »Echo de Paris« skildrer den religiøse Nedgang i Departementet Creuse, en af den franske Kulturkampes bedske Frugter. Største Delen af Befolkningen er indifferent. Kirkerne er sørgelig forsømte og ligner somme Tider Ruiner, fordi ingen bekymrer sig for dem, og Modviljen mod Religionen er saare almindelig paa Landet. Til Departementets 266 Menigheder har man kun 121 Præster. Mange Præster maa sørge for 3, 4, 5 og flere Sogne, og enkelte Menigheder har overhovedet ingen Præst. Ogsaa Kirkegaardene er i en sørgelig Forfatning. Saaledes lider altsaa store Landsdele endnu under den franske Kulturkampes Følger.

— — Den katholske Kommission paa den 14. franske Befolkningsskongres i Dijon har vedtaget følgende Erklæring mod Familiens Ødelæggelse ved en forkert Lovgivning: »Befolkningsskongressens katholske Kommission ønsker, at den frie Kønsforbindelse paa Grund af sin umoralske og ulovlige Karakter ikke maa betragtes som et Grundlag for at tilkende dem nogen Ret, der har bragt sig i denne Situation.« Man forlangte desuden med Eftertryk, at den gifte Kvindes Arbejde skulde afskaffes.

— — Den katholske Fredsbevægelse har i den forløbne Sommer for 40. Gang udfoldet sin Virksomhed under Marc Sangniers og hans Medarbejder Colonel Picots Ledelse. Især var den katholske pacifistiske Ungdomsforenings Fredsvalfarter gennem Midtfrankrig vellykkede, saa meget mere som tysk Ungdom vandrede Side om Side med Franskmandene bl. a. i Skoven ved Compiègne, hvor Vaabenhvilen i sin Tid var bleven underskreven.

— — Fra Lourdes meddeles, at en 23-aarig ung Pige fra Alsace pludselig blev befriet for en mangeaarig Lidelse, idet et materiefyldt Saar, som hun i 5 Aar havde lidt under, forsvandt.

— — Katholske Sømænd organiserede sig for første Gang i 1884, hvor man byggede Hospitalsskibe og Sømændshjem paa Nyfundland og paa Irland. I Dag tæller Organisationen for katholske Marineværker 33 franske Institutioner, som er tilsluttede det internationale Sømandsapostolat.

— — Biskop Duparc af Quimper havde i et Hyrdebrev udtalt sig skarpt mod de moderne Danse, der betegnedes som umoralske. Han truede med at nægte baade Danserne, Musikerne og Salejerne de hellige Sakramenter, saafremt de holdt fast ved disse Danse. Der blev nu indgivet en Klage mod Biskoppen, men Domstolene har afvist denne Klage og desuden dømt de anklagende til at betale Procesomkostningerne.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 6. November Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

Mariakongregationen for unge Mænd holder Fælleskommunion Søndag den 6. November Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

Katholsk Klub's Aarsfest finder Sted Onsdag d. 9. November 1932 Kl. 20 paa Hotel Phønix. Før Souperen vil Herr Redaktør Franz von Jessen holde et Foredrag: Stat og Kirke.
Bestyrelsen.

Katholsk Radioklub, Esbjerg holder Møde Søndag den 6. November i St. Nikolaj Skoles Lokaler umiddelbart efter Aftenandagten i Kirken Kl. 7. Formanden aflægger Beretning om de katholske Klubbers Udvikling og Virksomhed i det forløbne Aar. Der stilles Forslag til Valg af Hovedbestyrelsen, ligesom forskellige Muligheder for Samarbejde med de andre Klubber vil blive drøftet. Der holdes et Foredrag om et aktuelt Emne og afsluttes med fælles Kaffebord. Alle interesserede indbydes.

St. Michaels Klub. Mandag den 7. November Kl. 8 Pater Nøsen's Foredragsrække over Kirkehistorien.

Conventus missionariorum hauniensium erit die 8. hujus hora 4½ apud Immaculatam (Strandvej 91).

St. Andreas Gilde, Ordrup, afholder ekstraordinær Generalforsamling Onsdag den 16. November Kl. 8 i Præstegaarden, Ordruphøj.

Dagsorden: Opløsning af Foreningen, Eventuelt: Valg.

Amager. Søndag den 6. Nov. Kl. 19 de unge Pigers Menighedsfest med Skuespillet »Jestas Datter«, Sang, fælles Kaffebord etc.

Det katholske Israels Gilde.

Møde Torsdag den 10. November Kl. 20 i St. Josephs Skole, Nørrebrogade 27: Referat, Højtlesning, Lysbilleder.

Kirkelig Kalender.

Nov.	Nov.
6. S. 25. Søndag e. Pintse.	13. S. 26. Søndag e. Pintse.
7. M. 7. Dag i Alle Helgens Oktav.	14. M. Josaphat.
8. Ti. Oktav af Alle Helgens Fest.	15. Ti. Albert den Store.
9. O. Laterankirkens Indvielse.	16. O. Gertrud.
10. T. Andreas Avellinus.	17. T. Gregor Undergører.
11. F. Martin af Tours.	18. F. Peters- Paulskirkernes Indvielse.
12. L. Martin I.	19. L. Elisabeth af Thyringen.

Nov. Ugens Messebønner.

6. S. 25. Søndag e. Pintse; (*Introitus, Graduale, Offertorium, Communio* som paa 23. Søndag e. Pintse (751—581, det øvrige som paa 5. Søndag e. Epiphani (95—131); 2. *Sæt Bønner*: Alle Helgens Oktav (1135—966).
7. M. † 7. Dag i Alle Helgens Oktav (1135—965); 2. Om den Helligaand ((120)—[105]). — 3. For Kirken eller for Paven [123, 122]—[107]).
8. Ti. Oktav af Alle Helgens Fest (1135—965); 2. Fire kronede Martyrer (1152—971).
9. O. Laterankirkens Indvielse (1153—972); 2. Theodor (1153—972).
10. T. Andreas Avellinus (1153—973); 2. Tryphon, Respicus og Nympha (1154—973).
11. F. Martin af Tours (1154—974); 2. Mennas ([12]—[12]).
12. L. † Martin I (1156—975); 2. Om de helliges Forbøn. ([120]—[105]); 3. Efter frit Valg.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Rosenkranssognet. Kongregationen »Maria Rosenkransdrønning« har Møde med Bestyrelsesvalg Mandag den 7. Novbr. Kl. 20 i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. — Søndag den 13. Novbr. Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Rosenkranssognet. Møderne paa **Systuen** finder Sted i Vinterhalvaaret Torsdag Kl. 13¹/₂—16, Boyesgade 8¹.

Den sidste Torsdag i hver Maaned holder Vincentsforeningen for katolske Damer (katolsk Menighedspleje) Møde Kl. 13¹/₄ samme Sted.

Danske Kvinders katolske Forbund

afholder Møde i Borgernes Hus Torsdag d. 17. November Kl. 8: Foredrag af Assistent Enoch Hjorth: »Staar vi overfor en katolsk Vækkelse?«

Efter Foredraget fælles Kaffeboard à 1,15 Kr. for dem, som ønsker det.

Alle saavel Mænd som Kvinder er velkomne.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Villa „Sølundehus“, pr. Tikøb; Telefon Tikøb Nr. 25; bedste Træffetid Kl. 12¹/₂—13¹/₂. — Redaktionssekretær: Pater A. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 46.

Søndag den 18. November

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Kirke og Kunst. — Professor Hermann Muckermanns Foredrag om Familien og Folket. — Dr. Ignaz Seipel. — Min Ven Droskekusken. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 22, 19-32.

I. Tryghed og Utryghed.

Bjælkeværk, sat op paa Husets Fundament, gaar ikke fra hinanden (under Jordskælv); paa samme Maade er det med en Vilje, som støtter sig til en velovervejede Beslutning. Den forstandiges Sind bliver aldrig forvirret af Frygt.

Som Pæleværk paa en Høj (derimod) og Murværk uden Mørtel ikke holder Stand i Stormvejr, saaledes kan heller ikke et frygtsomt Hjerte, der bygger paa taabelige Tanker, modstaa Angstens Angreb.

Som Taabens Sjæl ingen Ro har i sine Planer, saaledes er (omvendt) den Mand altid uden Frygt, der ufravigeligt holder sig til Herrens Bud. 22, 19-23.

II. Om Venskab.

1. *Læg dig ikke ud med din Ven!*

Et Stød mod Øjet fremkalder Taarer; et Stik i Hjertet giver Smertefornemmelser; og den, der kaster en Sten mellem Fugle, bortskræmmer dem. Saaledes ødelægger den, der bruger Skældsord mod Vennen, et Venskab.

Men selv om du har draget Sværdet mod din Ven, skal du ikke fortvivle: en Tilbagevenden er mulig. Og selv om du har aabnet din Mund til et saarende Ord mod din Ven (i Hidsighed), skal du ikke være bange: en Forsoning er mulig. Bare det ikke var Ukvemsord, Beskyldninger, hovmodig Foragt, Røben af Hemmeligheder eller en lumsk Bemærkning! Ved alt dette griber nemlig en Ven Flugten. 22, 24-27.

2. *Hjælp din Ven, naar han er nødstedt!*

Vær tro mod din Ven i hans Fattigdom, for at du ogsaa kan glæde dig ved hans Lykke. Bevar ham dit Venskab i hans tunge Timer, for at du senere kan dele hans Velstand.

Først stiger Ovndamp og Røg op, saa kommer Ilden: saaledes gaar ogsaa Forbandelser, Skældsord og Trusler forud for Blodsudgydelse. Jeg skammer mig ikke ved at hilse paa min Ven, (som er kommet ud for sligt), og skjuler mig ikke for ham; og selv om der tilstøder mig ondt for hans Skyld, vil jeg bære det. Alle, som hører derom, vil tage sig i Agt for ham. 22, 28-32.

Anmærkning: I 22, 19-23 er der endnu stadig Tale om Forskellen mellem det religiøse Menneske og den ugudelige. Den første finder i den af Gud aabenbarede Religion en klar, sikker og rigtig Opfattelse af alle Livets Forhold og Viljeskraft til at ride Stormen af, naar et Uvejrs raser. Den gudløse derimod opdager ved samme Lejlighed, hvor uholdbart og meningsløst hans Livssyn er, og hvor hjælpeløs og forfærdet hans Vilje og Hjerte bliver derved. -- 22, 26-27. Aaben og ærlig Kamp eller et overilet Ord tilgives let; men Ondskab og Lumskhed ødelægger uigenkaldeligt et Venskab. — 22, 32. Naar Modstanderen mærker, at den angrebne har fundet en trofast Vens Hjælp, skal han nok tage sig i Agt og opgive den ulige Kamp.

F. K.

Kirke og Kunst.

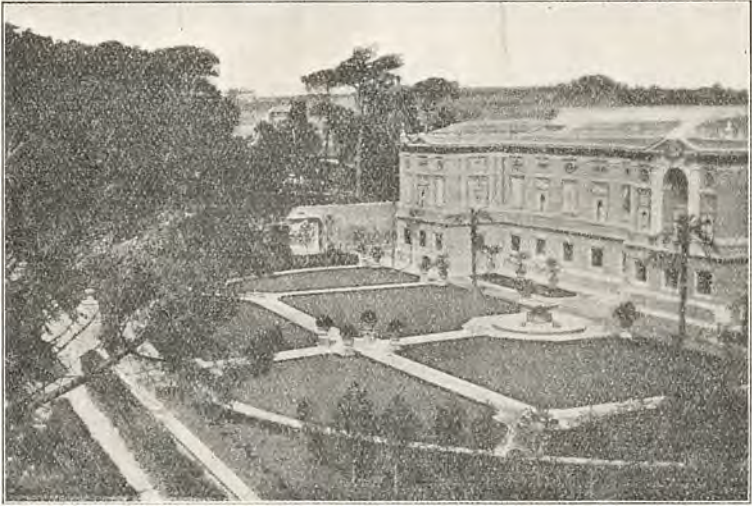
Da det nye vaticanske Pinakotek blev indviet sidst i Oktober, holdt den hellige Fader i mange Kardinalers og Gesandters Nærværelse en højaktuel Tale, som sikkert vil blive diskuteret meget, især i kunstinteresserede Kredse. Efter et indledende Forsvar for Bygningens Nødvendighed, hvis Opførelse ikke skyldtes Luksusfornemmelser, men Kirkens Kærlighed til den sande Kunst, til de af den re-neste religiøse Følelse inspirerede Kunstværker, som er op-stillede i Pinakoteket, fremsatte Pius XI nogle Tanker om den religiøse Kunst i Almindelighed. I Modsætning til mange ældre Kunstværker, der virker ligesom inderlige Paakaldelser og hjertelige Bønner, findes der Retninger i den moderne Kunst, der nærmest maa betegnes som For-vildelser. Den hellige Fader fortsatte (citeret efter »Köln. Volksztg.«):

»Mange af den Slags Arbejder minder os om visse andre, saakaldte religiøse Kunstværker, som ene og alene henleder Tanken paa det hellige, fordi de fordrejer det indtil Kari-katuren og meget ofte til sand Profanation. Man forsvarer dem i Nyhedens Navn eller med Kunstværkernes Fornuft-mæssighed. Men det nye betyder ikke Fremskridt, naar det ikke er mindst lige saa smukt og godt, som det gamle, og meget ofte er disse foregivne Nyheder, oprigtig sagt, grimme, for ikke at sige simple, og de vidner ene og alene om Uduelighed eller Utaalmodighed ved at tilegne sig den almindelige Kultur, fremfor alt i Tegningen, og til taal-mødigt og samvittighedsfuldt Arbejde. Mangel derpaa og Fejl i denne Retning frembringer Dannelser, eller bedre sagt, Misdannelser, som lader endog savne den meget roste Nyhed, idet de røber altfor stor Lighed med visse Frem-stillinger i den mørkeste Middelalders Haandskrifter, da Oldtidens gode Traditioner allerede var gaaet tabt i Folke-vandringen, mens Morgengryet før Kunsternes og Viden-skabernes Genopblomstring endnu ikke var brudt frem.

Noget lignende sker der, naar den nye, saakaldte reli-giøse Kunst, giver sig til at bygge, udsmykke eller indrette

vore Kirker, som skulde være Guds Huse og Steder bestemte til Bøn.

Guds Boliger og Bønnens Huse skal de være — saaledes er det af Gud selv givne og indgivne Navn — dertil skal de efter Hensigt og Formaal tjene; til dette ophøjede Formaal bliver de byggede, og Kunsten maa have dette bestandig for Øje, saafremt den vil kaldes religiøs og fornuftmæssig, med Fare for ellers hverken at være det ene

Det nye vatikanske Pinakotek.

eller det andet. Som jo heller ikke den saakaldte amoraliske Kunst er fornuftmæssig eller human (d. v. s. menneskeværdig og svarende til menneskelige Formaal), naar den nægter, glemmer og ikke tager Hensyn til, at dens højeste Berettigelse beror paa Fuldkommengørelsen af en i det væsentlige moralsk Natur.

Disse faa, mere antydede end udførligt udviklede Idéer lader tydeligt erkende, hvordan vi praktisk bedømmer den saakaldte nye religiøse Kunst.

Vi har iøvrigt gentagne Gange sagt det til Kunstnere og Sjælehyrder: Vort Haab, vort brændende Ønske, vor Vilje kan kun være, at man retter sig efter den kirkelige Lov, som ogsaa er klart formuleret i den kirkelige Lovbog og erklæret for ubrødelig: at nemlig en saadan Kunst

ikke maa tillades i vore Kirker, og at den langt mindre maa tages i Tjeneste til at bygge eller ombygge og udsmykke dem, medens vi byder hvert Fremskridt paa de gode og ærværdige Overleveringers Bane velkommen og slaar alle Porte op for det. Disse Overleveringer har i saa mange Aarhundreder af Kristenlivet, under mangfoldige ydre Omstændigheder, sociale Forhold og ethiske Betingelser aflagt saadanne Beviser paa deres udtømmelige Evne til at tilskynde til nye og smukke Former, naar man henvendte sig til dem eller studerede og dyrkede dem i Lyset fra baade Troen og Geniet.

Det er en Opgave for vore Brødre i Bispeembedet, det være sig i Kraft af deres hæderfulde, guddommelige Sendelse, eller i Kraft af den kirkelige Lovbogs udtrykkelige Forskrift . . . at vaage over, at saa vigtige Bestemmelser i den kanoniske Lov overholdes, og at der ikke tillades noget i Kunstens misbrugte Navn, hvad der kunde krænke Kirkens og Altrenes Hellighed eller forstyrre de Troendes fromme Stemning.«

— z.

Professor Hermann Muckermanns Foredrag om Familien og Folket.

(Fortsat.)

2. De ufødtes Liv.

Den største Ulykke i Nutiden er, at de arvesunde Familier ikke mere har Efterkommere nok til Erstatning af Forældrene. I den Hensigt at tjene danske Mødre og danske Børn vil Muckermann derfor belyse Nutidens to vigtigste sexuelle Opgaver, nemlig Bevarelsen af de arvesunde Familiers Børn under Moders Hjerte og den sexuelle Opdragelse af Børnene og de Unge. I dette Foredrag gøres Rede for den første Opgave, i det næste for den anden.

Ægteskabet har en dyb Betydning. I Ægteskabet forenes nemlig i Troskab for hele Livet to Mennesker, der hver især har Trang og Evne til Supplering. Barnet, dets Undfangelse og Opdragelse, er Ægteskabets naturlige Formaal. Ægteskabet er en ethisk Opgave, og den, der træder ind deri, paatager sig derfor ogsaa et stort Ansvar. For Lykken i Ægteskabet er det nødvendigt, at den hengivende og den skaanende Kærlighed bringes i Harmoni. Derfor maa Ægtefællerne kunne forsage. Uden Evne til Forsagelse kan man ikke tale om Kærlighed.

Hvad skal nu Ægtefolkene gøre for at give Liv til en arvesund Efterslægt?

Der er dem, der mener, man bør afvise Barnet ved Livets Tærskel. Er det imidlertid i Overensstemmelse med Naturen? Forplantning er Hengivelsens naturlige Formaal. Enhver Biolog bør derfor ogsaa afvise kunstige Indgreb til Forhindring af Svangerskab. Teknik paa dette Omraade er ikke uden skadelig Virkning, særlig hvad Nervesystemet angaar. Følgerne af at bryde Naturens Orden vil ogsaa være altfor farlige. Vi ser, at de arvesunde ikke mere formerer sig, saa Forældrene kan erstattes, og maa frygte Folkevandring fra Øst eller overhaandtagende Forsørgelse af abnorme. Ja, men vor Tid er saa vanskelig, skal vi ikke bøje Naturen og Naturens Orden? Nej, lyder Svaret, Forholdene maa bøjes efter Naturen. Efter alle Erfaringer tjener dette Middel alene Menneskehedens Vel. Naturen maa man altid følge.

Der er ogsaa dem, der mener, man bør gøre Indgreb paa det spirende Liv. Dette er et ethisk Spørgsmaal, hvis Hovedpunkt ligger deri, om Barnet under Moders Hjerte er et ægte Menneske eller ikke. Blandt Biologer er der ingen Tvivl om det befrugtede Ægs ægte Menneskeværdighed, og Ethiken er derfor i bedste Overensstemmelse med Naturvidenskaben, naar den erklærer, at et Foster ikke maa angribes i dets uskyldige Tilstand i Moders Liv. Et Barn, som ligger i Vuggen, er der dog ingen, som tænker paa at dræbe.

Alligevel ser man frygtelige Nødsituationer, og de maa alle tages alvorligt. De forskellige Nødsituationer bruges som Indication for Indgreb mod det ufødte Barn. Med hvilken Ret vil ses af det følgende.

Hvad angaar den sociale Indication kan man, i Betragtning af Menneskenes Nød, godt forstaa dem, der forsvarer den. Spørgsmaalet er blot, om man ved Drab kan løse økonomiske Problemer. Der synes her ikke at være nogen Proportion. Økonomiske Spørgsmaal maa løses økonomisk. Lægerne vil sikkert heller ikke være parat til Fosterdrab af sociale Grunde. Lægernes Kald er Helbredelse, ikke Drab. Tidens store Arbejdsløshed kræver Staternes sociale Indstilling, men Fosterdrab duer simpelthen ikke.

Den eugeniske Indication afvises af alle Kyndige. Vel kan man undertiden vide, at der i et Ægteskab vil komme belastede Børn til Verden, men om det bliver det første eller maaske det fjerde, ved man ikke.

Den medicinske Indication har den vanskeligste og mest alvorlige Karakter. Mange tror, at Afvisningen af denne Indication vil medføre Nød i Verden. Dette er ikke

rigtigt. Af alle Fødsler forløber 95 % ganske naturligt, og blandt de sidste 5 % findes der kun sjældent Tilfælde, der frembyder Livsfare for Moderen. Over for de 5 % ikke naturlige Fødsler indtager Lægestanden en meget forskellig Holdning. Nogle af Lægerne slutter sig til den medicinske Indication. Blandt disse griber en Del kun ind overfor Barnet, naar der findes virkelig nærværende, ellers uafvendelig Fare for Moderens Liv; andre griber ogsaa ind forebyggende, naar der kan tænkes senere at opstaa Fare for Moderens Helbred paa Grund af Svangerskabet. Der findes ogsaa en Gruppe af Læger, som ganske afviser den medicinske Indication. Muckermann selv vilde aldrig fordømme nogen Læge, som efter samvittighedsfuld Overvejelse med lægelig Begrundelse foretog et Indgreb. En saadan Handling fra Lægens Side maa dog objektivt betragtes som forkert.

De medicinske Indicationer er usikre. Indgrebet paa det spirende Liv er ikke ufarligt, og Indgrebene har Tilbøjelighed til at tage for stort Omfang. Hvis dette ikke var Tilfældet, burde Emnet slet ikke omtales. *For Tiden maa Indgrebenes Antal i Tyskland imidlertid regnes for lige saa stort eller større end Fødslernes.*

Det ringeste Hjælpemiddel mod det tiltagende Onde er Straffeloven. Ophævelsen af Straf for Fosterfordrivelse vil derfor sikkert heller ikke medføre saa slemme Følger, som man tænker. Men hvis Staten gennem Lovgivningen prisgiver de arvesunde Familiers Efterkommere, fortjener den ingen Fremtid. Selv mener Muckermann, at den stakkels Kvinde, der i Fortvivelse prisgiver sit ufødte Barn, ikke bør straffes, at ej heller den Læge bør straffes, som griber ind efter sin Samvittighed; *) mens den, der prisgiver Fosteret i Berigelsesøjemed, derimod bør straffes med Tugthus. Samvittighedsfrihed maa man kræve. Derfor bør hverken den Læge straffes, som griber ind ved Sygdom hos Moderen, eller den Læge, som nægter at gribe ind.

Familien er desværre endnu ikke anerkendt som Samfundets biologiske Enhed. Løn og Forsorg er individuelt bestemt. Man maa imidlertid kræve af Samfundet, at Ungkarle ikke er bedre stillet end Familiefædre, og at Manden kan tjene til en hel Families Underhold. Først ved en saadan Familiepolitik skabes Betingelserne for en blomstrende Efterslægt.

(Sluttes.)

*) Paa en senere Forespørgsel fremhævede Professorens, at han her kun havde talt om Problemets kriminelle Side, ikke dets moralske! Han vilde ogsaa helst se en Retsorden, som fordømte ethvert Fosterdrab, men iøvrigt gav let Adgang til Benaadning i de Tilfælde, hvor ulykkelige Kvinder handlede i Fortvivelse.

Dr. Ignaz Seipel.

(Fortsat.)

Dr. Ignaz Seipel i sit Privatliv.

Man ramte den afdøde Prælat lige i Hjertet, da man misbrugte hans Navn som Løsen for Frafalds-Propagandaen og frakendte ham Præsteaand. Hvor uretfærdig denne Beskyldning var, bevises af nedenstaaende Træk, af hvilke de fleste er meddelt os af General-Priorinden for »Jesu allerhelligste Hjertes Tjenerinder«, M. Reginalda, gennem hendes Generalsekretær, M. Adalberta. Som bekendt boede Dr. Seipel som Superior for dette Ordenssamfund i Moderhuset i Kainergasse (Wien III).

1. Det hellige Messeoffer.

Vor højærværdigste Herr Superiors Troskab mod det hellige Messeoffer var beundringsværdig. Kun i ganske særlige Undtagelsestilfælde, f. Eks. paa en større Jernbanerejse, celebrerede han ikke. Da han f. Eks. i 1920 kom til Skade ved et Fald fra Sporvognen, vilde man give ham noget at drikke; men han vægrede sig, fordi han vilde kommunikere. Aldrig kunde man bevæge ham til at udskyde sin tidlige Celebrationstime. Hvor ofte forekom det ikke i hans Embede, at han først kom hjem længe efter Midnat, ja enkelte Gange endda først hen paa Morgenstunden; men stedse læste han den hellige Messe Kl. 6 $\frac{3}{4}$.

Et ligefrem rystende Indtryk gjorde det, da han under Nationalraadets anstrængende Nattemøder, efter Genferprotokollens Underskrift, fastede fra Midnat og uden at have sovet et Minut kørte hen for at læse sin Messe tidlig om Morgen for derpaa straks efter at begynde sit tunge Dagværk. Og saaledes blev han ved, saa længe han stod paa en ledende Plads i det offentlige Liv. For første Gang i Historien stod i Landets Regering en Præst, der fuldtud forblev Præst og ikke alene det, men som samtidig stadig øste den fornødne Kraft til at opfylde sin politiske Opgave af sit Præstedømme.

Lige til de allersidste Dage af hans svære Sygdom begyndte han Dagen Kl. 6. Endnu 2 à 3 Dage før hans sidste hellige Messe svarede han, da man bad ham om dog at staa lidt senere op: »Nej, det gaar ikke.« Paa Grund af sin store Svaghed vilde han have været mere end berettiget til at blive fritaget for at frembære Messeofferet, men til Trods for Lægernes indtrængende Bønner undlod han det kun en ganske enkelt Dag.

Den 24. Juli frembar han med Anspændelse af sine sidste Kræfter for sidste Gang det hellige Messeoffer. Ogsaa

denne Gang vilde han atter rejse sig fra Stolen under Forvandlingen, men han faldt med en saadan Vægt tilbage, at Stolen sikkert var væltet, om ikke den havde staaet mod en Væg. Inderlig forskrækket holdt Dr. Seipel med alle sine Kræfter den h. Hostie i Haanden, medens Manipelen faldt paa Gulvet. Efter Kalkens Konsekration forsøgte han da heller ikke at rejse sig. Denne Dag meddelte han, og det var samtidig sidste Gang, sig selv og begge Søstre Clementia og Junta den h. Kommunion.

Fra den Dag celebrerede en Præst i et tilstødende Værelse nogle Gange om Ugen den h. Messe, som Dr. Seipel med stor Andagt overværede fra sin Seng. Da en af de højærv. Herrer kom for at læse den h. Messe en Morgen, da den Syge ikke havde regnet med det, sagde han: »Søster, nu kan vi være glade, nu faar vi igen en Messe.«

2. Tilbedelse af det h. Sakramente.

Hans Ærbødighed for det allerhelligste Sakramente var saa stor, at han, selv som Dødssyg, absolut ikke var at formaa til at gøre Brug af sin Rettighed til om Natten at nyde en Bagatel. Da han Natten til den 27. Juli fik et alvorligt Svaghedsanfald, og man havde givet ham lidt at drikke, var han om Morgenens ikke til at bevæge til at modtage den h. Kommunion. Han var ligeledes fastende, da han d. 2. August Kl. 3 om Morgenens modtog sin sidste h. Kommunion, fem Timer før sin Død, thi han havde intet nydt siden den foregaaende Eftermiddag Kl. 4.

Det yderst beskedne Billede til Minde om sin første h. Kommunion, som han havde modtaget i Lazaristkirken i Kaiserstrasse, havde han, selv som stor Statsmand, altid hængende i en ganske tarvelig Ramme over sin Seng.

I enkel, jævn Fromhed besøgte han hvert Aar paa Langfredag et stort Antal Kirker for at ære den eucharistiske Frelser i den h. Grav.

(Fortsættes.)

Min Ven Droskekusken.

P. Abel S. J., den kendte afdøde Sjælesørger for Wiens Mænd, har skrevet »Livserindringer«, hvorfra vi bringer nogle Træk.

Da min »Ven«, Droskekusk Johann, kom tilbage til Wien efter sit ufrivillige Ophold i Mariazell, var hans første Gang hen til mig.

»Hr. Pastor,« sagde han, »De har fanget mig, efter at jeg har været borte fra Kirken i 20 Aar, men min Far faar De ikke fat i, han er en gammel Ræv. Han har ikke

været til Skrifte siden 1848, d. v. s. 50 Aar. Hvad der er Grunden til det, véd jeg ikke, for han siger intet.«

»Hvad er Deres Far?«

»Naturligvis Droskekusk.«

»Hvilket Nummer har han?«

»Nummer det og det.«

»Og hvor er hans Holdeplads?«

»I Singerstrasse.«

»Godt, jeg vil forsøge. De maa ikke sige noget til ham derom, men De maa hjælpe mig paa den Maade, at De lader Dem optage i Mariakongregationen for Mænd og bliver en helstøbt Katholik.«

Det gjorde han, og han holdt Ord. Paa mine mange Ture til forskellige Dødslejer tog jeg af og til en Enspænder; men fra nu af anvendte jeg med Forkærlighed den gamle Tospænder fra Singerstrasse, og jeg sparede heller ikke paa Drikkepenge. Den gamle Far blev efterhaanden tillidsfuld.

Engang havde jeg i Anledning af en Mission Ærinde i den indre By og opsøgte den gamle Kusk, der skulde køre mig til Gersthof til Aftenprædiken. »Naa, Farlil, nu gælder det. Vi skal ud til Gersthof.« Den Gamle smaskede forstaaende og smældede med Tungen. Hans Krikker foer af Sted. Imellem Weinhaus og Gersthof var der paa den Tid kun faa Huse og som Følge deraf kun liden Færdsel og daarlig Belysning. Deraf benyttede jeg mig og lod ham holde.

»Hør engang, Farlil, læg Deres Hat hen paa Tøjlerne, saa at Politibetjenten kan se, at De er der, og kom saa De et Øjeblik herind til mig; jeg vil tale med Dem.« Da han havde taget Plads i Vognen, fortsatte jeg: »Sig mig engang, hvorledes er De tilfreds med Deres Søn Johann?«

»Ih, han er blevet helt anderledes, siden han var med i Mariazell. Af og til fordrejer den nye Vin endnu Hovedet paa ham, men yderst sjældent.« »Naa, det glæder mig. Men hør nu, Far, Johann har fortalt, at De ikke har været til Skrifte siden 1848, og saaledes kan vi altsaa i Aar fejre 50-Aars Jubilæum.«

Den Gamle lo.

»Det er vist det rigtigste, at vi afgør den Sag her i Vognen, saa er der ingen, som mærker det. Vær bare ikke ængstelig, jeg skal nok spørge.«

Uden at afvente hans Svar gjorde jeg Korsets Tegn over ham. Den gamle gav ærlige Svar; jeg bad Angerbønnen for ham, medens han græd ganske stille. Da alt var forbi, sagde han: »Nu har jeg i saa lang Tid været bange for det, og saa er det gaaet saa godt. Gud gengælde Dem det.« Og han tilføjede spøgende, men med Taarer i Øjnene: »Nu gaar jeg tilbage til mine Tøjler 50 kg lettere.«

Men ogsaa jeg var let om Hjertet. Den gode Gamle traadte nu ligeledes ind i Maria-Kongregationen i Tellgasse. Men Johann kom hen til mig og takkede mig med Taarer i Øjnene: »Hr. Pastor, Far er blevet en hel anden, han har faaet sit gamle Humør tilbage.«

Kort Tid efter kunde Far G. fejre et andet Jubilæum. Efter at han i fulde 50 Aar havde kørt for »Herskaberne«, fik han en kejserlig Udmærkelse, fordi han i samtlige 50 Aar ikke havde faaet en eneste Politistraf. Nu slog han sig til Ro, gik daglig til Messe i Sognekirken og hver Maaned til Sakramenterne og forberedte sig saaledes paa sin Dødsstund. Da han skulde aflægge sit allersidste Skriftemaal, bad han udtrykkelig, om »P. Abel« maatte blive tilkaldt, fordi han endnu en Gang vilde lakke mig og af min Haand modtage Sakramentet til sin sidste Rejse.

Og det blev en god Rejse.

(Fortsættes.)

NYE BØGER.

Rob. Hugh Benson: For Kongens Skyld. Roman fra Karl II's Tid. 494 Sider. Frimodt. 1932. Kr. 8,50 uindb.

Man kan ikke være Frimodts Forlag taknemlig nok for den Trofasthed og Regelmæssighed, hvormed det hvert Aar udsender en ny Benson-Bog, og for det smukke Udstyr, det gedigne Papir og det behagelige klare Tryk, der hvert Aar ofres paa den. Omslaget gengiver et Billede af Karl II, der i sig selv er et kunstnerisk Fund, og desuden en Omtale af Bogen med Johannes Jørgensens karakteristiske Haandskrift. Oversætterinden, Fru Vera de Journal, er gaaet til Værket med vanlig Dygtighed. Bogens Tone — Bensons specielle Tone — fanger hun til Fuldkommenhed, og den Tilsætning af gammelt Sprog, der gør denne Bog saa meget vanskeligere at oversætte, er truffet med største Finhed. Sproget ejer netop denne gennemsigtige Klarhed, der er karakteristisk for engelske Memoireforfattere, og som Benson har efterlignet med Genialitet. Bogen er trykt paa meget let Papir, saa den ikke tynger i Haanden, trods sine fem Hundrede Sider.

Men alt dette er af saa ringe Betydning i Forhold til den Kendsgerning, at Bogen er et vidunderligt, uforglemmeligt Mesterværk. Der er vel kun faa Forfattere, der, som Benson, formaar at tage Læserens Sjæl i sine Hænder og spille paa den som en Virtuoso paa sit Instrument. Vil han, at vi skal dirre af Spænding, saa gør vi det. (Jeg kunde have myrdet det Menneske med koldt Blod, der havde vovet at forstyrre mig, mens jeg læste om Eftersøgningen

paa Hare Street Gaarden, mens Mr. Roger Mallock, Bogens Helt, laa skjult i det hemmelige Rum.) Vil han, at vi skal græde, saa blænder Taarerne vore Øjne, mens vi læser om hans yndige Brud, der rammes i Hjertet af Snigmorderens Dolk. Vil han, at vi skal le, giver han os den herlige Skildring af, hvorledes den lille Jomfru rider afsted med Næsen i Sky, indtil Mr. Mallock lumskelig faar ledt hende vild paa Vejen, saa hun tilsidst maa overgive sig. Det er den morsomste Illustration af »Trold kan tæmmes«, som nogensinde er skrevet. Alene som Kærlighedshistorie har Bogen ikke sin Lige. Den lyser af Renhed, af mandig Kærlighed, af jomfruelig Skælmeri og Ynde. — Eller som historisk Roman. Hele den Tids England med dens blodrige, brutale Aand, de straalende Fester, de mangfoldige Intriger, Sladderen, Sammensværgelserne, Kongens til det guddommelige ophøjede Stilling, der lader den uskyldigt straffede hylde sin kongelige Herre i det Øjeblik, han lader ham klynge op for endnu levende at parteres. — Eller som Kirkehistorie. Katholikerne, der jages som vilde Dyr og myrdes, uden at den Konge, der selv i Hjertet er Katholik, rører en Finger for at frelse dem, for ikke at svække sin Magt. — Og endelig vil den, der trænger til sand Opbyggelse, finde den i rigt Maal. Bogen er en indtrængende Advarsel til dem, der »sætter deres Lid til Fyrster og Jordens mægtige«. Vi ser, hvor al Verdens Pragt og Glans er ringe mod det ene, at være tro mod den almægtige Gud.

Saaledes er denne Bog et Skatkammer at øse af. Alle Aandens skønneste Juveler funkler og straalere i Glansen fra det høje. Hvis denne Bog ikke bliver købt og læst, fortjener vi ikke, at Bensons herlige Bøger Aar for Aar bliver rakt os saa rundhaandet af en forstaaende og omhyggelig Forlægger. *Holger Krusenstjerna-Hafstrøm.*

I Forbindelse med ovenstaaende Anmeldelse hidsætter vi Hs. Excellence Biskop Brems' Anbefaling af Bogen:

For nylig udkom en fortræffelig dansk Oversættelse af Mgr. Bensons berømte Roman fra Karl II's Tid: »For Kongens Skyld«.

Paa saare gribende Vis levendegør Benson hine Tidens Mennesker for os, og med en Blanding af Beundring og Beskæmmelse læser vi om, hvad Englands Katholiker dengang led og ofrede for deres Tro.

Jeg anbefaler varmt enhver at fordybe sig i Bensons skønne Værk.

Foruden den rent kunstneriske Nydelse er det en aandelig Berigelse og Opmuntring at læse det.

(sign.) † Jos. Brems,
Ap. Vikar.

Illustreret dansk Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen. (33.—36. Hæfte. Gyldendal, København. 1932.)

Det gaar i den senere Tid noget hurtigere med Udsendelsen af Hæfterne af den store Litteraturhistorie, et Arbejde, som nu har staaet paa i over 16 Aar. Der er saaledes i 1932 udkommet 3 Hæfter, som omfatter ialt 240 Sider, hvori Ewald og Ewalds Samtid faar en meget vidtløftig Gennemgang. Det meste af Datidens Litteratur gør lidet eller intet Indtryk paa Nutidens Læsere, derfor har det meget, som her fortælles om den, egentlig kun Interesse for dem, der studerer Litteratur. Saa vidt det kan skønnes, vil »Illustreret dansk Litteraturhistorie« kunne blive afsluttet i 1933. N. H.

Peter F. Anson: The Quest of Solitude. (London. Dent & Sons 1932. 7 sh. 6 d.)

Det er et Emne, som Verden ikke forstaar, ja som ogsaa mange Katholiker føler sig ret fremmede overfor, nemlig saadanne Menneskers Liv, som af Kærlighed til Gud skiller sig ud fra Verden og unddrager sig alle andre Menneskers Selskab for, som St. Paulus udtrykker sig, »at blive begravet med Christus«. Der er altsaa, som Forfatteren saa udmærket klargør, en principiel Forskel mellem dem, der for nogle Dage søger ud i landlig Stilhed for f. Eks. at faa Ro for deres Nerver, og de kristne Eremiter; de førstnævnte søger bort fra Verden for at undgaa noget, de sidstnævnte for at finde noget. Det er alle Tidens Eneboere, her fortælles om, lige fra Østerlands første Ørkenfædre til vore Dages Mænd; især skænkes der den kendte Officer og Præst, Charles de Foucauld fra Saharas Ørken, en ret udførlig Omtale. Men der er ogsaa lange Kapitler om Benediktinere, Kamaldulensere, Kartøjsere, Karmeliter, Franciskanere o. s. v., alle forsynede med smukke Gengivelser af Tegninger af Forfatteren selv. Bogen vil være af stor Værdi for enhver, som skulde ønske at sætte sig noget ind i det skjulte Liv, som driver nogle Mennesker til i Ensomhed at tjene Gud. N. H.

Fra Hovedstad og Provins

København. 1732 - 9. November - 1932. Det var den 9. November 1732, at de første Redemptorister: den h. Alfonsus med 4 andre Præster og en Lægbroder, samledes i

Scala for sammen med Biskop Th. Falcoja ved det h. Messeoffer at nedbede Guds Velsignelse over det Ordenssamfund, der nu skulde tage sin Begyndelse, hvorefter de trak sig tilbage til et lille Hus i samme By, for der at begynde deres Ordensliv og Ordensvirksomhed. Det lille Frøkorn, der dengang blev nedlagt i Kirkens Ager, er i de 200 Aar, der nu er gaaet, blevet til et mægtigt Træ, der udbreder sine Grene over alle 5 Verdensdele, ogsaa over Danmark, og det er let forstaaeligt, at den h. Alfonsus' aandelige Sønner hele Verden over fejrer denne Jubilæumsdag med stor Glæde og Taknemmelighed mod Gud.

Ved St. Annæ Kirke fejres Jubilæumsfesten den 20. November med Pontifikalmesse ved Hs. Excellence Biskop J. Brems og Festprædiken ved Pater M. Flynn. Det vilde jo have givet Festen en særlig Glans, om man allerede kunde have fejret den i en ny og større Kirke. Da dette ikke lader sig gøre, holdes Kollekten til Fordel for den nye Kirke.

I Anledning af dette Jubilæum er der paa Tysk udkommet et Festskrift paa 295 Sider, som giver en Oversigt over den h. Alfonsus' Liv og Virksomhed, over Redemptoristernes Organisation, Historie, Arbejds metode etc. Bogen, som er forsynet med mang Illustrationer, koster Kr. 5 og kan faas ved Henvendelse til St. Annæ Præstegaard.

Fr. Kl.

— — *Frk. Maria Mogensen.* Efter halvanden Maanedes Sygeleje paa St. Josefs Hospital er Ægyptologen ved Carlsberg Glyptothek Frk. M. Mogensen afgaaet ved Døden. Frk. Mogensen var nogenlunde klar over, at det bar mod Døden; da hun blev indlagt, sagde hun til en af Søstrene, at hun kom for at dø. Men tilsidst kom Døden alligevel hurtigere end tænkt, saa hun ikke kunde modtage andre Sakramenter end den sidste Salvelse, Frk. M. gik, især saa længe hun var rask, helt op i sin Gerning, og hendes Begejstring for Ægyptens Kultur og Kunst bragte hende i Forbindelse med mange betydelige Mænd i Indland og Udland. En af hendes Lærere, H. D. Lange, giver hende det Skudsmaal: »Paa alle Omraader, der vandt hendes Interesse, udfoldede hun en stor Energi og satte Maalet højt.«

Mange ægyptiske Kunstværker, som hun har beriget Samlingen med, vil bevare Mindet om hendes Virksomhed. Men Frk. Mogensen var ogsaa en trofast Katholik, der gjorde sin Pligt og elskede sin Kirke.

R. i. p.!

Katholske Skoledrenge Ferieophold paa »Allerslev Kloster«.
Regnskab 1932.

<i>Indtægt:</i>	Kr. Ø.	<i>Udgift:</i>	Kr. Ø.
Fru S. B.	25 00	Opstilling af Telte incl.	
Familien G.	50 00	Søm og Skruer ...	26 31
— H.	50 00	Tilsyn med Drengene .	54 00
Direktør J.	50 00	lfl. Regning Allerslev	
Skoleforeningen		Kloster	616 00
S. M. D. M.	75 00	Assurancepræmie f. Tel-	
Vincentforeningen:		tet m. Inventar (Tel-	
St. Ansgar Konf.	10 00	tet m. m. assureret	
» Annæ »	10 00	f. Kr. 900,00)	11 00
» Joseph »	10 00	Porto	3 00
Kath. Ungdomsværn ..	125 00	Overføres til 1933	86 99
Tilsk. fra Reservefond			
(Plums Legat B.) ..	390 94		
Renter i Banken	1 36		
Overført fra 1931	0 00		
	Kr. ... 797 30		Kr. ... 797 30

Reservefond.

1932	<i>Indtægt:</i>	<i>Udgift:</i>
1. Maj Indbetalt af Plums Legat B.	Kr. 800 00	
8. Juni Købt Obl. 4½ % Øst. 7. Ser. Kurs 82		
Kr. 500 00	410 00	
157 Dages Rente	9 81	
Provision 1 %	0 50	
		Kr. 420 41
1. Juli Renter	» 11 25	
Udbetalt Driften i 1932		» 390 94
	Kr. 811 25	Kr. 811 25

Priorinde Sr. Maria Vincentia og alle Søstre paa Allerslev Kloster takkes for udvist stor Venlighed overfor de katholske Skoledrenge.

AC. Onsdag den 16. November Kl. 20 (Medlemsaften): cand mag. Frøken Blicher Simonsen: Moderne Psychoanalyse og Helgenpsychologi. Der udstedes ingen Gæstekort.

Polisk Pige

søger Plads som Stuepige eller for at hjælpe til ved Madlavning, Rengøring, Vask etc. Bill. mkt. M. T. sendes til N. U.s Ekspedition.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

dygtig Vaskekone og Strygerske til Manchetter og Flipper.

Plads søges:

af en Kontormand paa Kontor, Lager eller ved hvad som helst; en ung Kok; Lære til ung Mand med Anlæg til Tegning.

Ansøgning med ev. anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Nov.		Nov.
13. S.	26. Søndag e. Pintse.	20. S. Sidste Sønd. e. Pintse.
14. M.	Josaphat.	21. M. Marias Ofring.
15. Ti.	Albert den Store.	22. Ti. Cæcilie.
16. O.	Gertrud.	23. O. Clemens I.
17. T.	Gregor Undergører.	24. T. Johannes af Korset.
18. F.	Peters- Paulskirkernes Indvielse.	25. F. Catharina af Alexandria.
19. L.	Elisabeth af Thyringen.	26. L. Silvester.

Nov. Ugens Messebønner.

13. S. **26. Søndag e. Pintse;** (*Intr., Grad., Offert.* og *Comm.* som paa 23. Søndag (751—581), det øvrige som paa 6. Søndag e. Epiphani (97—133); 2. *Sæt Bønner:* Didasus (1157—979), 3. *Sæt Bønner:* Om de helliges Forbøn ((120) — (105)).
14. M. Josaphat (1158—980).
15. Ti. Albert den Store ((41) — (42)).
16. O. Gertrud (1159—980).
17. T. † Gregor Undergøeren (1159—982); 2. Om de Helliges Forbøn ((120) — (105)), 3. Efter frit Valg.
18. F. Peters- og Paulskirkernes Indvielse (1160—982).
19. L. Elisabeth af Thyringen (1160—982); 2. Pontian ((5) — (5)).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Ann. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Menighedsmøde i Sankt Ansgars Sogn:

Torsdag den 17. November Kl. 20 i Sankt Ansgars Salen, Bredgade 67 o. G. Pater Wolfisberg S. J. taler om Kirkefølgelserne i Rusland (m. Lysbilleder). Alle Menighedens Medlemmer er indbudt. Gratis Adgangskort kan afhentes hos Præsterne.

Redemptoristordenens 200 Aars Jubilæum.

fejres i St. Annæ Kirke *Søndag den 20. November* med Pontifikalmesse Kl. 10 ved Hs. Excellence *Biskop Josef Brems* og Festprædiken ved *Pater M. Flynn*. Kirkekollekten paa denne Dag holdes til Fordel for *St. Annæ Kirkes Byggefond*.

Rosenkranskirken. Kongregationen »**Maria Rosenkrandsdronning**« har Fælleskommunion *Søndag den 14. Novbr.* i Messen Kl. 8.

St. Franciskus's III Orden holder Møde *Fredag d. 18. November* Kl. 20 i St. Knuds Kapel. (Profesaftæggelse og Generalabsolution).

Danske Kvinders katolske Forbund

afholder Møde i Borgernes Hus *Torsdag d. 17. November* Kl. 8. Foredrag af Assistent Enoch Hjorth: »Staar vi overfor en katolsk Vækkelse?«

Efter Foredraget fælles Kaffe og Kaffebord à 1,15 Kr. for dem, som ønsker det.

Alle saavel Mænd som Kvinder er velkomne.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen *Tirsdag Aften*, fra Trykkeriet *Onsdag*.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paaræ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Villa „Sølundehus“, pr. Tikøb; Telefon Tikøb Nr. 25; bedste Træffetid Kl. 12¹/₂—13¹/₂. — Redaktionssekretær: Pater A. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 47.

Søndag den 20. November

1932

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Jeg har hørt i Dag om en dejlig Død. — Retten til Modersmaalet. — Professor Hermann Muckermanns Foredrag om Familien og Folket. — Dr. Ignaz Seipel. — Moderne Kirkebygninger I. — Slesvig-Holsten. — Forspildt Naade. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 22, 33 — 23, 6.

En Bøn til Gud.

1. Om Hjælp mod Synder med Tungen.

Gid der maatte være nogen, der stiller en Vagt ved min Mund og sætter et ubrødeligt Segl paa mine Læber, for at jeg ikke skal falde ved dem og min Tunge ødelægge mig! Herre, Fader og Hersker over mit Liv, overlad mig ikke til deres Paafund og lad mig ikke falde ved dem!

Gid der maatte være nogen, der svinger Svøben over mit Sind og holder Hjertet i Visdommens Tugt, saa jeg ikke skaanes, naar (Sind og Hjerte) vil handle i Overilelse, men at jeg hindres i, at (Tanker og Lyst) rives bort til syndig Tale (og Gerning)! Nej, mine Fejltrin skal ikke forøges, mine Misgerninger ikke blive talrigere, og mine Synder ikke tage til, saa jeg falder for mine Mod-

standeres Øjne, og min Fjende kan glæde sig over mig. Herre, Fader og mit Livs Gud, overlad mig ikke til (mine Fjenders) onde Raad! 22, 33—23, 4.

2. *Om Hjælp mod det onde Begær.*

Tillad ikke, at jeg stolt løfter mine Øjne, og afværg alt ondt Begær fra mig! Tag Bugens Lyster bort fra mig, lad mig ikke beherskes af kødeligt Begær og overlad mig ikke (som Bytte) til et skamløst og tugtløst Sind! 23, 5-6.

Anmærkning: Om alle Slags Synder gælder den Lov, at hvem der vil holde sig fri for denne Besmittelse, er nødt til at gøre to Ting; Han maa holde sin Fantasi og sine Tanker, sine Følelser og Tilbøjeligheder, sin Tunge og i det hele taget Legemet i stramme Tøjler. Men da Aanden i Kampen mod det, der drager til det onde, alene er for svag, maa Guds hjælpende Naade komme til og erstatte, hvad der mangler. Denne Bistand skal vi imidlertid bede om. At »vaage og at bede« bliver paa denne Maade vor store Opgave her paa Jorden og det sikre Middel til at gøre Livet til en Sejrs gang.

Det er denne Sandhed, som Jesu Sirach illustrerer ved at pege paa to Klasser af Synd, der er særlig hyppige: Synder med Tungen og det sanselige Begær. Tungen er jo en imponerende Magt. Den kan være til stor Velsignelse, men ogsaa ligne en Bue, der udsender Ondskabens mordriske og den tankeløse Lidenskabs forgiftede Pile. Hver eneste Dag kan vidne om dens Ødelæggelser. — Det utøjlede, sanselige Begær, umætteligt i sig selv og ude af Stand til at tilfredsstille Lykketrangen i et eneste Menneskehjerte, er den store Urostifter og Fredsforstyrer i Menneskets Bryst. Det har bragt umaadelig megen Skam over hele Slægten og gjort os til Spot for vore Fjender, de onde Aander.

Med disse sørgelige Kendsgerninger for Øje beder Jesu Sirach denne hellige Bøn til Gud vor Fader i Himlen. Dens Indhold falder sammen med Slutningen af »Fadervor«.

F. K.

Jeg har hørt i Dag om en dejlig Død.

Da jeg som ganske ung blev undervist privat, kunde jeg i Literaturtimen faa Lov til selv at vælge de Digte, jeg vilde lære udenad og fremsige. Engang valgte jeg et Digt fra Jenny Blichers Digtsamling:

Fra Markvejen.

Jeg har hørt i Dag om en dejlig Død:
 et Fattigmandsbarn, som faa kun kendte,
 hvis Liv havde været, fra han blev født,
 en Lidelse lang, som ved Graven endte.
 Da Døden kom,
 vendte han sig mod Dagen om.
 Da knæled' hans Mo'er ned ved hans Seng
 og spurgte med Øjne milde:
 »Ser du Vorherre, min egen Dreng?«
 Og han svarede ganske stille:
 »Jeg ser ham godt
 og følger ham siden:
 Han gaar jo foran mig hele Tiden.«

Herre, naar selv jeg gaar syg til Sengs,
 og Livsskibet sluges af Dødens Bølge,
 giv mig en Død som den fattige Drengs,
 en kongelig Henfart i Jesu Følge.
 Naar jeg har gjort
 mit Dagværk her nede — smaat eller stort, —
 da lad mig kunne mod Dagen se
 med Tak for, hvad du har givet;
 og lad mig sige i Dødens Ve,
 ja sige det hele Livet:
 »Jeg ser ham godt
 og følger ham siden:
 Han gaar jo foran mig hele Tiden.«
 Jeg har hørt i Dag om en dejlig Død.

Dette enfoldige Digt dukkede pludselig op i min Erin-
 dring, da jeg et Par Aar senere sad som Katholik i Paris
 og var til min første Retraite, prædiket af en Jesuitpater.

Det var Øvelsen i Valget af hvilken Fane jeg skulde stille mig under: paa den ene Fane stod Rigdom, Ære, Stoltthed, paa den anden Fattigdom, Foragt, Ydmyghed; og da hjalp Erindringen om den fattige Drengs Død mig til at vælge rigtigt.

Katharina.

Retten til Modersmaalet.

Det kirkelige Rom har igen vist sig som de sande nationale Værldiers Beskytter. Som bekendt fører den italienske Regering en hensynsløs Kamp mod de nationale Mindretal i Sydtirol, som efter Verdenskrigen blev afstaaet til Italien og deltes i de to Provinser: Alto Adige og Venezia Tridentina. I disse herlige Bjergegne syd for Brennerpasset bor over 200,000 Mennesker, hvis Modersmaal er Tysk, for største Delen Bjergbønder, der ønsker at være tro mod deres Folk, som de altid har været det mod deres katolske Religion. Af de 10,134 Skolebørn, som f. Eks. fandtes i Brixener Diøcesen i 1928, kom de 9676 fra tysktalende Hjem, og overfor dem stod knapt 500 italienske Børn, fordelt paa ca. 50 Kommuner.

Disse Tusinder af Børn maa ikke undervises paa deres eget Modersmaal, men tvinges til at besøge italienske Skoler. Med haard Haand blev alle de Dekreter gennemført, som sigtede til Folkets Italianisering, saa den civile Befolknings Modstand er saa godt som udelukket. Men Landets katolske Præster med Ordinariatet i Brixen i Spidsen har altid modsat sig denne voldsomme nationale Undertrykkelse. I Kirkens specielle Fag, Religionsundervisningen, bibeholdtes Modersmaalet trods alle Chikanerier. Da det i 1928 viste sig, at Religionsundervisningen paa Tysk ikke maatte gives paa Skolerne, blev den henlagt til Sognekirkerne, hvor den siden er blevet holdt.

Men selv denne Rest af national Frihed var den italienske Regering misfornøjet med. Et kongeligt Dekret af 27. August 1932 meddelte, at der vilde blive sendt 30 italienske Præster til Sydtirol, som skulde overtage Religionsundervisningen i Skolerne og give den paa Italiensk. Man

kan forestille sig den Uro, der greb de undertrykte Mindretal og ikke mindre vide kirkelige Kredse i Udlandet. Følgen var jo blevet, at den italienske Præst i Skolen kom til at staa overfor den tysktalende Præst i Kirken.

Men for nylig kunde »Tiroler Anzeiger« meddele, at Biskopperne af Trient og Brixen havde lagt sig imellem, og at den hellige Fader selv havde taget sig af Sagen. Pius XI har givet Biskopperne strenge Instrukser, som udelukker, at fremmede italienske Præster arbejder og virker i de to Stifter. Med Taknemmelighed vil den fromme, katholske Befolkning i de tirolske Alper have hørt om den hellige Faders Skridt, der tillader, at deres Børn lærer Fædrenes Tro at kende paa Fædrenes Maal.

Denne pavelige Tilkendegivelse er iøvrigt i Overensstemmelse med hele Kirkens Syn paa Modersmaalet og dets Rettigheder. Rom, det internationale Rom, som styrer Verdenskirken og har det eneste internationale Sprog, som tæller, Latinen, Rom, som sætter sig udover alle snævert-sindede nationale Grænser, har dog samtidig forsvaret Modersmaalets Betydning og Ret. Endog i Missionerne, hvor det ofte drejer sig om uciviliserede Folk med et meget primitivt Sprog, paalægger Kirken sine Missionærer at sætte sig ind i Landets Kultur, Tankegang og Sprog og saaledes virke for Sjælene. I sin Instruktion af 6. Januar 1920 foreskriver Propagandakongregationen og dens daværende Chef Kardinal van Rossum for alle sine Præster: »De skal lære de Folks Sprog at kende, som de bliver sendt til. Saavel Prædiken som Kristenlære og Taler paa Skoler eller lignende Anstalter maa holdes paa Folkets Sprog, for at de kan gavne alle og kan forstaas rigtigt af alle. Ligeledes maa Bønnerne, undtagen ved den liturgiske Gudstjeneste, forrettes paa Omgangssproget, ligesom Salmer og Hymner skal synges paa samme Sprog. Det er Missionærene strengt forbudt paa nogen som helst Maade at tvinge de fremmede til at aflægge Skriftemaal paa noget andet Sprog end deres Modersmaal.«

I denne Sammenhæng skal der gøres opmærksom paa et Værk, som vistnok er ganske enestaaende i sin Art. Det drejer sig om: »Religion und Muttersprache« af Dr. Th. Grentrup S. V. D. 1932. 550 S. S. Aschendorff,

Münster i Westfalen. Denne omfattende, aktuelle Bog hører til en Række af Skrifter, som skylder Prof. G. Schreiber, den kendte Centrumsmænd og Skribent, deres Tilblivelse og Samling. Grundigere har vist ingen Bog fra katolsk Side sat sig ind i alle de Problemer, som hænger sammen med Sproget. Forfatteren behandler her Nationalismen, Internationalismen og Konfessionernes Stilling dertil; den naturlige Ethiks Krav paa Modersmaalet i Kirke, Skole og Hjem; hvorledes Bibelen stiller sig til disse Spørgsmaal, og hvilke psykologiske Grunde der taler for Modersmaalet som Bønnens og Skriftemalets Sprog. Historikeren ser her, hvordan Kirkens Missionærer stillede sig til Modersmaalet, og Praktikerne erfarer alt om den kirkelige Lovgivnings og Forvaltnings Bestemmelser. Alt i alt et Kildeskrift af Rang, som fortjener et grundigt Studium.

— z.

Professor Hermann Muckermanns Foredrag om Familien og Folket.

(Sluttet.)

3. Sexuel Opdragelse i eugenisk Forstand.

Allerede Galton gav Eugeniken den Opgave at vejlede Ungdommen, som vel søger Lykken, men endnu ikke ser, hvor den er at finde.

Ethvert Menneske er opstaaet ved Forening af to Kønsceller, en Ægcelle og en Sædcelle. I Kønscellerne findes Mand og Kvinde symboliseret. Som Mand og Kvinde er ens i Menneskeværdighed, saaledes er Æg- og Sædcelle ens som Arvebærere. Som Mand og Kvinde er af forskelligt Køn med Trang til gensidig Supplering og med forskellige Evner og Anlæg til det ægteskabelige Samliv, saaledes Kønscellerne. De trænger til Forening; hvis de forbliver adskilt, bliver de til intet og gaar til Grunde. Ægget har Næringsstoffer i sig, Sæden ikke. Sædfimet er som Manden aktivt, det bevæger sig, mens Ægget ikke har Bevægelsesevne.

Kønscellernes vigtigste Bestanddele er de saakaldte Chromosomer, der findes i Kernen. I Sæd- og Ægcelle findes ensartede Chromosomer, som betinger Cellens og det kommende Individets Menneskelighed, forskelligartede Chromosomer, som betinger Kønsforskellen.

Hos Mand og Kvinde bliver det symbolske i Køns-cellerne Forskellighed til Virkelighed. En overordentlig vigtig Rolle for Skabelsen af ægte Mands- og Kvindetyper spiller Kønskiertlernes Virksomhed, der i Overgangstiden giver Kvinden en Kvindelighed som Foraarets Blomster og hos Manden paa samme Tid antyder hans kommende Kraft ved Knoglers og Musklers Vækst. Samtidig udvikles Moderskødet, hvor engang et Barn skal hvile, og ogsaa hos Manden foregaar den egentlige Kønsmodning. I Overgangsalderen længes de Unge; der er noget, de savner, og der udvikler sig Venskaber. Men først i Ægteskabet naar de unge Piger deres højeste Fuldkommenhed, idet Person og Kald da er forenet. For Kvinden er Kærlighed nemlig ingen Episode, men tværtimod Kald for Livet. Den unge Mand, der narrer en Kvinde, begaar en alvorlig Fejl, og Gretchen-Tragedien fornyer sig. Drengens Udvikling kommer senere end Kvindens. Naar hun allerede er Dame, er han endnu en dumme Knægt. Men ogsaa hos ham vaagner engang Længslen efter at være Mand og Fader og faa nye Virkefelter for sin Kraft.

Den sexuelle Opdragelse maa dæmme Kræfterne op, saa Organismen staar i sin fulde Blomst, naar Ægteskabet skal indgaas. Det er med de sexuelle Kræfter som med Vandet, der strømmer i Bække og Floder. Faar Vandet Lov at flyde alle vegne bort, bliver Kræfterne splittet, men stemmes det op, stiger det stadig og bliver en mægtig Kraft. I Livets Arnesteder dannes Hormonerne, som fremkalder og bevarer de sexuelle Kræfter, giver Kvinden en uforlignelig Skønhed og den unge Mand en uimodstaelig Trang til fremragende Virke. Kun ved Kræfternes Opstemning kommer baade Mand og Kvinde til fuldeste Blomstring. Derfor maa der kræves Kyskhed i Ungdomstiden. Kun kyske Unge skaber stærke Ægteskaber.

Tages Livets Arnesteder for tidligt i Brug, spredes Kræfterne, og Hormonernes foryngende Virkning udebliver. Den hemmelige Vansynd sætter sit Præg paa Drengene; de svækkes og mister deres friske Aktivitet. Heldigvis kan denne Synds uheldige Følger dog rettes i Tidens Løb takket være Naturens rige Hjælpekilder.

Blufærdigheden, den sky Tilbageholdenhed overfor alt, der vækker det sexuelle Liv før rette Tid, er Sexuallivets bedste Vogter. Blufærdigheden holder det sexuelle paa Afstand. Snerperiet vender derimod Opmærksomheden mod det sexuelle ved den overdrevne Bestræbelse for at skjule det. I vor Tid er Snerperiet jo heldigvis ved at forsvinde. Men hvordan skal vi stille os til det Nøgne, til de moderne Moder, til moderne Dans, til fælles Mands- og Kvindebade? Strider dette ikke mod Blufærdigheden? Nej,

sikkert ikke*). Det Nøgne stammer fra Skaberens Haand og kan ikke være gement. Det er i Menneskets Begær og i Fantasiens Trylleri, det Onde ligger. Saaledes ogsaa naar Kvinden pynter sig, naar Dansen trædes, og naar Badet tages. Alt afhænger her af Sindelaget. Det vilde være forkert og snerpet at gøre Indvendinger, naar en, i Tanken om at vaske sig, gik i Fællesbad for Mænd og Kvinder.

Bedst var det, om sexuel Oplysning var uforuden, fordi den hele Ungdom, værnet og vogtet af sand Blufærdighed, voksede op i Kyskhed. Nu er Tiden imidlertid en anden. Børnene maa derfor bibringes Viden om det sexuelle Liv. Det eneste, som bør hemmeligholdes længst muligt, er Viden om den sexuelle Lyst; men kan denne Viden ikke mere hemmeligholdes, maa Barnet belæres under fire Øjne ogsaa paa dette Punkt. Den eneste Redning fra Lysten er Fortryllesens Ophævelse, en grundig Objektivering. Barnets Interesser maa vækkes i Overensstemmelse med Barnets Anlæg, for Naturen, for Kulturen, for Sport eller lignende.

Barnet og den Unge bestemmer selv Belæringens Tidspunkt og Omfang. Alle Spørgsmaal bør sandfærdigt besvares til Barnets Tilfredshed. Det drejer sig særlig om Spørgsmaal, der angaar Barnets Tilblivelse og Fødsel, dets Forhold til Moder og Fader og Spørgsmaal om de Forandringer, der indfinder sig i Overgangstiden. I Belæringen om disse Forhold gælder det om at udtrykke sig sandfærdigt, men taktfuldt, saa Barnet ikke faar Indtryk af noget uanstændigt.

Barnets og den Unges Opdragelse maa gaa ud paa Kyskhedens Bevarelse og Højnelsen af alle Personens Kræfter. Naar saa Forlovelse og Ægteskab nærmer sig, maa de unge Mennesker have Undervisning om Ægteskabet og om de eugeniske Forhold. De maa belæres om Betydningen af arvelig Sundhed og arvelig Sygdom for Efterslægtens Velfærd. Det er ogsaa nødvendigt at belære dem om Kønssygdommenes og Alkoholismens Farer. De Unge skal opdrages til at tænke paa Efterslægten. De skal vide, hvor værdifuldt Arveanlægget er. De skal betænke, at de har den bedste Udsigt til at

*) Prof. M. kunde her selvfølgelig ikke mene, at Danse, moderne Moder etc. ikke kan stride mod Blufærdigheden. Det baade kan de og har de gjort, saa fremragende Mænd baade indenfor og udenfor Kirken har udtalt sig imod dem. Menneskets Begær kan jo vækkes mere eller mindre, og naar en Skik er af en saadan Beskaffenhed, at den efter rolige og fornuftige Menneskers Skøn, i en bestemt Periode og et bestemt Land, vil vække Begæret i betydelig højere Grad, end den offentlige Omgang ellers plejer at gøre, kan den roligt betegnes som ublufærdig. Red.

faa raske, sunde og dygtige Børn, hvis ikke blot den, der bliver deres Ægtefælle, er sund og rask og dygtig, men hele vedkommendes Slægt. Den eugeniske Opdragelse maa gives i Tide. Det er for sent, naar Forelskelsen allerede har indfundet sig. Saa gives der ikke mere Haab om Retledning.

Fuld af Betydning er den sexuelle Opdragelse. Thi som de Unge var, saaledes vil Ægteskaberne blive. Det, som kræves, er Kyskhed i Ungdommen og selvovervindende Kærlighed.

K. Søndergaard.

Dr. Ignaz Seipel.

(Fortsat.)

3. Bønnens Liv.

Dr. Seipel læste sit Breviar saa længe, indtil hans Haand blev for svag til at holde Bogen, d. v. s. til hans sidste Levedage, endskønt han for Aar tilbage havde faaet Dispens for Breviarbønnen. Kardinal Dr. Piffl ytrede en Dag: »Jeg har for længe siden givet ham Dispens, uden at han har bedt derom; men hvis jeg kender ham ret, vil han aldrig benytte den.«

Med sin daglige Betragtning har Prælat Seipel taget det saa nøje, at han i sine daglige Optegnelser stedse med nogle faa Ord har angivet Betragtningens Stof og de deraf dragne Slutninger.

Verden studsede, da Forbundskansleren kom til Folkeforbundsmødet i Genf, efter at han i Forvejen havde holdt 2 Dages Eksercitier i Mehrerau. Hvert Aar holdt han Eksercitier og tog uden Undtagelse ivrig Del i alle fælles Øvelser. Ved Mødet for »Katholsk Akademikerforbund« i Innsbruck 1925 boede den gamle Kansler med talrige andre Kongresmedlemmer i Canisianum. Morgen, Middag og Aften deltog han i de fælles Maaltider, og hver Gang bad han Bordbønnen højt. Og mangen Gæst fra nær og fjern, der ønskede at lære den Statsmand at kende, til hvis Taler Verden lyttede, undrede sig over her at finde en ydmyg, from Præst. Regelmæssigt hver Uge gik han til Skrifte og fortrinsvis hos Kapuciner-Fædrene. I Pernitz skriftede han tre Gange for Kapellanen og een Gang for Sognepræsten.

Han var, som han altid med stor Stolthed fremhævede, Æreskapuciner ved Diplom fra Kapuciner-Prov. Franziskus Reiter, et Diplom, han havde modtaget den 22. April 1923, og ligeledes var han Æres-Cistercienser af Mehrerau ifølge Diplom af 21. Oktober 1923 fra Abbed Cassianus Haid.

4. Ærbødighed for Maria.

Som Kongreganist var Dr. Seipel en stor og trofast Mariadyrker. Sin første hellige Messe fejrede han i al Stilhed ved Naadealteret i Mariazell. Han var især en ivrig Rosenkransbeder. Ifølge sine Optegnelser har han daglig bedt mere end een Rosenkrans. Naar han skulde køre i Bil paa Embeds Vegne eller til et eller andet Møde, lagde man ofte Mærke til, hvorledes han efter at have sat sig tilrette i Autoen straks greb ned i sin Brystlomme, tog Rosenkransen frem, kyssede Korset og bad.

Paa sit Skrivebord havde han en Gudsmoder-Statue, og i Vestelommen eller i sin Portemonnaie gemte han et lille Billede af Mariazell-Gudsmoder og tillige et lille Agnus Dei. Efter Attentatet i 1924 bar han yderligere, som Medlem af Kongregationen til det Allerseligste Hjerte, det store Jesu-Hjerte Skapular, hvilket han havde udbedt sig med den Begrundelse, at han som Superior gerne i sin Klæde-drugt vilde have noget tilfælles med Søstrenes.

Det var hans Glæde at valfarte til Naadens Moder i Mariazell og Altötting, ogsaa sammen med Mændene, og det sidste Telegram, han sendte til Mændene i Mariazell, var en Tak for deres Hilsen, som sluttede saaledes: »Gud give, at jeg næste Gang atter kan være med Jer ved Naadestedet.«

I Begyndelsen af Juni d. A. omgikkes han med den Tanke at foretage en Valfart til Lourdes for maaske paa Gudsmoders Forbøn atter at vinde sin Sundhed tilbage. Men da der omtrent otte Dage derefter igen indtraadte en Forværring af hans Tilstand, og han indsaa, at Valfarten denne Gang var umulig, sagde han: »Naa, hvorfor ogsaa blive rask. Det er jo ogsaa godt, som det er, og hvorfor skulde jeg øve Vold mod Guds Vilje? For mit indre Liv kunde jeg ikke tænke mig noget skønnere end endnu nogle Maaneder at leve ganske alene med den kære Gud.«

Nogle af de Overordnede i Kongregationen »Jesu allerhelligste Hjertes Tjenerinder« kan fortælle en lille Oplevelse, som de gemmer som et kært Minde. Paa en Visitationsrejse, som Dr. Seipel som Superior for dette Samfund foretog sammen med nogle Priorinder, førte Vejen dem over Salzburg. Da de havde passeret Maria-Plan, og Banen gjorde en Drejning, pegede Superioren endnu en Gang opad og sagde: »Se, nu kommer hun atter tilsyne.« Da de Tiltalte vendte sig om mod Dr. Seipel, laa et sandt, himmelsk Lys i hans Øjne. Og han gentog: »Hils endnu en Gang Guds Moder.«

Hans Dødsdag var Maria Portiuncula Fest, og han blev stedet til Hvile paa Festen »Maria i Sne«.

(Fortsættes.)

MODERNE KIRKEBYGNINGER I.

Klarisseklostret paa Petrisberg ved Trier.

Slesvig-Holsten.

Ved Stænderforsamlingens Møde i Itzeho i Aaret 1863 var der fremlagt et Forslag om en Lov, der vilde bevirke en større religiøs Frihed for Katholikerne, hvis Antal 1. Februar 1863 var 1333. Ved den Lejlighed udtalte den protestantiske Pastor Schrader følgende Betæneligheder, der havde en profetisk Klang: »Den katholske Kirke hviler ikke, navnlig ikke her, hvor den har saa meget at indhente og gerne vil vinde tilbage, hvad den har tabt, — efter min Overbevisning vil der i alle større Byer og Stæder opstaa Menigheder, og de, som allerede bestaar, vil blive grundet fastere og udvidet. Præster vil blive indkaldt, og i disse voksende katholske Menigheder vil der indrettes en pragtfuld Gudstjeneste, Skoleanstalter vil blive grundlagt og med store Midler udstyret med Stipendier til Lettelse for dem, der vil tage Del i denne Undervisning. En Mission vil kal-

des til Live, ledet af de dygtigste Kræfter, — og katolske Præster vil aabne deres Skriftestole. Hvem vil væрге imod den hemmelige Paavirkning af et fremmed, farligt Præsteskab? Og hvilke Vaaben har vi da? Vi har Guds Ords skarpe Vaaben. Vi har dog ikke de Midler, som staar til den katolske Kirkes Raadighed. Derfor mener jeg, det er farligt at aabne Porte og Døre for de anderledes Troende.«
 Hvad Taleren den Gang udtalte, er senere bleven til Virkelighed. De mange Tusinde indvandrede Katholiker kan nu atter finde et andet katolsk Hjemland og samles om et Kirketaarn med Kirke, Præstehus, Skole og Foreningshus. Direktorium Romano-Osnabrugense 1932 angiver Antallet af Katholiker i Altona til 13000 og i Kiel til 12025. Tager man hele det daværende Slesvig og Holsten sammen, saa er Antallet steget fra 1333 til 40000 Katholiker. Mon ikke den protestantiske Pastor Schraders Spaadom, udtalt i Mismod og Bekymring, er gaaet i Opfyldelse i højere Grad, end nogen katolsk Præst 1863 vilde have udtalt i Tillid til Fremtiden?
J. Hmr.

Forspildt Naade.

Af P. Abels »Livserindringer«.

En Løjtnant, som for ikke saa længe siden havde været til Skrifte hos mig, opsøgte mig en Dag og sagde: »Hr. Pastor, jeg har for Tiden her i Wien Besøg af en Skibskaptajn, som stammer fra min Fødeby. Den stakkels Mand lever i Ufred med Gud og Verden. Maa jeg bringe ham hen til Dem? Jeg er kommet saa vidt med ham, at han atter vil kunne finde Fred efter et godt Skriftemaal for Dem.«

»Ja, naturligvis gerne. Men véd De hvad, i Morgen er det Mandag, og der kommer ikke ret mange til Skrifte; kom med ham om Aftenen Kl. 7 til min Skriftestol.«

Til den aftalte Tid kom Løjtnanten med sin Ven. Jeg var just færdig med den næstsidste Person og hilste paa Løjtnanten med et Nik. Da jeg havde hørt den sidste Persons Skriftemaal, kom Løjtnanten hen til Skriftestolen og sagde: »Undskyld, Hr. Pastor, min Ven betænkte sig og er lige gaaet bort.«

Jeg fik senere at vide, at den stakkels Mand var gaaet fra Kirken hen til Stefanskeller, hvor han i sin Sindsbevægelse havde drukket et Par Glas Vin og derpaa begivet sig til den nærmeste Station for over Meidling at naa det i Nærheden beliggende Atzgersdorf, hvor han agtede at tilbringe en lystig Nat med nogle Bekendte.

Stadig noget nervøs kom han paa den forkerte Side af Stationen og ventede der, hvor Toget kommer fra Meidling til Wien. Da han saa paa den modsatte Side opdager det Tog, som han skal med, vil han i en Fart gaa over Sporene, snubler, falder, og det frembrusende Lokomotiv skiller hans Hoved fra Legemet.

Fra Hovedstad og Provins

København. Kollekten. Der er to aarligt tilbagevendende Begivenheder, som er af ganske overordentlig stor Betydning, man tør vel endog sige af næsten vital Vigtighed for Elisabeth-Foreningens Eksistens og fortsatte Virksomhed. Den ene er *Bazaren* om Foraaret, og den anden *Kollekten* om Efteraaret. Bazaren danner paa sin Vis Optakten til Paaskefestens Jubelstemning, og paa lignende Maade skulde Kollekten, der optages Søndagen efter den hellige Elisabeths Fest, sædvanligvis den sidste Søndag i Kirkeaaaret, være Indledningen til Julehøjtidens stille Fred og Glæde, som jo alle længes efter at blive delagtiggjort i. »Giver, saa skal der gives Eder!« Dermed er det allerede sagt, at Kollekten egentlig anbefaler sig selv, og man behøver derfor næppe andet end at henlede Opmærksomheden paa, at den bliver afholdt i Hovedstadens samtlige katolske Kirker og Kapeller Søndag d. 20. November.

Men selv om der altsaa ikke i Vikariatets øvrige Kirker foretages nogen særskilt Indsamling til Bedste for Elisabethforeningen, saa skal dermed dog ingenlunde antydes, at Bidrag fra Trosfæller i Provinsen ikke ogsaa skulde være velkomne — afgjort Nej, tværtimod!!

Baade undertegnede og Elisabethforeningens omsorgsfulde, bekymrede og utrættelige Præsident, Fru Alma Osterhammel, Adresse: Frederiksborggade 54, København K, modtager med Glæde saavel Gaver som Indmeldelse af nye Medlemmer med Aarskontingent paa 5 Kr. og derover!

Skulde mon ikke alle efter Evne være bestræbt paa at yde deres Skærv for at hjælpe de Smaa, om hvilke Frelseren, den guddommelige Børneven siger: »Det er ikke eders Faders Vilje, som er i Himlene, at en eneste af disse Smaa gaar fortabt (Matth. 18, 14)?

København K, Bredgade 64.
d. 11. Novbr. 1932,
St. Mortens Dag.

Pastor v. d. Kettenburg,
Sognepræst ved St. Ansgar,
Protector for Elisabethforeningen.

— — *Naadenovenen* (24. Nov. — 2. Dec.). Den første offentlige Naadenovene til Ære for den hellige Frans Xaver, der holdtes i Fjor i Jesu Hjerter Kirken, havde straks faaet ret stor Tilslutning. Det lønner sig derfor i Aar at fortsætte dermed. Denne fromme Øvelse har i mange Lande ligefrem faaet Betydning af en lille »Missionsuge« for de ivrige Dellagere. Gud har efter manges Erfaring knyttet stor Velsignelse, ja ret ofte paafaldende Bønhørelser til denne Naadenovene, saa at enhver straks fra først af med ret stor Tillid kan holde den. Novenen holdes paa samme jævne Maade som sidste Gang, idet Bønnerne bedes tre Gange om Dagen: om Morgenen efter Skolemessen, om Middagen Kl. 2²⁰ og om Aftenen Kl. 7^{1/2} (eller under Andagten). De kraftige, mandige Bønner, der bedes ved denne Lejlighed, skulde navnlig formaa mange Mænd til at slutte sig til denne virksomme, religiøse Øvelse.

Herm. Lucas S. J.

Fra den vide Verden

England. Den 14. September fandt Grundstensnedlæggelsen til den nye St. Kolumba Kathedralkirke i Oban Sted. Den opføres i Granit efter Sir Giles Gilbert Scotts Planer og skal være 40 m lang og 20 m bred; Omkostningerne vil beløbe sig til 40,000 £.

— — For første Gang siden Reformationen drog en Procession gennem Canterburys snevre Gader, den anglikanske Primas' Bispesæde. 1500 Kolumbariddere deltog i Processionen, som blev afholdt for at bede om snarlig Kanonisation af Kardinal John Fisher og Thomas More, Englands Kansler under Henrik VIII. Processionen nedlagde Kranse paa Roperfamiliens Gravsted, hvor den sal. Thomas Mores Hovede befinder sig. Dette Hoved var efter Henrettelsen blevet anbragt paa London Bridge til offentlig Beskuelse og derfra hemmeligt fjernet af Thomas Mores Datter, Margaret Roper. Medlemmer af Familien Roper tog ogsaa Del i Processionen.

— — Efter den sidste Oversigt hører 576 katholske Læger til St. Lukas Gildet i England. Med Hierarkiets Approbation har irske Læger dannet en særlig Gren. Amerikas og Australiens katholske Læger har oprettet Gilder efter engelsk Mønster.

— — St. Franciskus' 3. Orden afholdt sin 3-Dages Aarskongres i Liverpool. 3 Ærkebiskopper, 2 Biskopper, 1600 Delegerede havde givet Møde. Lord Howard af Penrith, tidligere Ambassadør i Washington, i Ordenen Broder Franciskus, talte om Encyklikaen »Quadragesimo anno«.

— — Dr. William E. Orchard, en af det protestantiske Englands berømteste Prædikanter, Indehaver af to Doktorgrader, er bleven optaget i Kirken. Offentligheden vilde ikke tro paa denne Konversion. Men hver Tvivl blev umulig, da Konvertiten erklærede overfor en Repræsentant for Reuterbureauet, som opsøgte ham i Rom: »Forlængst var jeg kommen til den Overbevisning, at Rom er Klippen, som Christus lovede at bygge sin Kirke paa. Gennem ti Aar har jeg følt mig draget henimod Rom. I stadig ringere Grad har jeg tvivlet paa, hvor Midtpunktet var at finde. Min Vanskelighed bestod i at overvinde det sidste Sving. . . Engang i Rom gik jeg ligestraks til St. Peter, knælede ned ved Apostlenes Grav, bad foran det allerhelligste Sakramente og vidste, at jeg nu var kommet hjem.«

— — For at bekæmpe den kommunistiske Frafaldspropaganda har man stiftet en »Kristelig Protestbevægelse«, som forener Repræsentanter for alle kristelige Konfessioner. Føreren for denne Bevægelse er Lord Fitz Allan, en kendt Katholik.

Mariakongregationen i St. Ansgars Sogn holder Møde *Torsdag* den 24. Novbr. Kl. 20¹/₂ i Kirken.

St. Andreas Kollegianersamfundet

afholder sin aarlige Generalforsamling i

Frederiksberg Selskabslokaler

Onsdag den 30. Novbr. Kl. 20. pr.

Fællesspisning, 3 Kr. pro persona.

Bestyrelsen.

Credo's Novembertnummer indeholder følgende: Alle Sjeles dag. av K. Kjelstrup, s. 281. — Den hl. kommunionens væsentlige frukter, av J. van Gijssel, s. 282. — Dogmatisk-psykologiske Undersøgelser over den lutherske og den tridentinske Retfærdiggørelse, av Alfons Hiemer S. I., s. 285. — Credos böcker, av B. D. Assarsson, s. 290. — Guds rike och Kyrkans grundläggning, av J. van Gijssel, s. 292. — Ved Broen over Floden Orontes, nogle bibelhistoriske Betragtninger, av Steph. Wevers O. M. M., s. 297. — Credos torn, s. 304.

Polsk Pige

søger Plads som Stuepige eller for at hjælpe til ved Madlavning, Rengøring, Vask etc. Bill. mkt. M. T. sendes til N. U.s Ekspedition.

Husholderske søges

til katolsk Præstegaard paa Sjælland. Billet bedes sendt til Katolsk Præstegaard i Roskilde.

Kirkelig Kalender.

Nov.	Nov.-Dec.
20. S. Sidste Sønd. e. Pintse.	27. S. 1. Søndag i Advent.
21. M. Marias Ofring.	28. M. Ferialdag.
22. Ti. Cæcilie.	29. Ti. Vigilie.
23. O. Clemens I.	30. O. Andreas, Apostel.
24. T. Johannes af Korset.	1. T. Ferialdag.
25. F. Catharina af Alexandria.	2. F. Bibiana.
26. L. Silvester.	3. L. FRANS XAVER.

Nov. Ugens Messebønner.

20. S. Sidste Søndag e. Pintse (755—585); 2. Sæt Bønner: Felix af Valois (1161—983).
 21. M. Marias Ofring (1161—983).
 22. Ti. Cæcilie (1162—984).
 23. O. Clemens I (1163—985); 2. Felicitas (1164—986).
 24. T. Johannes af Korset, Bekender og Kirkelærer; Messen *In medio* (41)—[42]), Kirkebøn (1165—987); 2. Chrysogonus (1165—987).
 25. F. Catharina af Alexandria (1166—988).
 26. L. Silvester (1166—988); 2. Petrus af Alexandria ([5]—[5]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Benediktineroblaterne afholder deres maanedlige Møde Mandag d. 21. Nov. Kl. 21. i Rosenkranskirken. Løfteaflægelse og pavelig Velsignelse.

Mariakongregationen »Stella maris« afholder Møde og Stiftelsesfest Mandag d. 21. ds. Kl. 20 i Rosenkranskirken. Pater Pauli, S. J. holder Festtalen. Samvær med Underholdning hos Maristbrødrene bagefter. Alle Sognets yngre og ældre Mænd er velkomne.

Ansgarius Bonifaciusforeningen foretager Udelling inden medio Decbr.

Ansøgningen fra d'Hrr. Gejstlige bedes indsendt til Formanden, Hr. Sognepræst v. Kettenburg inden den 1. Decbr.

Jesu Hjerter Kirke: Naadenovene til den h. Frans Xaver (24. Novbr.—2. Decbr.).

Søndag d. 20. Novbr. Kl. 18: De helliges Samfund.

Søndag d. 27. Novbr. Kl. 18: Helgenernes Paakaldelse.

Festen for de 14-aarige. Katholsk Ungdoms Værn afholder Torsdag den 24. November Kl. 19 $\frac{1}{2}$ en Fest for de 14-aarige og deres Forældre i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115, 3. Sal. Efter Kaffebordet (med Taler og Sange) forskellig Underholdning.

14-aarige Katholiker, hvis Adresser ikke er Bestyrelsen bekendt, og som derfor ikke har faaet tilsendt Indbydelse, bedes henvende sig til undertegnede Formand, hvorefter Adgangskort vil blive tilstillet dem.

De Herrer Sognepræster, de gejstlige Ungdomsledere, tidligere Medlemmer af det ophævede Ungdomsraad samt Ungdomsforeningernes Formænd indbydes herved venligst.

Paa K. U. V.'s Vegne,

Chr. Henrichsen,
 Kirsteinsgade 9.
 Telefon Øbro 3063 x.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA:æ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Villa „Sølundehus“, pr. Tikøb; Telefon Tikøb Nr. 25; bedste Træffetid Kl. 12¹/₂—13¹/₂. — Redaktionssekretær: Pater A. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 48.

Søndag den 27. November

1932

INDHOLD: Adventstiden. — Bethlehemsvandringer. — For silde og for tidligt. — Kulturkampen i Spanien. — Dr. Ignaz Seipel. — Gavtyvepastoren. — En fejl opgivet Adresse. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Adventstiden.

Advent eller Herrens Komme er Forberedelsestiden til den h. Jul. En ejendommelig Stemning ligger over disse Uger. Den er sammensat af dyb Alvor og inderlig Glæde, af Fremtidsbekymringer og Fremtidshaab, af Angerens Taarer og Jublens Hymner. Dette er i hvert Fald det, den kirkelige Liturgi vil give Udtryk for. Fra den 17. December synes det, at Kirken vil koncentrere sig i den inderligste Længsel efter den forjættede Frelzers Tilsykomst. Man behøver bare at læse de syv store Antifoner og fordybe sig i dem. (2. Adventsandagt i Salmebogen.)

De fire Adventsuger vil minde om de fire Aartusinder før Christi Fødsel. I denne lange Vente- og Længselstid sendte Gud, som vi ved, ikke sjældent Profeter, d. v. s. Mænd, opfyldt af den Helligaand og mægtige i Ord og Gerning, der skulde hjælpe Guds Folk at berede Hjerterne til Christi Komme og advare det mod at lade sig lokke paa Vildfarelsens Vej. Hvad de har sagt dengang, har sin

Gyldighed og Værdi endnu den Dag i Dag. Lad os da se paa nogle af disse store Skikkelser og drage Nytte af deres Liv og Gerning. I Dag skal det være Profeten Isaias, vi vil dvæle ved.

Profeten Isaias (c. 765—c. 680).

I Biblen staar Isaias's Bog som den første blandt de profetiske Skrifter. Han selv er jo den ældste af de fire store Profeter. Michelangelo, hvis Kunstværk vi her ser, har fremstillet ham i det sikstinske Kapel i Rom som en Konge i Aandens Rige, siddende paa et Marmorsæde. Det majestætiske i denne Skikkelse er det rammende Udtryk for denne Profets klassiske Sprog, for hans glødende Veltalenhed og den ukuelige Energi, hvormed han optraadte som Religionens, Moralens og Rettens Talsmand og Forsvarer overfor Konger og Folket.

Isaias har lige læst. Endnu er jo hans Finger i den Bog, der melder om Verdens Fremtidsskæbne. Han har ogsaa været hensunken i dybe Tanker. Det viser hans Øjne. Hvad var det, der optog ham saa stærkt? Er det Emmanuel, der skal tilintetgøre alle de Fjender, der truer os? Den Fredsfyrste og hans jomfruelige Moder, som skal indlede den Verdensperiode, der bringer den tabte Frihed og evig Lykke og Fred? Saa han sit eget, elskede Folk vende hjem fra det babyloniske Fangenskab, som Synd paaførte det, og Guds Barmhjertighed udfriede det fra? Eller saa han hele Slægtens aandelige Forløsning ved Frelserens Lydighed indtil Døden og hans store Rige med evig Herlighed til dem, der vil slutte sig til det? Vi ved det ikke, men det maa have været noget af det, Skriften udtrykker med de Ord: »Med vældig Aand skuede Isaias de sidste Tider og trøstede dem, der sørgede i Løn. Lige til den fjerneste Evighed kundgjorde han, hvad der skal komme, og det ukendte, længe før det skete.« Sir. 48, 27.

Under Læsningen og Betragtningen kommer med ét en Engel og skræmmer Isaias op som af en dejlig Drøm. Det er et Budskab fra Gud, der ikke lyder behageligt i hans Øren. Uvilkaarligt begynder derfor den høje Pande at slaa Rynker af Angst; Læberne aabner sig, og Munden røber den Smerte, Hjertet føler.

Profeten Isaias.

Michelangelo.

Man har ment, at Isaias bliver bedrøvet, fordi han skal melde den fromme Kong Ezekias: »Saaledes siger Herren: Beskik dit Hus, thi du skal dø og ikke leve« Is. 38, 1. Det er ganske vist sandt nok, at gode Menneskers Bortgang fylder os med Sorg, og Alvor griber os, naar vi bliver mindet om, at nu skal igen en af os træde frem for Guds Domstol og staa til Regnskab for hele Livet lige til de lønlige Tanker. Men Profeten var i dette Tilfælde ikke uden Trøst, thi han vidste dog meget godt, hvor gudfrygtig netop denne Konge personlig var, og den retfærdige er jo altid tryk, haade i Livet og i Døden.

Det var derfor snarere noget andet, Engelen bød. Isaias skal ud og tale til den store Offentlighed, der dengang lod sig blænde og narre af Tidens ydre Glans og dens stigende Rigdom, men tillige var brændemærket af

Moralens og Religionens triste Forfald. De førende Mænd i det politiske Liv traf deres Afgørelser, som var de Hedninger og ikke Lemmer af Guds Folk. I By og paa Land voksede en Slægt op, som fortjente at kaldes Syndens Børn og Utroskabens Yngel. Med koldblodig Grusomhed slagtede Fædre og Mødre deres smaa Børn til Ære for Lystens Gudinde, som hjerteløse Mødre i vore Dage ofrer ufødte Børn for at hylde deres Afgud, den brutale Egoisme.

Med hensynsløs Aabenhed skal nu Profeten optræde mod Stormændenes Ugudelighed og true Folkets brede Lag med Himlens ubønhørlige Straf. »For de ugudelige er der ingen Frelse og Fred«, skal han raabe og gentage, saa det gjalder i Ørene paa dem. Alle de, som trodser den Højstes Lov, hvem de saa end er, skal trampes ned, hvis de ikke gaar i sig selv og giver Gud, hvad Guds er. Ja, han skal staa og advare, skønt han ved, at Folk vel hører, men ikke fatter; ser, men ikke indser; at han gør Hjertet sløvt paa dette Folk og dets Øren tunge og dets Øjne blinde; at kun en lille Rest bliver frelst, medens den store Hob selvforskyldt bliver onde Magters Bytte og Rov.

Hvor er det tungt at være Guds Talerør overfor den Slags Mennesker! Man forstaar, at Smerten herover piner Isaias meget, men man ser ogsaa paa Billedet, at den ikke kan overmande ham. Profeten er stærkere end alle Lidelser, som Jordelivet kan bringe. Hvorfor? Jo, han gaar med en Hemmelighed i sit Hjertes Lønkammer. Da han blev kaldt til Profet, lod Gud Herren ham kaste et Blik i Himlens evige Rige og skue Herlighedens Konge, Hærskarernes Herre. Han lod ham høre Serafernes Raab til hverandre: »Hellig, hellig, hellig er Hærskarernes Herre; al Jorden er fuld af hans Herlighed.« Dette Syn fyldte ham med saa usigelig stor Glæde og med et saadant Mod, at han paa Guds Spørgsmaal: »Hvem skal jeg sende? hvem vil være vort Bud?« af egen Drift svarede: »Her er jeg, send mig.« (Is. 6.) Siden hen blev det saa gentaget for ham, at netop den Lykke, Ære og Magt, hans Øjne havde set omkring Guds Trone, vilde den lovede Frelser engang give alle dem Del i, som bereder deres Hjerter til hans Komme og tager imod ham som ærbødige og lydige

Børn. I Bevidstheden om dette bukker Isaias ikke under, men vinder Sejrskransen i Livets Kamp. Tro paa Gud og Tillid til hans Salvede fører jo altid den svage, menneskelige Kraft til en Triumf over alle Fjender.

Skal vi ikke i den forestaaende Advents- og Juletid, naar vi i Messebogen læser et Afsnit af Isaias's Profetier, se hans Ord paa Baggrunden af den store Mands Liv og Gerning og atter føle, hvad han følte, da han skrev dem ned? Det er ganske sikkert, at vort aandelige Udbytte paa denne Maade vilde blive meget større end ellers.

F. K.

Bethlehemsvandring.

Julenat, Menneskehedens hellige Nat, Glædens og Fredens Fest, er lige fra Oldkirkens Tid med Forkærlighed blevet forherliget i den kristne Kunst. Saaledes har den fromme, østrigske Maler Joseph von Führich viet Christi Menneskevordelses Hemmeligheder, hans Fødsel og Barndom en særlig Cyklus, der er blevet kaldt »Der bethlehemitische Weg«, i Modsætning til Korsvejen.

I sit Skrift »Christliche Bilder« betegner Führich disse som Blomster, fremspirede af den betragtede Menneskesjæl, ligesom det er hans Opfattelse, at Menneskelivet kun er en Pilgrimsfærd gennem Jorderiges Elendighed til det forjættede Land, Himlen. Dermed er Nøglen givet til Forstaaelsen af Führichs religiøse Kunst, hvorover der hviler en vidunderlig Værdighed, som sælsomt griber den religiøse, dybttroende Beskuer.

Denne »Bethlehemsvej« eller »Jesu Barndomsvej«, der hører til Kunstnerens Ungdomsdrømme, men først kom til Udførelse, da han var over tres, er — som hele hans Kunst — som et Syn fra Paradiset, skabt af et Menneske, som undrende har betragtet Herrens Værker, og for hvem Kunsten er en Slags Gudstjeneste, der ved at løfte Sindet og give Ruin for ædlere Tanker vil lade Menneskeheden ane og stræbe mod det Hinsidiges Skønhed og Harmoni.

I

Jesu Menneskevordelse.

J. Führich.

Naar vi gaar denne Vej og ganske nær er Vidner til den hellige Families Liv og betragter de ophøjede Hemmeligheder, da er vi som Kvinden paa disse Billeder, der paa Livets besværlige Pilgrimsvandring — iklædt Pilgrimsdragt og med Troens Lampe i Haanden — et Øjeblik standser og beskuer det store Under og bagefter trøstigt kan fortsætte — trods Sten og Torne —, fordi hun har fornyet sine Kræfter ved Betragtningen af Christi Barndoms Hemmeligheder.

I.

Vi er i Nazareth i Marias uanselige Stue! Det hellige Øjeblik er inde, hvor Himmel og Helvede skælver i Forventning om Svaret paa Gabriels Hilsen og Budskab! Alt afhænger deraf, alle Slægters evige Lykke — og da Svaret lyder: »Se, jeg er Herrens Tjenerinde, det ske mig efter dit Ord!« — da fyldes Helvedes Aander med Skræk, thi de ser sig nu truede i deres Herredømme over Menneskene; men Himlenes Engle fryder sig over Skabningens forestaaende Forløsning fra Synd og evig Død. — Og Ordet bliver Kød! — Den Helligaand svæver ned i en Dues Skikkelse, der paa sine Vinger bærer Guds Søn som et lille Barn ned i Marias jomfruelige Skød. I sin Kær-

II

Jesu Fødsel.

J. Führich.

lighed til Verden strækker Gud Fader Armene ud og siger: »Drag ud, min Søn, for at forløse Menneskene,« og Sønnen, hvis Vilje er eet med Faderens, favner længselsfuldt Alverden.

Underet er sket! Maria bærer nu Verdens Frelser! Fulde af Andagt knæler vi ned og tilbeder Ham, hvis Kærlighed er uden Grænser; men med Ærefrygt betragter vi ogsaa Maria, som uden et Øjeblik Tøven stiller sig i Herrens Tjeneste og saaledes medvirker til Menneskenes Genrejsning. »Guds Moder, Jomfru Maria! Du fortjener al vor Kærlighed! Alle Jordens Slægter skal prise dig salig, og naar Aveklokken lyder, lad os da gribes af Længsel efter det forjættede Land, efter dig og din guddommelige Søn, medens vi som Engelen inderligt hilser dig: »Ave Maria« — —.«

II.

Efter Legendens, saaledes som vi finder det fremstillet paa dette Billede af Führich, var den hellige Josef paa Vejen mod Bethlehem opfyldt af det bedste Haab om at blive godt modtaget af sine Slægtninge. Vi ser ham derfor fuld af Glæde træde ind igennem Bvporten, men til højre paa Billedet gaar han, barsk afvist af alle, bedrøvet

bort, henimod en Klippehule, der tjener som Stald, og her bliver Gudmennesket født som det fattigste af alle Menneskebørn. Fattig, aah saa fattig ligger han der; men i Tro og Tilbedelse knæler Maria og Josef ned for som de første at hylde Verdens Fredsfyrste.

Knæl ned, kristne Sjæl, og lys, som Pilgrimmen paa Billedet, med Troens Lampe ind i Mørket derinde. Der ser du et Barn ligge i en Krybbe paa Straa. Du ser den overjordiske Glæde i det hellige Pars Ansigter. Selv Dyrene hylder Ham og bøjer sig for Ham, og til Hans Ære skyder Blomsterne frem. Thi her ligger den, der har skabt alt, Guds Søn i Menneskeskikkelse.

Pris ogsaa du Herren og bed:

Du lille Barn, som, spæd og svag, dog Frelsernavn skal bære,
Jeg glædes paa din Fødselsdag og synger til din Ære.

Var du som Barn paa Jord ej fød, da ventede mig en evig
Død;

Men du har bragt Guds Naade.

(Fortsættes.)

S. P.

For silde og for tidligt.

En Svensker — Katholik — kom til København. Han havde hørt, at København var en næsten katholsk By, og at man dér havde saa smukke Gudstjenester. Det var netop en Søndag. Han gik til en af vore Kirker — det var ikke paa Nørrebro; for dér kan man møde op med de allerhøjeste Forventninger uden at blive skuffet. Men han var nu saa uheldig at dumpe ind i en anden af vore Kirker — og blev dybt forarget. Gudstjenesten var højtidelig nok. Men den var flosset i begge Ender. Begyndelsen af Højmessens var den rene Folkevandring; først efter Offertoriet begyndte der at falde Ro over Publikum. Og i Slutningen! Hvis Brandvæsenet var kørt forbi med fuld Udrykning, og en havde raabt ind i Kirken: det brænder hos Hansens, havde det vist næppe kunnet fremkalde større Panik og Kirkeflugt, end da Præsten istemte sit uskyldige *Ite, missa est*, og Orgelet indledede til Salmen.

Denne Svensker har gjort de fromme Københavner-Katholiker blodig Uret. Det var et typisk Eksempel paa farisæisk Forargelse!

For det første maa det fastslaaes, at det absolut ikke — som Svenskeren mente — er de samme Mennesker,

der kommer for sent og gaar for tidligt. Og hertil kommer saa, at de alle og enhver har deres meget vægtige og tvingende Grunde til henholdsvis at komme for sent og gaa for tidligt.

Der er dem, der bor en Mils Vej fra Kirken — og af dem kan man vel ikke forlange, at de skal komme i rette Tid! Nogle er saa fattige, at de ikke har Raad til at tage med Sporvognen. En har taget en Taxa, men Bilen kørte mod en Lygtepæl. Passageren slap uskadt, men kom naturligvis for sent. Der maa have varet noget i Vejen med Raadhusuret den Morgen, for det plejede »han« (eller »hun«) at rette sig efter — og kom for sent. Lige da Familien skulde af Sted hjemmefra, brød der en Regnbyge løs, saa man maatte vente, til Regnen var stilnet lidt af.

Og de fleste af dem, der kom for sent, var selvfølgelig Folk, der allerede havde været til en tidligere Messe, hvor de havde modtaget den hellige Kommunion. Vi maa vel unde dem en lille Taar Kaffe, selv om de saa kommer lidt for sent til Højmessens.

Og saa ved Messens Slutning! Den ene skal med Toget, og det venter ikke. En anden skal til Generalprøve, og dér bliver Dørene lukket, saasnart Prøven er begyndt. En tredje skal lave Mad, og Middagen skal begynde paa Klokkeslæt.

En kan Latin og har taget Præstens *Ite, missa est*, »Gaa, nu er det Bortsendelse«, bogstaveligt — det har han vel Lov til. En er forkølet og kan dog alligevel ikke synges med i Salmen.

Nu maa den gode Svensker dog snart kunne forstaa, at man her i Kongens København ikke kommer for sent af Dovenskab, Sløseri eller Ligegyldighed med Gudstjenesten.

Havde han blot set paa dem under Messen, havde han opdaget, hvordan disse Mennesker anstrengte sig til det yderste for at være fromme, for ligesom at indhente det forsømte eller bøde paa det tabte. Alene det, at de overhovedet valgte Højmessens og ikke en »stille Messe«, bør paaskønnes. Det var ikke, fordi Højmessens er den seneste Messe (og det trods alt dog er rart at faa Kaffen serveret paa Sengen Søndag Morgen), men de kunde ikke tænke sig Søndagen uden Højmesse — i det mindste en Stump af en Højmesse.

Og Svenskeren skulde bare have lagt Mærke til, hvorledes de, der kom for sent, og ligeledes de, der gik for tidligt, gjorde sig al tænkelig Umage for ikke at forstyrre mere end højst nødvendigt. Hvorledes en hel Del — af medfødt Beskedenhed — valgte Tolderens Plads helt nede ved Indgangen (eller Udgangen) og i Stedet for at sidde i

en Bænk nøjedes med at læne sig op mod den haarde Væg eller en Pille.

Det kedelige er kun, at hvor gode end Undskyldningerne er, gaar det ud over Gudstjenestens Skønhed — og det var det, der forargede Svenskeren. Og saa er man, baade ved at komme for sent og ved at gaa for tidligt, i rigtig daarligt Selskab. Det var som bekendt de fem taabelige Jomfruer, der kom for sent til Brylluppet og fik at høre: »Jeg kender eder ikke«. Og var det ikke Judas, der gik for tidligt fra den første Nadvergdustjeneste?

A. Menzinger S. J.

Kulturkampen i Spanien.

Revolutionens Frugter. Da den spanske Republik den 15. April fejrede sin første Aarsfest, var der intet at mærke af Begejstring i de brede Lag. Det jævne Folk plejer jo at bedømme en Regering efter Erhvervsforholdene, og disse har forværret sig betydeligt siden Monarkiets Fald. Revolutionen bragte Økonomien i Uorden, men magtede ikke at ordne den igen endsige forbedre den. De store Løfter, som vandt den republikanske Sag saa mange Stemmer, er ikke blevet indfrieede.

Kun paa det religiøse Gebet udfoldede Staten en livlig og desværre skadelig Virksomhed, saa man for fuld Alvor kan tale om en Kulturkamp, der føres mere eller mindre aabent. Dog er der næppe Tvivl om, at det store Flertal af det spanske Folk ikke er indforstaaet med den radikale Kirkepolitik. Nogle Dage før Republikens Aarsfest udtalte kendte Republikanere sig skarpt imod den. Lerroux udbrød i Ciudad: »En Ændring i Politiken er paakrævet; man har ingen Ret til Kirkefølgelser; de, som mener at kunne udslukke den religiøse Følelse ved at forfølge det Kors, som er fæstnet i vor Stammes Hjerte, endog hos Ikketroende, er de reneste Idioter.« Maura erklærede i Salamanka: »Det er en stor Fejltagelse at ville regere uden at huske paa, at Spaniens Folk i sit overvejende Flertal er en katholsk Nation; en stor Fejltagelse, som efterhaanden aabner Døren for en brodermorderisk og ørkesløs Kamp.«

Kirkefjender ved Arbejdet. Siden har de indre Forhold i Spanien forværret sig, især i kirkepolitisk Henseende. Lovgivningen og Forvaltningen gaar i en Retning, der maa krænke alle Katholiker paa det dybeste. Præsidenten Alcala Zamorra lykønskede ganske vist den h. Fader til hans Navnedag med følgende Telegram: »Jeg beder

Deres Hellighed modtage de ærbødigste Lykønskninger paa Deres Navnedag«, og han synes overhovedet at lægge Vægt paa at blive anset for en god Katholik. Det hindrer ham dog ikke i at sanktionere Samvittighedsknægtelsen i alle Former.

Ægteskabslovgivningen blev under Brud paa de dertil sigtende Konkordatsbestemmelser nyordnet paa radikal-kirkefjendsk Vis. Der findes ingen Militær-sjælesorg mere. Kirkegaardene har Staten lagt sin Haand paa: ingen maa begraves efter katholsk Ritus, saafremt han ikke har underskrevet en lovformelig Erklæring derom. Der gives Borgmestre, som ikke taaler religiøse Symboler paa Hospitalet og erklærer Begravelser for politiske Demonstrationer. Andre forbyder Klokkeringning fra Kirkerne eller forlanger hver Prædiken forelagt for den civile Myndighed. Andre igen er paa Jagt efter Smykker og religiøse Symboler, saasom smaa Krucifikser og Medaljer, og straffer alle genstridige med Pengebøder. Særlig langt vovede Guvernøren af Valencia sig ud; han idømte to Kvinder en Bøde paa 250 Pesetas, fordi de i deres Privathuse havde afholdt en Novene til den h. Antonius. Alle Vegne er der altsaa Kræfter i Gang, som sandelig ikke tilstræber Kirkens Vel. Mens hvert Forsvar for Religion, Familie og Ejendom fra katholsk Side støder paa Magthavernes alvorlige Modstand, tør Kirkens Fjender udfolde deres fordærvelige Virksomhed efter Behag. Intet belyser Tilstandenes Uhyggelighed bedre end Statistiken over de ødelagte Kultusbygninger i det sidste Aar. Ifølge en Meddelelse fra Madrid er 54 Kirker og Klostre gaaet op i Luer, og 77 blev plyndrede af Pøbelen, mens Regeringen ikke hindrede dem deri, eller aabent favoriserede Ødelæggelserne.

General Sanjurjos mislykkede Oprørsforsøg havde intet at gøre med Kirken, alligevel benyttedes det til at ramme kirkelige Kredse saa eftertrykkeligt som muligt. Talrige frisindede Blade i Spanien og i Udlandet gjorde straks Biskopperne og Kirken ansvarlige for denne Revolte, og dog drejede det sig kun om et daarligt forbedret Kupforsøg af nogle Generaler og Officerer, der staa Kirken fjernt og handlede stik imod Kirkens Raad om at bevare Freden og ikke bruge Vold. General Sanjurjo selv er alt andet end »klerikal«; for Retten erklærede han at have haft Kabinettet Azanas, men ikke det republikanske Regimes Fald til Hensigt. Det var jo i sin Tid ogsaa ham, der som Kommandant over den 30,000 Mand stærke »Guardia Civil« (i April 1931) muliggjorde Republikens Sejr ved sin venlige Holdning overfor Oprørerne.

Men nu blev alt katholsk gjort fordægtligt og den læmningsløse Pøbel igen sat paa Kirkens Spor, saa den for

frem mod Kirker og Klostre, uden at Politi eller Brandvæsen greb ind. En Del ubehagelige katholske Aviser blev undertrykt, bl. a. »A B C«, »El Debate« og »Informaciones«, for saaledes at berøve Oppositionen Mulighed for at henvende sig til Offentligheden. De meget talrige Fængslinger ramte for en stor Del katholske Lægførere, der var ganske uden Del i Militærrevolten.

Uretfærdighed, som skal blive Lov. Imidlertid vil man ikke engang lade sig nøje med alle disse Fjendtligheder mod Religionen. Et Lovforslag er blevet oplæst i det spanske Parlament, hvis faktiske Bestemmelser gaar ud paa at kneble den katholske Kirke i Spanien. Hverken Stat eller Kommune skal i Fremtiden have Lov til at understøtte Kirker eller religiøse Foretagender. Derimod skal al Kirkens Ejendom gøres til »offentlig, national Ejendom«, som overlades Kirken til Kultusformaal, saafremt Staten ikke overfører den til andre Formaal, naar »Nødvendigheden« kræver det. Især skal det gaa ud over Ordener og Kongregationer. De maa ikke blot afholde sig fra al politisk Virksomhed, de maa heller ikke beskæftige sig med Handel, Industri eller Landbrug, og da ogsaa enhver Art af Undervisning bliver dem forbudt, maa man saa smaat spørge, hvad de da skal eksistere af og for. Og dette forsøger man i et Land, som skylder Kirken alt muligt godt. »De Herrer elsker Friheden saa vidt, at de tager sig Friheder med den.«

Krigen mod Jesuiterne i Spanien. Den spanske Avis »Los Hijos del Pueblo« offentliggør et Interview med Præsidenten for Konfiskationskommissionen, Don Demofilo de Buen. Han indrømmede, at de spanske Jesuiter forberedte 7000 Elever til Universitetsstudier paa deres Kollegier, og at de har undervist ca. 27000 Elever paa deres Folke- og Fagskoler. Listen over de inddragne Ejendomme udviser bl. a. 40 Kirker med tilhørende Klostre, 8 Universiteter og Instituter for den højere Undervisning, 21 Kollegier til Forberedelse til Universitetsstudier i Theologi og Filosofi, 6 Noviciater, 2 Observatorier, 5 Exerctiehuse og endnu fem andre Ejendomme, som skal tilhøre de portugisiske Jesuiter. Ellers fandt man kun ca. 300,000 Pesetas i rede Penge og flydende Midler, og overfor dem stod ca. 10 Mill. i Hypoteker. Ordenen talte 2865 Medlemmer i Spanien og 263 i Missionerne. Kommissæren sluttede med den Forsikring, at Konfiskationen ikke betød noget Anslag paa den katholske Samvittighed og klagede over, at Jesuiterne allerede var i Færd med at stifte nye Skoleinstitutioner og Foreninger, som paastod at være de egentlige Ejere til de konfiskerede Værdier.

Fejl og Forsømmelser fra vor Side. P. Becher S. J. opgiver i »Stimmen der Zeit« nogle af Grundene til, at Kirken i Spanien i den Grad kunde blive ydmyget af sine Fjender. Man var i mange Henseender for traditionsbunden og bange for at betræde nye Veje. Man støttede sig for meget til det bestaaende Kongedømme. Vel fandtes der storslaaede Præstationer og Arbejdsydelser, men Forudsætningerne svarede ikke mere helt til Virkeligheden. En vis Mistro gjorde sig gældende overfor de unge Katholiker, der søgte at bygge den spanske Katholicisme op paa indre Kraft. En af Spaniens bedste Førere er D. Angel Herrera, som ogsaa leder »El Debate«. Han forstod at uddanne en helt ny Stab af Medarbejdere, der nu efter Kirkefjendernes Mening er den egentlige Magt paa katholsk Side. Regeringen bereder derfor ogsaa hans Parti: Accion nacional alle mulige Hindringer. Dybt tragisk er det nu, at netop Herrera i lang Tid afvistes af Kardinal-Ærkebiskop af Toledo, Segura, der paa sin Side var en ligesaa fremragende som ydmyg Kirkefyrste. Kardinalen erkendte ganske vist tilsidst sin Fejltagelse og vilde saa stille hele sin store Personlighed i den nye Sags Tjeneste, men da blev han landsforvist af Regeringen. I Sjælesorgen fulgte man heller ikke altid gode og fornuftige Metoder. Al Aktion bar mere eller mindre Frivillighedens Præg. Ordenskirker var i høj Grad, Sognekirker i altfor ringe Grad Midtpunkter for det religiøse Liv. Man stolede altfor meget paa en vis jævn Gennemsnits- og Følelseskatholicisme, og Prædiken og Katekese forsømtes ofte. Den kristne Karitas bragte betydelige Ofre, men der var Mangel paa System og Uddannelse.

Man maa haabe, at Stormen, der nu gaar hen over Spaniens gamle og hæderkronede Kirke, kun fælder alle hule og faldefærdige Stammer, for at den unge, friske, grønne Skov kan udfolde sig desto kraftigere. Gudløshedens Misgerninger vil sikkert ruske mange Katholiker op.

Overalt i Landet blev Jesu Hjerter-Festen i Aar fejret saa straalende som aldrig før. I alle Byer, særlig i Madrid og Barcelona, var de fleste Huse smykkede. Lad os bede for vore Trosfæller i Spanien, som har skænket Kirken saa mange store Sønner og Døtre, for at Kirkestormen og Kulturkampen kun maa hjælpe dem til et stærkere, renere og sundere Trosliv.

— z.

Dr. Ignaz Seipel.

(Sluttet.)

5. Karaktertræk.

Et fremtrædende Træk i hans Liv er hans store Fordringsløshed og det, at han ikke interesserede sig for jordiske Goder. Alle hans Ønsker maatte man, selv under hans Sygdom, gætte sig til; selv ytrede han aldrig noget Ønske. Fik han Gaver, saa modtog han dem med taknemmelig Glæde, men man mærkede paa ham, at i næste Øjeblik var det glemt.

Stor var ogsaa hans Sparsommelighed. Da han i Trængselsaarene boede i et Institut, som havde mange Beboere, tillod han absolut ikke, at hans Værelse blev opvarmet i de kolde Vintermaaneder, skønt han allerede den Gang var svagelig, men han sagde: »Nej, naar de andre ikke har Kul til at tænde op med, vil jeg heller ikke have Varme.«

Dr. Seipels store Velgørenhed er bekendt. Man kan sige, at han gav næsten alt bort, saa at der mer end een Gang intet var tilovers til ham selv, og engang maatte han en hel Vinter igennem gaa med en temmelig slidt Frakke, fordi han ikke havde tilstrækkeligt til at anskaffe en ny. — Da Chefredaktør Dr. Funder efter Seipels Hjemkomst fra Palæstina (1931) mildt bebrejdede ham, at han havde gjort Rejsen saa forceret, svarede Dr. Seipel med et fint Smil: »Der var saa dejligt i Emmaus Paaskemandag. Og jeg havde længtes saadan efter det. Og ser du, naar man foretager en Rejse, maa man indrette sig efter sine Pengemidler. Og de rakte ikke til mere end een Dag i Palæstina. Ganske vist blev der meddelt mig, at Passagerselskaberne vilde indrømme mig store Begunstigelser. Men det vilde jeg ikke tage imod. . . »Denne Mand vilde selv i sin Fattigdom opretholde den tidligere østrigske Forbunds-kanslers Værdighed.«

Hvad der viser hans Sjælsstorhed i et saa herligt, klart Lys er, at han altid tilgav alle Fornærmelser, og at hans Tro paa Menneskene aldrig svigtede. Atter og atter sagde han: »Menneskene er alle gode, og hvis de ikke er det, saa er det, fordi de er ulykkelige.« Hvor hjerteligt lyder ikke det Telegram, som han den 26. Juli d. A. sendte til den ligeledes alvorligt syge, politiske Modstander, Dr. Schöber: »Fra Sygeseng til Sygeseng rækker jeg Dem Haanden. Maatte GUD snart skænke Dem Sundheden tilbage.«

Endnu meget smukt kan fortælles om, hvor gerne Dr. Seipel udøvede sine præstelige Funktioner ude paa Landet og blandt Smaafolk, f. Eks. ved Brylluper. Og hvor gerne og indtrængende han prædikede. Ved et Jubi-

læum i Wiens Præste-Kongregation holdt Prælat Dr. Seipel i Overværelse af Kardinal Dr. Piffel og talrige Præster en hjertelig Festtale over Salmen »Fra Dybet raaber jeg til Dig, o Herre«, med Henblik paa Maria, vor Herskerinde, og den Dag i Dag mindes Tilhørerne denne gribende Maria-Prædiken. En Gang oplevede han en ganske særlig Glæde i Anledning af en Prædiken, som han holdt i Wiens Universitetskirke ved Festen for den allerede dengang højt ansete Kardinal Robert Bellarmins Saligkaaring, idet han af Jesuitergeneralen modtog en smuk Bellarmin-Relikvie.

Var Dr. Seipel ogsaa nervøs?

Man kender 3 Tilfælde: nemlig, da Kejser Karl foretog sin første Rejse til Ungarn, desuden Aftenen den 15. Juli 1927, og en Søndag Eftermiddag i Genf i Efteraaret 1927, hvor han paa Grund af Skibsforsinkelse paa Genfersøen løb Fare for at komme for sent til det anmeldte Besøg hos den franske Minister Briand, men dog naaede frem i rette Tid. Hvorledes ytrede hans Nervøsitet sig? Om det 3dje Tilfælde ved vi intet bestemt, men derimod om de to andre. Ved Bordet plejede Dr. Seipel gerne at blade i illustrerede Bøger og Tidsskrifter; men begge de nævnte Dage gjorde han det ikke. Kun paa denne Maade viste hans Nervøsitet sig. Og endskønt han hin sørgelige 15. Juli maatte vækkes Kl. 11^{1/2} om Natten paa Grund af et Ilbrev fra Borgmester Seitz, var han næste Morgen fuldkommen rolig og forberedt paa at celebrere sin Messe, da man meget tidlig hentede ham dertil, fordi den Præst, som skulde have læst Messe før ham, var bleven syg, og Søstrene ikke havde faaet læst Messe eller modtaget Kommunion. Dr. Seipel celebrerede roligt og andægtigt, hvorpaa han som Forbundskansler gik den 16. Julis tunge Prøvelser i Møde. (Oprørsforsøget i Wien.)

»Vi har nu i et helt Decennium betragtet Kanslerens Billede, naar han daglig efter de trykkende Regeringspligter helligede sig Opfyldelsen af sit Præstedømmes Pligter. Fra Parlamentet kørte han til Landsretten for at prædike for Fangerne og bringe de frafaldne tilbage til den rette Vej. Fra Ministerraadet ilede han til »Jesu helligste Hjertes Tjenerinder«s Kloster, hvis Superior han var, for at foretage en Iklædning eller modtage Profes-Løfter og samtidig i hjertegribende Ord tale om Ordenslivets Skønhed. Han har kendt og elsket dette Ordensliv. Hans 2 Værelser i Klosteret i Keinergasse var ikke større end mangan Munkecelle. Paa Rejser tog han, saavidt muligt, altid Ophold i Klosteret. I »Jesu Hjerter Søstrene«s Ordensanliggender rejste han i Udlandet som enhver anden Ordens-Sjælesørger.

Hans største Interesse var Opgaverne i Caritas socialis, hvis ganske særlige Værdi til Lindring af den religiøse, sædelige og legemlige Nød han erkendte. Hver 4. Søndag i Maaneden prædikede han for »Caritas socialis-Søstrene« og celebrerede den h. Messe for dem.«

(Reichspost.)

Med fuld Berettigelse priste Forbundskansler Dr. Buresch den Afdøde,

»som var et lysende Forbillede for os, et flammende Minde for os alle i de nuværende mørke Tider.«

Ved J. D.

Gavtyvepastoren.

Tal-Verlag i Köln har udsendt en Almanak, som vil ægge til Daad og ikke blot underholde ved at fortælle om forskellige katholske Virkefelter. Nedenfor nogle Træk fra Straffefangernes Verden.

»Gavtyvepræsten« har det godt, mener mange af mine Kolleger. Hans Faar bor alle pænt samlet, Dør om Dør. De stjæler ikke, gaar i Seng med Hønsene, og de unge Mænd ser ikke paa nogen Pige. Hvem kan vel have det bedre end en Fængselspræst?

Tilfældet er nu lidt anderledes. Korset tynger haardt, mange bitre Mandstaarer grædes, og hvem føler sig ikke berørt deraf! Et moderne Fængsel! Tykke Mure! Tunge Døre! 600 Mennesker lever her Side om Side, og dog er her en dump Ro. Man kan gyse!

Disse Mennesker synes at være fra en anden Verden, og dog er det Mennesker af Kød og Blod som vi! Med vore splittede Sjæle! Er vi mon bedre? Vi er ikke bedre; men vi har det bedre! Blev bedre opdraget, bedre bevogtet! Udsattes ikke for Forførelse! Vi havde lykkeligere Forhold.

Lad os hurtigt gaa igennem et Par Celler, men stil Dem til Side, saa at Drengen taler frit ud.

»Goddag, min Ven, er der noget nyt?« — »Hr. Pastor. Sidste Søndag, da De talte om den trofaste Fader, blev jeg rasende paa min Fader. Det er hans Skyld, at jeg er her! Han drak alt op, Mor maatte vaske og vaske og fik dog Klø — og jeg voksede op paa Gaden, kom under Værgeraadet, løb derfra, stjal for at leve — og nu — —. Havde min Fader været anderledes, var jeg aldrig kommet i Fængsel.«

Næste Celle! Den unge Mand, der ser godt ud, ken-

der jeg næppe. Han kom i Gaar. »Lever Deres Forældre?« — »Aah, mine Forældre har jeg næsten ikke kendt. Knap var jeg født, før de lod sig skille. De giftede sig snart igen med andre. 14 Aar gammel kom jeg væk fra min Moder og i Lære — blev afskediget — ingen havde Brug for mig. Jeg lejede et Værelse — og Resten kan De vel tænke Dem. Jeg kom sammen med et letsindigt Pigebarn, og for at tilfredsstille hendes Luner — har jeg stjaalet.«

Nu til Mændene! Nr. 207. Det gør mig ondt for ham! 4 smaa Børn! Hustruen holder daarligt Hus! Arbejdsløs! Elendighed! Understøttelsen kunde først faas 3 Dage senere. — Saa gjorde han Indbrud og stjal nogle Høns. Da han et Par Gange allerede har faaet mindre Straffe, er han nu fængslet for mange Maaneder. Han hentæres i Bekymring for Familien!

Tidens Nød skylder jeg mange af mine Sognebørn! Og havde disse blot haft bedre Kærester og Hustruer! Her kan De faa at vide, hvad en slet Kvinde betyder for en Mand! Tro ikke, at jeg derved frakender disse Mænd deres Skyld — men derom taler vi i ensomme Stunder i den snævre Celle.

Fangerne glæder sig, naar Præsten besøger dem, og har Tillid til ham — ogsaa de, der først spottede; thi de mærker, at han føler med dem. Hver Uge er der Religions-time, og kun faa mangler. Her doceres ikke; men fra Væddeløb og Boksekamp glider Talen let over til Selv-overvindelse.

Søndag Morgen har vi Fest. Kirken er smukt pyntet af egen Gartner (en Fange naturligvis), og Hundreder af Mænd synger de gamle Kirkesange, der minder om Ungdom og Hjemstavn og kalder det gode frem. Prædikenen paahøres med saa spændt Opmærksomhed, at Prædikan-ten ofte selv bliver grebet. Jordbunden er tit frugtbar, og denne Time giver mange Mod og Kraft.

Hele Ugen melder nogen sig hos Præsten, og han maa hjælpe, saa godt han kan, hvad enten det gælder et Trøstens Brev til en sørgende Moder eller en meget slem Tandpine, der kun kan gaa over ved Hjælp af Skraatobak. — Skuffelser gives der ogsaa. Hvilken Præst har ikke det? Men dog er jeg glad for, at jeg er hos mine »Gavtyve«.

Aldrig gaar jeg gennem den nærliggende Storbys Gader, uden at gamle Sognebørn hilser venligt paa mig; thi ogsaa mine kender Taknemmeligheden.

Stephan Berghoff,
Fængselspræst.

En fejl opgivet Adresse.

Af P. Abels Livserindringer.

Jeg maatte engang tilbringe Ferien i Ebensee sammen med nogle af Eleverne fra Kalksburg. Denne Lejlighed benyttede Kapellanen hos den blinde Sognepræst til at gøre en længe planlagt Rejse til Lourdes.

En Søndag efter en tidlig stille Messe kom et Bud ind i Sakristiet med den Besked, at der blev bedt om Døds-sakramenterne til en meget syg Kone, der boede en lille Tiines Vej fra Ebensee i en lille Flække, som bestod af nogle faa Huse. Jeg begav mig straks paa Vej stolende paa, at min Ministrant vidste Besked. Ankommen til Flækken spurgte vi ved det første Beboelseshus, om det var her, at den syge Kone laa. En Mand, der sad paa en Bænk udenfor Huset, svarede barskt uden at se op: »Ja, hun ligger derhenne ved Stalden. Hvem har sendt Bud efter Dem?« Sammen med Ministranten traadte jeg nu ind i den angivne Stue — nej, et mørkt Hul. En skeletmager Morlil rejste sig op fra sit Straaleje, og med glædestraalende Øjne sagde hun: »Ih, Hr. Pastor, hvorledes kommer De her? Min Svigerson og Datter har sikkert ikke tilkaldt Dem; de lader den gamle Mor omkomme og dø uden Sakramenterne. Gud Fader selv har sendt Dem.« Efter den hellige Handling begav jeg mig paa Hjemvejen med Tak til Gud, fordi jeg havde truffet den døende endnu i Live. Ligesom jeg vilde tage Rochetten af i Sakristiet, kom det tidligere nævnte Bud for anden Gang tilsyne og skulde spørge, hvorfor Præsten lod saa længe vente paa sig. »Jeg har jo lige været der,« svarede jeg. »Nej, Hr. Pastor, De var i Nabohuset.« Nu forstod jeg, at det var Guds Forsyn, som ikke havde villet lade den gamle Morlil dø uden at faa den sidste Trøst. Jeg begav mig ufortøvet atter paa Vej, og det var over Middagstid, da jeg for anden Gang kom hjem. Begge de syge døde om Eftermiddagen.

NYE BØGER.

Johannes Jørgensen: Italiensk. 148 S. Kr. 4,75.

Paa en af Hylderne i mit Arbejdsværelse ligger der nogle gamle Mapper med Fars Skitser. De bedste har vi længst sorteret ud, og de hænger paa Væggen. Men der er mange tilbage, baade Tegninger og smaa Malerier, der er færdige Billeder, og der er nogle, som aldrig blev gjort

færdige, men som blot ved deres Linier og maaske ved et lille Ord eller et Navn nedenunder vækker Minder — ikke om det, jeg selv har oplevet, men Minder om det, Far fortalte os, da vi var smaa. — Den samme Følelse er det, som griber mig, naar jeg i disse Dage har haft Johannes Jørgensens nyeste Bog i mine Hænder. Det er ikke noget stort Værk, Johannes Jørgensen her har udsendt, men det er en lille Bog, som vækker store Minder. Har Johannes Jørgensen allerede ved sin rige Produktion aabnet Øjnene for det store og skønne i Italien, saa er det, som om han nu igen vil vække de store smukke Minder, der ligger skjulte i vor Bevidsthed. Navne som Toscana, Siena, Assisi, Tiberfloden, Carceri og ikke mindst Rom vækker en Verden af Minder hos os alle, som næsten udelukkende gennem Bøgerne kender Landet syd for Alperne. Men Johannes Jørgensens smaa Skitser er mere end dette. Der er nogle, som er farvebelagte, og andre er kun af faa, men fine Streger; der er livlige, ja morsomme smaa Hændelser, og der er dybe, alvorlige Skildringer, som ikke kan andet end ryste alle os op, som lever i en stærkt materialistisk Tid. Der er noget ganske ejendommeligt over Johannes Jørgensens nye lille Bog. Den bringer slet ikke noget Nyt, men det er dog en Bog, som man i en stille Stund vil gribe til for blot i faa Øjeblikke at vandre sammen med Forfatteren i det Land, som han bedre end nogen anden herhjemme kender, og som vi alle dybest inde har et stort Ønske om at lære mere og mere at kende. Derfor er Johannes Jørgensens nyeste Bog ogsaa en kærkommen Julegave til saadanne, som allerede har lært ham at kende gennem de store Bøger, men maaske ogsaa for dem, som vil have en lille Smagsprøve, før de tager fat paa de store dejlige Helgenbiografier. Det skal endnu nævnes, at For- siden er prydet med et fint lille Billede fra det beskedne, fattige Franciskanerkloster i Carceri, og dette giver ydermere den, som ser Bogen, Lyst til at kende dens Indhold.

Knud Ballin.

Marcus Lauesen: En Mand og hans Fjende. 229 S., Kr. 5,50.

Denne Bog handler om en Mand Rasmus, der som 12-aarig har været udsat for et saa paagaende Vækkelsesforsøg af en Missionær, at han er blevet et aandeligt Vrag. Han, som har været theologisk studeret, er nu blevet Vejmand i sin fædrene Landsby efter et frugtbringende Ophold paa en Drankeranstalt.

Imidlertid kommer den Missionær, der har ødelagt hans Liv, til Landsbyen. Rasmus forgriber sig paa ham og føler sig straks rolig og befriet, men kun for en kort Stund. Det bliver først efter at han med Missionæren har haft en

Samtale, der former sig som et voldsomt Opgør med Indre Mission, at han faar Klarhed i sit Sind, og han drager med Biblen i Lommen bort for at begynde sit Liv forfra.

For den katholske Læser vil dette kun have beskuende Interesse. Den Berigelse, Bogen vil bringe ham, ligger kun indirekte i dens antimissionske Tendens.

Der er over dette Værk en egen Stil, en stille, hverdagslig og livstro Tone, som er fremkaldt derved, at vi gennem hele Værket bliver ført ind i Livet ved Betragtninger af Bogens Personer, hovedsagelig af Rasmus. Hvor mesterligt er allerede ikke det første Kapitel. Vi følger Rasmus fra han ved Daggry ser ud af Døren, og vi fanges straks ind i Vejmandens Liv og Virke: »En Vinterregn, som kommer saa pludseligt, er af det onde; den lægger sig i alle Lavninger og gør Ulykker.« Da han senere ser ud, »føler han sig glad, bare fordi det er holdt op med at regne og dog er Tø — — og det er godt med en lille Glæde til imorgen.« Med dette er vi ved noget af det værdifuldeste hos M. L. Han ved, at den graa Hverdag ejer Liv og Værdier, tilsyneladende Ligegyldigheder, der faar Menneskesindet til at lyse i stille Glød af Glæde og Taknemmelighed. Vi ser det hos den fattige, trofaste Line, Rasmus' gamle Barnepige, der med det moderlige Sinds fine Instinkt kommer ned til ham i Middagsstunden, da hun ser, at den ellers saa sløve og ligegyldige Mand gør rent i sit Hus. Den gamle Line vil staa uforglemmelig for os i sin uselviske Kærlighed og fintfølende Æmhed, en Kvinde, »fattig i Aanden«, men rig af Sind. Og hendes selvforglemmende Kærlighed giver den ellers af Angst saa forkuede Rasmus en fredfyldt Stund. I Line ser vi da ogsaa det, som kunde sættes som Motto over denne Bog: Dømmer ikke! Lad Retfærdigheden være Guds Sag, Barmhertigheden Menneskenes.

Niels Borre.

Owen Francis Dudley: Munken.

I Løbet af denne Maaned udsender Martins Forlag en Bog, der ikke uden Grund vil vække Opmærksomhed paa vort hjemlige Bogmarked, idet den i Romanform behandler flere af vor Tids mest brændende Spørgsmaal — belyst fra katholsk Side. Bogen er skrevet af den engelske katholske Præst, Rev. Owen Francis Dudley, og hedder »The masterfull monk«, paa Dansk slet og ret: *Munken*.

Da jeg tilfældig løber paa Bogens danske Oversætter, Lærer ved Sct. Knuds Skole, cand. phil. H. K.-Hafstrøm, benytter jeg Lejligheden til at faa min Nysgerrighed tilfredsstillet og retter et Par Spørgsmaal:

— Kender De noget til Forfatteren af »Munken«?

— Father Owen Fr. Dudley er Konvertit fra 1915 og

er en meget interessant Personlighed, der foruden sit store Arbejde som Sjælesørger, Taler og Prædikant, har faaet Tid til at skrive en Trilogi, hvoraf »The masterfull monk« er det sidst udkomne Bind. Bøgerne har baade i England og Amerika haft en forrygende Sukces, er udkommet i mellem 40 og 50 Oplag, og alle Anmeldelser har været straalende.

— Sig et Par Ord om Bogens Indhold!

— Jeg vil nødig røbe noget af Bogens Indhold, men saa meget vil jeg dog sige, at den er spændende som en Wallace, samtidig med at den har Egenskaber, der hæver den saa højt over den almindelige Underholdnings-Roman, at dens Forfatter i flere Anmeldelser nævnes i samme Aandedræt som de tre store: Knox, Belloc og Chesterton.

— Det lyder jo ligefrem sensationelt. Mener De, det er en Bog for Ungdommen?

— Ja! Baade for de ganske unge, der vil nyde den »spændende« Bog og for de lidt ældre, der under en fængslende Form faar Stof nok til at staa fuldt bevæbnet overfor ethvert Angreb paa os Katholiker fra det moderne Hedenskabs Side. Ungdommen vil ogsaa forstaa at værdsætte, at Father Dudley deltog i Verdenskrigen paa fransk og italiensk Side og dér blev saaret. De ser altsaa, at han er, hvad man kalder: et rigtigt Mandfolk!

— — — Saa vidt Oversætteren. Det vil altsaa være klogt for enhver ung Mand og Kvinde at anskaffe sig »Munken«, inden de ældre har købt hele Oplaget, hvad der bør ske hurtigt, naar vi endelig har den sjældne Chance at stifte Bekendtskab med en ny straalende Stjerne paa den katholske litterære Himmel.

Laur. Andersen.

Fra Hovedstad og Provins

Monsignore Clemens Storp †.

Ved Redaktionens Slutning erfarer vi, at Pastor Cl. Storp er afgaaet ved Døden i Ahaus, 78 Aar gammel. R. i. p.

Kolding. St. Michaels Sogn. Som det vil være Ugebladets Læsere bekendt, blev Msgr. Olrik den 3. Okt. udnævnt til Sognepræst i Fredericia, og i Monsignores Sted blev Pastor Rijckevorsel Sognepræst i Kolding. Søndag den 16. Okt. holdt Monsignore sidste Gang Højmesse og Andagt i sit gamle Sogn. I Prædikenen om Formiddagen og ved Aftenandagten dvælede han ved de mange Minder, han tog med sig fra Kolding, og de mange Baand, der nu maatte brydes,

og det føltes af alle i Kirken, at der bankede et varmt Hjerte bag de talte Ord, der udløstes i hjertelig Tak til Gud og til St. Michaels Menighed for de ni Aar i Kolding.

— I Dagene fra 14., 15. og 16. Oktober holdtes en Basar for Tilvejebringelse af Midler til Anskaffelse af Siddepladser til Skolesalen. Basaren holdtes indenfor Menighedens Rammer, og dens Overskud var ca. 400 Kroner, et meget tilfredsstillende Resultat. Basarens Afslutningsaften, Søndag, holdtes Afskedsfest for Monsignore; ogsaa Pastor Rijckevorsel var nærværende. Aftenens Hovedtaler fremhævede, hvad Pastor Olrik havde betydet for Menigheden i de forløbne ni Aar. Han nævnedes Opførelsen af St. Hedvigs Klinik, denne store, smukke Bygning ved Siden af Domhuset, Skolens Udvidelse til Naboejendommen, Opførelse af Halvtag og Cyklehus i Skolegaarden, Gymnastiksalens Udvidelse, Skolens Vækst fra 20 til 70 Børn, Orgelpulpiturets Udbygning, saa der nu er Plads til 30 Personer mod 6 tidligere, og foruden alt dette kommer alle de Værdier, som kun Gud kender. Monsignores Virksomhed i Kolding efterlader Minder, og synlige Minder, der altid vil nære Taknemligheden til ham hos St. Michaels Menigheds Medlemmer.

Søndag den 6. November blev Pastor Rijckevorsel højtidelig indsat i Embedet (af Mgr. Olrik, der var kommet til Stede fra Fredericia) under det sædvanlige Ceremoniel. Fra Præsteboligen førtes Sognepræsten til Kirken af Ministerer, hvidklædte Piger, Forvaltningsraadet og Monsignore, der ved Indgangen overrakte ham Nøglerne til den laasede Kirkedør. Da Processionen var naaet til Alteret, sang Menigheden »Veni Creator«, og den nye Sognepræst overtog Døbefont, Skriftestol, Alter og Tabernakel samt Prædikestol, hvorfra han oplæste Evangeliet om den gode Hyrde og meddelte sin præstelige Velsignelse. Efter Messen aflagde de fleste af Menigheden en Lykønskingsvisit.

I Dagens Anledning var Kirken smukt pyntet med Granguirlander og Bannere, et stort Arbejde, for hvilket Gartner Johs. Petersen fortjener Anerkendelse. —

Søndag den 13. Novbr. holdtes i Skolens Sal en Velkomstfest for Sognepræsten. Et Medlem af Forvaltningsraadet holdt den egentlige Velkomsttale bygget over H. C. Andersens »Hvad Fatter gør, er altid det rigtige.« — Pastor Rijckevorsel takkede for Velkomsten og tolkede djærvt og hjertevarmt den Fortrøstning, med hvilken han nu vilde gaa i Lag med sin nye Opgave, helt i Kirkens Aand og helt i Haabet om Frelse for alle Sjælene i Hjorden.

Dir. Henry Schultz udbragte af et varmt, jydsk Hjerte et Leve for Sognepræsten.

Medens man gjorde sig til Gode med Kaffe og Kager, oplæste Krbtj. Kallan nogle Afsnit af Kjærulffs »Lægedom

for eders Saar« af Katholsk Ungdom for i Forbindelse dermed at tolke den katholske Presses Betydning.

Efter at have udtalt sine gode Ønsker for St. Michaels Menighed og paapeget de enkeltes Pligter som Børn af Kirken, sluttede Pastor Rijkevorsel Aftenens Fest med sin Velsignelse over Deltagerne. —n.

Christus og det sociale Spørgsmaal.

Den sociale Foredragsrække fortsættes i Jesu Hjerter Kirken om Søndagen Kl. 18.

- ^{4/12} 32. Christus lovpriser den rette Fattigdom.
^{18/12} 32. Christi personlige Kærlighed til Fattigdom.
^{25/12} 32. Christus Frelser ogsaa i social Henseende.
^{1/1} 33. Arbejdet er Pligt og en Velsignelse.
^{15/1} 33. Arbejde og Tillid til Gud.
^{22/1} 33. Arbejde og Løn.
^{5/2} 33. Christus om Ægteskab og Familielykke.
^{12/2} 33. Øvrighed og Folk.
^{19/2} 33. Læren om Korset, som den dybeste Løsning af det sociale Spørgsmaal.

A.C. Mandag den 28. November Kl. 7³⁰ lader Foreningen læse en Messe for de afdøde Medlemmer i Sankt Knuds Kapel. Der vil blive sørget for Morgenkaffe i Foreningens Lokale efter Messen.

Onsdag den 30. November Kl. 20: Pastor Bernh. Jensen: »Kirken Historie i danske Skolebøger«. Gæstekort à 1 Kr. udstedes ved Henvendelse til Administratoren.

Katholsk Juleakademi.

Academicum Catholicum lader afholde et Juleakademi i St. Nikolaj Kirke Tirsdag den 13. December Kl. 20.

Recitation. — Sang. — Orgel.

Billedfremføring.

Afgangskort a 50 Øre faas ved Henvendelse til Administratoren (Pastor Knud Ballin, Bredgade 64, Palæ 59, fruken Ragnhild Hoff, Coldbodvej 48, Palæ 2551 γ; Knud Wefsch, Naboulevarden 46, Nora 1843 γ, i Katholsk Boghandel og ved Indgangen.

St. Knuds Skole.

Lørdag d. 26. Nov. Kl. 6 Aften (Generalprøve) og Søndag d. 27. Nov. Kl. 7^{1/4} Aften opfører Skolens yngre Elever

»**Farmerdreng**«, et Skuespil i 5 Akter.

Adgang: Lørdag 50 Øre — Søndag 1 Kr. — Børn: 25 Øre

Indtægten gaar til Jesu Barndomsforening.

St. Annæ Kirke. Gennemgang af den katholske Tros- lære holdes hver Tirsdag Aften Kl. 8 i Forsamlingssalen ved St. Annæ Kirke, Hans Bogbinders Allé 2, 2. Sal.

Mændenes eukaristiske Vagt

holder Tilbedelse i St. Annæ Kirke Torsdag d. 1. December Kl. 8—9 Aften med Prædiken ved Hr. Pastor Ph. v. Kettenburg. Alle katholske Mænd, Københavns unge og ældre, indbydes venligst til at deltage i denne Vagttime.

Kirkelig Kalender.

Nov.-Dec.

27. S. 1. **Søndag i Advent.**
 28. M. Ferialdag.
 29. Ti. Vigilie.
 30. O. Andreas, Apostel.
 1. T. Ferialdag.
 2. F. Bibiana.
 3. L. FRANS XAVER.

Dec.

4. S. 2. **Søndag i Advent.**
 5. M. Dag i Frans Xavers Oktav.
 6. Ti. Nicolaus.
 7. O. Vigilie. — Ambrosius.
 8. T. MARIAS UBESMITTE-
 DE UNDFANGELSE.
 9. F. 2. Dag i Oktaven.
 10. L. Oktav af Frans Xaver.

Nov.-Dec.

Ugens Messebønner.

27. S. 1. **Søndag i Advent** (2—44); 2. *Søt Bønner*: Gudsmoder ([83]—[87]), 3. *Søt Bønner*: For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
 28. M. † Ferialdag; foregaaende Søndags Messe (2—44) med Udeladelse af *Alleluja*-Verset efter Graduale og uden *Credo*; 2. Gudsmoder ([83]—[87]), 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. For Kirken eller for Paven; almindelig Præfation.
 29. Ti. Vigilie (762—592); 2. Ferialdagen (2—45), 3. Saturninus (763—593).
 30. O. Andreas, Apostel (766—595); 2. Ferialdagen (2—45).
 1. T. † Ferialdag (2—44); 2. og 3. som Søndag.
 2. F. Bibiana (770—598); 2. Ferialdagen (2—45), 3. Gudsmoder ([83]—[87]).
 3. L. Frans Xaver (770—599); 2. Ferialdagen (2—45).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 27. November Kl. 8½ i Jesu Hjerte Kirke.

Højtidelig Requiemmesse for **Pastor J. B. Desnos** afholdes Mandag d. 12. Dec. Kl. 9 i Immaculatakirken, Strandvej 91.

St. Michaels Klub. Sjælemesse for afdøde Medlemmer af St. Michaels Klub *Mandag den 28. November Kl. 8¼* i Jesu Hjerte Kirke. Lad os gøre dem den Kærlighedstjeneste at møde saa mange som mulig.

Mandag den 5. December Familieaften i St. Michaels Klub med Pater Nøsen's Foredragsrække over Kirkehistorien.

Katholsk Klub. Medlemmernes Opmærksomhed henledes paa Sjælemessen, der læses for afdøde Medlemmer af Klubben, i St. Andreas Kirke Mandag d. 28. ds. Kl. 8.

Bestyrelsen.

Ansgarius Bonifaciusforeningen foretager Ud-
deling inden medio Decbr.

Ansøgningen fra d'Hrr. Gejstlige bedes indsendt til Formanden, Hr. Sognepræst v. Kettenburg inden den 1. Decbr.

Der søges et Hjem i København til en ung Pige (14 Aar) fra 1. Februar. Hun er flink til Husgerning og holder meget af Børn. Et Sted, hvor hun efterhaanden kan lære Synging ønskes meget gerne. Der fordres kun lille Løn. Billet mrkt. E. C. sendes til Ekspeditionen for »Nordisk Ugeblad«, Bredgade 64.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE» (A.L.B. HANSEN).
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA:æ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél, Villa „Sølundehus“, pr. Tikøb; Telefon Tikøb Nr. 25; bedste Træffetid Kl. 12¹/₂—13¹/₂. — Redaktionssekretær: Pater A. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 49.

Søndag den 4. December

1932

INDHOLD: Adventstiden. — Bethlehemsvandringer. — Paulskirken. — Det nye Testamente i ny Udgave. — Monsignore Clemens Storp †. — En interessant Indrømmelse. — Blandt kinesiske Røvere. — I korte Træk. — Fra Hovedstad og Provins. — Billede af Msgr. Clemens Storp. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Adventstiden.

Profeten Jeremias (c. 652—c. 580 f. Chr.)

Sammenligner man de enkelte Profeter, Michelangelo har malet i det Sikstinske Kapel, med hinanden indbyrdes, vil man komme til det Resultat, at Jeremias er den mest imponerende Skikkelse iblandt dem, et af Højdepunkterne i denne Mesters Malerkunst. Alt, hvad man ser paa det her gengivne Billede, er overordentlig enkelt og virkelighedstro, og medens man staar og betragter, mener man at høre en, ganske vist stum, men indtrængende Indbydelse tit at standse et Øjeblik og føle de Smerter efter, som Profeten lider under.

Den dybe Sorg, som præger hele Figuren, kommer fra Hjertet. Men en muskelstærk Haand hindrer Munden i ved Stønnen at røbe, hvad dette Hjerte maa gennemgaa, og er ligesom et Segl, der lukker en Afgrund af Jammer. Mørke Øjne ser ned paa et Sted, hvor der ikke synes at

Profeten Jeremias.

Michelangelo.

være andet end en Ruinhob: et Tempel, der er ødelagt, og en By, der ikke mere er til. Medens ellers Engle plejer at omgive Guds Sendebud, staar her to sørgende Kvinder bagved Profeten. De er Symboler paa de to Riger Israel og Juda og deres sørgelige Undergang. Guds udvalgte Folk er jo ført bort fra det forjættede Land og græder i Fangenskab.

Man kan ikke tage fejl af, at Michelangelo har villet fremstille Jeremias i det Øjeblik, da han som Olding kan gøre op med hele sin Fortid og Profetgerning. Livets Facit er da blevet dette, at alle hans Spaadomme er gaaet i Opfyldelse, og alle hans Trusler er blevet en forfærdende Virkelighed. Han selv maa opleve alt, hvad han har sagt, og ingen anden Profet har faaet en saa tung Skæbne som han.

Da Gud kaldte ham, var han 24 Aar gammel. Tiderne var dengang saa onde som vist aldrig før. Største Delen af dem, der kaldte sig Guds Folk, kendte knapt mere deres Herre og Gud. Alle Vegne i Landet herskede en grupvækkende Afgudsdyrkelse. Sanselige Nydelser var blevet det højeste, man vidste; de mørke Skyer paa den politiske Himmel, der varslede om forestaaende Ulykker, var der ingen, der brød sig om. Overfor et saadant Publikum skulde Jeremias være Guds Sendebud, han, den unge Mand, der var saa ualmindelig blød om Hjertet og en saa stor Elsker af Ensomheden! »Ak, Herre, Herre, jeg kan jo ikke tale, for jeg er jo endnu saa ung«, sagde han i sin Forskrækkelse til den Allerhøjeste for at afværge den tunge Byrde. Men som Svar udrakte Herren sin Haand, rørte ved hans Mund og sagde: »Nu lægger jeg mine Ord i din Mund. Se, jeg sætter dig i Dag over Folk og Rige til at oprykke og nedbryde, til at ødelægge og nedrive, til at opbygge og plante.«

Saa var der ikke andet at gøre. Paa Guds Befaling forkyndte han Gang paa Gang, at den jødiske Stat vilde blive gjort til en Ørken af Fjenderne og Folket til Trælle for Kongen i Babylon gennem 70 Aar, hvis det ikke omvendte sig og holdt sin Pagt med Gud. Han nøjedes imidlertid ikke med Advarsler og Formaninger. Ved de strengeste Bodsøvelser forsøgte han at understøtte sine Ord og sin Bøn for de i Synden forhærdede Landsmænd. Efter Guds Bud forblev han ugift og gav Afkald paa Familielivets Hygge. Paa denne Maade kunde han helt og holdent leve for dem, som han skulde søge bevaret for en truende Katastrofe. Men lige meget hjalp det! I Stedet for at vinde sine Tilhørere for Bod og Bedring, øgedede han kun deres Uvilje og Had mod sig selv. Sin Fødeby maatte han forlade for ikke at blive slaaet ihjel. I Jerusalem greb selve Templets Præster ham med Raabet: »Nu skal du dø«, og det var ikke deres Skyld, at han endnu var i Live. Kong Joakim lod de Bogruller, hvori han havde optegnet sine Spaadomme og Trusler, skære i Stykker og brænde. Alle Forsøg paa at redde det udvalgte Folk strandede saaledes paa dets haarde Sind. Saa maatte da den Dag komme, da Babylonerkongens Hær-

fører satte Ild paa Templet, paa Kongens Palads og alle Husene i Jerusalem.

Med sine egne Øjne skulde Jeremias se Ødelæggelsens Gru. Han havde en Fornemmelse, som vilde Smerten herover gøre ham til en Sten, ham, der havde elsket den hellige Stad saa højt, gjort Tjeneste som Præst i Templet og kaldt Juda sit og den lovede Frelasers Fædreland. I Sandhed, stor som et Hav maatte den Bitterhed være, der kom op i en Mands Hjerter, hvis Gerning ikke var andet end en lang Kæde af Skuffelser og Forskrækkelser.

Det er disse Følelser, Michelangelo i sit Maleri har givet Udtryk for. Men man kan ikke overse, at han ogsaa har søgt at finde en Modvægt, der afbalancerer Smerten. Den Kæmpeskikkelse, der ligner en Herkules i Kraft, og den Energi, hvormed Jeremias holder sine Følelser nede, viser, at Profeten ikke er alene med sine indre Lidelser. Kunstneren har fuldstændig Ret med denne sin Opfattelse. For allerede dengang, da Gud beskikkede Jeremias til Profet, sagde han til ham: »Se, jeg gør dig i Dag til en fast Stad, til en Jernstøtte og en Mur af Malm mod hele Landet, Judas Konger og Fyrster, Præsterne og Almue. De skal kæmpe imod dig, men ikke kunne magte dig. Thi jeg er med dig for at frelse dig!« Og hver Gang tunge Timer slog i en 40 Aars Profetvirksomhed, og Jeremias i Bøn løftede sit forpinte Hjerter op til Himlen, var det, som om hin Kraft paa ny steg ned over ham, som Herren havde tilsagt ham fra først af.

Gud lægger jo aldrig mere paa et Menneskes Skuldre, end det kan bære; er Byrden stor, giver han ogsaa mere Hjælp og samtidig Lys til at forstaa, hvad Meningen med alt det tunge i Livet egentlig er. Det faldne Menneske skal blive ligedannet med den korsbærende Frelser for at kunne yde sin Del til den Sone, Slægtens Brøde kræver. Saa kommer efter nogle faa Aars Prøve en evig Herlighed som Løn. Saaledes delte ogsaa Jeremias Lod og Skæbne med Jesus Christus; ja han blev ligefrem et Forbillede paa ham ved de Forfølgelser, han var Genstand for, og de Skuffelser, han havde. Men han gjorde ogsaa den Erfaring, som tusinde andre har gjort, at Samfund

med Frelseren i Tro, Haab od Kærlighed gør det tungeste let, det bitreste sødt og Haabløshed til Sejrsvisshed.

Gud lod ham nemlig se ud i Fremtiden, hvor en Sol steg op, der ingen Nedgang kender. Snart opdagede hans Øje det uhørt store Mirakel, Gud vilde virke ved Maria, den i Paradiset forudsagte Kvinde, der i sit Skød skal give Husly til den Mand, som er Gud og Menneske tillige. Snart fik han at vide, hvorledes de onde og udelige Førere i Israel, der havde pint ham saa meget, vilde blive afløst af den Retfærdige fra Davids Hus, der skal herske som Konge, være stor ved sin Visdom og øve Ret og Retfærdighed i Landet. I hans Dage skal saa det dengang ødelagte Juda frelses og Israel bo trygt; og Gud slutter en ny Pagt med sit Folk, ikke saaledes som det skete paa Sinai-Bjerget, hvor Loven blev skrevet paa Stentavler. Nej, nu giver Herren sin Lov i Menneskenes Indre og skriver den paa deres Hjertes. Og paa den Tid skal man kalde Jerusalem, den By, der laa i Grus, for Herrens Trone, og alle Folk skal strømme sammen dér og ikke længere følge deres Hjertes Stivsind.

Det var altsaa Tanken om, at al Sorg engang skal holde op og forvandles til Fred ved Jesus Christus, der gjorde Jeremias til den stærke Karakter og førte ham til Sejr i Livets Kamp. Hvilken kostelig Frugt for din egen Sjæl vilde det ikke være, hvis du i denne Adventstid af denne Profet lærte, 1) at alle, der glemmer Gud og ikke hører hans Røst i rette Tid, ender i Ulykkens Afgrund; 2) at selv de bedste maa lide i den korte Levelid, ellers hører de ikke Christus til, og 3) at alle Vanskeligheders sikre Løsning er vor Frelser Jesus Christus og hans Naade. Forbered dig derfor godt til hans Komme! F. K.

Bethlehemsvandring.

(Fortsat.)

III.

Hvad er det, Sjælepilgrimmen har opdaget paa sin Vandring i Bethlehems Egn? Lokket hid af et hemmelighedsfuldt Skær i Nattens Mørke har Pilgrimmen bøjet Grenene til Side, ser ud over Klippevæggen og kan

III

Hyrderne's Tilbedelse.

J. von Führich.

ikke løsrive sig fra det vidunderlige Syn nede i Stalden. Maria er moderligt beskæftiget med sit Barn, og Josef ser til i stum Undren. Hjælpeløs ligger Verdens Frelser her. Hvilken Ydmyghed! — Men Himlen vil straks lade Menneskeheden faa Del i den hellige Julenats Fryd. De første, som modtager det glade Budskab, er ikke denne Verdens rige, mætte og mægtige, men de fattige Hyrder paa Bethlehems Marker, ham lig i ydre Kaar, »fattige i Aanden«. Se ud over Grotten i det fjerne! Der forkynder Engelen for dem, hvad Himlens Hære snart vil gentage: Ære være Gud i det Høje og Fred paa Jorden!

Se, hvor hurtigt Hyrderne nu begiver sig til Stalden! Tomhændede kommer de ikke. De giver af deres Fattigdom, om det saa kun er den muntre Vise, den lille Hyrdreng spiller paa sit Instrument for Jesusbarnet. Er Kærligheden ikke altid rig og mægtig til at give og gøre lykkelig? Overvældede af Glæde knæler Hyrderne ned, ofrer og beder, medens Freden sænker sig dybt i deres Sind.

Det Bud, som Markens Hyrder fik,
 snart over alle Riger gik;
 og Slægt paa Slægt har fundet Ro
 ved fast paa Engels Ord at tro.

IV

De h. Tre Kongers Tilbedelse.

J. von Führich.

IV.

»Uroligt er vort Hjerter...« — Se paa Karavanan i Baggrunden, et Billede paa den fremadgigende Uro! Der er Hedninger, Vismænd med deres Tjenere, der er vrinskende Heste og trampende Kameler. De kommer langvejs fra. Gud har ikke blot kaldet Hyrder fra det udvalgte Folk til sin Krybbe, han lod en Stjerne gaa op i det fjerne Østen, som førte denne brogede Skare til Bethlehem. Vejen var lang; de maatte ride i mange Døgn, maatte spørge sig frem og søge, haabe og holde ud. Men endelig er de ved Maalet.

»Til det hviler i Dig.« — Nu falder Stjerneskinnet paa Bethlehems Barn. Tilbedende knæler Stjernepilgrimme ned i Stalden og ofrer deres Gaver: Guld, Røgelse og Myrrha. Og hvor stor bliver ikke deres Løn! Jesu lille Haand velsigner dem og skænker dem Lykke i Sindet for bestandig. Lad os ogsaa knæle ned, alle, der vandrer paa Verdens vide Veje, lad os ydmygt lægge for hans Fødder vor Kærligheds Guld, vor Andagts Røgelse og vort Arbejdes og vore Lidelsers Myrrha. Og vi kan gaa fra Stalden med Barnets Velsignelse.

Lad Julestjernen skinne
for alle Folk paa Jord,
saa de maa Vejen finde
didhen, hvor Lyset bor.

S. P.

Paulskirken.

Den 18. Nov. 390 indviiede Pave Siricius den nye Basilika, som Theodosius den Store havde paabegyndt over den hellige Paulus's Grav. —

Denne Kirke var den største af Roms Basilikaer — større end Peterskirken — lige til det 16de Aarhundrede, da den gamle Peterskirke forsvandt. Oprindeligt var Paulskirken kun et lille Kapel — et »Memoria« — bygget over Apostelens Grav og orienteret i modsat Retning af den store Basilika.

Det lille Kapel var blevet bygget af Konstantin den Store og havde sin Indgang fra den store Hovedvej til Ostia. Da man naturligvis ikke kunde ændre dennes Retning og desuden vilde være kommet ind i nogle Høje bagved Vejen, var der kun eet at gøre: opføre den nye Kirke bag det lille Kapel, i Retning af Tiberen, mod hvilken den nye Kirke saaledes fik sin Hovedindgang.

Men Apostelgraven rørte man naturligvis ikke ved, den blev, hvor den var, og Indskriften »*Paulo, Apostolo, Martiri*«, som stammer fra Konstantins lille Kapel, ligger stadig vendt mod det lille Kapels tidligere Indgang, dér hvor nu den store Basilikas Apsis findes. Ligeledes forblev Højalteret i den gamle Orientering, og medens ellers i Oldkirken Præsten stod bag ved Alteret med Ansigtet mod Menigheden, saa blev det til i den store, nye Basilika, at han stod foran det og med Ryggen mod Menigheden, fordi det lille Kapels Skib havde ligget til modsat Side.

Saaledes blev det ved til højt op i Tiderne. I vore Dage er Højalteret igen orienteret saadan, at Præsten ser ud imod Menigheden — ligesom i de allerældste Tider.

Theodosius's Basilika kunde vi nær have oplevet at se. Den stod nemlig til Aaret 1823, da en Brand i Trætaget ødelagde den. Marmor har den sørgelige Egenskab at blive til Kalk, naar det brændes, og i den frygtelige Hede af det nedstyrtende Tag ødelagdes Hovedparten af Marmorsøjlerne, og de gamle Fresker og Paveportrætterne paa Murene ødelagdes af Røgen. — Tværskib og Kor bevaredes og Apostelgraven med sin gotiske Baldakin. Paa Thorvaldsens Mu-

seum findes et udtryksfuldt, gammelt Billede af San Paolo Morgenen efter Branden. I Forgrunden en virkningsfuld Staffage af to Munke, der slæber et stort Krucifiks.

Tidspunktet, hvorpaa denne Ildsvaade skete, var det ulykkeligste. Midten af forrige Aarhundrede er vel nok det laveste Niveau, hvortil Kunsten har sænket sig. Vi er koinmet en Del op siden da — naar vi da selv vil. Nu vilde man i religiøs Ærbødighed for de ærværdige Rester af Basilikaen have gjort alt, hvad der var menneskelig muligt for at bevare hver Stump, der kunde bevares. Man vilde ikke have givet op, før det var lykkedes at genopføre Basilikaen saa nær det oprindelige som overhovedet muligt. Men da! — Man rev alt ned. Alle »Stumperne« paa nær ganske faa af de 86 Søjler kastedes hulter til bulter i en Skakt og tjente til Fundamenter for en Kampanile, der er et Mønster paa den mest livløse Klassicisme. Og i den Kirke, man genopførte, respekteredes ikke engang den gamle Bygnings Proportioner — nok i Bredden og Højden, men ikke i Væggenes Inddeling og i Arkitravernes Højde — skønt det gamle Tværskib stod dér med sit vidunderlige Mosaik over Triumfbuen over Apostelgraven, og som disse nye Vægge skulde støde op til. Mosaiket paa Triumfbuen, som udødeliggør Kejserinde Galla Placidias, Theodosius's Datters, Navn, blev argt restaureret. Den, der har det Held at være nærsynet, fatter imidlertid ikke det karakterløse, slikkede Arbejde, men kun Storheden i Kompositionen. For ham er Triumfbuen i Paulskirken som en rullende, guddommelig Torden. Intet Mosaik noget Steds — i Ravenna eller Rom — har denne Majestæt og denne Guddommelighed. —

I en blaa Nimbus midt over Buen, gennemtrængt af hvide Straaler, ses — mørkt mod den lyse Baggrund — Christi Aasyn — seende fjernt ud over Tiderne. — Paa Siderne — ligesom krybende op ad Buen med Vingerne stærkt baskende — to Engle, der bøjer sig for Ham. Det ser ud, som var de naaet saa højt, de overhovedet kunde naa, og kun med en ustandselig Svirren af deres Vinger kunde blive ved at holde sig i denne Højde — saa nær Christus. —

Under dem ses de Helliges Skarer, der rækker deres

Kroner mod Christus. Som store Skygger mellem Skyer ses over dem, paa begge Sider af Christus, Evangelie-symbolernes sære Dyr som i Ezechiels Vision.

Nedenunder alt dette — i de to smalle Felter, hvor Buen støder op til Væggen — ses to Skikkelser isoleret paa dybblaa Bund — Petrus og Paulus. Petrus er her i Paulus's Kirke den stille, mens Paulus med en energisk Gestus peger opad — i Buens Retning — der fører os opad mod Englene — helt op til Christus.

Jeg kender intet større. Og efter at Kongen af Ægypten for et Aarstid siden skænkede Alabastervinduer til hele den enorme Kirke, er Lyset saa blidt og gyldent dernede, at man uden Vanskelighed kan se bort fra det aandløse, maskinmæssige Arbejde og kun betragte Skibet som en Indfatning for denne Aabenbaring over Højalteret. Naar saa Solstraalerne falder skraat ind gennem Kirken, forsvinder denne endnu mere i en Uvirkelighedens Sky, hvorover straalene og dominerer som intet andet Sted: Christus — eneste faste Punkt — hvorimod al Tilbedelse stræber

Jeg ønsker enhver, der læser dette, at opnaa dette Syn.

(Fortsættes.)

Det nye Testamente i ny Udgave.

*Tider skal komme, Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang.*

*Aldrig forstummer Tonen fra Himlen
i Sjælens glade Pilgrimssang.*

Ingemann.

»Tonen fra Himlen« — det var den, Englene bragte ned til Jordens Slægter Julenat. Det er den, der klinger i »det glade Budskab om Jesus Christus«, som Evangelister og Apostle har givet Jordens Slægter i Arv. Som hvert Folk paa Jorden har Ret til at høre den Tone lyde igennem dets eget Sprogs Instrument, saadan har ogsaa hvert Slægtled Krav paa, at dets levende, nutidige Omgangssprog bliver Bærer af Himmeltonen. Ellers formaar den ikke i fuld Rækkevidde at naa frem fra Guds Hjerte til Dybet af Menneskehjertet.

Ud fra denne Grundsætning har den kirkelige Øvrighed i mange Lande ladet fremkomme nye Bibeludgaver. En saadan har vor Biskop ogsaa ladet paabegynde herhjemme.

I Ugen før Jul vil første Del af »Det nye Testamente« (Evangelierne og Apostelgerninger) foreligge; til næste Aar forhaabentlig anden Del (Brevene og Aabenbaringsbogen) og om nogle Aar, hvis alt gaar vel, »Det gamle Testamente«. Med Henblik paa denne Fortsættelse er Parallellstederne til »Det gamle Testamente« allerede nu medtaget. Oversættelsen er foretaget efter Vulgata, den hellige Hieronymus's latinske Udgave, som i Tidens Løb fik sit Navn, fordi den blev den almindelig udbredte, den almindelig brugte.

Hvad selve Oversættelsen angaar, har jeg holdt mig til det ogsaa af de andre moderne Bibeloversættere fulgte Princip: »tro, men ikke slavisk.« Det at oversætte *Ordene* er ikke altid ensbetydende med at gengive *Meningen*. Som K. G. Brøndsted siger: »Man kan oversætte *saa* rigtigt, at Oversættelsen bliver urigtig«. (Forord til Brøndsteds Oversættelse af Mark Aurels »Tanker«.) Fra det pavelige Bibel-instituts Side gøres der i vore Dage meget for at udrydde de saakaldte Hebraismer af Bibeloversættelserne og gengive Indholdet i den Form, der er ejendommelig for hvert enkelt Sprog. Herimod gøres der fra forskellig Side den Indvending, at mange Skriftsteder nu engang har vundet Hjemmel i en vis tilvant Skikkelse, og at en Nyoversættelse, selv om den er rigtigere, vilde vække Anstød. Svaret paa Indvendingen lyder: »Paa mange Steder vilde det unægtelig være mere paakrævet at bryde med fortsatte Vaner i Oversættelsen af den hellige Skrift, for at den rigtige Mening maa blive klar.« (Fr. Kaulen, Kirchenlexikon II² 772.)

Med Hensyn til det danske Sprog har jeg bestræbt mig for at undgaa forældede Ord, Udtryk og Vendinger, som den store Almenhed, og navnlig Ungdommen, ikke mere er kendt med. Særlig paa de Steder, hvor Tanken i sig selv ikke er letfattelig, skulde Ordene gerne være en banet Vej ind til den i Stedet for at være en Forhindring. Nogle har ment, at man burde genoptage de gamle, skønne Ord, som havde Borgerret i Middelalderens katholske Danmark. Men det er ikke Middelalderens danske Katholiker, der skal læse Bogen, og det 20. Aarhundredes Ungdom fatter ikke det Sprog, de talte. Fem-seks Aars Skolegerning som Dansk-lærerinde i Folkeskolen (Børn fra ca. 9 til 14 Aar) har givet mig en vis Erfaring om, hvad de unge, der gaar ud af Skolen, forstaar, og hvad de ikke forstaar. En Støtte under Arbejdet har det været for mig at tænke paa den hellige Augustins Hævden af et jævnt, fremfor alt letforstaaeligt Sprog i hans Prædikantvirksomhed, i Modstrid til dem, der angreb ham, fordi han ikke talte »klassisk« Latin. Først og fremmest har jeg dog tænkt paa Vor Herre selv, der talte aramæisk Dialekt, det almindelige, »profane« Om-

gangssprog i Palæstina, og ikke »Bibelhebraisk«. Ogsaa det Nye Testaments Originalsprog er Datidens jævne, letfattelige Græsk, ikke noget Kunstprodukt.

Pater Fr. Küpferle S. J. har forsynet Bogen med en Række Indledninger til de enkelte Afsnit; han har deri gjort Rede for den kirkelige Bibelvidenskabs sidste Resultater. Selve hans Tekstinddeling og Fodnoterne har til Hensigt at klarlægge den hellige Skrifts Tankegang og være en Hjælp til at faa et praktisk Udbytte af Bibellæsning. Til Noterne er væsentligt de forskellige Forklaringer benyttet, som de folkelige Udgaver af det Nye Testamente i flere europæiske Lande giver. Noterne er meget kortfattede; hvem der ønsker et fyldigere Nølestof, henvises derfor til den gamle katholske Udgave af Testamentet. De Forklaringer, som dér findes, vil endnu længe beholde deres Værdi.

Inden jeg slutter disse Linjer, vil jeg gerne bringe en Tak til Frøken Gudrun Eriksen, der har gennemgaaet hele Arbejdet med mig, og til Hr. cand. mag. Niels Hansen, Thisted, og Frøken stud. mag. Aagot Lading, København, der paa væsentlige Punkter har staaet mig bi med værdifulde, sproglige Raad.

Sidst, ikke mindst, en Tak til Hr. Bogtrykker Felix Möller, Roskilde, for den Interesse og Kærlighed, hvormed han har omfattet Arbejdet.

Erikke Rosenörn-Lehn.

Roskilde d. 24. November 1932.

Monsignore Clemens Storp †.

En gammel Ven af Danmark og af Kirken i Danmark er afgaaet ved Døden. Det er nu 31 Aar, siden Pastor Storp*) forlod vort Land, og det yngre Slægtled kender ham ikke, har højst engang imellem hørt hans Navn nævne. Men hvis de har hørt Navnet, har de ogsaa faaet et Indtryk af, at han endnu saa mange Aar efter mindedes med Ærbødighed og Kærlighed, ja med Længsel af dem, der havde kendt ham under hans Virksomhed her i Landet. Og de Mennesker, der mødte Pastor Storp der, hvor han nu levede, fik et stærkt Indtryk af, hvorledes hans Hjerte stadig hang ved det Land, hvor han havde tilbragt sin Ungdom og sin Manddoms bedste Aar. Over Pulten i hans Arbejdsværelse hang et Maleri af en Lystyacht ved en skovklædt Kyst, et sjældent Motiv hos en Præst i Münsterland, og naar nogen i den Anledning stillede Spørgsmaal, saa fik de at høre om Sejlture paa Lille Bælt og Kolding Fjord, om et Land, der syntes at være Paradis

*) Se Billedet Side 984.

paa Jord, og om Kirkens vanskelige Arbejde og Kamp i dette Land.

Kun 23 Aar gammel kom Pastor Storp som nyviet Præst i 1877 til Danmark. Han var fra Münster, Midtpunktet i et helt igennem katolsk Land. Men i 1877 var alt i Opløsning paa Grund af den præjssiske Kulturkamp. Biskoppen og en Mængde Præster var i Fængsel. De to Venner Storp og Helmke var i Juli Maaned 1877 blevet ordineret i Sydtyskland, men under de øjeblikkelige Forhold kunde ingen sige, hvornaar de vilde faa nogen Ansættelse i deres Hjemland; de rejste da begge to til Danmark for at arbejde der, indtil deres Biskop atter var i Frihed og kaldte dem hjem. Men Pastor Storp blev i Danmark i 25 Aar, og Pastor Helmke endnu længere.

Sin første Stilling havde Pastor Storp i Odense, hvor han var Kapellan i 5 Aar hos Sognepræst Lichtle. I 1882 blev han Sognepræst i Kolding, hvor han var den første Præst, og hvor han blev indtil 1901. I disse omtrent 20 Aar lykkedes det ham at samle en Menighed i Kolding, som han skænkede St. Michaels Kirke og en Skole. Pastor Storps Forældre var døde, da han var Barn, og havde efterladt ham en betydelig Formue, som han med Glæde brugte i Kirkens Tjeneste. Som Sognepræst var han rede til at ofre alt for sin Menighed, han fulgte dem alle i Glæde og Sorg, og der bestod et inderligt Forhold mellem ham og Menigheden.

Det vakte derfor ikke ringe Forbavselse, da Pastor Storp i 1901 besluttede sig til at vende hjem til Münsterlandet, og det var ogsaa svært for ham selv at træffe denne Beslutning. Men til Trods for, at han efterhaanden knyttes saa stærkt til Danmark, savnede han dog, som alle udenlandske Præster blandt os, saa meget. Det var jo meget smaa Forhold at virke under, og naar han kom paa Besøg derhjemme, saa han der de store Kirker, hvor Tusinder strømmede til. Intet Under, at han i alle de Aar, han var i Danmark, samtidig ønskede sig en Gerning under andre Forhold. Alt som Aarene gik, fik han et stadig stærkere Indtryk af, at han som Præst fik udrettet for lidt, og da han nærmede sig de 50 Aar, kunde han ikke vente længere.

I 1901 blev han da Sognepræst i Ahaus i Münsterlandet, hvor han til fuldt Maal fik det, han havde savnet i Danmark. Det var en stor Menighed — der var tre Kapellaner —, der var en stor Kirke, der hver Søndag var fyldt Gang paa Gang, der kunde han sidde i Skriftestolen ofte i mange Timer. Og det var en helt katolsk By i en helt katolsk Egn, dejlige Arbejdsvilkaar for en katolsk Præst, og Pastor Storp følte det, som om han efter mange,

trange Aars Udlændighed var kommet hjem. Men dog hang hans Hjerte ved Udlændigheden, og det var ham en stadig Kilde til Glæde, naar han fik et Vidnesbyrd om, at heller ikke de Aar i hans Liv havde været forgæves.

Paa Grund af Tunghørighed maatte Pastor Storp for nogle Aar siden tage sin Afsked; han var imidlertid blevet Dekan og Monsignore. Han blev boende i Ahaus, hvor han nu er afgaaet ved Døden. Der har mange fulgt ham til Graven, tusinder, der elskede og ærede denne fromme og ivrige Præst. I Forhold dertil er det kun faa, der mindes ham her, men deres Kærlighed til ham og deres Beundring for ham er ikke mindre. Et skønt og opofrende Præsteliv er afsluttet, og vi har Grund til at være taknemmelige for, at det ogsaa blev til Velsignelse for os herhjemme. Ogsaa her skal han mindes i al Fremtid som en af dem, der lagde Grund i trange Kaar. *B. J.*

En interessant Indrømmelse.

Den gamle Klosterkirke i Horsens tilhørte indtil 17. Nov. 1532 Franciskanermunkene og var indviet til Ordenens Stifter, der endnu ses paa den rengotiske, rigt udskaarne Altertavle.

For et Par Dage siden holdtes Kirkens firehundredeaars Jubilæum som protestantisk Gudshus, og det maa siges, at Glæden over denne Begivenhed kun lod til at tage værdige Former.

De Prædikener og Taler, som Aviserne gav lange Referater af, var ofte prægede af Respekt for »de smaa Brødre«, der i sin Tid havde dyrket Gud i deres Kirke.

Ved et Eftermiddagsmøde holdt Skoledirektør J. K. Jensen, der er Formand for Kirkebestyrelsen (sammensat af Byens to Menighedsraad) en Tale, der gengives saadan af »Horsens Folkeblad«:

»Skoledirektør J. K. Jensen glædede sig over Biskoppens venlige Ord om de gamle Franciskanermunke. Frederik den Første tog ved et Pennestrøg den 17. November 1532 Kirken fra Munkene og gav den til Borgerne. Der er i Glæden derover nogen Malurt. Thi det var faktisk et Brud paa Ejendomsretten. Kirken var Munkenes lovlige Ejendom. Og det varede 6 Uger, inden Munkene gav efter for Kongens Befaling. De parlamenterede med Borgmesteren Lars Jensen og Raadmændene. Og Bysvendene gik frem

mod Munkene med Vold. Men den 29. Decbr. 1532 overgav Munkene sig. Det er altid farligt, naar By og Stat fattes Penge. Gid Kirkens Mænd nu maa kunne navigere rigtigt med Kirkens Midler.«

Nu erfarer jeg bagefter, at en af Præsterne skal have holdt en rigtig ondsindet Tale med »Naar Pengene i Kisten klinger, straks Sjælen ud [af Skærsilden springer« og i den Dur.

Bladene har — mig bekendt — ikke indeholdt eet Ord af disse Udgydelser. Det tyder paa, at man har større aandelig Blufærdighed, naar Talen er om Danmarks katholske Tid — man er endog ikke bange for at gøre Indrømmelser, medens Fornærmelser, der kun lyder fra Prædikestolen, forties.

Naar firehundredears Jubilæet for Reformationen i Danmark skal fejres i 1936, vilde det være ønskeligt, om den danske Presse vilde være lige saa retfærdig og objektiv, som Horsens-Pressen har været det ved denne »Reformationsfest«.

K. G.-H.

Blandt kinesiske Røvere.

Jesuiten R. P. Estaban faldt den 17. December 1931 i Hænderne paa Røvere, medens han besøgte de Kristne i sit Distrikt Wuyuan i det apostoliske Distrikt Wuhu. Til at begynde med forlangte Banditerne 10,000 Piastre i Løsepenge for ham, men pludselig i Marts 1932, da Forhandlingerne mellem dem og den stakkels Fanges Ordensbrødre syntes at skulle føre til et Resultat, forlangte de 100,000 Piastre. I Mellemtiden havde de ført Fangen som dødsdømt ud til deres Tilholdssted i Bjergene — sammen med ca. tredive ansete Borgere fra Wuyuan; hans Ro og muntre Sindsligevægt stod i stærk Modsætning til de andre Fangers Uro og Modløshed og vakte den hedenske Befolknings Beundring.

I tre Maaneder var man uden Efterretning fra ham; derefter ankom følgende Meddelelse: »Jeg har det godt, men faar ikke tilstrækkelig Mad. Derimod mangler det ikke paa Skældsord; men det gør ikke noget, jeg søger at taale alt for Jesu Christi Skyld. Jeg har kun det Tøj, jeg har paa, men send mig intet. Jeg vil med Glæde lide alle de Savn, jeg maa lide. Jeg beder for Spanien.«

Først i Juli kommer en anden Meddelelse fra Kangtongpe-sen; den lyder saaledes: »Jeg har faaet det Linned og

det Breviar, som er blevet sendt mig, jeg har ogsaa faaet Breve fra Spanien, men jeg kan ikke læse dem, for man har slaaet mine Brillen i Stykker. Pas paa! Giv intet i Løsepenge for mig uden at være ganske sikker i Sagen. Jeg er rede til alt. Mine bedste Hilsner til dem af mine Ordensbrødre, der er paa Ferie; fra nu af kan jeg holde Ferie — uden Tvivl for altid, i Evigheden, og det skal blive den bedste Ferie, for den holder aldrig op. Bed for mig, for at jeg kan faa Kraft til at lide glad indtil Døden for Jesus Christus, hvis dette bliver nødvendigt.«

Her er et tredie Brev fra R. P. Estaban: »De lader mig paany skrive; de vil have 30,000 Piastre i Løsepenge, medens de tidligere syntes stemt for at nøjes med 2 eller 3000. Hav Taalmodighed! Jeg har sagt til dem, at det er umuligt at fremskaffe et saadant Beløb, og de har svaret mig, at det er deres sidste Ord. Hvis de 30,000 Piastre ikke betales, dræber de mig. Bed for mig, at Frelseren maa give mig Kraft til at dø for ham.«

Og her er endelig de sidste Efterretninger fra Fangen, saaledes som de er indløbet til »Agence Fides« fra dets Korrespondent i Wuhu:

»Det mangler ikke paa Forhaanelser, nu mindre end nogen Sinde; tre Gange har man berøvet mig mine Klæder for at haane mig, derefter har man givet mig dem tilbage, helt iturevne. En anden Dag troede jeg, at min sidste Time var kommet. Jeg er ikke bange. Enten leve og arbejde for Jesus Christus eller dø og regere med ham. Jeg har det godt; men jeg er bange for, at jeg ikke holder længe ud i mit mørke Fangehul.«

Røvernes Pengebegærlighed parret med Frygt faar dem til at forlange een Løsesum i Dag og en anden i Morgen og giver næppe Anledning til at haabe, at man vil faa R. P. Estaban frigivet. Der er en anden Jesuit — ligeledes spansk — i Hænderne paa de kinesiske Røvere, nemlig R. P. Avito, der blev arresteret for nu over 2½ Aar siden: den 28. April 1930.

Ved A. P.

I KORTE TRÆK

Den bratte Død.

Engang holdt jeg Exercitier for Gymnasiasterne i Seminarieret i Kremsier. Efter Afslutningen 1. Paaskedags Morgen taler Seminaristerne gerne med hverandre, og en Quartaner ytrede: »Prædikenen over Døden kunde Pateren have sparet sig, vi har ikke i Sinde at dø foreløbig.«

Anden Paaskedag meldte Seminaristen sig i Sygeafde-

lingen paa Grund af Hovedpine. Onsdag Morgen bragte Sygeplejersken ham Kaffe, som smagte ham udmærket. Om Formiddagen kom hun med Kødsuppe til ham, men opdagede til sin Forskrækkelse, at Drengen laa i Døds-kamp. »For Guds Skyld, hurtigt, en Præst!« »Ja, Søster, men jeg behøver ikke at skrifte, for Langfredag aflagde jeg et godt Generalskriftemaal for P. Abel; hils ham fra mig.« Derpaa blev han bevidstløs og døde under den sidste Salvelse. Det var den samme Seminarist, som havde sagt, at Pateren havde kunnet spare sig Prædikenen over Døden.

Af P. Abels »Livserindringer«.

Sir Roger Casements Død.

Den irske Nationalhelt blev som bekendt i Verdenskrigen efter en mislykket Opstand i 1916 taget til Fange af Eng-lænderne og dømt til Døden. I Fængslet omvendte han sig til Kirken. En lige udkommen Bog om Casement citerer bl. a. det Brev, som den Præst, der forberedte C. til Døden, skrev til en af den henrettedes Venner: »De vil sikkert glæde dem ved at høre, at Deres Ven, Roger Casement, udsonede sig med Kirken og sidste Onsdag aflagde sit første hellige Skriftemaal. Han døde saa troende og from som en irsk Bondekone og havde, saavidt jeg kan bedømme det — Troen, Haabet og Kærligheden, Bodsaanden og Hen-givenhed under Guds Vilje, saa han rolig kunde træde hen for sin Skaber. Han gik med en Fyrstes Værdighed til Ska-fotet. Han var ikke bange for Døden og bad indtil det sidste Øjeblik.«

Katholsk Aktion.

I Hygiejnekommissionen ved Folkeforbundet i Genf kom det i Begyndelsen af Oktober til en Episode, som fortjener at blive fremhævet. I en Beretning om Moder- og Børneforsorg blev ogsaa præventive Midler anbefalet. Talrige katholske Organisationer protesterede derimod. Den irske Delegation, støttet af den hollandske, italienske, bel-giske og andre forlangte, at denne Sætning blev slettet. Ja, Irland truede til sidst med ikke at ville offentliggøre Do-kumentet paa sit Omraade. Derefter enedes man i Kom-missionen om at revidere denne Sætning, selv om man ikke vilde stryge den helt.

Fra Hovedstad og Provins

København. A. C.: I et usædvanlig interessant Foredrag gjorde cand. mag. Frøken Blicher-Simonsen den 16. November Rede for de vigtigste Grundproblemer i Psychoanalysen og søgte at afveje dens Forhold til Helgenpsychologien. Foredragsholderen gik ind paa Freuds Teorier og behandlede ud fra hans Opfattelser Emnet, Metoden og Maalet for Psychoanalysen. Dels blev Forholdet mellem det Bevidste, det Ubevidste og Censuren indgaaende behandlet ved Eksempler paa Drømme og paa Børnenes Opfattelser, dels gik Foredragsholderen ind paa de sygelige Fænomener, som Hysteri og Tvangsneurose, som Lægen ved at opdage det, der har skabt Symptomet, er i Stand til at helbrede. Derpaa gik Foredragsholderen ind paa de betydeligste Psychoanalytikere Freud, Jung og Adler, som dels lægger »libido« (Sexualitet), dels »den totale psykiske Drift« og endelig »Viljen til Magt« som Grundlag for deres Indtrængen i det syge Aandsliv. Metoden hos de forskellige bliver derfor væsentlig forskellig, da de udgaar hver for sig fra et rent subjektivt Standpunkt. Foredragsholderen gik derpaa over til Kritiken af Systemet og viste, hvorledes netop dette subjektive Element var skæbnesvangert for saa mange Psychoanalytikere, hvorimod Grundlaget: Forskningen efter Symptomernes Udgangspunkt og deres Harmonisering var af største Betydning for den Syges Helbredelse. Men Psychoanalytikerens har sin Begrænsning, da han ikke kender det absolute og fuldkomne som et Maal, der kan spille ind i Sjælelivet. Derfor formaar Psychoanalytikerens heller intet overfor Helgenen, der har et Maal, som gaar ud over deres Synskreds. Helgenens Kamp er en Overvindelse af sig selv med den mest fuldkomne Kærlighed som Maal. Deri forstod Foredragsholderen de saakaldte »dunkle« Nætter i Johannes af Korsets og andre Mystikeres Skrifter. Psychoanalytikerens kan kun konstatere en »Higen opad«, men kender ikke Maalet: Den fuldkomne Kærlighed til Gud. Dette Maal har Instinktets ikke sat sig, men det er givet udefra. Til Slut kom Foredragsholderen ind paa Forholdet mellem Helgenerne og Christus og viste, hvorledes »Helgenen« alene er Løsningen paa Gaaden om Mennesket.

— Forhaabentlig vil Frøken Blicher-Simonsen engang i »Ugebladet« give os en nærmere Udredelse af disse Spørgsmaal.

K. B.

— — St. Knuds Skole. Lørdag og Søndag opførte de mindre Elever i St. Knuds Skole et Børneskuespil i 5 Akter betitlet »Farmerdrengene«.

Emnet er hentet fra Indianerforfølgelsens Tid og beskriver en lille hvid Drengs Trængsler blandt slette hvide Mennesker ude i de vildsomme Skove.

Med Bekymring fulgte vi hans Oplevelser og var glade sammen med ham, da han til sidst fandt et Hjem hos gode Mennesker.

Der blev spillet kvikt af de unge Aktører, og Bifaldet var stort! — Der var stuvende fuldt!

Horsens. *Den liturgiske Udstilling.* Byens katholske Ungdom har fornylig holdt en liturgisk Udstilling, som i alle Henseender blev en Sukces. Besøget var over al Forventning stort, og Byens Blade viste deres Interesse ved at anmelde Udstillingen i lange og indholdsrige Artikler om Liturgien og dens Maal. »Horsens Avis« skriver bl. a.:

»Den liturgiske Udstilling i den katholske Skoles Gymnastiksal giver Indblik i en for de fleste her fremmedartet Trosverden med skønne Symboler. Billed- og Bogmaterialet er ret righoldigt. En Række Fotografier af saavel gothisk som romansk Kirkebygningskunst og fra Passionsspillene i Oberammergau pryder Væggene. Paa et Bord er den katholske Kirkes officielle Bøger fremlagt, og de bærer Præg af et overordentlig gedigent Bogtrykkerarbejde. Her er ogsaa et originalt Stykke af et meget gammelt Breviar samt Gengivelser af middelalderlige Bibelhaandskrifter. Før Luther eksisterede flere Oplag af Bibelen, ogsaa paa Folkesprog. En haandskreven Bibel repræsenterede et Livsværk, og troligt nok var Bøgerne da saa kostbare, at man lænkede dem til Klostervæggene.

Af de hellige Kar ses en lille Opstilling, der rummer Kalk og Disk, Kar til den hellige Olive og en smukt udført taarnlignende Monstrans, i hvilken de indviede Oblater stilles til Skue for Menigheden. Messeklæderne frembyder et farveprægtigt Syn, her er baade Martyrfestens røde, Søndagens grønne, Sorgens sorte og Bodens violette Præstedragt, alle inspireret af den gothiske Stil. Forbilledet for den katholske Præstedragt er iøvrigt den romerske Senators Dragt i det 5. Aarhundrede. Stolaen, de to brede, korslagte Baand, Senatorerne bar, er bevaret som et Tegn paa Embedsværdighed, Kappen, der dækker Underklædningen med Stolaen, er Symbolet paa Christi altomfattende Kærlighed.

Derefter staar man ved Højalteret, der er beredt for Messen. Det dækkes af de foreskrevne tre Duge, og her findes Altersten med Relikvier af Martyrer fra Roms Katakomber, Messebog, Alterstager og paa Muren det store

Kors med den Korsfæstede, ved hvem Bønnen til Faderen bedes. En stor Paaskeskærte med fem Virakskorn, (Christi fem Vunder) symboliserer den opstandne Christus.

Af alt det øvrige kan nævnes Messeklokker, Vievandskar og Kar med Røgelse og Virak, en Nadverdragt ved Sygebesøg og et Bord, saaledes som det dækkes ved Besøg hos Syge med Kors, to Lyseslager, Vievand, Oblat og, om fornødent, den sidste Olie. Endelig et østerlandsk Helgenbillede med Lampe, Russernes hellige Nikolaj samt en Kirkefane fra den nordfranske By Bar-le-Duc . . .

Den lille smukke Udstilling vil naturligvis først og fremmest blive besøgt af den katolske Menighed, men fra alle Lejre vil man have Udbytte af at stifte Bekendtskab med Forhold og Former indenfor den store, katolske Del af Kristenheden, der har inspireret til saa megen skøn Kunst.«

Msgr. Clemens Storp.

Fra den vide Verden

Svejts. Christi Kongefest førte i Byerne saavel som paa Landet til en storslaet Udfoldelse af Christi Kongetanken. Selv i den sidste lille Landsby oppe i Bjergene blev Festen indledet med et højtideligt Triduum. I Industribyen Olten holdt de katholske unge Mænds Forbund en imponant Christus Konge-Kongres. I Luzern opførtes Mysterispillet: »Guds Bejlere«. I Solothurn og Basel tilbragte unge og ældre Mænd hele Natten før Festen i Tilbedelse foran det Allerhelligste. Under Løsenet: »Leve Christus Konge« vil man i Svejts modarbejde og bekæmpe de Gudløse, som søger at udbrede deres ødelæggende Idéer ved Filmsopførelser eller indbyder Apostater til Foredrag og Taler. De svejtsiske Biskopper har udsendt et Hyrdebrev mod de Gudløses Aktion.

— — For 3 Aar siden stiftedes i Einsiedeln et Bønnens Forbund med Svejts' Genforening i Troen som Maal. Forbundet tæller i Dag allerede 55,000 Medlemmer.

— — Den liturgiske Bevægelse har allerede erobret mange Egne. Der gives i det Indre af Svejts talrige Landsbymenigheder, hvor Bønderne i Fællesskab synger deres Koralmesse. Ligeledes træffer man paa mange Valfartssteder Folk, som med Glæde deltager i den saakaldte »Missa recitata«. Det gode Eksempel kommer især fra Benediktinernes Abbedier i Engelberg og Einsiedeln og Augustinernes St. Moritz. Ligeledes har Beuroner Benediktinerne indlagt sig stor Fortjeneste for den liturgiske Bevægelse i Svejts ved talrige Foredrag og Kursus om Koral og Liturgi. Einsiedeln lader nu, selv ved den verdensberømte Fest: »Engleindvielsen«, bortfalde Pavker og Basuner og nøjes med den enkle Orgelledsagelse.

— — Dr. E. Perrier, Nationalraadets Vicepræsident, Føreren for det katholsk-konservative Parti og Præsident i Folkeforbundskommissionen for moralsk Afrustning, har nedlagt alle sine Embeder og trukket sig tilbage til et fransk Benediktinerkloster. Perriers Skridt har vakt den største Opsigt, fordi det drejer sig om en Mand, der staar i sin fulde Kraft og var bestemt til at stige langt højere endnu paa den sociale Rangstige, end han allerede var naaet. Det frisindede, demokratiske Blad »Der Bund« henfører hans Beslutning ikke blot til Klostertanker, han havde lige fra sin første Ungdom, men ogsaa til den nedtrykkende Stemning, der hersker i Folkeforbundskredse i Genf.

Juleindsamlinger.

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de trængende Familier og enligstillede i **Rosenkranskirkens Sogn**. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De, som ønsker at komme i Betragtning, maa inden den 15. December personlig henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. *M. Hoffmann*,
H. C. Ørstedsv. 48 A².

Fru *Em. Siegler*,
Kingsgade 17 Mezz.

Frkne. *Ronge*,
Lykkesholmsallé 14 C St

Fru *El. Siegler*,
Kingsgade 17¹.

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en **Indsamling** til Fordel for de fattige i **St. Ansgars, Sakraments og St. Andreas' Sogne**.

Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Præsterne saavel som undertegnede er villige til at modtage Gaver.

De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne eller hos en af undertegnede inden d. 15. December.

Pastor *v. Kettenburg*.
Bredgade 64³

Pastor *F. Ronge*.
Nørrebrogade 27 C.

Pastor *M. Spaus*.

Sct. Andreas Præstegaard, Ordrup.

Fru *A. Osterhammel*.
Frederiksborggade 54³.

Frk. *F. Stratbøcker*.
Jægersborgallé 19. Charl.

Fru *H. Günther*.

Bangertsgade 11

Julekærten 1932.

Redigeret af Cay Benzon. Farvelagt Omslagsbillede og Billede paa Titelbladet af Kunstmaler Edv. Berggren, Stockholm. Artikler, Fortællinger og poetiske Bidrag af Peter Schindler, Paul Hede-mann, K. Kjelstrup, H. D. T. Kiærulff, H. K.-Hafstrøm, M. K. Nørre-gaard, Lisa Mikaely, Olav Ballin, Tove Frydenlund, E. Rosenørn-Lehn, Sigrød Opffer, E. K. Skydsgaard, Harald Raage og Fritz Heide. Tegninger og Vignetter af Birgitte West, Anker Kiærulff, Erik Andersen, Britta Windfeldt-Schmidt og Else Vaaben. Iøvrigt rigt foto-grafisk Billedmateriale.

Pris Kr. 1,25. Bestillinger sendes til Julekærtens Expedition, Vestervoldgade 115, Kbhvn. V.

NB: Da Heftet plejer at blive revet bort i Løbet af faa Dage, tilraades det, at man sikrer sig »Julekærten« i Tide.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

dygtig Vaskekone og Strygerske til Manchetter og Flipper.

af flere Kontorfolk; en Lærling; 20-aarig ung Pige som Barnepige, kan sy; Aut. Gas- & Vandmester som Fyrmester (m. Certifikat), Gaardmand eller Vicevært; og mange andre velanbefalede Folk.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhvn. K. Telf. Byen 8626.

Menighedsmøde for Sakraments sognets Medlemmer Torsdag d. 8. December Kl. 8 Aften i Skolens Gymnastiksal. — Foredrag af Hr. Konsul, kgl. Translatør *Axel Sarrild* om hans *Rejse i Østerlandene*. — Derefter fælles Kaffebord og musikalsk Underholdning ved Sakramentskirken's kendte Kor.

Gratis Adgang med Adgangskort, som afhentes hos Sognets Præster.

Mariakongregationen i St. Ansvars Sogn holder Møde Torsdag d. 8. December Kl. 20¹/₂ i Kirken.

Mariakongregationen »Stella Maris« har Fælleskommunion Søndag den 4. Decbr. under 8-Messen i Rosenkranskirken

Højtidelig Requiemsmesse for **Pastor J. B. Desnos** afholdes Mandag d. 12. Dec. Kl. 9 i Immaculatakirken, Strandvej 91.

Hvidovre. Søndag d. 4. Dec. Kl. 9 vil Hs. Excellence Biskoppen holde Prælatmesse i **Sct. Nicolai Kapel** (Strøbyvej 2).

Liturgisk Udstilling i Aarhus, Ryegade 24, Forsamlings-salen, Søndag d. 4. Decbr. Kl. 3—9 og Mandag d. 5. Decbr. Kl. 5—9. Adgang for alle: 25 Øre.

Katholsk Klub holder Møde paa Hotel Phønix Onsdag d. 7. December 1932 Kl. 20. Hr. Antikvitethandler Baron Holger Rosenkrants, »Ønskehuset«, vil tale om Emnet: Antikviteter.

Bestyrelsen.

Herre - Vincentsforeningens Generalforsamling afholdes den 11. Decbr. efter Højmessen i Rosenkranskirken ca. Kl. 11¹/₂ i Skolelokalerne. Medlemmerne og alle i Menighedsplejen interesserede indbydes venligst.

I Lotteriet til Fordel for Rosenkranskirken's Kor blev Sofapuden vundet paa Nr. D 43, Raderingen paa Nr. E 79. Indtægt ved solgte Billetter Kr. 205,45. Udgifter til Materiale m. m. Kr. 21,25, Overskud: Kr. 184,50, hvorfor alle, der har bidraget til dette Resultat, hjerteligt takkes. *Bernh. Jensen*, Sognepræst.

Christus og det sociale Spørgsmaal.

Den sociale Foredragsrække fortsættes i Jesu Hjerter Kirken om Søndagen Kl. 18.

- ⁴/₁₂ 32. Christus lovpriser den rette Fattigdom.
¹⁸/₁₂ 32. Christi personlige Kærlighed til Fattigdom.
²⁶/₁₂ 32. Christus Frelser ogsaa i social Henseende.
¹/₁ 33. Arbejdet er Pligt og en Velsignelse.
¹⁸/₁ 33. Arbejde og Tillid til Gud.
²²/₁ 33. Arbejde og Løn.
⁵/₂ 33. Christus om Ægteskab og Familielykke.
¹²/₉ 33. Øvrighed og Folk.
¹⁰/₂ 33. Læren om Korset, som den dybeste Løsning af det sociale Spørgsmaal.

Herrekoret »**Arion**« København
 (Direktion: Organist A. Kerckhoffs)
 afholder

Søndag den 4. December Kl. 7¹/₂

K O N C E R T

i St. Laurentii Kirke

til Fordel for fattige Børns Jul

Der søges et Hjem i København til en ung Pige (14 Aar) fra 1. Februar. Hun er flink til Husgerning og holder meget af Børn. Et Sted, hvor hun efterhaanden kan lære Syning, ønskes meget gerne. Der fordres kun lille Løn. Billet mrkt. E. C. sendes til Ekspeditionen for »Nordisk Ugeblad«, Bredgade 64.

Kirkelig Kalender.

Dec.	Dec.
4. S. 2. Søndag i Advent.	11. S. 3. Søndag i Advent. — Marias ubesmittede Undfangelse.
5. M. Dag i Frans Xavers Oktav.	12. M. 5. Dag i Oktaven.
6. Ti. Nicolaus.	13. Ti. Lucia.
7. O. Vigilie. — Ambrosius.	14. O. 7. Dag i Oktaven. — Tamperdag *).
8. T. MARIAS UBESMITTE- DE UNDFANGELSE.	15. T. Oktav af Marias ubesm. Undfangelse.
9. F. 2. Dag i Oktaven.	16. F. Eusebius. — Tamper- dag *).
10. L. Oktav af Frans Xaver.	17. L. Tamperdag *).
	*) Faste- og Abstinensdag.

Dec. Ugens Messebønner.

4. S. 2. Søndag i Advent (5—48); 2. Sæt Bønner: Petrus Chrysologus (771—601), 3. Sæt Bønner: Frans Xavers Oktav (771—599), 4. Sæt Bønner; Barbara ([56]—[56]).
5. M. † Dag i Frans Xavers Oktav (770—599); 2. Ferialdagen (= foregaaende Søndag (6—48)), 3. Sabbas ([53]—[53]).
6. Ti. Nicolaus (772—602); 2. Frans Xavers Oktav (771—599), 3. Ferialdagen (6—48)
7. O. Ambrosius (775—604); 2. Frans Xavers Oktav (771—599), 3. Ferialdagen (6—48), 4. Vigilien (775—604); Slutningsevangelium: Vigiliens (1070—904).
8. T. † Marias ubesmittede Undfangelse (776—607); 2. Ferialdagen (6—48).
9. F. † 2. Dag i Marias ubesmittede Undfangelses Oktav (777—607); 2. Frans Xavers Oktav (771—599); 3. Ferialdagen (6—48).
10. L. Oktav af Frans Xaver (770—599); 2. Marias ubesm. Undfangelses Oktav (777—607), 3. Ferialdagen (6—48), 4. Melchhiades ([5]—[5]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

St. Ansgars Kirke. Tirsdag d. 6. December læses d. h. Messe for Mødreforeningens Alligender.

Rosenkranssognet. Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Møde Mandag d. 5. Decbr. Kl. 20 i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74.

Søndag d. 11. Decbr. Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Syforeningen i Boyesgade 8¹ bringer herved den anonyme Giver en hjertelig Tak for de tilsendte Kuffterter med det righoldige Indhold, som med Glæde er blevet modtaget.

Benediktineroblaterne afholder Møde Torsdag d. 8. Dec.. Kl. 20 i Rosenkranskirken. Generalabsolution.

Mariakongregationen for Mænd (Ordrup) har Møde Torsdag d. 8. December Kl. 8.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA:æ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pastor H. Gamél. — Redaktionssekretær: Pater A. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 50.

Søndag den 11. December

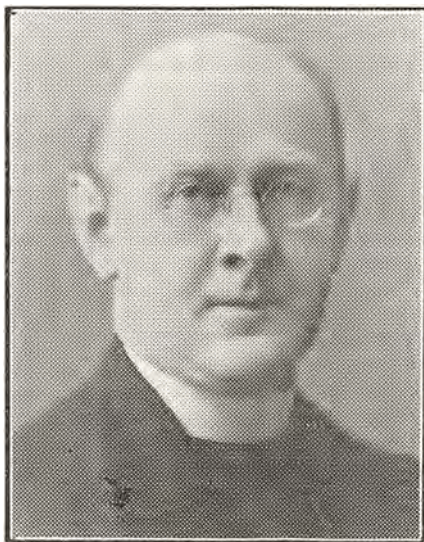
1932

INDHOLD: Billede af Pastor Gamél. — Et Farvel til Redaktøren. — Adventstanker. — Bethlehemsvandringer. — Pastor Henry Gamél. — Far vel. — Det nye Testamente i ny Udgave. — Juleakademi i Academicum Catholicum. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Pastor Henry Gamél,

Redaktør af „Nordisk Ugeblad“.

Et Farvel til Redaktøren.

For anden Gang i de 80 Aar, »Nordisk Ugeblad« har bestaaet, er en Redaktør død i sin Stilling. Den 24. April 1905 maatte Bladet beklage Pastor Andreas Johannsens Bortgang. Han blev, 54 Aar gammel, revet bort fra St. Ansgars Menighed og Bladets Redaktion. Nu har Pastor H. Gamél forladt os, 58 Aar gammel! Træt af Sygdom, forpint af hyppige Smerter, vel forberedt til Døden, ja, glød for dens Komme, gik han bort Fredag den 2. December lidt før Kl. 18.

»Nordisk Ugeblad« siger den Afdøde hjertelig Tak for det Arbejde, han i sit sidste Leveaar har gjort for vort Blad, sender ham en sidste Hilsen og opfordrer alle sine Læsere til at bede for hans Sjæls Hvile.

Kun en kort Tid var det ham forundt at virke som Redaktør. Da Pastor Gamél den 1. Januar 1932 tiltraadte sin Stilling, foresvævede Redaktionen ham vistnok som en Opgave, han vilde vie hele sin Livsaften til. Energisk gik han i Gang med at samle en Medarbejderkreds, greb selv til Pennen, og flere Artikler i det sidste Aar bærer Vidne om hans store Erfaring, modne Klogskab og hans ejendommelige, morsomme og mesterlige Art at fortælle noget paa. Vi fik den udmærkede Serie om Konnersreuth, hvor Therese Neumann havde fanget hele hans Interesse og Sympathi. Desværre blev den saa lovende Begyndelse altfor hurtigt afbrudt ved et langt Sygeophold paa St. Elisabeths Hospital og nu ved hans Død.

Ved hans Grav mindes vi især den smukke Nytaars-hilsen, Redaktøren sendte sine Læsere for knapt et Aar siden. Han skrev om Freden: »At være tilfreds er sproglig set det samme som at være til Freds!« Han vilde være til Freds for andre i sin nye Virksomhed. Som erfaren Mand og Menneskekender foretrak den 58-aarige Freden for Sejrens Rus og Lykken, og de programmatiskke Ord, han sluttede sin Hilsen med, fortjener at lyde over hans Grav, fordi de kendetegner Manden og Præsten Gamél, og fordi »N. U.« deri maa se en af sine bedste Programsætninger:

»Bladets Opgave er at være et Bindeled mellem Nordens Katholiker; derfor hedder det »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«. Bladets Stræben bør derfor gaa ud paa at bringe alt det frem, der kan skabe Fred og Enighed blandt de forholdsvis faa Katholiker, der findes i Danmark og i Norden, og at holde alt det nede, der kunde virke med til at formindske eller ødelægge denne Fred og Enighed. Dette kan atter bringe Ufred; men ti Gange hellere Ufred med den, der elsker Ufred, end Ufred med dem, der er Venner af Freden.«

Requiescat in pace!

Adventstanker.

Profeten Ezekiel.

Hvor er Ezekiel dog opfattet realistisk og individualistisk i Michelangelos Kunst! Holdning og Miner er et tydeligt Bevis paa, at Profeten er i en Tilstand af største Forventning og Spænding. Det er, som om han vil springe op af sit Sæde. Med et voldsomt Ryk har han vendt sit typisk orientalske Hoved med de sammenpressede Læber til Siden. Hvad er der sket? Har han modtaget en eller anden alarmerende Efterretning, eller vil han selv meddele noget, der ligger ham stærkt paa Hjerte?

Det sandsynligste er, at den ene af de to Engle, der er kommet flyvende til, med sin Haandbevægelse opfordrer ham til at se op til Himlen og holde sig beredt til et af de store Syner, som er saa hyppige i Ezekiels Liv. Et saadant Øjeblik bringer ubeskrivelige Overraskelser, hvor man glemmer alt andet og kun har Sans for det ene, der forestaar. Derfor gør venstre Haand Indtryk af at ville slippe den nedhængende Bogrulle, og højre aabner sig for at modtage en stor Gave, — Kaldet til Profetembedet.

Ezekiels Virksomhed som Guds Sendebud faldt i Aarene mellem 593—571. Den er rig paa nyttige Adventstanker. Lad os derfor dvæle lidt ved den.

I 597, altsaa 9 Aar før Jødernes nationale Ulykke blev beseglet ved Jerusalems Ødelæggelse, førtes han sammen

Profeten Ezekiel.

Michelangelo.

med Kong Jekonias bort i Fangenskab. 30,000 Jøder transporteredes dengang til Babylonien. Dér var en Opgave til en Profet! Hedningernes pompøse Afgudsdyrkelse, den Usædelighed, som ikke sjældent var et Led i samme, og Overtro, Sandsigerkunst og Stjernetyderi, forbundet med borgerlig Velstand og Vellevned, var en farlig Fristelse for de nys ankomne Jøder. Mangen en blandt dem bukkede under for den.

Derfor bestemte Gud i et storslaet Syn Præstesønnen Ezekiel til sin Repræsentant hos de landflygtige. »Menneskesøn,« sagde Herren til ham, »jeg gør dig til Vægter for Israels Hus. Hører du et Ord af min Mund, skal du advare dem fra mig.« Ezekiel skulde altsaa være Sjælesørger i en Slags Fangelejr og søge at bevare i det mindste en Del af sine Lidelsesfæller for Frafald midt i

de hedenske Omgivelser. Til at begynde med var han nødt til at kæmpe med Vildfarelser og Laster og at forberede sine Tilhørere paa den store Katastrofe i Hjemlandet, som ingen vilde tro paa. Den Opgave var ikke let, fordi falske Profeter bestyrkede Jøderne i deres Ubodfærdighed, smigrede deres onde Tilbøjeligheder og talte om en snarlig Tilbagevenden til det elskede Fædreland.

Brat og voldsomt blev Stemningsomslaget, da i 588 Efterretningen om, at deres Helligdom var jævnet med Jorden, naaede til de landsforviste. Nu greb Modløshed og Fortvivlelse de tidligere saa selvsikre Hjerter, og Profeten fik en anden Opgave. Fra nu af maatte han vække og styrke Tilliden til Guds Barmhjertighed og Trofasthed. Ligesom Gud har udført, hvad han forlængst har truet med, gentog han for de nedbøjede, saaledes vil han ogsaa holde den anden Del af sine Løfter, nemlig at hans Rige paa Jorden vilde blive genoprettet og Folket vende tilbage til det hellige Land, at det sejrrikt vil hævde sig trods alle Fjenders Had og Magt, og at den lovede Messias vil give det en ny Form og Skikkelse fuld af Herlighed og Lykke.

Det var Opgaven. Med hvilke Forudsætninger mødte Profeten til dens Løsning? Ja, hans Sprog bærer ikke længere det klassiske Præg, som udmærker en Isaias's Taler. Men der er Kraft og Livlighed i alt, hvad han siger, og hans Fremstilling er meget realistisk. Det er netop det Indtryk, man uvilkaarligt faar af Michelangelos store Maleri. Desuden røber hele hans Optræden paa den ene Side en Mand med ukuelig Energi og Viljekraft, og det er igen det, Ansigtstrækkene paa Billedet fortæller om. Paa den anden Side slaar en Præsts Hjerte i denne Mands Bryst, et Hjerte fuldt af Deltagelse med Synderne og Medlidenhed med Folkets Skæbne. Det sidste vilde Michelangelo vistnok antyde ved at iføre Ezekiel den farveskønne Præstedragt.

Dog vi ved mere endnu. Vi kender Kilderne til hans fortrøstningsfulde Veltalenhed og uforfærdede Mandighed. De mangfoldige, herlige Syner, den Helligaand viste ham, fik ham til at glemme det triste Liv i Fangenskabet og Tidens Elendighed. Derude i Fremtiden saa han

Mennesker af alle Folkefærd samle sig i Guds Helligdom paa Jorden; Herren giver dem alle et nyt Hjerte og en ny Aand, saa de for Alvor lever et helligt Liv og i Sandhed er Guds Folk, knyttet til ham ved en evig Pagt.

Derude i Fremtiden vinker allerede den lovede Frelseres yndefulde Billede. Snart ligner han en blød Cederkvist, som Gud planter paa et højt, knejsende Bjerg. Dér bliver den til en herlig Ceder, under hvilken alle vingede Fugle bygger deres Rede, og i hvis Skygge de alle bor. Snart staar han der som den evige Konge, hvem alene Herredømmet tilkommer; som den eneste Hyrde, under hvilken en Fredens Pagt oprettes mellem Gud og Menneskene.

Han saa ogsaa det rene Vand, der engang skal bortskylle al Synd og Brøde. Det flyder saa rigeligt fra det ny Tempel i det ny Jerusalem, som skal bygges, at det gør en Ørken til frugtbart Jord og endog det døde Hav til sundt Vand.

Det var disse Tanker og Følelser, Glæder og Forventninger, der var levende i den store Adventstid før Christi Fødsel. Vor Forberedelse til Julen skulde ligne den, Ezekiel saa ivrig talte for. I Jordelivets Elendighed og Skuffelser ser vi op til ham, der ved sin Magt fører Slægten ud af Fangenskab og Trældom, ved sin Visdom lærer Livets Vej og ved sin Godhed bereder os Boliger i det himmelske Jerusalem, Jesus Christus Guds Søn, højlovet i Evighed. Saa bliver vi stærke. F. K.

Bethlehemsvandring.

(Fortsat.)

V.

En tidlig Morgenstund! Fromme Israeliter stiger op ad Bjerget til Jerusalem for at bede og ofre. Maria² og Josef er ogsaa paa Vej derop for at opfylde Løven, d. v. s. fremstille Jesusbarnet i Templet og bringe et Offer. — To Timers Vandring ligger bag dem, Bænken indbyder nu til Hvile, og Brønden er fyldt med forfriskende Vand; men de ænser det ikke. De gaar videre, Maria forrest med sin Søn i Armene, og den hellige Josef ydmygt bagefter med Offeret for fattige Folk, to Turtelduer.

V

Marias Gang til Templet.

J. v. Führich.

Dyb Andagt præger Marias Holdning, med samlet Sind nærmer Gudsmoder sig Jerusalem, et Forbillede for Kristne paa Vej til Kirken, til Messeofret. Skønne Landskaber ligger udbredt for hendes Fødder, og ved Vejens Ende rejser Templets Marmorpragt sig; men hun ser det ikke; thi hun er fordybet i Tanker. Mon hun ikke tænker paa Abraham, der gik samme Vej for at ofre sit kære Barn, Isaak? Mon hun ikke tænker paa sin Søns lange Lidelsesvej — lige til Golgatha, hvor Guds Søn skal ofres paa Korset, frivilligt, uskyldigt som Sone for Menneskenes Synder? Derfor bliver denne Vandring mod Jerusalem en Offergang. Midt i hendes Moderlykke blander sig en stor Smerte; thi hver Gang hun tænker paa Betydningen af Ordet Jesus, saa maa hun ogsaa tænke paa, hvormeget Han skal lide for at blive Førløser, Frelser og Saliggører. Smerte volder hende selv det »Navn over alle Navne«, om hvilket St. Bernhard synger:

Der synges ikke Sang saa sød,
der høres ikke Klang saa blød,
der tænkes ikke Tanke skøn
som Jesus, Guds enbaarne Søn.

(Fortsættes.)

S. P.

Pastor Henry Gamél.

Mandag den 28. November kom Pastor Gamél i Bil — og selv ved Rattet — fra sin Bopæl i Tikøb til København for at lægge sig ind paa St. Josefs Hospital som Patient — som dødssyg Patient — og Fredag den 2. December afgik han ved Døden, — noget, der rigtig kendetegner Pastor Gamél, hans Energi og Resoluthed. Var der noget — paa hvilket som helst Omraade det end kunde være — som han mente var rigtigt og nødvendigt, saa gennemførte han det — man kunde næsten sige — ubønhørligt.

Den, der skriver dette, har kendt Pastor Gamél fra Ungdommen af og har altid haft dette Indtryk af ham som den roligt og besindigt overvejende og derpaa resolut gennemførende, hvad der forekom ham ret og tilraadeligt — en Egenskab, som udviklede sig end yderligere med Aarene og under hans forskelligartede, præstelige Virksomhed kom baade ham selv og andre til Gode.

Pastor Henry Andreas Augustin Stokfleth Gamél blev født den 17. April 1874 i Aarhus, hvor hans Forældre vendte tilbage til den gamle Moderkirke, som hans franske Forfædre (Emigranter under den franske Revolution) oprindelig havde tilhørt. Som Følge af denne franske Afstamning mærkedes tydeligt hos ham en udpræget Blanding af fransk Vid og dansk Lune.

Efter at være blevet Student fra St. Andreaskollegiet studerede Pastor Gamél Filosofi i Frejus i Sydfrankrig, hvor en Onkel (en Gamél) var Doyen du chapitre — derefter Theologi i Propagandakollegiet i Rom, hvor han blev præsteviet den 12. Juni 1897. — Hjemkommen til Danmark var han først et Par Aar Kapellan og Skolelærer i Fredericia (under Pastor Heiden), hvor han i sin Fritid dyrkede Sejlsport og herunder engang kuldsejlede og laa flere Timer i Lillebælt, før der kom Redning — hvilket lagde Grunden til den Gigt (undertiden med Gigtfeber), som han senere altid har lidt af — gentagne Gange har

ligget for Døden med — og nu endelig er bukket under for, kun 58 Aar gammel.

I den største Del af sine Præsteaar har Pastor Gamél beklædt Stillingen som biskoppelig Sekretær, nemlig 1899—1915 hos afdøde Biskop von Euch og senere igen nogle Aar hos vor nuværende Biskop, idet denne meget rigtigt mente, at næppe nogen anden bedre vilde være i Stand til at fortsætte Traditionerne end den mangeaarige Sekretær hos Forgængeren. Men forøvrigt er denne Stilling som Vikariatssekretær saa mærkeligt beskaffen, at man i den i Regelen ikke høster megen Anerkendelse hos Publikum, men snarere faar Skyld for meget, som man ikke har nogen Skyld i — hvilket den afdøde mangeaarige Sekretær har høstet rigelig Erfaring om. Men den, som har indviet sit Liv til Guds særlige Tjeneste og Sjælenes Frelse, arbejder vel ogsaa snarere for hans Løn end for Verdens Løn, som tit udebliver.

I sin Egenskab af Vikariatssekretær havde den afdøde ogsaa nogle Gange Lejlighed til at vise et sjældent Mod og Snille i Kampen for Biskoppens og Vikariatets Fremtids Betyggelse. Men dette skal her blot lige antydes, da det er noget, som kun hører til »bag Kulisserne« og ikke for aabent Tæppe.

Samtidig med sin Vikariatssekretær-Virksomhed beklædte Pastor Gamél ogsaa Stillingen som Religionslærer ved St. Josefs Søstrenes franske Skole — som Præses for Notburgaforeningen — som Fængselspræst — og som Missionspræst, dels i Helsingør og dels i Holmegaard, hvor mange af de ældre endnu den Dag i Dag bevarer ham i taknemmelig Erindring.

Det meste af den øvrige Tid har Pastor Gamél været ansat ved St. Josefs Hospital, dels som anden Præst under Pastorerne Neuvel og Helmke, dels som Førstepræst, og tog sig dér med Forstaaelse af Hospitals-Præstegerningen — deltog ved Siden deraf ogsaa i den øvrige Sjælesorg ved Undervisning af Konvertiter, ved Ledelse af Birgittaforeningen og ved undertiden ogsaa at prædike i Sognekirken. Sakramentskirkens trofaste Stab erindrer sikkert hans altid vel udarbejdede og solidt underbyggede Prædikener, som man altid havde Udbytte af (noget, mange

desværre ofte først rigtig værdsætter bagefter, naar man har mistet det).

Nu i det allersidste Aar mærkede Pastor Gamél, at Kræfterne svigtede, og fik derfor af sin Biskop Lov til at trække sig tilbage til en mere privat Tilværelse imod dog at overtage Redaktionen af Ugebladet for saaledes at tage den noget for store Byrde fra den tidligere Redaktør, der jo havde det næsten uoverkommelige Hverv at redigere baade *Ugebladet* og *Katholsk Ungdom*. — Skade blot, at Pastor Gaméls Virksomhed som Redaktør blev saa kort. Der var ellers Stof i ham til en udmærket Redaktør, hvad enhver vistnok vil indrømme, der med Opmærksomhed læste saadanne Artikler fra hans Haand som dem om Konnersreuth og om Otto Larsen-Affæren (f. Eks. »Den danske Kirkes Brød«).

Men paa Grund af gentagne Tilbagefald i sin tidligere Sygdom maatte Pastor Gamél i det sidste halve Aars Tid tage sig en Medhjælper — en Redaktionssekretær — Pastor Scherz, der virkelig var ham en meget stor Hjælp, og som har forstaaet at give Ugebladet et jævnt og folkeligt underholdende Præg.

Lad mig slutte dette Tilbageblik paa en mangeaarig Vens og Medarbejders Liv med en Opfordring til de mange rundtomkring, der kendte Pastor Gaméls Væren og Virken, og som nu mindes hans Lune, Klogskab og Præstegerning, om at tænke paa ham i deres Forbøn.

R. I. P.

N. N.

Far vel!

Naar man, som undertegnede, længe har levet i »Udlændigheden«, gør det maaske paa en vis Maade et særligt Indtryk paa en, naar der kommer Bud om, at nu er den, og nu er den af dem kaldt bort, som man hele sit Liv havde vænnet sig til at betragte som et selvfølgeligt Led, en nødvendig Bestanddel af det Samfund, man tilhører og er hjemme i. Saaledes var det i forrige Uge, saaledes gik det ogsaa i denne Uge; først var det Mgr. Clemens Storp, nu er det Pastor Henry Gamél, man ikke

mere kan regne med blandt dem, der betyder noget i dansk katholsk Liv og Virksomhed.

Ellers er det jo Skik og Brug, at man sender Blomster eller en Krans, naar ens Venner og Bekendte dør, til ingen Glæde for disse og — i mange Tilfælde — til lige saa liden Glæde for de efterladte. I Stedet for at sende Krans eller vise anden Opmærksomhed vil jeg bede om at faa Lov til at sige et lille Farvel til de to kære, afdøde Trosfæller og Præster, som jeg — i Lighed med mange andre — har saa gode og værdifulde Minder om.

Jeg ved meget vel, at der her paa et enkelt Punkt kan fremføres en Indvending. Det er nemlig meget længe siden, at Pastor Storp — saadan kender vi ham jo bedst her i Danmark — betød noget virkeligt for dansk katholsk Kirkeliv. Saa sandt det ogsaa maa siges at være, er det alligevel en Kendsgerning, at for os, der er blevet ældre, stod Pastor Storp stadig som en Faktor, med hvilken der var Grund til at regne.

Det er mange Aar, siden jeg for første Gang saa Pastor Storp. Jeg havde i Begyndelsen af 1897 taget min Afsked som Sognepræst for Naur og Siir Menigheder, den Gang i Ribe Stift, med den Tanke at ville træde over til den katholske Kirke, og opholdt mig derefter en lille Tid hos mine Forældre i Aalborg. De var begge meget protestantisk indstillede og baade bedrøvede over og utilfredse med det Skridt, deres ældste Søn, som de havde faaet ind paa en god og sikker Levevej, i deres Øjne saa ubesindigt havde taget. Man forstaar derfor, at det vakte ikke saa lidt Røre i det alsidigt interesserede Dyrlægshjem, da Pastor Storp og hans gode Ven, Pastor Helmke fra Randers, anmeldte deres Besøg. Det hele gik dog, tror jeg, til gensidig Tilfredshed; Pastor Storp havde stor Forstand paa Kunst og talte gerne om dermed sammenhængende Emner, og Pastor Helmke var fornøjelig og munter, som adskillige endnu husker ham fra gamle Dage. Sidstnævnte læste Messe følgende Morgen i Fru Herredsfoged Ahlmanns Hjem — katholsk Kirke fandtes dengang ikke i Aalborg, omtrent heller ingen Katholiker, dér, hvor der nu findes en stor Menighed og vor skønneste katholske Kirke, hvilket sidste man maaske nok tør sige uden at fornærme nogen.

Senere saa jeg af og til Pastor Storp, længst og bedst dog 1913, da jeg tilbragte flere Dage hos ham i hans store Præstegaard i Ahaus i Westfalen. Hjertelig, elskværdig, gæstfri og god var han mod sin danske Trosfælle og gjorde alt for at skaffe mig et fornøjeligt Ophold i denne katholske Del af Tyskland. Han gjorde flere Ture sammen med mig, vi var f. Eks. i Dülmen, Koesfeld, Billerbeck og flere andre Steder. Især mindes jeg en Søndag, han tog mig

med paa en Fodtur ud i sit Landdistrikt. Vi gik gennem Skov og over Hede med det guleste Grus, jeg nogen Sinde har set, og uden en eneste Sten i og kom til en stor Bondegaard, hvor vi fik en udmærket Modtagelse. Køkkenet var det første og største Rum med aabent Ildsted, hvor tørre Grene brændte i klare Flammer, der slog op om Kedelen, der hang midt i Ilden. I Køkkenet stod et langt Spisebord med Stole om, men vi fik ikke Lov til at tage Plads der; vi skulde ind i den fine Stue, hvor vi blev trakteret med Kaffe og *Apfeltorte*. Folkene var hjertelige og opmærksomme, og det hele mindede meget om et Besøg i en vestjysk Bondegaard fra min egen Præstetid; det er vist ogsaa den samme Folkestamme, der i sin Tid har slaaet sig ned paa Westfalens saa vel som paa Vestjyllands udstrakte Sletter.

Da jeg rejste, fulgte Pastor Storp mig til Münster — at han ved denne Lejlighed som ellers, naar vi var ude sammen, betalte min Billet, skal kun tilføjes for Fuldstændigheds Skyld — hvor vi ogsaa havde det udmærket. De, som kender noget til Münster fra den Tid, kan let regne ud, at vi havde vort Tilhold hos Frøken Vonnegut, Pastor Storps rige, gamle Tante. Hendes Elskværdighed og Godhed gik saa vidt, at hun — gennem sin Nevø — paa Banegaarden i Münster overrakte mig Billetter til København, en Opmærksomhed, der ikke betød saa lidt for en Mand, hvis daglige Arbejde var overvældende, og Familie talrig, men hvis Indtægters Størrelse stod i omvendt Forhold til de Krav, der stilledes til dem.

Der er fortalt og kunde fortælles langt mere om Pastor Storp; dog det, her er skrevet, skal først og fremmest være en Tak til en god Præst og et kærligt Menneske, men skal ogsaa kaste Lys over en Side af Pastor Storps Væsen, som ikke er blevet meget fremhævet, men som ogsaa er vel værd at mindes.

Pastor Gamél døde i en forholdsvis ung Alder, kun 58 Aar gammel, tyve Aar yngre end Mgr. Storp; men alligevel hører han i en vis Forstand ogsaa til de gamle Dage. Han var i mange Aar intimt knyttet til det danske apostoliske Vikariat og Raadgiver og Deltager i de fleste Afgørelser, der blev truffet. Ham har jeg kendt næsten lige saa længe som Pastor Storp og vilde ogsaa gerne have Lov at sige ham Farvel og Tak offentligt, tilmed i hans eget Blad.

Nordisk katholsk Ugeblad er nu omtrent 80 Aar gammelt og har i den Tid haft ti Redaktører, Pastor Gamél medregnet. Med Undtagelse af Ugebladets første Redaktør, W. J. Karup, har ingen redigeret Ugebladet saa kort en Tid som Pastor Gamél. Det var knapt et Aar, og Sygdom

forvoldte tilmed, at det kun blev ganske lidt, han kunde tage sig af Redaktionsvirksomheden.

Ikke alene det var beklageligt. Der var i det hele noget tragisk over Pastor Gaméls Liv. Med de Forudsætninger, han havde, og de personlige Egenskaber, han var i Besiddelse af, kunde han være bleven en fremragende Kraft i dansk katholsk Kirkeliv. Hvor meget end vi, hans Venner, holdt af ham, tør vel næppe nogen af os paastaa, at han blev noget saadant. Heri var fremfor alt to Ting Skyld. Der er for det første ingen Tvivl om, at han sad allfor længe som Sekretær hos den udmærkede, gamle Biskop Johannes von Euch. Han var saa ypperlig skikket til denne Stilling, at det var rimeligt nok, at Biskoppen nødig vilde give Slip paa ham der; men det havde sikkert været til stor Gavn for ham selv langt før at være kommet bort fra Kontorstolen og ud i praktisk Sjælesørgergerning i en Menighed. Og for det andet blev Pastor Gamél syg og genvandt aldrig sit Helbred. Streng Hærdningsovelser efter J. P. Mullers System gav ham ikke den Sundhed og de Kræfter, han havde tænkt sig, men en Gigt, der ødelagde den store og kraftige Mand. Han kunde ellers tale udmærket — jeg mindes ham tydeligt fra en Diskussion i Studentersamfundet, hvor han stod overfor ingen ringere Modstander end Georg Brandes — og ligeledes skrive ypperligt og klart — se f. Eks. hans fortrinlige Redegørelse for det omstridte Spørgsmaal om Jesu Brødre.

Naar jeg har bedt om offentligt her at sige Farvel til ham som til Pastor Storp, saa er det ogsaa af en rent personlig Grund, den nemlig, at jeg satte megen Pris paa ham, og at han, saa liden Aarsag der ogsaa var til det, gjorde Gengæld. Paa hans Væsen var det vanskeligt at mærke noget saadant. Han havde den Vane eller snarere Uvane, som han selv betegner det — noget lignende finder man ofte hos Englændere — at han overfor dem, han særlig satte Pris paa, viste en vis, som han selv troede, let gennemskuelig Ironi. Denne Ironi var et Udslag af aandelig Blufærdighed, af en Ængstelse for at lade sine bedste, mest ægte Følelser komme til Skue. Det var altsaa en stor Kompliment til den, som blev udsat for denne Ironi. Det er vist ubeskedent at tilføje, at jeg selv ofte har følt denne Ironi, og det vilde være endnu mere utilbørligt, om jeg her anførte, hvad han for ikke længe siden har skrevet til mig selv herom; men jeg vilde ikke undlade at drage det frem, da det er saa betegnende for hans Karakter.

I Sommer saa jeg Pastor Gamél for sidste Gang. Han laa dengang syg i sin Bolig i Bagsværd, og jeg sad en Eftermiddag længe ved hans Seng. Vi talte om Ugebladet og om Fremtidsplaner for det. Jeg sagde til mig selv og

andre, at Pastor Gamél saa meget daarlig ud, men tænkte dog ikke, at Døden var saa nær. Siden blev han vist aldrig rigtig rask, og jeg hørte aldrig mere noget fra ham. For faa Uger siden skrev jeg et muntret Brev til ham i den Tro, at nu var han bleven saa rask, at han var den gamle igen og gerne saa en glad Hilsen fra Venner. Og saa kom i Gaar Budskabet om hans Død.

Ja, saa har jeg naaet, hvad jeg med disse Linier vilde. Farvel da og Tak til de to udmærkede Præster, gode, kærlige og glade Mennesker, Farvel, og Tak fra en, der af og til havde det Held at komme indenfor den Kreds, hvor jeres Liv førtes og jeres Virksomhed mærkedes.

Thisted, 3. 12, 1932.

Niels Hansen.

Det nye Testamente i ny Udgave.

I forrige Nummer af Ugebladet kunde man læse, at der inden Jul udkommer en ny Udgave af Evangelierne og Apostelgerningerne. Herved er det blevet meget let for alle Katholiker, der taler Dansk, at efterkomme det Ønske og den Opfordring, som vor nuværende Paves Forgænger i Embedet udtalte i 1920.

»Saa vidt det staar i Vor Magt«, siger Benedikt XV, »vil Vi aldrig holde op med at formane alle troende Kristne til ved daglig Læsning at fordybe sig navnlig i Vor Herres hellige Evangelier, ligeledes i Apostlenes Gerninger og Breve, og gøre dem til deres aandelige Eje.«

Den nye handelige Udgave af det Nye Testaments I. Del faas billigst ved Henvendelse til Sognepræsterne. Bogen koster: i Omslagsbind Kr. 1,60; i Shirtingbind Kr. 2,00; i Skindbind Kr. 4,50. Senere, naar Bogen overgives til Boghandlen, bliver den dyrere.

F. K.

Juleakademi i Academicum Catholicum.

Julefesten nærmer sig. Den Fest, som nu efterhaanden i dette Land er blevet til en Markedstid med en lille Smule religiøst Præg. For Handelsfolk betyder denne Fest ofte det vigtigste for deres Eksistens, men Resultatet vil derfor ogsaa blive, at Tanken om Jul maa træde næsten fuldstændig tilbage for de materielle Interesser, og dette kan ikke helt undlade at øve en vis Indflydelse paa os alle. — Midt i dette Julevirvar hæver saa Kirken sin Røst for at opmuntre de troende til en virkelig Forberedelse paa det, som er det vigtigste ved Julefesten: Frelserens Komme til Menneskeheden. Kirken gør det navnlig i sin Liturgi, i den hellige Messe hver eneste Morgen i de sidste fire Uger før Jul, i Præsternes Breviar, men ogsaa udenfor Kirken samler man sig i de katholske Lande til saakaldte »Adventsfeier« for i en stille

Time at fordybe sig i alle de smukke Tanker, som Kirken lægger for Dagen i disse Uger.

Det Juleakademi, som A. C. den 13. December arrangerer i St. Nikolaj Kirke, vil derfor for alle Katholiker og Ikke-Katholiker, vise lidt af disse Adventsskatte.

Midt i al Byens Juletravlhed vil vi her kunne faa lidt af den rigtige Julestemning. Det er vort Haab, at ret mange vil følge A. C.'s Indbydelse til det første Juleakademi i Nikolaj Kirke den 13. December*). Radioraadet vedtog at transmittere den Aften, men Programudvalget var desværre ikke i Stand til at ændre den Dags Udsendelser.

Knud Ballin,
Formand for A. C.

*) Der henvises til Annoncen andetsteds i Bladet.

Katholsk Juleakademi.

Academicum Catholicum lader afholde et Juleakademi i St. Nikolaj Kirke Tirsdag den 13. December Kl. 20.

Recitation. — Sang. — Orgel. — Billedforeføring.

Udgangstort a 50 Øre faas ved Henvendelse til Administratores (Pastor Knud Ballin, Bredgade 64, Palæ 59, Frøken Ragnhild Hoff, Coldbodvej 48, Palæ 2351 Y; Knud Wefsch, Boulevarden 46, Nora 1843 Y, i Katholsk Boghandel og ved Indgangen.

Medlemmer kan afhente Udgangstort gratis hos Administratores.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Den maanedlige Messe ofres Onsdag den 14. December Kl. 8¹/₄ i Rosenkranskirken og fremtidig den 1ste Onsdag i Maanedens samme Sted. Den maanedlige Sone er stadig den sidste Søndag i Maanedens i Klosterkirken paa Jagtvejen.

St. Franciskus's III Orden holder Møde Fredag d. 16. Dec. Kl. 20 i St. Knuds Kapel.

En fattig, syg Mor beder kærlige Mennesker om en brugt **Barnevogn** til en lille Pige. Billet mrkt. »Barnevogn« sendes til »N. U.«s Ekspedition.

Kalenderen for 1933 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. Tlf. Palæ 3762, samt ved Kirkerne og i Katholsk Boghandel. Pris **40 Øre**. Ved Indsendelse af 50 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Baronesse Rosenkrans-Charisius, f. Oxholms Legat til Hjælp for trængende indfødte Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katholske Menigheder, uddeles af Biskoppen i Løbet af Januar Maaned 1933.

Ansøgning, indeholdende fulde Navn, Stilling, Alder, Bopæl, skal m. H. t. Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katholsk Menighed, attesteres af to Personer, hvoraf den ene skal være katholsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles ikke for Livstid, hvorfor tidligere Legatydere maa indsende ny Ansøgning. Ansøgningsfristen udløber 31. December; Andragender, indsendt efter dette Tidspunkt, kan ikke tages i Betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til: **Det Apostoliske Vikariat, Bjerregaards Sidevej 1, København, Valby.**

Kirkelig Kalender.

Dec.		Dec.	
11. S.	3. Søndag i Advent. — Marias ubesmittede Undfangelse.	18. S.	4. Søndag i Advent.
12. M.	5. Dag i Oktaven.	19. M.	Ferialdag.
3. Ti.	Lucia.	20. Ti.	Vigilie.
4. O.	7. Dag i Oktaven. — <i>Tamperdag</i> *).	21. O.	Thomas, Apostel.
15. T.	Oktav af Marias ubesm. Undfangelse.	22. T.	Ferialdag.
16. F.	Eusebius. — <i>Tamper-</i> <i>dag</i> *).	23. F.	Ferialdag.
17. L.	<i>Tamperdag</i> *). *) Faste- og Abstinensdag.	24. L.	Vigilie. *) Faste- og Abstinenspligten ophører Kl. 12 Middag.

Dec.	Ugens Messebønner.	
11. S.	Marias ubesmittede Undfangelse (776—606); 2. <i>Sæt Bønner</i> : 3. Søndag i Advent (10—52), 3. <i>Sæt Bønner</i> : (kun i stille Messer): Damasus I (781—613); Slutningsevangelium: Søndagens (11—53).	
12. M. †	5. Dag i Oktaven (777—607); 2. Ferialdagen (10—52), 3. Om den Helligaand ([120]—[105]).	
13. Ti.	Lucia (781—614); 2. Oktaven (777—607), 3. Ferialdagen (10—52).	
14. O.	Tamperdag (13—55); 2. Oktaven (777—607), 3. Om den Helligaand. — <i>Eller</i> : Oktavens Messe (777—607); 2. Tamperdagen (13—56), 3. Om den Helligaand.	
15. T.	Oktav af Marias ubesmittede Undfangelse (777—607); 2. Ferialdagen (10—52).	
16. F.	Tamperdag (15—57); 2. Eusebius ([9]—[9]), 3. Gudsmoder ([83]—[87]). — <i>Eller</i> : Eusebius ([8]—[9]); 2. Tamperdagen (16—57), 3. Gudsmoder ([83]—[87]); Slutningsevangelium: Tamperdagens (981—800).	
17. L.	Tamperdag (17—58); 2. Gudsmoder ([83]—[87]), 3. For Kirken eller For Paven ([123, 122]—[107]).	

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 11. December (Marias ubesmittede Undfangelse) Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Samme Dags Aften Kl. 6 Festprædiken og Festandagt. Adgang for alle.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 11. Dec. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranssognet. Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Fælleskommunion Søndag den 11. Decbr. i Messen Kl. 8.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 11. December fejres Mariæ ubesmittede Undfangelsesfest. Kl. 10 holdes Pontifikalmesse.

FREMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktionssekretær: Pater A. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂-14¹/₂.

Nr. 51.

Søndag den 18. December

1932

INDHOLD: Adventstanker. — Bethlehemsvandringer. — Paulskirken. — Julehilsen til Jesu hellige Moder. — Et Forord i en dansk Skole-sangbog. — Fra Brudgom til Missionær. — Et godt Raad til Radioejere. — Skuffelser. — De umyndiges Røst. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Adventstanker.

Profeten Daniel.

Profeten Daniel har været et yndet Emne i Malerkunsten, ligesom han altid har spillet en stor Rolle i Folks Bevidsthed. Hvem kunde f. Eks. glemme det Eksempel paa Tro skab mod Guds Bud, han som ganske ung Mand gav sine Lidelsesfæller i det babyloniske Fangenskab, da han ved det kongelige Hof vægrede sig ved at nyde forbudte Spiser? Og hvem bliver ikke imponeret af Tanken om, at han uforfærdet sidder mellem en Flok Løver, der efter hans Fjenders Mening skulde rive ham i Stykker? Eller hvem glæder sig ikke inderligt over Daniels Klogskab, der med faa Ord afslører to Forbrydere og redder den uskyldige Susannes Liv?

Disse Emner var behandlede af tidligere Kunstnere. Hvad skulde Michelangelo gribe til, hvis han vilde vise den berømte Profet i en ny Situation og samtidig fremstille et Hovedtræk i hans Karakter? Det Billede, vi ser

Profeten Daniel.

Michelangelo.

her, giver Svar paa dette Spørgsmaal; og Begyndelsen af 7. Kapitel i Daniels Bog kan tolke Kunstnerens Idé.

»I Kong Balthasars første Regeringsaar (ca. 542 f. Chr.) havde Daniel et Drømmesyn. Syner gik gennem hans Hoved paa hans Leje. Siden nedskrev han Drømmen og gengav i korte Træk Hovedindholdet.« Det maa have været dette eller et andet Sted af lignende Art, der har inspireret Kunstneren.

I Profeternes ejendommelige Klædedragt sidder nemlig Daniel og skriver. En Engel over hans venstre Skulder giver ham Tankerne, en anden hjælper ham med at holde den Bog, der skal bringe Budskabet fra Gud videre til senere Slægter. Men før han skriver sine Spaadomme ned i Fremtidens store Bog, gør han smaa Optegnelser paa en Tavle ved sin højre Side. Er det et Stykke Kridt, han

har i Haanden? Er det Tal, han noterer, for ikke at glemme eller forbytte dem? Det ligger snublende nær at tænke paa den detaillerede Fordeling af Aarsugerne, som han har skrevet om (9. Kap.) og er blevet saa berømt for. Et saadant Øjeblik, da Gud trøster sin trofaste Tjener og gennem ham hele Folket ved Meddelelsen om, at den lovede Frelser skal komme om 490 Aar, fortjener nok at blive foreviget af en Michelangelos Kunst! Man behøver bare at tænke lidt over denne Aabenbarings Indhold for at forstaa, hvor rigtig denne Mesters Tankegang var.

70 Aarsuger (= 490 Aar) er af Gud fastsat over dit Folk og din hellige By, lyder det fra Herren, indtil Overtrædelser er udslettet, Synden forseglet, d. v. s. gjort uvirksom, Misgerningerne er sonede, evig Retfærdighed eller med andre Ord: Messias' evigt varende Frelse hidført, Syn og Spaadom beseglet ved, at Gud indfrier sine Løfter, og den Højhellige (Christus) salvet.

Endvidere skal du vide og huske: fra den Tid Ediktet om Jerusalems Genrejsning udgaar, indtil den Salvede, Fyrsten, kommer, er der 7 Aarsuger og 62 Aarsuger. Det bliver genopbygget med Gader og Mure, og det i Trængsels-tider. Men efter de 62 Aarsuger skal den salvede blive dræbt, og det Folk, der har vraget ham, skal ikke længere være hans Folk.

Byen og Helligdommen skal ødelægges af en fremryk-kende Fyrstes Folk, og Resultatet bliver som ved en Oversvømmelse. Ved Krigens Afslutning kommer den fortsatte Ødelæggelse. Han, den Salvede, vil slutte en ny og varig Pagt i Løbet af den sidste Aarsuge, og i Aarsugens sidste Halvdel gør han Ende paa Slagt- og Afgrødeofre, og i Helligdommen hersker der Ødelæggelsens Vederstyggelighed, og den varer indtil Tidernes Ende. Saa skal den fastsatte Straffedom *udøse sig* over Ødelæggeren.

Dette Budskab fra Gud, som Ærkeenglen Gabriel overbragte Daniel, regnedes til alle Tider i den katholske Kirke til det mest storslaaede, som er blevet forudsagt om vor Frelser Jesus Christus. Vi hører jo om hans Persons Hellighed, Værdighed og Forkastelse gennem Jøderne; vi hører om hans Riges aandelige, ikke verdslige Karakter og dets herlige Goder; vi hører om den Straf, der rammer

den vantro By Jerusalem, saaledes at Jesus kun behøvede at minde om denne Profeti, da han selv gav sig til at tale om Templets og Byens Ødelæggelse (Mt. 24. 16). Men medens vi føler Glæde og Trøst over de profetiske Ord, blev de ulykkelige Jøder, der havde borttryddet deres egen Frelser, pint af Angst og Forskrækkelse ved at læse om de 7 × 70 Aar, som med Artaxerxes I's Edikt om Jerusalems Genopbyggelse i Aaret 458 eller 453 f. Chr. som Udgangspunkt fører lige ind i vor Herres Jesu Christi Levetid og Virksomhed. I deres Fortvivlelse udtalte de svære Forbandelser over dem, der vilde finde Tiden for Christi Komme ved Hjælp af disse Tal. »Revne skal Knoglerne paa dem, der vil udregne Tiderne; forbandet være den, som vil beregne Tiden for den lovede Messias«, staar der i deres Talmud.

Men vi, der hører Christus til og igen forbereder os til den hellige Jul, vil glæde os inderlig over, at Frelserens Billede, hvoraf man i Begyndelsen af Aabenbaringen kun fik Lov at se nogle faa Linier, af Profeterne tegnes tydeligere og bestemttere, jo længere vi kommer ned i Tiden, indtil hans Person staar saa klar for et ventende Folks Bevidsthed, at alle gode bønligt og længselsfuldt beder: »Gid du sønderrev Himlen og steg ned! I Himle deroppe, nedsend eders Dug, I Skyer, nedregn den Retfærdige! Jorden aabne sit Skød, saa Frelseren maa spire frem, og Retfærd vokse tillige!« Ja, Herre, lad det ske! F. K.

Bethlehemsvandring.

(Fortsat.)

VI.

Med stor dramatisk Kraft taler dette Billede til os! I Templets Forgaard møder den hellige Familie den retfærdige og gudfrygtige Olding Simeon og Profetinden Anna. — Simeon tager det guddommelige Barn paa sine Arme, med hævet Haand vender han sig til Barnets Moder og profeterer: »Se, denne er sat til Fald og Oprejsning for mange — og et Sværd skal gennembore dit eget Hjerte.« Farer der ikke et Stormsus gennem Templets Haller? Minder disse Røgskyer, som Templets Tje-

VI

Jesu Fremstilling i Templet.

J. v. Führich.

ner tænder, ikke om Jerusalems Undergang og Templets Brand, om de manges Fald? —

Dog, lad os hellere tænke paa Oprejsningen for mangel Profetinden Anna lovsynger Gud for den snarlige Forløsning. Med bedrøvede Øjne betragter Maria og Josef deres uskyldige Barn, som engang skal lide den bitre Død paa Korset. Gerne bringer Jesu Moder det tunge Offer, som kræves. Hendes Offerkærlighed baner Vejen til Slægternes Frelse, til Oprejsning for mange, til hendes egen Herlighed. Skal hun derfor fortryde, at hun blev Herrens Tjenerinde?

O, hvor salig vil du blive,
naar du trofast her i Live
giver Korset Hjerterum!

VII.

Det er Nat. Træt af Dagens Møje er den hellige Josef sovet ind. Ved Hovedenden af hans Leje hænger det Værktøj, hvormed han arbejder for sine Kære. I det lille Kammer ved Siden af hviler Gudsmoder, renere end de Liljer, der blomstrer i Vindueskarmen. En lille Lampe lyser sparsomt op i Nichen bag hende, hvor ogsaa hendes Spindelredskaber ligger, og skinner lige ned paa det lille Jesusbarn, der sover trygt i sin Kurv.

VII

Flugten til Ægypten.

J. v. Führich.

Alt er stille. Maanen sender sit hvide Skin ind ad Vinduet. Pludselig vaagner den hellige Josef. Er det mon Dyret i Stalden nedenunder, der har vækket ham? Nej, han føler en Haand blive lagt paa sin Skulder, medens en Stemme hvisker: »Staa op, Josef! Flygt med Maria og Barnet! Det er i Fare!« Ved hans Side staar en Engel, sendt af den altid vaagende Gud. — Hurtigt gør Josef sig rede, vækker Maria, der tager Barnet, sadler Æslet og sætter Moder og Barn paa dets Ryg. — Se ud gennem Vinduet! Ilsomt, men dog med Ro, stolende paa Herrens Hjælp, tiltræder de ved Maanens Skær Flugten til Ægypten. — Uden Knurren, ja, uden Spørgsmaal om Hvornaar og Hvorlænge følger den hellige Josef Guds Tilskyndelse. Tunge Bekymringer hviler paa ham; men modigt vandrer han ved Siden af Æslet med den kostbare Byrde ud til det fremmede — bort til Ægypten, hvor Jesusbarnet er i Sikkerhed for Herodes.

Hvilken Tillid til Guds Forsyn! Hvilken Lydighed mod Herrens Viljel

Aa, Josef, paa dig jeg tænker saa tit,
og tit jeg i Løndom dig gæster.
Jeg vilde saa gerne ligne dig lidt,
du gamle, velsignede Mester.

(Fortsættes.)

S. P.

Paulskirken.

(Sluttet.)

Skulde man nu tro det? Lad os sige, 10 % har Øje for det. Da jeg har arbejdet i Kirken i maanedsviis, kan jeg tale med om det. Ulykken vil, at den nuværende Konge af Ægyptens Bedste- eller Oldefar — og som dengang kun var Khediv — fandt paa at forære Gregor XVI 6 vanvittig pragtfulde Alabastersøjler — hvoraf de 4 er af eet Stykke (Alabast er Ægyptens Specialitet). Nu findes der ikke i hele Verden Mage til, og da det er en Stenart, som man jo ellers kun ser i Askebægge o. l., er det jo ogsaa lidt overvældende pludseligt at se fire Monolither og to andre Søjler rejse sig lige ved Indgangen, som gigantiske, gule, aarede Ædelsten. De hviler paa og kronnes af forgyldte Broncebaser og Kapitæler. Men det er, som fandtes der ikke andet i Kirken. Lad være, at mange mangler Kunstsans for Galla Placidias Bue, Paulus ligger dog begravet under den. Det er vel ikke saa lidt for en Katholik. — Men altsaa de 90 % hverken opfatter Mosaikket paa Triumfbuen, eller at Paulus ligger begravet derunder, men styrter straks hen og klapper Søjlerne. Mænd anslaaer Værdien. Damer daaner. Dette er ganske som en Ritus. Naar Damerne er daanet og kommet sig, og Mændene har anslaaet, at de ikke kan anslaa Værdien, føler de, at nu har de gjort deres Pligt i San Paolo og vist deres dybe Forstaaelse, og nu kan de gaa med god Samvittighed. De allerbedst underrettede holder en brændende Tændstik hen til Hjørnet af Alabasterpilastrene bag Søjlerne. Man kan da gennem Hjørnet se Stenen blive transparent. Dynger af Tændstikker paa Gulvet og Sod langt op ad Væggen viser, hvor denne Sport er populær. Imidlertid er der nogle, der tror, at det er de tykke Søjler, som bliver transparente, naar man holder en lille Tændstikflamme bagved —! Deres Skuffelse er da pathetisk. Ilende løber de fra den ene af de seks Søjler til den anden med deres brændende Tændstik — og overalt samme negative Resultat. —

Et andet Resultat af den ved San Paolos Rigdom op-hidsede Folkefantasi er Legendens om, at een af Paverne i

Rækken af Paveportræterne, der engang prydede, nu skæmmer Væggene, har en Diamant til Øje! Legenden har bredt sig til Amerika, og en Amerikanerinde, hvis Akcent røbede »the middle west«, kom engang hen til mig og stak Fingeren i Øjet, heldigvis ikke paa mig, men paa sig selv, og sagde: »Would you please tell me, where is the pope with a diamond in his eye« — —! Ogsaa her blev Skuffelse. Hvis jeg havde noget at sige i Basilikaens Administration, vilde jeg ved Indgangen slaa en Plakat op paa alle Hovedsprogene med Ordene; »Her ligger Paulus begravet«. Apostelens Lidelse forplanter sig til den troende ved al den Naade, som her udstrømmer uden at opfanges. Er han ikke den, der skrev: »Quis me separat a caritate Christi?«, og er han ikke den Mægtige, sat af Gud til at lede os dertil — saaledes som han peger paa Mosaiketen — og bevare os deri?

Foran hans Grav maa jeg altid tænke paa de for nylig opdagede Indskrifter ude i Sankt Sebastianus's Katakomber, hvor Apostlene en Tid var begravede, og hvor man ser kradsat paa Muren hundredvis af Indskrifter med: »Petre et Paule in mente habete« og saa Navnet eller Navnene paa den, der bad. Disse Indskrifter er fra ca. 250 — og vi genkender vore Brødre, og vi genkender vor hellige Kirke — og nu som da beder vi »Petre et Paule — in mente habete«

Bag Højalteret under Triumfbuen ligger Tværskibet. Tværskib er nu kun et misvisende Navn for et Rum, der i sig selv er saa stort, at den, der træder ind i det uden først at have set Hovedskibet, vilde finde det fuldtud tilstrækkeligt til at udgøre en Pragtkirke for sig. Skønt Tværskibet altsaa blev bevaret under Branden, er det dog helt og holdent blevet »fornyet« og alt Liv blæst bort fra det. Pragten er imidlertid enestaaende. To Sidealtre er af grønt Malakit — Gaver fra Czar Nikolaj I. Søjlernerne, der smykker disse Altre, og Apsis er fra den gamle Basilika, blaaaarede, riflede — af Marmorsorten kaldet Pavonazetto — pragtfulde. Men de er ikke blot fra den gamle Basilika. De stammer fra Forum Romanum — fra en af det hedenske Roms kosteligste Basilikaer — Basilica

Æmilia. Efter Konstantin blev det Skik at hente Materiale til Nybygninger fra ældre Monumenter. Theodosius fulgte hans Eksempel ved Opførelsen af Paulskirken. Og Basilica Æmilias Søjler førtes ud til Paulus's Basilica. Dette er Rom — Perspektiv bag Perspektiv. Foran Kirkens Vestsida staar en Portikus, hvortil man har anvendt Søjler fra den gamle Kirke. Paa en af dem findes en Indskrift med Pave Siricius's Navn og Indvielsesdatoen. Dette er alt, hvad der er tilbage af den oprindelige Basilikas Søjlebestand.

I Koret findes endnu et Mosaik — men udført ca. 1000 Aar senere end Galla Placidias. Det minder om Mosaikerne fra Marcus-Kirken i Venedig og er ikke udført af romerske Arbejdere. Et lille Barokkapel, hvor nu det Hellige Sakramente opbevares, støder op til Tværskibet og virker mærkeligt ved sit Liv og sin Patina til det nye livløse og endnu tidløse. Her aflagde den hellige Ignatius Loyola og hans Fæller deres Ordensløfter. Et Krucifiks over Alteret har talt til den hellige Brigitta. En Statue af hende — ligesom lyttende — findes i samme Kapel. Og til venstre ligger endnu et Kapel — for den hellige Stefanus. Det er jo ikke tilfældigt. Paulus var blandt dem, der forfulgte ham. Martyrens Blod er sprøjet paa ham og har langsomt brændt sig igennem til hans Hjerte.

»Paulus — hvorfor forfølger du mig?«

Udenfor findes en Klostergaard fra det 12te Aarhundrede, skaanet i 1823, den bedst bevarede i Rom. I et lille Museum findes Kirkens gamle Broncedøre fra det 10de Aarhundrede, udførte i Konstantinopel — bøjede og bulede af Branden. —

De blev sat for at forhindre Køerne i at gaa ind i Kirken, som laa helt forfalden hen i den tidlige Middelalder. Græsset voksede derinde — og Kvæget sov. Forunderlige Tider. Men Kirken laa langt uden for Murene, og Egnen var usikker. En Portikus havde ført derud hele Vejen fra Bymuren. Den forsvandt allerede under den gotiske Krig i det sjette Aarhundrede, hvor Belisarius — den byzantinske Feltherre, der forsvarede Rom — byggede en befæstet Lejr til sine hunniske Lejetropper af Materia-

let fra denne Portikus. Senere omgaves hele Anlægget af Basilikaen og Klosteret med Mure til Værn mod Saracenerne, der plyndrende og brændende drog op ad Tiberen. — Men vi er da helt inde i Middelalderen, og Menneskene har forstaaet, at den antike Civilisation er gaaet under, mens Belisarius endnu troede at genoprette den. Lever vi i en Tid af lignende Illusioner?

Den, der højt oppe fra Monteverdes Skraaninger ser ud over Campagnen i Retning mod Havel og følger Tiberens Løb — faar mellem Skorstene og Gastanke og Røg langt ude Øje paa San Paolos gule Flanke. Er det om Aftenen, og er Dagens Arbejde forbi og Røgen drevet bort — og kommer man tilstrækkelig langt, saa man er fri for Industriens Spor — da ser man Solens lave Straaler ramme Vestfaçaden og tænde gyldne Flammer. Façaden er dækket af Mosaiker — at de er kunstnerisk set værdiløse, forstyrrer ikke paa Kilometers Afstand. Da ser man blot Kirkens store Legeme hvilende ved Floden og dens Pande skyde Lyn fra sit gyldne Diadem.

Og langt, langt horte til den modsatte Side vil man kunne høre de tunge Klokkeklange fra San Petro komme sitrende gennem Luften. — —

»Petre et Paule in mente habete ...«

Mogens Kai Nørregaard.

Julehilsen til Jesu hellige Moder.

1. Vær hilset og velsignet, du allerseligste Jomfru Maria, du, som ren og hellig ved den Helligaands Almagt undfangede og fødte Guds evige Søn til Verden — Gud i det høje til Ære og os til Fred og Frelse. — Hil dig, Maria . . .

2. Vær hilset og velsignet, du den levende Guds Tempel, den Helligaands udvalgte Brud, du Kilde til det levende Naadevæld, ved hvilket hele Kristenheden bliver vederkvæget. — Hil dig, Maria . . .

3. Vær hilset og velsignet, jomfruelige Guds Moder; thi af dig vilde han fødes, som er det evige Lyses Klarhed, Jesus Christus, vor Gud og Frelser, som har taget Syndens Forbandelse fra os og bragt os Naadens Velsignelse, som har overvundet Døden og forhvervet os det evige Liv. — Hil dig, Maria . . .

Bed for os, Guds hellige Moder,
At vi maa blive værdige til Christi Forjættelser.

Lad os bede. Gud, du som ved Maria, den jomfruelige Moder, har skænket Menneskeheden Livets Ophav, lad os ved hendes Forbøn ogsaa blive delagtige i den evige Frelses Naadegave. Herom beder vi dig ved vor Herre Jesum Kristus, din Søn, som med dig og den Helligaand lever og regerer, een Gud fra Evighed til Evighed. Amen.

Et Forord i en dansk Skolesangbog.

»Lidt om Sangens Historie« kalder Magister Mogens Wøldike beskedent det fortræffeligt skrevne Forord, hvormed han indleder 3dje og 4de Hefte af »Ny dansk Skolesangbog«, som udgives af Wilhelm Hansens Musikforlag, og som, foruden af ham selv, redigeres af Hakon Andersen og Rudolf Grytter.

Et kortfattet, men udmærket Overblik giver dette Forord over Sangens Historie i Danmark fra Kristendommens Indførelse til vor egen Tid, og med Glæde maa enhver Katholik se den Hædersplads, som Forfatteren tildeler Kirkens første Sang: »— Med Kristendommens Indførelse i vort Land,« skriver Magister Wøldike, »fik vi Romerkirkens Sang, den, der er Grundlaget for hele den europæiske Musikkultur, og den har haft afgørende Indflydelse paa vor første nationale Tonekunst.«

Disse Ord er vel hørt før, navnlig i den sidste Tid, da Folkekirken ved den Gregorianske Koral søger Hjælp til Reformering af sin Liturgi; men naar Landets Sanginspektør og første Autoritet paa Kirkemusikens Omraade i en Sangbog for Københavns Kommuneskolebørn omtaler Koralen med en saadan Varme og Ærbødlighed, som i dette Forord, saa giver han de Børn, der intet kender til den katholske Kirke, en Oplysning, man maa være ham taknemmelig for.

Efter koncist og klart at have gjort Rede for Koralems Oprindelse, dens Form, Syngemaade og Tonesystem, berører Magister Wøldike Musikens Gang og videre Udvikling for atter at vende tilbage til sit Udgangspunkt: Koralen: »Den første store Periode i Musikens Historie, det første vældige Højdepunkt, er den oldkirkelige Sang; Lovene for en ren kirkelig og naturlig, folkelig Melodi er aldrig udformet sandere end her, og kun hvad der i senere Tidens Kirkesang bevarer Sammenhængen med den gregorianske Melodik, er sand Kirkesang.« —

Forordets Forfatter nøjes ikke med Ord at give Børnene en Oplysning om den Gregorianske Korals Betydning. Foran Sangene for IV Mellemskole- og Realklassen er som Nodeeksempel sat »Kyrie« af 11te Koralmesse, »Sanctus« af 4de og »Agnus Dei« af den 12te Messe. For første Gang har saaledes Dele af Gradualets Koralmesser faaet Plads i en Skolesangbog for de danske Kominuneskoler.

Augusta Eschricht.

Fra Brudgom til Missionær.

Af P. Abels Livserindringer.

I Aarene 1878/79 opholdt jeg mig i Tronchiennes i Belgien paa mit 3. Prøveaar for derefter at arbejde i Skolen og som Sjælesørger.

En Dag kom en Præmonstratenserpræst til os; han vilde holde 30 Dages Eksercitier for at blive klar over sit Kald til Hedningemissionen og eventuelt forberede sig dertil. Min Foresatte, P. Petit, udnævnte mig til at holde disse Eksercitier.

Den kære Gæst, — lad os kalde ham P. Thomas —, fortalte mig i Samtalens Løb sin mærkværdige Livshistorie. Han stammede fra Brüssel og var Søn af en fornem og god, katolsk Familie. Da han var færdig med sine Studier, traadte han ind i Statens Tjeneste. Som ung Embedsmand henledte han Undervisningsministerens Opmærksomhed paa sig ved sine gode Sprogkundskaber; Ministeren var de Liberales Fører og en indflydelsesrig Frimurer. Nu begyndte en farlig Tid for den unge Mand. I de nye Omgivelser forsømte han snart sine religiøse Pligter. Ægteskab med Ministerens rige og smukke Niece stod lokkende for ham. Hvis det var sket, vilde han sandsynligvis for steds have været lænket til denne ugudelige Kreds.

Opfyldt af Lykke ved Tanken om den forestaaende Forlovelse slentrede den unge Mand en Aften gennem Brüssels Gader og kom forbi Jesuiter-Kirken St. Michael. Et Lyshav strømmede ham i Møde. En stor Mængde Mennesker banede sig Vej ind i Helligdommen, og de drog ham med derind. Fra Alteret hilste Himmeldronningens Billede ham. Det var Majandagt. Den ufrivillige Kirkegænger blev tvungen i Knæ. Hans rene, fromme Ungdom viste sig for hans Tanker; han havde som Student været Kongreganist og havde altid elsket Majandagterne. Hans hele Indre var som i Oprør. En søvnløs Nat paafulgte. Næste Morgen kom han atter til Kirken, denne Gang for

at aflægge et angerfuldt Skriftemaal. Skriftefaderen havde talt alvorligt til ham, bedt ham alvorligt overveje, om han var skabt for denne Verdens Forfængelighed og Bedrag, eller for Himlen.

Præstens Ord ramte ham dybt i Hjertet, og det blev for ham Anledningen til at sige Farvel til Verden og træde ind i den h. Norberts Orden. Den selv samme Morgen sadlede han sin Hest og meldte sig til Optagelse i Præmonstratenserstiftet Grimbergen. Efter et 7-aarigt Studieophold i Rom var han bleven Præst. Han følte sig lykkelig som Ordensmand, men følte en stor Trang til at arbejde i Hedningemissionen. Skulde han give efter for denne Trang? Dette Spørgsmaal skulde Eksercitierne besvare.

Omtrent ved Slutningen af Eksercitierne indtraf et Telegram fra Abbeden, som gav P. Thomas Tilladelse til at drage ud i Missionen, til Madras i Forindien, for at arbejde i den derværende Jesuitermission som Præmonstratenser. Og han var lykkelig.

Ja, Guds Veje er vidunderlige, og de, som lader sig lede af deres Erkendelse af Guds Vilje, vandrer gennem Mørket til Lys.

Et godt Raad til Radioejere.

Der gives mellem Aar og Dag mange gode Raad til dem, der ejer en Radio. Her er ét til, og det er et af de vigtigste, som ikke saa meget vedkommer — for at bruge et bekendt Billede — Radioens Legeme, men dens Sjæl, d. v. s. ikke Maaden paa at bruge den, men dens overmaade store Værdi.

Den i Aar afdøde Kardinal og Ærkebiskop af Wien, Gustav Piffl, der var Biskop for henimod 3 Millioner Mennesker og kendte Tidens Krav, har for nogle Aar siden i et Hyrdebrev udtalt følgende: »Hvad Pressen angaar, er vi Katholikker kommen for sent; nu løber vi Fare for m. H. til Radioen at komme for sent. Vore Modstandere, Kirkens og Religionens Fjender, ejer Hovedpressen, vi kommer haltende bagefter. De samme Modstandere har og taget Radioen i deres Besiddelse og er til en vis Grad Herre over den; sidder vi stille, og lægger vi Hænderne i Skødet, saa er ogsaa denne Verdensfaktor tabt for os. Derfor siger jeg til alle og enhver: Slut jer sammen, bliv til en Magt og gør jer Indflydelse gældende.« Det var Emnet for hans Hyrdebrev.

Nu er jeg ikke Ærkebiskop over et stort Stift, men

kun en Røst i Ørkenen — just ikke i Sahara, hvorfra man ikke vilde kunne høre mig —, men jeg raaber fra Syd-sjællands Bakker, fra Fensmark og Vester Egede, hvorfra man vil kunne høre min Røst baade paa Øerne og i Jylland, og jeg gør mig Umage for at raabe saa højt som inuligt, for at ogsaa København til Trods for Storbyens Støj vil kunne fornemme min Stemme: Sov ikke, vaagn op, ellers bliver du kørt sønder og sammen af Nutidens Fremskridt og Udvikling! Jeg raaber til alle Katholiker, der ejer et Radioapparat: Slut jer sammen til den katolske Radioklub, enhver skal være Medlem af denne Klub, ikke én maa staa udenfor. Det er en bydende Nødvendighed, ellers tager Kirkens og Religionens Modstandere al Indflydelse i deres Besiddelse.

Om Katholikerne i Holland har en Hollænder fortalt mig følgende: En skønne Søndag stod nogle Herrer foran enhver Kirke med Papir og Blyant i Haanden og enhver, som forlod Kirken blev spurgt: »Ejer De en Radio?« Var Svaret bekræftende, blev Navnet noteret med Bemærkningen: »De er Medlem af den katolske Radioklub, husk, at det er et Kirkebud.« Og saaledes fik de hollandske Katholikker deres egen Radiostation.

Nu ved jeg, at man vil sige til mig: vi er ikke i Holland, vi er for faa til at kunne komme til at gøre vor Indflydelse gældende. Ja, en Udskyldning skal man jo gerne have, og den er en dejlig Sovepude.

Jeg spørger: har man glemt den eucharistiske Kongres sidst i August? Er vi i Dag færre end dengang? Vi har oplevet en Kongres med imponerende Møder, fulde Kirker, en mægtig Procession paa 7-8000 Mennesker — og alt dette paa Grund af Sammenhold og Samarbejde — skønt vi var faa.

Radioen har en Betydning, som ikke kan vurderes højt nok, ogsaa for vore Forhold. Naturligvis kan vi ikke faa en afgørende Indflydelse i Radioledelsen; men et og andet, som er skadeligt, kan forhindres, og positive Fordele kan opnaas. Et Eksempel for det har vi i den Udsendelse, som blev tilstaaet os i Anledning af Kongressen.

Mon vi ikke ved Sammenslutning og energisk Arbejde kunde blive ligesaa mange Tusinder i Klubben, som den nu tæller i Hundreder? Og slutter vi os til en af de store Klubber — til hvilken af dem, det maa overlades til Hovedbestyrelsen, da den bedst kender Forholdene —, saa kan vi opnaa Fordele, som vil være til Gavn for vor Kirke her i Landet.

Naturligvis kommer Resultatet ikke af sig selv. Tre Faktorer hører til: Arbejde og atter Arbejde i de enkelte Menigheder, den gode Vilje fra deres Side, som

ejer en Radio — og den beder jeg godhedsfuld om. Tag imod denne min Henstilling! Og et saa lavt Kontingent som overhovedet muligt. Husk de daarlige Tider!*)

Lad os begynde — i enhver Menighed —; lad os gaa til alle og enhver, ingen maa glemmes, og ingen maa sige Nej.

Josef Resch.

Skuffelser.

Kendes noget saa bittert som Skuffelser? —

Gives større Sorg end den at blive skuffet over Menne-skers Adfærd og totale Mangel paa Forstaaelse?

Jo: den største Skuffelse, en Konvertit kan møde, er, at Præsten ikke er den Helgen, man har ophøjet ham til. Det er tragoedia altissima!

Det er sandt: Præsten er sjældent Helgen, han er morgensur og eftermiddagstavs, han sover til Middag og hører Radio om Aftenen. En Konvertit er for ham ikke en Raritet, der skal kæles for, og en Konversion er ham lige saa selvfølgelig som en Vinter med Sne og en Kóp med Hank.

Det hænder, at en Konvertit har opelsket den Indbildning, at Præsten — aandelig talt — skal holde ham i Haanden for Resten af Livet, og ganske selvfølgelig bliver mildt fornærmel, naar det viser sig, at en anden for Tiden er i Besiddelse af Haanden.

Konvertiten, der med uhyre Energi har frigjort sig for alle hæmmende Ledebaand og Haandsrækninger; som dyrt har lært, at det i denne syndige, men ingenlunde kedelige Verden gælder at staa paa egne Ben, er ynkeligere i sin Ubehjælpssomhed end et Spædbarn, naar han stilles overfor »det ene fornødne«.

Den konverteredes Vrede er uendelig, hans Harme bundløs, naar hans timelange Foredrag om Modgang, »Forfølgelser for Troens Skyld« og andre hændervridende Genvordigheder ikke paahøres med den højeste — eller dybeste — Medlidenhed og ildfuld Forstaaelse af Præsten — tænk: af Præsten, hvis Kald det usvigelig er at bistaa de svage, de raadløse, de vildfarne og de vejfarende! Ikke mindre retfærdig forfærdet over Præstens utrolig taktløse Henvisning til en lidt overset Sætning i Evangeliet, der handler om, at enhver skal tage sit Kors op og — ikke for at se paa det og lægge det igen, men for at bære det!

Oprørt i sit Inderste forlader han Præsten, beriget med i hvert Fald den Erfaring, at Præsten er et ualmindelig almindeligt Menneske.

Deo gratias!

frater acidus.

*) Valgene til Radioraadet 1933 staar foran Døren. Ingen Tid maa spildes.

De umyndiges Røst.

Det var en Søndag Morgen efter Kongregationens Fælleskommunion i Rosenkranskirken, da jeg røgtede nogle Smaa-hverv, at en af mine smaa Venner kom og hviskede til mig: »Min Broder Christian har vundet 100 Kr.!« »Fundet?« »Nej, vundet ved en Præmieopgave: Hvad jeg vil bruge 100 Kr. til.« »Det var da dejligt, lille Ib! Hvad skal Pengene saa bruges til?« »Til to Cykler og en Krans til Fars og Mors Grav.« — En lille Oplevelse, og dog en, der gør Indtryk. En lille Mand har vundet 100 Kr. og finder, det er en Rigdom; og han har vundet dem, fordi han har et kærligt Hjerte, der tænker paa sin Broder og paa at smykke de afdøde Forældres Grave.

De to Drengene er »interne« Elever hos Maristbrødrene, som adskillige andre er og har været det i Aarenes Løb. At befinde sig dér som hjemme hos Far og Mor, er der vel ingen, der mener, man kan, og dog ser de gamle »Interner« tilbage paa deres Ophold hos Brødrene med største Glæde. »Hvor havde man det godt dér«, siger de. Selv om den Kærlighed og Forstaaelse, der vises paa andre Børnehjem, kan være lige saa stor, bør katolske Forældre, naar de ikke selv kan have deres Børn, dog anbringe disse paa katolske Børnehjem.

Verner Stabehl.

NYE BØGER.

Katolske Julegaver.

Ved De, at der er ca. 50 Værker af Johs. Jørgensen at vælge imellem? — Digte, Lignelser, Rejseskildringer, Biografier, Erindringer m. m. Ved De, at 12 Bøger af R. H. Benson er oversat paa Dansk? (2 udsolgt!) Har De ikke, til Dem selv eller andre, Brug for Rauschens, Schindlers, Dewalds eller Gibbons Bøger om katolsk Troslære og Trospraksis? Husker De vore dejlige katolske Andagtsbøger, Messebogen, Christi Efterfølgelse, Philothea etc.? Kender De Julestemningen i R. Wickls Advents- og Julebetragtninger? Ved De, at vi har ca. 30 Biografier og Helgenlevneder? Kender De »En dansk Karmelit«, »Jyder for Vorherre«, »Glentholm«, »Mødre«, »Munken« etc.? — Ring til Vester 3930 og forlang den nye Katalog med ca. 400 Numre!

Julekærten 1932. Redigeret af Pastor Cay Benzon. Kr. 1,25.

Den er en af de bedste »Kærter«, som tændes i denne Tid. Det farveprægtige Omslagsbillede af E. Berggren leder ind til en Fylde af smukke Fortællinger, dejlige Illustration-

tioner og Skitser, som fortæller for Øjet, hvad Øret allerede har frydet sig over ved Læsningen. K. Kjelstrups Digt og H. D. T. Kiærulffs »Guds Leg, der tørrer Taarer«, skaber den rigtige Julestemning, der bliver vedligeholdt snart ved Tove Frydenlunds Fortælling om »Den gamle Krybbe«, Lisa Mikaelys »Midnatsmesse« eller Baronesse Rosenørn-Lehus »Jul paa Glentholm«, som paa een af de store Sider kan sige saa meget, som henrykker et katholsk Hjerte. Der er sørget for rig Afveksling: snart gribes vi af P. Schindlers »En Legende«, snart ser vi de pragtfulde Billeder af Abbediet Fossanova, hvor K. M. Nørregaard viser os rundt, et Sted, som interesserer, fordi St. Thomas af Aquin døde der; og hvem interesserer sig ikke for Mogens Ballins Familie, hvor Faderen oplæser for en Flok Børn, som nu staar midt i Livet? Snart iler vi til Weingarten og oplever et gammelt Abbedis Renæssance, eller Pastor O. Ballin fører os højt op til Valfartsstedet »Vor Frue af La Salette« i Bjergene. Naar vi saa til Slut har læst »Frk. Fagerberg for sidste Gang«, saa hverken tror eller haaber vi, at denne yndige Dame helt skal forsvinde ud af vor Synskreds. — z.

Sigrid Undset: Middelalderromaner I-X. Pris pr. Bind Kr. 3,90 Halvlæd. Aschehoug.

Det har aldrig været til Skade for den katholske Kirke, naar Kunst, Videnskab eller de brede Lags Interesse vendte sig mod Middelalderen for indgaaende at fordybe sig i Gotikens Rigdom, Skolastikens klare Tankeverden eller Byernes brogede Liv i hine Dage. Trods alle Skygger var Middelalderen Troens store Tid, som — siger man alt, og skjuler man intet — viser Kirkens vældige Aandsmagt og endnu i Dag kan vække Beskuerens Beundring. Hvor var det Tilfældet, da den tyske Romantik bortfejede Rationalismens gamle Surdejg: en ny, begejstret, frugtbar Periode brød frem, som førte mange til det ensomme Kapel i Skovens Dyb og længere endnu, til Skriftestol og Alter. Ogsaa i Oxfordbevægelsen har Middelalderen Andel. Vejberedende for den var bl. a. Konvertiten Kenelm Digbys Mesterværk »The Broadstone of Honor«, hvor han forherligede det kristne Ridderskab, eller hans »Mores Catholici, or Ages of Faith«, hvor en Fylde af Fakta viser de 8 Saligheders Herredømme i M. A. Kard. Newmans Kærlighed til M. A.s Helgenskikkelser er kendt, og hvorledes han søgte at udbrede den i »Lives of the English Saints«. »Alle guten Geister loben Gott den Herrn«, skrev i sin Tid Brentano som Motto over sin »Einsiedlerzeitung« i Heidelberg; Middelalderen har saa mange gode Aander, at deres Stemmer altid vil danne et stort Kor, som priser det evige. Herhjemme har især Ingemann gjort M. A. til Genstand for

sine Romaner; men hans Bøger staar jo i 100-Aarsjubelæets Tegn; de blev skrevet for en bestemt Tid, med en bestemt Tendens, i en bestemt Stil, som næppe tilfredsstiller den moderne Læser. Desuden vil en Katholik utvivlsomt være bedre egnet til at føle sig ind i hine fjerne katolske Tider end Ikke-Katholiker.

Derfor har Sigrig Undset øvet Stortvært, da hun i sine Romaner lærte vor Tid den nordiske Middelalder at kende og forstaa, og vi Katholiker maa være hende taknemmelige for, at hun viede sin fuldendte Kunst til hine fjerne Tider, som staar os saa nær. Livet i Byen og paa Gaarden, i Kirke og Kloster bliver for os i hendes Bøger en Realitet, hendes store Skikkelser som Kristin eller Lavrans har faaet Livet i en saadan Fylde, at de ikke vil dø i mange Slægtled.

Vor Tids katholske, modne Læser bør fremfor andre kende S. U. s. Værker, Nutidens og Nordens bedste literære Gave til alle dem, for hvem Troen er alle Tiders Grundproblem. Og vi maa være taknemmelige for de 10 dejlige Halvlæderbind til en billig Pris, i hvilke Aschehous Forlag nu tilbyder os Forfatterindens middelalderlige Romaner. De enkelte Værker, som findes i denne Samling, behøver ingen særlig Anmeldelse, Titlerne i det mindste kendes af Millioner, paa forskellige Sprog. Vi nævner: »Kristin Lavransdatter« (Kransen, Husfruen og Korset), »Olav Audunsøn i Hestviken«, »Olav Audunsøn og hans Børn« og i sidste Bind »Viga-Ljot og Vigdis« samt »Sankt Halvards Liv, Død og Jertegn«.

— z.

Ingeborg Maria Sick: »Fremmed Fugl«.

Det er altid med Glæde, at man tager fat paa I. M. S.'s Bøger. Med et varmt Hjerte for Personerne fortæller hun om dem saa levende og kvikt, at man føler: Her er Kød af vort Kød og Blod af vort Blod. Dette gælder saaledes ogsaa »Fremmed Fugl«, ligemeget om man vil anse den for en Selvbiografi eller ej. Med Forfatterindens forstaaende Blik ser vi til Bunds i en lille Menneskesjæl, der som Bedstefar spøgefuldt siger: »Er Jøderne en Forargelse« — blot fordi hun, fremmed i Sprog og Tankegang, ikke altid forstaaer eller forstaaer — trods al Kærlighed. Dette giver hende imidlertid et skarpere Syn paa Livets Problemer. — Gennem det franske Barns Mund siger Forfatterinden ofte smaa nette Sandheder: »Paa Dansk har man to Lattere, den ene hedder Grin, og den bruger man til at gøre Nar med, som mest er den danske Maade at være morsom paa.« — I. M. S. forstaaer at sige en Ting, saa den huskes: »Ikke Tale om, at Mefistofeles ræddes for Vorherre. Nej! — von Zeit zu Zeit seh' ich den Alten gern! Det skulde

alle de lære udenad, som tror at være paa den sikre Side, naar de gaar i Kirke »af og til — Vorherre af og til — det er blot Djævelskab!«

Den »fremmede Fugl« har ogsaa noget tilovers for den kath. Kirke. De Sammenligninger, Pigebarnet anstiller mellem Katholicismen og Protestantismen, resulterer ofte i den førstes Favør: »Paa katholsk ønsker man ikke at blive af med sine Døde, der be'r de kærligt for dem og læser Messe« — og hun fortsætter: »Jeg bryder mig ikke om at høre til den sandeste Kirke — kun til den kærligste: for den maa være Vorherres egen.« — et Ord, som kan forstaas og misforstaas.

»Guldet i Verden«, Troskaben og Kærligheden under alle Former er de to Dyder, som »lille Prinsesse« sætter mest Pris paa. De er hendes Lov, og da vi forlader hende — staaende paa Tærskelen til sin Kunstnerbane — som Sangerinde — føler vi, at vi har været i godt Selskab med den fremmede Fugl.

F . . . d.

Lexikon für Theologie und Kirche, udgivet af Dr. Michael Buchberger, Biskop af Regensburg. IV Bind: Filippini bis Heviter.

Dette Bind af det imponerende katholske Lexikon indeholder 10 Tavler, 8 Kortskitser, 122 Billeder og er paa 548 Sider, tætrykte Sider.

Værkets Alsidighed maa atter og atter beundres. Vi finder Artikler om Storstadssjælesorg og Fængselsapostolat, om Hagekors og Hjemstavnsbevægelse, om Film (med særdeles interessante Oplysninger om katholsk Virksomhed paa dette Omraade) og Børnebegrænsning. I Omtalen af et Lexikon er det iøvrigt haabløst at begynde paa at opregne blot de vigtigste Artikler. Vi skal da nøjes med at fremhæve Artiklen om Kirkekunst og de dertil hørende interessante Illustrationer. Og til Slut skal vi blot nævne et Par Artikler af særlig skandinavisk Interesse: Finland, Gustav Adolph, Grundtvig, Paul Helgesen, Niels Hemmingsen.

C. B.

Fra Hovedstad og Provins

København. *Pastor H. Gaméls Begravelse.* St. Josefs Kirkens Kor var iført højtideligt Sørageskrud, da Pastor Fr. Ronge Onsdag den 7. Dec. gik til Altret for at frembære det hellige Messeoffer for sin afdøde Ven, Pastor H. Gamél. Den højtidelige Rekviemesse overværedes af

Hs. Excellence Biskoppen, Provikar Pastor Schreiber, Msgr. Olrik, Pastor Flynn, ca. 15 Repræsentanter for den københavnske Sogne- og Ordensgejslighed, mange Søstre og en stor Mængde af den Afdødes Familie, Venner og Bekendte. Efter den h. Messe forkyndte Pastor Ronge, at den afdøde gentagne Gange havde udtalt Ønske om, at der ikke skulde tales ved hans Begravelse. I Stedet for Talen fremsagde han en gribende Bøn for hans Sjæls Hvile. Efter at man havde sunget: »Naar mit Skib i Havn skal sejle«, traadte Biskoppen frem foran Baaren og rettede en sidste Tak til den Afdøde. Skønt bekendt med Pastor Gaméls Ønske, som denne havde fremsat baade mundtligt og skriftligt, vilde Biskoppen dog lakke ham for det store Arbejde, han havde gjort for Vikariatet. Dertil vilde han føje sin personlige Tak for den store Støtte og Hjælp, Pastor Gamél havde været for ham de første Bispeaar. Biskoppen mindede om den afdødes rige Evner, hans gode Vilje og hans skrøbelige Helbred. »Jeg haaber, at det vil gaa i Opfyldelse, hvad han sagde til mig paa Dødslejet, da han tog min Haand: »Jeg skal ikke glemme dig, Biskop, men bede for dig i Himlen.« R. i. p.! Mange Præster, Familiens Medlemmer og talrige Venner af den Afdøde fulgte Pastor Gamél til Graven paa Vestre Kirkegaard, lige overfor Indgangen til Kapellet.

Kollekten til Elisabethforeningen

Søndag den 20. November indbragte følgende Beløb:

St. Ansgars Kirke	Kr. 269,35
St. Knuds Kapel	» 5,30
Jesu Hjertes Kirke	» 100,00
Immaculatakirken	» 31,00
Tilbedelseskirken	» 25,00
Rosenkranskirken	» 46,78
Biskoppens Kapel i Valby	» 5,00
St. Annæ Kirke	» 30,47
Sakramentskirken	» 167,76
St. Josefs Kirke	» 21,00
St. Andreas Kirke	» 114,00

Ialt Kr. 815,66

Alle Bidragydere takkes herved hjerteligst for det gode Resultat, som i Betragtning af de trange Tider maa betegnes som glædeligt, selvom Beløbets Størrelse i Sammenligning med sidste Aar er dalet med over 30 Kr.

Men maaske kunde der bødes derpaa endnu bagefter! F. Eks. ved Indmeldelse i Foreningen med Aarskontingent 5 Kr. eller ogsaa ved særlige Gaver, for hvis Størrelse der ikke skal sættes nogen Grænser.

— — *Sakraments sognet.* Tirsdag Aften d. 22. Novbr. havde den kvindelige Vincensforening paa Nørrebro indbudt Sognets Damer til en Sammenkomst i St. Josefs Skoles Gymnastiksal. Tilslutningen var overordentlig stor, hvilket ikke var saa mærkeligt, eftersom Hs. Excellence Biskoppen vilde bære os med sit Besøg og vise Film fra den Eucharistiske Kongres. Minderne fra denne Sommerens storslaaede Begivenhed er endnu i frisk Erindring hos os alle. Derfor glædede vi os meget til at se Kongresfilmen. Vi blev ikke skuffede! Det ene interessante Billede afløste det andet, — og Tilskuernes Begejstring steg. Det var, som om vi atter oplevede de skønne uforglemmelige Dage, da vi samledes om Frelseren i Altrets Sakramente.

Inden Hs. Excellence forlod os, udbragte Sognepræsten Hr. Pastor Ronge et Leve for Biskop Brems, som efterfulgtes af kraftige Hurraraab fra Forsamlingen.

Vi skylder vor Biskop en hjertelig Tak for den indholdsrige Aften, som vi sent skal glemme. C. J.

Odense. St. Albani Klub. Søndag den 20/11 havde Klubben indbudt hele Menigheden til en Festlighed i Anledning af, at det var første Gang, Skolens Festsal toges i Brug. Salen danner en smuk Krone paa hele Skolebygningen, malet i rene og varme Farver. Da Salen imidlertid endnu var umøbleret, har Bestyrelsen med dens energiske Formand i Spidsen, bistaaet af flere i deres Fritid, fremstillet Borde og Bænke, som vil gøre udmærket Fyldest foreløbig. Menigheden havde i stort Tal efterkommet Indbydelsen og bænkedes sig om de med Flag og Blomster smykkede Borde. Festen indlededes med, at

Forsamlingen sang »Paa Sandheds Fjeld en Bygning staar«. Formanden, Skræder O. Schmitt, hød Velkommen og beklagede, at Hs. Excellence Biskoppen var blevet forhindret i at komme til Stede. Han udtalte Haabet om, at man maatte befinde sig vel her, takkede Sognepræsten og Redemptori-

Den nye Skole i Odense.

sterne, som havde rejst denne Bygning, drog en Sammenligning mellem den gamle Skolebygning og den nye, som i fuldt Maal tilfredsstillede de Krav, som Nutiden stiller til en Skole, mindedes de bortdragne og afdøde Præster, som havde virket i Menigheden, udtalte sin Glæde over den smukke Sal, som nu stod til Klubbens Disposition ved dens Sammenkomster, og han sluttede med et Leve for Redemptoristerne.

Sognepræsten, Pastor Deutscher, talte om Skolens Tilblivelse og de Vanskeligheder, man havde at kæmpe med, før man havde Skolen fuldført og ved nu at faa Børnene fra Landet ind til Skolen, takkede dem, som havde ydet Bidrag til Skolen, fremdrog Eksempler paa Offervillighed fra Ungdommen, afviste en Tak for sig. Det var hans For-gængere, som i Tidens Løb havde sparet Pengene sammen, vi har kun gjort vor Pligt. — Appellerede sluttelig til Menighedens Offervillighed, nu da Kassen var tom. Sognepræstens Tale har sikkert gjort et dybt Indtryk paa Forsamlingen; trods al Beskedenhed forstod man, hvilke uhyre Arbejder og Ofre vore Præster yder i deres daglige Arbejde for deres Sognebørn.

Trafikassistent Olsen takkede Præsterne, rettede en Tak til Klubbens Formand for hans slidsomme Arbejde med Indsamlingen til Skolen og sluttede med et Leve for Klubben.

Sophus Pedersen talte for Sammenholdet og udbragte et Leve for, at den Fred, som bunder i Tro, Haab og Kærlighed, maatte være til Huse i denne Bygning.

En af Menighedens Pionerer, Boghandler Clausen, opfriskede gamle Minder.

Frk. Nicolin og Hr. Olsen fortalte senere muntre Historier, som gjorde megen Lykke. — Festen sluttede med, at Forsamlingen sang »Fast skal min Daabspagt evigt staa«.

Den 24. Novbr. afholdtes en Pakkefest til Fordel for trængende Menighedsmedlemmer og et Juletræ for Børnene. Masser af Pakker var strømmet ind, og da Besøget var stort, har man Lov til at haabe paa et godt Overskud. — Maleriet blev vundet paa Rød Seddel Nr. 61. — og maa afhentes i Præstegaarden, Adelgade 1, inden Julen.

Nakskov. Julefesten nærmer sig med raske Skridt, og vi skynder os at bringe alle, som i Aarets Løb har glædet os ved deres Gaver til Hjemmene i Nakskov, vor inderligste Tak samt Ønsket om en glædelig Jul og velsignet Nytaar.

Vi har i Aarets Løb modtaget 184 Kroner i rede Penge og nogle Pakker brugt Tøj.

I Lærningehjemmet er alle Pladser optaget af 10 unge Mænd, hvis Opførsel har været tilfredsstillende; ogsaa Sundhedstilstanden har Gudskelov været god. I disse lange Vinteraftener bruger de unge Mænd deres Tid til at besøge Aftenskolen, og foruden deres Fag uddanner de sig i Dansk,

Regning, Sløjd, ja selv i Engelsk. Udgifterne er ogsaa store — disse unge Mænds smaa Bidrag slaar ikke til. Derfor anbefaler vi ogsaa ved denne Julefest vore Hjem til alle gode Mennesker, som vil glæde Jesusbarnet med et lille Bidrag til dem, som Jesusbarnet elsker. *Pastor Janssen.*

»N. U.«s Julenummer er færdigt fra Redaktionen Lørd. d. 17. ds. Forandringer m. H. t. Julegudstjenester bedes meddelt i god Tid.

Mariakongregationen i St. Ansgars Kirke holder Møde paa Torsdag d. ²²/₁₂ Kl. 20¹/₂.

J. v. Führichs »**Bethlehemsvej**« (12 Fremstillinger) kan faas i Katholsk Bogsalg. Egner sig baade som Julekort og Devotionsbilleder. Pris for Serier 1 Kr.

Det nye Testamente i ny Udgave.

Mod Forventning og Beregning er der bestilt saa mange Eksemplarer, at Bogbinderen muligvis ikke kan blive færdig med sit Arbejde inden Jul. De sidst indløbne Bestillinger ekspederes da noget senere, saa hurtigt som muligt.

Baronesse Rosenkrans-Charisius, f. Oxholms Legat til Hjælp for trængende indlødte Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katholske Menigheder, uddeles af Biskoppen i Løbet af Januar Maaned 1933.

Ansøgning, indeholdende fulde Navn, Stilling, Alder, Bopæl, skal m. H. t. Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katholsk Menighed, attesteres af to Personer, hvoraf den ene skal være katholsk gejstlig.

Legatportionerne uddelles ikke for Livstid, hvorfor tidligere Legatnydere maa indsende ny Ansøgning. Ansøgningsfristen udløber 31. December; Andragender, indsendt efter dette Tidspunkt, kan ikke tages i Betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til: **Det Apostolske Vikariat, Bjerregaards Sidevej 1, København, Valby.**

Katholske Julekort.

Sankt Antonius, der bærer Jesusbarnet paa sin Arm, er Julehelgenen (jævntor Baronesse Rosenørn-Lebns Artikel i »Julekærten« i Fjor). Det er derfor udmærket motiveret at anvende Postkort med Billedet af St. Antonius som Julekort. Saadanne foreligger nemlig. De bærer en Gengivelse af Antonius-Statuen, (fremstillet i Oberammergau), som findes i Helgenens Kapel i Brønshøj. Indtægten gaar til den nye St. Antoni Kirke sammesteds.

Hvorfor skulde man benytte andre Julekort, naar man kan faa katholske? —

St. Antonius-Postkortene, der koster 10 Øre Stk., faas hos Pastor *Benson*, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N.

Prinsesse Tornerose.

Eventyrkomedie i 3 Afdelinger af
Zakarias Topellius.

opføres af Børn og unge Piger Onsdag d. 4. Januar Kl. 20 i St. Knuds Salen, Stenosgade 4 til Fordel for den katholske Ungdomssag paa Amager. Musik i Mellemakterne. Billetter à 1 Kr. (for de første Rækker Kr. 1,25) faas i Katholsk Bogsalg, Stenosgade 3, Telf. Vester 3930 og Hans Bogbindersallé 2, Telf. Amager 3202.

Kirkelig Kalender.

Dec. 18. S. 4. Søndag i Advent. 19. M. Ferialdag. 20. Ti. Vigilie. 21. O. Thomas, Apostel. 22. T. Ferialdag. 23. F. Ferialdag. 24. L. Vigilie. *) Faste- og Abstinenspligten ophører Kl. 12 Middag.	Dec. 25. S. Jesu Fødsel. 26. M. Stephan. 27. Ti. Johannes. 28. O. De uskyldige Børn. 29. T. Thomas af Canterbury. 30. F. Søndag i Oktaven. 31. L. Silvester I.
---	--

Dec. Ugens Messebønner.

18. S. 4. Søndag i Advent (27—63); 2. *Sæt Bønner*: Gudsmoder ([83]—[87]), 3. *Sæt Bønner*: For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
19. M. Ferialdag; foregaaende Søndags Messe (27—63) *Alleluja* — Vers efter Graduale og uden *Credo*; 2. Gudsmoder ([83]—[87]) 3. For alle afdøde troende (1140—[113]) 4. For Kirken eller for Paven.
20. Ti. Vigilie ([1]—[1]); 2. Ferialdagen (27—64), 3. Gudsmoder ([83]—[87]).
21. O. Thomas, Apostel (782—615); 2. Ferialdagen (27—64)
22. T. Ferialdag; foregaaende Søndags Messe (27—63) uden *Alleluja* — Vers efter Graduale og uden *Credo*; 2. Gudsmoder ([83]—[87]), 3. For Kirken eller for Paven.
23. F. Ferialdag; som Torsdag.
24. L. Vigilie (30—66).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 18. December Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Danske Kvinders katolske Forbund.

Nye Deltagere (ogsaa Ikke-Medlemmer af Forbundet) kan fra Januar 1933 optages i Læsekredsen.

Følgende Tidsskrifter cirkulerer: »St. Olav«, »Credo« og »Fraenland«, desuden de fleste nyudkomne, skandinaviske katolske Bøger samt nogle (mest ved Gaver) modtagne tyske, engelske og franske Bøger.

Kontingentet er 2 Kr. aarlig. Indmeldelse (med Angivelse af, om man ønsker alle 3 Tidsskrifter og Bøger paa fremmede Sprog) modtages — *indtil 1. Januar* — af Biblioteksassistent Frk. G. Strøm, Heibergsdade 36, Aarhus.

Læsekredse for udenlandske Tidsskrifter.

Fra Statsbiblioteket i Aarhus udgaar siden 1920 en Række Tidsskrift-Læsekredse, overvejende for udenlandske Tidsskrifter. De tæller nu over 600 Deltagere fra hele Landet, ogsaa København, og omfatter godt 300 Tidsskrifter fra mange forskellige Videnskaber og Fag, deriblandt 14 katolske Tidsskrifter.

Prisen for Deltagelse er meget moderat. Plan og Fortegnelse faas ved Henvendelse til: *Tidsskrift-Læsekredse, Statsbiblioteket, Aarhus.*

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

80. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paar: 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktionssekretær: Pater A. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13½-14½.

Nr. 52.

Søndag den 25. December

1932

INDHOLD: Juleaften. — Ave Maria i Julekvæld. — Sankt Peders Hilsen. — Bethlehemsvandring. — Omkring Jule-Evangeliets. — St. Albertus Magnus af Dominikanerordenen. — Min Ven Angelo. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Juleaften.

Saa drager Julen atter ind over gamle Danmark, som Skovens Graner drager ind i vore Stuer og vækker Stemning med deres Duft af Juletræ. Naar i Skumringen Klokkernes Malmtoner, fra alle Kirketaarne Landet over, synger i festlig Kimen, medens alt bliver stille og tyst, kommer Aarets helligste Aften, Juleaften, Hjemmets, Glædens og Fredens Højtid.

Aftenstunden er altid Hjemveens og Længselens vemodigste Time. Men ingen anden Aften føler den ensomme sig saa alene, og ingen anden Tid gaar Tankerne hos den, der er ude i det fremmede, saa langeligt hjem, og ikke ellers savnes de, der er borte, saa dybt som paa Julens Aften. Denne underfulde Aften, hvor der tændes Lys bag alle Vinduesglar, og Slægt og Venner samles for med hinanden i Haand at gaa omkring det lysstraalende og stjernepyntede Juletræ og synge de dejlige gamle Julesalmer, med hjertegribende Linier som disse:

Dans, lille Barn, paa Moders Skød,
 en dejlig Dag er oprunden,
 i Dag blev vor kære Frelser født
 og Paradisvejen funden!

Julen er Glædens Højtid, hvor Mennesker gør vel mod hinanden, tænker paa dem, der er forladte og lider Nød, og veksler kærlige Gaver ud af en Hjertets Trang til at glæde hverandre.

Og Julen er en Fredens Fest. Juleaften standser al Travlheden, Gader og Veje bliver øde, al Virksomhed, som kan hvile, gaar i Staa, og en sjæledulmende Fred sænker sig over Land og By. En Fredens Stilhed, hvori det er godt at lytte til Julens Evangelium, der forkynder Fred paa Jord for de Mennesker, der har en god Vilje. En stille Fred til at lytte til Tonen fra oven, der synger gennem Orgelbrus og Salmesang.

Hvorafter kommer nu alt dette? Hvorfor kalder Julen saaledes paa det bedste i Mennesket, hvorfor er Julen blevet Hjertets og de dybe Følelsers Højtid? Ak, hvad hører Hjemmet til som et lille hjælpeløst Barn. Hvad spejler sig menneskeligt dybere i en Sjæl end at se ind i et Par straalende Barneøjne. Og hvornaar er et Ansigt skønnere end Moderens, der smiler over sit Barn. Og hvad aander en saadan Sjælefred som et Barnesind, der endnu ikke har haft Rum for en ond Tanke eller et egenkærligt Begær.

Fred paa Jord, Fryd paa Jord,
 Jesusbarnet blandt os bor!

Nu tændes atter Julens Stjerne, og atter drager et stille Tog mod Stalden i Bethlehem for med Hyrderne at dvæle hos Barnet i Krybberum. Fra Paradisets aabnede Porte straalede Lyset ned over den første Julenat, og dette Lys giver Glans over hver den Julens blide Kærte, der tændtes i Stue og under Kirkehvælv til Ære for Barnet i Krybben.

Saa kimer da for os i den hellige Aften, I Kirkeklokker, til en glad og velsignet Julefest. Bær Julen til os med Fryd og Fred, at vi engang endnu kan fornemme Barnesindet i os, fornemme den lykkelige Følelse, at Hjertet er i Behold, og at Julens Stjerne kan spejle sig i den gode Viljes Fred, hvorom Englene sang, Freden med sin Gud, Freden med sin Næste, Freden med sig selv.

Johs. H.

J. Bachlechner.

Ave Maria i Julekvæld.

Ave Maria, du Naadens Væld,
som fødte Barn Jesus i Julekvæld.

Ave Maria, du Siljevaand,
som svøbte Barn Jesus med nænsom Haand.

Ave Maria, du Jomfru fin,
som klædte Barn Jesus i hviden Lin.

Ave Maria, du frue god,
som kysfed Barn Jesus paa Haand og fod.

Ave Maria, du Rose rød,
som dugged Barn Jesus paa Modersfød.

Ave Maria, du Himlens Pryd,
som gav os Barn Jesus til fred og fryd.

H. Krusenstjerna-Hafstrøm.

J. Bachlechner.

SANKT PEDERS HILSEN.

*Flyv ned nu, Smaaengle, til Slotte og Vraa
og hils fra Sankt Peder de kære smaa
og ønsk dem en glædelig Jul dernede,
som kærligt til Jesusbarnet vil bede.*

*Og sig dem, at oppe bag Skyernes Skjul,
der fejrer Jesusbarnet sin Jul.
Naar Stjernerne tændes paa Himmelens Træ,
da lytter Barn Jesus bag Grenenes Læ.*

*Og hver Gang du tænker i Kvæld paa din Ven,
da smiler han kærligt fra Himlen igen;
men glemmer du Jesus for Gaver og Leg,
da græder han stille i Julen for dig.*

Onkel Janus.

VIII

Jesus ved Moderens Haand.

J. v. Fiihrich.

Bethlehemsvandringer.

(Fortsat.)

VIII.

Jesu Barndom og Ungdom henrandt i Nazareths lille Hus. Træd ind, Sjælepilgrim, og betragt dette Hjem! Dér har den hellige Josef slaaet sit Værksted op i det Fri. Lyden af Høvl og Økse blander sig med Kildens melodiske Rislen. Her indfinder ogsaa Maria sig efter endt husligt Arbejde og lader sin Aand opløftes ved from Læsning, alt medens hun leder Jesusbarnet, der søger at gaa sine første Skridt.

Hvor tappert skrider den Lille ikke af Sted! Han trækker næsten sin Moder med sig! Barnets Holdning røber allerede den Styrke og Standhaftighed, hvormed Manden engang vil udføre sit Værk. Dette Barn vil ud — ud i Verden — ud til de mange forvildede Faar for at bære dem hjem paa sine Skuldre — ud paa den blodige Vej til Golgatha for at hengive sit Liv for Menneskenes Frelse. Tydeligt ligger hele Fremtiden for hans indre Blik — lige til Vejens Ende, og dog afskrækkes han ikke! I hans lille Hjerte bor den stærke Vilje, som længes efter at fuldbringe,

IX

Jesus i Bøn.

J. v. Führich.

hvad Faderen har paalagt ham. Derfor vil han gaa — Skridt for Skridt, ud af Hjemmet, hen over Galilæa og Judæa, gennem Byer og Ørkener, op paa Tabor, hen i Oliehaven, foran Pilati Domstol, hele den tunge Korsvej, Pligtens Vej, Kærlighedens, Smertens Vej! Men saa ogsaa ind til det store Lys, som kæmpestort straalere over Horisonten!

Med smaa Skridt begynder Vandringsen paa Livets Vej, smaa, ubehjælpsomme, rørende usikre Skridt! Siden bliver de større; men bærer de os altid mod Lykke og Lys? Drives de frem af rene Hensigter og hellige Beslutninger? De første Veje gennem Barndommens Land, hvor'er de i deres Uskyld, Ynde og Tryghed saa vidt forskellige fra saa mangen en Sti og Vej, vi senere fandtes paa!

Giv, at vi dig følger efter;

Nær de smaa, de svage Kræfter —!

IX.

Ved Daggry, medens Hyrden fører sin Hjord til Græsgangene, bliver der allerede Liv i Hjemmet i Nazareth. Det er meget tidligt; Duggen perler paa de mange smaa Blomster, og Maanen er endnu synlig paa Himmelhvælvingen. Josef tager sit Værktøj paa Skulderen og begiver

sig af Sted til Skoven. Maria har sat Ild til Fyret i det lille Køkken og henter nu Vand før at berede Morgendrikken. Jesusbarnet er lige kommet op. Paa Trappen ned til den lille Have standser han, falder paa Knæ og hæver bedende Øjnene og de foldede Hænder mod Himlen. Opbyggede og med glade Hjerter betragter Maria og Josef det bedende Barn, hvis første Hilsen gælder den himmelske Fader. En Stund hengiver han sig til Bønnen, takkende Ham, fra hvem alt godt i Verden stammer, og Gud Fader giver Ham sin styrkende Velsignelse til den frembrydende Dag. »Denne er min elskede Søn, i hvem jeg har mit Velbehag.« Lidt til Siden — betragtede Guds bedende Søn — staar Sjælen — lad os sige Sjælen i 1932! Hvad mon den tænker paa? Den tænker paa de Millioner, der ikke vaagner til en dugget, frisk Morgen i Guds skønne Natur, men til Støv, Støj og Sten i Storbyen! Som ikke kan tage en Økse paa Skulderen og gaa ud til rask Gerning! Som ikke bryder sig om Børn, der ved deres uskyldige Bøn kan hente den Almægtiges Velsignelse ned paa denne syndige Jord. Og Sjælen, den kristne Sjæl i 1932, beder Jesusbarnet om igen at skænke de mange Nazareth-Morgenen, hvor alle føler, at det er Guds Sol, der stiger op i Østen, og at:

den kommer fra den favre Kyst,
 hvor Paradiset laa.
 Den bringer Lys og Liv og Lyst
 til store og til smaa!

Omkring Jule-Evangeliet.

Den kulturhistoriske Ramme om Lukas 2, 1—14.

Rejsens Antledning.

St. Lukas, som er den af Evangelisterne, der bedst forstaar Historikerens Fag, begynder sin Betragtning om Julebegivenheden med at optrække den historiske Baggrund, som skal fremhæve Billedet. Grunden til at Josef og Maria begav sig fra Nazareth til Bethlehem, var en Bestemmelse, som man havde truffet i det kejserlige Kancelli i Rom.

Det Indre af det nuværende Herberge i Sidon, Sadlede Kameler og Æsler omkring Brønden. Oppe Gallerierne til Folk. Dersom H. i Bethlehem havde været saa stort, vilde der nok have været Plads for Josef og Maria. I de mindre Herberger er der kun et saadant Galleri, som danner Stueetagen.

Cajus Julius Cæsar Octavianus var af det romerske Senat blevet tilkendt Titlen Augustus (= den højt hædrede), efter at han som Sejrherre var gaaet ud af Striden med de to andre Triumvirer, Lepidus og Antonius. Den første Kejsers (= Cæsar, Imperator) behøvede ikke at erobre Palæstina. Det havde Romergeneralen Pompejus allerede besørget i Aaret 63 f. Chr. Broderkrigen mellem Hasmonærfyrsterne Hyrkan II og Aristobul havde ganske uden hans Medvirken skaffet Romerne Lejlighed til at gribe ind i Jødelandets indre Politik. Fra den Tid havde Jøderne hørt

til Roms skattepligtige Vasaller. Da Augustus kom paa Tronen, havde Palæstina allerede i over tredive Aar været romersk Provins. Saa hensynsløs som Octavianus havde vist sig som Triumvir, lige saa behersket var hans Optræden, efter at han var blevet Enehersker. Det var ikke blot Digterne, der fejrede ham som Fædrelandets Fader; ogsaa hos den almindelige Befolkning var hans Yndest saa stor, at hans Hædersnavn blev Betegnelsen for et af Verdenshistoriens tre gyldne Aarhundreder. Han var en sand Fredens Fyrste. Beteegnende i saa Henseende var det, at det blev givet ham at lukke Janustemplet, (hvilket betød saa meget som at hejse det hvide Flag), hvad der ikke var sket i det sidste

halvtredje Aarhundrede. Augustus' Bestræbelser gik hovedsagelig ud paa at organisere det vældige Rige. Blandt hans Organisationsmidler har Udskrivninger af Indbyggere som af Gods spillet en ikke ubetydelig Rolle. En Oversigt over Befolkning og Formue var meget tiltrængt med Henblik paa baade den militære Tjeneste og Skattebetalingen. Den profane Historie beretter da ogsaa om flere saadanne Udskrivninger, saasom i Gallien, Ægypten og Syrien. At den af St. Lukas nævnte Udskrivning ikke direkte bekræftes af de profane Historikere, er ikke Grund nok til at afkræfte Evangelistens Beretning. Tværtimod finder hans Optegnelse om et saadant Foretagende sin yderligere Bekræftelse i det, de profane Kilder beretter om Kejsers Interesse for Statistiker, Mandtalslister og Landmaaling.

Naar St. Lukas siger, at den nævnte Befaling gjaldt al Verden, skal det selvfølgelig forstaas med den fornødne Indskrænkning; den Verden, som her sigtes til, strækker sig sikkert ikke ud over det romerske Riges Grænser. Det kan endog være muligt, at selve Italien og de Provinser, som styredes af Senatet, var undtagne.

Vanskeligere er det at faa St. Lukas' Bemærkning om Kvirinus, som paa det Tidspunkt skulde have været Landshøvding i Syrien, til at passe med den profane Historie. Men ogsaa her maa en uhildet Læser, rent bortset fra Skriftens Inspiration, have Tillid til Lægen Lukas, som udtrykkeligt erklærer, at han »nøje har indhentet Kundskab om alt fra Begyndelsen« (Luk. 1, 3).

Naar han har skrevet sit Evangelium henved Aar 63, maatte den Udskrivning, Kvirinus som Syriens Landshøvding havde foretaget 10 Aar efter Herodes Død, og som i Palæstina gav Stødet til et Oprør, endnu være i temmelig frisk Erindring, idet jo samme Lukas i Apostlenes Gerninger 5, 37 har optegnet den skriftlærde Gamaliels Paamindeelse desangaaende. Naar St. Lukas nu udtrykkeligt taler om en tidligere, lignende Udskrivning og bringer den i vis Forbindelse med samme syriske Landshøvding Kvirinus, maa han da antages at vide Besked. Ikke umuligt, at en saadan Udskrivning, som i Herodes' Dage paa Kejsers Befaling var bleven udført af den daværende syriske Landshøvding Saturninus, først blev afsluttet efter Herodes' Død,

da Kvirinus for første Gang var Syriens Landshøvding; paa Grund af hans senere, berygtede Udskrivning er muligvis ogsaa den første blevet knyttet til hans Navn.

Maaden, hvorpaa denne Mandtalsliste skulde udfyldes, kan godt forekomme os sær og besværlig. Den profane Historie beretter om et lignende Tilfælde i Aarene 103—106 (efter Chr.), hvor de romerske Undersaatter i Ægypten ligeledes for saadanne Formaliteters Skyld maatte begive sig til Familiens Hjemstavn. Iøvrigt har Hjemstavnsfølelsen altid været et Særkende for Jøderne ligesom deres Interesse for at vedligeholde Slægtsregistrene (Smgl. Esdras 8 og Nehemias 7), saa det ikke var nødvendigt at foretage indviklede Undersøgelser for at opklare, hvor ens Stamme eller Familie havde haft sit Hovedsæde. Om det for Maria var nødvendigt personlig at være til Stede i Bethlehem som Følge af, at hun nedstammede fra David, er ikke afgjort. Kan, være, at det unge Ægtepar havde egne Grunde til at følges ad. Maaske med Tanke paa at det ventede Barn skulde fødes i Davidstaden, for at Profet Mikeas' Spaadom (5, 1) skulde gaa i Opfyldelse paa en ganske bogstavelig Maade.

Paa Vej fra Nazareth til Bethlehem.

Der var tre, fire Dages Rejse fra Galilæa til Midten af Judæa, naar man tog den korteste Vej ned gennem Samaria. Fornemme Folk benyttede Bærestol, andre Kamelryg eller Kærre. Den jævne Haandværkerfamilie hørte vel nok til tredje Klasses Rejsende, der maatte gaa til Fods ad den støvede Vej. Maaske ejede de dog et Æsel til at bære deres Vadsæk og Proviant af Figenkager og Gerstebrød. Men trods alle Rejsens Besværligheder har de været tilfredse og glade, thi ingen blandt alle Karavanens Deltagere gik Guds Ærinde som de. Til disse to stiltfærdige Rejsende havde de Steder, som Karavanen passerede, noget ganske særligt at sige. Landsbyen Endor kunde ses fra Vejen, og Gibboa-Bjergene kastede deres Skygge ud over de Rejsende. Der var det, at Israels første Konge Saul en Nat — hans Livs sidste Nat, — var kommet listende ind hos Heksen for at faa løftet Fremtidens Slør, og her fandt den ulykkelige Døden sammen med Sønnen Jonathan. En Hyrdedreng fra

Bethlehem var blevet hans Efterfølger paa Tronen, og Profeterne havde paa Jahves Vegne lovet, at Davids Dynasti til evig Tid skulde besidde denne Trone. I Jerusalem havde der aldrig været andre Konger end af Davids Æt. Det babiloniske Fangenskab, som efter Gudsmændenes Udsagn havde været en Dom og Straf, havde afbrudt Kongerækken. Den nye Konge, som ventedes, og som hele Jødelandet stillede de største Forventninger til, skulde ogsaa være af Davids Æt. Men udover Haandværkeren Joseph og hans Hustru var der i hele Rejseselskabet ingen, der anede, at deres Messias var dem saa nær, og at denne paa Kejserens Befaling foretagne Rejse vilde komme til at interessere Fremtiden, ene og alene som Følge af en Fødsel, der om faa Dage skulde finde Sted i Bethlehem. Vejen førte gennem Jisreel-Sletten, som mindede om Synd og Frafald i Achabs og Jesabels Dage; den slyngede sig over Samaria og midt imellem Ebal og Garizimos Bjerge, der kaldte paa baade lyse og mørke Minder, førte forbi Jakobsbrønden og vendte saa mod Syd, mod Judæa og Jerusalem. Saa snart Hovedstaden kom til Syne, var Rejsens Anstrengelser glemte: Øjnene lyste atter op i de støvede, trætte Ansigter. Enhver maatte give Udtryk for sin Begejstring ved at se Templet, straalende af Marmor og Guld. Her fra Jerusalem var der nu kun to Timers Gang til Bethlehem; man kunde lige naa at gaa op til Sion og kaste sig til Jorden i Israels Forgaard og samtidig erfare, hvor langt den af Herodes foretagne Nybygning var fremskredet. Ved Hjemkomsten til Galilæa vilde Venner og Naboer sikkert spørge Nyt derom.

Men »der var ingen Plads i Herberget«.

Det gamle, stille Bethlehem vaagnede pludselig til usædvanlig Travlhed. Da Isais Søn tusinde Aar før det Tidspunkt, vi her omtaler, var blevet Konge, havde han valgt Jerusalem til Residens, og Kongens Fødeby var derved blevet stillet i Skyggen. Pilgrimsskarer, som kom sydfra, havde ingen Grund til at søge Nattely i denne lille By, naar Jerusalem kun laa et Par Timers Vej derfra. Det var ogsaa sjældent, at Handelskaravaner standsede her. Byen var saaledes ikke forberedt paa en stor Tilstrømning, og der blev derfor snart Pladsmangel ved en saa usæd-

Den nuværende Krybbe,
som den sammen med Bethlehems
Krypten er blevet efterlignet paa H.
Landstichtung, Nijmegen. Det hele
giver en naturtro Fremstilling af
Julenattens mest højtidelige Moment.

vanlig Begivenhed som denne Udskrivning, hvor mange tilrejsende skulde indkvarteres. De fornemme klarede sig nok. Rige Folk har mange Venner, og rige Folks Venner har som Regel mere end een Stue i Huset. Det er de fattige, som ved saadanne Lejligheder bliver tilovers. Det offentlige Herberge, var det end nok saa lille, kunde dog rumme en Del, baade Mennesker og Dyr. I den af Gallerier indesluttede Gaard stod eller laa Kameler og Æsler fredeligt Side om Side, og rundt omkring under Tagene var anbragt Stenbænke, som enhver selv kunde polstre ved Hjælp af oprullede Maatter og Tæpper. Mænd og Kvinder hyl-

lede sig i deres Kapper, og saaledes laa da enhver, som han havde redet. Josef og Maria har sikkert hjulpet sig paa samme Maade, naar de under Rejsens hidtidige Forløb sammen med de øvrige Deltagere skulde tilbringe Natten i et eller andet Karavanserai. Nu blev det vanskeligere for dem. I den Tilstand, hvori Maria befandt sig, og hvorom Josef var vidende, maatte han se at skaffe hende et Rum, hvor de kunde være ene. De faa Værelser, som mandede ud til Galleriet, var lukkede. Og da der altsaa ikke fandtes nogen passende Plads for dem her i Herberget, maatte de se at finde noget andet.

Barnet i Krybben.

Naar vi nu i vor Bevidsthed har dannet os en nøje Forestilling af Juleidyllen i Bethlehems Stald, skyldes det i langt højere Grad Middelalderens fromme Malere end Evangelisterne. Kun hos Matthæus og Lukas bliver den

skematiske Beretning om Jesu offentlige Liv indledet af det saakaldte Barndoms-Evangelium. Lukas, som mest udførligt skildrer Julebegivenheden, siger blot, at Maria lagde det nyfødte Barn i en Krybbe (Luk. 2, 7), men han lader det staa hen, om Krybben befandt sig i en Stald, en Grotte eller et Hus. Naar Matthæus taler om Stjernen, som ledsagede Vismændene, siger han, at den gik foran dem, »indtil den kom og stod stille over det Sted, hvor Barnet var« (Mt. 2, 9). Her kunde man have ventet lidt nærmere Besked, men faar den ikke.

Det vil dog være urigtigt helt at skrive Kunsternes Fremstillinger paa Fantasiens Regning. En Tradition, som gaar tilbage til St. Justin og Origines (henholdsvis 2. og 3. Aarh.), beretter, at den af Lukas nævnte Krybbe skal have haft Plads i en Grotte. Denne Tradition har holdt sig i Live helt op til vore Dage, siden Krypten under Fødselsbasilikaen i Bethlehem lige fra Begyndelsen af det 4. Aarhundrede er blevet holdt for Fødselsstedet. Uden dette Overleveringens Fingerpeg kunde man ved at læse Jule-Evangeliet lige saa godt tænke paa en af de smaa Nicher, som endnu den Dag i Dag findes i enhver Fellah-Bolig i Palæstina, idet den lavere Del af Bondehusets enlige Rum bruges som Stald. I et Hjem vilde man rimeligvis have været i Besiddelse af en Trævugge eller en Hængekøje. Fremstillingen, som vi skylder Overleveringen, er derfor den mest naturlige Forklaring paa Evangelistens Ord.

At der paa denne Tid af Aaret, netop i denne Egn, endnu fandtes Hyrder ude paa Marken, volder intet Besvær for den, der kender noget til Landets geografiske og klimatiske Forhold. Ved sin Beliggenhed op ad Ørkenen Juda har Bethlehem stedse været den By, som Hyrderne helst søger til, baade naar de skal gøre Indkøb af Korn og naar de vil sælge deres egne Produkter saasom Væv eller Ost. Af Evangeliet kan der ikke med Sikkerhed drages en Slutning med Hensyn til Tiden paa Aaret, hvor den omtalte Begivenhed fandt Sted. Var det mod Slutningen af December, som antaget af Kirkens Liturgi, da er det ikke usandsynligt, at der netop i denne Egn endnu opholdt sig Nomadehyrder. De hjemlige Faarevogtere plejer i denne Aarstid at søge Nattely baade for sig selv og for deres Dyr inde i

Landsbyerne. Nomaderne derimod nøjes endnu den Dag i Dag sædvanligvis med et Telt eller Bræddeskur, medens de samler Hjorden i en Fold af opstablede Stene. Men der findes i hele Palæstina næppe nogen Egn, som bedre egner sig til Natteophold i fri Luft under sådanne Forhold end netop Egnen i Nærheden af det Døde Hav, hvor den overmaade lave Beliggenhed giver en stadig mild Temperatur.

Min Hensigt med disse kulturhistoriske Randbemærkninger er at give en Ramme om St. Lukas' populære Skitse af Julebegivenheden. En Ramme, som forøger Billedets perspektiviske Virkning, og som gør, at dets Indhold bedre kommer til sin Ret.

Steph. Wevers.

H. Landstichting, Nijmegen (Holland.)

St. Albertus Magnus af Dominikanerordenen.

Den katholske Verden har fejret Aarsdagen for Albert d. Stores Helgenkaaring i Dec. 1931 med store Fester.

Når, da vor h. Moderkirke har kaaret den salige Albertus den Store til Helgen og ophøjet ham til Kirkelærer, vil vi bede Ugebladets ærede Læsere om endnu en Gang at betragte denne Middelalderens Stormand og Apostel. Medens han levede, delte han ud af sine Skatte af apostolisk Iver og brændende Kærlighed til alle de Mennesker og Folkeslag, han kom i Forbindelse med. Ved paveligt Dekret, »In thesauris Sapientiae«, bliver denne store Helgens Liv og Lærdom vist os alle til Beundring og især til Efterfølgelse.

Den h. Albert, en Søn af den adelige Slægt Bollstädt, er født i Aaret 1193 i Lauingen, en lille By i Bayern, hvor han henlevede sin første Ungdom i Fromhed, Lærevillighed og rigtig Drengelæde. Sammen med sin yngre Broder, Heinrich, som senere ogsaa blev Dominikaner, fik han Undervisning og viste sig allerede dengang som en rigtig katholsk Dreng; glad for Bønnen og sine Kaldspligter, men paa samme Tid ogsaa glad for lange Skovture og Jagt; disse Fornøjelser aabnede hans Øjne for Guds Almagt i Naturen.

Som tyveaarig studerede han de saakaldte frie Kunster ved Universitetet i Padua, hvor han boede hos en Onkel. Mens Kærligheden til Naturen udviklede sig, tiltog i samme Forhold hans Kærlighed og Beundring for dens Skaber. Hans fromme Hjerte var som en Rose, der aabner sig i Solens dejlige Lys og Varme. Og dette især var Grunden

til, at den unge Student elskede at høre den salige Jordanus af Sachsen, den anden General af Dominikanerordenen, som i sine Foredrag for de Studerende stedse pegede paa Menneskets eneste og sande Maal: Sjælens Frelse. Mange af de unge sluttede sig til den salige Jordanus og lod sig optage i den unge Dominikanerorden. Alberts gode Onkel, som havde andre Planer med Drengen end at se ham i Munkekutte, forbød ham udtrykkeligt at fortsætte med at

Albert den Store.
Vægmaleri af Thomas af Maderna O. Pr. 1352.

høre disse Foredrag og i det hele taget at indlade sig med Jordanus og hans Fæller.

Det synes, som om den unge Mand nu maatte stride en haard Sjælekamp; vel følte han sig tiltrukket af Klosterlivet, men han frygtede for, at dette Ønske ikke var alvorligt nok, saa han med Skam skulde blive nødt til at forlade Klosterets skærmende Mure. Gud forbarmede sig over sin ærligt tænkende og kæmpende Tjener: ved et Tilfælde hørte Albertus alligevel igen en Prædiken af den salige Jordanus, og nu tvivlede han ikke længere; han lød Guds kærlige Kalden, og den adelige, rige Junker sluttede

sig med Glæde og Begejstring til Sankt Dominikus's fattige Skare.

Straks ved Indtrædelsen i Klosteret laa Vejen banet, og ingen kunde være i Vildrede angaaende hans fremtidige Arbejdsfelt. Efter Præstevielsen blev han udnævnt til Lektor i Filosofi og Theologi ved Ordenens Skoler. Ordenens ledende Mænd har nok villet, at alle de forskellige Klostre i den tyske Provins efter Tur skulde faa Del i og nyde godt af Alberts store Lærdom og klare Undervisning. Vi ser ham i Arbejde som Professor i Hildesheim, Freiburg i. B., Regensburg og Strassburg. Til sidst kom han til Köln, Kirkernes Stad, den hellige, romantiske By, og Alberts Navn blev nu knyttet saa fast til denne Bys Historie og Legende, at selve Dante i sine Digte kalder ham »Mester Albert af Köln«.

Der fik Albertus, som nu var en Mand paa halvtreds Aar, den Opgave at forklare Petrus Lombardus' Lære, som dengang var Theologernes Fører. Gamle Fremstillinger viser os Mester Albertus omgivet af en stor Skare Disciple. Mange af dem blev senere berømte Videnskabsmænd og Apostle i Dominikanerordenen; for at nævne nogle Navne: den salige Digter og Prædiker Ambrosius Sansedonius, Filosofen Ulrich af Strassburg, den bekendte Forfatter af »Liber Apum«, Thomas Cantimpretanus, og størst af alle det trettende Aarhundredes store Lys og vor h. Kirkes straalende Stjerne, Sankt Thomas af Aquino.

Selv om Albertus ogsaa uden denne sidste Discipel vilde have været en stor Helgen og Lærd, maa vi dog aldrig glemme, at denne »Doctor Angelicus« er og bliver den smukkeste Blomst, som har udfoldet sig i Alberts Have i Kraft af hans Lærdom og Dyd.

Den syd-italienske Grevesøn var næppe fyldt atten Aar, da han af Ordenens General blev sendt til Köln. Den ivrige unge Frater havde allerede sejret i en haard, ja næsten overmenneskelig Kamp med sine nærmeste Slægtninge, og som Trofæer fra denne Strid medførte han sin engleagtige Renhed og sin klippefaste Klostervilje. I Köln fandt den unge Thomas i Sankt Albertus en ny Fader og oprigtig Sjelæven; disse to Sjæle var skabt for hinanden; de levede for det samme Maal, elskede den samme Gud, Videnskabernes Herre.

Da Sankt Albertus blev forflyttet til Paris, fulgte Aquinaten med. I Fællesskab tog de af Sted, den gamle og den unge Mester, til Fods vandrede de over Eifelbjergene ved Siden af det lille Æsel, som bar deres Bøger og fattige Bagage, til Frankrigs Hovedstad, til Rue de Fouarre, hvor Kollegiesalene hver Dag var Vidner til filosofiske Sam-

taler og Disputer. Lige fra Begyndelsen indtog Magister Albertus den første Plads i Kristenhedens største Universitetsby, og medens saavel den verdslige som den klerikale Ungdom flokkedes om hans Katheder — Fra Angelico malede senere et smukt Billede af Alberts Skole — søgte Biskopperne og Ordensfolkenes Ledere hos ham Oplysning og Raad i videnskabelige Spørgsmaal. Nogle Aar efter rejste han atter, sammen med Sankt Thomas, tilbage til Köln og reformerede og reorganiserede Studierne efter det parisiske Forbillede.

Sankt Albertus var en Kæmpe i Videnskabernes Lejr. Skønt optaget af sin Undervisning af de unge og sine mange Beskæftigelser med de ældre, fandt han dog Lejlighed til at vie en Del af sin Tid til Studering af den tyske Flora og Fauna, af den menneskelige Organisme og af den vidunderlige Stjernehimme!; han samlede Kuriositeter fra nær og fjern, gjorde kemiske Forsøg, lavede mekaniske Tegninger og arkitektoniske Planer (Legenden udpeger ham som Raadgiver for Ærkebiskop Engelbrecht ved Opførelsen af Domkirken i Köln); og alt dette, gennemtænkt og gennemskuet, nedskrev han i en lang Række Bøger og Skrifter. (Fortsættes.) *Th. A. Zoetmulder.*

Min Ven Angelo.

Et Minde fra Toscana.

Al Rose Bruhn.

Det var paa Hjemrejsen fra Rom, hvor jeg som saa ofte før var drejet ind paa Sidevejene for gennem skønne Dale og Bjergpas at naa de afsides liggende smaa Byer, — dér, hvor Livet endnu leves som for Hundreder af Aar siden. Mit Udgangspunkt var den herlige Stad Siena, Perlen i det fortryllende Toscana med alle de lysende Minder om den hellige Catharina. Men da det ikke er om den Stad, jeg her vil skrive, haster jeg videre, hyrer en Vogn paa Raadhuspladsen og vælger den solideste Kusk blandt de mange, der tilbyder sig. Det viste sig at være et godt Valg, baade kvantitativt og kvalitativt set, — Pippino vejede godt og vel sine 100 Kilo, hans Ansigt lyste af Humør, og Fordringen var ikke ublu for en Udflugt paa fire Dage. Jeg kravlede op i den lille Karosse, Pippino sprang med et Bump op paa Bukken, Fjedrene smældede uhyggeligt klagende sammen ved den Slagside, Vognen fik, og saa raslede vi med Bagage og Proviant ud af Byporten, ned over den stejle Vej, der slyngede sig saa indtagende skønt mellem Pinie- og Olivenskov langs en

Ruin af et gammelt Palads ved Bymuren i Gimignano.

brusende Flod. Pippinos Personalkendskab var forbløffende, hvert Oksespand, vi mødte, maatte der standses ved, og ikke én Fodgænger, vi passerede, gik Ram forbi — med Undtagelse af Munkene — de fik kun hans ærbødige Hilsen. De unge, smukke Toscanerinder derimod, som vogtede Faar og Kalkuner paa Bjergsiderne langs Vejene, blev hurtigt allarmede ved Piskeknald og Svingen med Hatten. Hans Kast med Hovedet bagtil sagde tydeligt, at det var min Person, Samtalen drejede sig om, »una contezza eglese« — løj han frækt, naar han inkasserede et beundrende Blik. — »Avanti — avanti,« kommanderede jeg. »Undskyld, Signora, et Par smukke Øjne forbyder min Samvittighed at køre forbi.« Skiftevis sang og fløjtede han, mens vi Time efter Time luntede afsted mod den Skov, han havde bestemt, vi skulde gøre Hvil ved. Han fandt en skyggefuld Plads, og Madkurven kom frem. »Den er tung og god,« sagde han, med sit kønne, brede Smil. I beskeden Afstand nød han sit Brød med Æg og Skinke til. Da jeg rakte ham Fiascoen med Vinen og Bægeret, gjorde han mig den Ære at tømme den uden smaaligt Hensyn til, om jeg ønskede mere. Jeg saa be-

brejdende paa ham, og han forstod! Forsvandt lidt efter og kom igen med Favnen fuld af store Vindrueklaser, som han smilende fortalte, han havde hentet i Vinjen paa den anden Side af Vejen. »Saa har De jo stjaalet?« — »No — no — una bella Signora gav mig dem. Jeg kunde ikke fornærme hende ved ikke at tage imod dem,« løj han igen med et troværdigt Smil. —

Hesten maatte hvile, saa vi gav os god Tid. Pippino halede fra Vognbunden sin Mandolin frem, til Tonerne sang han med smuk, klangfuld Røst gamle, toscanske Sange under smægtende Øjekast, indtil han stille bøjede Hovedet og sov. — Landskabets Trylleri var uimodstaaeligt, — mens Pippino roligt slumrede, vandrede jeg om og fik paa nært Hold set en af de gamle Borgruiner, det vrimler med i Toscana. I Murenes Skygge havde en Faarehyrde og hans prægtige Hund lejret sig. Faareflokken — flere hundrede Stykker, — var spredt omkring paa Sletten. Et Stød i Hyrdens Fløjte, og Hunden fór afsted og samlede hurtigt den spredte Flok. — Dette lille Skuespil var Hyrdens Tak for et Par Cigarer.

Saa raslede vi atter afsted, nu gennem et øde, kuperet Terræn, indtil jeg langt i det fjerne saa en By, højtbeliggende paa stejle Skrænter med Bjerger som Baggrund. Solen er i Dalen, snart vil Tinderne lyse i Purpur.

»Ecco Signora — S. Gimignano!« — Det var Dagens Maal — Byen med de skønne Taarne! — Pippino opmuntrer vor trætte Hest med Pisken, og endelig standser vi dybt nede i Dalen under Byens Ringmur. Her er Accisen. Tolderen kommer frem og undersøger Vognen. Da der intet er, som skal fortoldes, stiller han sig udfordrende op foran Hesten og siger haanende: »Den Kamel skulde du hellere lade lave til Bistecca (Hakkebøf), Pippino!« De ler begge af Vittigheden. Pippino sætter sig paa Vognstangen og ser opgivende ud, mens han maaler Afstanden op ad den stejle Bakke til Byporten. Tolderen ved Raad. »Jeg har en Mule og en gammel Kælling,« siger han og giver tre skingre Pift ved at stikke Fingrene i Munden. Som skudt op af Jorden kommer Signoraen frem, træk-kende med et langbenet Muldyr. Hun er furet, tandløs og saa snavset, at Trækkene kun anes om den store Ørne-næse. Hatten er et Kurvelaag, bundet fast med højrode Bomuldsbaand; — men i Ørene og om Halsen har hun hele sin Formue, Guldringe med slebne dybrøde Koraller og en dito pragtfuld Halskæde. Mulen bliver spændt foran vor udasede Hest, og Signoraen løber ved Siden med en lang Kæp til Opmuntring for Muldyret, der viser sig at være sky og balstyrigt. Tolderen har faaet de 10 Lire for Hjælpe-

tropperne, han forlangte; Pippino sender mig et bebrejdende Blik og siger: at han skulde kun have haft det halve.

Aldrig har jeg agel festligere. Pippino stolt som en Pascha paa Bukken knaldende med Pisken, saa det gav Ekko, Signoraen tampende løs paa Mulen under vilde Hyl, halsende Hunde i Kølvandet efter Vognen, saaledes naaede vi Byporten, hvor vi tog Afsked med Signora'en og Mulen.

»De kender vel et godt Albergo?« spørger jeg Pippino. »Si — si, Signora, Albergo Toscano. Madonna mia, — una bellissima Padrona!« Værten sidder i Porten, han farer op og hjælper mig af Vognen saa galant, som hans Fedme tillader det. Pippino følger mig med Bagagen ind i en hvælvet Hal, — Gæstestue med lange Borde og højryggede Halmstole, Ilden lyser fra Arnen, her er baade Opholds- og Spisestue, det rummelige Ildsted er Køkken. Pippino staar afventende, kan tilsidst ikke styre sin Utaalmodighed og raaber, saa det skingrer: »la Padrona — la Padrona!« — Fra Sideværelset kom endelig Værtinden, høj, slank og yndefuld med den dejligste lille Dreng paa Armen.

»Madonna mia!« mumler jeg uvilkaarlig som Pippino. En Aabenbaring af Skønhed! Med et indtagende Blik byder hun mig velkommen, Pippinos Øjne straalere, mens han nikker til mig, som om han vilde sige: »Har jeg vel overdrevet?« — Det sorte, glatte Haar indrammer Ansigtets fine Oval med den let krogede Næse, over Munden's smukke Bue med de skinnende hvide Tænder lyser et fortryllende Smil. Barnets store Øjne følger mig, mens det skræmt gemmer sig ved Moderens Bryst. — »Saa smuk en Bambino, De har,« siger jeg og kysser Barnets lille, brune Haand.

Et straalende stolt Modersmil møder mig.

»Det er ogsaa født under Madonnas Beskyttelse og Hjælp,« svarer hun, idet hun peger mod den aabne Dør til Sovværelset, hvor en lille Madonna-Statue staar paa Hylden over Sengene.

»Jeg var saa syg, alle troede, jeg skulde dø. Men saa løb min store Dreng, Angelo, op til Pater Saboni ved Dømen og bad ham bede for hans Mor under Messen. Han kom tilbage med den kære Madonna, — og hun hjalp mig ved sin Forbøn, baade jeg og min lille Bimbi levede. Det varede længe, førend jeg blev rask, man kan jo ikke forlange alt paa én Gang! — Nu, er min Cesare et halvt Aar.« Hun strakte ham hen til mig, men det lod han sig ikke byde, i et stort Skraal kæmpede han sig tilbage i Moderens Arme.

»Og Angelo, hvor gammel er han?«

»9 Aar, Signora! Jeg har to Piger paa 7 og 4, — de er hos None og Nona (Bedsteforældrene) — Angelo er

med Folkene ude i vor Vigne i Campagnen. Signora maa tro, han er en dejlig Dreng — rigtig en lystig Fyr, — saa klog, han kan sige over 20 Bønner paa 10 Minutter — og han ministrerer saa smukt — næsten uden Løjer, saa det er sjældent, han faar Lussinger i Sakristiet, — de andre Drengene faar hver Dag!»

»Han maa være ualmindelig godt begavet.«

»O — han er saa klog og god — han har aldrig gjort os Sorg.« —

Jeg glædede mig til at se Englebarnet. Det skete dog ikke første Aften, jeg var saa træt og gik til Ro efter Mac-caronien og den fortrinlige Bistecca, Værten selv havde tilberedt over Gløderne paa Arnen.

Næste Morgen gik jeg gennem de krogede Gader, forbi de gamle Paladser med »de skønne Taarne«. Ak — hvor var den fordums Pragt? Mørke Huller i Murene stirrede som brustne Øjne ned paa mig. De stolte Slægter forsvundne, Fattigfolk boede i Portrummene sammen med langbenede Grise, Geder og Høns. Men broget Liv var her, Landboerne i deres smukke Nationaldragter kom ridende paa Æsler fra Bjergene, alle samledes paa Pladsen foran Domkirken, hvor der naturligvis var Marked i Anledning af Festen for Dagens Skytshelgen, S. Genaro. Jeg stod paa den høje Trappe foran Domen og saa paa det muntre Folkeliv om Telte og Boder. Inde fra Kirken lød Sangen, hvor Messerne blev holdt fra Daggry til Middagstid.

Pludselig blev der Røre nede paa Pladsen, to Drengene røg i Totterne paa hinanden og slog løs med gnistrende Øjne, Næveslag, Livtag og velrettede Spark.

»Giv ikke op, — paa ham igen, Angelo,« lød de opmuntrende Raab. — Det var altsaa min smukke Værtindes lille Engel og den ideelle Ministrant? — Hvilken Smidighed og Spændstighed var der ikke over den lille Brushane, — selv da Gendarmen tog ham i Nakken og rystede ham eftertrykkeligt, kunde han maale Overmagten med et stolt og haanligt Blik, idet han kamptræt satte sig paa Trappen. — Jeg nød det lille Skuespil, for det er en Nydelse at se ildfulde Italiener-Drengene slaas! —

Da jeg kom ind i Domkirken, opdagede jeg kort efter Messen, — da jeg stod overfor de berømte Fresker af Vincenzo Tamagni — Raphaels Elev — som i det 15. Aarhundrede havde smykket sin Fødebys Domkirke med humørfyldte Billeder fra det gamle Testamente, — at jeg havde mistet min Bådecker, den uundværlige Rejseledsager. Jeg erindrede, at jeg lagde den fra mig udenfor Kirken paa Balustraden, skyndte mig derud, — men Bogen var borte. Slukøret gaar jeg tilbage til Freskerne, der heldigvis var saa livfulde og morsomme, at jeg glemte Bogen. Der siges,

Tamagni har taget sine Modeller blandt Byens Raads-
herrer, der var berygtede for det umoralske og vilde Liv,
de førte. Man ser, hvordan de unge Kvinder flygter, naar
de høje Herrer viser sig udenfor Raadhuset. Et Sted har
Kunstneren med spillende Lune ladet Djævelen selv være
Ungdommens Beskytter, han spænder Ben for en Officer,
der falder paa Næsen, idet han griber efter en ærbar Dame,
der gaar mod Kirken. Hans mest barokke Humør lyser
over Noah, der foran Arken danser om Vinpersen. Noahs
Glæde ved den unge perlende Vin og hans hoverende Øje-
kast til de høje Raadsherrer, som af Noahs Sønner hindres
i at fylde deres Bægre, er saa komisk, at maa le højt under
Domens ærværdige Hvælvinger. Men Vincenzo Tamagni kunde
andet end male humoristiske Billeder. Paa et Sidealter
har han fremtryllet henrivende Billeder af Marias og Josefs
Flugt til Ægypten, heri ses særlig hans Paavirkning fra
Raphael.

Da jeg kommer tilbage til Hotellet, meddeler jeg Vært-
inden mit Uheld. »Signora skal ikke være ked af det.
De skal nok faa Deres Rejsebog igen. Jeg sender Bud til
Pater Saboni, saa bekendtgør han efter Messerne, hvad der
er sket.« Allerede mens jeg spiser min Frokost, kommer
Hoteltkarlen tilbage og fortæller, at Præsten har gjort, hvad
der blev bedt om. »Han gjorde det saa smukt,« tilføjede
han. »Han sagde, at det var en stor Skam for Byen, at
fremmede Turister blev bestjaalne paa Kirkens Tærskel.
Nu vilde han haabe, Tyven vilde tænke alvorligt over det
og levere Bogen til ham i Sakristiet.« — »Saa du nogen
gaa derind?« spørger la Padrona. — »Nej; — men da jeg
gik over Piazzaen, kom en lille Fyr fra Kirken løbende
efter mig. Han halede en rød Bog frem under Trøjen. —
»Her er den skidte Bog! Hvad skal jeg gøre med den,
Beppo?« sagde han. — »Du skal give den tilbage til den
fremmede Dame, der bor i Jeres Albergo, for det er hen-
des.« — »Kan jeg ikke kaste den over Muren ned i Tjør-
nene?« — Nej, nu gaar du med mig, sagde jeg be-
stemt og tog ham ved Armen. — Og nu staar den lille
Fyr udenfor Døren!«

»Du siger ikke, det var min Angelo, som havde taget
den?« —

»Det er da ikke saa farligt, Signora! Bogen var skin-
nende rød, og den laa næsten paa alfar Vej!« — Beppo
aabnede Døren, ikke for en angrende Synder, nej — det
var en lille Vulkan med gnistrende Øjne og knyttede Næ-
ver, som nu stod foran Moderen.

»Hvor kunde du stjæle Bogen, Angelo?«

»Hm — stjæle, — den vinkede ligefrem til mig, som
den laa der og lyste rødt paa Trappen. — Ja, jeg tog den

og kiggede i den bag en Pille i Kirken. — Der var ingen Stads ved den indeni. Ikke ét Billede! Og et fremmed Sprog, jeg ikke forstod et Ord af. — Saa hørte jeg, hvad Pater Saboni sagde, — men jeg vilde hellere vente med de Lussinger, jeg skulde ha', til en anden Gang.«

»Du har gjort mig en stor Sorg, Angelo!« Taarerne løb ned ad hans Moders Kinder. — »Gaa hen til Signoraen og giv hende Bogen tilbage. — I Eftermiddag gaar du op til vor gode Pater og fortæller ham det hele.«

»Nej, Mamma mia, — ikke i Dag, han er saa træt nu, — og han vil blive saa ked af det.« — Der gik nogle Trækninger hen over hans Ansigt, idet han styrtede hen til mig. — »Dér har De Deres djævelske røde Bog! De kunde have ladet være med at glemme den ved Trappen!« — Her brast det for Angelo, han kastede sig hulkende over Bordet: »Kan De lade være med at blive vred paa mig, Signora?«

»Det kan du tro, jeg kan,« sagde jeg og tog hans brune, snavsede Haand. »Det er ligesaa meget min Skyld, og jeg er slet ikke vred. Jeg har selv Børn, og de finder paa meget værre Ting end dette.« Han løftede Hovedet og slog pludselig Armene om min Hals og sagde med et stort, lysende Smil: »Kan jeg stole paa, de er værre — meget værre end mig? —

»Det kan du.« —

»Hvis De vil følge med, kan jeg godt gaa op til Pateren med det samme.«

»Kom, saa gaar vi straks.«

Vi fandt Pater Saboni endnu i Sakristiet: —

»Min lille Ven Signore Angelo og jeg vil blot vise Dem, at den forsvundne Bog er fundet. Tak for Deres Hjælp, højærværdige Fader,« sagde jeg, idet jeg lagde Bogen foran ham.

»Var det dig, der stjal den?«

»Nej — ikke stjaalet. Han leverede den selv tilbage, og nu vil vi gerne tænde et Par Lys foran Madonna — som Tak for, at jeg har fundet en lille god Ven — og han fordi« — — —

»Fordi Madonna hjalp ham til at give den stjaalne Bog tilbage,« faldt Pateren ind og saa smilende paa Angelo, som ikke helt frejdigt mødte hans Blik. Idet vi gik, gav Pateren ham et Dask paa Kinden. — »Signora tror vel, Pater Saboni klappede mig,« sagde Angelo og vendte en blussende rød Kind mod mig. — »Dette var nu ikke noget at tale om, — men De kan ellers tro, han kan give Lussinger, saa man ser Solen danse. — Han er alligevel den Pater, vi Drengene holder mest af. — Jeg kan ogsaa godt li' Dem, der er ingen Vrøvl med Dem, — — og De kaldte mig Signore, — det har Pateren godt af at høre.«

»Det sagde jeg, fordi jeg tror, du er en lille Gentleman.«

»Det ved jeg godt, hvad er! — Det vil jeg være for Dem i disse Dage, De er i S. Gimignano.«

Han holdt Ord. Nogen bedre Cicerone kunde jeg ikke faa. Han fulgte mig paa Byens lille Museum og var stolt over at vise mig de Par Værelser, der indeholdt Minder fra Stadens Storbhedsdage. Han klatrede foran mig i Taarnene og hjalp mig over de Steder, hvor Trinene manglede, han kendte hver Ruin i Campanien og førte mig gennem underjordiske Gange, hvor det kneb med at finde ud igen; — kort sagt, han tog mig helt under sin Beskyttelse, saa bogstaveligt, at han reddede mig fra at styrte ned ad den brøstfældige Bymur, som jeg havde vovet mig op paa, og hvor jeg faldt i en skjult Faldgrube og i Faldet begyndte at glide ned ad den stejle Skraaning. Smidig som en Kat var han hos mig og hjalp mig paa Benene igen. — Een Sorg havde han, det var den, at der ikke ved Markedet var kommet den sædvanlige lille Cirkus, som plejede at gæste Byen, naar der var Fest. — »Det er nu mest for Signoras Skyld, — det er saa kedeligt, jeg ikke har haft en ordentlig Fornøjelse at byde Signora,« sagde han. Den Sorg blev da heldigvis slukket. Min sidste Dag kom han hen under Aften styrtende op paa mit Værelse og halede mig med sig til Byporten. Derfra saa jeg i Tusmørket et Fakkeltog sno sig som en lysende Slange paa den bugtende Vej nede i Dalen.

»Se — se — Signora, det er gamle Pietro fra Stenbruddet, som nu bliver baaret til Ligkapellet af sine Kamerater. Hvis vi skynder os, kan De faa set ham i Kisten. Jeg kendte Pietro, han var saa flink til at skære Fløjter, jeg har to, som han har givet mig, Signora skal faa den ene, jeg skal lære Dem at fløjte paa den.« — Stakaandede naar vi Ligtøget, gamle Pietro ligger voksbleg og furet omgivet af Blomster og smaa Olivengrene paa den aabne Baare, der hænger i Tværstænger paa Bærernes Skuldre. Dødsbønnerne lyder højtidsfuldt i den stille Aftenstund, fredfuld med Krucifikset i Hænderne vugges han under Faklernes Skær til Kirken, paa den sidste Vandring.

Angelos Mæle er graadkvalt, da han siger: »Pietro havde kun eet Ben — han var saa god — jeg tror, Gud vil være glad ved at faa ham hjem til sig i Himlen.« — Lidt efter stryger han med en hurtig Bevægelse Taarerne bort og ser straalende glad paa mig.

»Var det nu alligevel ikke godt, Signora fik den Fornøjelse at se Pietro og Fakkeltøget, inden De rejste?«

»Jo, Angelo, det var smukt af dig at tage mig med til den Fest. Det glæder mig altid at se den Respekt og Pietet overfor Døden, som vises i dit Fædreland.«

Næste Morgen var Afrejsens Dag. Ved Daggry blev jeg vækket af Pippinos muntre Piskesmæld, han kunde ikke forstaa, jeg havde ofret 2½ Døgn paa den gamle, kedelige By.

Angelo fulgte mig et Stykke paa Vej. Haand i Haand spadserede vi fra Byporten ned ad den stejle Bakke til Accisen, hvor vi skiltes. Et Par brune, duggede Barneøjne fulgte mig længe — saa længe, at de aldrig siden er gledet ud af Mindet.

Rose Brunn.

NYE BØGER.

Ingeborg Maria Sicks nye Bog: Fremmed Fugl. (Gyldendal. 6,75.)

Har den allerede været anmeldt her i Bladet — jeg har ikke haft Tid til at se efter! Det er ogsaa lige meget — jeg vil jo ikke anmelde, vil kun — skønt i den halvtolvte Time, lige ind under Jul, tilraabe danske Katholiker: »Gør Jer selv den Juleglæde at købe Bogen!«

Thi netop paa et katholsk Julebord hører den hjemme, denne Historie om en lille fransk Pige, der kommer til Danmark og daarligt kan faa sit livfulde, katholske Hjerte til at slaa i sindig protestantisk Takt.

Og Luften i den er ren — hvor der tales om Kærlighed, er det Kærlighed, ikke hin massive sex-appeal, der, ak, mere og mere breder sig, ogsaa hos katholske Forfattere. Det er jordisk Kærlighed — men i Slægt med den himmelske, med selve Guds Kærlighed til Mennesker, saadan som den blev os aabenbaret i Krybben. Ogsaa derfor hører Bogen hjemme paa det katholske Julebord.

Assisi, Santa Lucia Dag 1932.

Johannes Jørgensen.

Paul Keller.

Ikke før i 1929 fik den danske Læser en Kellerbog, »Ferien fra Jeget«, efter at det tyske Publikum gennem mere end en Menneskealder med Begejstring har modtaget saa mange af Paul Kellers Fortællinger og Romener. I Hundreder af Oplag udkom de og blev oversat paa flere Sprog, saa at P. Keller nok er en af de mest læste katholske Forfattere i vor Tid. Der gives vist heller ingen Fortællingens Mester, som i den Grad kan forene rystende Alvor med sprudlende Humor. Nu er den store, schlesiske Forfatter død og Bergstadtforlaget vogter den Skat, han har efterladt Verden. — Godt udstyrede og virkelig billige Folkeudgaver ser Lyset. Der foreligger nu

Paul Keller.

»Seminartheater« i Folkeudgave (Helsh. 22 Bill. RM. 2,85). Barn-
doms- og Ungdomserindringer hø-
rer selv hos beskedne Talenter til
det bedste i deres Produktion;
men her skildrer en Mesterhaand
alle de Streger, som muntre Semi-
narister kan finde paa, alle en
glad Ungdoms Oplevelser. Vi van-
drer op i de schlesiske Bjerger, fær-
des blandt Smuglerne, og saa
mange af Folkets djærve Skik-
kelser træder frem for os i al
deres Originalitet. — »Vergrabenes
Gut« samler 16 Fortællinger, som

Digteren har skrevet til forskellige Formaal og Tidsskrifter
(280 S. Indb. RM. 3,75). Afsnittene »Fra min Barndom«
og »Paa Foredragsrejser« indeholder de fine Skildringer,

Paul Kellers Barndomshjem.

som gjorde Digteren berømt straks ved de første Fortællin-
gers Fremkomst. Hver eneste af disse tragiske og muntre
Skildringer, Noveller eller Legender fængsler Læseren og
lader ham faa Indblik i Livets brogede Værksted. — Om
»Das letzte Märchen« er der ikke andet at sige, end at hver
ung, frisk og munter Sjæl skal have læst denne poetiske
Satire paa vor Tid om en Redaktør i Eventyrlandet. Den
forstaas haade af Børn og Voksne og vil sikkert alle Vegne
udløse jublende Begejstring. Dejlig Julelæsning, og dertil
for Folkeudgavens billige Pris (326 S. Helsh. RM. 2,85).

Owen Francis Dudley: Munken. Autoriseret Oversættelse af H. Krusenstjerna-Hafstrøm. Martins Forlag. 320 S. Kr. 6.

Der er i denne Roman en Skildring af en Lørdag Eftermiddag paa Hendringham, hvor Broder Anselm fra Issano er paa Besøg. Det er ude paa Tennisbanen — og Boldene flyver frem og tilbage over Nettet. Basil og Beauty paa den ene Side og Miss Mally Turner — og Broder Anselm paa den anden.

Det gaar lystigt til: denne Munk, der er saa fuld af Alvor og Løjer, gør sig den Morskab fra Begyndelsen at opfylde de tilstedeværendes Forestilling om, hvordan en Munk skal og maa figurere paa en Tennisbane sammen med to unge Damer og en veltrænet engelsk Sportsmand.

Jo. Ret en ynkelig Figur.

Indtil han faar sit lune Blink i Øjet, — begynder at sende Boldene haardere tilbage. Tempoet stiger. Ketcherne brager. Det viser sig, — til adskilliges Undren, — at Kутten gemmer et Mandfolk.

Og et dejligt Mandfolk.

Hvor er man tryk i Broder Anselms Selskab. Bogen hedder paa dansk: *Munken*, — og handler om Broder Anselm, — og ved at færdes sammen med »Doktormanden« (som Majoren kalder ham), opdager vi, at ikke blot Munke, — men meget andet, — i Virkeligheden er helt anderledes, end vi gaar og tror. Vi er ikke oprindelige nok af Sind; ser os ikke for; ser alt omkring os i det Omrids, vi nu af en eller anden Aarsag antager, det maa have.

Og saa falder denne Bog os i Hænde; med en paa-gaaende Klarhed kalder den paa det ægte, det oprindelige i os. — det sanddru.

Imod al Lov og Vedtægt i Bøgers Verden fortælles os fyndigt om stolte, forbenede Mennesker: de gaar i sig selv; de forandrer deres Væsen!

Uden Skygge af Frygtagtighed stiller Forfatteren den moderne, katholske Pige overfor den herskende Moralopfattelse med dens yderste Konsekvenser foran sig; — ikke i Theori, men i Virkelighed. Og til vor Undren afskrækkes hun ikke, men vover sig ud paa den tynde Is, — og med en saadan Flugt er Bogen skrevet, — at vi andre (til vor Undren) vover os med ud paa Isen, indtil vi selv gennemrystes af den Rædsel, det er at føle Grunden forsvinde under os.

Ja; der sker mange Ting i »Munken«. Af Hensyn til alle dem, der gør sig den Glæde at læse Bogen, — skal Handlingen ikke røbes. Den er spændende som en Wallace-Roman, Klasse I; — men Spændingen oplever vi ikke for dens egen Skyld, — men for at de Spørgsmaal, som i

Romanen sætter Sindene i Bevægelse, kan gaa os paa Nerverne.

Og det er med en Higen efter Tryghed, at vort Blik søger Broder Anselm — midt i dette Kaos af Menneskelighed og oprørte Lidenskaber, Kærlighed og Had og Mord, Hjemmehygge og Selskabspjåt. Han er usaarlig i sin Ro, kærlig i sin Styrke — og elskelig i sin Fasthed overfor Ven og Fjende.

— Og hvad der ikke er mindst velgørende: hans udmærkede Egenskaber har smittet Oversætterten i den Grad, — at det er med udelt Glæde, man nyder den danske Udgaves sunde og sobre Sprogform.

God Bog.

P. S. — Nogen Undren vækker det, at Forlaget har ladet Skurken afbilde paa Omslaget, — selv om man har forsøgt at neutralisere Virkningen ved at forsyne ham med Præsteflip.

Enoch Hjorth.

Jon Svensson: Die Feuerinsel im Nordmeer. (Mit 25 Bildern, acht Tafeln. Herder. Freiburg 1933. 290 Sider).

Pater Svensson vil endnu være i manges personlige Erindring, skønt det er snart en Snes Aar siden, han forlod Danmark. Siden har han hovedsagelig virket som Forfatter, og som saadan vil han være kendt af endnu mange flere. Der er faa, der kan fortælle som han. I nogle Henseender minder han om H. C. Andersen: han er barnlig uden at være barnagtig, hans Stil er saa jævn og lige til og virker uden et eneste kunstfærdigt, forceret Middel. Derfor er han saa let at læse, aldrig trættende som faa. Han har skrevet mange Bøger om sig selv og sin Slægt, og Drengen Nonni (ham selv) er blevet bekendt i mange Lande, eftersom hans Bøger fra tysk, paa hvilket han har skrevet sine Nonni-Beretninger, er oversat paa omtrent en Snes af de forskellige Sprog. Man forstaar derfor godt, at Islænderne er bleven opmærksomme paa deres katolske Landsmand i det fremmede, som har bredt Kendskab til Island 'ud i saa mange Lande, og at de har sat stor Pris herpaa. Derfor kunde det ikke komme som en stor Overraskelse, at den islandske Regering, da Tusindaarsfesten for Altinget i 1930 fejredes, sendte Indbydelse til Pater Svensson om at komme som Æresgæst og ledsagede Indbydelsen med en rigelig Sum som Rejsepenge. Pater Svensson havde i 1870 som tolvaarig Dreng forladt sin Fødeø og kun genset den een Gang, da han i 1894 aflagde et Par Maaneders Besøg deroppe sammen med Drengen Frederik Troels Lund, hvilken Rejse han beskrev i en dansk Bog. Nu skulde han altsaa efter 36 Aars Forløb gense Island. Hans Forlægger, Herder i Breisgau, foreslog

ham at tage en ypperlig sydtysk Dreng paa 16 Aar med som Rejsekammerat og tilbød at betale alle Udgifter ved Rejsen. Begge de vedkommende var meget glade over Tilbudet, og de drog saa afsted pr. England og Skotland over Atlanterhavet til Island.

Saa handler Bogen naturligvis om de to Rejsendes Oplevelser under det mindeværdige Besøg ved Tusindaarsfesten. De rejser med Dampet, Flyvemaskine, Bil, paa Hesteryg o. s. v., og Pater Svensson er ganske forbavset over den Udvikling, der er foregaaet paa Island, siden han for 36 Aar siden var der sidste Gang. Han træffer en Mængde interessante Mennesker, som han skildrer levende for os, han er sammen med Islands Konge flere Gange og indbudt af ham og Dronningen til Fest paa deres Skib, han møder sin Bror, han ikke har set i 62 Aar, og som i den Tid er bleven ikke saa lidt forandret. Pater Svensson henvender sig særlig til Ungdommen, men kan med levende Interesse læses af alle Aldersklasser. Hans tyske Sprog, er rent og godt og saa let forstaaeligt, at der kun behøves et Minimum af tyske Kundskaber for at kunne nyde den spændende Bog. Tredive Sider af Svensson er lettere læst end een Side af Döblin. Puh!

Niels Hansen,
cand. mag.

Fra Hovedstad og Provins

København. *Ny dansk Præst.* Pater Peter Andreasen, der Lørdag d. 17. Decbr. er blevet præsteviet i Laterankirken i Rom, har Søndag d. 18. Decbr. læst sin første h. Messe i Kamillianernes Moderhus, Piazza della Maddalena 53. »N. U.« sender den nye Præst sin hjerteligste Lykønskning.

Roskilde. *Kirkekoncert i St. Laurentii Kirke.* Nu, da St. Laurentii Kirke har faaet sit pragtfulde Orgel, er der gode Betingelser til Stede for at afholde Kirkekoncerter, og Søndag den 4. December fandt en Velgørenhedskoncert Sted til Fordel for fattige Børns Jul.

Som altid, naar Kirkens dygtige Organist. Hr. Kerckhoffs, sætter sig i Spidsen for et musikalsk Arrangement, var der samlet en talrig Tilhørerskare. Hr. Kerckhoffs var denne Gang ikke mødt op med sit lokale Sangkor, men med sit baade fra Radioen og Tivolis Koncertsal kendte københavnske Herrekor »Arion«, et af Københavns ældste Sangkor. Som Solist medvirkede Koncertsangerinde Fru Hertha Bjørvig.

Saa vel de virkningsfulde Indledningsnumre, udført paa Orglet af Hr. Kerckhoffs, som Korets smagfuldt udførte Præstationer gjorde Aftenen nydelsesrig. Fru Bjøvig sang 3 Kompositioner af Hr. Kerckhoffs, hvoraf navnlig »Jul over Danmark« vakte Tilhørernes Opmærksomhed; men da Gounods herlige »Jerusalem« (Fragment af »Gallia«) bruste gennem Kirkerummet, da var ogsaa Koncertens Højdepunkt og dermed dens Slutning naaet.

Det var en Glæde atter en Gang at høre lødige og smagfuldt udført Korsang i St. Laurentii Kirke under kyndig Ledelse af Kirkens Organist. Man ønsker blot, at han ogsaa var Kantor.

Interesseret Tilhører.

Ulstrup pr. Stenvad St. Den 16. Oktober fejredes for første Gang den h. Messe i Ulstrup hos Gaardejer Franz Paterck. Dagen er viet til St. Hedvigs Minde og forhaabentlig vil den hellige Hedvig snart sende os sine Døtre til Landdistriktet for at hjælpe os i Kirkens mangfoldige Arbejder. Ligesom i de gamle Dage hos vore katolske Forfædre kom nogle af de katolske Gaardejere med Heste og Gig til vort nye Kapel — et Værelse, der blev lavet om til et smukt Kapel. Offeret overværedes af 38 Personer og en lys Glæde var paa alles Ansigt, Sangen lød fyldig og mandig, Bønnerne steg andægtigt til Faderen i Himmelen og vor store Fader i Troen. Hellige Ausgar, bed for dit Hjertensbarn! Bed at mange maa finde Vejen tilbage til den Kirke, du grundlagde for 1100 Aar siden!

»Nordisk Ugeblad« takker alle Bladets trofaste Venner i Hovedstaden og Provinsen og i den vide Verden for deres Velvilje og Interesse i det henrundne Aar og ønsker dem Fredsfyrstens Velsignelse til den tilstundende Højtid.

Glædelig Jul!

Prinsesse Tornerose.

Eventyrkomedie i 3 Afdelinger af
Zakarias Topelius.

opføres af Børn og unge Piger **Tirsdag d. 3. Januar** Kl. 20 i St. Knuds Salen, Stenosgade 4 til Fordel for den katolske Ungdomssag paa Amager. Musik i Mellemakterne. Billetter à 1 Kr. (for de første Rækker Kr. 1,25) faas i Katholsk Bogsalg, Stenosgade 3, Telf. Vester 3930 og Hans Bogbindersallé 2, Telf. Amager 3202. Af Hensyn til D. K. K. F.'s Nytaarsfest henlægges Forestillingen fra den 4. til den 3. Januar.

Vor elskede Søster og Moster

Frk. Nanna Gylling

er afgaaet ved Døden Tirsdag d. 13. ds.

Emmy og Elisabeth Gylling.

Julegudstjenesten.

St. Ansgars Kirke. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Fra Kl. 7 Morgen stille Messer. Kl. 10 Pontifikalmesse med Prædiken. Ingen Messe Kl. 11¹/₂. Kl. 17 Festandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 21—23¹/₂. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. (Der er kun Adgang for dem, som kan forevise et Adgangskort). Kl. 7, 7¹/₂, 8 og 8¹/₂ stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 18 Prædiken og Festandagt. — 2. Juledag. Gudstjeneste som om Søndagen, dog uden Prædiken.

St. Knuds Kapel. (Vestervoldgade 115). Kl. 12 Midnat Højmesse med tysk Prædiken. Kl. 8¹/₂ Sangmesse med Prædiken.

Immaculatakirken. (Strandvej 91). Kl. 12 Midnat Højmesse og derefter to stille Messer. Kl. 9 og 9¹/₂ stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2¹/₂ Festandagt.

Klosterkirken paa Jagtvej. Juleaften Kl. 3 Andagt. Kl. 12 Midnat Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Sangmesse. Kl. 18 Festandagt.

Sakramentskirken. 1. Juledag Kl. 12 Midnat Levitmesse m. Præd. — Kl. 7¹/₂, 8, 8¹/₂ og 9 stille Messer. Kl. 10 Højmesse m. Præd. Kl. 18 Festand. med Compl. (Naar man vil være nogenlunde sikker paa Siddeplads under Midnatsmessen, saa man helst indfinde sig senest 11¹/₂.) — 2. Juledag: Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse og sakr. Velsignelse.

St. Josefs Kirke. 1. Juledag Kl. 5 Morgen Højmesse. Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Præd. Kl. 3 Efterm. Festandagt.

Rosenkranskirken. 1. Juledag: Midnats-Sangmesse med Prædiken og derefter en stille Messe. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 17 Andagt. — 2. Juledag: Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

Couvent de l'Assomption Fêtes de Noël: Messe de minuit 11^h ³/₄, suivie d'une messe basse. Troisième messe: 8^h ¹/₂ (messe basse) Cérémonie de père Communion 26 déc^{bre}: Messe basse à 8^h ¹/₂.

St. Annæ Kirke. Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 21—23. Kl. 24 Sangmesse med Prædiken (paa Grund af de altfor snævre Pladsforhold kun Adgang for de med Kort forsynede. Kortene maa være afhentede i Præstegaarden inden d. 23.). Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 Sangmesse. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 18 Festandagt.

St. Andreas Kirke. (Ordrup). Kl. 12 Midnat Messe med Prædiken; stille Messe Kl. 8. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 17 Festandagt.

St. Antoni Kirke (Brønshøj-Husum). Julenat Kl. 12: Højmesse m. Præd. 1. Juledag: Kl. 10 Højmesse m. Præd. 2. Juledag Kl. 9: Højmesse m. Præd.

Kalenderen for 1933 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. Tlf. Palæ 3762, samt ved Kirkerne og i Katholsk Boghandel. Pris **40 Øre**. Ved Indsendelse af 50 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Angariusforeningen.*

Indholdsfortegnelsen til den afsluttede Aargang følger med Nytaarsnummeret.

Kirkelig Kalender.

Dec.	Jan.
25. S. Jesu Fødsel.	1. S. Herrens Omskærelse.
26. M. Stephan.	2. M. Jesu Navns Fest.
27. Ti. Johannes.	3. Ti. Oktav af Johannes Evangelist.
28. O. De uskyldige Børn.	4. O. Oktav af de uskyldiges Børn.
29. T. Thomas af Canterbury.	5. T. Vigilie.
30. F. Søndag i Oktaven.	6. F. *) Hellig tre Kongers Dag.
31. L. Silvester I.	7. L. 2. Dag i Oktaven. Abstinenspligten bortfalder p. G. a. Helligdagen.

Dec. Ugens Messebønner.

25. S. **Jesu Fødsel** (35—71).
 26. M. Stephan (45—82); 2. Oktaven (42—79).
 27. Ti. Johannes Evangelist (49—86); 2. Oktaven (42—79).
 28. O. De uskyldige Børn (52—90); 2. Oktaven (42—79).
 29. T. Thomas af Canterbury (57—94); 2. Oktaven (42—79).
 30. F. Søndag i Oktaven (59—97); 2. Oktaven (42—79).
 31. L. Silvester I (63—101); 2. Oktaven (42—79).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Gud give mine Venner og Bekendte og alle, som har været gode og venlige mod mig i Aaret 1932, en god og glædelig Jul og et velsignet Nytaar.

J. Wijnen.
Præst i Holbæk.

J. v. Führichts »**Bethlehømsvej**« (12 Fremstillinger) kan faas i Katholsk Bogsalg. Egner sig baade som Julekort og Devotionsbilleder. Pris for Serien 1 Kr.

Danske Kvinders katolske Forbund

afholder sin aarlige **Nytaarsfest** Onsdag den 4. Januar 1933 Kl. 7½ i »Borgernes Hus«.

Prolog, Sketch, Sang, Lotteri.

Medvirken af kgl. Skuespillerinde Karin Nellemose.

Souper: Smørrebrød, Øl, The eller Kaffe.

Billetter à 3 Kr. faas hos:

- Frk. A. *Osterhammel*, Fru S. *Berling*.
 Frederiksborgg. 54 (Byen 720 y). Jens Koføedsgg. 1 (Palæ 1651)
 Frk. H. *Stratbøcker*, Sekretariatet.
 Jægersborg Allé 19 (Ordrup 386). Kastelsvej 19 (Øbro 6108).
Katholsk Boghandel,
 Stenosgade 3 (Vester 3930).

Credos Decemhernummer indeholder følgende: Skalmejan, gammel-italiensk Julsang, fritt från italienskan, av Augustin Koch, s. 305. — Några spørsmål kring trettioåriga kriget, af Jarl L.: son Renvall, s. 306. — Ordet, av A. Menzinger. S. J., s. 316. — Petrus, bokrecension av A. Menzinger S. J., s. 319. — Tre flyktlegender, av Lisa Lundh., s. 323. — Julenatt, dikt av K. Kjelstrup, 327. — Små kåserier, av M. F., s. 328. — Från Credos torn, av K. Kjelstrup och E. Sandqvist, s. 330.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.